

Giới thiệu Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công

Độ dài: 197 chương (hoàn) + 7 ngoại truyện

Edit: LuckyAngel

Nhạc Du Du là một cô gái trẻ, đang sống trong thế giới hiện đại. Trong một lần tai nạn khi đang đi dạo bị một đám người bán đĩa lậu va phải làm cô ngã xuống đường, tưởng như bị xe cán nhưng không ngờ vào thời khắc ấy cô lại xuyên không vào thời cổ đại.

Cô xuyên không vào phủ vương gia. Tại đây cô gặp rất nhiều rắc rối, nhưng may mắn khi luôn có Tiểu Vương gia đứng ra bảo vệ.

Nhưng với điều kiện Nhạc Du Du phải cùng Tiểu Vương gia “sáu tuổi” này bãi đường thành thân.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên việt

Edit: Bạch Anh

Hiếm lắm mới có được một ngày nghỉ ngơi, Nhạc Du Du một bên nhét tai phone vào lỗ tai, nghe di tác của Micheal Jackson, một bên nhảy nhót trên đường cái. Thời tiết hôm nay không tồi, không khí không tồi, tóm lại mọi thứ đều không tệ lắm, vì thế tâm tình của Nhạc Du Du cũng không tệ.

Trên cầu vượt, có người đang chào bán đĩa lậu, sách lậu, thu hút không ít người ghé lại xem, Nhạc Du Du biết, đa số người ở đó đều là dân lừa gạt, không khỏi bĩu môi.

Đúng lúc này, bỗng dưng có người hô lên một tiếng “thành quân tới”, phía trên cầu vượt vốn yên lặng đột nhiên huyên náo hẳn lên, những người bán hàng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, gói chông đĩa lậu bay trên mặt đất lại, xoay người bỏ trốn, thế là, Nhạc Du Du bất hạnh bị một người va mạnh vào, sau đó liền cùng với một tiếng “A” thê thảm, lấy vạ phu bất đường chỉ thế rơi xuống cầu vượt.

Vốn tưởng rằng bản thân cho dù không bị dòng xe phía dưới cán thành thịt vụn thì cũng được người hảo tâm chở tới bệnh viện, nhưng mà, khi nàng mở mắt ra thì ngay người.

Chỉ thấy xung quanh có bảy tám nam nhân, tất cả đều mặc trang phục cổ quái, trong tay còn cầm trường thương đoản kiếm, từ trên cao nhìn xuống, nhìn nàng như hổ rình mồi. Nhạc Du Du không nhìn được nuốt vào một ngụm nước miếng.

Tất nhiên, nếu chỉ bị người ta trừng mắt, Nhạc Du Du không sợ, máu chốt chính là thứ trên tay của mấy thằng cha này lại chia vào cổ nàng, việc này sao không khiến nàng buồn bực cho được.

“Cái này... mấy anh đẹp trai, có thể thu mấy cái này lại được không?” Nhạc Du Du khe khẽ chỉ vào đao kiếm sáng bóng, “Để cho ta đứng lên trước đã.” Tuy nhiên nét cười trên mặt có điểm miễn cưỡng.

Thị vệ xung quanh không động đậy, bọn họ đang chờ quyết định của chủ nhân.

“Không lấy ra? Không cũng không sao.” Nhạc Du Du âm thầm nuốt nước miếng, dù sao cũng phải hiểu rõ tình huống hiện tại, lại một lần nữa lấy hết dũng khí, “Vậy cho ta hỏi một chút, chỗ này là nơi nào a? Tổ làm phim sao? Diễn viên là ai a?”

Lúc này, bọn thị vệ nhìn nhau, thế nhưng, vẫn không nói lời nào, bởi vì, lời của nữ nhân này, bọn họ không hiểu.

Nhạc Du Du hai lần hỏi thăm không có kết quả, dùng tay sờ sờ dưới thân, dĩ nhiên là bãi cỏ, dứt khoát nằm xuống, vừa rồi giọng người nói chuyện, mỗi quả, nếu mấy người này không muốn mở miệng, vậy nàng cũng không ép buộc, muốn làm gì thì làm đi (Bạch Anh *mắt tỏa sáng*: thật không – đứng chuẩn sắc nữ).

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm, một cái túi lớn ngăn tầm mắt của Nhạc Du Du lại, một đôi mắt trong suốt to tròn nhìn chằm chằm nàng.

Nhạc Du Du lại nhìn không được nuốt nước miếng một cái (Bạch Anh: chắc khát dữ lắm rồi), vội vàng gượng nửa thân trên dậy, đối diện là một khuôn mặt gần như hoàn mỹ, phía sau là mái tóc màu đỏ dài tới thắt lưng, lúc này bởi vì chủ nhân khom người mà tung bay trước ngực, càng tăng thêm cảm giác nị hoặc. Du Du tuy không tính là mê trai, nhưng mà, nhìn khuôn mặt trước mắt, vẫn nhìn không được há to miệng, ai vậy a? Sao bộ dáng lại xinh đẹp thế này? Chẳng qua, quần áo trên người sao lại sắc sảo như vậy? Nhìn vào chẳng chút thâm nĩ gì cả.

“Tỷ tỷ, sao ngươi lại nằm trên mặt đất vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt nghiêng đầu nhìn Nhạc Du Du, trong đôi mắt to một mảnh trong sáng, “Đang ngắm sao hả?” Nói xong, còn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời rộng lớn chói chang, “Nhưng mà, không phải chỉ có ban đêm mới có sao sao?”

Ách? Nhạc Du Du chớp chớp mắt, cách nói chuyện cùng ngữ điệu của anh đẹp trai này sao lại quái như vậy chứ? Tuy nhiên, đối mặt với anh đẹp trai, Nhạc Du Du chỉ kinh ngạc hai giây, sau đó ha hả cười: “Mặt cô rất thoải mái, tỷ tỷ nằm xuống nghỉ ngơi một chút.”

“Thiệt không? Ta cũng muốn nằm.” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong, liền nằm xuống bên cạnh Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du không nói gì, ngồi dậy, nhìn không được sờ vào mái tóc của hắn: “Anh đẹp trai, người thật biết chạy theo mô đen a, dĩ nhiên để tóc dài như thế, còn nhuộm đỏ, chắc chắn, bắt quá rất đẹp.” Nói trắng ra là, là yêu nghiệt.

“Vậy sao tóc của tỷ tỷ lại ngắn như vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt cũng ngồi dậy, “Bắt quá, cũng rất đẹp đó.”

Tay của Nhạc Du Du xoa đầu của hắn, tiểu tử này nói chuyện, nàng thích

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tuổi không là vấn đề

Edit: Bạch Anh

“Cái này, suất ca a, người biết mấy ca ca đó không?” Nhạc Du Du thoáng nhìn mấy tên thị vệ vẫn chưa rời đi, thử dùng nam nhân tóc hồng giống hệt yêu nghiệt này làm cầu nối một chút.

“Quen a.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, “Bọn họ là thị vệ vương phủ a, tỷ tỷ không biết sao?”

Vương phủ? Nhạc Du Du suy nghĩ nửa sắc nước miếng, đây là thời đại gì rồi mà còn vương phủ nữa? Chẳng lẽ là... một ý niệm đáng sợ lóe lên trong đầu, Nhạc Du Du không khỏi rung mình, thế nhưng, lập tức xấu hổ cười: “Ha ha, tỷ tỷ ta không phải mới tới sao?” Không khỏi âm thầm may mắn, may mà không bị hiềm nghi là thích khách rồi giết ngay đương trường a.

“Tỷ tỷ, người lạnh hả?” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng dừng kéo tay Nhạc Du Du, sau đó thổi hơi nóng cho nàng, “Hạo Nguyệt thổi thổi cho người một hồi sẽ không lạnh nữa.”

Nhạc Du Du không khỏi run run, xem thời tiết lúc này, chắc hẳn là mùa hè, nàng không lạnh, mà tâm của nàng lạnh a.

“Tỷ tỷ, có phải người đỡ hơn nhiều rồi phải không?” Lãnh Hạo Nguyệt hé ra khuôn mặt tươi cười.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Nhạc Du Du lại hé ra một nụ cười khó coi còn hơn khóc, “Việc này... suất ca a, bộ dáng của bọn họ dường như muốn giết ta thì phải, người nếu quen biết bọn họ, có thể thay ta giải thích với bọn họ, ta là người tốt, là công dân lương thiện, không phải thích khách...” Nhạc Du Du khấn cầu nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, bộ dáng đáng thương.

“Tư sấm Vương phủ đương nhiên phải giết rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, “Dật ca ca còn nói, có thể tru di cửu tộc nữa đó.”

Nhạc Du Du thấm lau mồ hôi lạnh, may mà, trong thời đại này nàng không có cửu tộc.

“Hay là, tỷ tỷ làm vợ ta đi, làm vợ của ta, bọn họ sẽ không giết người...” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên chớp chớp đôi mắt to vô tội, chăm chú nhìn Nhạc Du Du.

“Vì sao?” Nhạc Du Du nhìn người con trai giữa đao quang kiếm ảnh, trán đỏ đầy mồ hôi.

“Bởi vì ta là Vương gia...”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc vỗ ngực của hắn, Nhạc Du Du thật sự có một loại xúc động muốn ngất đi.

“Tỷ tỷ không tin hả?” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên mếu miệng, nước mắt cũng bắt đầu tích tụ.

“Tin.” Nhạc Du Du cảm thấy hơi áy náy, tiểu bằng hữu đơn thuần như vậy, sao mình lại có thể hoài nghi được chứ? Vội vàng vỗ đầu của hắn, “Vậy nói cho tỷ tỷ, người mấy tuổi rồi?”

“Sáu tuổi.” Lãnh Hạo Nguyệt rất tự hào ngưỡn cao đầu.

Bùm! Nhạc Du Du lại có cảm giác muốn thân mật cùng mặt cỏ, hai mắt trắng dã.

“Nhưng mà, Ngọc đại thúc nói ta hai mươi, còn nói ta là nam tử hán, có thể cưới vợ, tỷ tỷ, người nói ra rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?” Biểu tình rất mù mờ,

“Sáu tuổi thì không phải là nam tử hán hả? Vậy thì không được cưới vợ luôn sao?”

“Ách, tuổi tác không là vấn đề.” Ái tâm của Nhạc Du Du rốt cuộc bị biểu tình vô tội lại mù mờ cùng khuôn mặt tuấn tú hết số zách kia kích phát rồi, tất nhiên, quan trọng hơn là suy nghĩ cho an toàn của bản thân, nàng cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng yêu cầu của Lãnh Hạo Nguyệt.

“Thật sao? Thật tốt quá.” Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe, lập tức nhảy lên, hơn nữa còn tiện tay nắm lấy Nhạc Du Du, kéo nàng chạy đi, vừa chạy vừa kêu: “Ngọc thúc, ta có vợ rồi...”

Đỉnh đầu Nhạc Du Du có một đám quạ đen bay qua.

Cuối cùng, sau khi đi qua một viện tử, Nhạc Du Du nhìn thấy một trung niên nam tử tuổi khoảng bốn mươi ra đón, thần tình vui vẻ: “Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia!”

Bọn nô tài đứng ở phía sau cũng quỳ xuống hô: “Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia.”

“Sao hả?” Lãnh Hạo Nguyệt đắc ý nhìn Nhạc Du Du, “Tin chưa hả?”

Nhạc Du Du gật đầu, còn có thể không tin được sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hôn môi

Edit: Bạch Anh

Chiều theo ý tứ của Lãnh Hạo Nguyệt, tốt nhất là thành thân ngay lập tức, như thế thì hắn sẽ có vợ, sau này lại có em bé, hắn cũng có thể trở thành phụ thân, nhưng mà, hắn dù sao cũng là vương gia, con ruột của đương kim hoàng thượng, tuy rằng là một đứa ngốc, nhưng chuyện lập phi không thể “hoa loa kèn” được.

Dưới sự khuyên can dai dẳng của Ngọc thúc, Lãnh Hạo Nguyệt mới không nổi tính tình trẻ con nữa, đáp ứng vào cung thỉnh cầu phụ hoàng tứ hôn.

“Tỷ tỷ.” Mới từ hoàng cung trở về, Lãnh Hạo Nguyệt liền khăn trương nhảy xuống xe ngựa chạy thẳng vào sân, nhào vào lòng ngực của Nhạc Du Du đang ngăn người trong hoa viên (tên thật này háo sắc, bắt quá ta thích), “Phụ hoàng đã đồng ý cho ngươi làm vợ của ta.” Nói xong, còn khoe ra một cuộn lụa nhưng màu vàng, Nhạc Du Du biết, đó là cái được gọi là thánh chỉ.

Tất nhiên, chuyện này nằm trong dự kiến của Nhạc Du Du, bởi vì hai hôm nay nàng ở trong vương phủ cũng nghe ngóng được một chút tình huống, Lãnh Hạo Nguyệt không phải khờ khạo từ tấm bé, mà bốn năm trước phát sinh một việc, khiến cho bộ não của hắn bị thương tổn, trí lực giảm sút về năm sáu tuổi. Bởi vì vất vả lắm mới giữ được tánh mạng, cho nên Hoàng Thượng đối với hắn bình thường đều muốn gì thì đáp ứng cái đó, mà Hoàng Hậu tuy không phải là mẹ đẻ của hắn, tuy nhiên, à cũng không rồi hơi đi làm khó một tên ngu si.

Cuối cùng thì bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì? Nhạc Du Du không khỏi tò mò, đồng thời cũng càng thêm đồng tình Lãnh Hạo Nguyệt.

“Tỷ tỷ, làm vợ ta ngươi không vui sao?” Thấy Nhạc Du Du không tập trung, lòng tự trọng của Lãnh Hạo Nguyệt bị đá kích, mếu máo, sắp sửa khóc ra nước mắt.

“Vui chứ.” Nhạc Du Du vội vàng hoàn hồn, yêu thương xoa xoa mặt hắn, hài tử đáng thương a. (xin lỗi chứ, bạn mới là người đáng thương ấy... còn sao thì, sau này sẽ rõ.)

“Vậy tại sao ngươi không hôn Hạo Nguyệt.” Làm nũng một cách trắng trợn, “Ngọc thúc nói, làm vợ rồi thì có thể thân thân.”

Nhạc Du Du bỗng dưng rất muốn ghẹo hắn: “Nhưng mà, chúng ta còn chưa thành thân nha.”

“Nhưng phụ hoàng đã đáp ứng rồi mà.” Lãnh Hạo Nguyệt chớp to mắt nhìn Nhạc Du Du, “Lời phụ hoàng nói chính là vàng ngọc, chỉ cần nói được, thì sẽ được.”

Nhạc Du Du dở khóc dở cười, tiểu tử này thật sự khờ khạo sao? Sao lại có cảm giác phản trư ăn thịt lão hổ a? Dĩ nhiên cái gì cũng đều biết.

“Phụ hoàng còn nói, ngày mai chúng ta có thể bái đường nha.” Lãnh Hạo Nguyệt dường như rất tự hào.

“Vậy phụ hoàng ngươi nói sao thì vậy đi.”

“Tỷ tỷ đáng phạt, ngươi cũng phải gọi phụ hoàng.”

“A.” Nhạc Du Du gạt đầu, không ngờ còn được làm hoàng thân quốc thích a, “Phụ hoàng, là phụ hoàng.”

“Hi hi, vậy phạt tỷ tỷ hôn Hạo nhi.” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong liền sáp lại gần.

Nhạc Du Du đành phải hôn vào má hấn một cái.

“Không phải.” Lãnh Hạo Nguyệt còn chưa bỏ qua, “Lúc Dật ca ca hôn Đào Hồng tỷ tỷ, Hạo nhi có nhìn lén à nha, là môi hôn môi, Hạo Nguyệt cũng muốn hôn môi tỷ tỷ...” Nói xong, còn chu miệng.

“Ách, Đào Hồng tỷ tỷ là ai?”

“Cái đó Hạo nhi cũng không biết, chỉ biết nàng ở Hàm Hương lâu ở cách con phố, chỗ đó có thật nhiều tỷ tỷ...”

Kỷ viện?! Đây là phản ứng đầu tiên của Nhạc Du Du, trực giác nói cho nàng biết Dật ca ca trong miệng Lãnh Hạo Nguyệt tuyệt đối không phải là người tốt, dĩ nhiên lại mang Lãnh Hạo Nguyệt vừa đơn thuần vừa đáng yêu như thế này tới kỷ viện? Không khỏi có điểm tức giận, sắc mặt trầm xuống: “Về sau không được tới những chỗ như thế nữa.”

Lãnh Hạo Nguyệt hiển nhiên bị dọa sợ rồi, trong đôi mắt to ần ần vụ khí, tuy nhiên, vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu, nhất thời, yêu cầu hôn môi cũng quên luôn.

“Ách, tỷ tỷ cũng không phải đang giận Hạo nhi.” Nhìn biểu tình vô tội của hấn, Nhạc Du Du bỗng dưng dâng lên một cảm giác áy náy, vội vàng kéo hấn vào lòng ngực, “Nhưng mà, mấy chỗ như vậy không thích hợp người tới, hiểu không?”

“Vậy tỷ tỷ cũng không được đi.” Lãnh Hạo Nguyệt vui đầu vào ngực nàng, cọ qua cọ lại, khoe miệng hơi cong lên, nụ cười nhàn nhạt khó mà phát hiện được.

Nhạc Du Du bị người ta ăn đậu hủ mà cũng không phát hiện được, chỉ hơi gạt đầu

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ngủ

Edit: Bạch Anh

Vương phủ, trong thư phòng.

“Người thực sự muốn cưới nàng?” Trình Dật lười biếng ngồi đối diện Lãnh Hạo Nguyệt, “Nhạc Du Du này cho dù làm gì cũng không thể điều tra rõ a.” Nói tới đây, hấn liền buồn bực, Tình Nguyệt Các chính là tổ chức tình báo lợi hại nhất chốn giang hồ, mạng lưới tình báo bao khắp ngũ hồ tứ hải, thế nhưng nữ nhân gọi là Nhạc Du Du này, thật giống như người từ trên trời rớt xuống, qua ba ngày hấn cư nhiên ngay cả một tin chó má cũng tra không ra.

Tất nhiên, hấn đã quên, Nhạc Du Du thực sự từ trên trời rớt xuống.

Ánh mắt Lãnh Hạo Nguyệt thâm thúy mà phức tạp, thật lâu sau mới gạt đầu, “Phải.”

“Thế nhưng, người không sợ nàng là gian tế của đối phương?” Trình Dật đối với quyết định của Lãnh Hạo Nguyệt giật mình không thôi, “Chẳng lẽ chuyện bốn năm trước...”

“Đừng nhắc lại chuyện bốn năm trước.” Hàn quang chợt lóe lên từ trong mắt Lãnh Hạo Nguyệt, “Chuyện như vậy tuyệt đối không có khả năng lặp lại lần nữa.”

Tuy rằng ngồi cách nhau một khoảng cố định, thế nhưng, Lãnh Hạo Nguyệt bỗng dưng phát ra hấn khí vẫn khiến Trình Dật không tự chủ được mà sợ run cả người.

“Hơn nữa, nàng không phải là Minh Nhu.” Ánh mắt Lãnh Hạo Nguyệt khép lại phân nửa, “Ta cũng không phải là ta bốn năm trước.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trình Dật gạt đầu, chuyện bốn năm trước, bi thương quá thực rất nặng, hấn không hy vọng hấn lại giẫm lên vết xe đổ năm đó.

“Kỳ thật, cưới nàng thì mới có lợi.” Khóe miệng của Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên cong lên, “Nếu nàng thật sự do hấn phái tới, như vậy, chúng ta vừa lúc tương kế tựu kế, nếu như không phải...” Tới đây thì hấn không nói thêm gì nữa.

Hiệu suất làm việc của vương phủ rất cao, Hoàng Thượng vừa ban thánh chỉ, chỉ mới một ngày, đồ đạc dùng để kết hôn đều đã chuẩn bị tươm tất, hơn nữa trong cung còn phải người đưa lễ tới, Nhạc Du Du nhìn từng rương, từng hộp, không khỏi cảm thán trong lòng, có tiền thật tốt, không đúng, là có quyền thật tốt.

Vốn ngày mai thành thân, hai người không thể gặp mặt, thế nhưng, Lãnh Hạo Nguyệt lại giống như tiểu hài tử, nói nào là phụ hoàng không đồng ý thì thôi, bây giờ phụ hoàng đồng ý rồi, Nhạc Du Du chính là vợ của hắn, đương nhiên phải cùng vợ ngủ chung giường, nên đòi ở lại phòng của Nhạc Du Du mà không chịu rời khỏi, thành thử Ngọc thúc cảm thấy khó xử.

“Ngọc thúc, quên đi.” Nhạc Du Du thật sự không đành lòng nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của Lãnh Hạo Nguyệt, đành phải chiều hắn, dù sao ngày mai cũng phải thành thân, sớm một ngày cũng không chết ai cả.

“Khiến cô nương thêm phiền toái.” Ngọc thúc cảm kích thờ dài.

“Ngọc thúc, phải gọi là vương phi nha.” Lãnh Hạo Nguyệt vui vẻ ôm bà vai của Nhạc Du Du, nghiêm túc chỉ ra chỗ sai của quản gia.

(Hic, anh thật biết đóng kịch, chỉ hận sinh không đúng thời, nếu không anh đã trở thành ảnh đế rồi T_T)

“Dạ, vương gia nói phải, nô tài nên gọi là vương phi.” Ngọc thúc vội vàng gật đầu, “Vây nô tài cáo lui.” Nói xong, lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Nhạc Du Du chỉ xấu hổ cười cười, vương phi, quả thực là một xưng hô có phân lượng.

“Tỷ tỷ, chúng ta ngủ đi.” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong liền bước tới định cởi quần áo Nhạc Du Du.

“Việc này...” Nhạc Du Du cả kinh, vội vàng lấy tay của hắn ra, “Ngươi phải ngủ ngoan, ngày mai sẽ mệt lắm đó.”

Lãnh Hạo Nguyệt ủy khuất rút tay về.

“Ngao.” Nhạc Du Du cảm thấy mình bị người này trấn áp rồi, chỉ cần hắn lộ ra biểu tình này, mình lại có cảm giác ngược đãi trẻ em, vội vàng an ủi, “Ngủ ngoan.”

“Thế nhưng, Dật ca ca cùng Đào Hồng tỷ tỷ lúc ngủ đều cởi sạch quần áo a...” Lãnh Hạo Nguyệt ủy khuất lắm lắm.

Nhạc Du Du nghe thấy “Dật ca ca” liền nhức đầu, giọng điệu cũng trở nên bất thiện: “Hắn là hắn, ngươi là ngươi, về sau không được học theo hắn, ngủ.” Sau đó ngoảnh đầu lại nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tên thân mật

Edit: Bạch Anh

Khi Nhạc Du Du mang não phượng đồ tắm, trên đỉnh đầu đội một miếng gọi là khăn hi, lại quỳ quỳ cúi cúi hoàn thành xong một loạt nghi thức phức tạp, sau đó được đưa vào động phòng được trang hoàng đồ chói, nàng cuối cùng cũng tin tưởng, nàng thực sự xuyên qua rồi, hơn nữa, vì để giữ mạng liền mặc danh kỳ diệu làm vương phi cho Băng Diễm quốc lục hoàng tử, cũng chính là người được phong làm Tấn Vương, nhưng lại bị ngoại nhân gọi là “Lục sỏa tử”, chỉ số thông minh chỉ ở mức năm, sáu tuổi – Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhạc Du Du nhàm chán nghịch lưu tô trên tay áo, vương phi thì vương phi đi, tuy rằng tâm trí của Lãnh Hạo Nguyệt chỉ mới năm sáu tuổi, nhưng ít nhất cũng là một vương gia, sau này không lo ăn mặc, quan trọng hơn là, tên kia lớn lên thật xinh đẹp, quả thực giống như búp bê, nhìn đã con mắt, quan trọng hơn một chút, thì chính là, hắn đối xử với nàng coi như không tệ, nhiều đó đã đủ rồi.

Bất quả, đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc nha, không biết tiểu gia hóa kia có “được” không đây? Nhạc Du Du bỗng nhiên nhin không được nở nụ cười, chuyện gì đây a? Không ngờ mình lại nghiện luyện đồng, quá độc ác đi nha. Hơn nữa, nói không chừng ngày nào đó mình có thể trở về, cũng không thể hại tiểu tử kia được...

Nghĩ tới đây, bụng lại kêu lên, lúc này mới phát giác, cả ngày đi tới đi lui, nhưng nàng chưa ăn gì cả, vì thế, vội vàng tháo khăn hi xuống, cùng lúc, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng tiến vào.

“Tỷ tỷ, sao ngươi lại tự mình lấy khăn hi xuống a?” Thanh âm rất không vừa lòng, “Ngọc thúc nói phải do bốn vương tự mình lấy xuống, như vậy ngươi mới danh chính ngôn thuận trở thành vương phi nha.”

Khóe miệng Nhạc Du Du run rẩy vài cái.

“Mau đội lên, bồn vương lại tháo xuống.” Nói xong, Lãnh Hạo Nguyệt không cho nàng phân bua, lập tức đội khăn hi lên đầu nàng một lần nữa, sau đó lấy hi xứng trên tay hi bà, cẩn thận khoi mào hi khăn.

“Chủ rể dùng hi xứng khoi mào hi khăn, từ này về sau, vừa lòng đẹp ý...” Hi bà bên cạnh vội vàng cao giọng phụ xướng.

“Được rồi, tỷ tỷ, về sau người chính là vương phi của bồn vương, là vợ của ta.” Lãnh Hạo Nguyệt vui vẻ vỗ tay, hi bà cũng vội vàng lui ra ngoài.

“Đứng vậy, vương gia là tướng công a, có cái gì ăn không? Vương phi của người sắp chết đói rồi nè.”

“Có a.” Lãnh Hạo Nguyệt kéo tay nàng tới trước bàn, trên đó có bầu rượu, ly rượu, còn có không ít điểm tâm nhẹ và trái cây, “Ngọc thúc nói phải uống rượu giao bôi nha.”

“Được, tỷ tỷ ăn trước đã, sau đó mới uống nha.” Nhạc Du Du cũng bất chấp hình tượng, trực tiếp động tay.

Con người Lãnh Hạo Nguyệt vốn trong suốt chột lóe tinh quang, tuy nhiên, trong lúc Nhạc Du Du quay đầu lại, liền trở lại trong suốt.

“Tiểu Lục có muốn ăn một chút hay không?” Nhạc Du Du ậm ờ nói.

Khóe miệng Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được run rẩy một chút, Tiểu Lục? Chắc chỉ có mình nàng nghĩ ra được, thế nhưng, lập tức mở miệng: “Tỷ tỷ, người ta gọi Hạo Nguyệt, không phải Tiểu Lục, người phải gọi người ta là Hạo nhi a.”

“Ha hã.” Nhạc Du Du cuối cùng cũng ăn xong, sau đó vỗ vỗ bả vai Lãnh Hạo Nguyệt, “Người chẳng phải là lục vương gia sao? Đây là tên thân mật của tỷ tỷ dành cho người, tên thật mật đó, có biết không? Chính là, thời điểm chỉ có hai chúng ta mới có thể gọi nha.” Đừng trách nàng dạy lầm anh bạn nhỏ này, thật sự thì nàng cảm thấy Tiểu Lục có phần dễ gọi hơn.

“Ta cũng muốn cấp cho tỷ tỷ một cái tên thân mật, gọi là gì đây?” Lãnh Hạo Nguyệt lúc này mới nín khóc mỉm cười, “Vậy kêu tỷ tỷ là Tiểu Du Du được không?”

“Ách, được.” Nhạc Du Du bị giục đến nhức cả đầu.

“Hay quá.” Lãnh Hạo Nguyệt vỗ tay, sau đó cầm ly rượu lên, “Ngọc thúc nói, uống hết rượu giao bôi mới được động phòng.”

Đứa nhỏ này biết không ít chuyện a. Bất quả, rượu chỗ này uống thật ngon.

“Vậy người có biết cái gì gọi là động phòng không?” Nhạc Du Du tháo trang sức xong, có chút không tự nhiên ngồi trên giường, lớn như vậy rồi, vẫn chưa cùng nam nhân nào đồng sàng cộng chăn qua, mục đích hỏi như vậy chính là, chỉ cần tiểu tử này không biết, như vậy thì nàng tiếp tục gạt hấn.

“Biết.” Nào ngờ, tiểu tử này lại gạt đầu, “Dật ca ca có dạy ta nha, phải cởi sạch y phục của tân nương...” Sau đó liền bước tới nỗ lực xé rách quần áo của Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du vỗ trán, quên hấn còn một quần sư đầu chó a

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Động phòng

Edit: Bạch Anh

Nhạc Du Du vốn muốn ngăn cản động tác của Lãnh Hạo Nguyệt lại, tiếc rằng người này tâm trí tuy nhỏ, nhưng khí lực lại không nhỏ, ngay lúc hai người giằng co, chỉ nghe rẹt một tiếng, bộ hi phục đã vình dự ra đi.

“Tiểu Du Du, Dật ca ca nói, đêm nay Hạo nhi có thể thân thân người đó.” Lâm Hạo Nguyệt nói xong, không chờ Nhạc Du Du phản ứng lại, liền nằm lên trên thân thể của nàng, bắt đầu mút chặt miệng của nàng.

Nhạc Du Du triệt để bực bội, chuyện gì đây a? Nàng đang bị một tiểu hài tử phi lễ, hay là nàng hiếp râm anh bạn nhỏ này đây? Ai có thể nói cho nàng biết được không?

“Miệng của Tiểu Du Du thật ngọt.” Đúng lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên ngừng đầu, nụ cười rất là mỉa mai, “Giống như bánh hoa quế nha...” Nói xong, còn vờn đầu lưỡi liếm liếm miệng mình.

Tinh thần Nhạc Du Du không khỏi rung động, tiểu tử thực có tiềm chất làm “kẻ gây họa” quá xá, không khỏi âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, thế nhưng, lý trí vẫn chiếm thượng phong, nếu thực sự muốn nàng cùng một nam nhân tâm trí chưa thành thực XXOO, Nhạc Du Du nàng vô luận như thế nào cũng không làm được, sau mười giây kinh ngạc, nàng thành công đẩy Lãnh Hạo Nguyệt ra.

“Tiểu Du Du sao vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt nét mặt mê mang, trong đôi mắt to đầy sương, “Là không cần Tiểu Lục nữa hay sao?”

“Ách, không phải.” Nhạc Du Du bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, hẳn chỉ là một hài tử, đối với hắn như vậy dường như cũng quá nhẫn tâm, vội vàng vỗ bờ vai của hắn, “Tiểu Lục ngoan, ngoan ngoãn nằm ngủ nha, tỷ tỷ sẽ không rời bỏ Tiểu Lục...”

“Gạt người.”

“Ai gạt người là con chó nhỏ.” Nhạc Du Du không ngừng cười khò.

“Thế nhưng, Dật ca ca nói rõ ràng, chỉ cần cưới vợ về thì có thể quang minh chính đại hôn nhau, sau đó cởi sạch quần áo, còn có thể sinh tiểu bào bảo nữa...”

“Khụ khụ...” Nhạc Du Du sắc nước miếng, một lần nữa nàng khẳng định Trình Dật thực sự không phải là một gã tốt lành gì, vội vàng hôn nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Hạo Nguyệt, “Người bây giờ vẫn còn nhỏ, chờ người trưởng thành sẽ có tiểu bảo bảo...”

“Người gạt người, Ngọc thúc nói ta đã hai mươi tuổi rồi nha.” Lãnh Hạo Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không chịu buông tha.

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy đau đầu, thật không biết nên trả lời như thế nào mới phải, cuối cùng đành phải hù dọa: “Tiểu Lục ngoan, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ, nếu không, tỷ tỷ thật sự bỏ đi đó.” Sau đó, làm bộ ra vẻ tức giận, tiểu tử này nếu cứ tiếp tục mê hoặc như vậy, nàng thật sự sẽ phạm trọng tội a.

“Được rồi.” Cuối cùng thì lần này Lãnh Hạo Nguyệt cũng chịu thành thật, tuy rằng vẫn không cam lòng nhìn nàng, thế nhưng, không tiếp tục dây dưa đòi cởi sạch quần áo của Nhạc Du Du, mà cởi sạch quần áo của chính bản thân mình, sau đó mới chậm chạp leo lên giường, nằm xuống (Bạch Anh: Chiêu thật độc, em cam bái hạ phong.)

Nhạc Du Du nhất thời cảm thấy tim đập nhanh lên, người này tuy rằng tâm trí nhỏ, nhưng cơ thể tuyệt đối không nhỏ, thậm chí hoàn mỹ hơn so với người bình thường, cứ như vậy, lả lợ trước mặt nàng, thật đúng là muốn khảo nghiệm ý chí của nàng.

Nhìn ánh mắt không biết nên làm thế nào của Nhạc Du Du, Lãnh Hạo Nguyệt giả hoạt cười.

Mãi đến khi Lãnh Hạo Nguyệt chui vào trong chăn, Nhạc Du Du mới âm thầm thở ra một hơi, nhìn Lãnh Hạo Nguyệt gần như ngủ say, mới thở dài một tiếng: “Tiểu Lục a, nếu ngày nào đó tỷ tỷ thực sự nhìn không được, làm ra chuyện có lỗi với người, người đừng trách ta a.”

Lãnh Hạo Nguyệt đang nhắm mắt trong lòng hơi trầm xuống.

“Ai.” Nhạc Du Du xoa xoa má của Lãnh Hạo Nguyệt, “Sao người lại xinh đẹp như vậy dễ làm gì? Nếu như người bình thường, tỷ tỷ cũng đành chịu thiệt thòi, thế nhưng, người còn nhỏ a... Tỷ tỷ không muốn lật thủ tội hoa a...” Giọng nói có hơi ảo não.

Lãnh Hạo Nguyệt hiểu được ý tứ của nàng, không khỏi cười thầm trong lòng, một chút cảnh giác vừa mới xuất hiện cũng biến mất không thấy.

Nhạc Du Du sau khi cảm thán xong. Lúc này mới giúp hắn kéo chăn, rồi nằm xuống, hôm nay áp lực thật lớn, nên chỉ một lát sau nàng liền ngủ say.

Mặt trăng ngoài cửa sổ tròn vắn vật, trong phòng hồng hỉ chướng nội, Lãnh Hạo Nguyệt một tay chống đầu, nhờ ánh trăng nhìn nữ nhân đang say giấc bên cạnh, lúc này, nàng ôm chặt vào lòng ngực, chân còn lại gác lên phía trên, thấy vậy không khỏi cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai má mềm mại, sau đó dừng ngay cổ, nhẹ nhàng nắm lấy cần cổ trắng nõn kia, trong mắt lóe ra sát khí, thế nhưng, thoáng chốc biến mất...

Trong lúc ngủ mơ cảm thấy dường như có người đụng mình nên không thoải mái, không khỏi trở người, dường như mơ thấy gì đó, miệng lẩm bầm, muốn nghe, nhưng lại không thể nghe rõ nàng đang lẩm bầm điều gì.

Lúc này, gió lay ngoài cửa sổ.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn thoáng qua Nhạc Du Du đang ngủ say, điểm hai cái trên thân thể nàng (điểm huyết đạo ấy mà), lúc này mới xoay người rời giường

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thân thân

Edit: Bạch Anh

Nhạc Du Du đang ngủ, bỗng cảm thấy dường như có ai đó đang nhìn nàng, hơi thở phả vào mặt nàng, không khỏi trở mình, vung cánh tay nhỏ nhắn lên: “A Vương, đừng quấy nữa, cho ta ngủ một chút.” Thế nhưng, nàng lập tức cảm thấy không đúng, mở mắt ra, chỉ thấy khuôn mặt cực kì uy khuất của Lãnh Hạo Nguyệt, đôi môi mỏng manh gọi cảm ra sức mím lại, nước mắt lưng tròng.

Nhạc Du Du không khỏi vỗ trán, dĩ nhiên quên mất chuyện mình đã xuyên việt, nàng vội vàng đứng dậy vuốt vuốt đầu Lãnh Hạo Nguyệt: “Xin lỗi a Tiểu Lục, tỷ tỷ không phải cố ý.”

“Tỷ tỷ không thích Hạo nhi.” Nước mắt của Lãnh Hạo Nguyệt giống như sắp rơi xuống.

“Không thể nào.” Nhạc Du Du vội vàng tỏ ra lập trường, “Tỷ tỷ thích Tiểu Lục nhất, ai gạt người là con chó nhỏ.” Ách, đối với một đứa bé năm sáu tuổi, nàng có vẻ bất lực.

“Vậy A Vương là ai?” Tiểu tử kia vẫn không chịu buông tha.

“Ách.” Nhạc Du Du không ngừng thở dài, “Đó là một con cầu mà tỷ tỷ nuôi trước đây.”

Khuôn mặt của Lãnh Hạo Nguyệt run rẩy mấy cái.

“Ta đi chuẩn bị trang sức cho Tiểu Du Du.” Quả nhiên, hài tử dù sao vẫn là hài tử, đôi đề tài thi lập tức phấn chấn, “Dật ca ca nói, nữ nhân đều thích trang sức, có trang sức rồi mà nàng vẫn không bỏ đi thì có thể tùy ý thân thân...”

Nhạc Du Du không nói gì, nàng quyết định, nếu có cơ hội gặp Trình Dật, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút, dĩ nhiên lại đem kinh nghiệm tới kỹ viện dạy cho tiểu hài tử, đây không phải là hành động tàn phá mầm non sao?

Lãnh Hạo Nguyệt xoay người đi lấy trang sức, đôi mắt chợt lóe sáng, nhưng thoáng cái đã khôi phục lại vẻ trong suốt, còn hét lên một tiếng.

“Sao vậy?” Nhạc Du Du hoảng sợ, vội vàng đi chân trần chạy tới, chỉ thấy Lãnh Hạo Nguyệt ụy khuất giờ ngón trỏ của mình lên, cư nhiên lại bị một cây kim châm đâm bị thương, vội vàng kéo lấy tay hắn, sau đó lấy một cuộn lụa trên bàn, lau khô vết máu, “Sao lại không cẩn thận như vậy? Xem chừng bị đâm rất sâu, phải đi tìm đại phu băng bó một chút.”

“Tiểu Du Du vù vù, sẽ không đau nữa.” Khóe miệng Lãnh Hạo Nguyệt hơi cong lên.

“Vậy cũng phải băng bó một chút nha, vạn nhất bị uốn ván sẽ không tốt lắm đâu.”

“Đây là Dật ca ca cho ta.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng dung lấy ra một cái bình nhỏ, “Đây là kim sáng được nha, lúc chảy máu có thể dùng a.”

“Đồ tốt.” Nhạc Du Du gật đầu, sau đó đổ một ít lên miệng vết thương, lát sau liền ngừng chảy máu, không khỏi sợ hãi than, “Quả nhiên là thần dược a.”

Khóe miệng Lãnh Hạo Nguyệt lần nữa run lên.

“Tiểu Du Du, cái này cho ngươi.” Lãnh Hạo Nguyệt không quên mang hộp trang sức trên mang giao cho Nhạc Du Du, “Có thể thân thân hay không?” Nói xong, đã đưa mặt tới gần.

Á!? Nhạc Du Du ngẩn đầu, vừa lúc hôn lên quai hàm của Lãnh Hạo Nguyệt, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng.

“Tiểu Du Du thân thân nha.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên cao hứng nhảy lên, thế nhưng sau đó lại yếu ớt nói, “Vậy có phải về sau có trang sức thì đều có thể thân thân?”

Ái! Nhạc Du Du không khỏi thở dài, kéo Lãnh Hạo Nguyệt ngồi xuống: “Tiểu Lục, ngươi có biết vợ đại biểu cho điều gì không?”

“Vợ chính là vợ a.”

Nhạc Du Du lại lắc đầu: “Vợ chồng là phải bên nhau cả đời, vô luận bản cùng hay phú quý đều không xa nhau... chứ không phải cân nhắc đồ trang sức nhiều hay ít...” Nói xong lại đột nhiên cười khở một hồi, cùng một đứa bé sáu tuổi nói chuyện này, dường như có Chỗ lỗi thời, “Chờ ngươi lớn lên sẽ hiểu.”

Nói tới đây, không khỏi có chút xót xa, có lẽ một ngày nào đó mình sẽ trở về, mà Tiểu Lục cũng sẽ lớn lên, thế nhưng, mặc dù chỉ mới ở chung vài ngày, nhưng mà, nàng lại có một chút không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lạc hồng

Edit: Bạch Anh

Nhạc Du Du đắm chìm trong suy nghĩ nên không phát hiện con người Lãnh Hạo Nguyệt hơi lay động, lập tức dò xét nàng.

“Quên đi, sau này a, tỷ tỷ dấu người là được rồi.” Nhạc Du Du bỗng nhiên tỉnh táo lại, mình cứ nhiên lại thất thần trước mặt một tiểu hài tử.

“Vậy thì Tiểu Du Du sau này cũng ở cạnh Hạo nhi?” Đôi mắt Lãnh Hạo Nguyệt trở lại trong veo, nghiêng nghiêng cái đầu, chớp chớp mắt, chờ mong nhìn nàng.

“Ừ.” Nhạc Du Du gật gật đầu, trong lòng lại thêm vào một câu, chỉ cần ta còn ở tại thời không này.

“Vậy có phải sau này không cần trang sức cũng có thể hôn nhau?”

“Hắn là vậy.”

“Thật tốt quá.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng dưng nhào tới, ôm cổ Nhạc Du Du, sau đó khe khẽ hôn lên môi nàng, “Miệng của Tiểu Du Du vừa thơm lại vừa ngọt, giống như bánh quế hoa, Hạo nhi thích ăn bánh quế hoa nhất...”

Ách, Nhạc Du Du trái lại xem thường, vội vàng chặn miệng của hắn lại, “Miệng của tỷ tỷ sao lại giống bánh quế hoa được chứ?” Hình dung như thế này thật khiến cho người ta chẳng biết nên nói như thế nào, “Nếu tiểu lục đối bụng, lát nữa tỷ tỷ đi làm đồ ăn ngon cho người.”

“Hay quá.” Lực chú ý của Lãnh Hạo Nguyệt dưới sự dẫn dắt của Nhạc Du Du rốt cuộc cũng chuyển sang đồ ăn, “Tiểu Du Du thật giỏi a.”

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, sau đó nha đầu Tiểu Hi bưng chậu nước rửa mặt đi tới.

“Vương gia, vương phi, nô tì hầu hạ các người rửa mặt.” Tiểu nha đầu làm lễ, sau đó bước tới giúp mặc y phục.

Hai ngày nay Nhạc Du Du đối với quần áo cổ đại có chút nghiên cứu, cho nên có thể tự mình mặc, hơn nữa, nàng không có thói quen để cho người khác hầu hạ mặc quần áo, vì thế khoát tay bảo Tiểu Hi lui xuống.

“Tiểu Hi, cái này bị tỷ tỷ làm bẩn rồi, người mang giặt đi.” Lãnh Hạo Nguyệt thuận tay giao chiếc khăn lụa vừa lau vết máu kia đưa cho Tiểu Hi.

“A!” Tiểu Hi nhận lấy khăn lụa, bỗng dưng vui vẻ chạy ra ngoài.

“Giặt khăn tay sao lại cao hứng đến như vậy nhỉ?” Nhạc Du Du nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã, thuận tiện gõ vào trán Lãnh Hạo Nguyệt một cái, “Bình thường người có phải hay sai hạ nhân làm nhiều việc đúng không? Hạ nhân cũng là người a.”

“Nhưng hạ nhân cần phải làm việc a.” Lãnh Hạo Nguyệt không hài lòng chu miệng, “Vì sao người lại đánh người ta?”

“Vậy cũng phải để cho bọn họ làm việc luân phiên, hạ nhân cũng do cha sinh mẹ dưỡng a.” Nhạc Du Du đảo cặp mắt trắng dã, xem ra phải tiến cử chế độ làm việc năm ngày (nghỉ ngơi thứ 7, chủ nhật) cho vương phủ mới được, “Người nhìn Tiểu Hi liền biết, không để nàng hầu hạ cho chúng ta, để cho nàng đi giặt một cái khăn tay, vậy mà lại cao hứng đến như vậy...” (Bạch Anh nghĩ, chiếc khăn tay sau khi giặt sạch chắc thuộc về Tiểu Hi luôn, chơi sang mà.)

Khóe miệng Lãnh Hạo Nguyệt run rẩy, trong lòng thầm than, nữ nhân này gốc dữ dội luôn a, tuy nhiên, về mặt lại rất đơn thuần: “Vậy Tiểu Du Du a, vì sao người không để Tiểu Hi giúp đỡ?”

“Bởi vì chuyện của mình thì mình phải tự làm, như thế mới là trẻ ngoan. Mặc quần áo rất đơn giản, sau này, Tiểu Lục cũng phải tự mình động thủ nha.” Nhạc Du Du cảm thấy mình rất có tiềm chất trở thành ấu sư. (chắc tương đương với cô giáo tiểu học)

“Được rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, sau đó ôm một kiện áo khoác màu xanh, một chiếc quần màu đỏ son, “Thái tử ca ca nói, Hạo Nguyệt mặc cái này rất đẹp, muốn ta mặc nó mỗi ngày, thế nhưng...” Nói xong ừ ừ khuất mếu miệng.

Nhạc Du Du vỗ trán, nàng dám khẳng định, tên thái tử kia cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì cả, cứ nhiên lại xem đệ đệ của mình như khi? Vừa đỏ vừa xanh, cũng thật khó cho đứa nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Dật ca ca

Edit: Bạch Anh

Trước kia không quen biết Lãnh Hạo Nguyệt thì thôi, bây giờ quen biết với nhau, hơn nữa hắn còn là tướng công của nàng, nàng sao lại cho phép người khác sỉ nhục hắn nữa chứ, cho dù là thái tử cũng không được.

“Tiểu Lục a.” Nhạc Du Du tận lực dùng ngữ điệu ôn nhu nói chuyện với hắn, “Ngươi cảm thấy Tiểu Du Du đối với ngươi tốt, hay là thái tử ca ca đối với ngươi tốt?”

“Tất nhiên là Tiểu Du Du rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng lấy tay ôm cổ nàng, “Mỗi lần gặp mặt thái tử ca ca đều nói ta ngu ngốc, kỳ thực, ta không ngu ngốc.”

“Đúng vậy, Tiểu Lục tuyệt đối không ngu ngốc.” Nhạc Du Du sờ sờ đầu của hắn, “Thế thì, ngươi nghe lời Nhạc Du Du hay nghe lời thái tử ca ca đây?”

“Tiểu Du Du là vợ, tất nhiên phải nghe lời vợ rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt nghiêng đầu, thực vô tội nhìn nàng.

“Tốt lắm.” Nhạc Du Du cho rằng đã đạt được mục đích, lúc này mới đứng dậy, lấy ra một bộ trường bào trắng tinh khôi tũ, “Sau này ngươi mặc quần áo gì, cần phải nghe theo lời của ta.” Theo cảm giác của nàng, màu trắng hắn sẽ phù hợp với Lãnh Hạo Nguyệt.

Trong mắt Lãnh Hạo Nguyệt hiện ra vẻ khác thường, thế nhưng, khi nhìn Nhạc Du Du thì nhanh chóng biến mất.

Nhạc Du Du rất hài lòng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt một thân áo trắng phiêu phiêu, khuôn mặt tuấn mỹ rất xứng với nụ cười thuần khiết kia, cộng thêm mái tóc dài màu đỏ buộc ở phía sau, quả thực rất giống thiên sứ lạc vào chốn nhân gian, đắm đuối ngắm nhìn.

Lãnh Hạo Nguyệt đối với bề ngoài của mình trước giờ vô cùng tự tin, lúc này nhìn thấy biểu tình háo sắc của Nhạc Du Du, không khỏi càng thêm vui vẻ. Ánh mắt giao hoạt, kinh ngạc kéo lấy tay nàng: “Tiểu Du Du, sao ngươi lại chảy nước miếng vậy?”

Ách? Nhạc Du Du lúc này mới phát hiện mình cư nhiên trúng hoa si, không khỏi xấu hổ lau lau mép miệng: “Ha ha, tỳ tỳ đói bụng.”

” ‘Ăn miếng’ sẽ không đói bụng nữa.” Lãnh Hạo Nguyệt vừa nói xong, không quản Nhạc Du Du có đồng ý hay không, liền cúi đầu mút miệng nàng.

“A? Ừm...” Nhạc Du Du lúc này hoàn toàn choáng váng, nhất thời quên phản ứng, mặc cho Lãnh Hạo Nguyệt ôm nàng hôn môi.

Tuy rằng Lãnh Hạo Nguyệt chọn chính là phương pháp hôn môi đơn giản nhất, tuy nhiên, lại sử dụng trong lúc Nhạc Du Du không chú ý, nên vẫn có chút kích thích, khiến cho Nhạc Du Du nhất thời không ngăn được, hoàn toàn đầu hàng.

“Khụ khụ...” Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một tràng tiếng ho nhẹ, cắt đứt việc tốt của hai người, Trình Dật phe phẩy cây quạt đứng trước cửa, có điểm tiến lùi không xong a.

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt như đao vọt tới, Trình Dật sợ tới mức bẻ mặt, tuy nhiên, lúc này vẫn nên trấn tĩnh một chút.

Nhạc Du Du lại chẳng dám ngẩng đầu lên, biết làm sao bây giờ a? Cư nhiên ngay cả một đứa trẻ ‘chưa trưởng thành’ cũng không buông tha a, đây là tội rất lớn a.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Nhạc Du Du co đầu rút cổ, không khỏi buồn cười lắc đầu, xoay người lại, bỗng dừng vui vẻ kêu lên: “Dật ca ca, ngươi trở về khi nào vậy?” Nói xong, còn chạy tới, nhào vào lòng ngực Trình Dật cọ cọ.

“Ha hã, còn không phải do Dật ca ca nghe nói ngươi lấy vợ, nên chạy gấp về đây chúc mừng a.” Trình Dật không được tự nhiên mấy, không thể không tỏ ra thân thiết vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Hạo nhi thật may mắn a, cưới được người vợ xinh đẹp như vậy, bất quá, phải trân trọng a, đừng để nàng bị người khác đoạt mất.”

“Còn lâu mới như vậy.” Lãnh Hạo Nguyệt cảnh cáo nhìn thoáng qua Trình Dật, xoay người ôm lấy Nhạc Du Du, “Tiểu Du Du nói, vợ chồng là phải bên nhau cả đời, Tiểu Du Du cũng nói sẽ không rời bỏ Hạo nhi.”

Nhạc Du Du gật đầu, ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm Trình Dật đứng trước cửa, hỏi: “Tiểu Lục, sao không giới thiệu cho tỳ tỳ, ai vậy a?”

Trình Dật sau khi nghe xong tiếng nói của Nhạc Du Du, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, không hiểu sao lại có cảm giác nữ nhân này như muốn ăn tươi nuốt sống hắn a? (Mô phật, hãy hỏi anh Nguyệt nhà chúng ta đi)

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bị oan

Edit: Bạch Anh

Lãnh Hạo Nguyệt cười thâm trong lòng, thế nhưng trên mặt lại là vẻ hồn nhiên ngây thơ, hai mắt vụt sáng nhìn Nhạc Du Du: “Hắn chính là Dật ca ca nha.”

“Tại hạ Trình Dật, đại sư huynh của Hạo nhi.” Trình Dật nhìn ánh mắt dữ tợn của Nhạc Du Du có cảm giác hòa thượng bị vu tội ăn thịt chó, đây là lần đầu tiên hắn gặp vị đệ muội này mà? Nhưng ánh mắt đó sao lại giống như hắn nợ tiền nàng thế này?

“Người chính là Dật ca ca mà Tiểu Lục thường nhắc.” Nhạc Du Du nghiêng răng nghiêng lợi, tiêu sái bước quá, “Thật là thất kính a.” Sau đó kéo áo hắn, ách, bắt quá vóc người của Trình Dật quá cao, cho nên nàng xui xẻo rồi, tuy nhiên vẫn quơ quơ đầm tay, “Sau này tốt nhất đừng dẫn Hạo nhi đi tới mấy chỗ gì mà Hương lâu Hoa lâu nữa.”

Lãnh Hạo Nguyệt tròn mắt há hốc mồm nhìn bộ dáng buru hân của Nhạc Du Du cùng vẻ mặt kinh ngạc của Trình Dật, khóe miệng bất giác run rẩy dữ dội.

“Còn nữa.” Nhạc Du Du tuy rằng ngưỡng cổ nói chuyện có hơi mỏi, nhưng khí thế vẫn không giảm bớt, “Người lấy lòng vị cô nương nọ ra sao, tốt nhất đừng làm bản Hạo nhi, một mình người bản được rồi, Hạo nhi là băng thanh ngọc khiết, nếu không nghe, ta thấy một lần đánh một lần.” Nói xong, lúc này mới nói lỏng tay ra, hoạt động cái cần cổ có hơi cứng nhắc.

Trình Dật dở khóc dở cười, muốn biện giải, nhưng đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Hạo Nguyệt, hắn đành phải ngoan ngoãn làm Thị Kính, trong lòng gào thét, ta bị oan a, nói Lãnh Hạo Nguyệt băng thanh ngọc khiết cũng thôi đi, nhưng sao mình lại trở thành dơ bẩn chứ? (Xì, gặp em là em nện cho anh 2 đầm vào mắt, biến anh thành động vật quý hiếm cần được bảo vệ luôn)

Nhạc Du Du không để ý tới biểu tình của Trình Dật, xoay người, ôn nhu niết niết mặt Lãnh Hạo Nguyệt: “Về sau cách xa nam nhân hư hỏng đó một chút, ngoan ngoãn chờ ở đây, tỷ tỷ đi làm thức ăn ngon cho người.” Sau đó, hừ lạnh một tiếng với Trình Dật, xoay người bỏ đi.

Đợi cho Nhạc Du Du đi xa, lúc này Trình Dật mới ủy khuất nhìn Lãnh Hạo Nguyệt: “Ta nói, người tuy rằng là Vương gia, nhưng đừng để ta chịu tiếng xấu thay cho người khác chứ?”

“Không chịu gánh hả?” Lãnh Hạo Nguyệt lạnh lùng cười, “Được thôi, như thế thì Thanh Thanh...” (gánh ở đây là gánh tiếng xấu ấy)

“Quên đi, coi như ta chưa nói.” Vừa nghe tên “Thanh Thanh”, Trình Dật nhất thời ừ ừ, “Ta gánh được chưa?” Trong lòng lại rên rỉ, sư phụ a, làm đại sư huynh như hắn cũng hơi oan ức đi...

“Lúc này mới ngoan a.” Lãnh Hạo Nguyệt mặt kệ hắn bị phẫn, hài lòng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Đúng rồi, Long Ngâm sáng mai sẽ trở về.” Trình Dật lúc này nhớ tới tin tức vừa mới nhận được, “Sự tình rất thuận lợi.”

Lãnh Hạo Nguyệt hơi gật đầu, đôi mày bất giác chau lại, tuy nhiên không nói lời nào, xoay người bước ra ngoài.

“Người đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là đi xem Vương phi làm món ăn ngon gì a.”

“Quần áo vương gia đang mặc, phẩm vị có tiến bộ.” Trình Dật trêu chọc một câu, sau đó dẫn đầu xuất môn, chẳng thềm để ý tới ánh mắt muốn giết người của Lãnh Hạo Nguyệt, nhanh chóng chạy tới phòng bếp.

Sắc mặt Lãnh Hạo Nguyệt đột nhiên thay đổi, hai tay siết chặt lại, ngay cả gân xanh cũng lòi ra, chẳng qua, thoáng sau đã lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt hồn nhiên đuổi theo Trình Dật.

Nhạc Du Du đi tới phòng bếp, thời gian vừa đúng bữa sáng, cho nên trong nhà bếp mọi người đều bận rộn, thế nhưng vừa thấy vương phi tới, đều ngừng tay lại, tuy rằng hành lễ rất cung kính, thế nhưng, ánh mắt của bọn họ, có đồng tình, có khinh bỉ, có đố kỵ... dạng gì cũng có.

Mặc kệ, Nhạc Du Du không có thời gian đi cân nhắc suy nghĩ của hạ nhân, hôm nay là ngày đầu tiên nàng làm vương phi, phải làm cho tiểu tử ngốc kia một bữa sáng tình yêu, ai bảo tiểu tử kia lại đáng yêu đến vậy chứ.

Nhớ tới Lãnh Hạo Nguyệt, Nhạc Du Du liền không nhịn được mỉm cười, sau khi nàng đi tới dị thời không này, hắn là người đầu tiên khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tức giận

Không hổ là nhà bếp trong vương phủ, không chỉ đầy đủ dụng cụ, các loại nguyên liệu nấu ăn thứ gì cũng có, Nhạc Du Du xắn tay áo, trộn bột, cắt thịt, động tác lưu loát liền mạch, rất nhanh, mấy chục viên sủi cảo đã được gói xong, sau đó nấu nước luộc sủi cảo, tuy rằng không có hơi ga, nhưng lửa cháy rất mạnh, chốc lát, hương thơm tỏa ra. (Thật ra thì Nhạc Du Du muốn làm mì hoành thánh, nhưng Bạch Anh thích ăn sủi cảo hơn, nên... *xấu hổ bùng mặt*)

Bọn hạ nhân tụ tập ngoài cửa phòng bếp, nhìn Nhạc Du Du đang bận rộn, tinh thần nhiều chuyện bỗng dưng phát tác.

“Ngốc vương gia thật có phúc khí, cưới được vương phi xinh đẹp như vậy a!”

“Đúng vậy, chẳng qua có hơi đáng tiếc...”

“Đáng tiếc gì hả?”

“Mỹ nhân như vậy gả cho lục ngốc tử, còn không đáng tiếc sao?”

“Cũng phải a, không biết chủ nhân ngốc của chúng ta tối hôm qua có...”

“Ngươi nghĩ vậy gì vậy hả?”

“Ta chỉ cảm thấy nếu như ngốc tử kia thật sự không được, thì chẳng phải đáng tiếc một đóa hoa như vậy sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, nhìn vào thật khiến cho người ta đau lòng...” Lập tức phát ra một trận cười khe khẽ.

Tuy rằng những người đó nói chuyện rất nhỏ, thế nhưng Nhạc Du Du vẫn nghe được, không khỏi tức giận, không biết vì sao, tuy rằng Lãnh Hạo Nguyệt tâm trí có hạn, nhưng mà nàng không thích nghe người khác nói hấn là ngốc tử, vì thế, nàng cầm cây còi lửa bên cạnh, bước tới trước mặt hai nam nhân kia.

“Ngươi, ngươi, ngươi, còn có ngươi, đứng lại cho ta.” Lúc này Nhạc Du Du mảy liễu dựng thẳng, hạnh nhân tròn lên, cây còi lửa trong tay chỉ chỉ, “Các ngươi hãy xưng tên ra.”

Bọn họ hoảng sợ, không nghĩ tới một nữ nhân lại có khí thế như vậy, và lại ra sao thì người ta cũng là vương phi a, hai chân không khỏi mềm nhũn.

“Phúc Quý.”

“Phúc Lai.”

“Phúc Tường.”

“Phúc Thụy.”

“Nói lớn lên.” Nhạc Du Du bỗng dưng hung hăng nện cây còi lửa xuống mặt đất, “Lặp lại lần nữa.”

Bốn người sợ hãi, vội vàng báo lại tên của mình.

“Lớn tiếng nói cho bốn vương phi, chỗ này là chỗ nào, các ngươi có thân phận gì?”

“Chỗ này là Tấn Vương Phủ, chúng ta là nô tài.”

“Tốt lắm” Nhạc Du Du tay cầm cây còi lửa quơ quơ một chút, “Còn biết rõ thân phận của mình hả?” Lập tức hô lên một tiếng. “Quản gia ở đâu?”

“Có lão nô.” Đã sớm có người thông báo cho Ngọc thúc biết, lúc này hấn vừa vịn chạy tới, vội vàng hành lễ.

“Ngọc quản gia, Vương phủ có quy củ hay không?”

“Có.” Ngọc thúc gật đầu, “Hơn nữa, Hoàng Thượng từng hạ lệnh, mọi chuyện ở Tấn Vương phủ đều tham chiếu cung quy.”

Vài tên nô tài vừa nghe thấy, lúc này mới ý thức được, vương phi thực sự muốn xử phạt, không khỏi bắt đầu sợ hãi.

“Vậy ngươi nói cho bốn vương phi biết, nói xấu sau lưng vương gia, gọi vương gia là ngốc tử, chịu tội gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trùng phạt

Edit: Bạch Anh

Bọn họ vừa nghe, cuối cùng thì chịu không nổi nữa, quỳ rạp xuống.

“Bàn lộng thị phi (đâm thọt nhau đó mà), nói xấu chủ tử, nặng thì xử tử, nhẹ thì đánh ba mươi đại bản.” Ngọc thúc biết rõ ý định của vương phi, không khỏi cảm động trong lòng.

Mà đứng cách đó không xa, ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt cùng Trình Dật trở nên phức tạp.

Bọn họ nhân sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mà người vây xem cũng đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy may mắn vì vừa rồi không nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Không phải vừa rồi nói rất hăng sao?” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng, rõ là dù ở nơi nào thì kẻ mạnh luôn bắt nạt kẻ yếu, ngay cả hạ nhân cũng cùng một đức hạnh, hôm nay nếu không lập uy với bọn họ, về sau bị bọn họ cười lên đầu lúc nào cũng chẳng hay, “Bây giờ sao không nói tiếp nữa a?”

Bọn họ quỳ xuống, ngoại trừ đập đầu, một câu cũng không dám nói.

Tiểu Hi đứng trong đám người nhìn Phúc Quý ca quỳ lạy, lại nhìn vẻ mặt tức giận của Nhạc Du Du, gấp đến độ nước mắt cũng sắp chảy ra.

Nhạc Du Du cũng không thêm nói, thông thả đi tới đi lui trước mặt bọn họ, ánh mắt nhìn lướt qua vẻ tái nhợt của đám người xung quanh, không khỏi cười thầm trong lòng, mình càng không nhắc tới chuyện xử phạt như thế nào, trong lòng bọn họ càng không yên tâm, sẽ càng thêm sợ hãi... Chỉ khi làm cho bọn họ chân chính sợ hãi, về sau mới không xuất hiện những việc tương tự như thế này nữa.

Rốt cuộc, Nhạc Du Du cũng dừng chân, thiêu hỏa côn trong tay nhắc lên trên vai, mọi người đành chỉ hô hấp, muốn nhìn những người này có kết cuộc ra sao.

“Các ngươi...” Nhạc Du Du nhìn bốn người quỳ trên mặt đất, chậm rãi mở miệng.

“Vương phi tha mạng” Nhưng mà, không đợi Nhạc Du Du nói xong, bọn họ bỗng nhiên úp người xuống mặt đất, “Nô tài không dám nữa.”

“Vương phi.” Lúc này, Tiểu Hi cũng liêu lĩnh vọt ra, quỳ gối trước Nhạc Du Du, “Cầu vương phi khai ân, mấy người Phúc Quý ca chẳng qua là do nhất thời hồ đồ...”

“Tiểu Hi?” Nhạc Du Du có hơi giật mình nhìn tiểu nha đầu này, tuy nhiên, bỗng dưng hiểu rõ, thì ra là cầu tình giúp người trong lòng a, đúng lúc, vốn nàng cũng không muốn giết hay đánh bọn họ, Tiểu Hi vừa lúc là cái bậc thang, lập tức nhìn thoáng qua những người khác, “Vậy thì xem mặt mũi của Tiểu Hi, tạm thời tha cho các ngươi không chết...”

Bốn người rốt cuộc thở phào một hơi, cái mạng được an toàn, Phúc Quý không khỏi cảm kích nhìn thoáng qua Tiểu Hi.

“Tuy nhiên, tội sống khó tha.” Nhạc Du Du nhướn mày lên.

Bọn họ vừa nghe, lại có chút nhục chí, ba mươi đại trọng quát xuống, không chết cũng còn có nửa cái mạng a. Tiểu Hi lại để lộ ra thần sắc vui mừng, chỉ cần giữ được cái mạng là tốt lắm rồi.

“Chẳng qua...” Nhạc Du Du mỉm cười, hạnh nhãn híp lại: “Ngày hôm qua là ngày mừng của bản vương phi, cho nên, bản vương phi cũng không muốn thấy cảnh máu me, đại trọng có thể miễn, đổi thành trồng cây chuối đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau (trào máu hòng), trồng cây chuối? Đây là phương pháp xử phạt gì a, thật kỳ quái.

Nhạc Du Du cũng chẳng quản ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, bỗng dưng đập cây còi lửa: “Tất cả đứng lên.”

Bọn họ sợ tới mức phản xạ có điều kiện, nhanh chóng đứng dậy.

“Tốt lắm” Nhạc Du Du hài lòng gật đầu, mình làm quân giáo bốn năm cũng không phải làm cho có, sau đó bước tới nói, “Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, hai tay thả lỏng lơ lửng, mắt nhìn phía trước, gót chân khép lại, mũi chân cách nhau 60 độ...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bữa sáng

Nhìn đội hình chỉnh tề, Nhạc Du Du không khỏi gật gật đầu.

“Tỷ tỷ.” Đúng lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên vọt tới đây, ôm cổ Nhạc Du Du, “Người đang làm gì vậy?” Vừa nói vừa lảng lảng thả tay áo của Nhạc Du Du xuống, “Hạo nhi cũng muốn chơi.” (Hài, tính chiếm hữu cao dữ vậy, để lộ tay thôi mà)

“Hạo nhi a, tỷ tỷ đang giáo huấn mấy tên không biết tốt xấu này.” Nhạc Du Du nhẹ nhàng kéo Lãnh Hạo Nguyệt ra phía sau, “Người ngoan ngoãn chờ một chút nha.”

“Được rồi.” Đôi mắt to của Lãnh Hạo Nguyệt vụt sáng, tuy tò mò, nhưng vẫn gật đầu.

“Rất ngoan.” Nhạc Du Du vỗ vỗ mặt hắn, sau đó nghiêm túc xoay người nhìn bốn người kia, “Sau khi nghe khẩu lệnh của ta, quay về phía sau.”

Bọn họ có hơi chần chờ, thể nhưng dưới sự tiếp đón nồng hậu của cây còi lửa, sợ hãi xoay qua, mặc dù bước chuyển không đúng, nhưng yêu cầu của Nhạc Du Du cũng chẳng mấy khắt khe.

“Bước tới gần chân tường, tay chống đất, đầu cúi xuống dưới, chân dựng lên tường... Đúng, chính là như thế... giữ nguyên tư thế này nửa canh giờ, nếu ai rơi xuống, thể thì phạt đánh ba mươi đại bản.”

Bọn họ âm thầm kêu khổ, tuy nhiên, cũng thầm may mắn, cách này so với xử mất đầu hay phạt ba mươi đại bản tốt hơn nhiều, cho nên, bọn họ tuy rằng ngoài mặt khổ sở vô cùng, nhưng trong lòng đang rất hạnh phúc.

Nhạc Du Du lúc này mới xoay người lườm bọn hạ nhân đang quét dọn, cây còi lửa giờ lên, chỉ quanh mọi người: “Hôm nay, bọn họ chính là tiền lệ, sau này, bốn vương phi sẽ tăng cường quản lý vương phủ, nếu để cho bốn vương phi lại biết các người tùm năm tùm ba nói vậy, thì chẳng tiện nghi như thế này đâu.” Sau đó xoay người nhìn Ngọc thúc, “Quy củ trong phủ thêm vào một điều, về sau ai nói vương gia ngốc tử, trực tiếp cắt lưỡi.”

“Dạ.” Ngọc thúc vội vàng đáp lời.

“Các người nghe rõ chưa?” Nhạc Du Du nhìn mọi người, nàng biết, có đôi lúc khí thế rất quan trọng, nàng mới tới không lâu, cần phải tạo uy tín, như khí thế lúc này mới khiến cho bọn họ cảm thấy kính sợ.

Tất cả mọi người cúi đầu, nhưng không ai trả lời.

“Nghe rõ không?” Nhạc Du Du lại tăng âm lượng, “Không phải cảm điếc thì trả lời.”

“Nghe rõ.” Nhất thời, thanh âm đều đặn vang vọng khắp vương phủ.

“Tốt lắm.” Nhạc Du Du gật đầu, “Mỗi người ở đây đều phải nhớ kỹ cho ta, đồng thời cũng phải thông báo một chút cho những người không có mặt ở đây, tốt lắm, giải tán, nên làm gì thì làm việc đó đi.”

Mọi người lập tức giải tán, nửa canh giờ sau, bọn họ nhìn tay của bốn người kia không ngừng run rẩy, thì biết trông cây chuối dường như không thoải mái hơn phạt ba mươi đại bản là mấy, vì thế, từ đó về sau tất cả mọi người đều biết, vương phi không dễ chọc vào.

“Ngọc thúc, phái hai thị vệ quan sát bốn người bọn họ.” Nhạc Du Du bàn giao cho quản gia việc này, “Phải tới giờ mới được xuống, nếu không, cứ đánh.”

“Dạ.” Ngọc thúc vội vàng gật đầu, tự mình đi an bài.

Nhạc Du Du lúc này mới nhớ tới đồ ăn đang nấu dở trong nhà bếp, vội vàng xách cây còi lửa vọt vào trong đó.

Trình Dật ý vị thâm trường liếc nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, trong lòng tò mò. Mà trong lòng Lãnh Hạo Nguyệt thì lại đột nhiên nhũn ra...

Lúc này, Nhạc Du Du bung hai chén mì sủi cào bước ra, trong chén còn thả hành lá, trứng cút cùng sò phơi khô.

“Cám ơn đệ muội.” Trình Dật hít hít mũi, tay định tiếp cái mâm.

“Đừng khách khí, không có phần của người.” Nhạc Du Du xoay người tránh tay của hắn, “Đây là bữa sáng ta làm cho mình cùng Hạo nhi, người muốn ăn thì tự mình làm đi.” Nói xong, liền gọi Lãnh Hạo Nguyệt xoay người bước đi.

Lãnh Hạo Nguyệt đồng tình nhìn thoáng qua vẻ mặt buồn bực của Trình Dật, sau đó tung tăng chạy theo Nhạc Du Du. (tội cho anh Dật, Dật ca ca của em, sao mẹ Du lại dám bỏ đói anh *gào rú*)

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Long ca ca

Edit: bachanh

Nói thực, ở trong vương phủ làm con sâu gạo cũng không tệ lắm. Ăn ngon ngủ kỹ, có nha đầu Tiểu Hi hầu hạ bên cạnh, còn có tiểu tướng công siêu cấp đáng yêu làm bạn, ngày nào cũng thế thì thật là sướng.

Lãnh Hạo Nguyệt không chỉ có một Dật ca ca hư hỏng, lại còn một Dật ca ca lạnh như cây cà rem, nghe nói, sư huynh đệ bọn họ đều do một sư phụ dạy dỗ, chẳng qua, sau khi Lãnh Hạo Nguyệt bị trở ngại trí nhớ, cả hai liền gánh lấy trách nhiệm chăm sóc cùng bảo vệ lẫn.

“Long ca ca.” Đang ăn cơm chiều, Lãnh Hạo Nguyệt nhìn thấy một nam nhân toàn thân hắc y đứng ngoài cửa, lập tức chạy qua, nhưng không giống như khi nhìn thấy Trình Dật nhào vào lòng hắn, mà chỉ kéo cánh tay hắn rồi lắc lắc, “Không phải Dật ca ca nói ngày mai người mới trở về sao?”

“Hạo nhi ngoan.” Long Ngâm nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt, ánh mắt trở nên ôn nhu như thủy, sùng nịch vuốt đầu của hắn, “Long ca ca nhớ người, nên trở về sớm hơn.”

Trình Dật ở một bên nhìn không được khề thờ dài.

“Long ca ca thật tốt.” Lãnh Hạo Nguyệt lảng lảng tránh ra, tránh cái vuốt sùng nịch kia, sau đó kéo cánh tay Nhạc Du Du tới trước mặt hắn, “Tới đây, giới thiệu với người một chút, đây là vợ của ta.” Sau đó nắm lấy tay Nhạc Du Du, “Đây là Long ca ca, rất lợi hại.”

Nhạc Du Du rất khách khí gật đầu với hắn: “Xin chào.”

Long Ngâm khi nhìn về nàng, bất giác cau mày, ánh mắt trở lại vẻ lạnh lẽo như băng, sau đó cúi đầu: “Tham kiến vương phi.”

Nhạc Du Du âm thầm bĩu môi, ai đây a? Lúc nhìn tướng công của nàng thì ánh mắt ôn nhu như nước, còn khi nhìn thấy nàng thì giống như chủ nợ nhìn con rệp, muốn gì đây a? Bộ tướng đáng vẻ xinh đẹp là hay lắm hả? Dĩ nhiên dám quyến rũ tướng công nhà nàng? Thật khó chịu... nghĩ tới đây, bỗng nhiên nàng cười tươi, nắm cánh tay Lãnh Hạo Nguyệt, kéo hắn tới bên cạnh mình: “Ăn cơm, ăn cơm, không nói chuyện tầm phào nữa, Long ca ca a, nếu đã tới đây thì cùng nhau ăn.”

“Đúng vậy, Long ca ca.” Lãnh Hạo Nguyệt chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn Long Ngâm, “Đồ ăn hôm nay đều do tỷ tỷ làm đó, ăn rất ngon nha...”

“Long ca ca đã ăn rồi.” Nét mặt Long Ngâm không chút thay đổi, “Ta đi thay đồ trước, các người từ từ dùng bữa.” Nói xong thì xoay người bỏ đi.

“Người nọ được làm từ khối băng à?” Nhạc Du Du nhìn bóng dáng của hắn, nhìn không được bĩu môi.

“Tính cách của nhị sư đệ là như thế đó.” Trình Dật đá lông nheo, “Đệ muội đừng quan tâm nha.”

“Ta mới lười quan tâm đó.” Nhạc Du Du vuốt vuốt cánh tay một chút, “Người như thế ta cần phải nhượng bộ lui binh, nếu không, sớm muộn gì cũng bị đông chết.”

“Tiểu Du Du, Long ca ca không phải là cây cà rem (thật ra là khối băng).” Long Hạo Nguyệt rất nghiêm túc nói, “Hạo nhi nhớ rõ hắn vì cứu ta mà chảy máu, cây cà rem sao có thể chảy máu được chứ?” (anh đồng kích thật giỏi, em thân tượng anh)

“A.” Nhạc Du Du chóng mặt, lập tức không nói gì, chỉ cười cười: “Tỷ tỷ chỉ lấy ví dụ mà thôi, yên tâm, chỉ cần ai đối với Hạo nhi tốt, thì tỷ tỷ sẽ đối với người đó tốt.”

“Tiểu Du Du thật tốt.” Lãnh Hạo Nguyệt lập tức vui vẻ kêu lên, sau đó bỗng dưng “chục” một cái lên má Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du bị trúng chiêu trong lúc không phòng bị, lại nhìn thoáng qua nét mặt đen thui của Trình Dật, không khỏi đỏ mặt

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tiểu tử ngốc

Edit: bachanh

Nhạc Du Du không ngờ Long Ngâm lại chủ động tìm tới nàng, tuy rằng ấn tượng đối với người này không tốt lắm, thế nhưng, dù sao cũng là sư huynh

của Tiểu Lục, còn nghe nói hần từng cứu mạng của Tiểu Lục, cho nên, yêu ai yêu cả đường đi lối về, Nhạc Du Du hé ra nụ cười rất ôn hòa với hần.

Ách, yêu ai yêu cả đường đi lối về? Nhạc Du Du bị cụm từ chột này ra trong lòng nằng dọa sợ, chẳng lẽ mấy hôm nay ở chung với nhau, mình đã yêu tên tiểu tử khờ khạo kia? Chắc không đâu, cùng lắm là cảm thấy hần rất đáng yêu, nên hơi thích mà thôi, đúng, chính là như thế... (ôi, trâu già, nhất là phụ nữ thường hay suy nghĩ như thế để che dấu tội lỗi ngấm cỏ non của mình)

“Vương phi.” Long Ngâm nhìn Nhạc Du Du đang thất thần, không khỏi nhướn mày, thanh âm lạnh như băng truyền tới, nhất thời mang Nhạc Du Du trong cõi thần tiên trở về thực tại.

“Ách, nga?” Nhạc Du Du giương mắt, lúc này mới phát hiện mình vừa thất thần, không khỏi xấu hổ cười, “Long sư huynh khách khí, cách gọi vương phi có chút không được tự nhiên, hay là gọi tên đi.”

Long Ngâm cũng không phản đối, cứ như thế nhìn chăm chăm vào nàng, giống như đang soi mói nàng.

“Long sư huynh nhìn gì vậy?” Nhạc Du Du nhìn vào ánh mắt kia, không khỏi có hơi sợ hãi, nhưng trên mặt lại nở nụ cười giả hoạt, “Không phải Long sư huynh cảm thấy ta xinh đẹp như hoa, khí chất bất phàm, đối với ta nhất kiến chung tình, nên yêu ta?”

“Khụ khụ...” Long Ngâm dường như không nghĩ tới Nhạc Du Du lại nói những lời như vậy, sắc nước miếng, trong mắt không khỏi có thêm vài phần nghi hoặc cùng nghiền cứu, nào có nữ nhân lại đối với nam nhân xa lạ nói những câu như vậy? Sau đó, ánh mắt không khỏi phát lạnh.

“Kỳ thật.” Nhạc Du Du nhìn ánh mắt phức tạp của hần, lập tức nhướn mày lên, “Người có dung mạo xinh đẹp như hoa giống ta, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, người yêu ta cũng là lẽ bình thường, người không cần ngượng ngùng...”

Sắc mặt Long Ngâm hơi đổi.

“Chẳng qua...” Nhạc Du Du bỗng nhiên tiếc hận thở dài, “Người chậm một bước rồi, ta đã kết hôn với Hạo nhi, không, là thành thân, ta sẽ không vứt bỏ Hạo nhi đáng yêu như vậy đâu, cho nên, người cứ tìm đại một chỗ nào đó ngồi thương tâm đi...” Sau đó, cũng không quên sắc mặt xanh mét của Long Ngâm, nhắc chân tới vỗ bờ vai của hần, “Nhất kiến chung tình không phải là do người sai, chỉ tại ta quá chối mắt (chối đến mù lòa luôn) ... hãy nên bi thương đi...”

Long Ngâm lùi về sau một bước, bất khả tư nghị nhìn người con gái tự kiêu cuồng này, nghiêng răng nói một câu: “Ta ghét nữ nhân.” Sau đó xoay người bỏ đi, nhưng mà, vừa mới nhắc chân lại nhớ tới mục đích của mình còn chưa đạt được, vì thế dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn Nhạc Du Du, “Nếu người dám phản bội Hạo nhi, ta sẽ là người đầu tiên giết người.”

Nhạc Du Du nhìn bộ dáng lạnh như băng kia, không khỏi vuốt vuốt cánh tay, hướng về bóng dáng Long Ngâm le lưỡi: “Tưởng ngon lắm hả? Lần sau gặp người nhất định phải mang theo chậu than...”

Đằng xa, ở một góc sáng sủa, người nào đó ý vị thâm trường nhìn thấy tất cả, không khỏi lộ ra nụ cười thâm thúy, sau đó cất bước rời đi... đến khi nhìn thấy Nhạc Du Du, nét mặt si ngốc, miệng mím lại tỏ vẻ không vui.

“Tiểu Lục, có chuyện gì vậy?” Nhạc Du Du nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt đi tới, vội vàng chạy đến gần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, “Là ai khi dễ người? Nói cho tỷ tỷ biết, tỷ tỷ giúp người xả hết giận.”

“Vừa rồi ngủ trưa Hạo nhi nằm mơ, mơ thấy Tiểu Du Du bỏ đi, không cần Hạo nhi nữa...” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong, đôi mắt to tròn ướt át, chốc lát sau, những giọt nước mắt trong veo đọng nơi khóe mắt, tựa hồ sắp rơi xuống.

Nhạc Du Du không đỡ nổi nhất chính là biểu tình này của Lãnh Hạo Nguyệt, mỗi lần nhìn thấy hần như thế, nàng đều cảm thấy áy náy, vì thế vội vàng ôm hần vào lòng: “Tiểu tử ngốc, chẳng phải chỉ là nằm mơ thôi sao? Nằm mơ đều ngược lại với hiện thực nha, tỷ tỷ đáp ứng với người, sẽ không rời khỏi người...” Thế nhưng, vạn nhất ngày nào đó nàng thật sự tìm được đường trở về, vậy thì chỉ đành cô phụ hần, nghĩ tới đó, lại không khỏi thở dài.

Lãnh Hạo Nguyệt thích ý úp mặt vào ngực của Nhạc Du Du, thế nhưng thấy nàng thở dài, ánh mắt của hần không khỏi hip lại, mày cũng hơi chau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiến cung

Tác giả: Từ Tuyết Ngưng Yên

Edit: bachanh

Vương gia thành thân, chiếu theo quy củ, vương phi vừa được sắc phong phải tiến cung viếng thăm Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, sau đó kính trà.

Nhạc Du Du tuy rằng tò mò hoàng cung có dạng gì, nhưng cũng biết, vô luận là triều đại nào, về bề ngoài hoàng cung đều luôn bình tĩnh, thế nhưng sống ngầm mãnh liệt, nàng không thích phiền toái, nên chưa từng nghĩ rằng sẽ tham gia vào trong đó, thậm chí cứ thành thành thật thật ở trong vương phủ làm con sâu gạo, hưởng thụ ngày tháng ăn chờ chết là thỏa mãn rồi, thế nhưng, tước công của nàng tuy là một tên ngốc, nhưng dù sao cũng là vương gia, cho nên dù nàng không muốn tiến cung, tìm cách kéo dài, nhưng vẫn không thể trốn thoát cảnh ngồi trên xe ngựa vào cung.

“Tiểu Du Du, sao ngươi lại không vui?” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Nhạc Du Du buồn bã, khuôn mặt nhỏ nhắn méo mó như bánh quai chèo, “Có phải do Hạo nhi khiến ngươi tức giận đúng không?” Nói xong, mím môi lại, “Đừng bỏ mặc Hạo nhi được không? Hạo nhi cái gì cũng nghe Tiểu Du Du nói hết...”

“Tiểu tử ngốc.” Nhạc Du Du lúc này mới ý thức được, nàng chỉ lo lắng chỉ nàng, mà lại quên đi Lãnh Hạo Nguyệt chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, không khỏi xoa xoa đầu hắn: “Bởi vì tỷ tỷ không thích vào cung mà thôi, Tiểu Lục ngoan nhất, sao tỷ tỷ lại bỏ mặc được chứ? Tỷ tỷ thương ngươi còn không kịp? Sao lại không để ý tới ngươi đây?”

“Nhưng mà, vì sao tỷ tỷ không thích tiến cung a? Ngươi từng đến đó chưa?” Lãnh Hạo Nguyệt ngạc nhiên mở to hai mắt, “Trong cung có rất nhiều thức ăn ngon, rất nhiều chỗ để chơi, Dật ca ca nói, người trong thiên hạ đều nguyện ý vào đó, nhất là nữ nhân.”

“Ai, tuy rằng tỷ tỷ trước đây chưa từng tới hoàng cung, nhưng cũng nghe nói qua không ít a.” Nhạc Du Du không khỏi thở dài, không ăn thịt heo nhưng cũng biết thịt heo có mùi như thế nào, những nữ nhân muốn được tiến cung đều là một lũ ngu ngốc. Chỗ đó vốn là một cái lồng sắt được làm bằng vàng, nào có tự do a, thế nhưng, không thể nói với Lãnh Hạo Nguyệt những lời như thế, chỉ đành vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của hắn, “Có lẽ nữ nhân khắp thiên hạ đều muốn vào đó, thế nhưng tỷ tỷ không muốn. Nói lúc này có thể ngươi còn không rõ, chờ ngươi lớn lên sẽ biết.”

Ánh mắt Lãnh Hạo Nguyệt phức tạp, lập tức mở miệng: “Hạo nhi cả vợ cũng có rồi, đã là người lớn rồi a.”

“Đúng vậy, Tiểu Lục là người lớn.” Nhạc Du Du sùng nịch nắn mũi của hắn, sau đó mỉm cười, vỗ vỗ lưng Lãnh Hạo Nguyệt, không nói chuyện tiếp.

Lãnh Hạo Nguyệt chăm chú nhìn ánh mắt Nhạc Du Du, nơi đó một mảnh bằng phẳng, không giống như đang nói dối, lòng hơi thả lỏng, muốn nói gì đó thì xe ngựa dừng lại, Ngọc thúc ngồi ở bên ngoài gọi một tiếng: “Đã tới hoàng cung rồi.” Sau đó có vài thị vệ bước tới kiểm tra, sau khi nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt, đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Tản Vương điện hạ, tham kiến Tản Vương Phi.”

Nhạc Du Du gãi gãi đầu, có hơi buồn cười, trước kia tới lễ mừng năm mới, nàng phải quỳ xuống vấn an ông nội cùng bà nội để nhận tiền mừng tuổi, không nghĩ tới, lúc này lại có người quỳ xuống với mình, không biết có nên li xi hay không đây?

Chẳng qua, không đợi nàng phản ứng, xe ngựa đã chạy qua cửa cung, tiếp tục chạy về phía trước.

“Tiểu Du Du, tới hoàng cung rồi nha.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên vui vẻ nắm lấy tay Nhạc Du Du, “Một lát nữa ngươi cũng phải gọi phụ hoàng cùng mẫu hậu nha.”

Nhạc Du Du không khỏi vuốt huyệt thái dương, mỉm cười gật đầu: “Biết rồi.”

Xe ngựa tới hoa môn thì dừng lại, cánh cửa này chính là ranh giới giữa hoàng cung và hậu cung. Đã có thái giám đợi ở chỗ này từ sớm, đợi sau khi Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nhạc Du Du bước xuống xe, liền vội vàng thỉnh an.

Nhạc Du Du bĩu môi, hờ ra là quỳ xuống, thoạt nhìn không được tự nhiên, thoải mái a.

Thị vệ, gia đình trong vương phủ không thể tùy tiện ra vào hậu cung, trừ phi được Hoàng Thượng đặc biệt phê chuẩn, vì thế, Nhạc Du Du có chút lo lắng nắm lấy Lãnh Hạo Nguyệt, mang theo tiểu nha đầu Tiểu Hi đi theo tổng quản thái giám bước vào hoa môn

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thái tử ca ca

Edit: bachanh

Nhạc Du Du cuối cùng cũng biết, hoàng cung chẳng phải lớn một cách tầm thường, nếu không ai dẫn đường, phòng chừng, nàng phải đi mất nửa năm mới hết.

Bước vào hoa môn, đi đi lại lại mất hơn nửa ngày trời, cuối cùng cũng thấy một hoa viên, còn chưa kịp thưởng thức, thì thấy trên con đường nhỏ cạnh đó có vài người đi tới, Nhạc Du Du không thấy có gì lạ cả, nhưng Lãnh Hạo Nguyệt lại theo bản năng nắm chặt tay nàng.

“Tiểu Lục, ngươi có sao không?” Cảm thấy hắn khác thường, không khỏi xoay qua nhìn hắn, nhưng mà, Lãnh Hạo Nguyệt lại không nói lời nào, chỉ nắm chặt tay của nàng, đôi mắt to nhìn về phía trước.

Nhạc Du Du không khỏi nhường mày, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một nam tử áo xanh, tướng tá bất phàm, diện mạo tuấn mỹ dẫn đầu đi tới chỗ này, bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp mặc áo vàng, phía sau còn có vài tên thái giám cùng nha hoàn đi theo. Nhạc Du Du định hỏi ai đó, thì đã thấy tổng quản thái giám dẫn đường ở phía trước quỳ xuống.

“Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến thái tử phi.”

“Nga.” Nhạc Du Du nhìn không được gật đầu, thì ra là thái tử cùng thái tử phi, chính là thái tử ca ca mà Tiểu Lục hay nhắc, bỗng dưng nhớ tới lần đầu tiên thấy Lãnh Hạo Nguyệt, một thân xanh xanh đỏ đỏ, trách không được Lãnh Hạo Nguyệt lại có biểu hiện như vậy, hắn là sợ hãi ca ca của mình, mà tên ca ca này thật chó má, phỏng chừng không phải dạng chính nhân quân tử gì, thực mẹ nó uổng khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Lục hoàng đệ, thật trùng hợp a.” Lãnh Huyền Nguyệt khoát tay với bọn thái giám, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Nhạc Du Du, “Vị này chính là Tấn Vương Phi? Không tệ a...” Nói xong, cây quạt trong tay liền đưa tới cằm của Nhạc Du Du.

Lãnh Hạo Nguyệt tránh ở phía sau Nhạc Du Du, ánh mắt hoảng sợ, thế nhưng, chỉ biết siết chặt tay lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, thậm chí móng tay cắm vào thịt lúc nào cũng không hay biết.

Nhạc Du Du nhường mày, trong lòng không khỏi hờn giận, thế nhưng chỗ này dù sao cũng là hoàng cung, là địa bàn của người ta, mà Tiểu Lục căn bản chỉ là một đứa nhỏ, chỉ sợ không có biện pháp bảo vệ nàng, cho nên, nàng không ngốc tới nỗi dùng cứng đối cứng, vì thế, nhẹ nhàng lui xuống một bước, sau đó hơi khom người: “Du Du tham kiến thái tử điện hạ.” Cứ như thế, vừa vặn tránh được cây quạt của hắn.

“Đệ muội miễn lễ.” Động tác của Lãnh Huyền Nguyệt hơi cứng lại, chột cảm thấy tức cười, à đàn bà này dám tránh hắn? Xem ra không muốn sống nữa rồi, bắt quá, hắn biết không gấp gáp được, lập tức hướng về phía Lục Hạo Nguyệt bày ra vẻ tươi cười, “Hạo nhi a, sao gặp thái tử ca ca lại không chào hỏi?”

Lãnh Hạo Nguyệt không cam lòng bước tới: “Tham kiến thái tử ca ca, tham kiến nhị hoàng tẩu.”

“Như thế mới ngoan a.” Lãnh Huyền Nguyệt cười lạnh,捏 một cái trên mặt Lãnh Hạo Nguyệt, “Sao không mặc quần áo thái tử ca ca đưa cho?”

“Á.” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được hét to một tiếng, bùm mặt ghen hờn, bộ dáng muốn khóc nhưng không dám: “Đau...”

“Ngươi làm gì?” Nhạc Du Du thực sự nhìn không được nữa, kéo Lãnh Hạo Nguyệt lại, thái tử đối với nàng vô lễ nàng có thể nhịn, thế nhưng không được khi dễ Hạo nhi, nhất là khi nhìn đôi mắt to ướt đẫm của Lãnh Hạo Nguyệt, nàng liền cảm thấy đau lòng, có đôi khi nàng buồn bực, nàng khi nào lại có tiềm chất làm bảo mẫu đây?

“Ngươi khi dễ hắn?”

“Một tên ngốc mà thôi.” Lãnh Huyền Nguyệt hoảng sợ, không nghĩ tới à đàn bà này lại xông ra ngăn cản, nhìn không được cười gheo, “Sao hà, đệ muội đau lòng?”

Lập tức, tiến tới gần bên tai Nhạc Du Du, thấp giọng nói, “Chỉ sợ tên ngốc này ngay cả động phòng cũng không thể đây? Ha ha...”

“Ngươi nói cái gì?” Nhạc Du Du vùng nắm tay lên, hạnh nhãn trừng lớn, “Có ngon lặp lại lần nữa!”

“...” Lãnh Huyền Nguyệt hơi sững người, ánh mắt của à đàn bà này sao lại dọa người đến như vậy? Trong lòng có hơi chột dạ, thế nhưng lại hừ lạnh một tiếng, “Một tên ngốc mà thôi... Á...”

Còn chưa nói xong, Lãnh Huyền Nguyệt cảm thấy choáng váng, tầm mắt cũng mờ hồ, mọi người có mặt ở đây đều ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tấn Vương Phi

Convert: bachanh

A! Sau khi đỡ người chính là một tiếng hét thảm thiết, thái tử phi Bạch Ngọc Bình nhìn một bên mắt của Lãnh Huyền Nguyệt bầm tím, nhìn không được kêu lớn lên, sau đó chỉ vào Nhạc Du Du: “Ngươi, ngươi dám đánh thái tử? Mau bắt à lại cho ta.”

Mọi người đều thay Nhạc Du Du lau mồ hôi, nhất là Tiểu Hi, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Bọn ngươi dám?” Nhạc Du Du cũng chẳng thêm điểm xia, quát lớn với bọn thái giám, “À là thái tử phi, còn ta là Tấn Vương Phi, ai dám bắt?”

Về mặt Lãnh Hạo Nguyệt lại âm trầm, vẻ thanh khiết trong con ngươi đã biến mất tăm, chỉ còn lại sự tàn nhẫn, bàn tay dẫu trong tay áo đã siết lại thành

nắm đấm.

Bất quá, thái độ của Lãnh Huyền Nguyệt lại khác thường, không hề tức giận, mà lại hứng thú đánh giá Nhạc Du Du giống như một con sư tử nhỏ đang phần nộ, không thể phủ nhận, nữ nhân này khiến hắn cảm thấy hứng thú, thật lâu sau, hắn khoát tay với bọn thái giám: “Tất cả lui xuống đi.”

Bạch Ngọc Bình nhăn mặt, tuy rằng bất mãn, nhưng không dám lên tiếng.

“Tốt lắm, ngươi là người đàn bà đầu tiên dám đánh bổn cung.” Lãnh Huyền Nguyệt nắm lấy cánh tay của Nhạc Du Du, kỳ thực hắn cũng có chút buồn bực, tuy rằng võ công của hắn chưa phải đệ nhất, nhưng cũng chẳng kém là bao, thế nhưng lại bị một nữ nhân không chút nội lực đánh, không buồn bực mới là lạ.

Lãnh Hạo Nguyệt hơi chau mày lại, bắt đầu đề phòng, chỉ cần thái tử dám gây bất lợi với Nhạc Du Du, hắn nhất định sẽ phế hắn.

“Mẹ nó.” Nhạc Du Du dùng sức thoát khỏi ma trảo của thái tử, khinh bỉ nhìn hắn một cái: “Bộ làm thái tử là rất ngon sao? Thái tử thì có thể tùy tiện khi dễ người khác à? Ta xem ngươi mới là thằng ngu đó.” Nói xong còn hừ lạnh một tiếng, “Sau này nếu ngươi dám khi dễ Hạo nhi của ta lần nữa thì ta nhìn thấy ngươi một lần sẽ đánh một lần.”

Con tim của Lãnh Hạo Nguyệt hơi rung động, bởi vì cái câu “Hạo nhi của ta” của nàng.

Lãnh Huyền Nguyệt lại nhướng mày, sát khí chợt hiện ra trong mắt, tiến tới một bước: “Ngươi không sợ ta giết ngươi?” Con mắt bị người ta đánh bầm tím, khiến tính tình của hắn trở nên thô bạo.

“Ngươi giết đi, có ngon thì giết đi.” Nhạc Du Du tuy sợ hãi trong lòng, nhưng tuyệt đối không biểu hiện ra bên ngoài, “Ta cũng không tin hoàng cung này lại là nơi không nói lý lẽ, ngươi thân là thái tử, khi dễ đệ đệ thì thôi, lại còn trêu ghẹo em dâu, trêu ghẹo không được thì muốn giết người diệt miệng?” Nói xong, lại ngồi bẹp xuống đất, khóc rống lên: “Không có thiên lý mà, giết người, thái tử muốn giết người, thái tử muốn giết nữ nhân kia...” (Chời ơi, mắt mặt nữ nhân quá, nét oai hùng ở trên còn đâu... mẹ thật có tố chất ăn vạ)

Trên đỉnh đầu của mọi người đều có một đám quạ đen bay qua.

Khóe miệng Lãnh Hạo Nguyệt xuất hiện một nụ cười khó phát hiện, nữ nhân này, đúng là càng ngày càng khiến cho người khác cảm thấy hứng thú

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: bachanh

Nhạc Du Du khóc lóc om sòm khiến cho Lãnh Huyền Nguyệt có phần không biết làm sao. Ở đây toàn là tâm phúc của hắn, thế nhưng lát nữa thật sự có người khác tới, vậy thì không dễ giải quyết, và lại nàng dù sao cũng là vương phi của một tên gốc, xem ra cũng chẳng có giáo dưỡng gì, phòng chừng cũng chẳng thông minh gì, nhưng dù sao hắn cũng là thái tử, còn có thái tử phi bên cạnh, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng qua, việc này hắn nhớ kỹ, ánh mắt của hắn lúc này chỉ hận không thể nuốt sống Nhạc Du Du.

“Thái tử ca ca...” Lãnh Hạo Nguyệt đi tới, chắn trước Nhạc Du Du, tuy rằng thân thể run rẩy, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, “Chuyện không liên quan đến tỷ tỷ, đều là lỗi của Hạo nhi...”

“Hạo nhi.” Nhạc Du Du gọi một tiếng, trong lòng ấm áp, Hạo nhi của nàng đang bảo vệ nàng.

Lãnh Huyền Nguyệt nhướng mày, hung ác trừng mắt Nhạc Du Du đang khóc lóc ní non dưới đất, sau đó vung tay áo bỏ đi.

Bạch Ngọc Bình u oán liếc nhìn bóng lưng của Lãnh Huyền Nguyệt, xoay người đá Lãnh Hạo Nguyệt sang một bên, tới cạnh Nhạc Du Du ngồi xôm xuống, cánh tay vỗ vỗ bả vai của nàng: “Còn không yên lặng?”

Sau đó ghé sát tai nàng, thấp giọng: “Nếu thật sự nháo tới Chỗ của Hoàng Thượng, chỉ sợ Tân Vương Phi tự mình rước họa, quyền rũ thái tử không thành...” Nói xong, liền lườm mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt đang run rẩy, mĩa mai cười.

Nhạc Du Du không phải ả gốc, nàng đương nhiên hiểu rõ ý của Bạch Ngọc Bình, bọn họ nếu thực sự muốn đổi trắng thay đen, chỉ sợ mình hết đường chối cãi. Không nói Lãnh Hạo Nguyệt là một tên gốc, cho dù hắn không gốc, chuyện như thế này vĩnh viễn không thể nói rõ được [1], phòng chừng tới lúc đó người chịu thiệt thòi chính là mình, huống chi, nàng hiện tại còn chưa biết phụ hoàng của Hạo nhi là hôn quân hay minh quân, phân lượng của Hạo nhi trong lòng hắn bao lớn...

[1] Bạch Anh nghĩ là liên can tới hoàng tộc, nên dù có làm rõ thì cũng không công khai, mẹ Du vẫn chịu thiệt.

Sau một hồi đắn đo, Nhạc Du Du quyết định thuận theo chiều gió, thế nhưng, thừa dịp người khác không chú ý, nàng nắm lấy tay áo rộng thùng thình của Bạch Ngọc Bình, chúi nước mắt cùng nước mũi lên đó, sau đó âm thầm buông tay ra, cúi đầu cười trộm: “Tạ ơn thái tử phi giáo huấn, Du Du nhất định sẽ khắc sâu trong lòng...”

Bạch Ngọc Bình hừ lạnh một tiếng, sau đó mới đứng dậy, chậm rãi đuổi theo Lãnh Huyền Nguyệt.

Nhạc Du Du hướng về phía bọn họ rồi đi làm mặt quỷ, ánh mắt vừa rồi của Bạch Ngọc Bình khiến nàng cảm thấy không thoải mái, tuy nhiên, nữ nhân này cũng quá xoàng rồi, thấy lão công của mình đùa bốn nữ nhân khác chẳng những không tức giận, lại còn đi chúi đầu giùm nữa? Không biết nên nói nàng hào phóng, hay là ngốc tử đây.

Tiểu động tác của Nhạc Du Du tuy rằng qua mắt được mọi người, nhưng không thoát được ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt, đưa mắt nhìn một bãi trong suốt mà dính dính dưới tay áo Bạch Ngọc Bình, nhìn không được cúi đầu hiểu ý cười.

“Hạo nhi.” Nhạc Du Du vội vàng đứng dậy, sau đó ôm Lãnh Hạo Nguyệt vòng lòng, “Đừng sợ a, chẳng có việc gì cả.”

“...” Lãnh Hạo Nguyệt chỉ mím môi không nói chuyện.

“Sao vậy? Đừng dọa tỷ tỳ a...” Nhạc Du Du nhìn bộ dáng ủy khuất của Lãnh Hạo Nguyệt, trong lòng nhũn ra, không biết tiểu tử này mấy năm nay sống như thế nào? Khăng định thường xuyên bị khi dễ đây...

“Tỷ tỳ, Hạo Nhi không bảo hộ được tỷ tỳ...” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu, giống như hải tử làm sai việc, “Hạo nhi thật vô dụng...” Nói xong liền lấy tay gỡ đầu mình.

“Ai nói?” Nhạc Du Du hoảng sợ, vội vàng níu tay hắn lại, “Hạo nhi giỏi nhất, vừa rồi chẳng phải nhờ Hạo nhi thái tử mới không dám làm gì tỷ tỳ sao? Hơn nữa, Hạo nhi bây giờ còn nhỏ, sau này trưởng thành, thì chẳng ai dám khi dễ nữa...” Tên ngốc này vì chuyện này mà mất hứng a? Làm hại nàng còn tưởng hắn bị dọa sợ, bất quá, trong lòng cũng thấy mừng. Tiểu tử này là người thật lòng quan tâm nàng nhất sau khi nàng trở tới cổ đại

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Gặp mặt hoàng thượng

Tiểu Hi rút cuộc cũng khôi phục lại tinh thần, lúc này mới phát hiện, đã nán lại đây lâu rồi, vội vàng nhắc nhở bọn họ, nên đi bái kiến Hoàng Thượng.

“Phải nha, phụ hoàng đang chờ.” Lãnh Hạo Nguyệt nghe thấy mới nhớ tới chính sự, kéo Nhạc Du Du chạy đi.

Vị tổng quản thái giám lúc này mới đứng dậy khỏi mặt đất, lau mồ hôi lạnh trên trán, may mà không xảy ra xung đột a, nếu thực sự hai phe động thủ với nhau, bọn họ thân làm nô tài chẳng biết nên làm thế nào. Phui lóp bụi dính trên áo choàng, vội vàng đuổi theo.

Hậu cung Băng Diễm quốc lấy ba cung điện lớn làm chủ, sau đó mới đến lục viện, cửu lâu, bảy mươi hai các ở xung quanh. Trong đó, tam cung phân biệt là Long Khiếu Cung ở trung tâm – là tam cung của Hoàng Thượng, sườn đông là Phụng Minh Cung – tam cung của Hoàng Hậu, cùng với Đan Dương Cung ở sườn tây – tam cung của hoàng quý phi, chẳng qua, nghe nói sau khi Lan Quý Phi ở nhiều năm về trước qua đời thì cung này vẫn luôn bỏ trống. Còn lại đều là Chỗ ở của các phi tần cùng các vị hoàng tử, công chúa.

Hôm nay, bởi vì Tấn Vương Phi tiến cung gặp mặt hoàng thượng, cho nên, địa điểm được chọn là Đắc Hoa điện, Chỗ này cùng Đắc Hoa Môn [1] không xa, là nơi xử lý chính vụ sau khi hoàng thượng hạ triều, cũng là nơi dùng để tiếp đại nội thần.

[1] ở mấy chương trước, Bạch Anh edit sót chỉ còn Hoa Môn.

Đến khi Lãnh Hạo Nguyệt kéo Nhạc Du Du bước vào Dưỡng Tâm điện [2], nơi đây đã có không ít người ngồi sẵn, trong đó còn có thái tử Lãnh Huyền Nguyệt bị bầm một bên mắt.

[2] chẳng hiểu vì sao ở trên nói Đắc Hoa điện, xuống dưới lại thành Dưỡng Tâm điện.

Yết kiến xong, Nhạc Du Du lập tức án theo quy củ đứng bên cạnh Lãnh Hạo Nguyệt, trong lòng có hơi bồn chồn, bộ não nhanh chóng hoạt động, nếu tên thái tử nhỏ mọn kia thật sự cáo trạng với hoàng thượng chuyện của mình, thì nàng biết làm gì mới phải đây? Thế nên nghĩ tới xuất thân, ngay cả Hoàng Thượng nói chuyện cũng không nghe thấy.

“Tỷ tỳ, phụ hoàng gọi người kìa.” Lãnh Hạo Nguyệt len lén kéo tay áo của Nhạc Du Du, trong lòng không khỏi thờ dài, không hiểu sao người này lúc nào cũng có thể thất thần a?

“A.” Nhạc Du Du khôi phục tinh thần lại, vừa ngẩng đầu, thì thấy một cặp mắt như cười mà không cười, không khỏi sững sờ, trách không được Hạo nhi lớn lên xinh đẹp như vậy, thì ra là do gen di truyền a.

“Khụ khụ...” Đối với hành động vô lễ của Nhạc Du Du, Đồng Tuyết Mai bên cạnh Lãnh Húc có hơi hờn giận, nhưng không thể phát tác trước mặt mọi người, đành phải ho khan một vài tiếng. Lúc trước tên ngốc kia chạy tới đòi thành thân, nàng dự định không đồng ý, dù sao lai lịch của nữ nhân này bất minh, tuy nhiên, hoàng thượng lại đồng ý, nàng có thể nói gì được chứ? Hiện giờ xem ra, nữ nhân này còn không có giáo dưỡng, bất quá, rất xứng với tên ngốc kia.

Nhạc Du Du khôi phục tinh thần lại, lúc này mới chợt nhớ, ở cổ đại không được nhìn thẳng vào hoàng thượng, nếu không nghe sẽ bị định tội diệt thị quân nhân... nghĩ tới đây, nhin không được thâm liú liú, vội vàng cúi đầu xuống.

Lãnh Húc cũng không quá để ý, từ ái nhìn Nhạc Du Du, hân hy vọng nàng có thể đối xử tốt với Hạo nhi, như thế, cho dù Hạo nhi đời này không thể bình phục, thì hân cũng có thể an tâm đi gặp mặt Như Lan.

“Người tên là Nhạc Du Du?” Thanh âm của Lãnh Húc rất ôn hòa, giống như lo nàng hoảng sợ, “Tên này rất hay.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Nhạc Du Du vội vàng dập đầu, trong lòng kêu khổ a, người này nói một câu ngừng lại một chút, phỏng chừng cái eo của nàng không cần chặt cũng đứt luôn a.

“Không đúng không đúng.” Lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên trở nên thông minh, “Tỷ tỷ phải gọi là phụ hoàng...”

“Ách.” Nhạc Du Du sờ sờ cái mũi, thân thích như thế này... có hơi cao a.

“Đúng vậy Du Du, người nên tập theo Hạo nhi gọi trăm một tiếng phụ hoàng, gọi hoàng hậu một tiếng mẫu hậu.” Lãnh Húc mỉm cười gật đầu.

“Phụ hoàng, mẫu hậu.” Nhạc Du Du lại không khỏi xem thường, đáng về vị hoàng hậu nọ thoát nhìn cùng lắm chỉ mới ba mươi cái xuân xanh thôi a, còn nàng cũng hơn hai mươi tuổi rồi, đại học cũng đã tốt nghiệp, dĩ nhiên lại lòi ra một bà mẹ vợ trẻ như thế này? Có điểm không quen a a a!

Đương nhiên, nghĩ trong lòng là một chuyện, nói ra là một chuyện khác

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sờ mó

Edit: bachanh

Nhạc Du Du được thái giám hướng dẫn, bưng trà đạo một vòng lớn ở Dưỡng Tâm Điện, may mà ngoại trừ nét mặt của hoàng hậu hơi lạnh lùng, các phi tử còn lại đều vui vẻ nhận lấy, tuy rằng, nụ cười đó thực hư ra sao còn chưa rõ, nhưng ít nhất thì không làm mất lòng của nhau.

Chẳng qua, trong đám huynh đệ tỷ muội của Lãnh Hạo Nguyệt, trưởng công chúa Lãnh Ngưng Nguyệt được gả đi nơi xa, ngũ hoàng tử Lãnh Phi Nguyệt phụng mệnh ra ngoài hành sự, cho nên, Nhạc Du Du chỉ gặp được thái tử Lãnh Huyền Nguyệt cùng cửu công chúa Lãnh Minh Nguyệt chỉ mới mười tuổi, nàng cũng là con ruột do hoàng hậu sinh ra. (Lãnh Húc thật cuồng nguyệt, nào là Hạo Nguyệt, Ngưng Nguyệt, Phi Nguyệt, Huyền Nguyệt, Minh Nguyệt – potay.com.canh)

Cái gã Lãnh Huyền Nguyệt nọ thật biết đóng kịch, lúc nàng kính trà, rõ ràng hận tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn tỏ vẻ đôi bên thân thiết dữ lắm, làm cho Nhạc Du Du có chút khó chịu.

Kính trà xong, Nhạc Du Du nhận được quá trời lễ vật, mỗi món thoát nhìn đều giá trị vô cùng, khiến nàng tạm thời quên đi chuyện không vui về thái tử, mừng thầm trong lòng, nàng cũng minh bạch, từ hôm nay về sau, nàng đã là người của hoàng gia, đây là chuyện vinh quang cỡ nào, tuy rằng nàng cũng chẳng thích thú gì mấy.

Vốn tưởng có thể rời đi, tuy nhiên, một câu nói của Lãnh Húc khiến Nhạc Du Du nhất thời buồn bực, hân cư nhiên cho phép nàng cùng Lãnh Hạo Nguyệt ngủ lại trong cung đêm nay, cũng cho phép Nhạc Du Du tùy tiện đi dạo trong cung.

Áp lực a, Nhạc Du Du vừa đi vừa cảm thấy buồn bực, nàng thấy ở đây nơi nơi đều là lồng sắt, cũng chả hiểu bọn nữ nhân kia sao lại nguyện ý chui đầu vào chỗ như thế này nhỉ? Muốn nàng ở lại đây cả đời, không, chỉ một năm thôi, nàng nhất định sẽ điên lên cho mà coi.

“Tiểu Du Du, sao người không vui a?” Lãnh Hạo Nguyệt dường như cảm nhận được tâm tình của Nhạc Du Du.

“Đâu có không vui a.” Nhạc Du Du vuốt ve mái tóc đỏ của hân, “Chẳng qua chỉ đang cảm thán hoàng cung to lớn, xinh đẹp mà thôi.” Dù nàng có không vui đi chăng nữa cũng không thể nói a, phía sau chẳng phải còn một đám thái giám, cung nữ bám theo sao? Vạn nhất lỡ lời, lại tự rước vào người phi báng chi tội, vậy thì phiền to.

“Chỗ này có phải rất đẹp hay không?” Lãnh Hạo Nguyệt lại giống như không nghe ra nàng đang nói trái lòng, lập tức hưng phấn tươi cười: “Ngũ hoàng

huynh nói, hấn từng đi tới Liệt Nhật quốc, hoàng cung nơi đó không xinh đẹp như ở đây đâu...”

“Hạo nhi rất thích ở chỗ này?”

“Cũng không phải.” Lãnh Hạo Nguyệt quyết miệng, cúi đầu thấp xuống, “Chỗ này trước đây có mẫu phi ở cùng Hạo nhi, thế nhưng, mẫu phi tự nhiên biến mất tăm...” Nói xong thì mí mắt rũ xuống, dấu đi con ngươi ướt át.

“Ách.” Nhạc Du Du nắm chặt tay hấn, hoạt kệ vuốt vuốt sau lưng hấn, vốn nàng muốn sờ đầu của hấn, nhưng nàng lùn hơn Lãnh Hạo Nguyệt không chỉ là khoảng cách một cái đầu, sờ lên đó chắc rất vất vả, chỉ đành vuốt sau lưng hấn, ách, nói chính xác hơn là thất lưng, “Đừng khổ sở, về sau tỷ tỷ sẽ ở cùng với ngươi.”

“Thật không? Tiểu Du Du không gạt Hạo nhi chứ? Không giống như mẫu phi, bỗng dưng biến mất tăm...” Lãnh Hạo Nguyệt trong mắt lấp lờ ánh sáng sau đó nhân cơ hội ôm lấy Nhạc Du Du.

“Sẽ không...” Nhạc Du Du đột nhiên có hơi chần chờ, nhưng vẫn lắc đầu.

Cơ thể của tiểu tử này thật đẹp, tuy rằng cách một lớp áo, nhưng cảm giác sờ vào siêu tốt, Nhạc Du Du nhân cơ hội áp hai mả trao lên thể của Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó giở trò. Xin thánh Ala tha lỗi cho nàng, sống ở hiện đại, tới từng tuổi này rồi mà nàng vẫn chưa kịp nói chuyện yêu đương, càng chưa tìm được suất ca nào cùng nhau nắm tay đi qua cầu vượt [1], bây giờ vất vả lắm mới tìm được một tiểu suất ca đáng yêu siêu cấp, trên pháp lý còn là ông xã của nàng nữa, sờ sờ mó mó, ai quản được a? Đương nhiên, nàng đối với bản thân mình ngày càng khó tin, vạn nhất ngày nào đó nàng kiểm chế không được nuốt chửng tiểu tử đáng yêu này, hy vọng hấn không trách mình trâu già gặm cỏ non a.

Bọn cung nữ, thái giám theo hầu đã sớm đỏ mặt cúi đầu.

[1] cái cầu dạng như mọc giữa lòng thành phố dành cho người đi bộ qua đường ấy, chương 1 Nhạc Du Du cũng bị rơi xuống từ chiếc cầu loại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lời thề

Edit: bachanh

Nhạc Du Du không ngờ lại gặp hoàng thượng ở ngự hoa viên, tuy nhiên, nói chính xác, Lãnh Húc chắc hấn cố ý tìm tới nàng.

“Hạo nhi, ngươi qua bên kia chơi đi, phụ hoàng có chuyện muốn nói với Du Du.” Lãnh Húc nhìn thấy Nhạc Du Du cùng Lãnh Hạo Nguyệt ôm nhau một chỗ, lại chẳng hề tỏ vẻ kinh ngạc.

“Phụ hoàng, Hạo nhi cũng muốn nghe.” Lãnh Hạo Nguyệt có hơi lăm lăm, lắc đầu với Lãnh Húc, cánh tay nhanh chóng túm lấy Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du thoáng nhìn Lãnh Húc, biết hấn thật sự có việc muốn nói, vì thế, liền vỗ vỗ cánh tay Lãnh Hạo Nguyệt: “Hạo nhi đi tới cạnh ao sen chờ tỷ tỷ, lát nữa tỷ tỷ sẽ tới đó.”

“Được rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt khi này mới không cam lòng đi về phía trước, lại còn đi ba bước quay đầu lại một cái, sau đó mới ngồi xuống thính lý [1] cạnh ao sen, nhào người nằm lên lan can ngắm hồ sen, kỳ thực, đồng thời ngưng tụ nội lực, chuyên tâm nghe cuộc đối thoại bên kia.

“Phụ hoàng, không biết ngài có việc gì muốn nói với Du Du?” Ấn tượng của Nhạc Du Du đối với vị hoàng thượng này không xấu, xem ra hấn cũng rất yêu thương Hạo nhi, đứa con ngốc này.

[1] đại loại 1 cái đình nho nhỏ để che mát, nghỉ chân ấy mà.

“Tuy rằng trăm không rõ lại lịch của ngươi, thế nhưng, hy vọng ngươi thật lòng trân trọng Hạo nhi.” Về mặt Lãnh Húc có hơi ngưng trọng, “Cho dù ra sao cũng không được làm tổn thương hấn...”

“Việc này xin thỉnh hoàng thượng yên tâm.” Nhạc Du Du âm thầm cười, “Từ ngày Du Du đồng ý cùng hấn bái đường thành thân, thì không nghĩ tới sẽ thương hại tới hấn, đồng thời, chỉ cần ta còn ở đây, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hấn...”

Lãnh Húc gật đầu, chuyện này hấn tin, từ khi nàng giáo huấn hạ nhân trong Tấn Vương Phủ, đến hôm nay lại đánh bầm mắt của thái tử Lãnh Huyền Nguyệt, hấn biết, nàng thật tâm che chở Hạo nhi, hấn cũng không nhìn lầm người.

“Hạo nhi thực ra là một đứa bé hết sức xuất sắc.” Lãnh Húc nhìn thoáng qua Lãnh Hạo Nguyệt đang nhàm chán muốn chết, bất đắc dĩ thở dài, “Nếu không có chuyện bốn năm trước... hấn sẽ không như vậy, hấn cũng sẽ không mất đi mẫu phi...”

Lại là bốn năm trước? Nhạc Du Du không khỏi nhủ mảy, bốn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Không được, nàng phải nhanh chóng tìm hiểu mới được, tất nhiên, nàng cũng không ngốc tới nỗi hỏi hoàng thượng ngay lúc này.

“Hạo nhi là một người rất chung tình.” Lãnh Húc tiếp tục nói, “Ở trong hoàng thất này, hắn coi như là một dị loại, thế nhưng, đây cũng là ưu điểm của hắn, đồng dạng cũng là khuyết điểm...” Nói xong, quay đầu nhìn Nhạc Du Du, “Hôm nay, ta lấy danh nghĩa phụ thân khấn cầu ngươi, tuy rằng hắn tâm trí không trọn vẹn, nhưng dù sao hắn vẫn là một nam nhân, nếu thương hắn, thì hãy quan tâm chăm sóc hắn thật tốt, nếu không thương, xin hãy nhanh chóng rời khỏi, đừng làm hắn tổn thương, ta sẽ không giáng tội ngươi đâu...”

Nhạc Du Du mỉm cười, Lãnh Húc dĩ nhiên tự xưng là ‘ta’: Phụ hoàng lo xa, Du Du tuy không phải danh môn khuê tú gì, nhưng cũng không phải hạng người bội tình bạc nghĩa, từ giây phút ta trở thành Tấn Vương Phi, ta chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi Hạo Nhi, tất nhiên, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Lãnh Húc có hơi khản trương, mà Lãnh Hạo Nguyệt ở đằng xa cũng quan tâm lên.

“Trừ phi một ngày nào đó, diêm vương lão gia chợt muốn ta biến mất khỏi thế gian này, cho dù ta không muốn cũng phải rời khỏi...” Nhạc Du Du nói ra những lời này có hơi buồn bã, hy vọng thời điểm đó, Hạo nhi không quá thương tâm, có thể quên mình đi.

Nhưng mà, nghĩ tới việc có lẽ một ngày nào đó Hạo nhi sẽ hoàn toàn quên nàng, trong lòng có hơi đau nhói.

Những lời này lọt vào tai Lãnh Húc cùng Lãnh Hạo Nguyệt ở đằng xa, thì thành một lời thề

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: bachanh

Sau khi trở về Tấn Vương Phủ, chuyện đầu tiên Nhạc Du Du muốn làm đó là điều tra chuyện về bốn năm trước, nàng muốn biết Hạo nhi năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng, nàng có thể tìm ra mấu chốt khiến Lãnh Hạo Nguyệt sinh bệnh, tốt xấu gì nàng cũng là một quân giáo, sở trường là y khoa, mơ ước của nàng là có thể trở thành một vị quân y xuất sắc, nhưng, kế hoạch chả có tiền triển gì cả...

Tuy nhiên, Nhạc Du Du là một người có thể đón nhận hiện thực, nàng quyết định chỉ cần còn ở đây, thì nàng sẽ làm tốt chức trách vương phi.

Thế nhưng, biết bắt đầu từ Chỗ nào đây? Nàng biết, trong vương phủ chắc hẳn có người biết, thế nhưng, nhìn bộ dạng chán chờ của hoàng thượng thì không khó đoán được, chuyện năm đó hẳn trở thành điều cấm kỵ, như vậy, cho dù mình có hỏi người trong phủ, bọn họ sẽ trả lời sao? Hỏi ai mới được đây?

Nhạc Du Du đi qua đi lại ở tại hoa viên, buồn rầu suy nghĩ.

“Ai da.” Xoay người một cái, lại bỗng dưng đụng phải một người, sau đó là tiếng vật gì đó rơi xuống.

“Rất xin lỗi, vương phi, nô tì không phải cố ý.” Tiểu Hi hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, nàng đi lại rất cẩn thận, nhưng nào ngờ vương phi lại bỗng dưng xoay lại, làm hại âm trà trong tay nàng rơi xuống mặt đất.

“Không có việc gì, là do ta không cẩn thận.” Nhạc Du Du vội vàng đỡ Tiểu Hi đứng dậy, rất có lỗi cười cười, “Không làm phỏng ngươi chứ?”

“Ách?” Tiểu Hi cảm thấy lòng hơi ách ách, mắt cũng đều ướt, “Không có.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nhạc Du Du yên tâm.

Tiểu Hi vội vàng thu thập các mảnh vỡ rơi vãi trên mặt đất, may mà chưa chạm nước trà, nếu không, vương phi mà bị phỏng thì toi rồi.

“Tiểu Hi nè, ngươi vào vương phủ được mấy năm rồi?” Nhạc Du Du nhìn Tiểu Hi, bỗng dưng mở miệng hỏi một câu.

“Hỏi vương phi, Tiểu Hi bốn năm trước vào vương phủ...” Tiểu Hi ngẩng đầu cười hi hi, nàng thực sự rất thích vị vương phi này a, mặc dù lúc trừng phạt hạ nhân nàng rất hung dữ, nhưng chỉ hung dữ với người phạm lỗi a, bình thường thì luôn nói chuyện vui vẻ.

“Ách.” Nhạc Du Du có hơi thất vọng, “Khi ngươi tới, vương gia cũng như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hi gật đầu.

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du buồn rầu thở dài, hy vọng từ miệng Tiểu Hi tìm hiểu tin tức hoàn toàn tan biến.

Lúc này, từ đằng xa, một bóng dáng trắng tinh hơi nấn lại, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt, nhìn thấy Tiểu Hi đứng dậy rời khỏi, mới bỗng nhiên chạy ra gọi: “Tiểu Du Du...” rồi ôm lấy cổ nàng.

“Tiểu Lục a.” Nhạc Du Du nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt, ánh mắt thoáng chốc ôn nhu, “Có chuyện gì gấp như vậy a?”

“Đều không phải, là ngũ ca ca trở về rồi, hẳn đến thăm ta nha.” Bộ dáng của Lãnh Hạo Nguyệt trông rất vui, “Còn mang lễ vật tới nữa, có rất nhiều đồ chơi ngoạn rất vui nha...” Nói xong, cầm một tượng đào nhân làm bằng gốm đưa cho Nhạc Du Du, “Người xem cái này có giống ta không?”

“Hạo nhi, chạy gấp như vậy làm gì vậy a?” Nhạc Du Du còn chưa kịp trả lời, thì một thanh âm ôn nhuận truyền tới, sau đó một nam tử áo xanh đi tới.

Nhạc Du Du ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử có năm, sáu phần tương tự Lãnh Hạo Nguyệt mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhạc Du Du đoán, đây chắc hẳn là ngũ hoàng tử, được phong làm Duệ Vương – Lãnh Phi Nguyệt.

“Ngũ ca ca, tượng đào nhân này giống ta, vậy có cái nào giống tỷ tỷ hay không?” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn tượng đào nhân yêu thích không buông tay, lại cảm thấy có hơi tiếc nuối.

“Ha ha, lần sau nếu ngũ ca ca có xuất ngoại, nhất định sẽ lưu ý.” Lãnh Phi Nguyệt cười, phe phẩy cây quạt trong tay.

“Ngũ ca ca không được lừa người à nha.”

“Đương nhiên không rồi.” Lãnh Phi Nguyệt nghiêm túc gật đầu, “Ngũ ca ca có khi nào gạt Hạo nhi chưa?”

“Ngũ ca ca là tốt nhất...” Lãnh Hạo Nguyệt cao hứng kêu lên.

Nhạc Du Du chăm chú nhìn Lãnh Phi Nguyệt, muốn tìm về thiếu kiên nhẫn hay chán ghét từ trong ánh mắt của hắn, nhưng đến cuối cùng vẫn thất bại, không khỏi âm thầm cảm thán, nếu hắn thật sự không yêu thương Hạo nhi, vậy thì tâm cơ của người này quả thực rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: bachanh

Đại sảnh, trà nước tươm tất, bọn họ ai nấy đều ngồi vào Chỗ, chỉ có điều Lãnh Hạo Nguyệt vẫn ngồi trong lòng Nhạc Du Du, không chịu rời khỏi.

Nhạc Du Du cũng chẳng hề cảm thấy bất tiện, cứ như thế mà ôm Lãnh Hạo Nguyệt, đương nhiên, khi nàng quan sát Lãnh Phi Nguyệt thì đồng thời, Lãnh Phi Nguyệt cũng đang quan sát nàng, khi ánh mắt hai người chạm nhau, Nhạc Du Du nhật nhẽo mỉm cười, ánh mắt dời đi, nàng biết, người nào có thể dây vào, người nào không thể dây vào, tỷ như người trong hoàng thất, nàng nguyện ý ngoại trừ Lãnh Hạo Nguyệt ra, tất cả mọi người đừng để ý tới nàng là tốt rồi.

Xem qua nhiều quyển tiểu thuyết, ở mỗi câu chuyện đều học hỏi được chút đỉnh, nhiều đó cũng đủ dùng rồi, nhưng mà nàng không tin, chỉ cần nữ nhân xuyên qua liền có khả năng khiến cho mọi nam nhân trong thiên hạ yêu nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, trừ phi trên đời này không còn nữ nhân nữa.

Nhạc Du Du lớn từng này rồi, nên tự hiểu lấy.

Lãnh Phi Nguyệt này tuy rằng tao nhã, đối với Hạo nhi cũng có phần thương yêu, nhưng về ngoài thường luôn không đáng tin, phim kịch truyền hình chiếu cảnh cung đấu đều nồng mùi thuốc súng, còn không phải là nơi nơi đều tràn ngập sát khí, tràn ngập âm mưu, tràn ngập phản bội sao? Nàng từng học qua mấy ngàn năm lịch sử Trung Quốc, có mấy ai thân ở cung đình mà không gian trá được chứ? Người trong cung đình, không phải huyết vũ tinh phong thì là thí huynh sát đệ, giết cha hại mẹ, những trường hợp như vậy có rất nhiều, thế nhưng có kẻ nào mà chẳng khoác lên người vỏ ngoài thương yêu cha mẹ, anh em hòa thuận chứ? Cho nên, nàng không dễ dàng bị lừa gạt bởi vẻ bề ngoài của người khác.

Thế nhưng, khiến Nhạc Du Du hơi kinh ngạc là, bộ dạng của Lãnh Phi Nguyệt này quả thực rất đẹp, so với Lãnh Huyền Nguyệt thì xinh đẹp hơn nhiều, thậm chí hơn hẳn lão cha Lãnh Húc của hắn, tuy nhiên, nhìn sao cũng chẳng bì kịp Hạo nhi a, không hiểu vì sao lại được trở thành Băng Diễm Quốc đệ nhất mỹ nam a? Hắn là bọn đi bầu chọn đều mù mắt hết rồi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Du Du không khỏi có chút bực mình.

Lãnh Phi Nguyệt hơi cau mày, Nhạc Du Du này thực kỳ quái, hẳn tốt xấu gì cũng là một mỹ nam a, và lại còn là Duệ Vương, nữ nhân nào nhìn thấy hắn mà chẳng liếc mắt đưa tình, hay tỏ vẻ thẹn thùng quyến rũ? Thế nhưng, Nhạc Du Du này dường như lại chẳng muốn gặp mặt hắn a.

Lãnh Phi Nguyệt cũng bắt đầu buồn bực.

Chỉ có Lãnh Hạo Nguyệt không chút tâm cơ quẩn luyến Nhạc Du Du, cao hứng đòi Lãnh Phi Nguyệt kể chuyện, kỳ thực muốn hắn kể lại một chút việc thú vị ở bên ngoài.

Lãnh Phi Nguyệt cũng chẳng từ chối, kể lại một ít sự việc thú vị trong lần xuất ngoại này, kể tới đoạn buồn cười, Lãnh Hạo Nguyệt vui vẻ vỗ tay cười to, mà Nhạc Du Du lúc này cũng cười tươi rói.

Lãnh Phi Nguyệt nhìn thấy nụ cười tinh thuần đó, lòng dường như cảm thấy được thỏa mãn, lần đầu tiên hắn tự giận mình vì sao không có nhiều chuyện thú vị để kể a?

Thậm chí, sau khi rời khỏi vương phủ, Lãnh Phi Nguyệt luôn cảm thấy buồn bực, hắn khi nào lại có loại cảm giác muốn quan tâm tới một nữ nhân chứ? Cho tới bây giờ toàn là nữ nhân muốn làm hắn cao hứng a, chẳng lẽ do thời gian này xuất ngoại quá lâu, cảm dục một tháng nên mới vậy? Không được, phải nhanh nhanh tìm vài nữ nhân vận động một chút mới được, nghĩ tới đây, chân giẫm lên mã đàng, cưỡi ngựa phóng nhanh, tháng trước hắn vừa thu lượm một mỹ phụ về phủ, còn chưa kịp hưởng thụ gì thì đã bị phụ hoàng phái ra ngoài làm việc, bây giờ phải chạy nhanh về để hưởng thụ chút đỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: bachanh

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt, đã trôi qua một tháng trời.

Nhạc Du Du đã sớm quen cuộc sống ở tại vương phủ, quen cuộc sống ở tại cổ đại, càng quen chăm sóc một vị tuyệt sắc tướng công nhưng tâm trí không đủ.

Mà Lãnh Hạo Nguyệt dường như cũng quen sự tồn tại của Nhạc Du Du, bây giờ còn dường thành rất nhiều thói quen “bất lương”, khiến cho nhạc Du Du rất ư đau đầu.

Tỷ như, Nhạc Du Du không chịu đút thì hắn cũng chẳng thêm ăn cơm, được rồi, Nhạc Du Du đành đút cơm cho hắn. Tỷ như, Nhạc Du Du không chuẩn bị quần áo thì ai giúp hắn cũng không chịu mặc, thậm chí còn muốn không không như con kỳ không xách mông chạy ra ngoài, Nhạc Du Du sao chịu cho nổi chứ, tên oắt con này, trong phủ nhiều nha hoàn với đàn bà như vậy, sao có thể chạy ra cho các nàng xem được chứ? Cho nên, một cái tát đánh cho thành thật, sau đó kiên trì mỗi ngày giúp hắn mặc quần áo. Càng không xong đó là, không có Nhạc Du Du bên cạnh, Lãnh Hạo Nguyệt ra sao cũng không chịu tắm rửa, khiến Nhạc Du Du không có cách nào khác, mỗi ngày đều xem mỹ nam xuất dục (tắm rửa), vì thế, không biết chảy bao nhiêu là máu mũi.

[sửng sờ con than phiền, ta đây khinh mợ lắm mợ biết không hả]

[nói đi cũng phải nói lại, Hạo nhi nhà chúng ta ngày càng tinh quái, kakaka]

“Tiểu Hi, phiền người đi mua một chút giò heo cùng táo đỏ, tóm lại phải bỏ huyết, mỗi ngày nấu cho ta một bát đi.” Nhạc Du Du chạy ra khỏi phòng tắm, chiếc khăn tay màu trắng bị lỗ mũi lại, bề mặt khăn vết máu loang lổ, có chút bất lực nói. Nàng cần phải bồi bổ cho tốt, nếu cứ như vậy mãi, nàng nhất định sẽ chảy khô máu mà chết. Nàng cũng chẳng biết mình cứ nhiên lại có tiềm chất sắc nữ a, không hiểu vì sao ý chí cứ không kiên định như vậy, phải biết rằng nàng theo cách mạng chủ nghĩa giáo dục a...

“Được, nô tỳ lập tức đi làm ngay.” Tiểu Hi vẫn đứng chờ ở ngoài nhìn thấy vương phi chật vật chạy tới, vội vàng gạt đầu, ai, vương phi thật đáng thương, mỗi lần tắm rửa cho vương gia đều chảy máu mũi giàn giụa, quá cảm động luôn đi a, vương phi đối với vương gia thật tốt, sau này mình cũng phải học theo vương phi, cũng đối tốt với Phúc Quý ca như thế...

Lãnh Hạo Nguyệt sáng khoái bước ra khỏi phòng tắm, khoe miệng là một nụ cười nhàn nhạt, khi Nhạc Du Du quay đầu lại thì bật người chạy tới, nhìn chiếc khăn lụa trong lỗ mũi nàng, mím miệng nói: “Tiểu Du Du, người bị gì vậy? Sao lại chảy máu, ô ô, người bị thương sao?” Nói xong, còn ôm choàng lấy ổ nàng.

Nhạc Du Du tức giận trong lòng, ta bị thương? Còn không phải bởi vì tên tiểu yêu nghiệt nhà người à? Ta nhịn vát và như thế, tưởng dễ dàng lắm sao? Nữ nhân thật khó làm a, nhất là nữ nhân có phẩm hạnh tốt như nàng càng khó làm...

Tuy nhiên, chết tiệt, tiểu yêu nghiệt này biết mình đang làm gì không hả? Nhạc Du Du trừng đôi mắt to, tuy rằng cả hai đã sớm hôn nhau, ôm cũng từng ôm qua, nhưng mà, bây giờ thời cơ chưa tới a, nhưng Nhạc Du Du nàng sắp dục hỏa phần thân rồi, thế nhưng còn Lãnh Hạo Nguyệt thì sao? Một đôi mắt to vô tội, nhẹ nhàng thổi vào mũi của nàng.

“Hạo nhi vù vù cho Tiểu Du Du, vù vù rồi thì sẽ không đau nữa...”

Trên người Lãnh Hạo Nguyệt tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, cảm giác rất tươi mát, Nhạc Du Du rất thích. Hiện giờ, Lãnh Hạo Nguyệt lại không có ký ồm nằng như thế, cái miệng lại gần khít mũi của nằng, nếu so sánh với nước sôi ở nhiệt độ cao nhất, thì phỏng chừng thua xa hormone đang trào dâng trong người nằng.

Vì thế, Nhạc Du Du quyết định mặc kệ, mỹ nam trước mặt, lại còn thường hay hấp dẫn nằng, nằng cũng chẳng phải liệt sĩ gì cả, không có ý chí kiên định như họ được, cho nên, vạn nằng chủ thần a, xin hãy tha thứ cho nằng, giờ phút này nằng quyết định buông tha bản tính thiện lương trong sáng trong trẻo và đầy trong trắng của mình. . .

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn gương mặt hồng như con cua bị luộc chín của Nhạc Du Du, ánh mắt hơi nhúc nhích, tiểu nha đầu, hơn một tháng rồi, còn không nhắc câu hỏi? Thế nhưng, người nhện nổi, nhưng ta sắp nhện không nổi nữa rồi a a a!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: bachanh

Rốt cuộc, trong lòng Nhạc Du Du thầm hướng tới các lộ thần tiên, hướng đảng hướng toàn bộ nhân dân sám hối xong, lúc này mới chủ động hôn lên môi Lãnh Hạo Nguyệt. Choáng váng quá đi, mà không biết ai nói câu không nhện được thì đừng nhện nữa nhĩ? Tên phát minh ra câu nói này thật đáng yêu làm sao.(ta khinh, ta khinh, trả anh Hạo Nguyệt lại cho ta, mợ dám cưỡng râm anh, ta nghỉ edit, trả anh Hạo Nguyệt lại cho ta, *gào rú*)

Chẳng qua, hai người bọn họ đều quên mất bản thân đang đứng bên ngoài.

Hai người cũng quên, trên mũi Nhạc Du Du còn có một chiếc khăn tay nữa, vì thế, một thoáng không cẩn thận, chiếc khăn tay nọ bị cả hai luân phiên ‘cưỡng râm’.

“Tiểu Du Du, cái này ăn không được.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, úy khuất quyết miệng, lấy tay chỉ chỉ vào chiếc khăn tay trên mũi của Nhạc Du Du.

Ách, Nhạc Du Du có chút hồi hã tháo khăn tay xuống, đến khi quay đầu lại, mới phát hiện hầu hết bọn hạ nhân trong phủ gần như tụ tập lại nơi đây, mắt nhìn chằm chằm, nam thì cười trộm, nữ thì xấu hổ bưng mặt.

Nhạc Du Du khó tránh khỏi túng quẫn, bật người chống nạnh: “Nhìn cái gì hả? Bộ chưa thấy qua người khác hôn nhau sao? Nếu vậy thì chạy nhanh nhanh đi tìm người mà hôn đi. . . Còn không đi? Còn xem? Xem nữa, phải trả tiền!”

Chỉ nghe bùm bùm, tất cả hạ nhân gần như ngã lẩn, chờ khi bọn họ đứng dậy thì bóng dáng của hai vị chủ tử đã sớm biến mất.

Lúc này mọi người mới phui bụi bám trên người, sau đó chưa hết rạo rục rời khỏi. Chỉ có một bóng người ở trong góc nắm chặt đám tay, đau đớn nhắm mắt lại, sau đó xoay người rời khỏi, bay nhanh khỏi vương phủ.

Bên ngoài thành, trong rừng cây, một thân anh màu đen đang điên cuồng vũ động thanh kiếm trong tay, sắc chiều óng ả xuyên qua nhưng khe lá dừng giữa rừng, cũng dừng lại trên bóng dáng tịch tịch của người nọ, chỉ thấy bạch quang chợt hiện, lá cây bay tán loạn, lá cây sau khi rời thân cây như có linh tính, phiêu đảng trong không trung mà không rơi xuống, đuối theo kiếm khí như bóng với hình. . .Cuối cùng, chủ nhân thanh kiếm ngửa mặt thét dài một tiếng, lá rụng tán loạn.

“Tội gì chứ.” Trình Dật lúc này mới chậm rãi bước tới, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Hắn rốt cuộc cũng yêu nằng.” Long Ngâm có hơi vô lực, thanh kiếm trong tay cũng rút xuống mặt đất.

“Cho dù hắn không yêu nằng, cũng không. . .” Trình Dật thở dài, “Đừng quên, hắn dù sao cũng là chủ tử của chúng ta, có lẽ ngày nào đó, cũng sẽ là chủ tử của thiên hạ này. . .”

“Ta biết.” Ánh mắt của Long Ngâm khôi phục lại nét lạnh lùng, bàn tay duỗi ra, thanh kiếm rơi xuống đất giống như gặp nam châm, suu một tiếng, tức thì trở lại tay hắn, sau đó cổ tay vừa động, bảo kiếm vào vỏ, “Chỉ cần nằng không phản bội hắn, ta sẽ bảo vệ nằng.” Sau đó xoay người rời đi.

“Đại sư huynh, cảm ơn ngài.” Đi được vài bước, Long Ngâm quay lại nhìn Trình Dật, trong con ngươi lạnh lùng ấy có một tia cam chịu.

Trình Dật gật đầu, nhìn bóng dáng dứt khoát xen lẫn một chút cô đơn nọ, không khỏi lắc đầu, chẳng lẽ không nói, thì hắn thật sự không hiểu sao?

Vạn vật trên thế gian, có mấy ai thoát ly được một chữ tình? Trình Dật suy nghĩ, không khỏi cúi đầu cười khổ, Thanh Thanh, khi nào thì nằng mới hiểu được tâm ý của ta đây?

Chương 27

Lại kể về Nhạc Du Du, vất vả lắm mới chủ động hôn môi với tướng công nhà mình, lại bị hạ nhân trong vương phủ vây xem a, cảm giác lúc đó của nàng chỉ hận không kiếm được cái lỗ nào đó chui vào, trái tim mong manh yếu đuối của nàng không đỡ nổi a, không ngờ người xưa lại thích náo nhiệt đến như vậy, bộ do nàng dạo gần đây quá rộng rãi rồi hả?

Đương nhiên, càng khiến nàng chịu không nổi đó là, bản thân nàng đã lớn rồi, nhưng Tiểu Lục vẫn còn là một hài tử a, chuyện này... chẳng khác nào bản thân nàng dâm loạn với bạn nhỏ trước mặt mọi người sao? Đây là một tội vô cùng lớn a...

Nào ngờ, Lãnh Hạo Nguyệt bị nàng kéo đi vẫn luôn gắng sức nhìn, nhìn tới nỗi xuất hiện nội thương luôn a, hẳn đã sớm biết suy nghĩ của Nhạc Du Du, hiện tại xem bộ dáng của nàng, hẳn phát hiện nhìn ‘cái này’ so với nhìn cười còn muốn khó hơn rất nhiều a a a a...

Nhạc Du Du vốn định quay lại giải thích với những người vừa vây xem chút đỉnh, nhưng vừa quay đầu lại, đã không còn một bóng người, lập tức đỏ mặt, buồn bực bước vào phòng ngủ, sau đó hung hăng nhìn chăm chăm khuôn mặt yêu nghiệt của Lãnh hạo Nguyệt, lại hung hăng chỉ ngón tay lên giường: “Ngồi xuống kia.” Vốn muốn kéo hắn lên giường, chỉ tiếc, nàng đẩy mấy cái nhưng không nhúc nhích, nên chỉ đành ra mệnh lệnh.

Lãnh Hạo Nguyệt mở to đôi mắt vô tội nhìn nàng, chẳng biết nữ nhân này định làm gì nữa, tuy nhiên, vẫn ngoan ngoãn nghe lời chạy tới chỗ đó ngồi.

“Tiểu Lục a.” Nhạc Du Du bỗng nhiên làm ra bộ mặt tươi cười hòa ái, sau đó lấy tay nâng khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Hạo Nguyệt, “Ngươi nói cho tỷ tỷ biết, ngươi thực sự nguyện ý muốn ở chung một chỗ với tỷ tỷ sao?” Hôm nay dù bất cứ giá nào, nàng cũng phải phải làm cho bằng được, cho dù có mang tiếng trâu già gặm cỏ non, nàng cũng chẳng quan tâm.

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu thật mạnh, “Hạo nhi thực sự nguyện ý ở chung với Tiểu Du Du...”

“Rất ngoan.” Nhạc Du Du xoa xoa mái tóc đỏ của Lãnh Hạo Nguyệt, khóe miệng hơi cong lên, nàng muốn lui bước, nhưng hắn sao lại chịu chứ, đêm nay nếu không quyến rũ được nàng ta thì hẳn lập tức treo cổ tự tử đi cho rảnh nợ. Tuy nhiên, hắn cảm thấy rất kỳ quái a, bản thân hắn không phải là dạng người háo sắc, vì sao nữ nhân này lại dễ dàng khơi dậy dục hỏa của hắn nhỉ? Chẳng lẽ, đây là cái mà người ta hay gọi là duyên phận?

“Tiểu Du Du.” Lãnh Hạo Nguyệt níu tay Nhạc Du Du lắc lắc, “Mũi của ngươi không còn chảy máu nữa rồi kia, là Hạo nhi giúp ngươi vù vù, ngươi phải thưởng cho Hạo nhi...” Một đôi mắt to như biết phóng điện chớp chớp với Nhạc Du Du.

“A?” Nhạc Du Du thoáng chốc hoàn hồn, nhìn ánh sáng trong veo trong đôi mắt kia, nhất thời lại cảm thấy huyết khí dâng trào, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, tiểu tử này, bộ không quyến rũ nàng thì chết hay sao chứ hả?

“Thường a.” Lãnh Hạo Nguyệt cố gắng không ngừng, “Hạo nhi muốn ăn miếng miếng...” Nói xong, vẻ giả hoạt chợt lóe trong mắt, sau đó hơi dùng sức một chút, cả người Nhạc Du Du liền bổ nhào vào lòng hắn, hai bờ môi chập choạng chạm vào nhau.

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy đại não nhất thời trắng xóa, trống rỗng, ý chí kiên định vừa thành lập bỗng chốc đổ vỡ, ầm ầm sập xuống, vì thế, đảo khách vi chủ, tuy rằng không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng với sự kết hợp hoàn mỹ giữa lý luận cùng thực tế, rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của nàng, hai người từ hôn môi thông thường trở thành nụ hôn tình ý miên miên đúng tiêu chuẩn...

Cho tới khi Nhạc Du Du suy chút nữa ngộp chết mới thôi.

“Tiểu Du Du, ta cảm thấy rất khó chịu a...” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng dưng đáng thương nhìn Nhạc Du Du.

“Khó chịu? Khó chịu ở chỗ nào?” Nhạc Du Du nhất thời không phản ứng kịp, thần tình lo lắng.

“Ở chỗ này...” Lãnh Hạo Nguyệt cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng kéo xuống, vừa lúc đặt ngay bồng bồng chỗ đó của hắn, “Chỗ này hình như có một ngọn lửa đang thiếu ta...”

Chương 28

Nhạc Du Du khăn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tới mức không thể đỏ hơn được nữa, thậm chí ngay cả càn cổ cũng chuyển sang màu cà rốt.

Cuối cùng nàng đã hiểu, YY cùng hành động thực tế là hai khái niệm khác biệt. Mà sự thực đã chứng minh, suy nghĩ trong đầu nàng là một chuyện, nhưng khi hành động thực tế, lại biến thành một chuyện khác.

Nhạc Du Du vốn định lui bước, không làm nữa, tuy nhiên, nhìn ánh mắt chờ mong của Lãnh Hạo Nguyệt, cùng biểu tình khó chịu đó, khiến nàng không nỡ đẩy hẳn ra, thế nhưng, một góc từ tâm trí chỉ mới sáu tuổi, một tay mơ chưa từng trải qua chuyện hoan ái nam nữ, có thể tưởng tượng ra, quá trình đó khó khăn tới cỡ nào. (Quá trình như thế nào thì mọi người tự tưởng tượng đi, tính lược khoảng chừng 1 vạn (10,000) chữ... – lời tác giả)

Trên lý luận có nói, việc giường chiếu là một sự tình rất **, nhưng mà, thực tế thì sao? Vào thời điểm Lãnh Hạo Nguyệt “tiến nhập” vào cơ thể Nhạc Du Du, cảm giác ngoại trừ đau thì vẫn là đau, đau tới mức muốn khóc, cuối cùng đành phải cắn một cái lên trên vai Lãnh hạo Nguyệt, chỉ như thế mới không to tiếng được, tâm lý cũng cân bằng, nếu đau thì mọi người phải cùng đau.

Lãnh Hạo Nguyệt hơi nhú mày, sau đó bắt đầu toàn lực tiến tới, nữ nhân này ngậy ngậy ngô ngô khiến hấn kim lòng không đành, sau một tháng từ đêm động phòng hoa chúc, hấn rốt cuộc cũng chờ được ngày hôm nay, nhất thất cảnh xuân, nhất thất kiêu diễm.

Bên ngoài cửa sổ, một bóng dáng đứng lặng một hồi, sau đó yên lặng lảng đi.

Mà lúc này, có một con chuột mẹ nhân lúc ánh trăng ra ngoài tản bộ, sau đó tới cạnh chân ghế goam một cái, tuy nhiên, vào lúc nghe được tiếng động khiến người ta đỏ mặt tai hồng truyền ra từ trên chiếc giường lớn, con chuột sợ tới mức núp vào trong góc, lúc này mới phát hiện, thì ra nó đi nhầm phòng a, vậy mà lại đi vào phòng của chủ nhân, chuyện này đối với con chuột mà nói, là một việc vô cùng nguy hiểm, vì thế, chuẩn lẹ. Thế nhưng, tiếng kéo kẹt khiến nó cảm lòng không được quay đầu lại xem một chút, đến khi nó thấy nữ nhân nọ cắn bả vai nam nhân, bỗng nhiên trầm mặt, sau đó phẫn nộ, xoay người bỏ đi, nó muốn tìm cha của tụi nhỏ tính sổ, ai bảo nàng chỉ có thể gặm chân ghế chứ? Chẳng phải còn có thể gặm bả vai sao...

“Tiểu Du Du, ta rất thích cảm giác như vừa nãy a...” Lãnh Hạo Nguyệt trần truồng như nhộng ôm lấy nàng, thanh âm tràn ngập hưng phấn, tuy nhiên cũng có chút ủy khuất, “Thế nhưng, vai đau quá...”

“Xin lỗi nha, tiểu lục.” Nhạc Du Du rối rắm trong lòng, không hiểu sao nàng lại có khuynh hướng bạo ngược a, không chỉ nuốt chửng Lãnh Hạo Nguyệt “thuần khiết vô song”, lại còn làm hấn bị thương, nàng tự trách a, “Sau này tỷ tỷ không làm như thế nữa...” Nàng có cảm giác hổ thẹn với Giang Đồng phụ lão.

“Không sao.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên cười hi hi, “Hạo nhi cũng muốn cắn Tiểu Du Du một cái.”

Ách? Nhạc Du Du còn chưa phản ứng kịp, ngực truyền đến một trận đau đớn, vừa muốn kêu lên thì Lãnh Hạo Nguyệt buông miệng ra: “Trên người Hạo nhi có ký hiệu của Tiểu Du Du, hiện tại trên người Tiểu Du Du cũng có ký hiệu của Hạo nhi...” (ăn đậu hũ trắng tròn luôn, cắn vào đâu không cắn, lại cắn... ấy da, *đỏ mặt*, máu sắc nữ tính thoảng trời dậy, không kiềm chế được, kaka)

Nhạc Du Du choáng váng, tiểu tử này cũng hiểu không ít a.

“Tiểu Du Du, ngươi không vui sao?” Lãnh Hạo Nguyệt đối với vẻ trầm lặng của Nhạc Du Du cảm thấy bất an.

“Không phải a.” Nhạc Du Du hôn nhẹ mặt hấn, “Tỷ tỷ muốn nói với Hạo nhi, từ hôm nay trở đi, ngươi chân chính là nam tử hấn, hiểu không?”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu.

“Ta cũng chân chính là thê tử của ngươi, hiểu không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Vậy sau này ngươi không thể cưới nữ nhân khác nữa, ngươi có thể làm được không?”

Lại gật đầu như trước.

“Rất ngoan.” Nhạc Du Du rốt cuộc cũng mỉm cười, tuy rằng nàng đối với lời hứa của một người tâm trí bị cản trở không mấy tin tưởng, thế nhưng, nàng vẫn vui, có lẽ, bất kỳ một nữ nhân nào, một khi hiến thân cho nam nhân xong, đều muốn có được một câu hứa hẹn, vô luận đó là thật hay giả.

“Vậy tiểu du du cũng không thể tìm nam nhân khác, đúng hay không?” Lãnh Hạo Nguyệt thỉnh linh xỏ một câu.

Nhạc Du Du kinh ngạc vài giây, mỉm cười gật đầu. Nàng sao lại có cảm giác vị tướng công ngốc nghếch này càng ngày càng thông minh thế nhỉ?(cái này gọi là chiều già heo ăn thịt lợn)

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: bachanh

Thoáng chốc đã trôi qua ba ngày.

Toàn thân Nhạc Du Du bần rần nằm trên giường, nhìn thấy mặt trời đã lên cao, không khỏi ảo não, chẳng hiểu vì sao, nàng rõ ràng quyết định nhất định phải “tấn công” tướng công, nhưng, hiện tại mỗi ngày đều bị hấn “tấn công” ngược lại là sao a? Từ sau khi cùng tiểu tử ngốc nghếch kia chính thức trở thành phu thê, thì mỗi ngày hấn đều gần gũi nàng, quần nàng suốt cả một đêm luôn a, mấy hôm gần đây, gần như ngày nào cũng ngủ tới trưa mới dậy, tuy rằng ngọt ngào trong lòng, thế nhưng, cũng quá mất mặt đi a.

Trái lại, tinh thần của Lãnh Hạo Nguyệt hình như ngày càng phấn chấn, đều thức khuya như nhau, sao lại có sự khác biệt đến như vậy chứ? Không có... nàng vừa mở mắt, bên cạnh sớm đã trống rỗng, không biết tiểu tử ngốc nghếch kia chạy đi đâu rồi nhỉ.

“Vương phi, đã dậy rồi chưa ạ?”

“Vào đi.” Nhạc Du Du chậm rãi đứng dậy, khổ cho thất lung của nàng a, mới chết đi được.

Được Tiểu Hi giúp đỡ, Nhạc Du Du chậm chạp rửa mặt chải đầu hồi lâu mới xong, lúc này, ngoài cửa vọng tới tiếng bước chân dồn dập, sau đó liền thấy Lãnh Hạo Nguyệt chạy vào, hai tay úp kín vào nhau, vẻ mặt hưng phấn.

“Hạo nhi, có chuyện gì mà gấp gáp vậy hả?” Nhạc Du Du sùng nịch vỗ đầu hấn.

“Tỷ tỷ, lại đây a.” Lãnh Hạo Nguyệt ra dấu bảo nàng ra ngoài sân vườn.(hic, ăn nằm với nhau cả rồi, lại còn tỷ tỷ, đệ đệ nữa, ghen chết đi được, *gào gú không ngừng*)

Nhạc Du Du khó hiểu theo hấn ra ngoài sân vườn, chỉ thấy Lãnh Hạo Nguyệt chìa tay ra trước mặt nàng, rất ư là thần bí, nói: “Tiểu Du Du, nhìn kỹ a.” Sau đó hai tay mở ra, nhất thời, hai con bướm màu trắng bay ra khỏi tay hấn, kế tiếp liệng qua liệng lại trước mặt Nhạc Du Du, sau đó không ngừng xoay quanh, mãi tới khi bay qua vách tường, sau đó mới biết mất trong hoa viên.

Nhạc Du Du có phần cảm động, ánh mắt dõi theo hình bóng của đôi bướm, cho tới khi không nhìn thấy được nữa, tiểu tướng công ngốc nghếch của nàng vậy mà cũng biết lấy lòng nàng.

“Đẹp không?” Lãnh Hạo Nguyệt giống như hải tử đang chờ phần thưởng, chờ mong nhìn Nhạc Du Du.

“Đẹp, cảm ơn tiểu lục.” Nhạc Du Du nhẹ nhàng xoa đầu của hấn, coi như đây là phần thưởng.

Lãnh Hạo Nguyệt vui vẻ nhảy lên.

Ngọc thúc đứng ngoài cửa viện, nhìn thấy cảnh này, không khỏi mỉm cười, xem ra, lần nạp phi này là nạp đúng người rồi a, nương nương a, lão nô cũng coi như không thẹn với ngài... ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt đọng ở khóe mắt.

Đương nhiên, sau khi cảm khái xong, Ngọc thúc cũng không quên chính sự, đó là mời bọn họ đi dùng cơm.

Trên bàn cơm, Lãnh Hạo Nguyệt không quán quít đòi Nhạc Du Du đút cho mình nữa, mà vụng về gấp thức ăn.

“Tỷ tỷ, ăn.” Lãnh Hạo Nguyệt gấp một miếng cà đặt vào trong bát của Nhạc Du Du, rất ư là đặc ý nhìn nàng cười.

“Hạo nhi giỏi quá, có thể tự mình ăn cơm.” Nhạc Du Du vui vẻ khen hấn, theo thói quen vuốt mái tóc đỏ của hấn, “Như vậy mới đúng nha, Hạo nhi đã là người lớn rồi, tỷ tỷ lại nhắc nhở người, sau này, chuyện của mình thì phải tự thân mình làm.”

“Hạo nhi ngoan ngoãn, vậy thì tỷ tỷ có phải sẽ thưởng cái gì không?” Lãnh Hạo Nguyệt hé ra khuôn mặt tuần tú, khò khạo hỏi.

“Có a, ăn cơm xong, tỷ tỷ sẽ dẫn người đi dạo phố.” Thực ra Nhạc Du Du đã sớm muốn ra ngoài, ở trong phủ cả tháng trời, ngoài trừ lần trước đi tới hoàng cung thì chưa từng rời phủ lần nào.

“Hạo nhi còn muốn tỷ tỷ hôn nữa.” Lãnh Hạo Nguyệt đưa má qua.

Ách... Nhạc Du Du gãi gãi tóc, ánh mắt lướt nhìn mọi người xung quanh, tất cả mọi người đều biết điều cúi đầu xuống, vì thế, hôn một cái chụt lên má Lãnh Hạo Nguyệt.

Lãnh Hạo Nguyệt vì vậy mà càng thêm phấn chấn, tuy rằng khi ăn cơm đồ tùm lùm, thế nhưng, ít nhất cũng biết tự mình dùng cơm, việc này khiến Nhạc Du Du cảm thấy rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Hình nhân

Edit: LuckyAngel

Nhạc Du Du ở phòng thu chỉ lấy một ngàn lượng bạc, tuy rằng nàng không rõ bạc ở đây trị giá như thế nào, thế nhưng, lấy nhiều luôn luôn có chỗ tốt, nàng cảm thấy một ngàn lượng chắc cũng đủ rồi. Nàng đã sớm nghe ngóng, vương phủ rất giàu. Lãnh Hạo Nguyệt sau khi được phong vương thì trở nên ngu si, hoàng thượng bởi vì đau lòng, đã đem U Châu làm đất phong cho hắn. Đây chính là vùng đất giàu có nhất Băng Diễm quốc, được mệnh danh là “Đất lành”. Tuy rằng Tần vương luôn miễn giảm thu thuế, thế nhưng, hàng năm thu nhập từ thuế vẫn đạt hạng nhất, trong sổ sách luôn có mấy trăm vạn lượng bạc. Huống chi, mấy năm này, hoàng thượng vẫn luôn ban thưởng vàng bạc châu báu, cho nên, về phương diện này Tần vương phủ hẳn là không thiếu.

Nàng chỉ là có điểm hiếu kỳ chính là, nhiều tiền như vậy, Hạo nhi xử lý như thế nào?

“Tiểu lục, thích gì, tỷ tỷ mua cho ngươi” Nhạc Du Du hiếu kỳ nhìn bên này, lại nhìn bên kia, những quầy hàng ở mặt tiền nàng đều không buông tha, nàng thực rất hưởng thụ cảm giác lạc thú khi đi Shopping

“Hạo nhi thích Tiểu Du Du.” Lãnh Hạo Nguyệt cười hi hi lộ ra hàm răng trắng “Vì thế, không cần thứ gì khác.”

“Á.” Nhạc Du Du không nói gì vỗ vỗ trán, sau đó lôi kéo tay Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ vào một sạp hàng nói, “Thích tỷ tỷ là một chuyện, thích những vật này là một chuyện khác, không giống nhau”

“Uhm” Lãnh Hạo Nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu. Bỗng nhiên trong nháy mắt ánh mắt trừng lên, sau đó lôi kéo Nhạc Du Du chạy tới một sạp bán hình nhân phía trước, cầm lấy một tiểu hình nhân trên mặt đất, đưa đến trước mắt của nàng, “Ta muốn cái này.”

“Lão bán bao nhiêu tiền?” Nhạc Du Du gật gật đầu, sau đó nhìn chủ sạp

“Mười hai lượng bạc.”

“Cái gì?” Nhạc Du Du thiếu chút nữa đem tròng mắt trừng ra, sau đó một tay lấy hình nhân trong tay Lãnh Hạo Nguyệt đoạt lại, ánh mắt nhìn thẳng cái chủ sạp, “Ngươi như thế là ăn cướp?”

“Ta là người làm hình nhân giỏi nhất, nguyên liệu dùng để làm hình nhân cũng...”

“Được, đừng nói với ta ngươi dùng nguyên liệu gì để làm, ta chỉ hỏi ngươi bao nhiêu tiền thì bán.”

“Tám lượng bạc, đây là thấp nhất, không thể bớt nữa...”

“Chúng ta đi.” Nhạc Du Du thực sự không muốn cùng loại gian thương này nói chuyện, đem hình nhân đặt lại xuống sạp. Sau đó lôi kéo Lãnh Hạo Nguyệt đi, “Ngươi tưởng rằng chỉ có mình ngươi bán thôi sao?”

Bất quá, Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ không muốn rời đi, thế nhưng, thấy nương tử tức giận, cũng không dám nói gì.

“Vị tiểu công tử này đừng bước, như vậy đi, năm lượng bạc, như vậy là rất ưu đãi rồi?” tiểu chủ quán vừa nhìn thấy đại khách hàng muốn đi, vội vàng hạ giá lần cuối cùng để giữ lại, “Đây đã là giá vốn, còn phải cho tiểu nhân chút lời để ăn cơm nữa phải không?”

“Một lượng bạc.” Nhạc Du Du quay đầu hướng hắn đuổi một đầu ngón tay, “Hơn một chút cũng không được.”

“Này...”

“Làm người cũng đừng quá tham.” Nhạc Du Du nhìn hắn nhử mày nói, “Vậy đề ta tính với ngươi, giá vốn phòng chường cũng mười tiền đồng, một lượng bạc ngươi cũng có lời rồi...”

Chủ sạp vừa nghe, vẻ mặt đỏ bừng, hắn không nghĩ tới gặp phải người biết việc, vội vàng gật đầu chấp nhận, một lượng bạc, hắn kiếm cũng không phải ít. Kỳ thực, Nhạc Du Du cũng chẳng qua là thuận miệng nói một chút mà thôi, không nghĩ tới như vậy mà nàng cũng nói trúng

Lãnh Hạo Nguyệt lấy được hình nhân tựa hồ rất hài lòng, đem hình nhân đưa tới trước mặt Nhạc Du Du “Tiểu Du Du, ngươi xem này tượng này giống ngươi không?”

Nhạc Du Du sùng sốt, tập trung nhìn, thật là có chút giống.

“Lần trước Ngũ ca tặng một ‘Ta’, hiện tại ta lại tìm một ‘Ngươi’, vừa lúc có thể cùng ‘Ta’...”

Nhạc Du Du mỉm cười, nguyên lai hẳn là chú ý hình nhân “Hắn” cô đơn nên tự tìm bạn cho “Hắn”.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Không nói lời nào thật tốt

Edit: gau5555

Beta: LuckyAngel

Kinh thành Băng Diễm quốc này gọi thành Phi Nhữ, là trung tâm của cả quốc gia, là nơi phồn hoa nhất quốc gia. Nhạc Du Du phe phẩy cây quạt cùng Lãnh Hạo Nguyệt đi tuốt ở phía trước, nàng hiện tại cũng mặc trang phục của nam tử. Chỉ là nàng một hồi nhìn này, một hồi nhìn cái kia, chỉ chốc lát, Tiểu Hi trong tay cũng cầm không ít đồ.

Nhạc Du Du có chút khó chịu vì suốt đoạn đường này ánh mắt mọi người đều nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, mà những người đó tuyệt đại đa số đều là nữ giới, thậm chí còn có một số người có chút lớn mật công khai hướng về phía hắn liếc mắt đưa tình.

Nhạc Du Du nhướn mày, quay đầu nhìn sang bên cạnh không hề phát hiện Lãnh Hạo Nguyệt, người này một thân trang phục màu trắng, tóc đỏ rực, trên đỉnh đầu dùng một cây ngọc trâm để búi tóc, đi ở phía sau, lại hợp với khuôn mặt không chút tỳ vết nào, đẹp đến mức đừng nói là nữ nhân, mà đến ngay cả nam nhân không chừng cũng muốn bị hấp dẫn.

Yêu nghiệt a yêu nghiệt. Nhạc Du Du ở trong lòng ai than một tiếng, càng trí mạng chính là tiểu tử này toàn thân còn toát ra một cỗ khí phách, loại khí chất này cùng quần áo hoàn toàn không có quan hệ, cho dù hắn khoác bao tải, loại khí chất này cũng không thể bị bỏ qua, đó là một loại khí chất vương giả.

Nhạc Du Du một thời thể nhưng cũng có chút nhìn ngây người, trước đây đều là Lãnh Hạo Nguyệt tựa như keo dính sắt, lúc nào cũng quấn quýt lấy nàng, vì thế, nàng căn bản không có nhìn kỹ hắn, nhưng hôm nay, đi nhón nháo rộn ràng trên đường cái, kéo ra khoảng cách nhất định, Nhạc Du Du mới phát hiện ra, người nam nhân này thật sự có thể làm cho người ta điên cuồng. Đường nhiên, cái này là khi hắn không mở miệng nói chuyện gì.

Cũng như hiện tại, Nhạc Du Du cùng nữ nhân xung quanh giống như nhau, thời gian này dùng về mặt háo sắc nhìn chăm chăm Lãnh Hạo Nguyệt, tiểu tử ngốc này bỗng nhiên kêu to nhảy dựng lên: “Tỷ tỷ, Hạo nhi muốn ăn mút quả...”

Ừm! Người chung quanh cơ hồ đều tập thể nhào tới. Nhạc Du Du cũng gian nan từ trên mặt đất bò dậy, thu hồi ánh mắt vừa si mê trong khoảnh khắc đổi lại ánh mắt yêu thương. Trời, yêu thương, đích thực là ánh mắt yêu thương, nàng cảm giác mình là lão bà cùng với vú em không khác nhau.

Tự trấn tĩnh vỗ vỗ bụi bặm trên y phục, sau đó vỗ vỗ vai Lãnh Hạo Nguyệt: “Hạo nhi, đại nhân, nói chuyện phải từ tốn” Lại nhìn một chút ánh mắt kinh ngạc xung quanh, Nhạc Du Du âm thầm thở dài, tiểu tử này vẫn là không nói lời nào là tốt nhất.

Ba người mỗi người giờ một cái mút quả ở trên đường, càng thu hút ánh mắt của mọi người, thậm chí có người còn nhận ra Lãnh Hạo Nguyệt.

“Đó có phải là Tán vương gia?” Người qua đường Giáp hỏi người qua đường Ất.

“Chắc vậy, trừ hắn ra, còn có người nào tóc đỏ?” Người qua đường Ất khẳng định suy đoán.

“Đó chính là Tán vương gia.” Người qua đường Bình bu lại, “Lần trước ta đi vương phủ Tổng có thấy ở từ đằng xa...”

“Lớn lên đẹp như vậy, chỉ tiếc là một đồ ngốc...” Người qua đường Đinh cảm thán.

Đối với nghị luận của dân chúng, Nhạc Du Du tuy rằng nghe thấy, nhưng cũng không muốn tính toán, dù sao, bọn họ nói cũng không có ác ý gì, hơn nữa, tự do ngôn luận thôi.

“Được rồi, ăn xong mút quả rồi, chúng ta tiếp tục điên cuồng Shopping...” Nhạc Du Du hưng trí không giảm, vừa vơ vét vừa tham quan, trước mắt nàng cần phải mua thêm nhiều đồ vật đáng giá.

Đến tiệm trang sức lớn nhất thành Phi Nhữ, kim vòng, hoa tai, nhẫn dây chuyền vàng kim thủ trạc các thứ mỗi thứ một bộ, Tiểu Hi trả tiền, vàng hẳn là có giá trị bảo đảm hơn tiền

Đến tiệm tơ lụa lớn nhất thành Phi Nhữ, các tơ lụa màu da cam lục thanh lam từ mỗi cái lấy một, Tiểu Hi trả tiền, nghiên cứu một chút làm vài món trang phục để thay đổi

Đến tiệm bánh ngọt lớn nhất thành Phi Nhữ, chưng nấu hấp chiên mỗi thứ một bao, Tiểu Hi trả tiền...

Chương 32: Không có tiền

Edit: gau5555

Beta: LuckyAngel

Nhạc Du Du chỉ để ý ở phía trước mua không ngừng, dù sao phía sau cũng có nha hoàn trả tiền cùng vận chuyển. Tiểu Hi căn bản không nhìn thấy được hướng đông, tây. Vì thế, Lãnh Hạo Nguyệt cũng không được rảnh rỗi.

“Vương phi, sao người không cho quản gia đi mua?” Tiểu Hi đã mệt tay chân đều bị chuột rút, nàng thực sự nghĩ không ra, vương phi chỉ cần nói một câu, mấy thứ này đều sẽ được đưa vào vương phủ.

“Người biết cái gì? Mua sắm hương thụ chính là quá trình này...” Nhạc Du Du quay đầu lại theo thói quen muốn gõ lên đầu Tiểu Hi, thế nhưng, a? Tại sao không thấy ai?” Hạo nhi? Tiểu Hi? Các người ở chỗ nào?”

“Tỷ tỷ (vương phi), chúng ta ở chỗ này.” Phía sau Nhạc Du Du là một đồng vật phẩm, đưa ra hai cái đầu, chính vì hành động của Nhạc Du Du bóc lột sức lao động Lãnh Hạo Nguyệt cùng Tiểu Hi.

“Á.” Nhạc Du Du có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Thật xin lỗi, ta mua hơi nhiều.”

“Tỷ tỷ, Hạo nhi mệt mỏi quá, bụng thật đói bụng...” Lãnh Hạo Nguyệt bắt mắt bữu môi nói.

“Được rồi được rồi.” Nhạc Du Du liền vội cười làm lành “Chúng ta ăn cái gì đi.” Nói xong, lôi kéo Lãnh Hạo Nguyệt vào tửu lâu “Thực vi thiên”, có người nói đây là tửu lâu tốt nhất thành Phí Như

Bởi vì vẫn chưa tới thời gian cơm tối nên trong tửu lâu không có mấy người. Bọn họ liền vào trong đại sảnh tìm nơi ngồi xuống, tiểu nhị rất ân cần, thái độ lúc nào cũng ra dáng tươi cười vui vẻ. Có lẽ bởi vì khách ít nên thức ăn được mang lên rất nhanh, chỉ chốc lát, trước mặt Nhạc Du Du đã bày các món ăn nhìn rất hấp dẫn.

Phải nói là đầu bếp ở đây thật là một tay nấu ăn xuất sắc. Các món ăn toàn bộ đều có đủ sắc hương vị, ba người không hề để ý hình tượng mà chỉ chăm chú ăn, chỉ chốc lát chén đĩa trên bàn thành đồng hỗn độn.

“A ăn no quá” Lãnh Hạo Nguyệt vuốt bụng tròn vo nằm thẳng ở trên ghế lằm bằm nói

Nhạc Du Du cũng ăn cực kỳ thỏa mãn, đầu bếp ở vương phủ tay nghề tuy rằng cũng tốt, thế nhưng dù sao cũng đã ăn hơn một tháng, đã sớm ngấy, bây giờ đổi khẩu vị, cảm giác đương nhiên không giống với trước

“Khách quan, ăn có ngon không?” Tiểu nhị vừa nhìn thấy họ dùng cơm xong, lập tức bắt đầu tươi cười hỏi, thực ra cũng chính là vì muốn đòi tiền.

“Không tệ không tệ.” Nhạc Du Du gật gật đầu, “Tính tiền đi.”

“Vâng ạ” Tiểu nhị vừa nghe lập tức tính toán “Tổng cộng bốn hai bạc ba đồng ạ”

“Tiểu Hi, trả tiền”

“Chỉ còn một lượng bạc.” Tiểu Hi vừa nghe, nhất thời cẩn thận từng li từng tí cầm lấy hà bao(*), đổ ra hai bạc vụn.

“A?” Nhạc Du Du vừa nghe nhất thời vẻ mặt xấu hổ, vội vàng kéo Tiểu Hi tới bên cạnh, giảm thấp thanh âm xuống, “Người không có tiền sao không nói?”

“Nô tỳ cho rằng vương phi trên người có tiền...” Tiểu Hi vừa nghe vội vàng cẩn thận cúi đầu xuống.

“Tiền của ta không phải đều đưa cho người sao?” Nhạc Du Du vẻ mặt thất bại, sớm biết thế nên mua ít đi, để còn lại tiền ăn, ai, đây là hậu quả của việc mua sắm một cách mù quáng mà.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Hi vẻ mặt đau khổ liếc nhìn Tiểu nhị bên cạnh sắc mặt đã thay đổi, nhìn tư thế kia ý nói không trả tiền đừng hòng rời khỏi đây.

“Làm sao bây giờ?” Nhạc Du Du quay đầu lại trong lòng nói thầm, xoay người vẻ mặt tươi cười nhìn tiểu nhị “Tiểu nhị ca, chuyện này thương lượng,

được không?”

(*) hà bao: túi đựng tiền

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cả nhà người đều là người ngu

Edit: gau5555

Beta: LuckyAngel

Tiểu nhị là người từng trải, mỗi ngày phải tiếp đón đủ loại người. Vừa rồi khi ba người vừa vào cửa, hắn đã nhìn thấy bọn họ có khí chất không tầm thường, lại mua nhiều đồ như vậy. Ví dụ như kia tờ lụa thượng hạng, đồ trang sức tinh tế đắt tiền, ... những thứ đó nhà bình thường không thể mua nổi. Vì thế, hắn trăm lần vạn lần không nghĩ tới mấy vị này sẽ đến ăn cơm chùa. Thế là, sắc mặt trầm xuống, hướng Nhạc Du Du xua xua tay “Khách quan, không thương lượng.”

“Người biết ta muốn nói gì sao? Chưa gì đã từ chối?” Nhạc Du Du liền trừng mắt lên.

“Vốn là không biết, thế nhưng, hiện tại cũng đã nhìn ra, ăn cơm trả tiền là việc thiên kinh địa nghĩa(*). Chúng ta mặc dù là ‘Ăn là trời’ nhưng cũng không thể cho ăn chùa hay ghi nợ. Vì thế, kính xin công tử, ngài, đừng làm khó dễ tiểu nhân.”

(*) thiên kinh địa nghĩa: Nếu dịch theo nghĩa Hán-Việt thì nó là “đạo thường của trời, lí lẽ của đất xưa nay không bao giờ thay đổi được”.

Buổi nói chuyện đã đem tất cả khả năng đều phá hủy.

“Tiểu nhị ca, người hiểu lầm, ta cũng không muốn ăn chùa, cũng không phải muốn ghi nợ, chẳng qua là bởi vì hiện tại ta mang không đủ tiền nên muốn đưa trước một hai quan tiền đặt cọc, còn lại ngày mai ta sẽ cho người mang tới trả” Nhạc Du Du cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Tiền đặt cọc?” Tiểu nhị nở nụ cười, “Khách quan người thật biết nói đùa, trước khi ăn cơm đưa tiền đặt cọc thì không sao, đằng này...” Nhìn lướt qua trên bàn đĩa không bát không “Cơm nước đều đã ăn xong, tại sao chỉ có thể đưa tiền đặt cọc?”

“Thế nào không thể?” Nhạc Du Du nhất thời thanh âm tăng cao “Chỉ cần người gạt đầu, không phải có thể sao?”

“Thế nhưng, ta tại sao muốn gạt đầu?” Tiểu nhị thanh âm cũng to lên.

“Người vì sao không thể gạt đầu?” Nhạc Du Du trừng to mắt nghi hoặc nhìn hắn, “Đây cũng không phải việc khó ...”

“Được rồi, đừng dong dài” tiểu nhị kia hiển nhiên bị Nhạc Du Du làm cho cảm thấy có chút bức mình “Ăn cơm trả tiền, bằng không...”

“Bằng không thế nào?” Nhạc Du Du trong lòng có chút lo lắng, nếu chỉ có một mình nàng, nàng còn có thể tìm cách trốn, thế nhưng bây giờ còn có Hạo nhi cùng Tiểu Hi. Hơn nữa, ăn không trả tiền cũng thật quá mất mặt, trong tiếng nói không khỏi cũng lộ ra một chút giật mình.

Lúc này, người ăn cũng kéo đến nhiều hơn, rất nhiều người nhìn bọn họ chỉ trỏ, điều này làm cho Nhạc Du Du cảm thấy khó chịu.

Bất quá, Lãnh Hạo Nguyệt vẫn ngồi ở một chỗ không nhúc nhích, đang chơi đùa với các ngón tay, dường như mọi việc đang xảy ra đối với hắn không có quan hệ gì. Hừ, bất quá, đúng là cũng không trông cậy được gì ở hắn, chỉ có Tiểu Hi về mặt tái nhợt nhìn Nhạc Du Du.

“Đây không phải là Tấn vương sao?” Lúc này, những người tiến vào bên trong đã có người nhận ra Lãnh Hạo Nguyệt.

“Đúng vậy, quả thực là vậy” thậm chí có người còn cố ý chạy tới nhìn kỹ mặt của hắn.

“Cái gì? Hắn là Tấn vương?” Tiểu nhị cũng nghe thấy được xung quanh bàn tán, chỉ vào Lãnh Hạo Nguyệt hỏi Nhạc Du Du.

“Đúng vậy, thế nào?” Nhạc Du Du vừa nghe, lập tức ưỡn ngực lên, “Đã biết là vương gia người còn không chấp nhận việc thương lượng khi này?”

Tiểu nhị kia vừa nghe lời này, dừng cảm, đứng thẳng lên “Thì ra là Tấn vương gia, vương gia thì giỏi lắm sao? Ăn có thể không trả tiền sao? Đừng nói là cái đồ ngốc, dù cho hoàng thượng tới cũng phải trả tiền!”

“Người nói cái gì?” Nhạc Du Du vừa nghe lời này, chân mày đều dựng lên, đi một bước tới gần tiểu nhị, “Người lặp lại lần nữa.” Ánh mắt kia hận không

thể đánh hấn một cái.

“Ta, ta nói hoàng thượng tới cũng phải trả tiền...” Tiểu nhị bị ánh mắt lạnh lẽo của Nhạc Du Du làm cho run run, không khỏi có nói cà lăm.

“Không phải câu này, câu trước.” Nhạc Du Du như trước nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn.

“Câu trước?” Tiểu nhị có chút không hiểu “Đừng nói là cái đồ ngốc...”

“Người nói ai đồ ngốc?” Nhạc Du Du vừa nghe, nhất thời lửa giận bốc cao đến ba mét, một tay chống nạnh một tay chỉ về phía ngực tiểu nhị “Ta xem người mới là người ngu, cha người đồ ngốc, mẹ người đồ ngốc, cả nhà người đều đồ ngốc.....”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Bạch công tử

Edit: gau5555

Beta: LuckyAngel

Tiểu nhị không nghĩ tới bởi vì một câu đồ ngốc, sẽ làm Nhạc Du Du tức giận như thế. Phải biết rằng, không chỉ ở riêng thành Phi Nhứ, mà là cả Băng Diễm quốc, có ai mà không biết Lục hoàng tử Tấn vương gia là đồ ngốc? Biệt danh “Lục đồ ngốc” kia đã sớm lan truyền khắp nơi. Tuy rằng không phải tất cả mọi người đều đã gặp qua Lãnh Hạo Nguyệt, thế nhưng, biệt danh này ngay cả phụ nữ và trẻ em đều biết. Cho dù là người trong hoàng tộc khi nghe sự đánh giá của mọi người cũng không quan tâm. Vì thế, hấn bốn năm nay đây là lần đầu tiên bởi vì nói một câu “Đồ ngốc”, mà bị người đánh vào ngực mà bị mắng, thậm chí ngay cả cha mẹ đều bị liên lụy...

Vì thế, tiểu nhị nhất thời có chút ngốc sững sờ.

Lúc này, có mấy người công tử đi đến, vừa mới nhìn thấy một cảnh như vậy, vài người nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, không khỏi cười chế nhạo.

“Đây không phải là Tấn vương gia sao? Thất lễ.” Trong đó một nam tử mặc quần áo sang trọng đi tới, hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt ôm quyền, “Hôm nay có duyên gặp mặt, ta mời, thế nào?”

Lãnh Hạo Nguyệt theo phản xạ nhích lại gần bên người Nhạc Du Du, biết biết miệng, không nói gì. Nhạc Du Du thì an ủi vỗ vỗ mu bàn tay hấn.

“Bạch thiếu gia, mau, mời lên trên lầu” tiểu nhị hiển nhiên là nhận ra được người này, lập tức mặt mày rạng rỡ vừa cúi đầu vừa cúi người “Phòng số một, vẫn giữ lại cho thiếu gia”

“Ừừ” Bạch công tử kia cũng đưa tay chặn lại, sau đó hướng về phía tiểu nhị trừng mắt “Chỉ vì mấy lượng bạc, chuyện này chẳng phải là chuyện rất nhỏ sao? Ta trả.” Nói xong, móc ra một thỏi bạc đặt ở lên bàn “Còn lại coi như là tiền thưởng của người.”

Nhạc Du Du đánh giá Bạch công tử này, ngay từ đầu cũng có cảm giác người này không phải người tốt. Thế nhưng, không nghĩ tới hấn thế lại giúp đỡ, lòng không khỏi cảm kích, hướng về phía hấn ôm quyền: “Đa tạ công tử, xin cho biết chỗ ở của công tử. Ngày mai ta sẽ cho người mang đến trả gấp bội.”

“Tiền không cần trả lại” Bạch công tử lại bỗng nhiên hướng về phía nàng cười hắc hắc “Chỉ cần cho Tấn vương gia cùng chúng ta uống hai chén là được...”

“Tỷ tỷ, Hạo nhi không đi...” Lãnh Hạo Nguyệt sợ hãi lôi kéo cánh tay Nhạc Du Du, thanh âm yếu yếu.

Nhạc Du Du khòe miệng nhếch lên, thì ra chủ ý chính là muốn trêu chọc Hạo nhi, cũng không nhìn lại mình là hạng người gì, muốn Hạo nhi cùng các người uống rượu?

” Chúng ta không đi đâu?”

“Người cảm thấy các người có thể đi ra khỏi nơi này sao?” Bạch Ngọc Sơn kia ý vào thân phận của mình, cả ngày quậy phá, chọc ghẹo gái nhà lành. Hấn đối với Lãnh Hạo Nguyệt thực ra đã sớm mơ ước từ lâu rồi, ai bảo Hạo Nguyệt lớn lên so với nữ nhân còn đẹp hơn? Chỉ tiếc, trước đây khi Hạo Nguyệt không ngốc hấn không có cơ hội cũng không có lá gan. Hiện tại đã trở nên ngu ngốc, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Sau này khi ra ngoài, bên cạnh Hạo Nguyệt nếu không phải Trình Dật ghé tòm kia, thì sẽ là cái tên Long Ngâm đáng ghét, làm hấn vẫn không có cơ hội. Bây giờ, cơ hội đã đến hấn làm sao có thể bỏ qua?

“Đúng vậy, Hạo nhi, ta khuyên các người nên đi cùng công tử đi...” phía sau Bạch Ngọc Sơn vài người cũng bắt đầu ồn ào nói giúp, giọng nói kia cực

kỳ mờ ám.

Nhạc Du Du nhướn mày, Hạo nhi? Hạo nhi là để cho các người gọi sao?

Lãnh Hạo Nguyệt cũng nhíu mắt, che giấu sát khí nghiêm trọng, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay Nhạc Du Du.

“Đi thôi.” Bạch Ngọc Sơn thấy bọn họ không nói chuyện, còn tưởng rằng đã chấp nhận, bắt đầu kéo tay Lãnh Hạo Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đánh người cho đến khi người không đi nổi

Edit: gau5555

Beta: LuckyAngel

Nhạc Du Du nhìn chằm chằm vào móng vuốt của hắn đang hướng tới Hạo nhi, nếu để cho hắn sờ, đây sẽ chẳng phải là rất nghiêm trọng khinh thương Hạo nhi của nàng?

Bạch Ngọc Sơn đôi mắt sắc không tự chủ ngược lên, nhìn ‘Mỹ nhân’ kia đã gài trong gang tấc, trong miệng nước bọt giàn giụa ứa ra, chỉ là... Tay còn chưa kịp đụng tới, liền nghe thấy bốn phía phát ra tiếng thét chói tai.

Hoàn hảo là Bạch Ngọc Sơn có chút võ công, nghe thấy được trên đầu có tiếng động, vội vàng tránh ra, chỉ thấy băng ghế dùng để cho người ngồi được ném tới trước mặt của hắn rớt xuống, không khỏi hú dọa hắn làm hắn ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu như chạm một chút nữa thì hắn đã vỡ sọ, không khỏi kinh khủng quay đầu nhìn về mặt tức giận Nhạc Du Du.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng không khỏi ngược mắt nhìn Nhạc Du Du, trong mắt kinh ngạc nhưng là không cách nào hình dung, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đầy lấy đầu ra sức mạnh lớn như vậy? Phải biết rằng băng ghế của tử lâu này không nhẹ a...

Người chung quanh càng không cần phải nói, mỗi người miệng há lớn đến độ có thể nhét hai quả trứng vào, nhất là tiểu nhị kia, không khỏi sờ sờ cổ của mình, người này như thế thật hung hãn.

“Grừ, đậu hũ của Hạo nhi cũng dám ăn? Mấy người cho là có tiền thì rất giỏi sao?” Nhạc Du Du giờ băng ghế hướng về phía Bạch Ngọc Sơn nghiêng rặng nghiêng lợi kêu lên, “Hôm nay, nếu ta không đánh người đến khi người không đi nổi thì chắc người cũng không biết hôm nay mình đã phạm lỗi gì...” nói xong nàng tiếp tục giờ băng ghế lên, hắn không biết là nàng hận nhất chính là người ta khi dễ Hạo nhi sao?

Bạch ngọc Sơn vừa nghe miệng há hốc, đồ ngốc kia bên cạnh lúc nào lại có thêm nhân vật số một như vậy? Tuy nghĩ vậy nhưng dưới chân hắn một chút cũng không nhàn rỗi, xoay người bỏ chạy. Kết quả hai người ngay trong đại sảnh “Thực là trời” truy đuổi nhau, chỉ nghe thấy bình, bành, xoảng, rầm... Các loại thanh âm bên tai vang lên không ngừng.

Những người đi theo bên cạnh Bạch Ngọc Sơn nín thở đã sớm bị dọa không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Đừng đánh...” tiểu nhị vẻ mặt đau khổ, nhưng cũng không dám tiến lên, mắt nhìn đến chỗ băng ghế kia, đã biến thành một bãi lộn xộn, nhưng chỉ có thể đứng ở ngoài giậm chân, này nếu để cho ông chủ biết, còn không lột da hắn a?

“Người dùng tay....” Bạch ngọc Sơn hiển nhiên bị Nhạc Du Du truy đuổi đến chật vật khổ sở, đành phải vừa chạy vừa hướng nàng hét lên “Người biết ta là ai không? Ta là đệ đệ của thái tử phi, quốc cữu gia tương lai...”

“Ta cần biết người là ai...” Nhạc Du Du tựa hồ đánh đến mù quáng, “Chỉ cần dám khi dễ Hạo nhi của ta, ta đánh.” Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó nàng đem ghế thu lại, “Người nói người là ai?”

“Sợ rồi sao?” Bạch ngọc Sơn cho rằng Nhạc Du Du bị thân phận của hắn làm cho sợ, lập tức lộ ra vẻ mặt đắc ý, “Tỷ tỷ của ta là thái tử chính phi, vậy tương lai sẽ là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, như vậy ta chính là quốc cữu gia...”

“Tỷ tỷ người là Bạch Ngọc Bình?” Nhạc Du Du chân mày mặt nhăn cao hơn, “Là chính thất của thái tử Lãnh Huyền Nguyệt hiện nay?”

“Đúng thế.”

“Ta nhỏ vào.” Nhạc Du Du hướng lòng bàn tay phun ra một ít nước miếng, sau đó chà xát tay, lại lần nữa giờ lên băng ghế, “Thực sự là duyên phận nha, người nếu như không đề cập tới tỷ tỷ người, ta còn có thể không truy cứu, nếu nói ra, vậy hôm nay ta không đập chết người, ta liền xin lỗi tỷ tỷ người...” Nói xong, hét to một tiếng, giờ băng ghế đập phá tiếp.

Bạch ngọc Sơn vốn là về mặt đang đắc ý, đang chờ đối phương xin lỗi và cầu xin tha thứ, lại không nghĩ rằng lại càng bị truy đánh điên cuồng, rốt cuộc không chú ý, băng ghế kia đập bẻ bắp chân của hắn. Hắn không khỏi hét lên một tiếng, thế nhưng, mắt thấy băng ghế lại đánh tới, cũng bất chấp chân đau, ù té về hướng cửa chạy đi. Nếu hắn còn không chạy đi, hôm nay mạng nhỏ này không thể còn a...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hung hãn

Edit: gau5555

Beta: LuckyAngel

Nhìn Bạch Ngọc Sơn chạy trốn, Du Du rốt cuộc đem băng ghế đặt xuống mặt đất, đặt móng ngồi ở phía trên, thở phì phò từng ngụm lớn, lúc này mới phát hiện mệt quá.

Người xem náo nhiệt không khỏi sùng sốt, nhìn nàng, chụm đầu bàn tán.

“Vương phi.” Tiểu Hi cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ cùng sợ hãi phục hồi tinh thần lại vội vàng chạy tới, giúp Nhạc Du Du sửa lại tóc sau phen vận động kịch liệt này. Ngọc trên tóc được lấy xuống, tức khắc mái tóc dài cũng rối xuống, tuy rằng nàng còn đang mặc quần áo nam nhân, thế nhưng đã sớm tiết lộ thân phận nàng là cô gái.

“Tỷ tỷ.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng vội chạy tới, dùng sức ôm lấy cánh tay của nàng.

“Không sợ, không sợ.” Nhạc Du Du đứng dậy vỗ vỗ phía sau lưng của Lãnh Hạo Nguyệt, lúc này mới phát hiện ra người chung quanh đều nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường, cũng phát hiện ra tóc của mình rối xuống. Nàng cũng không cho Tiểu Hi giúp nàng buộc lại tóc vì thế nên tóc rối tung. Sau đó nàng hướng về phía những người chung quanh trừng mắt “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ à?”

Người ăn sau khi nghe vội vàng từ biệt ánh mắt, Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng cũng thành công co quắp vài cái

“Tiệm của ta a...” Đúng lúc này, một nam nhân ước chừng năm mươi tuổi đi đến, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi gào khóc kêu lớn lên.

“Chương quý là... là bọn hắn...” Tiểu nhị kia đang ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu khóc, vừa thấy lão bản trở về, vội vàng chạy tới, chỉ vào ba người Nhạc Du Du, “Bọn họ đập bẻ...”

“Tính tính đi, giá trị bao nhiêu tiền?” Nhạc Du Du quay đầu nhìn chương quý.

“Ngươi ngay cả tiền com cũng không có, lại vẫn...” tiểu nhị kia không khỏi tức giận

“Làm sao ngươi biết ta không có tiền? Ta không có tiền, chẳng lẽ Tần vương phi cũng không có tiền sao? Mất chó của ngươi nhìn người quá tệ” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng.

“Thì ra là Tần vương gia, Tần vương phi, tiểu nhân có mắt như mù.” Lão bản kia coi như là biết thời thế, vội vàng quỳ xuống hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt dập đầu. Hắn ở trong thương trường đã va chạm rất nhiều năm, tất nhiên là biết đạo lý lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Tần vương này mặc dù là đồ ngốc, thế nhưng dù sao cũng là vương gia, vì thế, vẫn là nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Được rồi, bản vương phi cũng không phải muốn phá tiệm của ngươi, chỉ bắt quá tiểu nhị của tiệm ngươi đã đem mất chó ra nhìn người.” Nhạc Du Du nói, đem một cái vòng vàng từ trong hộp trang sức ra, ném tới, “Bạc không mang đủ, thế nhưng vàng cũng có thể? Số này đủ tiền trả tiền com của ngươi cùng bồi thường cái bàn này?”

“Tiểu Hi.” Nhạc Du Du cũng không nhìn chương quý kia, chỉ là thờ ơ quay đầu nhìn nha hoàn của mình, “Nhớ kỹ, ngày mai nhắc nhở bản vương phi vào cung gặp vua, đề nghị ‘Thực là trời’ này niệt thị hoàng tộc, đến lúc đó xem phụ hoàng xử lý như thế nào.....” Nói xong, ôm lấy đồ trên bàn, lôi kéo Lãnh Hạo Nguyệt đi.

“A? Vương phi?” Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi, “Thì ra nàng chính là người thắng trước vừa được gả vào vương phủ Nhạc gia tiểu thư...”

Nhạc Du Du không biết là tên của nàng hung hãn rất nhanh truyền ra trong ngoài thành Phi Như, thậm chí toàn bộ Băng Diễm quốc người nào cũng đều biết Lạc đồ ngốc Tần vương gia cưới vương phi cực kỳ hung hãn...

Đội Nhạc Du Du bọn họ ra khỏi “Thực là trời”, chương quý kia mới kịp phản ứng, dường như vừa vương phi nói cái gì? Muốn đi gặp vua? Tổ cáo chính mình niệt thị hoàng tộc? Đây... Trên trán không khỏi đổ mồ hôi như mưa rơi, hung hăng vỗ một cái lên đầu tiểu nhị kia. Thật là nếu đúng như vương phi nói, đừng nói “Thực là trời” mà chính cái mạng nhỏ của hắn sợ rằng cũng không giữ được...

Chương 37: Đánh cuộc một lần

Edit: gau555

Beta: LuckyAngel

Kỳ thực, Nhạc Du Du không biết là khi nàng cùng Lãnh Hạo Nguyệt vừa ra cổng vương phủ thì đã có ám vệ theo bảo hộ, ám vệ này đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, mỗi người võ công đều cao cường, mấu chốt là đều thể sống chết thuần phục vương gia, chỉ cần có nguy hiểm, bọn họ sẽ xuất hiện đúng lúc để bảo vệ.

Mà chuyện xảy ra ở tửu lâu "Thực vi thiên", ám vệ đã sớm báo cáo, ngay lúc đó Trình Dật cùng Long Ngâm đang uống trà, vừa nghe nói Tần vương phi Nhạc Du Du đang ở trong tửu lâu giờ bỗng ghé truy sát Bạch Ngọc Sơn. Phốc! Hai người đều không hẹn mà cùng đem trà trong miệng phun ra. Sau đó bất chấp tự hỏi, chỉ nhìn nhau liếc mắt một cái, liền đứng dậy triển khai khinh công chạy đi vương phủ.

Chuyện như vậy trăm năm gặp một lần, bọn họ tại sao có thể bỏ qua?

Kết quả, mới vừa đến cửa lớn của "Thực vi thiên", đã nhìn thấy Nhạc Du Du đang xác nhận thân phận của Bạch Ngọc Sơn, sau đó liền bỗng nhiên đưa ghế lên đánh hấn, cuối cùng tên kia chật vật trốn ra đại môn...

Long Ngâm trời sinh tính lạnh lùng, thế nhưng khoe miệng vẫn là nhện không được hơi co quắp một chút, vương phi này là nữ nhân sao?

Trình Dật mặc dù đã gặp cảnh tượng Nhạc Du Du cầm còi lửa trị tội hạ nhân, thế nhưng, vẫn là giật mình mở to hai mắt nhìn, há to miệng, tha thứ cho hấn đi, lớn như vậy, còn chưa thấy qua nữ nhân nào có thể như vậy ở trước mặt mọi người thể hiện hình tượng hung dữ...

Trở lại vương phủ.

Nhạc Du Du đem đồng ném tây, sau đó đưa Lãnh Hạo Nguyệt ngồi lên giường, đang cầm mặt của hấn, vẻ mặt thương tiếc: "Hạo nhi, người nói cho tỷ tỳ, có phải hay không là trước đây hấn đều khi dễ người như vậy?"

"Hạo nhi trước đây đều rất ít ra vương phủ..." Lãnh Hạo Nguyệt thùy con mắt, chính mình chơi ngón tay của mình, thế nhưng thanh âm cũng hơi phát run, hấn thật sự là còn không đưa sự khiếp sợ trong lòng khôi phục lại.

Đương nhiên, Nhạc Du Du xem ra lại hiểu mặt khác của câu chuyện, nàng ôm lấy đầu Lãnh Hạo Nguyệt, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của hấn: "Đừng sợ, sau này, chỉ cần có tỷ tỳ ở, ai cũng không dám khi dễ người..."

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, trước đây hấn là hoàng tử, tất cả mọi người nịnh bợ hấn, về sau hấn ngu đần, tất cả mọi người miệt thị hấn, trừ mẫu phi hấn ra, còn cho tới bây giờ không ai như thế vô điều kiện bảo vệ lo lắng cho hấn, mũi không khỏi đau xót, cũng dùng sức ôm Nhạc Du Du. Trong lòng lại sinh ra một tia áy náy, dù sao mình lừa nàng a, một cô gái yếu đuối, vì che chở hấn, có thể không để ý hình tượng, không để ý an nguy, hành vi như vậy cần nhiều dũng khí a...

Nữ nhân này thật là nên để ý đến chính mình đi.

Muốn muốn, Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng bỗng nhiên liền ấm áp lên, thật giống như trong bóng tối băng giá đi lại thật lâu, bỗng nhiên gặp một ngọn đèn, một cái ôm ấp. Lòng cô đơn kia thật lâu bỗng nhiên có chỗ dựa vào, hấn không còn là một người một mình chiến đấu hăng hái, cảm giác như thể làm cho hấn kiên định, ấm áp.

Kia chính là ấm áp, từ bốn năm trước, trong giây phút chính mình quyết định làm đồ ngốc, từ lúc mẫu phi ở trước mắt của mình mà chết vẫn là những giây phút ấm áp cũng dần cách hấn đi xa, còn lại cũng chỉ là tính toán, lạnh lùng... Thế nhưng, bốn năm sau, loại cảm giác này đã trở về, vẫn là trên người nữ nhân không rõ lai lịch có được, tuy rằng nguy hiểm, thế nhưng, hấn không nghĩ buông tay, bởi vì nàng đối với hấn là thật lòng, không giả được, hấn thừa nhận, hấn mệt mỏi, hấn tham luyến năng ấm áp ôm ấp, vì thế, hấn muốn đánh cuộc một lần, tuy rằng đánh cuộc như vậy một khi thua sẽ đem vạn kiếp bất phục...

Chương 38: Đút tỷ tỷ

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Đêm này, Nhạc Du Du ngủ rất yên ổn nhưng đến buổi sáng tỉnh lại, hai cánh tay run run... giống như trước đây khi nàng ở trường học tham gia đại hội thể dục thể thao, toàn thân đều phải đau trái đau phải mất một tuần. Bây giờ, trên người không đau, thể nhưng, cánh tay đau, là đau nhức, không cảm đồ vật được, chỉ cần cầm một cái, sẽ run run không còn hình dáng.

“Vương phi, sao người còn chưa động vào cơm?” sáng sớm ở trên bàn cơm, Trình Dật biết rõ còn hỏi, về mặt vô tội. Long Ngâm chỉ là ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, không nói gì.

Còn lại Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt sắc như dao, chỉ là Trình Dật làm bộ không phát hiện.

“Ha ha.” Nhạc Du Du xấu hổ cười cười, sau đó hướng đến Lãnh Hạo Nguyệt nhích lại gần, “Ta đây không ăn không phải là đang chờ Hạo nhi đút ta đó sao?”

“À ~” Trình Dật bừng tỉnh đại ngộ, rõ ràng còn kéo trường âm, về mặt ái muội, ánh mắt lại không khỏi quét một chút bên người Long Ngâm, sau đó cúi đầu vào bát ăn.

“Ha ha, Hạo nhi a, để đút cho tỷ tỷ ăn có được hay không?” Nhạc Du Du tay run run căn bản là cảm không nổi chiếc thìa mà, nàng kỳ thực cũng không muốn ái muội như thế, nhưng, mặt mũi chuyện nhỏ, ăn là lớn nhất a.

“Tốt tốt.” Lãnh Hạo Nguyệt hài lòng gật đầu, sau đó rất nghiêm túc gấp thức ăn, cẩn thận từng li từng tí đút vào trong miệng Nhạc Du Du, trong mắt chột lóe lên tia sùng nịch, “Hạo nhi đút cho tỷ? Tỷ tỷ phải thưởng nha.” Tuy rằng thưởng thưởng sẽ có canh rau các loại vẫn là do Nhạc Du Du đích thân ăn, thể nhưng nàng hiện tại cũng bất chấp không tính toán nhiều như vậy.

“Á, tốt.” Nhạc Du Du dùng ánh mắt quét một chút Trình Dật cùng Long Ngâm, rất sáng khoái gật gật đầu, “Khi trở về phòng sẽ thưởng cho...”

Lời này vừa nói ra, bỗng nhiên cảm thấy có điểm quá mức ái muội, rất dễ làm cho người ta miên man suy nghĩ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trình Dật cùng Long Ngâm, không khỏi xấu hổ cười, không giải thích.

Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng quyến rũ, thể như, có vẻ chính hấn cũng không phát hiện ra. Long Ngâm nhìn ánh mắt đầy sùng nịch của Lãnh Hạo Nguyệt, có nén sự đau lòng, ánh mắt khôi phục lại sự tĩnh lặng nhưng vô cùng lạnh lùng.

Một bữa cơm với bầu không khí xấu hổ lẫn ái muội cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này, Ngọc thúc đi đến: “Bên ngoài có người yêu cầu xin gặp vương phi.”

Tất cả mọi người kinh ngạc ngẩng đầu. Nhạc Du Du lại dường như đã biết trước, âm thầm cười “Là lão bản của ‘Thực vi thiên’ kia đúng không?”

Ngọc thúc kỳ quái giương mắt nhìn Nhạc Du Du một chút, lập tức cúi đầu: “Vương phi thần cơ diệu toán.”

“Tỷ tỷ, hấn tại sao tới a?” Lãnh Hạo Nguyệt tuy rằng cũng đoán được, thể nhưng, vẫn muốn biết rõ còn hỏi một chút, đương nhiên nếu như hấn không hỏi, cũng sẽ có người hỏi.

“Đương nhiên là đến bồi tội a.” Nhạc Du Du cười mỉm, nàng ngày hôm qua trước lúc đi nói muốn tiến cung gặp vua, định hấn cái tội “Miệt thị hoàng tộc”, hấn nếu không đến, thì là người ngu, “Ta sẽ đi ngay bây giờ xem hấn sẽ làm sao để bồi tội.”

“Tỷ tỷ, Hạo nhi cũng đi.” Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe liền vội chạy theo đi ra ngoài, phía sau Trình Dật cùng Long Ngâm cũng không khỏi đi theo.

Tại cửa lớn của Vương phủ, chương quỹ của “Thực vi thiên” kia về mặt lo lắng bước qua bước lại, còn thưởng thưởng oán giận tiểu nhị bên cạnh: “Đều là người gây họa cho ta nha..”

Tiểu nhị kia cũng là về mặt khủng hoảng, Tấn vương gia này trước đây cũng không ít lần ở trước mặt mọi người bị nhục nhã, ai mà biết người kia chính là Tấn vương phi a, còn là một Tấn Vương phi lợi hại như vậy...

Lúc này hai người càng chờ tâm càng lạnh, cửa đại môn mở ra đoàn người tiêu sái đi tới dẫn đầu chính là người ngày hôm qua quơ băng ghế đập bể, Tấn vương phi Nhạc Du Du.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Giết gà dọa khỉ

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nói thật là, Nhạc Du Du biết Hà lão bản của “Thực là trời” này nhất định sẽ tìm đến nàng, vì thế, nàng đã nghĩ nhân cơ hội này, thay Tấn vương phủ lập uy, giết gà dọa khỉ.

“Thảo dân Thuận Từ khấu kiến Tấn vương gia, Tấn vương phi.” Gã Thuận Từ kia vừa nhìn thấy Nhạc Du Du đi tới, liền vội vàng lùi kéo tiểu nhị quỳ xuống, dập đầu trên đất vang thùng thùng, dập đầu như nam châm rồi lại ngẩng đầu lên, cái trán kia tựa hồ cũng thấy máu.

Nhạc Du Du tâm không khỏi run rẩy theo, nói như thế nào nàng cũng trưởng thành ở thế kỷ hai mươi mốt bình đẳng, loại phương thức gặp mặt này nàng vẫn không quen nhìn.

Chỉ là, không có quen cũng không có nghĩa là không thể quen, vì muốn cho toàn bộ người ở Phi Như thành cùng biết, Tấn vương tuy rằng ngu đại, thế nhưng, cũng không thể a mèo a câu tùy ý xem thường, vì thế Nhạc Du Du cũng không nói lời nào, tùy ý cho bọn họ dập đầu.

Bởi vì là ở ngoài đại môn của vương phủ, thế nên, rất nhanh liền không ít người vây xem.

Thời điểm khi mọi người nhìn thấy trong lòng có chút run sợ, Nhạc Du Du mới khoát tay chặn lại: “Đừng dập đầu nữa, đứng lên đi.”

Thuận Từ lúc này mới lùi kéo tiểu nhị Thuận Từ thiên ân vạn tạ (*) đứng lên, chỉ là, mỗi người cái trán cũng đã huyết nhục mơ hồ.

(*) thiên ân vạn tạ: Người ta tôn kính vua như trời nên thiên ân còn dùng để chỉ ân vua.

“Biết các ngươi sai ở đâu sao?” Nhạc Du Du chân mày cau lại, trừng mắt, thuận tiện cũng quét nhìn những người chung quanh một chút

“Tiểu nhân có mắt như mù a...” Thuận Từ mang theo tiếng khóc nức nở cùng sám hối, “Không biết Tấn vương phi đại giá quang lâm a.”

Nhạc Du Du liếc mắt, những người này thật đúng là câu không đòi được thì ăn, chẳng lẽ mình không phải Tấn vương phi, bọn họ còn muốn tiếp tục khi dễ Tấn vương sao?

“Còn gì nữa không?”

“Không nên thu tiền vương phi a.” Thuận Từ mới nói, ý bảo tiểu nhị đem kim vòng trang sức ngày hôm qua đã nhận đưa tới.

“Thuận Từ à Thuận Từ.” Nhạc Du Du không giận mà cười, “Ngươi quả nhiên là chết cũng không biết chết như thế nào a...”

Thuận Từ nhất thời sợ đến ngẩng đầu lên, kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhạc Du Du.

“Ý của ngươi chính là bản vương phi cùng vương gia ăn chùa? Ý của ngươi chính là nếu như chỉ có một mình Tấn vương, các ngươi có thể tùy tiện khi dễ?”

A? Thuận Từ nhất thời có điểm há hốc mồm.

“Nếu bản vương phi cùng vương gia sẽ đi nơi đó ăn, cũng sẽ không quan tâm việc mang ít bạc.” Nhạc Du Du liếc mắt nhìn vòng kim trang sức trong tay Thuận từ, “Hơn nữa bản vương phi đập phá, hủy đồ của các ngươi, bồi thường thiên kinh địa nghĩa (**), vì thế, những thứ này ngươi có thể lấy về...”

(**) thiên kinh địa nghĩa: việc hiển nhiên không sai

Thuận Từ trong một lúc cũng không biết nên làm thế nào, tay kia đành phải tiếp tục gio.

“Thế nhưng.” Nhạc Du Du bỗng nhiên giọng nói vừa chuyển, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc, “Là ai nói vương gia là người ngu đâu?”

Thuận từ vừa nghe, nhất thời thông đầu xuống, người chung quanh cũng có không ít người từng gọi vương gia Lãnh Hạo Nguyệt là đồ ngốc, lúc này vừa nghe, nguyên nhân vương phi tức giận đều không khỏi cúi đầu xuống.

“Bản vương phi nói cho các ngươi biết, vương gia không phải đồ ngốc mà là thuần khiết, hiểu không? Thuần khiết.” Nhạc Du Du nhìn những người đó, nói xong dĩ thường nghiêm túc, “Tâm linh của hắn cùng thủy tinh trong suốt như nhau, bản vương phi tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào làm bẩn hắn, tuyệt đối không, hiểu không?”

“Tiểu nhân biết sai rồi.” Thuận từ lại ồm quỳ xuống, “Tiểu nhân cũng không dám nữa, cầu vương phi tha mạng, cầu vương gia khai ân a...”

“Quên đi.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, “Nhìn ở các ngươi biết sai có thể thay đổi là tốt, hôm nay tội chết có thể miễn, thế nhưng tội sống khó tha, các ngươi dọc theo đường cái vừa đi vừa lớn tiếng nói một trăm lần ‘Tấn vương gia xin lỗi, tiểu nhân là đồ ngốc.’” Sau đó quay đầu nhìn Ngọc thúc, “Ngọc thúc, tìm người theo bọn họ, ít một tiếng hoặc thanh âm không đủ lớn, liền vả miệng cho ta.”

“Dạ.” Ngọc thúc trong lòng vui vẻ, vương phi này thật biết cách giày vò người khác.

Đương nhiên, hành vi Nhạc Du Du không chỉ ảnh hưởng lớn đến dân chúng, mà trong lòng Lãnh Hạo Nguyệt càng sinh ra sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kế hoạch

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du biết, từ đó về sau sẽ không còn có người dám mở mắt lớn giọng kêu Lãnh Hạo Nguyệt là “Lục ngọc tử”. Đương nhiên, lý ra mà nói, nàng cũng là không quản được nhiều như vậy, chỉ cần đừng để cho chính tai nàng nghe là tốt rồi.

Thế là tâm tình thật tốt, con buồn ngủ lại kéo đến, dùng sức đuổi cái thất lưng lại: “Hạo nhi a, đệ tự chơi đi, tỷ tỷ ta ngủ tiếp đã nhé.” Ngày hôm qua hoạt động quá mạnh, hậu quả là không chỉ có cánh tay, bây giờ là toàn thân đều đau.

“Tỷ tỷ...” Lãnh Hạo Nguyệt dường như có chút không muốn, lôi kéo ống tay áo của nàng

“Ngoan, đệ tìm Dật ca ca cùng Long ca ca đi chơi a.” Nhạc Du Du sùng nịch vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của hấn, nhân cơ hội ăn cái đậu hũ, sau đó mang theo Tiểu Hi trở lại gian phòng của mình, ngã đầu liền ngủ.

Trong thư phòng.

“Vương gia, bọn họ đang điều tra thân thể của vương phi.” Trình Dật bộ dạng cả lo phát phờ như cũ.

“Ha hã, không kịp đợi?” Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt híp mị, khoe miệng quynh rũ ra vẻ nhàn nhạt cười nhạt, “Vậy hãy để cho bọn họ tra đi.”

Trình Dật gật đầu, Nhạc Du Du đã từng nói, nàng ở chỗ này không cha không mẹ, là cô nhi, vì thế, hấn liền tạo cho nàng một thân phận cha mẹ chết sớm, hơn nữa thiên y vô phùng (*).

(*) Thiên y vô phùng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

“Bạo loạn trong thành U Châu đã điều tra rõ, đích thực là người của hấn ra tay.” Long Ngâm như cũ là một bộ mặt ngàn năm bất biến hàn băng mặt.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau.” Lãnh Hạo Nguyệt nụ cười mang hàm ý sâu sắc, “Truyền lệnh phi ung, kế hoạch số một bắt đầu thực thi.”

“Dạ.” Long Ngâm gật đầu.

“Còn có, đem Thanh Long cùng Bạch Hồ triệu hồi, tùy lúc bảo hộ vương phi an toàn.” Lãnh Hạo Nguyệt hơi trầm ngâm, đối Trình Dật nói.

“Dạ.” Trình Dật hơi một chân chừ, thế nhưng vẫn là gật đầu.

“Ngọc thúc.” Lãnh Hạo Nguyệt lại đưa mắt hướng lão quản gia, “Sau này, đem chuyện tình trong phủ giao cho vương phi xử lý đi, để cho Linh Lung hầu hạ vương phi.”

“Dạ.” Ngọc thúc lập tức gật đầu, chỉ là, ánh mắt lợi hại bình thường không nhìn thấy hiền hoà như vậy, rõ ràng chính là một cao thủ thâm tàng bất lộ

“Còn có, Phi Nhạn bên kia có tin tức gì không?”

“Có, bất quá không có gì bất thường.” Ngọc thúc trả lời ngay.

“Tốt.” Lãnh Hạo Nguyệt ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái trên mặt bàn, “Tháng sau chính là ngày giỗ của mẫu phi, chúng ta cần phải trở về U Châu một chuyến...”

“Thuộc hạ sẽ lập tức an bài.” Trình Dật hiểu ý nói.

“Mang theo vương phi cùng đi.”

“Điều này sợ rằng không tiện lắm?” Long Ngâm hơi khẽ cau mày.

“Mang theo nàng, mới không khiến cho người khác hoài nghi.” Lãnh Hạo Nguyệt quét mắt nhìn hấn một cái, “Hon nữa, con dâu đi bái tế mẹ chồng một chút, cũng là thiên kinh địa nghĩa.” Tuy rằng việc này có chút nguy hiểm, thế nhưng, hấn lại càng không để nàng rời khỏi tầm mắt của mình.

“Thuộc hạ biết rồi.” Long Ngâm không phản đối nữa, giương mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt một chút, lúc này mới cùng Trình Dật rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Báo thù

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Phù Thái tử.

Bạch Ngọc Sơn từ lần trước bị Nhạc Du Du đánh ở “Thực là trời”, trong lòng luôn oán khí kia thế nào cũng áp không xuống. Tấn vương kia mặc dù là đồ ngốc, thế nhưng, thị vệ trong phủ cũng cực kỳ lợi hại, bản thân hấn cũng không thể chọc được, vì thế, hấn tìm đến tỷ tỷ của mình.

“Tỷ, người nên làm chủ cho đệ đệ a.” Chân Bạch Ngọc Sơn kỳ thực cũng chỉ có điểm sủng mà thôi, hon nữa, đã hai ngày trời qua, cũng đã mờ nhạt, thế nhưng, hấn vì để cho tỷ tỷ đau lòng, cũng là khiến cho Bạch Ngọc Bình phẫn nộ, vì thế, hấn bảo người ta đem chân của mình đánh thạch cao, còn quần ba tầng trong ba tầng ngoài, rồi, bắt người nhà nâng tới cửa đại môn của Phù thái tử, sau đó, lại cho hai hạ nhân đưa hấn vào phủ thái tử, vừa vào cửa mà bắt đầu ồn ào, “Đệ đệ chân bị gãy a...”

Bạch Ngọc Bình kia tuy rằng không cùng mẫu thân với đệ đệ này, thế nhưng, dù sao cũng cùng một cha, vì thế, bình thường ở chung cũng khá thân thiết.

Bây giờ vừa nhìn đến bộ dáng này của đệ đệ tìm đến mình, cũng bao nhiêu là đau lòng: “Đây là thế nào a?”

“Tỷ a, người nên làm chủ cho ta a.” Bạch Ngọc Sơn vừa thấy tỷ tỷ, ủy khuất rơi nước mắt a, “Là Tấn vương phi kia đánh a...” Sau đó liền thêm mắm thêm muối đem chuyện đã xảy ra nói một lần, đương nhiên, hấn cũng sẽ không ngốc đến nỗi nói là bởi vì mình đùa giỡn Tấn vương mới bị Tấn vương phi đánh, mà là nói, hấn háo ý xuất tay tương trợ, Tấn vương phi kia nói khiêu khích, chính mình không theo, hấn liền thẹn quá thành giận ra tay đánh ...

Bạch Ngọc Bình nghe xong cau mày, nàng tuy rằng không thích Nhạc Du Du, thế nhưng, nàng rõ ràng đức hạnh hơn đệ đệ của mình, lời của hấn nếu có thể tin, như vậy lợn mẹ thật có thể lên cây.

“Tỷ...” Bạch Ngọc Sơn bị tỷ tỷ nhìn có điểm chột dạ.

“Người xác định lời người nói là thật?”

“Được rồi, cái gì cũng đều không thể gạt được tỷ tỷ, ta bất quá là nói Tấn vương một câu đồ ngốc mà thôi...” Bạch Ngọc Sơn biết mình không thể gạt được tỷ tỷ, đành phải cúi đầu, “Thế nhưng tỷ tỷ a, nàng cũng không đến mức giờ băng ghế đuổi giết ta a, ta còn nói ta là đệ đệ người, bọn ta một chút mặt mũi cũng không cấp...”

Bạch Ngọc Bình bỗng nhiên nở nụ cười, nói thật là, nàng có điểm thương thức Nhạc Du Du này, nàng cả thái tử mặt mũi cũng không cấp, làm sao có thể cấp mặt mũi Bạch Ngọc Sơn đây?

Thương thức chi là thương thức, Bạch Ngọc Bình vẫn là không thích Nhạc Du Du, dù sao cũng là đánh đệ đệ của mình, cũng là đánh vào mặt nàng, đồng dạng cũng đã đánh vào mặt thái tử, vì thế, nàng vẫn là phải nghĩ biện pháp đòi lại.

Bạch Ngọc Sơn đi rồi, Bạch Ngọc Bình vẫn suy nghĩ kỹ lưỡng phải làm như thế nào nói cho Lãnh Huyền Nguyệt biết, dù sao, chỉ có thái tử mới có thể đối kháng với Tấn vương.

Lãnh Huyền Nguyệt đang trên đường hồi phủ từ hoàng cung, đã có người đem chuyện xảy ra trong phủ báo lại cho hấn biết, vì thế, hấn thấy Thái tử phi qua đây tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

“Cậu cả đã tới?” Lãnh Huyền Nguyệt một bên vừa uống trà, một bên thờ ơ hỏi.

Bạch Ngọc Bình tâm hơi động một chút, mặc dù nàng biết lừa không được hấn, thế nhưng cũng không nghĩ tới hấn sẽ biết nhanh đến vậy, bất quá, như thế cũng tốt, chính mình còn đang muốn suy nghĩ làm sao để nói: “Dạ, thỉnh thái tử cấp nô tì làm chủ.” Nói xong, quỳ xuống.

Lãnh Huyền Nguyệt cau mày, sau đó đem chén trà trong tay dùng sức hướng trên bàn một hồi, còn người hẹp dài nửa hé mở, một lúc lâu không nói gì.

Chương 42: Thái tử phi

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Bạch Ngọc Bình tim đập nhanh theo thời gian trôi qua, nói thật, đối với nam nhân chính mình đã hầu hạ hai năm, nàng có nhiều cảm giác sợ hãi đối với hắn. Hắn tàn bạo thủ đoạn, nàng đã thấy nhiều lắm.

Bây giờ, Lãnh Huyền Nguyệt chỉ lẳng lẳng nhìn nàng không nói một lời, làm cho nàng cơ hồ hít thở không thông.

Rốt cuộc, Lãnh Huyền Nguyệt đứng lên, bước một bước đã đi tới, sau đó khom lưng, tay giơ lên nâng cằm Bạch Ngọc Bình.

“Nhớ kỹ, vị trí thái tử phi này nếu muốn an tọa, hoặc là nói trắng ra là muốn ngồi vững, nhớ, gây ít chuyện thị phi đi” Lãnh Huyền Nguyệt từng câu từng chữ nói, hàn quang trong con ngươi kia làm cho Bạch Ngọc Bình chỉ cảm thấy lạnh từ đỉnh đầu tới gang bàn chân, “Nghe thấy được không?” Sau đó dùng sức vung tay một cái, Bạch Ngọc Bình đã bị hung hăng ném tới trên mặt đất.

“Nô tì đã hiểu.” Bạch ngọc Bình không ngốc, nàng biết thủ đoạn của hắn, vậy chuyện xảy ra của Bạch Ngọc Sơn hẳn cũng rõ ràng, như vậy, nếu như che giấu cho đệ mình cái gì, mà chính mình còn cố ý yêu cầu báo thù, nói không chừng lại tự tạo tai ương cho chính mình, mà nàng cũng không có khả năng vì Bạch Ngọc Sơn mà tạo thêm nguy hiểm cho mình, tình cảm của bọn họ còn chưa tốt đến mức đó, không khỏi có điểm hối hận cho sự lỗ mãng của mình.

“Biết là tốt rồi.” Lãnh Huyền Nguyệt sắc mặt hòa hoãn đi xuống, “Đi nói cho Bạch Ngọc Sơn, trước khi bản cung đăng cơ, hắn tốt nhất làm bản cung chướng mắt, bằng không, cũng không phải chỉ có đơn giản thương ở chân như vậy...” Nói xong, phất tay áo ly khai khỏi gian phòng. Hắn hiện tại mặc dù là thái tử, dù sao vị thế vẫn chưa nắm chắc, nếu như ở phía sau lưng kẻ thù, những cái được không thể bù đắp được cái mất.

Chuyện tình xảy ra ở “Thực là trời”, hắn đã biết ngay từ đầu.

Bạch Ngọc Bình ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt, nàng thực sự hối hận vì lúc trước mình có thể thắng mười mấy nữ nhân ở trong phủ thái tử được tuyển chọn là thái tử phi, ngoại trừ bởi vì phụ thân là nguyên lão, ở trong triều giao thiệp cực lớn, càng là bởi vì mình ít lời ít ngữ, biểu hiện không cam lòng không đồ kị, tuy rằng trên thực tế không phải như vậy, nàng nhìn đám nữ tử vào phủ kỳ thực đồ kị muốn chết.

Bạch Ngọc Bình không khỏi hung hăng nắm chặt nắm tay, nàng muốn làm hoàng hậu, nàng không thể bỏ dở nửa chừng, nàng càng rõ ràng, nếu như hôm nay Lãnh Huyền Nguyệt một chương đập chết lời của nàng, nói không chừng ngày mai sẽ có người thay thế vị trí thái tử phi này, mà phụ thân phỏng chừng cũng không nói cái gì đi, dù sao, ở trong mắt bọn họ, quyền lực so với bất kỳ vật gì đều tốt hơn, bao gồm thân tình, ái tình...

Trong thư phòng của phủ Thái tử

Lãnh Huyền Nguyệt qua lại chậm rãi bước những bước chân đi thông thả, bốn năm trước, chính mình dùng kế đoạt ngôi vị thái tử, thế nhưng, hắn đối với Lãnh Hạo Nguyệt vẫn thủy chung không có biện pháp an lòng, mặc dù mình đã thả người ở Tấn vương phủ, mấy năm nay cũng không phát hiện được kẻ hở gì, thế nhưng, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, thời điểm trước khi đăng cơ, hắn ai cũng không tin, không, phải nói, hắn cho tới bây giờ sẽ không quá tin ai.

Nhạc Du Du? Lãnh Huyền Nguyệt trong miệng nhin không được nhẹ nhàng nói mấy lần, khoe miệng quyền rũ ra vẻ tiểu ý, đây rốt cuộc là một nữ tử như thế nào? Lại cam nguyện gả cho một đồ ngốc? Không khỏi sờ soạn con mắt trái của mình một chút, hắn đối với nàng càng lúc càng hứng thú.

Tấn vương phủ.

Nhạc Du Du đang ở phơi nắng trong sân, lại bỗng nhiên hắt xì hơi hai cái.

“Thật là, ai mắng ta vậy.” Nhạc Du Du xoa xoa mũi, “Cũng không biết là kẻ vương bát quẻ tôn từ mắng lão nương đây, cũng không sợ thiên lôi đánh xuống a...”

Trong phủ thái tử Lãnh Huyền Nguyệt mà cũng đánh hai cái hắt xì, không khỏi lẩm bầm: hay là cảm lạnh a...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ra tường

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du đang muốn nghỉ ngơi dưới bầu trời ban trưa thì lại bị quấy rầy.

Lúc đó, Nhạc Du Du đang miêu tả cho Tiểu Hi kế hoạch vĩ đại của nàng, nàng muốn mỗi ngày ngủ thẳng đến lúc tỉnh, có cơ hội muốn ăn cái gì thì ăn, muốn uống cái gì thì uống, còn có cùng Hạo nhi du ngoạn thiên hạ mỹ cảnh, thưởng thức thiên hạ mỹ thực, chấm điểm thiên hạ mỹ nam...

Tiểu Hi rót cuộc chịu không nổi liếc mắt, bất mãn hỏi: “Vương phi, chẳng lẽ ngươi muốn ra tường?”

Lúc này vừa vào viện môn, người nào đó nhìn không được rút tay đang đặt trên cửa vè, ngừng hô hấp, lẳng lặng đứng ở dưới cửa sổ, “Ra tường” làm cho hắn còn nhìn không được dùng sức nắm chặt nắm tay.

“Ra tường?” Nhạc Du Du một thời không kịp phản ứng, “Ra cái gì tường?”

“Hong hạnh xuất tường a.” Tiểu Hi nâng mắt thấy nàng, mấy ngày nay ở chung, vương phi cùng nàng căn bản là không phân lớn nhỏ, vì thế, lúc không có người, nàng cũng là lớn mặt hơn.

“Ha ha, Tiểu Hi, hiểu được không ít a.” Nhạc Du Du vừa nghe, vui vẻ, vỗ bả vai của nàng kêu to, “Còn biết hong hạnh xuất tường? Nói thành ngữ a.”

Tiểu Hi không đứng vững co quắp té trên mặt đất, nàng biết chữ có được hay không? Thành ngữ, không dậy nổi a?

“Đến, nói cho tỷ tỷ, ngươi muốn tìm ai ra tường?” Nhạc Du Du cũng không để ý đến phản ứng của Tiểu Hi, như trước bát quái nhìn nàng, “Chẳng hiểu vị ca ca nào của ngươi có điểm phúc đó?”

Ngoài cửa sổ người nhìn không được nhú một chút chân mày.

“Vương phi.” Tiểu Hi gian nan theo trên mặt đất đứng lên, cảm thấy là vừa tức vừa vội vừa thẹn, không khỏi giẫm chân, “Không để ý tới ngươi.” Xoay người đi, thế nhưng còn chưa đi hai bước, bỗng nhiên đã cảm thấy không đúng, rõ ràng vừa đang nói vương phi, thế nào lại xả trên người mình rồi? Thế là vội vàng phanh lại xoay người, “Vừa đang nói tới kế hoạch vĩ đại của vương phi, sao lại nói trên người của nô tỳ a?” Nói một lèo, “Đây chính là tự ngươi nói phải ra khỏi tường nga...” Bất quá thanh âm cũng trở nên cực kỳ thật nhỏ.

“Ngươi này, nha đầu chết tiết kia.” Nhạc Du Du thân thủ ném cho nàng một cái khăn lau, “Nhà ngươi, vương phi ta lúc nào nói qua phải ra khỏi tường? Bản vương phi nói là chấm điểm thiên hạ mỹ nam, ngươi cũng đừng giải thích loạn chứ, khác xa vạn dặm nha...”

“Cũng giống như nhau?” Tiểu Hi không sợ chết lại nói thêm một câu.

“Đương nhiên không giống với nhau.” Nhạc Du Du tròn mắt trừng, “Chấm điểm chẳng qua là thưởng thức một chút mà thôi, thưởng thức hiểu không? Tựa như đạo lý ta thưởng thức tại trù phòng kia hai cái bánh bao đậu, đó là suy nghĩ một vấn đề, thế nhưng ra tường đâu? Đó chính là vấn đề đạo đức, vương phi nhà ngươi hình tượng như vậy không có nhân phẩm sao?”

Tiểu Hi âm thầm thân thân đầu lười.

“Hon nữa, ngươi cảm thấy còn có nam nhân nào lớn lên sẽ hơn được Hạo nhi sao?” Nhạc Du Du nhớ tới Lãnh Hạo Nguyệt kia mặt yêu nghiệt, liền không nhìn được nước bọt tràn lan.

Ngoài cửa sổ người nào đó trong lòng không khỏi bắt đầu nổi lên vui sướng như sóng gợn lăn tăn.

Tiểu Hi lắc đầu, hình như là không có nga, tuy rằng vương gia đầu óc có chút vấn đề, thế nhưng, bộ dáng kia thật sự là làm cho người ta mê muội đi, bất quá, vương phi đó là biểu tình gì a? Nước bọt đều đi ra a....

“Vì thế, kỳ thực muốn nói khả năng tính ra tường, là ở vương gia của ngươi tính là rất lớn.” Nhạc Du Du sờ soạng một cái khóe miệng, bỗng nhiên liền chững chạc đẳng hoàng nói.

Tiểu Hi nhử đầu, không biết rõ, ra tường cái từ này có thể sử dụng ở trên thân nam nhân sao?

Nhạc Du Du bỗng nhiên liền nhớ lại lúc cùng nhau dạo phố, Hạo nhi tựa hồ mê hoặc cả nam lẫn nữ a. Xem ra, nàng có cần phải áp dụng điểm thi thố a... Nghĩ tới đây, không khỏi hắc hắc gian nỏ nụ cười, khiến cho trong phòng ngoài phòng người nghe, đều không lí do cả người nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Không cần chường gia

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Trong lúc Nhạc Du Du chìm đắm trong tư tưởng của chính mình thì, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, người tới không là người khác, chính là quân gia của vương phủ Ngọc thúc.

“Ngọc thúc, tìm ta có chuyện gì?” Nhạc Du Du đối Ngọc thúc vẫn luôn là rất tôn trọng, không chỉ bởi vì hắn nhìn Hạo nhi lớn lên, mà là bởi vì hắn đối Hạo nhi tựa như phụ thân giống nhau, chỉ cần đối tốt với Hạo nhi, nàng Nhạc Du Du dù hội vô điều kiện đối với bọn họ rất tốt.

“Vương phi, đây là sổ sách trong phủ cùng chìa khóa kho phòng còn có danh sách nhân công các nơi.” Ngọc thúc đem một đồng đông tây đặt ở trên bàn, “Nếu trong phủ có nữ chủ nhân, như vậy sau này vương phi là chường nhà.....” Ngọc thúc về mặt hiền lành, nói thật đi, hắn đối Nhạc Du Du cảm giác không tệ, nhưng cũng sẽ không phớt lờ.

Tiểu Hi vừa nghe nhất thời mặt mày rạng rỡ, cứ như vậy, đã nói lên vương phi có quyền, địa vị kia đã có thể càng thêm sâu, cho dù sau này vương gia cưới vợ bé cũng không quan hệ.

“Không cần đâu” Nhạc Du Du vừa nghe xong gương mặt đó thoáng cái liền khổ xuống tới, “Ta có thể từ chối được không?” Đương nhiên, nàng không biết Tiểu Hi tìm cách.

Một lần nữa ngoài cửa sổ Lãnh Hạo Nguyệt không khỏi sùng sột, có mấy người sẽ không muốn nắm quyền? Huống chi, vương phủ này cũng không phải là cái xác không.

“Cái này...” Ngọc thúc biểu hiện có chút khó khăn, trầm ngâm một hồi, “Vương phi chính là chủ nhân của vương phủ, đương gia là thiên kinh địa nghĩa a, chẳng lẽ vương phi cứ yên tâm đem gia nghiệp lớn như thế cho ngoại nhân xử lý?”

“Ngọc thúc, lời này của ngươi, ta liền không thích nghe.” Nhạc Du Du bỗng nhiên liền xụ mặt xuống đến, “Chẳng lẽ ngài không phải đem Hạo nhi đối đãi như con trai của mình? Chẳng lẽ Hạo nhi đối với ngươi không phải so với đối với người khác thân hơn? Chẳng lẽ ngươi đối Hạo nhi còn không có hài lòng?”

“Lão nô không phải cái ý tứ kia...” Ngọc thúc vốn là muốn thử Nhạc Du Du một chút, lại không nghĩ rằng nàng sẽ nói như vậy, vội vàng biện giải, “Lão nô đối vương gia chính là nhật nguyệt chứng giám a.....” sau giây nhất thời toát ra một tầng mồ hôi, vội vàng quỳ xuống.

“Kia không phải là được?” Nhạc Du Du vội vàng nhảy dựng lên đem Ngọc thúc nâng dậy, “Ta mới đến có mấy ngày a? Trước đây ngươi có thể xử lý, sau này cũng như nhau có thể xử lý...” Nói xong, hi hi nở nụ cười, “Trừ phi ngày nào đó ngươi nói mình kiên bất động, như vậy liền do ta cùng Hạo nhi hầu hạ ngài sống quãng đời còn lại đi.” Nhạc Du Du biết Ngọc thúc này đã từng là gia nô của mẫu phi Lãnh Hạo Nguyệt, cả đời chưa kết hôn, không có con cái.

Ngọc thúc trong lòng nhất thời ngôn ngang trăm mối cảm xúc, lời này hắn nhìn ra, Nhạc Du Du nói thế nhưng tình chân ý thiết a, không khỏi vành mắt hơi có điểm hồng.

“Thế nhưng...” Ngọc thúc cảm động lại cảm động, nhưng hắn còn không đến mức đầu nguồn chuyển hướng, dù sao, giáo huấn bốn năm trước quá mức thâm trọng.

“Đừng nhưng là.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, cười nhạt, nàng vừa có cơ hội hưởng thụ ăn ngủ ăn ngủ, còn có một tiểu mỹ nam hầu hạ so với heo còn sướng hơn, tiêu dao cuộc sống, nàng cũng sẽ không ngốc đến nỗi ngăn như vậy liền kết thúc, chường gia kia? Mặc kệ, lãng phí bao nhiêu tế bào não chứ a?”Cứ quyết định như vậy.”

“Thế nhưng vương phi, không hợp lẽ a.” Ngọc thúc cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, “Quy củ của Băng Diễm quốc, đó chính là chính phi nhập môn một tháng nhất định phải làm chường gia, bằng không...” Bàn ra tổ chế, hắn cũng không tin nàng còn có thể chối từ.

“Không phải đâu?” Nhạc Du Du chân mày cu kết liễu đứng lên, Ngọc thúc kia chưa nói xong, nàng không cần đoán chỉ biết, sẽ không làm chường gia thì đâu có thể làm vương phi a? Thế là, bỗng nhiên hướng hắn hắc hắc vui lên, “Nếu không như vậy đi, đem của danh hiệu vương phi của ta rút lui là tốt rồi.”

“Vương phi....” Tiểu Hi vừa nghe xong nóng nảy, vội vàng kéo kéo tay áo Nhạc Du Du, ý đồ ngăn cản ý nghĩ điên cuồng của nàng, lại bị Nhạc Du Du khoát tay chặn lại cắt đứt, đành phải quệt mồ hôi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phương pháp Chiết trung

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du vừa nói xong, không chỉ Tiểu Hi không hiểu, Ngọc thúc cũng không thể lý giải, ngoài cửa sổ Lãnh Hạo Nguyệt càng không hiểu, trông mắt đều phải trừng lớn, nữ nhân này tại sao có thể nói bỏ danh hiệu vương phi nhẹ như vậy?

“Vương phi chẳng qua là cái xưng hô mà thôi...” Nhạc Du Du tính toán, chỉ cần nàng có thể cùng Lãnh Hạo Nguyệt không có việc gì kéo kéo tay nhỏ bé, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, cuộn cuộn sàng đan gì gì đó, không có danh phận cũng không sao.

Nhạc Du Du càng nghĩ đến chủ ý của mình càng cảm thấy được, không khỏi càng thêm kiên định mục đích bản thân, buồn nở nụ cười.

Ách. Ngọc thúc rốt cuộc một chống đỡ hết nổi ngồi trên mặt đất, đó là vương phi gì a? Đáng thương cho hán bằng này tuổi rồi.

Một lúc lâu, Ngọc thúc cuối cùng từ trên mặt đất bò dậy, dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, vì thế, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường: “Thế nhưng, danh hiệu vương phi cũng không phải là muốn bỏ là có thể bỏ được, ban đầu là hoàng thượng tứ hôn, muốn muốn coi bỏ này danh hiệu, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Phải làm vương phi không dễ dàng, chẳng lẽ không làm cũng không dễ dàng?

“Trừ phi vương phi phạm vào bảy điều cấm, hoặc là tội ác tày trời, bị vương gia rũ bỏ...”

“Ách.” Nhạc Du Du không nói gì sờ sờ mũi, những lý do này tựa hồ nghe đều không ra gì a, hơn nữa, nàng cũng không nghĩ tới cùng Hạo nhi xa nhau a, vì thế, xem ra biện pháp này là không thể thực hiện được.

Càng nghĩ, cuối cùng rốt cuộc làm cho Nhạc Du Du suy nghĩ ra một biện pháp chung nhất, đó chính là tất cả như cũ, chỉ bắt quá mỗi tháng rút ra hai ngày, Ngọc thúc qua đây cùng nàng hỏi báo một chút tình huống trong phủ là tốt rồi, bình thường muốn là chuyện nhỏ, Ngọc thúc liền như trước có thể làm chủ xử lý, chuyện lớn thì chạy qua lấy con dấu của vương phi.

“Ngọc thúc, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của ta, ngươi không thể lại được một tác lại muốn tiến một thước a.” Nhạc Du Du nhìn Ngọc thúc tựa hồ còn muốn nói gì nữa, liền tiên phát chế nhân.

Ngọc thúc có điểm dở khóc dở cười, trong vương phủ khác, những nữ nhân kia vì muốn tranh đoạt con dấu vương phi, đều là nhọc lòng, tính toán lẫn nhau, thế nhưng Tần vương phi này cứ như vậy không giống người thường đâu?

“Hào, Ngọc thúc.” Nhạc Du Du vừa nhìn hán không nói lời nào, chỉ biết được rồi, vội vàng bật mặt cười, “Chỉ biết ngươi là tốt nhất, hôm khác, ta nhất định tự mình xuống bếp, làm vài món ăn người chưa từng ném cho ngươi nhắm rượu...”

“Cũng chỉ còn cách như thế.” Ngọc thúc than thở, cũng không biết vương gia lúc này nghe qua cảm muốn như thế nào, dù sao hán là không có cách.

Ngọc thúc lắc đầu đi, Tiểu Hi cũng là lắc đầu vào. Mà Nhạc Du Du nhìn chăm chăm vào con dấu vương phi trên bàn kia đến xuất thần.

“Vương phi?” Tiểu Hi nhìn bộ dạng kia của Nhạc Du Du, không khỏi ở trước mắt nàng khoát khoát tay, “Hối hận đi?”

Mà ngoài cửa sổ, Lãnh Hạo Nguyệt vừa mới chuẩn bị hiện thân cũng không khỏi dừng bước.

“Hối hận cái gì?” Nhạc Du Du không hiểu ngược mắt.

“Đương nhiên là hối hận vì cự tuyệt Ngọc quân gia a.” Tiểu Hi đương nhiên cho rằng.

“Hối hận cái đầu của ngươi.” Nhạc Du Du lại gõ một cái lên đầu của nàng, “Ta bây giờ là hối hận đối với ngươi quá dung túng.” Nha đầu này liền như vậy muốn cho nàng làm chương gia?

Tiểu hi cúi đầu không nói.

“Được rồi, không đùa giỡn với người nữa.” Nhạc Du Du thay đổi khẩu khí dễ dàng khẩu khí, thương thức ngọc thạch con dấu kia, “Ta hiện tại cảm thấy vật này vẫn có chút tác dụng.” Nói xong, giả hoạt cười, “Ta muốn hạ lệnh đầu tiên của vương phi.”

Cái gì? Trong phòng ngoài phòng mọi người hiếu kỳ đóng tai lên nghe.

“Sau này đối với nhân viên của vương phủ tiến hành khống chế nghiêm ngặt, nghiêm ngặt làm phòng cháy bảo vệ phòng nữ nhân, nhất là nữ nhân trẻ tuổi, sau này nữ nhân đi theo hầu hạ bên người vương gia, tuổi tác nhất định phải khống chế nghiêm ngặt đã ngoài sáu mươi tuổi, năm mươi tuổi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Linh Lung

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du nói được thì làm được, chỉ bất quá, nàng lấy cái lý do rất đường hoàng là vương gia tâm tính vẫn còn rất trẻ con, nữ nhân lớn tuổi làm việc sẽ kiên định.

Mệnh lệnh này làm cho cả vương phủ cơ hồ ngaoác miệng ngạc nhiên. Nhưng mà bởi vì trong vương phủ nữ nhân thực sự quá ít, tuổi tác lão bà kia thì càng không nhiều lắm cuối cùng kế hoạch đành chết non, thế nhưng, lại làm cho vài người có cơ hội cười đến tối tăm mặt mũi.

Trong thư phòng.

Trình Dật ôm bụng cười đến nỗi lăn lộn trên mặt đất: “Vương gia a, vương phi này của ngài quả thực... Ha ha... Quả thực...”

Bên cạnh Long Ngâm mặc dù không có dám cười to, thế nhưng, khóe miệng kia không ngừng run run hiện lên tâm tình của hắn, cố nén cười thực cực kỳ vất vả a.

“Người còn cười?” Lãnh Hạo Nguyệt hé ra khuôn mặt tuần tú nhìn không rõ là vui hay là giận, “Cười từ sáng sớm đến bây giờ còn không cười đủ?” Nói xong, ánh mắt bắt đầu nhướng lên.

Trình Dật quá mức quen thuộc Lãnh Hạo Nguyệt, biết biểu tình này của hắn chính là điềm báo muốn tức giận, thế là, vội vàng ngồi thẳng lên: “Không cười.” Thế nhưng, vừa mới liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, liền không nhịn được xi một tiếng nở nụ cười, “Không được, Vương phi kia của ngài thật sự là...”

“Quên đi.” Lãnh Hạo Nguyệt rốt cuộc cũng bị đánh bại, xem xét liếc mắt Long Ngâm một cái, “Nhị sư huynh, người muốn cười thì cứ việc cười đi, coi chừng nghẹn.” Nói xong, phiên muộn ra khỏi phòng.

Phía sau, lập tức truyền đến tiếng cười to kinh thiên động địa. Lãnh Hạo Nguyệt cũng nhịn không được bước đi lão đảo.

Nhạc Du Du lúc này đang ở phiên muộn thờ dài, không nghĩ tới a, chính mình làm một đạo mệnh lệnh vương phi thế nhưng lại chết non a, thật mất mặt a thật mất mặt.

“Linh Lung a, người tới vương phủ đã bao lâu?” Ngọc thúc điều tới cho nàng cái tiểu nha đầu này, Nhạc Du Du nhìn vẫn là thật thích, chỉ bất quá có cả điểm lãnh, cùng Long Ngâm kia giống nhau.

“Bốn năm.” Linh Lung thái độ rất cung kính, chính là trên mặt không có biểu tình gì, nàng cũng không phải cố tình muốn giấu giếm vương phi, bởi vì Lãnh Hạo Nguyệt bốn năm được phong vương, và cũng chính là bốn năm trước mới có Tấn vương phủ này vì thế, nàng trả lời cũng không sai.

“Ngà.” Nhạc Du Du có điểm nhụt chí, nha đầu này cùng Tiểu Hi là vào cùng với nhau, vậy nhất định cũng không thể biết nguyên nhân sự ngu dại của Lãnh Hạo Nguyệt.

“Vậy thời gian người đến vương phủ, vương gia cứ như vậy sao?” Nhạc Du Du vẫn có chút chưa từ bỏ ý định.

“Dạ.” Linh Lung gật đầu, trên mặt như trước nhìn không ra biểu tình gì

“Ách.” Nhạc Du Du buồn bực, tà liếc một chút nha đầu này, “Người cùng Long Ngâm kia không phải là thân thích đấy chứ?”

”Sao ạ?” Linh Lung rốt cuộc mở to hai mắt kinh ngạc nhìn, dường như nghe không hiểu sao lại như thế nhưng lập tức liền liếc hạ ánh mắt, “Không có.”

Nhạc Du Du rút cuộc thất bại thờ dài, vẫn là Tiểu Hi thú vị a, không khỏi phiền muộn đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi còn vừa kêu: “Tiểu Hi a, ở nơi nào đâu?”

“Vương phi.” Tiểu Hi vội vàng theo trong viện chạy tiến đến.

“Nhanh lên một chút qua đây, làm cho bản vương phi đùa giỡn một chút...”

Ừm. Tiểu hi không chú ý, dưới chân bị vướng một chút, liền như vậy thẳng tắp quăng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Về với ông bà

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Thời gian Lãnh Hạo Nguyệt đi tới cửa viện Lan Hiên, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Hi trên mặt đất gian nan đứng lên, không khỏi khòe miệng co quắp một chút, sau đó cũng chạy đi vào.

“Tiểu Hi, người sao lại quỳ rạp trên mặt đất?” Một đôi mắt mở to đầy tò mò đánh giá nàng.

“Không việc gì, là nô tỳ không cẩn thận vấp ngã.” Tiểu hi rất phiền muộn liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, gặp phải chủ tử như thế, tính nàng gặp may mắn có được hay không?

“Tiểu yêu rất ngốc nga.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên phá lên cười, sau đó quay sang lôi kéo Nhạc Du Du, “Nương tử, nàng xem, Hạo nhi cũng sẽ không vấp ngã, tiểu yêu rất ngốc nga...”

“Ha ha.” Nhạc Du Du đồng tình liếc mắt nhìn Tiểu hi, sau đó sùng nịch sờ sờ đầu Lãnh Hạo Nguyệt, “Đó là đương nhiên, Hạo nhi là thông minh nhất.”

Tiểu Hi hoa lệ xuất hiện ba đường hắc tuyến sau gáy, nàng là một tiểu nha đầu, là ai dọa ai nào?

Linh Lung rút cuộc giương mắt rất đồng tình liếc nhìn Tiểu Hi, sau đó lui xuống.

“Tiểu Lục vừa kêu ta cái gì?” Chờ Tiểu Hi cũng lui xuống, Nhạc Du Du liền đơn giản minh mục trương đảm hướng tới ăn đậu hũ của Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ bất quá, vừa rồi hấn xưng hô thật đúng là làm cho nàng có điểm không quen, nương tử? Ai dạy hấn?

“Nương tử a.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng nhân cơ hội ở bên Nhạc Du Du đích thân cạo cạo, dù sao hai người liền như vậy cạo cho nhau, cũng không biết rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi hơn ai, “Hơn nữa, sau này, nàng cũng không thể gọi ta là Tiểu Lục, nàng phải gọi ta tướng công....” Nói xong, còn cười đắc ý.

“Vi sao a?” Nhạc Du Du có chút buồn bực, tuy rằng nương tử tướng công kêu lên có vẻ thân thiết, thế nhưng, vẫn cảm thấy kêu Tiểu Lục có vẻ thuận miệng hơn

“Kia khác người thành thân đều là gọi như vậy thôi...” Lãnh Hạo Nguyệt tựa đầu lên vai nàng, “Ngọc thúc cũng nói nên gọi mẹ tử...”

Nga. Nhạc Du Du gật gật đầu, quên đi, chính là cái xưng hô mà thôi, nàng cũng không có ý định cùng hấn so đo, tướng công liền tướng công đi, giống ở hiện đại gọi lão công không sai biệt lắm.

“Được rồi, Ngọc thúc nói, mấy ngày nữa muốn đi xa nhà nga...”

“Đi xa nhà?” Nhạc Du Du nghe thấy thể tinh thần liền tỉnh táo, chẳng lẽ là Ngọc thúc chuẩn bị cho bọn hấn một tuần trăng mật ỉn hành? “Đi nơi nào a?”

“Ngọc thúc chưa nói nga.” Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu, “Bất quá Ngọc thúc bảo là muốn đi xem mẫu phi của ta nga...”

Nhạc Du Du nhất thời sáng tỏ, năm đó mẫu phi của Lãnh Hạo Nguyệt Tuyết Phi cùng Lãnh Hạo Nguyệt là bị đuổi về đất phong U Châu, vì thế, nếu Hạo nhi nói như vậy, như vậy là bọn họ muốn quay về thành U Châu.

“Tướng công biết mẫu phi là đi nơi nào sao?” Nhạc Du Du có điểm đau lòng, tiểu tử này phỏng chừng không nhất định biết chân chính hướng đi mẫu thân của mình

“Ngọc thúc nói mẫu phi trở về lão gia...” Lãnh Hạo Nguyệt trần tình có điểm cô đơn, “Thế nhưng lại không mang theo Hạo nhi cùng đi, có phải hay không đều không thích Hạo nhi?”

“Ách.” Nhạc Du Du sờ sờ mũi, Ngọc thúc trả lời rất kinh điển, về với ông bà? Đích xác chuẩn xác, dù sao, thành U Châu kia cũng là địa phương Cung Tuyệt Nhi sinh ra, nàng đã nghe Ngọc thúc đề cập qua, năm đó là hoàng thượng Lãnh Húc lúc cải trang du lịch tới U Châu vô tình gặp được Cung Tuyệt Nhi, hai người nhất kiến chung tình, nên về sau mới có Tuyệt Phi, vớ vớ phía sau lưng Lãnh Hạo Nguyệt, “Sẽ không, mẫu phi vĩnh viễn đều yêu Hạo nhi...”

“Thực sự?”

“Thực sự, nương tử vĩnh viễn sẽ không lừa tướng công...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuyện cũ (1)

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du rút cuộc hạ quyết tâm, muốn triệt để hiểu rõ nguyên nhân sự ngu dại của Lãnh Hạo Nguyệt, có thể làm cho một người bình thường biến thành như vậy, đoán chừng phải là trải qua một biến cố rất lớn, nàng làm nương tử của hắn, nàng cho rằng cần phải làm rõ ràng. Qua phân tích, chuyện tình của Lãnh Hạo Nguyệt biết đến cận kề nhất phải là Ngọc thúc, vì thế, Nhạc Du Du muốn theo hắn để biết đáp án.

“Ngọc thúc.” Nhạc Du Du một buổi trưa đi tìm Ngọc thúc, mang theo tảng thịt bò do chính mình tỉ mỉ chế biến, còn lệnh cho Linh Lung đi Lê Hoa mua một bình Lê hoa tốt nhất “Lê hoa cát”, sau đó đi vào đông viện. Ngọc thúc này thích nhất chính là cái lê hoa cát ở Lê Hoa này, nếu hỏi lão, tất nhiên phải có hồi lộ rồi.

“Vương phi tới lúc nào?” Ngọc thúc hiển nhiên có điểm giật mình, vội vàng qua đây hành lễ.

“Ngọc thúc, người đừng có khách khí như vậy.” Nhạc Du Du vội vàng ngăn cản hắn, sau đó nhất cử hồ lô rượu, “Xem ta dẫn theo cái gì cho người?”

“Lê hoa cát.” Ngọc thúc nở nụ cười, “Lúc vương phi vừa vào cửa, lão nô liền đoán được ngay.”

“Lại hợp với ta đây đặc chế ‘Nhạc thị’ thịt bò, chỉ có tuyệt phối nga.” Nhạc Du Du nói đem xong đã đem đồ vật để lại lên trên bàn.

Ngọc thúc nhìn đông tây, lại nhìn Nhạc Du Du, nhất thời có điểm không hiểu.

“Ngọc thúc, người cũng đừng nghi hoặc.” Nhạc Du Du nhìn vẻ mặt của hắn không khỏi vui lên, sau đó đem rượu trong hồ lô rót vào ly rượu, đưa tới, “Ta hôm nay tới đây, chủ yếu có hai mục đích, một chính là cảm ơn người đối vương phủ sở tác tất cả, một cái khác liền là hy vọng người có thể nói cho ta biết tất cả về Hạo nhi.” Nói xong, rất chăm chú nhìn hắn.

Ngọc thúc khom lưng tiếp nhận ly rượu, nghe xong lời này không khỏi sùng sốt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du cũng là như vậy nhìn hắn, chân thành mà bằng phẳng.

Một lúc lâu, Ngọc thúc rút cuộc đưa tay nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó khẽ thở dài: “Được rồi, chuyện này kỳ thực cũng nên cho vương phi biết.”

Nhạc Du Du gật gật đầu, sau đó ngồi xuống.

“Kỳ thực a, chuyện này cũng không phải là chuyện gì bảo mật, bốn năm trước đã từng chấn động một thời.” Ngọc thúc trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, “Tân vương gia là tiểu hoàng tử thông minh, hoàng thượng rất yêu thích, hơn nữa, tất cả thành tựu về văn hoá giáo dục võ công hoàng tử nói chung cũng là tối xuất chúng, hoàng thượng vốn là muốn lập hắn làm thái tử, hơn nữa chiếu thư cũng được viết rồi...”

Nhạc Du Du gật đầu, có thể tưởng tượng, Lãnh Hạo Nguyệt nếu như khôi phục bình thường, nhất định sẽ là một nhân gian cực phẩm.

“Chỉ là, ai, có lẽ là tạo hóa trêu người đi.” Ngọc thúc bỗng nhiên thở dài một tiếng, “Ngay khi đó, vương gia đã yêu một nữ nhân...”

Nhạc Du Du nghe đến đó, chân mày không khỏi vừa nhíu, tâm cũng bắt đầu hơi rối rắm

“Tập tục của Băng Diễm quốc, nam tử mười lăm tuổi có thể cử hành lễ thành thân, vì là hoàng tử, tự nhiên nữ nhân vô số người, thế nhưng vương gia của chúng ta cũng là người số ít, không chỉ có không lập phi, thậm chí ngay cả thị thiếp cũng không có.” Nói đến đây, còn hơi nở nụ cười một chút, “Lúc đó, đến nương nương còn tưởng rằng nhi tử có long dương chi phích.”

Nhạc Du Du cũng nhin không được nữa ngoéo ... một cái khóe miệng.

“Chỉ là, đúng lúc này, vương gia một lần trên đường ra ngoài, trong tay lưu manh cứu một nữ tử...” Ngọc thúc nói, liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, “Đó là một nữ tử phi thường mỹ lệ...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chuyện cũ (2)

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du trong lòng bắt đầu nổi lên ề âm phao phao, thế nhưng, vì sợ Ngọc thúc nhìn ra, vội vàng cúi đầu uống một ngụm rượu, ai nói rượu này là hương thuần? Mới nhấp một ngụm đã thấy đắng? Còn lạt cổ họng, không khỏi le lưỡi, dùng sức ho khan một tiếng.

“Vương gia không thể ngăn chặn đã yêu ngay nữ tử Minh Nhu này.” Ngọc thúc như trước nói bình thản, “Đồng thời còn khẳng định không phải nàng không cưới.”

“Vậy, Minh Nhu kia cũng thương hấn sao?” Nhạc Du Du vốn không muốn hỏi, thế nhưng nhưng thế nào cũng nhin không được nữa.

“Nếu như thương hấn, vương gia cũng sẽ không như vậy.” Ngọc thúc chân mày cau lại, Nhạc Du Du theo ánh mắt kia cảm nhận được hàn lãnh, “Nàng nói, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ vương gia, thế nhưng, nếu như vương gia làm hoàng đế, như vậy mặc kệ hấn có nguyện ý hay không, đều có rất nhiều nữ nhân, vì thế, nàng muốn chọn ly khai.”

Nhạc Du Du nghe có chút khẩn trương: “Hạo nhi sẽ không vì nàng, bỏ qua vương vị đi?”

“Vương phi thông minh.” Ngọc thúc gật đầu, “Ngay lúc đó vương gia rất yêu nàng, vì nàng cam nguyện bỏ qua ngôi vị thái tử, vì thế, hoàng thượng lúc đó rất tức giận đến ngã bệnh một thời gian, chỉ là ngày lập trữ ngày, vô pháp thay đổi, cuối cùng, chỉ có thể dựa theo lệ cũ, theo thứ tự, lập Lãnh Huyền Nguyệt làm thái tử.”

” Minh Nhu kia đâu?”

“Lúc tuyên bố nhị hoàng tử làm thái tử, vương gia lúc đầu vô cùng cao hứng chuẩn bị cưới Minh Nhu về làm vợ, thế nhưng, ngay ngày thành thân khiếu hoa ở trên đường lại bị kẻ bắt cóc bắt cóc, vương gia nhìn tận mắt thấy Minh Nhu nhảy sông...”

“A? Đã chết?” Nhạc Du Du có điểm không dám tin tưởng, “Vương gia không phải võ công rất tốt sao? Thị vệ chẳng lẽ đều là ngòi không không cứu được?”

“Ha.” Ngọc thúc thế nhưng cười lạnh một tiếng, “Nếu như nàng thật đã chết rồi, như vậy vương gia sẽ thương tâm càng thương tâm, cũng sẽ không thất vọng đau khổ, thế nhưng, ngay từ đầu, nàng đã sớm hạ độc hóa công tàn Vương gia, kẻ bắt cóc này võ công rất cao thâm, thị vệ căn bản cũng không phải là đối thủ, vì thế, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đem tân nương tử bắt đi, sau đó trước mặt vương gia vừa diễn vừa chạy trốn bằng đường thủy.”

Nhạc Du Du cắn môi một cái, nàng đã hiểu toàn bộ quá trình không sai biệt cho lắm, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời.” Vương gia rất thương tâm đi?”

“Đích xác, lúc đó vương gia thống khổ...” Ngọc thúc nói vừa nặng nề thở dài, ánh mắt bắt đầu hướng về phía xa xa, những ngày năm đó, thật là nghĩ lại mà kinh a.

“Không đi tìm sao?”

“Có thể không tìm sao?” Ngọc thúc lắc đầu, “Cơ hồ đem cả con sông kia đều lật một cái, người sống không gặp người chết không thấy xác...”

“Về sau đâu?”

“Về sau, vương gia cũng chỉ mỗi ngày nhìn túi hương Minh Nhu trước khi mất tích đưa cho hấn đến xuất thần...” Ngọc thúc nói, bỗng nhiên mười ngón thành quyền, hung hăng lòi ở tại trên bàn, làm hại Nhạc Du Du tâm đã theo nhảy dựng lên.

“Ai ngờ, nữ nhân kia ác độc lúc trước tiếp cận vương gia cũng là có mục đích, nàng yêu không phải vương gia, mà là, thái tử.”

“Cái gì?” Nhạc Du Du nhin không được kinh kêu lên, Lãnh Huyền Nguyệt thế nhưng dùng mỹ nhân kế?

“Kỳ thực đã đánh mất ngôi vị thái tử, vương gia cũng không có nghĩ gì, chỉ là về sau, vương gia đã từng trong lúc vô tình nhìn thấy Minh Nhu, theo dõi lúc đó phát hiện, nàng là người của thái tử...”

“Mà khi Minh Nhu lưu lại hương túi mặt ngoài bị xoa hóa công tán, trước đó bên trong là trang thượng di đà hương, đây là một loại thảo dược có hương vị nhàn nhạt, bản thân cũng không có độc tính, thế nhưng, chỉ cần gặp phải đàn hương, sẽ chuyển hóa làm một loại độc dược rất độc hại, người trúng độc liền sẽ từ từ rơi vào hôn mê sau đó trong lúc vô tình chết đi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chuyện cũ (3)

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du trong lòng bắt đầu nổi lên ề ầm phao phao, thế nhưng, vì sợ Ngọc thúc nhìn ra, vội vàng cúi đầu uống một ngụm rượu, ai nói rượu này là hương thuần? Mới nhấp một ngụm đã thấy đắng? Còn lạt cổ họng, không khỏi le lưỡi, dùng sức ho khan một tiếng.

“Vương gia không thể ngăn chặn đã yêu ngay nữ tử Minh Nhu này.” Ngọc thúc như trước nói bình thản, “Đồng thời còn khẳng định không phải nàng không cưới.”

“Vây, Minh Nhu kia cũng thương hấn sao?” Nhạc Du Du vốn không muốn hỏi, thế nhưng nhưng thế nào cũng nhịn không được nữa.

“Nếu như thương hấn, vương gia cũng sẽ không như vậy.” Ngọc thúc chân mày cau lại, Nhạc Du Du theo ánh mắt kia cảm nhận được hàn lãnh, “Nàng nói, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ vương gia, thế nhưng, nếu như vương gia làm hoàng đế, như vậy mặc kệ hấn có nguyện ý hay không, đều có rất nhiều nữ nhân, vì thế, nàng muốn chọn ly khai.”

Nhạc Du Du nghe có chút khấn trương: “Hạo nhi sẽ không vì nàng, bỏ qua vương vị đi?”

“Vương phi thông minh.” Ngọc thúc gật đầu, “Ngay lúc đó vương gia rất yêu nàng, vì nàng cam nguyện bỏ qua ngôi vị thái tử, vì thế, hoàng thượng lúc đó rất tức giận đến ngã bệnh một thời gian, chỉ là ngày lập trữ ngày, vô pháp thay đổi, cuối cùng, chỉ có thể dựa theo lệ cũ, theo thứ tự, lập Lãnh Huyền Nguyệt làm thái tử.”

” Minh Nhu kia đâu?”

“Lúc tuyên bố nhị hoàng tử làm thái tử, vương gia lúc đầu vô cùng cao hứng chuẩn bị cưới Minh Nhu về làm vợ, thế nhưng, ngay ngày thành thân kiệu hoa ở trên đường lại bị kẻ bắt cóc bắt cóc, vương gia nhìn tận mắt thấy Minh Nhu nhảy sông...”

“A? Đã chết?” Nhạc Du Du có điểm không dám tin tưởng, “Vương gia không phải võ công rất tốt sao? Thị vệ chẳng lẽ đều là người không không cứu được?”

“Ha.” Ngọc thúc thế nhưng cười lạnh một tiếng, “Nếu như nàng thật đã chết rồi, như vậy vương gia sẽ thương tâm càng thương tâm, cũng sẽ không thất vọng đau khổ, thế nhưng, ngay từ đầu, nàng đã sớm hạ độc hóa công tán Vương gia, kẻ bắt cóc này võ công rất cao thâm, thị vệ căn bản cũng không phải là đối thủ, vì thế, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đem tân nương tử bắt đi, sau đó trước mặt vương gia vừa diễn vừa chạy trốn bằng đường thủy.”

Nhạc Du Du cắn môi một cái, nàng đã hiểu toàn bộ quá trình không sai biệt cho lắm, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời: “Vương gia rất thương tâm đi?”

“Đích xác, lúc đó vương gia thống khổ...” Ngọc thúc nói vừa nặng nề thở dài, ánh mắt bắt đầu hướng về phía xa xa, những ngày năm đó, thật là nghĩ lại mà kinh a.

“Không đi tìm sao?”

“Có thể không tìm sao?” Ngọc thúc lắc đầu, “Cơ hồ đem cả con sông kia đều lật một cái, người sống không gặp người chết không thấy xác...”

“Về sau đâu?”

“Về sau, vương gia cũng chỉ mỗi ngày nhìn túi hương Minh Nhu trước khi mất tích đưa cho hấn đến xuất thần...” Ngọc thúc nói, bỗng nhiên mười ngón thành quyền, hung hăng lòi ở tại trên bàn, làm hại Nhạc Du Du tâm đã theo nhảy dựng lên.

“Ai ngờ, nữ nhân kia ác độc lúc trước tiếp cận vương gia cũng là có mục đích, nàng yêu không phải vương gia, mà là, thái tử.”

“Cái gì?” Nhạc Du Du nhin không được kinh kêu lên, Lãnh Huyệt Nguyệt thể nhưng dùng mỹ nhân kế?

“Kỳ thực đã đánh mất ngôi vị thái tử, vương gia cũng không có nghĩ gì, chỉ là về sau, vương gia đã từng trong lúc vô tình nhìn thấy Minh Nhu, theo dõi lúc đó phát hiện, nàng là người của thái tử...”

“Mà khi Minh Nhu lưu lại hương túi mặt ngoài bị xoa hóa công tán, trước đó bên trong là trang thượng di đà hương, đây là một loại thảo dược có hương vị nhàn nhạt, bản thân cũng không có độc tính, thế nhưng, chỉ cần gặp phải đàn hương, sẽ chuyển hóa làm một loại độc dược rất độc hại, người trúng độc liền sẽ từ từ rơi vào hôn mê sau đó trong lúc vô tình chết đi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ngủ không được

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Cảm giác trầm trọng, làm cho Nhạc Du Du thật sự có điểm không biết đi đâu. Dù sao trong lúc nhất thời, cảm thấy trong đầu thất bát loạn cả lên, đau lòng, đổ ky, phần hận, sợ hãi... Các loại tình tự phô thiên cái địa hướng nàng vọt tới, làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có điểm không thở nổi...

“Không được.” Nhạc Du Du ép buộc chính mình trấn tĩnh trở lại, “Không thể suy nghĩ.” Sau đó vầy vầy đầu, rất nhanh hướng về Lan Hiên viện chạy đi, nàng hiện tại cần hảo hảo ngủ một giấc, chỉ có ngủ đủ, nàng mới có thể dùng ý nghĩ thanh tỉnh, tự hỏi vấn đề, cái này là do nàng qua nhiều năm đã thành thói quen như vậy, dĩ vãng, chỉ cần gặp phải chuyện tình không có cách giải quyết, nàng luôn luôn sẽ dứt bỏ, sau đó ngủ một giấc, mà lúc tỉnh ngủ lúc, sự tình thường thường sẽ giải quyết dễ dàng.

“Nàng làm sao vậy?” Trình Dật nhìn Nhạc Du Du đối với bọn họ bất chuyện, làm như không thấy bộ dáng, không khỏi hiếu kỳ liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt bên cạnh.

“Sợ là Nàng đã biết chuyện bốn năm trước thôi.” Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn theo phương hướng Nhạc Du Du, thanh âm rất bình thản.

“Sớm muộn gì cũng biết chuyện.” Long Ngâm bỗng nhiên chen vào một câu.

Trình Dật gật gật đầu.

“Ta cho tới bây giờ cũng không muốn giấu giếm nàng.” Lãnh Hạo Nguyệt xoay người theo hướng Nhạc Du Du phía Lan Hiên viện đi đến, hẳn thật là không tính toán muốn giấu giếm nàng, chỉ là còn không tìm được cơ hội thích hợp để nói, nếu chính nàng tự đi tìm đáp án, như vậy, nhất định phải học cách đối mặt, muốn bên cạnh hẳn thì phải có khả năng đối mặt huyết vũ tình phong, nữ nhân của Lãnh Hạo Nguyệt không thể mềm yếu.

Nhạc Du Du vừa vào cửa phòng tức khắc tới trên giường, sau đó lấy chăn che đầu lại.

Tiểu Hi cùng Linh Lung lại càng hoảng sợ, vương phi này nói muốn đi tìm quân gia Ngọc thúc uống rượu, không cho các nàng theo, thế nào trở lại liền có bộ dạng này a? Hiện tại cũng không phải mùa đông, như thế nói ngủ, còn không nóng sao?

“Vương phi.” Tiểu Hi không nói gì lắc đầu, sau đó đem chăn kéo xuống, “Như vậy ngủ sẽ bị cảm lạnh.” Hơn nữa, bây giờ là buổi chiều a, ngủ giờ này làm gì chứ?

“Không có việc gì, các người đi ra ngoài đi.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, “Không có lệnh của ta, đừng tới quấy rầy, ai tới cũng không gặp, nghe không?”

“Nga.” Tiểu Hi cùng Linh Lung nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó lui xuống.

Đội cửa phòng được đóng lại, Nhạc Du Du lại bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, nàng ngủ không được, nàng thể nhưng ngủ không được a. Cho tới bây giờ chưa từng gặp qua chuyện tình như vậy. Đương nhiên, nàng trước đây cũng chưa từng gặp qua chuyện tình cảm a. Lại không nghĩ rằng, chuyện tình cảm này dĩ nhiên là gãy vỡ như vậy.

Mình là đã yêu cái tiểu tử ngọc kia, thế nhưng, hẳn sao? Hiện tại cũng là yêu đi? Thế nhưng đợi được sau này thì sao? Hẳn khắc cốt ghi tâm yêu Minh Nhu như vậy, tuy rằng nàng lừa gạt hẳn, thế nhưng, hẳn sau này có thể buông sao? Dù sao nàng còn sống...

Nghĩ nghĩ, Nhạc Du Du liền lại phiền toái kéo chăn lên. Phiền muộn, nằm xuống lại trên giường, đem mặt vùi vào trong chăn: “Ai có thể nói cho ta biết nên làm cái gì bây giờ...”

Chương 52: Gục cùng bị gục

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Ngay thời gian Nhạc Du Du dị thường phiền muộn, cửa bỗng nhiên mở ra, có người đến.

“Đi ra ngoài, không phải nói ai cũng không cho phép vào sao?” Nhạc Du Du đầu cũng không buồn nâng, âm thanh hờn dỗi kêu to.

Người nọ nhất thời đứng lại, sau đó không nói gì cũng không có cử động nữa.

Nhạc Du Du bỗng nhiên cảm thấy tựa hồ có gì không đúng, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt to tròn trong veo của Lãnh Hạo Nguyệt, giọt nước mắt kia ở nơi đó chớp chớp, mắt thấy sắp rơi xuống.

“Tiểu Lục? Người thế nào đi đến đây không lên tiếng?” Nhạc Du Du vội vàng sửa lại một chút tóc bị lung tung, sau đó đứng lên, “Nói cho tỳ tỳ, ai khi dễ người?”

Lãnh Hạo Nguyệt miệng biết lợi hại, một lúc lâu mới ủy khuất hề hề lắc đầu: “Là nương tử không cần Hạo nhi...”

“Ta lúc nào nói qua không cần người?” Nhạc Du Du vừa nghe đầu đã đầy hắc tuyến, tiểu tử ngốc này chính mình lại suy nghĩ lung tung rồi.

“Vừa ở hoa viên, Hạo nhi gọi nương tử, nương tử cũng không để ý Hạo nhi...”

“Ách.” Nhạc Du Du phiền muộn vỗ gáy, nhất định là vừa rồi tự mình suy nghĩ sự tình quá say mê, căn bản là không chú ý tới hắn, vội vàng vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của hắn, “Vừa rồi tỳ tỳ không phải sự tình như thế đâu, không có nghe thấy, xin lỗi Hạo nhi có được hay không?”

“Thế nhưng, nương tử cũng không kêu Hạo nhi là tướng công nga...” Lãnh Hạo Nguyệt như trước cúi đầu chơi đầu ngón tay của mình, “Ngọc thúc nói, sau này cũng không thể kêu nàng là tỳ tỳ, Hạo nhi so với nương tử lớn hơn nga...”

Nhạc Du Du nhất thời có điểm xấu hổ như đầu, mặc dù nhìn qua mình lớn lên tương đối trẻ hơn tuổi, thế nhưng thực tế cũng đã hai mươi hai a, dù cho không nhìn tâm trí, mình cũng so với hắn lớn hơn a... Đương nhiên, cùng một đứa con nít, nhất là một đứa nhỏ tích cực thì không cách nào giảng đạo lý.

“Nếu không muốn gọi tỳ tỳ, vậy không gọi đi.” Nhạc Du Du cũng không sao, xưng hô a, tiện thể nào thì cứ thế đẩy đi, chi bất quá, một hồi tỳ tỳ, một hồi Tiểu Du Du, một hồi nương tử, nghe có điểm vụng a.

“Chỉ biết nương tử là tốt nhất.” Lãnh Hạo Nguyệt thừa dịp Nhạc Du Du không chú ý, len lén thom một cái.

“Ngịch ngợm” Nhạc Du Du mặt không lí do đỏ lên một chút, nhìn không được tà liếc liếc mắt Lãnh Hạo Nguyệt một cái đang đắc ý, tiểu tử này cái khác không học, chuyện nam nữ thì lại học rất nhanh, người nam nhân này a, quả nhiên đều là theo trong khung sặc ra tới a, cùng tâm trí tuyệt đối không quan hệ.

“Nương tử.” Lãnh Hạo Nguyệt càng thêm được một tác lại muốn tiến thêm một thước, tựa đầu trực tiếp vùi vào hõm vai Nhạc Du Du, hướng về phía lỗ tai của nàng thổi khí, “Hạo nhi trên người lại cháy...” Hắn đã sớm biết rõ ràng mỗi một chỗ, mỗi điểm mẫn cảm trên người nàng.

Nhạc Du Du vừa nghe, nhất thời mặt cùng cổ cùng nhau đỏ lên, lấy ánh mắt liếc một chút ngoài cửa sổ, lúc này mới buổi chiều a, tiểu tử này sẽ không muốn nghĩ cái kia gì chứ?

“Nương tử...” Lãnh Hạo Nguyệt thấy Nhạc Du Du không ra tiếng, tiếp tục ra sức cọ cổ của nàng, thanh âm hết sức mị hoặc, tay cũng bắt đầu không thành thật lên, “Hạo nhi thật là khó chịu nga...” Thân thể cũng bắt đầu dùng sức thiếp tới trên người của nàng.

Nhạc Du Du có thể cảm nhận được thân thể biến hóa của Lãnh Hạo Nguyệt, cũng có thể ý thức được thân thể mình biến hóa, trong lòng không khỏi kiên nhẫn than thở một tiếng, chính mình đối tiểu tử ngốc này động liền, một điểm sức chống cự cũng không có đâu?

Nếu không có, vậy cũng không chống cự, thế là, xoay người ôm lấy hắn, nha, lâu như vậy, từ lúc mới bắt đầu nói cho hắn quá một lần, sau đó nhiều lần đều là bị nhào tới, khiến cho nàng phiền muộn đã lâu rồi, hôm nay, thế nào cũng muốn nhào tới tiểu yêu nghiệt này một lần...

Chương 53: An tĩnh

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Lãnh Hạo Nguyệt đối với biểu hiện của Nhạc Du Du rất vui vẻ, hắn đã sớm nhìn ra, nha đầu này căn bản là chống lại không được ‘Nam sắc’ của mình, ách, nói như vậy tựa hồ có điểm... Thế nhưng, đây là sự thực, tuy rằng làm cho trong lòng của hắn có một chút không hài lòng lắm, bất quá, hiệu quả cũng thoả mãn.

Đương nhiên, đối với ý nghĩ Nhạc Du Du mỗi lần đều muốn nhào tới hắn, Lãnh Hạo Nguyệt không phải là không biết, chỉ bất quá, cũng không biết là xuất phát từ cái tâm lý gì, hắn còn không muốn... Vì thế, mỗi lần đều là rất xảo diệu làm cho nàng hầu hạ ở dưới thân của mình

Nhưng là hôm nay, Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng có điểm vô cùng kinh ngạc, Nhạc Du Du tựa hồ dị thường chấp nhất, hơn nữa khí lực thần kỳ đại, thế nhưng thừa dịp hắn không chú ý, đưa hắn đổ lên trên giường.

“Nương tử, nhân gia muốn ở phía trên...” Lãnh Hạo Nguyệt vừa ăn đậu hũ của Nhạc Du Du, một bên yếu yếu nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Câm miệng.” Nhạc Du Du lại bỗng nhiên giờ mặt, cúi đầu nhìn Lãnh Hạo Nguyệt bằng ánh mắt, “Muốn làm liền ngoan ngoãn nằm, không muốn liền đi ra ngoài.” Nha, không phát hỏa thật đúng là đích mưu nàng không còn cách nào khác?

Lãnh Hạo Nguyệt lại càng hoảng sợ, đành phải nghẹn miệng không hề phản kháng, chỉ là trong đôi mắt to hiện lên một tia hứng thú, sau đó lơ đãng bao quát hông của nàng, Nhạc Du Du cả người liền ghé vào trên người của hắn...

Trong góc phòng, một con chuột mẹ chính hứng thú dạt dào nhìn lên hai người trên giường, sau đó kéo con chuột cha bên người: “Thế nào thân ái? Đi tới nơi này tuy rằng có điểm nguy hiểm, thế nhưng, thu hoạch không nhỏ đấy?”

“Hừ, tại sao có thể làm cho mẩu cười ở trên người mình đâu?” con chuột cha cũng chẳng đáng hừ một tiếng.

“Thế nào không thế?” Con chuột mẹ mắt trừng lên, “Sau này a, ta đều phải ở phía trên, bằng không, ta phải đi tìm con chuột cha khác...”

“Nàng dám!”

“Chàng không cho ta ở phía trên, chàng xem ta có dám hay không?” ...

Thế là, trong Lan Hiên viện này, trên giường hai người chính cùi khô lửa bốc, một cách hung mãnh, một cái khác so với nơi này còn hung mãnh hơn, giường lớn gỗ lim tốt nhất khắc hoa lúc này cũng lắc lư theo kịch liệt đứng lên, còn thường thường phát ra một hai tiếng chi dát có tiếng, dùng để tuyên dương hai người trên giường “Giao chiến” trình độ kịch liệt.

Mà ở trong góc phòng, hai con chuột cũng đang vì ai thượng ai hạ tranh luận không ngớt, con chuột cha vì tôn nghiêm của nam tính mà không chịu nhượng bộ, con chuột mẹ đồng dạng không muốn buông tha cơ hội tốt tranh thủ tôn nghiêm của nữ, một lúc sau cũng là khói thuốc súng tràn ngập a.

Rốt cuộc, cũng không biết qua bao lâu, trong phòng giường gỗ lim lớn an tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề làm cho người mơ màng. Mà trong góc phòng, con chuột cha rốt cuộc thừa dịp con chuột mẹ không chú ý, gặm ở miệng của nàng, sau đó nhẹ giọng nói: “Thân ái, ở chỗ này khác khẩu, còn không bằng hồi động đi, nói không chừng còn có thể tạo ra nhiều oa tiêu con chuột...” Thế là, con chuột mẹ liền xấu hổ thối lui chạy theo.

Trong phòng rốt cuộc an tĩnh triệt để

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tâm sự

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Lãnh Hạo Nguyệt thỏa mãn nằm ở trong lòng Nhạc Du Du, dùng sức nhắm mắt lại, tựa hồ bộ dáng đã ngủ chìm.

Mà Nhạc Du Du tuy rằng vừa trải qua vận động kịch liệt, thế nhưng, một điểm buồn ngủ cũng không có. Nàng nhẹ nhàng chống tay lên, đánh giá cẩn thận nam nhân bên người, ngón tay cũng không khỏi theo tầm mắt của mình nhẹ nhàng phác hoạ đường viền của hắn, tựa hồ phải đem mặt mày kia giống như thật sâu khắc tiến trong lòng.

Một lúc lâu, Nhạc Du Du rút cuộc thở dài một hơi, mà Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng không khỏi hơi run lên.

“Hạo nhi.” Nhạc Du Du cuối cùng nhìn không được bắt đầu lăm bằm, nàng biết hắn không nghe thấy được lời của mình, cũng biết cho dù hắn nghe thấy được cũng không nhất định sẽ hiểu, thế nhưng, vẫn là nhìn không được muốn nói, “Ngươi biết không? Ta hôm nay đi tìm Ngọc thúc, hắn nói cho ta biết quá khứ của ngươi, nói cho ta biết, Minh Nhu.” Nói xong cay đắng nở nụ cười một chút, “Ngươi biết không? Ta tuy rằng thống hận nàng đối với ngươi làm như thế, đồng thời lại đồ kỵ với nàng, bởi vì nàng từng để cho ngươi yêu khắc sâu như vậy...”

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày hơi cau, chỉ bắt quá, Nhạc Du Du lúc này đã xoay người ngửa mặt nằm xuống, ánh mắt chăm chú vào phòng lương thượng, vì thế, cũng không có phát hiện.

“Hạo nhi, ngươi biết không? Tuy rằng ngay từ đầu đáp ứng cùng ngươi thành thân là vì bảo mệnh, thế nhưng, ngươi cùng ta đi tới nơi này dĩ thời là người đầu tiên cho ta ấm áp, làm cho ta trong lúc vô tình cũng đã yêu ngươi...” Nói xong nở nụ cười, “Ngươi biết không? Đây là ta lần đầu tiên yêu một người nga, không nghĩ tới thế nhưng đã yêu một tiểu tử ngốc đầu...”

Lãnh Hạo Nguyệt khóe miệng cũng không khỏi được ngoéo ... một cái.

“Thế nhưng, Hạo nhi, ta bây giờ lại sẽ phải sợ nga, phải sợ ngươi một khi khôi phục ký ức, sẽ quên tỷ tỷ, quên Tiểu Du Du, quên nương tử của ngươi...” Nói thế nhưng lòng chưa xót lên, trong mắt nhất thời tràn đầy nước mắt, “Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Lãnh Hạo Nguyệt có điểm chịu không nổi nữa, nghe Nhạc Du Du nói, trong lòng lần đầu tiên đối với mình giả mạo sự ngu dại cảm nhận được vô lực như vậy.

“Hạo nhi.” Nhạc Du Du một lần nữa xoay người đứng lên, rất nghiêm túc cầm mặt Lãnh Hạo Nguyệt, “Tỷ tỷ thực sự rất hi vọng ngươi có thể vĩnh viễn như thế hồn nhiên, như vậy ngươi cũng sẽ vĩnh viễn là Tiểu Lục của tỷ tỷ...” nguyên bản tích súc ở trong hốc mắt kia nước mắt không chịu thua kém rơi xuống một giọt xuống tới, vừa lúc đánh vào bên má của Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhạc Du Du không khỏi tự giễu cười cười, chính mình lúc nào trở nên đa sầu đa cảm như thế? Vội vàng lau nước mắt một chút, thời gian nàng mở mắt ra, vừa lúc chống lại con ngươi thâm thúy của Lãnh Hạo Nguyệt.

“Trương công, ngươi đã tỉnh?” Nhạc Du Du có điểm hơi xấu hổ.

“Nương tử, ngươi tại sao khóc?” Lãnh Hạo Nguyệt bình tĩnh nhìn ánh mắt của Nhạc Du Du, tay đưa lên gương mặt nàng, “Là Hạo nhi không ngoan, chọc giận ngươi tức giận sao?”

“Không có, Hạo nhi là ngoan nhất.” Nhạc Du Du xấu hổ đảo qua mà nói, “Là tỷ tỷ nhớ nhà...”

“Nhà nương tử ở nơi nào? Hạo nhi cùng ngươi trở lại có được hay không?”

Nhạc Du Du vừa nghe đành phải cười lắc đầu: “Nhà Tỷ tỷ rất xa chỗ rất xa, cách ở đây khoảng ngàn năm đi, tỷ tỷ cũng không biết thế nào mới có thể trở về...”

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt giật giật.

“Được rồi, Hạo nhi, nói cho ngươi cũng không hiểu...” Nhạc Du Du hít sâu một cái, sau đó liếm đi lời quang, đứng dậy mặc quần áo, “Ngươi làm ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm chiều đi...”

“Tốt.” Lãnh Hạo Nguyệt ý vị thâm trường liếc mắt nhìn theo bóng lưng của Nhạc Du Du, ngồi dậy, khóe miệng hơi nhếch cười, tâm sự của nàng, hắn tựa hồ đã hiểu.

Nhạc Du Du là một người rất dễ có thể tìm tới điểm thỏa mãn, nếu sau này biết trước vô pháp, vậy là tốt rồi trước mắt quý trọng cho tốt đi, hơn nữa, nói không chừng, Hạo nhi dù cho có được rồi cũng sẽ không quên nàng đâu, nói vậy, mình bây giờ chẳng phải là tự tìm phiền não? Vừa nghĩ như thế, tâm tình tốt hơn liền đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Quan tâm

Còn có một đêm trăng nữa, là sẽ tới ngày giỗ của Tuyết phi nương nương, hơn nữa, hàng năm cuối hè, U Châu có tập tục tế trời, là vì cảm tạ lên trời, để cho bọn họ có một mùa thu hoạch thật tốt mà nghi thức này, cũng cần trở về đất tổ để tỏ lòng tôn kính đất trời, vì thế, vô luận nguyên nhân nào, Lãnh Hạo Nguyệt hàng năm cũng là muốn hồi cố hương, mà thánh chỉ hoàng thượng cũng hạ, vì thế, trong vương phủ cũng bắt đầu chuẩn bị xuất hành chuyến nghỉ.

Chuyện này chấn động Nhạc Du Du, rốt cuộc có thể đi ra ngoài du lịch một chút, nàng muốn vui đùa đi giang hồ cổ đại này một chút...

Trong thư phòng

“Sư phụ hồi âm.” Trình Dật đem một phong thư đưa tới.

Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng tiếp nhận, mở ra, chân mày cũng không tránh khỏi, hơi nhăn lại.

“Sư phụ nói cái gì?” Trình Dật nghi ngờ hỏi.

Lãnh Hạo Nguyệt không nói gì, chỉ là đem thư tín đưa cho hắn. Trình Dật liếc mắt nhìn, không khỏi lắc đầu: “Chẳng lẽ trên thế giới thật sự có chuyện thần kỳ như vậy sao?” Nói xong đem thư tín đưa cho Long Ngâm.

Lãnh Hạo Nguyệt khóe miệng ngoéo ... một cái, vô luận vương phi này của mình có phải người của thời đại này hay không, hẳn chuẩn bị tâm lý không muốn buông tay.

“Thế giới to lớn, vô kì bất hữu.” Long Ngâm trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc, “Theo hành vi cử chỉ của vương phi từ trước đến nay, nàng xác thực không giống nữ tử hiện tại.”

Trình Dật gật gù đầu: “Hơn nữa, ngày đầu tiên nàng tới trang điền cũng rất kỳ quái, nữ nhân tóc làm sao lại ngắn như vậy?”

“Chỉ cần nàng không phải bên người kia là tốt rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt mới không quan tâm nàng ở nơi nào tới, hẳn quan tâm chính là nàng là nữ nhân của hắn, điểm ấy là đủ rồi, “Hơn nữa, nàng một điểm võ công cũng không có, cũng không có bất luận nội lực gì.”

“Vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn.” Long Ngâm không thể chờ đợi được nhắc nhở, một đôi con mắt tinh lý che giấu không được sự lo lắng cùng đau lòng.

“Bản vương biết.” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn lướt qua Long Ngâm, chân mày hơi nhíu một chút, thanh âm không mang theo bất luận nhiệt độ gì, “Hơn nữa, bản vương cũng sẽ không ngốc đến nỗi lặp lại cùng một sai lầm.”

“Thuộc hạ đã hiểu.” Long Ngâm nhất thời hạ mi mắt xuống, che giấu sự thất vọng cùng đau lòng, thanh âm khôi phục sự lạnh lạnh.

Trình Dật nhìn bọn họ, trong lòng thở dài một hơi, đối với vấn đề tình cảm, hắn vô pháp đánh giá đúng sai, cũng vô pháp nhúng tay, thật là cảm giác có lòng không đủ lực a.

Có người muốn đi xa, các huynh đệ hoàng gia kia bất luận thực tế quan hệ làm sao, bề ngoài sẽ tỏ vẻ như không có việc gì nhưng trong lòng lại đang tính kế. Dựa theo lệ cũ, trong cung muốn thiết yến tiễn đưa Tần vương.

Nhạc Du Du làm Tần vương chính phi, tự nhiên cũng phải tham gia. Chỉ bất quá, đối với Nhạc Du Du mà nói, không phải là chuyện tốt, cùng chuyện tình thống khổ tương đương, nàng đối với hoàng cung thật sự là không có gì hay ấn tượng, nhất là thái tử cùng thái tử phi kia, cho tới hôm nay phải cùng hắn ngồi cùng trong phòng ăn, trong lòng sẽ không thoải mái, vì thế, dọc theo đường đi, cứ buồn bã ỉu xiu.

“Nương tử, người sao lại không cùng Hạo nhi nói chuyện?” Lãnh Hạo Nguyệt đối với Nhạc Du Du trầm mặc bày tỏ bất mãn, dùng sức quệt trứ miệng mình.

“Nương tử nhà người đang nghỉ ngơi dưỡng sức.” Nhạc Du Du nghe vậy mở mắt, “Chỉ có đủ tinh thần, mới có năng lực chiến đấu.”

“Chiến đấu?” Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng buồn cười, thế nhưng trên mặt cũng thể hiện một mảnh mờ mịt, “Nương tử muốn đánh nhau với ai sao? Nói cho Dật ca ca cùng Long ca ca thì tốt rồi, hai người bọn họ rất lợi hại...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong liền nở nụ cười, nàng biết tiểu tử này là hiểu lầm, vội vàng vỗ vỗ đầu của hắn: “Không phải đánh nhau, mà là đề cao cảnh giác, ta đang nghiêm túc học những quy củ mà Ngọc thúc dạy ta trong cung...”

Nga. Lãnh Hạo Nguyệt nét mặt cái hiểu cái không gật gù đầu, nhưng trong lòng không khỏi nở nụ cười

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Minh Nguyệt công chúa

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Yến hội thiết lập tại trong cung hoàng hậu Phượng Minh, bởi vì chỉ là gia yến, vì thế, người tham gia không nhiều lắm, chỉ có mấy hoàng tử cùng mấy công chúa gì đó.

Cũng chính là bởi vậy, Ngọc thúc cũng được phép đi theo dự tiệc.

Hạ kiều xuống, Lãnh Hạo Nguyệt vẫn luôn là nắm thật chặt tay của Nhạc Du Du, vì thế, hai người cùng dắt tay đi vào đại điện.

Nhạc Du Du vốn là có chút khản trương, thế nhưng, phát giác Lãnh Hạo Nguyệt vẫn chăm chú lôi kéo tay nàng, nàng liền cho là hắn đang sợ hãi, dù sao, người nơi này cũng ít khi dễ hấn, nhất là lúc nhìn thấy Lãnh Huyền Nguyệt kia mục quang tự tiểu phi tiểu, một cỗ cường liệt hộ độc tình (nếu ai hiểu câu này xin giúp nhà mình. Thakss ^.^) tự nhiên nảy sinh, chính là hộ độc tình (nếu ai hiểu câu này xin giúp nhà mình. Thakss ^.^), Nhạc Du Du cảm giác mình tựa như con gà mẹ kia, mà Lãnh Hạo Nguyệt tựa như con gà con kia bị nàng hộ ở cánh, tuy rằng không phải thỏa đáng, nhưng là có thể thể hiện tâm tình của nàng lúc này

Cứ như vậy, Nhạc Du Du trái lại không khản trương cũng không sợ.

Đi qua làm lễ, sau đó ngồi xuống.

Cái yến hội này ở chỗ đại không giống hiện đại là có cái bàn tròn, mà là mỗi người trước mặt có một trường kỷ, sau đó dựa theo thân phận ngồi ở bốn phía xung quanh, ở giữa sẽ dọn ra đất trống, lấy chuẩn bị dung cho ca vũ

Lãnh Húc tựa hồ có chút thương cảm, bởi lẽ Tuyết Phi là nữ nhân hắn yêu nhất, chỉ bất quá, lúc sắp chết nàng hy vọng có thể hỏi về quê cũ, hắn phải đem nàng an táng trở về U Châu, cho nên hắn cũng không thể tùy tiện đi tế bái một chút...

Bây giờ lại đến ngày giỗ của Cung Tuyết nhi, hắn thân là hoàng thượng lại không thể tùy tiện xuất cung, hơn nữa gần đây thân thể cũng không khỏe lắm, vì thế, hắn cũng chỉ có thể ở trong lòng cầu xin một chút.

Bởi vì là tiền Lãnh Hạo Nguyệt, cho nên bọn họ lần này là ngồi bên tay trái cùng hoàng thượng và hoàng hậu, Nhạc Du Du đang nghe hoàng thượng nói rất nhiều chuyện, nhìn lướt qua toàn bộ khách trong phòng, đối diện bọn họ chính là thái tử cùng thái tử phi, hai người kia nàng đã sớm biết, hơn nữa ấn tượng còn không tốt, vì thế, quét một chút liền dời ánh mắt đi.

Bên cạnh Thái tử, ngồi đối diện nàng là Duệ vương Lãnh Phi Nguyệt, bởi vì không có lập phi, cũng không mang thiếp thất qua đây, cho nên, chỉ có một mình chiếm một cái bàn lớn, đối với Duệ vương này, Nhạc Du Du cảm thấy hắn đối Hạo nhi cũng không tệ lắm, tuy rằng người hoa diễm, rất không biết xấu hổ chiếm danh hiệu “Đệ nhất mỹ nam” của Hạo nhi, nhưng là không quan hệ tới chuyện tình đau khổ kia, không cần thiết tính toán, vì thế, thời gian cùng ánh mắt của hắn chống lại, hơi mỉm cười gật gật đầu, Lãnh Phi Nguyệt cũng lễ phép đáp lại.

Nhạc Du Du nghiêng đầu nhìn một chút nhìn bên cạnh mình, chính là Cửu công chúa Lãnh Minh Nguyệt. Lúc Nhạc Du Du nhìn hướng của nàng, tiểu nha đầu chín tuổi kia cũng đang nghiêng đầu quan sát nàng.

Nhạc Du Du gặp qua Lãnh Minh Nguyệt một lần, ấn tượng tiểu nha đầu không tệ, thủy chung rất yên tĩnh, vì thế, chống lại con người đen lúng lúng, rất ôn hòa nở nụ cười.

Lãnh Minh Nguyệt nhìn Nhạc Du Du đáng tươi cười, một lúc lâu, cũng rốt cuộc mỉm cười ngọt ngào lên, cái nụ cười này trùng hợp rơi vào trong mắt hoàng hậu Đông Tuyết Mai, không khỏi sững sờ, lập tức vô ý thức bắt tay bên cạnh Lãnh Húc, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại có điểm kích động: “Bệ hạ, Minh Nguyệt nở nụ cười!”

Lãnh Húc hơi sững sờ, lập tức đưa mắt nhìn lại, thật đúng là thấy Minh Nguyệt đang cùng Nhạc Du Du đối diện mỉm cười. Ngoại trừ có chút kinh ngạc, nhiều hơn cũng hiểu kỳ, không khỏi tìm tòi nghiên cứu nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, nàng làm sao làm được đâu? Phải biết rằng, Minh Nguyệt ba năm trước đây bỗng nhiên có một ngày té xỉu ở hậu hoa viên, sau khi tỉnh lại liền trở nên dị thường trầm mặc, thậm chí cũng chưa từng cười qua...

Chương 57: Tùy ý

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Yến hội như trước tiếp tục. Nhạc Du Du cũng không biết mọi người đối với nàng vô cùng kinh ngạc, càng không biết trong ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt nhìn có vài tia nghiền ngẫm.

Trong yến hội cung đình, không ngoài là vui chơi giải trí, sau đó hát hát khiêu khiêu, nói thật là, Nhạc Du Du một chút hứng thú cũng không có, ở đây không có điệu côn, không có nhạc thịnh hành, chỉ có cây sáo đàn tranh, thổi trống đàn bích bích, nghe liền muốn ngủ, vì thế, hoàng thượng căn dặn Hạo nhi xong đi đường phải cẩn thận, phải đi sớm về sớm, liền tuyên bố đại gia tùy ý, cái này hợp với ý của Nhạc Du Du, liền đem tất cả tinh lực trong đầu đều nhập vào trước mặt thực ở giữa đi, ý tưởng của nàng chính là ai cũng không nhìn, ai cũng không phản ứng, ăn xong rồi vội vàng mang theo Hạo nhi ly khai.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Nhạc Du Du ăn vui vẻ, không khỏi trong lòng cười không ngừng, đối với vị vương phi này của hắn mà nói, trong cung tất cả đều chỉ có thức ăn có lực hấp dẫn, dù sao hắn cũng là “Đồ ngọc” a, vì thế, hắn đơn giản cũng cùng Nhạc Du Du ăn, hai người còn thường thường vì món nào đó hoặc đũa gắp gì đó tranh đoạt một chút, bất quá, Nhạc Du Du đều nhường cho Lãnh Hạo Nguyệt, cuối cùng, Lãnh Hạo Nguyệt cũng sẽ chia ra hai phần, sau đó hai người cùng nhau ăn, còn thường thường muốn Nhạc Du Du nhường cho một chút...

Nhạc Du Du cũng không phải già mồm cái lão, vui vẻ thượng thân trên má Lãnh Hạo Nguyệt một chút.

Khiến cho cũng nữ xung quanh đều xấu hổ đỏ mặt cúi đầu.

Hoàng hậu Đồng Tuyết Mai nhìn hình tượng hai người vương gia cùng vương phi, không khỏi nhủ thầm, nhưng cũng không có biểu tình gì chán ghét, trái lại có bao nhiêu điểm ước ao. Mà hoàng thượng Lãnh Húc cũng từ đầu chí cuối đều mỉm cười nhìn bọn họ, ánh mắt kia thuần túy chính là ánh mắt của một phụ thân sủng nịch.

Lãnh Minh Nguyệt kia hai mắt càng trừng lớn nhìn Nhạc Du Du, trên mặt thủy chung là lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, Nhạc Du Du cuối cùng đơn giản ngoắc làm cho nàng tới đây cùng ăn, không nghĩ tới tiểu cô nương thế nhưng thực sự rời đi chỗ ngồi của mình, ngồi xuống bên người Nhạc Du Du.

Cứ như vậy, mọi người càng kinh ngạc hơn, phải biết rằng, Minh Nguyệt công chúa này ai cũng không muốn thân cận, thậm chí ngay cả hoàng hậu bình thường thấy nàng cũng là biểu tình sợ hãi.

Đồng Tuyết Mai càng thêm kinh hãi, thế nhưng, đồng thời lại có điểm đổ kị với Nhạc Du Du, thế nào nàng là mẫu thân cũng không sánh bằng một nữ hài tử vừa mới thấy gặp hai lần đâu?

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng kinh ngạc, thế nhưng, nét mặt như thường lệ, thậm chí còn ăn giấm chua vì Nhạc Du Du bỏ thêm một khối cá gắp Minh Nguyệt mà chưa cho hắn ăn xong...

Lãnh Huyền Nguyệt hí hóp mắt, vừa uống rượu vừa quan sát nữ nhân đối diện, hắn đối với nữ nhân này thật là ngày càng tò mò hứng thú.

Bạch Ngọc Bình nhìn một chút bên người trượng phu, trong lòng rất không có tư vị, trong mắt trượng phu căn bản cũng không có chính mình, nhưng, nàng là người thông minh, vì thế, trên mặt tuyệt nhiên không biểu hiện ra ngoài, nếu không chiếm được yêu, vậy thì bảo trụ vị trí của mình đi, mặc dù có điểm thật đáng buồn, thế nhưng, so với hai bàn tay trắng còn tốt hơn, vì thế, nàng chỉ là cười yếu ớt, sau đó cũng không cần cung nữ hầu hạ phía sau, tự mình chấp bầu rượu, ăn cần vì Lãnh Huyền Nguyệt đồ rượu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Hải tử đáng thương

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Lãnh Hạo Nguyệt tuy rằng nhìn bộ dạng ngây thơ rực rỡ, kỳ thực, đối với mọi người biểu tình cũng là nhất thanh nhị sở. Nhất là thái tử, thời gian khi hắn thấy Lãnh Huyền Nguyệt ánh mắt vẫn nhìn Nhạc Du Du đảo quanh, trong tay áo không khỏi nắm lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua.

Lãnh Huyền Nguyệt cảm thấy có một ánh mắt sắc bén bắn qua đây, trong lòng run lên, thế nhưng, khi hần theo cảm giác nhìn sang, chỉ nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt đang cùng Lãnh Minh Nguyệt tranh đoạt quả nho, nhìn nhìn chỗ khác, cũng không có phát hiện ra cái gì không đúng, trong lòng hồ nghi, chẳng lẽ mình uống rượu say?

Mọi người xung quanh, sợ rằng chỉ có Lãnh Phi Nguyệt bộ dạng vân đạm phong khinh, trên mặt thủy chung mang theo ý cười nhàn nhạt, ánh mắt của ai nhìn lại cũng đều hơi mỉm cười chào hỏi, làm cho người ta có cảm giác như gió xuân. Thời gian Nhạc Du Du ngẩng đầu lên, cũng đang chống lại ánh mắt của hần, Lãnh Phi Nguyệt mỉm cười, thế nhưng lại cầm lấy ly rượu đi tới.

“Hạo nhi, vương phi.” Lãnh Phi Nguyệt giọng điệu rất ôn nhu, đáng tươi cười cũng rất ôn nhu, “Ngũ ca ca mời người các một chén, chúc thuận buồm xuôi gió.”

“Ngũ ca ca.” Lãnh Hạo Nguyệt có điểm nhấn nhỏ đứng lên, sau đó không có ý tứ nhúc nhích, “Rượu hảo ạt ...”

”Hạo nhi uống trà thì tốt rồi.” Lãnh Phi Nguyệt cũng không cưỡng bách, thanh âm tựa hồ cũng là mỉm cười, làm cho người ta nghe liền thoải mái.

Nhạc Du Du ở trong lòng không khỏi thờ dài một tiếng, thẳng nhai này có thể trở thành “Đệ nhất mỹ nam” cũng không phải không có đạo lý, chỉ thế này là có thể mê hoặc sở hữu nữ nhân, nếu như đem Hạo nhi so với mặt trăng giống nhau thì nam tử kia, Lãnh Phi Nguyệt chính là mây.

“Duệ vương khách khí.” Nhạc Du Du đứng lên, sau đó giờ giờ ly rượu, uống một hơi cạn sạch, “Cám ơn nhiều.”

“Vương phi nếu như không chê, giống như Hạo nhi kêu ta một tiếng Ngũ ca đi, gọi Duệ vương có vẻ rất xa lạ.” Lãnh Phi Nguyệt nói xong dĩ thường thành khẩn.

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt một cái, sau đó gật gật đầu: “Tốt, vậy người cũng đừng gọi ta là vương phi, kêu tên đi.”

Lãnh Phi Nguyệt gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ vai Lãnh Hạo Nguyệt, từ trong lòng ngực lấy ra một tiểu đào nhân “Ngũ ca ca giữ lời nói, rốt cuộc cho người thành một đôi nga.” Đào nhân hòa lúc trước cho hần cùng với cái này chính là từ một sự phụ làm ra.

“Cám ơn Ngũ ca ca.” Lãnh Hạo Nguyệt mừng rỡ cầm ở tại trong tay, sau đó nhìn Nhạc Du Du, “Nương tử người xem, cái này so với cái chúng ta mua càng giống như người nga.”

Nhạc Du Du cầm lên vừa nhìn, không khỏi vô cùng kinh ngạc liếc mắt nhìn Lãnh Phi Nguyệt, Hạo nhi hay là nhìn không ra, thế nhưng nàng biết, nhất định là hần cố ý nói người ta dựa theo hình dạng của mình làm, thật đúng là không phải giống như cố tình, lập tức gật gật đầu: “Rất giống, cám ơn Ngũ ca.”

Lãnh Phi Nguyệt gật đầu, sau đó lại duỗi thân tay vỗ vỗ đầu Lãnh Minh Nguyệt, lúc này mới xoay người ly khai.

Nhạc Du Du cúi đầu liếc mắt nhìn Lãnh Minh Nguyệt, lại phát hiện tiểu cô nương kia mới vừa rồi còn ngọt ngào cười, lúc này cũng vẻ mặt cứng ngắt, trong mắt thậm chí đều là kinh hoàng... Trong lòng thờ dài một tiếng, nhìn nhìn lại bên người Lãnh Hạo Nguyệt, bốn năm trước, Lãnh Hạo Nguyệt bởi vì một nữ nhân mà trở nên sự ngu dại, ba năm trước đây, sáu tuổi Lãnh Minh Nguyệt gặp phải chuyện gì đâu? Lại làm cho nàng sợ hãi tất cả mọi thứ xung quanh, thậm chí đều không mở miệng nói chuyện nữa?

Đau lòng sờ sờ đầu Lãnh Minh Nguyệt, vừa đau tiếc vỗ vỗ vai Lãnh Hạo Nguyệt, bản năng người mẹ bắt đầu trỗi dậy, hai người này hải tử thật đáng thương a...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Uống rượu

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Đúng vào lúc này, Lãnh Huyền Nguyệt cũng bùng cái chén đi tới: “Hạo nhi a, ngày mai sẽ phải đi xa nhà, thái tử ca ca cũng chúc người thuận buồm xuôi gió nga.” Nói, cũng thuận tiện liếc mắt nhìn Lãnh Minh Nguyệt bên cạnh.

Nhạc Du Du cau mày, cười cái gì mà cười? Thân thuộc với người lắm sao? Thế nhưng, vướng phải trường hợp này, nàng cũng không nói lời nào. Chỉ là, nàng phát hiện Lãnh Minh Nguyệt thậm chí dùng tay nhỏ bé dùng sức bắt được y phục của nàng, xem ra, nàng đồng dạng đang sợ thái tử.

“Cám ơn thái tử ca ca.....” Lãnh Hạo Nguyệt đầu cũng thấp đi xuống, thanh âm rõ ràng cũng nhỏ, thân thể còn hữu ý vô ý hướng Nhạc Du Du thân rụt lui xuống.

“Nào, thái tử ca ca mời người một chén.” Lãnh Huyền Nguyệt cũng cười vui vẻ, cầm lấy một ly rượu trên bàn liền đưa tới.

“Hạo nhi, Hạo nhi không thích uống, lát ...” Lãnh Hạo Nguyệt có điểm kinh khủng nhìn ly rượu, bộ dáng muốn đón lại không dám nhận.

Nhạc Du Du ánh mắt híp mí, nắm tay cũng nắm lại, nếu không có hoàng đế cùng hoàng hậu ở đây, quả đấm của nàng đã sớm phát huy rồi.

“Thế nào? Cũng không cấp mặt mũi cho Thái tử ca ca sao?” Lãnh Huyền Nguyệt mặt thoáng cái liền chìm xuống, tựa hồ muốn sinh khí.

“Không đúng không đúng.” Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng xua tay, “Hạo nhi uống là được.”

Nhạc Du Du chân mày mặt nhăn cao hơn, tàn nhẫn ức hiếp nhiều lắm mới có thể làm cho Lãnh Hạo Nguyệt sợ mất mặt a? Nhìn Lãnh Huyền Nguyệt mặt không khỏi muốn phun lửa.

Thế nhưng, Lãnh Huyền Nguyệt đang nhìn hướng Nhạc Du Du, nhưng đặc ý hơi hất mày đầu, này rõ ràng muốn khiêu khích.

Lãnh Hạo Nguyệt uống một ly rượu xong, bị ghen liên tục ho khan đứng lên.

”Hoàng huynh.” Lãnh Phi Nguyệt có thể là nhìn không được, xoay người trở về, “Hạo nhi vẫn còn con nít...”

“Ngũ hoàng đệ, không có việc gì sao, người đã quên trước đây lục đệ thế nhưng ngàn chén không say hay sao?” Lãnh Huyền Nguyệt không cho là đúng, “Không nhiều lắm, chỉ uống ba chén là tốt rồi.” Nói xong, lại rót một chén đưa tới.

Thời điểm Lãnh Hạo Nguyệt đang chuẩn bị cầm, lại bỗng nhiên bị Nhạc Du Du cản xuống tới: “Chậm đã.”

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn nàng.

“Muốn uống rượu đúng không? Bản vương phi thay tướng công uống đi?” Nhạc Du Du khiêu khích nhìn Lãnh Huyền Nguyệt.

“Có thể a.” Lãnh Huyền Nguyệt vừa nhìn, nhất thời nở nụ cười, nguyên bản cùng một đồ ngốc uống rượu không có ý nghĩa gì, “Bắt quá, phải uống liền ba chén nga.”

“Không thành vấn đề.” Nhạc Du Du cười lạnh một chút, rượu nơi này cùng bia không sai biệt cho lắm, nàng cũng không phải sợ, bắt quá, sẽ không dễ dàng như vậy làm thỏa mãn ý của Lãnh Huyền Nguyệt, “Chỉ là, uống rượu cũng phải có quy củ, không biết thái tử điện hạ có dám hay không cùng bản vương phi đánh cược một chút không?”

Nhạc Du Du thanh âm không nhỏ, ở đây mọi người cơ hồ cũng nghe được, hoàng thượng thậm chí còn khoát tay chặn lại ngăn nhạc công diễn tấu, tò mò nhìn nàng.

“Đánh cược?” Lãnh huyền nguyệt nhìn lướt qua bốn phía, khoe miệng cười lớn hơn nữa, “Đánh cược gì nào?”

“Cũng không phải đánh cược gì, chẳng qua là trò chơi nhỏ mà thôi, ai thua thì người đấy uống, người thấy như vậy có được không?”

Lãnh Huyền Nguyệt nhú mày một cái, hơi trầm tư xuống, lập tức gật đầu: “Có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Vung quyền

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Kỳ thực Nhạc Du Du muốn cùng Lãnh Huyền Nguyệt đùa không phải trò chơi khó khăn gì, chính là vung quyền mà thôi. Nhớ ngày đó ở trường học, các nàng ngoại trừ học tập chính là huấn luyện, mỗi ngày một được cái gì, tựa như muốn ăn nhưng đều lười làm, cuối cùng đã có người nghĩ ra kế, vung quyền, ai thua thì đi mua đồ ăn, kết quả, vừa mới bắt đầu, Nhạc Du Du liền mỗi ngày đều phải đi tới đi lui căng tin cùng phòng ngủ, khiến cho nàng rất phiền muộn, vì thoát khỏi kiếp nông nô da đen, nàng liều mạng khổ công luyện tập, rốt cuộc sau một tháng mua đồ ăn, nàng có thể thích ý nằm ở trên giường, chờ bạn cùng phòng đem đồ ăn đưa đến bên miệng của nàng.

Nàng chính là đánh đầu thắng đó, không gì cần nói a, thậm chí bị gọi là “Quyền thần” mỹ dự. Cao điểm nhất ghi lại là, đã từng ở liên hoan tết âm lịch trong trường học trên yến hội, một hơi làm cho mười bốn nam sinh toàn bộ nằm xuống, từ nay về sau, danh xưng “Quyền thần” cũng là vang vọng toàn trường.

Vì thế, khi Nhạc Du Du đề nghị đã có chuẩn bị.

Bất quá, vùng quyền này trò chơi ở Băng Diễm quốc còn không có tồn tại. Thế là, Nhạc Du Du cũng giảng giải lại một chút (tin các độc giả cũng sẽ không xa lạ, nên ở chỗ này sẽ không nhiều dông dài (Lời tác giả là thế, nhưng độc giả hiểu hay không là chuyện khác = =)). Không nghĩ tới, Lãnh Huyền Nguyệt trí nhớ cùng ngộ tính đều rất tốt, rất nhanh liền nắm giữ được luật lệ.

“Hoàng thượng, hoàng hậu.” Lúc Nhạc Du Du xác định Lãnh Huyền Nguyệt có thể chính thức bắt đầu, bỗng nhiên đi tới giữ quỳ xuống, “Nô tì muốn chuộc tội với hoàng thượng cùng hoàng hậu trước”

“Nói đi.” Lãnh Húc nhiều hứng thú nhìn nàng.

“Lần này cùng thái tử điện hạ chỉ là trò chơi mà thôi, vạn nhất nếu có thất lễ ở nơi này, kính xin hoàng thượng hoàng hậu chuộc tội.” Nhạc Du Du không ngốc, vạn nhất đem thái tử quá chén, hoàng thượng lại mất hứng, chính mình chịu không hết tội.

“Vô phương.” Lãnh Húc há có thể không biết tâm tư của Nhạc Du Du, lập tức cười cười, “Vô luận ai thua ai thắng, cũng không cho phép tính toán, Huyền nhi, được không?”

“Phụ hoàng nói rất đúng.” Lãnh Huyền Nguyệt liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, khóe miệng ngoéo ... một cái, “Bắt đầu đi.”

“Vì trong lúc công bằng, nô tì có thể trước hết để cho thái tử thử ba lần.” Nhạc Du Du mỉm cười gât đầu.

“Không cần.” Lãnh huyền Nguyệt sắc mặt trầm xuống, hần cũng không tin hần không thắng được cái tiểu nha đầu này.

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng cười, Tiểu Du Du lại vẫn sẽ phép khích tướng.

“Là ngươi không cần ta làm cho nha.” Nhạc Du Du vô tội nhún nhún vai, “Thua cũng đừng chơi xấu a.”

“Bản thái tử là cái hạng người chơi xấu sao?”

“Tốt lắm.” Nhạc Du Du chân mày cau lại, muốn chính ngươi nói những lời này, hôm nay, bản vương phi nếu như không cho ngươi bị người mang ra khỏi đây, ta còn không cùng họ với ngươi.

Ách, ra về đây là cổ đại, nữ tử lập gia đình phải theo họ của trượng phu, hiện tại chính là Nhạc Du Du không muốn, thế nhưng, nàng cũng đã là Lãnh vương phi, vì thế, cái này bằng không.

Thế là Nhạc Du Du xuyên việt đến cổ đại lần đầu tiên vùng quyền liền hoa lệ ở trong hoàng cung tiến hành, đối phương là thái tử hiện nay.

Lần đầu tiên, Nhạc Du Du có ý để cho Lãnh Huyền Nguyệt thắng một chút, sau đó chịu thua ăn một ly rượu, lúc sau, nàng sẽ không lại cho hần thắng nữa.

“Bát con ngựa a, ha ha, thái tử ngươi thua...”

“Ngũ khôi thù a. Đa tạ a, thái tử uống rượu đi...”

“Lục lục lục a, không có ý tứ a, thái tử nâng cốc đều uống cạn sạch a...”

Cứ như vậy, Lãnh Huyền Nguyệt chỉ thắng một lần, sau đó chẳng thắng thêm được lần nào nữa, mắt thấy sáu bầu rượu đã cạn đáy, Nhạc Du Du trên mặt đáng tươi cười là càng ngày càng xán lạn, mà ánh mắt Lãnh Huyền Nguyệt lại càng ngày càng sùng mủ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Không muốn

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhìn bảy bầu rượu sắp uống cạn sạch, Lãnh Huyền Nguyệt lúc này mới thấy chính mình tựa hồ bị Nhạc Du Du gài bẫy, lập tức liền dùng nội lực đem rượu bức đi ra, thế nhưng, uống vào một thời gian hơi dài, đại bộ phận thân thể đều đã bị hấp thu, vì thế, không đợi hần ngưng tụ nội lực lúc đứng lên đã cảm thấy say, nói chuyện tựa hồ cũng có chút nói lắp.

“Được rồi, thi đấu dừng ở đây đi.” Lãnh Húc nhìn thái tử đã tám phần men say, đứng lúc xua tay ngăn bọn họ lại, “Thái tử đã say, đại gia cũng tất cả giải tán đi.” Sau đó đứng lên.

“Dạ.” Nhạc Du Du vừa nghe còn ước gì đâu, vội vàng quỳ xuống, “Cung tiễn phụ hoàng cùng mẫu hậu.”

“Không được.” Lãnh Huyền Nguyệt vừa nghe cũng không chịu, thất tha thất thểu đi tới, “Bản cung không có say, tiếp tục...”

Nhạc Du Du cúi đầu âm thầm ghen cười, đường đường là Thái tử mà say rượu còn thất lễ thế này, hình ảnh này thật khiến người ta muốn rớt cằm mà.

“Nhanh lên một chút.” Lãnh Huyền Nguyệt vừa nhìn Nhạc Du Du không lên tiếng, liền nóng nảy, “Bản cung nói bản cung, không có việc gì, tiếp tục... Ngươi thật lớn mật, dám không nghe bản cung?” Nói xong, thân thủ chỉ vào Nhạc Du Du, “Bản cung tương lai sẽ là hoàng thượng, ngươi...” Lập tức lại ngồi xổm người xuống hướng về phía nàng nói, “Tương lai cho ngươi làm hoàng hậu có được hay không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người cơ hồ đều hơi sững sốt. Nhạc Du Du không khỏi hừ lạnh một tiếng, thế nhưng, vẫn là không nói chuyện.

Lúc này, Lãnh Húc chân mày nhíu lại, một tay phát tay áo: “Thái tử uống rượu say, hồ ngôn loạn ngữ còn ra thể thống gì? Người đâu, hộ tống thái tử hồi phủ.”

‘Có’ thị vệ cùng thái giám lập tức tiến lên, đem Lãnh Huyền Nguyệt đi, sau đó mang đi ra ngoài, Bạch Ngọc Bình thủy chung không nói được lời nào, chỉ là bất quá lúc rời đi, cũng ý vị thâm trường nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, sau đó lui ra ngoài.

“Mọi người cũng tan đi.” Lãnh Húc nói xong, xoay người ly khai khỏi Phượng Minh cung.

“Tướng công, chúng ta cũng đi trở về đi.” Nhạc Du Du lúc này mới tạ ân đứng dậy, sau đó kéo Lãnh Hạo Nguyệt muốn đi, lại phát hiện có người túm lấy váy của nàng, cúi đầu nhìn, dĩ nhiên là Lãnh Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt công chúa, chúng ta phải đi về, hôm khác trở lại thăm ngươi có được hay không?” Nhạc Du Du cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Lúc này, đã có cung nữ thái giám qua đây thỉnh Minh Nguyệt hỏi Minh Nguyệt hỏi lâu. Chỉ là, tiểu cô nương kia lôi kéo váy của nàng không buông tay.

“Minh nhi.” Lúc này, đang chuẩn bị theo Lãnh Húc ly khai hoàng hậu Đồng Tuyết Mai nhìn thấy bộ dáng của nữ nhi, không khỏi kêu lên một tiếng.

Lãnh Minh Nguyệt nghe thấy thanh âm mẫu hậu, lúc này mới ủy khuất buông lỏng tay ra, sau đó sợ hãi cúi đầu, thế nhưng hai cái tay nhỏ bé cũng không dùng cảm nắm vạt áo của mình.

Nhạc Du Du trong tâm có điểm không đành lòng, vội vàng ngồi xổm xuống: “Minh Nguyệt nhi, tỷ tỷ đáp ứng ngươi, chỉ cần từ U Châu trở lại, liền tới thăm ngươi có được hay không?”

Lãnh Minh Nguyệt ngẩng đầu, trong đôi mắt to tựa hồ lại lấp lánh ánh sáng.

“Tỷ tỷ nói chuyện thế nhưng là chắc chắn.” Nhạc Du Du gật đầu, “Hoặc là ngươi cũng có thể đến Tấn vương phủ làm khách nha.”

Lãnh Minh Nguyệt ánh mắt càng sáng rực, không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn mẫu hậu của mình, dĩ nhiên là khuôn mặt thần tình khẩn cầu.

Đồng Tuyết Mai tuy rằng trong lòng khó chịu, thế nhưng, dù sao đây cũng là con gái của mình, nữ nhi duy nhất, cuối cùng trên mặt cũng có biểu tình, vì thế, cao hứng vẫn là nhiều hơn những thứ khác, lập tức liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, phát hiện trong mắt nàng cũng không có một tia giả dối, lúc này gật đầu: “Mẫu hậu đáp ứng ngươi.”

Lãnh Minh Nguyệt vừa nghe, nhất thời lại mỉm cười ngọt ngào, làm cho Đồng Tuyết Mai trong lòng sinh ra một tia cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hoa thành

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Rốt cuộc trước chạng vạng mới từ hoàng cung về tới vương phủ, Nhạc Du Du cuối cùng là thờ dài một hơi, thật đúng là mệt thật.

Một đêm không nói chuyện. Sáng sớm hôm sau, đoàn người hơn hai trăm thị vệ hộ tống chậm rãi xuất phát. Từ Phi Như thành đến U Châu không sai biệt lắm lộ trình tám chín trăm dặm, đánh giá phải đi khoảng hơn nửa tháng mới tới nơi.

Nhạc Du Du không biết cười ngra, mà Lãnh Hạo Nguyệt cũng quên mất cười ngra thế nào, vì thế, bọn họ đi xe ngra, còn lại Ngọc thúc cùng Trình Dật, Long Ngâm cười ngra bảo họ ở bốn phía xe ngra, vì thời gian tương đối dư dả, nên dọc theo đường đi cũng không quá gấp, thật ra lại có cảm giác đang đi du sơn ngoạn thủy.

“Nương tử, Dật ca ca nói, phía trước là Hoa thành nha” Lãnh Hạo Nguyệt hưng phấn thò đầu theo ngoài cửa sổ xe rồi rút trở về, “Nơi đó có thật nhiều hoa đẹp nha, chúng ta đi xem có được hay không?”

Nhạc Du Du gật đầu, lúc này mới đi nửa ngày liền nghỉ ngơi lại? Không biết Ngọc thúc có đồng ý không Bất quá, Hoa thành? Tên thật thoát tục.

Lại không nghĩ rằng, Ngọc thúc vừa nghe Lãnh Hạo Nguyệt muốn ở Hoa thành du ngoạn nửa ngày, lập tức liền dẫn người dẫn đầu đến phía trước đi an bài nơi ăn ở.

Vừa vào địa giới của Hoa thành, Nhạc Du Du không khỏi sợ ngây người, có thể thấy địa phương này cơ hồ đều bị các loại hoa cỏ bao trùm, hoa lê, hoa đào, hoa hạnh, thược dược, mẫu đơn, hoa lan... Nhạc Du Du cảm thấy ánh mắt đều không đủ dùng, lúc này chính là mùa hạ, vì thế, màu sắc và hoa văn cũng phi thường đầy đủ hết, nhiều loại hoa tựa như gấm để hình dung tuyệt không quá.

Đi vào trong thành, Nhạc Du Du cũng phát hiện, ở đây hẳn là thành thị lớn nhất từ lúc bọn họ đi ra khỏi Phi Như thành gặp phải, bởi vì ba ngày trước bọn họ dừng chân ở địa phương giống như là một thôn hay trấn nhỏ gì gì đó, mà ở đây, phần hoa trình độ suýt nữa so được với Phi Như thành.

Nhạc Du Du còn chưa kịp điều chỉnh tề bào hưng phấn, thì đã bị Lãnh Hạo Nguyệt kéo ra khỏi xe ngra: “Nương tử mau đi, người xem đi thật là nhiều người đều hướng bên kia đi nha.” Sau đó kéo nàng bỏ chạy, tựa hồ so với Nhạc Du Du còn hưng phấn hơn.

Trình Dật cùng Long Ngâm, còn có Linh Lung lập tức đi theo.

Nguyên lai là Hoa thành này có một ít văn nhân nhã sĩ đang làm thơ từ, có người còn nói có hoa này đệ nhất mỹ nữ cùng đệ nhất tài tử trong thành đều tới.

Nhạc Du Du đứng ở Lâm Hồ tiểu đình, nhìn trong đình thấy có mấy người tú tài rung đùi đắc ý trong miệng nói nhỏ, người còn lại còn thỉnh thoảng kêu lên “Hảo”, nàng không khỏi lắc đầu, đối với cái này một chút hứng thú cũng không có, thơ từ nàng học cũng không nhiều, nhớ ngày đó ở trong trường học nàng học chính là y, còn là y học lâm sàng, không có việc gì thì cùng bộ xương kia giao tiếp, không có thời gian rồi đi ê ẩm túm vãn a?

Bất quá, ở trong đó có một nữ tử hấp dẫn ánh mắt của Nhạc Du Du, nữ nhân này hơn nữa xinh đẹp đường hoàng, làm cho người ta muốn bỏ qua cũng khó khăn, nhìn đi nhìn lại xung quanh những nam nhân kia đều bộ dáng háo sắc, không khỏi có điểm tự ti mặc cảm, chính mình xuyên qua đến chưa từng thay đổi gì đâu? Người khác động đều có thể đẹp hơn? Phiền muộn a phiền muộn.

“Nương tử, những người đó thật là lợi hại, đều có thể xuất khẩu thành thơ nga.” Lãnh Hạo Nguyệt có chút ít ước ao nói.

“Hạo nhi sau này học tập thật tốt, cũng có thể như vậy.” Nhạc Du Du ủ rũ vỗ vỗ mu bàn tay hắn.

“Nương tử người xem, tỷ tỷ kia thật xinh đẹp... Ai.” Lãnh Hạo Nguyệt còn chưa nói hết câu, bàn tay bị捏 một cái làm hắn kêu lên, Nhạc Du Du tàn bạo trừng mắt nhìn hắn, “Nói, ai đẹp?”

“Cái kia, nương tử, nương tử đẹp...” Lãnh Hạo Nguyệt ủy khuất vuốt đầu tóc của mình, thanh âm sợ hãi, thế nhưng ánh mắt lại vẫn là thường thường phiêu liếc mắt mỹ nhân trong đình kia

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tâm linh mỹ

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Bên cạnh bọn Trình Dật nhìn bộ dạng Nhạc Du Du cùng Lãnh Hạo Nguyệt, không khỏi nở nụ cười.

Nhạc Du Du chép miệng, nhìn Lãnh Hạo Nguyệt kia vẻ mặt ủy khuất dạng, không khỏi lại không có lực, vội vàng kéo tay hắn: “Tướng công a, ta không phải có ý định đánh người, chỉ là, ngay trước mặt nương tử nhìn nữ nhân khác, là không đúng...”

Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, thế nhưng mi mắt cũng thủy, không có biện pháp, hắn nhìn bộ dạng Nhạc Du Du nhìn không được cười ra tiếng.

“Cái kia, tuy rằng nương tử ta giáo dục nhà người hơi quá, người nếu nói láo không phải hài tử ngoan, thế nhưng đâu? Thỉnh thoảng nói một chút cũng

vẫn được biết không?” Nhạc Du Du tận lực đem giọng điệu phóng ôn nhu.

“Thế nhưng nương tử, lúc nào có thể nói được?” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên liền giọng lên trong suốt mắt to, chờ mong nhìn Nhạc Du Du.

“Này a? Cũng như tỷ nói...” Nhạc Du Du đang cố gắng tự hỏi phải tìm từ như thế nào mới có thể làm cho Lãnh Hạo Nguyệt nghe hiểu tốt hơn, “Nói thí dụ như hiện tại đi, tuy rằng tỷ tỷ kia là so với nương tử của người, chính là đẹp hơn, đẹp hơn một chút...” Vừa nói xong liền lấy tay khoa tay múa chân một chút, “Thế nhưng, người suy nghĩ một chút thì được thôi, muốn nói cũng phải nói nương tử xinh đẹp nhất, hiểu chưa?”

“Nha.” Lãnh Hạo Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ hiểu rõ gật gật đầu, “Nói cách khác, vốn là nương tử không đẹp, thế nhưng, cũng phải nói nương tử so với nhân gia phiêu... đẹp hơn...” Nói nói, vì Nhạc Du Du kia mặt đã có điểm đen, thanh âm Lãnh Hạo Nguyệt cũng một chút yếu đi xuống, thẳng đến mai danh ẩn tích.

“Tướng công!” Nhạc Du Du nhìn bộ dáng của hắn, cơ hồ là theo hàm răng ra bên ngoài từng chữ từng chữ gạt ra nói, “Chẳng lẽ người cảm thấy ta không đẹp?”

“Đẹp, nương tử xinh đẹp nhất.” Lãnh Hạo Nguyệt sợ đến giật cả mình, vội vàng ngừng đầu lên, rất nghiêm túc gật đầu.

Trình Dật cười đến chuột rút, Long Ngâm khoe miệng cũng run rẩy giống như động kinh.

“Thật ngoan, một hồi trở lại làm cho người thức ăn ngon nha.” Nhạc Du Du hướng Lãnh Hạo Nguyệt vui lên, sau đó lập tức quay đầu nhìn Trình Dật cùng Long Ngâm, cho hắn một ánh mắt “Dám cười thử xem”.

Lúc này, trong đình mỹ nữ kia cũng vừa mới làm xong một bài thơ, thẳng cái cả sảnh đường màu.

Nhạc Du Du cũng rất không buồn liếc liếc mắt mỹ nữ trong đình một cái, bỗng nhiên suy nghĩ sờ sờ mũi, hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt nói: “Kỳ thực ta cũng không phải muốn Hạo nhi nói dối, tỷ tỷ kia thực sự rất đẹp, thế nhưng là không thể so với nương tử ta đây.”

“Vì sao không thể so với?” Trình Dật thực sự không nhịn được, vội vàng hỏi.

Nhạc Du Du tức giận quay đầu lại trừng mắt Trình Dật: “Không cùng một loại sao có thể so sánh được?”

Lãnh Hạo Nguyệt không hiểu gãi gãi đầu.

“Nàng xinh đẹp là bởi vì, là ngoại tại, đó là rất nông cạn, hiểu không?” Nhạc Du Du cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, “Chỉ có giống như người vậy sắc quý mới có thể lưu ý bởi vì...”

Trình Dật phiền muộn biết im miệng, thế nào mà mỗi lần nữ nhân này tâm tình không tốt, không may đều là mình đâu?

“Lão nương xinh đẹp là nội tại, là đẹp ở tâm linh, tâm linh, hiểu không?” Nhạc Du Du cơ hồ là rống lên, TNND, tâm linh đẹp mới thật là đẹp, này giúp tục nhân a...

Bất quá, giọng nói cơ hồ làm cho tất cả mọi người đều nghe thấy được, mọi người sôi nổi ghé mắt, thậm chí ngay cả trong đình người cũng đều đưa mắt qua đây.

Nhạc Du Du nguyên bản rất tức giận, thế nhưng, bị mọi người vừa nhìn, không khỏi liền 囧, lập tức phản mặt xấu hổ cúi đầu: “Tuy rằng tiểu nữ là mỹ nữ, thế nhưng, đại gia cũng không thể nhìn tiểu nữ như thế đi? Tiểu nữ sẽ xấu hổ...”

Phốc! Trình Dật người thứ nhất ói ra.

Phốc phốc! Long Ngâm cùng Linh Lung cũng ói ra.

Phốc phốc phốc... Người nghe cơ hồ đều ói ra!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bị đẩy ra

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Phản ứng của Trình Dật làm cho Nhạc Du Du rất tức giận, trừng mắt trong nháy mắt trừng lên, mà mọi người phản ứng lại làm cho nàng rất phiền muộn,

đành phải lấy Trình Dật trút giận, chỉ bắt quá, không đợi nàng xuất thủ giáo huấn hẳn, liền bỗng nhiên cảm thấy xung quanh khí tựa hồ không đúng.

Còn lại vài người tựa hồ cũng đều phát hiện xung quanh dị thường, đều đem ý cười nín trở lại.

Nhạc Du Du nắm nắm tóc, sau đó lùi kéo bên người Linh Lung: “Bọn họ đều làm sao vậy?”

“Bọn họ...” Linh Lung cũng có chút nói lắp, “Bọn họ dường như, tựa hồ cũng đang nhìn vương gia...” Trên mặt biểu tình còn có chút quần quýt, vừa ghen cười đến quá mức nên khó tiếp thu rồi, muốn nàng luôn luôn trầm ổn, không muốn hình tượng sẽ hủy ở trên người chủ tử mình. . .

Nhạc Du Du nhìn lướt qua mọi người, sau đó bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn bên cạnh Lãnh Hạo Nguyệt, một thân trường sam nguyệt sắc, mặt hoàn mỹ đến không thể soi mói, bị gió thổi lên mái tóc dài đỏ rực, lại hợp với cặp kia trong suốt đầm nước giống như con người. . . Yêu nghiệt a a a.

Nhìn nhìn lại người chung quanh, vô luận là nam nhân hay nữ nhân, thế nhưng đều nhìn chăm chăm Lãnh Hạo Nguyệt đến xuất thần, thậm chí có người nước bọt đều chảy tới trên mặt đất, cũng không có thiếu máu mũi giàn giụa.

Mà Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ như bị dọa, lui về phía sau, thân thủ tựa hồ còn muốn đi nắm lấy tay Nhạc Du Du: “Nương tử...”

Nhạc Du Du triệt để choáng váng, triệt để buồn bực, chỉ là còn không chờ nàng cảm khái, cũng không đợi nàng bảo vệ Hạo nhi, người nọ liền động thủ, hùng dũng qua đây, hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt đi, đem Nhạc Du Du đẩy ra.

“Chớ đây.” Nhạc Du Du nổi giận, hô to liều mạng đi phía trước, nàng không thể cùng Hạo nhi xa nhau, chỉ là, nàng bỏ quên lực lượng mọi người, tiếng la của nàng căn bản là không làm nên chuyện gì, không có ai để ý nàng, thậm chí còn có nữ nhân từ phía sau níu chặt tóc của nàng đem nàng kéo ra ngoài.

“Tư sắc như vậy còn muốn cùng bản tiểu thư cướp soái ca?” Một thất lưng so với thùng nước còn to hơn, thô nữ nhân giắt thất lưng chỉ vào Nhạc Du Du nói, “Thức thời cũng nhanh, bọn tỷ muội, đem nàng văng ra.”

Thế là, Nhạc Du Du liền bị một đám nữ nhân dùng đường pa-ra-bôn tư thế ném đi ra ngoài.

“Phu nhân, người không sao chứ?” Linh Lung vội vàng chạy tới đem Nhạc Du Du đỡ lên, cũng là bị dọa đến một thân đổ mồ hôi lạnh, nếu như vương phi có gì không hay xảy ra, vương gia còn không lột da của nàng?

Nhạc Du Du xoa xoa cái mông đau đớn, bị ai nhìn cách đó không xa đám người điên cuồng kia, phần lớn là nữ nhân, triệt để hết chỗ nói rồi, thế giới này quá điên cuồng. Bất quá, làm cho nàng an ủi chính là thấy Trình Dật cùng Long Ngâm bảo vệ Lãnh Hạo Nguyệt cấp tốc hướng xa xa chạy đi, hoàn hảo a, Hạo nhi không bị vây trong tay đám điên này, bằng không, sợ rằng quần áo cũng bị lột sạch nha. . .

“Phu nhân?” Linh Lung ở trước mặt Nhạc Du Du quơ quơ tay, không phải là ngã đến ngu đi chứ?

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du hoàn hồn, “Chúng ta vội vàng đuổi theo tướng công cùng bọn họ đi.” Nói xong, nhắc chân lên để chạy.

“Phu nhân, đừng đuổi theo.” Linh Lung nhìn dần dần đi xa một đoàn sương mù, “Trình Dật cùng Long Ngâm hẳn là sẽ đem công tử mang về khách sạn.”

Nhạc Du Du gật đầu, hai người bọn họ võ công không kém, mới có thể bảo vệ tốt cho Hạo nhi: “Chúng ta nhanh hồi khách sạn đi.” Có lẽ sẽ trầm tĩnh lại thôi, Nhạc Du Du bỗng nhiên liền phát hiện nguyên lai cái mông đau như thế? Không khỏi nhếch miệng lên hét một tiếng, “Cái mông của ta khả năng biến thành bốn cánh hoa roi. . .”

Linh Lung nhìn không được nở nụ cười, nào có cái mông nào có bốn cánh hoa nha? Sau đó đỡ Nhạc Du Du khập khiễng chậm rãi hướng khách sạn đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Đi ra thật xa, Nhạc Du Du bỗng nhiên quay đầu lại, lại phát hiện vừa rồi vài người trong đình bao gồm cả cô gái đẹp kia cũng đã không thấy, không khỏi lắc đầu, chỉ có thể xem như bọn họ xui xẻo, gặp Hạo nhi, đem danh tiếng của bọn họ cướp sạch a.

Không khỏi lại muốn chính mình, mỗi ngày cùng yêu nghiệt kia ở cùng một chỗ, liệu kiếp này có được như ý? Nghĩ tới đây, Nhạc Du Du ủa khuất liền quỵen miệng. Chỉ là đến nửa ngày, cũng không có một giọt nước mắt rơi xuống,đành phải hung hăng hừ lạnh một câu “Hoa thành này xem ra phải sửa là ‘thành Hảo Sắc’ mới đúng. . .”

Linh Lung nhìn bộ dạng chủ tử của mình, ngoại trừ lắc đầu vẫn là lắc đầu.

“Linh Lung, nơi đó có bán kẹo hồ lô.” Nhạc Du Du bỗng nhiên lại phát hiện giống như ở thời hiện đại, trong qua khứ cũng có bán. Thế nhưng do đi hơi mau một chút, liền không khỏi hét lên, cái mông đau quá.

“Phu nhân ngồi nghỉ ở đây một chút đi, nô tỳ qua mua được rồi.” Linh Lung vội vàng kéo nàng lại, ý bảo nàng ngồi xuống.

Nhạc Du Du gật đầu, ở cổ đại điểm tốt chính là ở chỗ này, muốn đánh cũng không cần chính mình ra tay, chỉ cần nói một tiếng sẽ có người làm, thoải mái a thoải mái.

Linh Lung rất nhanh cầm xiên mứt quả trở về, vừa mới đi được vài bước liền phát hiện không thấy vương phi ngồi ở ven đường, mà ở đầu hẻm bên cạnh có mấy bóng đen xuất hiện, nhất thời nường mảy, thậm kê không tốt, một bên gọi thư tín một bên đuôi theo.

Nhạc Du Du đang vui vẻ rạo rực ngồi ở chỗ kia chờ Linh Lung, lại bỗng nhiên sau gáy đau nhói, sau đó trước mắt tối sầm ngay lập tức mất tri giác cái gì cũng không biết.

Dĩ nhiên là bị người từ phía sau đánh hôn mê.

Nhạc Du Du chậm rãi khôi phục ý thức, khi tỉnh lại cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hơn nữa toàn thân đau nhức, trong vô thức muốn dùng tay sờ sờ đầu, lại phát hiện cánh tay căn bản là không nhúc nhích được, muốn chửi ầm lên, lại phát hiện trong miệng đang bị nhét vải rách làm cho nàng không nói được.

Nhạc Du Du cảm thấy muốn buồn nôn, miếng vải này mấy trăm năm không được giặt sạch sao?

“Tĩnh?” Một thanh âm quen thuộc truyền tới, sau đó có người đứng ở trước mặt nàng.

Nhạc Du Du mở mắt, là một khuôn mặt rất quen thuộc, không phải là ai khác, chính là người lúc trước muốn nhúng chàm Hạo nhi, Bạch Ngọc Sơn.

“Tĩnh là tốt rồi.” Bạch Ngọc Sơn lấy tay nâng cằm Nhạc Du Du, vẻ mặt như kẻ trộm cười, “Tĩnh rồi thì chơi mới thú vị chứ...”

Nhạc Du Du trong lòng trầm xuống, người này không phải là muốn làm gì mình đây chứ?

Câu nói kế tiếp của Bạch Ngọc Sơn làm cho Nhạc Du Du triệt để thất vọng đau khổ, chính mình đã đoán đúng. Hắn thật là muốn làm cái gì đó trước sau đó sẽ giết, từ lần trước bị đánh, Bạch Ngọc Sơn giận tở tở vì đã không đòi lại món nợ này cho hắn, vì thế, ghi hận trong lòng, có câu nói không sợ kẻ trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ ơn, Nhạc Du Du cuối cùng là hiểu chân lý câu nói đó.

Bạch Ngọc Sơn mấy ngày nay đã điều tra nàng đi những đâu, không ngờ rằng hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội.

“Các huynh đệ, vị này là Tần vương phi.” Bạch Ngọc Sơn cười gian đứng dậy, “Lát nữa sau khi thiếu gia ta hưởng thụ xong, các người cũng thay phiên nhau nếm thử mùi vị này đi...”

“Cảm tạ thiếu gia.” mấy người nam nhân áo đen bên cạnh đều nở nụ cười gian

Nhạc Du Du trong lòng âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ mình thực sự sẽ bị làm nhục bởi đám cận vệ này?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chút ôn nhu

Edit: gau5555

Beta: Wicca

Nhạc Du Du giương mắt đánh giá bốn phía một chút, sợ rằng không thể trông cậy được vào ai gặp phải chuyện bất bình, bởi vì nơi này căn bản là miếu hoang, dựa theo lệ cũ, miếu đồ nát không phải giống như đền xây ở nơi hoang giao dã ngoại sao? Nếu không thì cũng không thể trở thành miếu đồ nát. Nơi hoang giao dã ngoại này sở dĩ sẽ trở thành địa điểm vì rất nhiều người vi phạm pháp lệnh đều chọn nơi này, còn không phải là bởi vì ở đây người rất hiếm sao?

Nhạc Du Du vừa liếc nhìn về mặt kẻ trộm hướng chính mình cười vờn móng vuốt ra, không khỏi hồi hận a, ban đầu ở “Thực là trời”, thế nào không dùng băng ghê đập cho hắn vỡ đầu đi?

Xem ra, trông cậy vào người khác tới cứu mình là không thể nào, chỉ có thể dựa vào mình, thế là, dùng sức ứ mấy tiếng.

“Người muốn nói gì?” Bạch ngọc Sơn nhìn bộ dáng của Nhạc Du Du, tựa hồ hiểu ý của nàng.

Nhạc Du Du vội vàng dùng sức gật gật đầu, nháy mắt một cái rất là kỳ vọng theo dõi hần.

Bạch ngọc Sơn hiển nhiên là cảm thấy Nhạc Du Du đã là cái thót gổ thượng thịt, căn bản là chạy không được, liền cười cười: “Có thể, bổn đại gia liền cho người cơ hội cuối cùng nói chuyện...”

Nhạc Du Du trong lòng sinh khí, thế nhưng, lại không thể phát ra được.

Rốt cuộc, Hần đến chỗ nang cảm miếng khăn rách không biết được làm bằng gì bên trong miệng Nhạc Du Du đi xuống.

“Khụ khụ...” Nhạc Du Du nhìn không được dùng sức ho khan mấy tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch ngọc Sơn lắc đầu, “Người nói người bị mồm của ta lại điểm này không xứng với thân phận của người lắm?”

Bạch Ngọc Sơn sùng sốt.

“Tốt xấu gì người cũng là quốc cữu tương lai không phải sao? Nói như thế nào cũng có thể dùng khối lụa bằng sa tanh bị mồm cho ta chứ? Tại sao có thể dùng khăn lau này?” Nhạc Du Du vẽ mặt thống khổ a, “Đây không phải là hại người của chính mình sao?”

Bạch Ngọc Sơn nhướng mày, đều lúc này, nàng vẫn còn có tâm tư tính toán bị mồm là dùng vải gì? Rốt cuộc là nữ nhân này có sợ hãi không đấy? Vẫn là nàng theo thẳng ngực kia lâu nên đến bản thân cũng choáng váng theo? Hần lập tức quay đầu lại nhìn thủ hạ của mình: “Các người dùng cái gì chặn miệng của vương phi?”

“Hồi gia, tiểu nhân nhất thời không tìm được thứ gì thích hợp, liền.....” Kỳ trung một người áo đen cúi đầu khom lưng trả lời, nói xong giương mắt nhìn Nhạc Du Du một chút, “thuộc hạ dùng một cái bít tất...”

“Nôn...” Lời này vừa nói ra, Nhạc Du Du bỗng nhiên liền ói ra, nôn xong còn mắng, “Người nha bao lâu rồi không rửa chân? Có bệnh phù chân không? Có biết hay là phải chú ý vệ sinh không? Như thế mà không chú ý vệ sinh, sớm muộn gì cũng sẽ.....”

Tất cả mọi người là tức khắc đều đầy vạch đen.

“Được rồi.” Bạch Ngọc Sơn không nhìn được khoát khoát tay, hần cũng không công muốn nói nhiều với nữ nhân này, phải biết rằng vạn nhất có người đến hần sẽ không sống nổi, vì thế, muốn tốc chiến tốc thắng, “Đừng nói nhảm, người hôm nay là trốn không thoát, nhận mệnh đi.” Nói đến đây, đã muốn đi qua xé rách y phục của Nhạc Du Du.

“Dừng.” Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, bỗng nhiên kêu lớn lên, nàng bây giờ việc có thể làm chính là kéo dài thời gian, có thể kéo được tý nào hay tý đấy, phía sau hai tay mò trên mặt đất cảm lấy tảng đá, liều mạng đập vào sợi dây trên cổ tay.

Bạch Ngọc Sơn lại càng hoảng sợ, tay cũng cứng lại theo.

“Cái kia... Có thể hay không phiền phức người ôn nhu một hồi? Ta là sợ đau nha...” Nhạc Du Du miễn cưỡng mỉm cười, “Còn nữa, có phiền phức hay không mấy vị kia có thể xoay người sang chỗ khác? Tiểu nữ sẽ xấu hổ...” Nói xong, còn làm một động tác e thẹn không gì sánh được.

Lời này vừa nói ra, chỉ nghe thấy ồm một tiếng, có vật gì trên nóc nhà rớt xuống, đập đổ cửa miếu đổ nát một mảnh bụi bặm tung lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nam nhân y phục rực rỡ

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Cửa động dọa người trong phòng nhảy lên.

“Ai?” Thủ hạ Bạch Ngọc Sơn liền xông ra ngoài, đem người nọ vây ở giữa, “Thật to gan...”

Lúc này, từ trên mặt đất một người chậm rì rì bò lên, một thân y phục đủ mọi màu sắc thật là đáng chú ý, chỉ thấy hần hết sức bất mãn phui bụi bặm ở trên y phục, sau đó lại sửa sang tóc một chút, vẽ mặt tức giận: “Các người muốn la ó cái gì? Muốn lên thì lên nhanh đi, không thì biến đi, nét mực này, thật là...” Nữ nhân này lạc thanh lạc khí không lí do làm cho hần ở trong bụi hoa nổi lên một tảng da gà.

Tất cả mọi người đều không hiểu ra sao.

“Không biết bọn đại gia tối hôm qua mệt đến sắp chết sao? Ngủ một giấc cũng không được thanh nhàn...” Tối hôm qua phong lưu khoái hoạt, nam nhân y phục rực rỡ nói, mắt phượng hẹp dài quét mọi người một chút, sau đó rơi vào trên mặt Nhạc Du Du, trong miệng tấm tắc hai tiếng, sau đó lại lắc đầu: “Sắc chỉ có thể này thôi sao? Còn học người khác làm nũng? A... Chịu không nổi...” Nói xong lấy tay vuốt phẳng cánh tay của mình một chút, lại hướng về phía Bạch Ngọc Sơn lắc đầu, “Thật không có mắt nhìn, nữ nhân này, cho không cũng không thềm...”

Nhạc Du Du lúc này rất tức giận, nàng chọc phải người nào sao? Chính mình tuy rằng không phải tiểu thư khuê các, nhưng cũng có thể coi là con gái rượu đi? Thế mà từ lúc đến nơi này, cái gì gọi là lực hấp dẫn cũng biến đâu mất? Không khỏi nổi giận: “Người người chết yêu, cô nải nải ta chọc giận người lúc nào? Ta nhìn thế nào mà không có tư sắc?”

“Hết? Lại còn hết rất lớn a.” Nam tử y phục rực rỡ vừa nghe xong, cũng không tức giận trái lại lại vui vẻ, “Người nói cho ta biết, chỗ nào của người có tư sắc? Nhiều lắm thì chỉ có thể nhìn ra là một nữ nhân đã...”

“Lão nương ta muốn ngực có ngực, muốn hông có hông, so với người nam không ra nam, nữ không ra nữ mạnh hơn nhiều...” Nhạc Du Du kêu lớn lên, “Còn có, ta là có tâm hồn đẹp, tâm hồn đẹp, người thì biết cái gì!” Thực sự là tức chết thôi, những người này chỉ nhìn tổng thể bên ngoài? Thực sự là nông cạn, tục tằng! Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Hạo nhi của nàng là tốt nhất, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã nói nàng đẹp...

Nghĩ đến Hạo nhi, Nhạc Du Du không lòng lại cảm thấy khổ sở, không biết chính mình còn có thể hay không gặp lại tiểu tử ngọc kia, cũng không biết vận nhất mình bị người này giết, Hạo nhi có nhớ tới mình hay không...

Bạch Ngọc Sơn cùng thủ hạ nhìn hai người một lời ta người một lời, tựa hồ không để hấn vào trong mắt, cũng không khỏi nổi giận, thế nhưng, lại không biết nam nhân y phục rực rỡ này lai lịch như thế nào, vì thế, còn chưa dám tùy tiện ra tay, đành phải ôm quyền nói: “Hi vọng huyênh đài không nhúng tay, cái này là ân oán giữa chúng ta...”

“Tại sao ta phải nghe lời của người” Nam nhân y phục rực rỡ vừa nghe thấy thế hai tròng mắt bỗng nhiên mở trừng, “Vốn là với nữ nhân này không có ý nghĩa gì, thế nhưng nghe người vừa nói, ta lại có ý tứ, vì thế, các người nên đi đi, nữ nhân này thuộc về ta...” Nói xong, bản thân tự đi tới trước mặt Nhạc Du Du, bóp má của nàng một chút, “Ân, làn da này còn được, Bọn đại gia đêm nay sẽ dùng tạm đi...”

Nhạc Du Du sùng sốt, nam nhân này cảm giác sao không giống như là người tốt?

“Muốn chết.” Bạch Ngọc Sơn vừa nghe xong sắc mặt nhất thời trầm xuống, sau đó vung tay lên, “Vay đừng trách bọn đại gia không khách khí, lên.”

Những người áo đen kia vừa nghe, lập tức liền vây lại, nhưng, nam nhân y phục rực rỡ kia căn bản là không nhìn ở trong mắt, trái phải quơ quơ, thậm chí Nhạc Du Du còn không nhìn thấy hấn ra tay thì, đã có người ngã xuống đất khóc thét.

Bạch Ngọc Sơn vừa nhìn đã biết gặp phải cao thủ, không dám chậm trễ, lấy ra một cây đao, liền hướng Nhạc Du Du đâm tới, hấn không thể để cho nàng sống, bằng không, thì mình chỉ có con đường chết...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Phụ trách

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Ánh mắt Nhạc Du Du tuy rằng đang nhìn mọi người, thế nhưng hai tay phía sau động tác không chút nào chậm trễ, rốt cuộc, cổ tay cũng buông lỏng, sợi dây da bị nàng chặt đứt, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Đúng lúc này, Bạch Ngọc Sơn quay người lấy đao hướng nàng đâm qua, vội vàng xoay người một cái, cuối cùng cũng tránh khỏi cái đao nhỏ kia, thế nhưng cũng sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bạch Ngọc Sơn không nghĩ tới Nhạc Du Du có thể cỡi dây, hơi sững sờ, nhưng rất nhanh lại vọt tới.

Nhạc Du Du không có võ công, nàng chỉ là thời gian ở trường, tiếp thu quá trình huấn luyện đơn giản mà thôi, vì thế, đối mặt có võ công của Bạch Ngọc Sơn, nàng có thể tránh thoát một lần, nhưng lần thứ hai khó có thể tránh, hơn nữa, nàng chỉ cỡi được đoạn dây ở tay, còn sợi dây ở chân, nàng còn chưa kịp cỡi ra a....

Nhìn ngọn đao nhỏ bóng loáng lao đến chính mình, Nhạc Du Du đành phải nhắm mắt vào thẳm nghĩ: Mạng ta xong rồi! Chỉ mong sau khi chết sẽ được quay trở lại a...

Tuy nhiên, một tiếng hét thảm thiết kêu lên, Nhạc Du Du cũng không chờ đến đau đớn trong tưởng tượng, không khỏi mở mắt ra nhìn, Bạch Ngọc Sơn đang cầm cổ tay khóc thét, vội vàng tay chân đụng vào nhau, sau đó bắt đầu luống cuống tháo sợi dây ở dưới chân.

“Bồn đại gia đã nói qua, nữ nhân này đêm nay thuộc về ta, ngươi như thế nào mà lại không nghe thấy?” Nam nhân y phục rực rỡ rất là bắt mắt đi hướng về phía Bạch Ngọc Sơn lắc đầu, “Vây cũng không trách được ta, lúc đầu thai phải học ngoan nha...”

Bạch Ngọc Sơn sợ đến mặt không còn giọt máu, hắn không muốn chết, chậm rãi lui về phía sau, lại thừa dịp nam tử y phục rực rỡ không chú ý, ném một viên đạn xuống đất, nhất thời bốn phía tràn ngập khói đen.

Nhạc Du Du bị ghen hòng liên tục ho khan. Chỉ bất quá, yêu đạn kia tới cũng mau mà đi cũng mau, lúc tan hết đã không còn nhìn thấy hình bóng Bạch Ngọc Sơn đâu, ..

Nam nhân y phục rực rỡ kia cũng không đuổi theo, chỉ là rất bắt mắt đi nhún nhún vai, coi như hấn mạng lớn đi.

Nhạc Du Du lúc này đã đem sợi dây trên chân cởi ra, vừa nhìn tư thế này cũng gấp vội đứng lên không quay đầu lại.

Vừa mới chạy không được vài bước, Nhạc Du Du liền đâm vào trên ngực một người, không khỏi hét lên một tiếng, sau đó lui về phía sau, nhưng không cẩn thận lại đặt móng ngựa trên mặt đất, vốn cái móng đã bị quăng ngã không nhẹ rồi, vừa nẩy trên mặt đất ngồi rất lâu, lúc này lại vừa ngã, đau đớn tăng lên, nước mắt liền rớt xuống.

“Nữ nhân này ngươi cũng không có lương tâm đi?” Nam tử y phục rực rỡ kia không biết đã đứng trước mặt nàng từ lúc nào, thấy Nhạc Du Du ngã sấp xuống, cũng ngồi chồm hồm xuống, “Bồn đại gia cứu ngươi, ngươi cũng không biết cảm tạ ta một chút?”

“Cám ơn nhiều.” Nhạc Du Du vội vàng lau nước mắt, cái móng của nàng thì ai sẽ chiều cô đây? Liên tiếp bị thương a, nhưng cũng chỉ có thể nhếch miệng lên, “Thời gian không còn sớm, cũng nên trở về nhà ăn cơm....” Sau đó liền đứng lên khập khiễng đi ra ngoài, Hạo nhi khẳng định là chắc đang lo lắng nàng, cả nhà đầu Linh Lung kia cũng khẳng định nóng nảy...

“Chỉ một câu cảm ơn là xong?” Nam tử y phục rực rỡ tựa hồ rất bất mãn với câu trả lời của Nhạc Du Du, thoáng một cái đã chặn lối đi của nàng, “Bồn đại gia rõ ràng đang ở trên nóc nhà ngủ thật tốt, nếu không phải ngươi học người ta ngừ điệu lặc lặc thanh lặc lặc tức giận, làm người khác buồn nôn nổi cả da gà, sẽ theo nóc nhà ngã xuống hay sao?” Nói xong, còn làm nũng tựa như uốn éo thân thể, sau đó vuốt cái móng của mình ủy khuất hề hề nói, “Đám người đó thiếu chút nữa cho ngươi bị thương nga, ta mặc kệ, ngươi phải phụ trách...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hoa Hồ Điệp

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Ngừ khí cùng biểu tình của nam nhân làm cho Nhạc Du Du nhìn không được toàn thân nổi lên một tầng da gà, này nha, còn nói người khác buồn nôn, chính hấn còn có thể làm cho người ta buồn nôn đến có thể làm chết mười con bò.

“Phụ trách? Phụ cái gì trách cái gì?” Nhạc Du Du trừng mắt nhìn hấn, “Lấy thân báo đáp sao? Xin lỗi quá cũ, hơn nữa, tỷ tỷ ta là hoa đã có chủ, còn nữa, đối với ngươi nam nhân tựa như loại Hoa Hồ Điệp này, lão nương ta cũng không có hứng thú...”

“Làm sao ngươi biết tên của người ta?” Nam nhân ngạc nhiên liền mở to hai mắt nhìn, sau đó bỗng nhiên lại sáng sủa cười, “Không nghĩ tới tên của người ta còn vang dội như thế a...”

“Tên?” Nhạc Du Du một bộ dạng dờ khóc dờ cười, “Ngươi không phải muốn nói cho ta biết ngươi tên là Hoa Hồ Điệp chứ...”

“Chán ghét, chính là khuê danh của người ta...”

Ừm, Nhạc Du Du rút cuộc lại cùng đất trời tiếp xúc thân mật, ai có thể nói cho nàng biết, nàng đang gặp phải điều nhân gì?

“Nương tử a, nghe đại danh Hoa Hồ Điệp của ta lại kích động thành như vậy a?” Hoa Hồ Điệp da mặt phồng chừng so với thành tường còn dày hơn, “Vẫn là không còn kịp rồi, chuẩn bị ở nơi này làm thành chuyện tốt?”

“Ngươi đừng tới đây...” Nhạc Du Du bị thúc cực kỳ a, nàng có phải vừa mới ra miệng hồ lại tiến vào ổ sói hay không?

“Không... Qua đây sao được?” Hoa Hồ Điệp nói còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên sắc mặt cứng đờ, “Tuy nhiên tiếp theo sẽ không qua đây.” Bàn chân

vừa bước một nửa liền thực sự thu trở lại, sau đó ngưng cười, “Ta Hoa Hồ Điệp tuy rằng sự nghiệp chủ yếu là hái hoa, nhưng lại không miễn cưỡng đối phương, ha ha, muốn người tình nguyện mới có ý tứ...”

Nhạc Du Du sững sốt, người này sắc mặt thế nào trở nhanh như vậy? Hơn nữa, ánh mắt gì kia hình như còn đang nhìn vào phía sau của mình? Chẳng lẽ phía sau mình có cái gì? Hơn nữa nhìn bộ dáng Hoa Hồ Điệp, tựa hồ à rất sợ hãi, chứng tỏ đằng sau có cái gì đó rất lợi hại... Trong lòng không khỏi bắt đầu sờn tóc gáy lên.

Người a chính là như vậy, chỉ sợ chính mình dọa chính mình, giống như Nhạc Du Du, học y mấy năm nay, lá gan đều đã được rèn đúc rất cường đại, vì thế, nàng không sợ máu, cũng không sợ thấy người chết. Thế nhưng, hiện tại, không biết phía sau là vật gì mà khiến cho cao thủ như Hoa Hồ Điệp đều sợ hãi như thế, vật này hẳn phải là thứ rất kinh khủng, vì thế, không tự chủ liền sợ hãi đứng lên.

Thế nhưng càng sợ hãi lại càng cảm thấy hiếu kỳ, thế là, chậm chậm quay người sang, kết quả, không đợi khi trông mắt nhìn thấy liền hôn mê.

“Tại hạ không biết nữ nhân này được Nguyệt các tôn chủ coi trọng, ha ha, Hoa Hồ Điệp không thể mạo phạm, cáo từ!” Hoa Hồ Điệp vừa nhìn Nhạc Du Du đã hôn mê, vội vàng hướng người đứng ở đối diện đang mang mặt nạ màu đen trên đầu quần khăn màu đen chấp tay, sau đó xoay người bỏ chạy, cười nhạo a, màu đen kia huyền thiết nổi trên mặt nạ màu trắng non, thế nhưng tiêu chí của Nguyệt các tôn chủ Nguyệt Phách, trên giang hồ có mấy người không nhận ra a? Nếu như biết nữ nhân này là của Nguyệt Phách, hẳn có mười mạng cũng không dám nói khinh bạc a, trên đời này mỹ nữ thiên ngàn vạn, hẳn còn không có chơi đã đâu, càng không muốn bỏ mạng sớm a.

“Trở về.” Khuôn mặt dưới mặt nạ phát ra giọng nói buồn buồn, tuy rằng không lớn, nhưng lại làm cho Hoa Hồ Điệp lập tức dừng cước bộ lại.

“Đưa nàng về lại khách sạn.”

Nga. Hoa Hồ Điệp âm thầm nuốt một miếng nước bọt, sau đó xoay người, ôm lấy Nhạc Du Du trên mặt đất, cái gì cũng không hỏi, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Âm thời tiết và thời vụ

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nguyệt Phách nhìn bóng dáng của Hoa Hồ Điệp biến mất ở tại cửa miếu đồ nát, lúc này mới thả người ra khỏi miếu đồ nát, sau đó đối với hắc y nhân cũng mang mặt nạ chờ ở bên ngoài, chỉ bất quá trên mặt nạ cũng có tiêu chí là đám mây nói: “Đối với Bạch ngọc Sơn, thực thi giang hồ ám nguyệt truy sát.” Dám động tới nữ nhân của hắn, chỉ có thể là sống không bằng chết, hẳn lúc này nếu không có việc muốn làm, cũng sẽ không để cho nam nhân khác đưa nàng trở về.

“Dạ.” Vân Tôn người hơi giật mình, thế nhưng, nhưng chưa nói cái gì, sau đó cấp tốc ly khai.

Này ám nguyệt thời tiết và thời vụ là lệnh truy sát tối cao, một khi đã khởi động, chỉ có đối tượng bị đuổi giết bị giao hồi nguyệt các, như vậy mệnh lệnh mới có thể đình chỉ. Có thể nói, chỉ cần là bị ám thời tiết và thời vụ truy giết người, dù cho người có lên trời hay xuống đất chỉ cần người một lần lộ diện, sẽ lọt vào truy sát! Đương nhiên, mệnh lệnh này bình thường chắc chắn sẽ không dùng, trừ phi là người này tội ác tày trời, nhưng đối với một Bạch Ngọc Sơn mà hạ ám nguyệt lệnh truy sát, có thể thấy được, Nguyệt Phách là hận thấu người này.

Bạch Ngọc Sơn chết cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thời gian Nhạc Du Du tỉnh lại, nhưng lại phát hiện ra mình đang nằm ở trên giường của khách sạn, trên bàn đã lên đèn, xem ra đã là buổi tối.

“Nuơng tử, ô ô, người đã tỉnh?” Nhạc Du Du còn không có kịp phản ứng, đã bị một người lao vào ôm lấy, “Hạo nhi rất sợ hãi nga...”

“Tướng công?” Thời điểm Nhạc Du Du thấy rõ đối phương, trong lòng nhất thời buông lỏng xuống, cũng dùng sức ôm lấy Lãnh Hạo Nguyệt, vành mắt ứa huyết cũng đỏ, “Ta còn tưởng rằng cũng sẽ không nhìn thấy người được nữa... Ô ô...”

Ngay lúc hai người ôm đầu khóc đến không biết trời đất gì, ở cửa về mặt của một người có biểu tình như nuốt con ruồi, không biết thì thôi, thế nhưng hết lần này tới lần khác để hắn biết đây là người mà người người trên giang hồ đều đang thăm thính, cũng không biết là bất hạnh hay không bất hạnh đây, rõ ràng nghe tên có thể cho toàn bộ người trong giang hồ đã sợ mất mật, thế mà hết lần này tới lần khác cái trang làm ra một dáng đơn thuần nhất thiên hạ, hẳn không ác cảm cũng khó khăn nga...

Đúng lúc này, Linh Lung bụng chậu nước đi tới, Hoa Hồ Điệp vội vàng làm tư thế tự nhận là tương đối suất, hướng về phía nàng cười quyến rũ: “Mỹ nữ, quý danh là gì?”

Linh Lung nhướng mày, tay bụng chạm nước hơi khẽ động, tam mai ngân châm ly biệt hướng phía yết hầu cùng ngực Hoa Hồ Điệp bắn tới, Hoa Hồ Điệp sợ đến vội vàng đầu ngón chân nhấc một cái, hai tay nhấc lên, thân thể cấp tốc lui tới phía sau, lúc mắt thấy ngân châm kia sẽ dính đến trên thân thể, đột nhiên thân thể ngửa ra phía sau, cơ hồ đều phải sát mặt đất, lúc này mới hiểm hiểm tránh khỏi tam mai ngân châm, chỉ nghe thấy leng keng mấy tiếng, không có vào trong mộc trụ phía sau.

“Nguy hiểm thật a.” Hoa Hồ Điệp đứng lên khoa trương vỗ vỗ lồng ngực của mình, sau đó nhìn Linh Lung lắc đầu, “Cùng chủ tử của ngươi giống nhau, tuyệt không đáng yêu.”

Linh Lung căn bản là không thèm nhìn hắn, giống như chưa từng có gì phát sinh, về mặt quanh quệ đi tới, sau đó gõ cửa vào phòng.

Hoa Hồ Điệp vội vàng đi theo đi vào.

“Thỉnh vương phi chuộc tội.” Linh Lung vừa vào cửa liền quỳ xuống.

“Linh Lung, ngươi có tội gì a?” Nhạc Du Du lúc này đã cùng Lãnh Hạo Nguyệt không khóc nữa, nhìn Linh Lung quỳ xuống, vội vàng đem nàng kéo lên, “Là Bạch ngọc Sơn kia đối với ta có cừ oán, cùng ngươi không quan hệ.”

“Là nô tỳ không có bảo vệ tốt vương phi...”

“Đúng vậy, Dật ca ca nói qua, không làm tốt nhiệm vụ mọi người sẽ bị đánh đòn.” Lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên ngốc hề hề nói.

Lời này vừa nói ra, Hoa Hồ Điệp không khỏi đồng tình liếc mắt nhìn Linh Lung, Nha đầu này thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Nguru lang

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du đối với lời nói của Lãnh Hạo Nguyệt cũng không thèm để ý, chỉ cho rằng là đứa nhỏ nói đùa, căn bản là không có thật. Chỉ có Linh Lung biết, không lấy tính mạng của mình, mà dùng cách xử phạt về thể xác, tôn chủ đối mình đã rất khai ân.

Nhạc Du Du rửa mặt, nhìn Linh Lung lui ra ngoài, lúc này mới phát hiện ra Hoa Hồ Điệp còn đứng ở trong phòng, hơn nữa, cặp mắt mê đắm kia vẫn một hướng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt mà thượng phiêu, không khỏi nhướng mày.

“Từ hồ điệp, ngươi ở nơi này làm gì chứ?” Nói xong, đem Lãnh Hạo Nguyệt lôi xuống phía sau mình, “Đừng tưởng rằng ngươi đưa ta trở về ta sẽ cảm tạ ngươi nha, ta thể nhưng còn có tướng công ngươi...”

“Vương phi nói chi vậy a?” Hoa Hồ Điệp vừa nghe xong, vội vàng xua tay, sau đó liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt phía sau nàng một cái, “Chính là cho ta thêm mấy mạng, ta cũng không dám có ý nghĩ không an phận đối với Tần vương phi, chi muốn a...” Chính mình sợ dĩ không đi, còn không phải là bởi vì người khác không lên tiếng? Hắn nào dám đi a?

“Vậy là tốt rồi.” Nhạc Du Du thoả mãn nhún mày, sau đó đi tới vỗ vỗ vai Hoa Hồ Điệp, lời nói thâm thúy nói, “Thanh niên, hắn là phải có lòng cầu tiến, Không thể động một chút là đi làm chuyện trộm đạo như thế? Như vậy người thân của ngươi sẽ rất đau lòng...”

Hoa Hồ Điệp cảm giác mồ hôi muốn toát ra.

“Đi tìm một việc làm ổn định, so với cả đời đi vòng vòng thật là tốt hơn nhiều.” Nhạc Du Du nói cực kỳ nghiêm túc, “Tuy rằng người này không đứng tỷ nào, phỏng chừng cũng không có sở trường gì đặc biệt, thế nhưng lớn lên coi như cũng không tệ, tuy rằng so với tướng công ta còn kém đôi chút, thế nhưng tổng thể vẫn là soái ca, tìm ‘Nguru lang’ để sống cùng cũng không khó nha...”

“Cái gì là nguru lang?” Lãnh Hạo Nguyệt thỉnh linh hỏi một câu.

“Ách, chính là...” Nhạc Du Du nhất thời bị hỏi, hình như ở thời đại này còn không có cái từ này? Thế nhưng phải giải thích cho một tiểu bằng hữu đơn thuần như thế nào? Không khỏi nhức đầu, “Đây như là một loại công việc.”

“Đó là làm cái gì?” Lãnh Hạo Nguyệt giống như bọn nhỏ cố chấp nhất.

“Chính là... Thái độ làm người phục vụ...” Nhạc Du Du bắt đầu vò đầu bứt tai, “Xác thực nói là vì các nữ nhân mà phục vụ...”

Hoa Hồ Diệp kỳ thực cũng đã đoán được ý tứ, điều phiền muộn chính là không nghĩ tới lão đại tôn quý không gì sánh được kia lại hỏi vấn đề đáng yêu như thế, về mặt Nhạc Du Du ghen khuất, trong lòng hẳn thoáng vui sướng, u buồn ban đầu đảo qua nhanh, về mặt là đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Nga.” Lãnh Hạo Nguyệt nghe Nhạc Du Du giải thích xong bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ, “Có phải nói, Hạo nhi cũng vì nương tử phục vụ, có phải hay không cũng là ngư lang?”

Lúc này Nhạc Du Du hận không thể tìm được một cái lỗ nào để chui vào, liếc mắt nhìn mặt Hoa Hồ Diệp kia thập phần đáng đánh đòn, biết mình chính là tự dùng đá đập vào chân mình, thế nhưng đối mặt với đôi mắt hồn nhiên không gì sánh được của Lãnh Hạo Nguyệt, nàng lại không thể phát hỏa, đành phải chịu đựng, nỗ lực làm ra vẻ mặt ôn hòa: “Tướng công, người làm sao có thể là ngư lang đâu? Không được đoán mò đâu.”

“Thế nhưng...” Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ còn muốn nói điều gì đó, lại bị Nhạc Du Du tròn mắt bắt ngừng lại.

“Câm miệng, không được hỏi.” Nhạc Du Du thật sự là muốn phát điên, đành phải hòa hoãn, “Nói chung, sau này đừng nhắc lại chữ ngư lang nữa nghe không?”

“Vì sao?” Lãnh Hạo Nguyệt chột dạ cúi đầu, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định cố hỏi một câu.

“Không tại sao hết? Ta nói không được là không được.” Nhạc Du Du bắt đầu rống lên, “Bằng không, sau này đừng gọi ta là nương tử...”

Hoa Hồ Diệp nhân cơ hội này chuồn ra ngoài phòng rồi cuộc nhện không được nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Báo ân

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Vì ở Hoa thành có chuyện phát sinh xảy ra, Ngọc thúc quyết định không dừng lại nữa, thế là, sáng sớm hôm sau, đội ngũ liền tiếp tục xuất phát. Đêm đó đặt chân trên một trấn nhỏ tương đối xa xôi.

Nhạc Du Du vốn cũng không có ý kiến gì, thế nhưng nàng lại không nghĩ ra tại sao phải cho tên sắc hồ điệp kia đi theo? Nhất là mỗi lần thấy hắn nhìn Lãnh Hạo Nguyệt bằng ánh mắt như quả hồng, nàng liền khó chịu, chẳng lẽ với hắn nam nữ đều ăn hết?

“Ta nói cho người biết con bướm kia, tại sao vẫn còn chưa đi?” Nhạc Du Du tức giận hướng về phía Hoa Hồ Diệp thét lên.

Hoa Hồ Diệp liếc mắt, người cho là ta nguyện ý theo a? Ai bảo lão đại nhà người không cho ta đi? Một đời thanh danh của ta, bây giờ phải tạm dừng bụi hoa, đây không phải là giết ta sao? Danh tiếng vang xây dựng dễ thế sao? Mỗi buổi tối ít nhất phải vài lần cây cây vấp vấp.....

Đương nhiên, những lời này, Hoa Hồ Diệp cũng không dám nói, khi hắn chống lại ánh mắt của Nhạc Du Du, gương mặt lập tức cười tươi xán lạn, cười đến quỵn rừ: “Thưa vương phi, là tướng công người nói ta cứu người, nhất định phải cảm tạ cho tốt, hơn nữa là nói đi đến U Châu chính là địa bàn của hắn, ta nghĩ phải làm gì...” Mồ hôi rơi từng giọt, chính là hắn chẳng dám, cũng chẳng muốn nghĩ đến.

“Phải không? Tướng công.” Nhạc Du Du quay đầu lại nhìn Lãnh Hạo Nguyệt.

“Đúng vậy.” Lãnh Hạo Nguyệt không chán chừ gật đầu, hơn nữa còn là vẻ mặt rất nghiêm túc, “Mẫu phi đã giáo dục qua Hạo nhi, tích thủy chi ân đương dừng tuyên trương báo, Hoa ca ca kia cứu nương tử, Hạo nhi đương nhiên phải báo đáp, có thể thay nương tử báo đáp...”

Ách. Nhạc Du Du không biết nên trả lời như thế nào, nói về lý thì đúng như vậy, dù sao đích thực cũng là người cứu mình từ tay của Bạch Ngọc Sơn, thế nhưng cũng không cần phải đi cùng một đường nhà.

“Thế nhưng tướng công, chúng ta là đi U Châu, xa như vậy, nói không chừng Hoa tiên sinh còn có những chuyện khác phải làm a...”

Hoa Hồ Diệp vừa nghe xong, lập tức gật đầu, chỉ là lúc thoáng nhìn thấy chân mày của Lãnh Hạo Nguyệt hơi nhăn lại, lời nói sắp sửa ra khỏi miệng đành nuốt trở lại.

“Chính là muốn về U Châu báo đáp Hoa ca ca a.” Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe xong tinh thần lập tức tỉnh táo, “Ngọc thúc nói U Châu là địa bàn của ta nhà, ta tính như thế.”

Nhạc Du Du gật đầu đích thị là người đã tự quyết định: “Thế nhưng người muốn báo đáp như thế nào?” Tiểu hài tử này tư duy tựa hồ cùng với người lớn

là không giống nhau.

“Nương tử không phải nói muốn cho Hoa ca ca một công việc để sống mà? Bản vương liền ban cho hấn một ‘Ngu lang’ có được hay không?”

Khụ khụ... Nhạc Du Du rốt cuộc cũng bị nước miếng của mình làm cho sặc, quả nhiên, ở trước mặt đứa nhỏ không thể tùy tiện nói lung tung. Liếc mắt một cái đã thấy Hoa Hồ Điệp mặt nổi đầy hắc tuyến, không khỏi phá lên cười. Nếu như là nam nhân này làm tú bà khẳng định sẽ nhận người...

“Chẳng lẽ không được?” Lãnh Hạo Nguyệt đôi mắt to vụt sáng không hiểu

“Được.” Nhạc Du Du lập tức gạt đầu, “Chú ý này thật tốt quá, Hồ điệp nếu như làm tú bà, thanh âm kia mà tức giận lên khẳng định sẽ...”

Hoa Hồ Điệp về mặt hắc tuyến, đành phải thúc mã chạy về phía trước, đôi này hấn không thể trâu vào, mà hấn ả núp vẫn không được?

Trình Dật về mặt đồng tình nhìn hấn một cái: “Huynh đệ, nên bi thương đi!”

Hoa Hồ Điệp nhìn không được ngửa mặt lên trời thở dài, hấn bắt quá chi là chạy đến nóc nhà miếu đồ nát để ngủ cái mà thôi, hấn chẳng qua là nhát thời hảo tâm ra tay cứu một nữ nhân không có tư sắc gì mà thôi, thế nhưng hấn đã để mất đi tự do? Không cam lòng a a a a...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không nghĩ ra

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Tuy nói Nhạc Du Du đối với Hoa Hồ Điệp không quá hảo cảm, thế nhưng, không thể phủ nhận chính là, có con bướm này đi theo, thật đúng là tăng thêm không ít lạc thú, không có việc gì trêu chọc hấn một chút vẫn là làm cho người ta thấy hài lòng, thế nhưng điều duy nhất làm cho Nhạc Du Du không nghĩ ra chính là, vốn thấy người kia đối với Hạo nhi có loại ý nghĩ xấu xa thế nhưng, trên đường đi, hấn không có nửa hành vi quá kích, nhiều lắm chính là ánh mắt có điểm phức tạp mà thôi, thế nhưng tổng thể cảm giác chính là kính nể, Nhạc Du Du suy nghĩ một hồi lâu, xác thực chính là kính nể.

Điều này làm cho Nhạc Du Du không thể không thấy kỳ quái. Nếu nói về võ công, đoàn người này lợi hại nhất có lẽ sẽ là Trình Dật cùng Long Ngâm, muốn nói về bồi phận cùng với làm việc trầm ổn, thì phải kể đến Ngọc thúc, Lãnh Hạo Nguyệt tuy rằng mang danh hiệu vương gia, thế nhưng dù sao cùng là tâm trí không ổn định, chính mình mặc dù là vương phi, thế nhưng dù sao cũng không biết gì, hấn muốn kính nể, thì mục tiêu cũng nên là Trình Dật bọn họ, cũng không nên là Lãnh Hạo Nguyệt...

Nhưng khi nhìn kia tư thế, Hoa Hồ Điệp nhưng tuyệt không sợ hãi Trình Dật cùng Long Ngâm, đối Ngọc thúc cũng nhiều lắm là khách khí mà thôi.

Nhạc Du Du quan sát cả ngày cũng không nghĩ ra, cẩn thận suy nghĩ thẳng đến tối cũng vẫn nghĩ không ra, vậy cũng không muốn nghĩ, chỉ cần người này đừng đánh chú ý vào Hạo nhi, nếu không năng cũng sẽ không không tha cho hấn.

Bởi vì địa phương dừng chân là một trấn nhỏ, khách sạn trên trấn lại quá nhỏ, căn bản là không ở được nhiều người như vậy, cuối cùng đành phải thuê mấy nhà nông ở bên cạnh.

Linh Lung cảm nhiều chần chừ cho bọn hấn làm đệm giường, dù sao nông trại này giường rất cứng rắn, thức dậy sẽ khó chịu.

“Linh Lung ngươi làm sao vậy?” Nhạc Du Du lúc này mới phát hiện Linh Lung hình như hành động có chút không được tự nhiên, bước đi không thể nào lưu loát, “Có chỗ nào không thoải mái?”

“Không có việc gì.” Linh Lung sắc mặt cứng đờ, thế nhưng lại lập tức mỉm cười, “Chính là vừa rồi không cẩn thận vấp ngã...”

“Ngươi, nha đầu kia thật liều lĩnh.” Nhạc Du Du vừa nghe thấy thế không khỏi lắc đầu, sau đó lấy ra một bình nhỏ, “Đây là Ngọc thúc cho ta, có người nói có thể làm tan máu đông, ngươi cầm xoa xoa xoa, đêm nay không cần hầu hạ, sớm đi về nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, cầm lấy chân, chính mình tự tay trái giường chiếu.

“Vương phi, như vậy sao được?” Linh Lung vừa nhìn, sợ đến vội vàng cướp chân trong tay của Nhạc Du Du, “Đây là chức trách của nô tỳ..”

“Đừng dong dài, ta nói được thì được.” Nhạc Du Du đem nạng đẩy ra bên ngoài “Mau đi nghỉ ngơi.” Sau đó hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt đang bên cạnh nói, “Tướng công, qua đây hỗ trợ đi, tỷ tỷ không phải đã nói với ngươi, chuyện của mình thì mình phải làm...”

“Được nha.” Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe thấy thế lập tức cao hứng bừng bừng qua đây hỗ trợ, sau đó nhìn Linh Lung bên cạnh có điểm dờ ra liếc mắt một cái, “Nương tử nói cái gì thì là cái đấy, Linh Lung phải ngoan nha.”

Linh Lung vừa nghe xong, liền vội vàng khom người thì lễ: “Tạ ơn vương gia, vương phi.” Sau đó vội vàng lui xuống, có thể để cho tôn chủ trải giường chiếu, thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có một mình vương phi, nàng mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng vẫn chịu không nổi kích thích này, vội vàng lui đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chịu đựng

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Trong phòng, Nhạc Du Du chỉ huy Lãnh Hạo Nguyệt, nhất nhất đem chăn trải như thế nào.

“Nương tử, người xem chăn như vậy có đúng hay không?” Lãnh Hạo Nguyệt hình như cũng rất thích thú.

“Tướng công giỏi quá.” Nhạc Du Du khen hai cái, không nhiều lời cũng đã thu thập xong.

“Nương tử, người xem, đêm nay mặt trăng thật tròn nha.” Lãnh Hạo Nguyệt ghé vào cửa sổ, nhìn bên ngoài kêu lớn lên.

Nhạc Du Du nghe thấy vậy vội vàng cũng đi tới, dĩ nhiên là đầy tháng nha, lúc này mới nhớ tới hình như đang là giữa tháng, dường như không có ánh đèn nê ông của thành thị, bầu trời đêm này đặc biệt trong suốt, vàng trắng kia thoát nhìn cũng đặc biệt đẹp,

“Tướng công a, ngày mai còn phải đi tiếp đây, mau ngủ đi.”

“Được, nương tử phải hát cho Hạo nhi nghe.” Lãnh Hạo Nguyệt nghe lời nằm xuống, thế nhưng một đôi mắt to lại chờ mong nhìn chăm chăm vào Nhạc Du Du.

“Được.” Nhạc Du Du gật đầu, nàng đã thành thói quen, tiểu tử này đại đa số thời gian không có nàng dỗ đều không ngủ được, nàng ngủ âm cũng hoàn hảo được thông qua, hát ca khúc hát ru cũng không khó nghe.

Ánh trăng sáng tỏ, gió thổi nhẹ nhẹ, lá cây che song linh a, để, gọi boong boong, giống như âm thanh của tiếng đàn. Cảm huyền nhi nhẹ, âm huyền nhi êm tai, nội nhẹ đông đưa a...

Lãnh Hạo Nguyệt lúc bắt đầu muốn Nhạc Du Du dụ dỗ ngủ chỉ vì phối hợp với sự ngu dại của mình mà thôi, thế nhưng về sau, nghe Nhạc Du Du hát thực sự rất êm tai, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua, không nghĩ tới nghe xong liền nghiện, cảm giác nghe hoài không chán hiện tại ngày nào mà không nghe khúc hát ru này, giống như thiếu chút gì đó, vì thế, hẳn lại cảm thấy mình may mắn vì đã giả ngu.

Ánh trăng sáng tỏ, tiểu khúc mềm mại, ban đêm tại đây vắng vẻ có vẻ dị thường hài hòa cùng âm áp.

Có gió hơi thổi bay, bay tới một cỗ hương khí nhàn nhạt, Nhạc Du Du không khỏi cảm thấy thoải mái đuổi cái thất lưng lại, sau đó liền mơ mơ màng màng ngủ. Mà Lãnh Hạo Nguyệt chân mày trong bóng đêm cũng vừa hơi nhíu, sau đó âm thầm vận khí đóng chặt hồ hấp, hẳn muốn nhìn, xem là ai to gan muốn chết như vậy.

Quả nhiên, chỉ trong chớp lát, một bóng đen nhảy xuống, theo kích thước lưng áo mảnh khảnh có thể thấy được, người tới hẳn là nữ nhân.

Người tới không có đốt đèn, chỉ là nương theo ánh trăng trên cửa sổ chiếu vào nhẹ nhàng đi tới bên cạnh, liếc mắt nhìn Nhạc Du Du trước đó đã mê man, sau đó kéo cái khăn che mặt màu đen xuống, một đôi mắt thật to trong vắt, đến nâng tay lên, nhẹ nhàng cắn môi một cái, cuối cùng đưa tay tới trên mặt Lãnh Hạo Nguyệt, nhẹ nhàng xoa một chút, về mặt triu mến.

Lãnh Hạo Nguyệt bất động thanh sắc nằm, tuy rằng chán ghét cái tay kia, nhưng vẫn phải chịu đựng, bây giờ không phải lúc hắn bại lộ.

“Hạo...” Nùng nịu kêu lên một tiếng, xong lại cúi đầu khóc nức nở.

Đã từng, nghe tiếng gọi khẽ như vậy làm cho hắn tâm sinh ra quyến luyến, đã từng nghe tiếng khóc nức nở như vậy làm cho hắn tràn ngập yêu thương... Chỉ là, bây giờ, lại trở nên dị thường châm chọc, lần thứ hai nghe ở trong lòng Lãnh Hạo Nguyệt cũng không mấy may dao động được.

“Ta biết ta xin lỗi người, phụ người, thế nhưng, người phải hiểu được, ta là thật lòng yêu của người...” Minh Nhu nhẹ nhàng nói, “Hắn căn bản không phải người... Ta cũng vậy bất đắc dĩ a... Hạo, ta hối hận, thực sự hối hận, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại có được hay không...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Minh Nhu

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du cũng không biết bản thân ngủ lúc nào, thế nhưng, lúc ngủ cảm giác hình như nghe thấy có người nói chuyện, còn là thanh âm của một nữ nhân, bắt đầu còn tưởng là mình đang nằm mơ đâu, thế nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy đối phương nói cái gì “Hạo, xin lỗi” các loại nói, trong lòng không khỏi hồ nghi, lập tức liền nghiêm túc nghe.

Nghe liền hiểu được ý tứ của câu chuyện, càng nghe con tức lại tới, nghe khẩu khí của nữ nhân này, Nhạc Du Du không cần đoán, cũng biết là người đã dùng mỹ nhân kế làm hại Hạo nhi thiếu chút nữa toi mạng diễn viên Minh Nhu a.

Chỉ là, nữ nhân này làm thế nào để tới đây? Thị vệ đâu? Nhạc Du Du đầu óc vòng vo vài vòng, vẫn quyết định là bất động thanh sắc trước, xem nữ nhân này rốt cuộc muốn gì chứ.

Minh Nhu chìm đắm trong thâm tình đối với Lãnh Hạo Nguyệt, căn bản là không chú ý đến biến hoá của Nhạc Du Du bên cạnh, vẫn như trước cúi đầu kể ra sự hối hận của mình

“Hạo, ngươi biết không? Những năm gần đây, ta vẫn đều chú ý tới mọi hành động của ngươi...” Minh Nhu vuốt ve mặt của Lãnh Hạo Nguyệt, lộ ra vẻ mỉm cười, “Cho dù quên ngươi sở hữu, thế nhưng ta tin ngươi sẽ vẫn như trước sẽ là một người... Thế nhưng, không nghĩ tới, ngươi lại lập phi... Ngươi có biết lòng ta đau như thế nào không?”

Thì! Nhạc Du Du trong lòng không khỏi nắc nứn một câu, hiện tại đau lòng? Thế lúc trước thì thế nào chứ?

“Hạo, ngươi vẫn còn yêu ta, đúng hay không?” Minh Nhu hình như càng nói càng động tình, “Ngươi đã từng nói, kiếp này chỉ có ta mới có thể làm thê tử của ngươi... Vì thế, ta sẽ không cho phép nữ nhân khác cướp đi ngươi...” Nói xong, lại cúi đầu hôn môi Lãnh Hạo Nguyệt

Nhạc Du Du càng nghe trong lòng hóa càng lớn, hơi mở mắt, vừa lúc thấy Minh Nhu muốn chiếm tiện nghi của Lãnh Hạo Nguyệt, không khỏi nhồm đậy: “Nữ nhân này, Ngươi có biết xấu hổ hay không?”

Giọng nói này của Nhạc Du Du không chỉ có dọa Lãnh Hạo Nguyệt đang chớp mắt mà còn làm cho Minh Nhu sợ đến không thôi. Phải biết rằng, nàng vừa dùng mê hương, hơn nữa, loại mê hương này chỉ cần ngửi một chút sẽ hôn mê từ ba đến năm canh giờ, Nhạc Du Du này làm sao bỗng nhiên lại tỉnh?

Lãnh Hạo Nguyệt giật mình rồi liền hiểu ra, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, thực sự là ý trời mà, Minh Nhu dùng mê hương hẳn là nhằm vào người luyện võ, chỉ cần có nội lực, hiệu quả của thuốc kia mới có thể phát tác, mà Nhạc Du Du căn bản là không có nội lực, vì thế nhiều lắm cũng chỉ mơ hồ một lúc mà thôi

Hắn bỗng nhiên cũng rất chờ mong tiểu vương phi của mình rốt cuộc sẽ ứng phó với nữ nhân thâm độc này như thế nào? Đương nhiên, hắn chắc chắn sẽ không để Nhạc Du Du bị nửa điểm thương tổn.

Minh Nhu hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, vì thế giật mình lúc ban đầu qua đi, rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, đối mặt với sự chỉ trích của Nhạc Du Du, chẳng qua là lạnh lùng khê hừ một tiếng mà thôi, sau đó rút kiếm trong tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Quỷ a

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du nhìn động tác của Minh Nhu thì sửng sốt, thế nhưng lại làm một động tác chính là vô ý thức đem Lãnh Hạo Nguyệt bên cạnh bảo hộ ở tại dưới thân.

Động tác này của nàng làm cho chân mày Minh Nhu cau lại, lại làm cho khóe miệng của Lãnh Hạo Nguyệt nhếch lên.

“Ta sẽ không cho phép ngươi lại làm Hạo nhi tổn thương.” Nhạc Du Du không hề sợ hãi trừng mắt nhìn nàng. “Năm đó, đều là bởi vì ngươi, Hạo nhi mới biến thành bộ dáng này, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy một chút áy náy sao? Ngươi còn có lương tâm hay không?”

“Chuyện năm đó ta cũng không muốn...” Minh Nhu thở dài, “Chỉ là, bây giờ ta cảm thấy hối hận, ta muốn bồi thường cho hắn đến cuối đời, không được sao?”

“Đa mặt ngươi thật dày nha.” Nhạc Du Du nhìn không được lắt đầu, “Khi người ta muốn ngươi làm thòi gian, ngươi càng muốn làm cò, bây giờ người ta bảo ngươi là cò, ngươi lại muốn làm được thảo a? Chuyện tốt đều nhà ngươi?”

“Ta mặc kệ, nói chung, Hạo chỉ có thể là của ta...” Minh Nhu khước miệng gọi lên, “Ta muốn mang hắn đi, tìm một chỗ không người ở đấy cả đời...”

“Ngươi nghĩ thật đẹp nha.” Nhạc Du Du vừa nghe xong mặc kệ, tay chấn ở phía trước của Lãnh Hạo Nguyệt, “Bốn phía nơi này đều có thị vệ, chỉ cần ta hô một tiếng, ngươi sẽ trốn không thoát...”

“Nhạc Du Du, đừng ngây thơ.” Minh Nhu cười nhạt, “Những thị vệ này nếu không qua ba đến năm canh giờ chắc là sẽ không tỉnh lại...”

“Ngươi thật hèn hạ a.”

“Đê tiện?” Minh Nhu cười lạnh một tiếng, “Vì Hạo, đê tiện một chút thì như thế nào? Tuy nhiên...” Lập tức bảo kiếm trong tay khẽ động, chỉ về phía yết hầu của Nhạc Du Du, “Đối với ngươi, ta sẽ càng đê tiện thêm một chút.”

“Ngươi muốn làm gì?” Nhạc Du Du trong lòng kinh hãi, lúc này mới ý thức được chính mình căn bản là không biết võ công, đối mặt với một cao thủ như Minh Nhu, chính mình rõ Bốn Nhất điểm hoàn thủ lực cũng không có.

“Nếu như ngươi chết, ngươi nói Hạo có thể rất nhanh liền quên ngươi hay không?” Minh Nhu cười đắc ý.

Nhạc Du Du tâm trầm xuống.

“Muốn trách, ngươi cũng chỉ có thể trách chính mình không biết tự lượng sức mình đi trêu chọc Hạo.” Minh Nhu ánh mắt híp mị, trong nháy mắt tàn nhẫn lên.

“Này, ngươi chớ làm loạn a.” Nhạc Du Du tâm có điểm cuồng quýt, nói không sợ hãi là giả, Minh Nhu này năm đó Lãnh Hạo Nguyệt yêu nàng như vậy mà có thể ra tay hạ sát, đối với mình chẳng phải là càng sẽ không ra tay lưu tình? Chỉ là, nàng không thể chết như vậy? Càng không thể chết ở trong tay nữ nhân này... Thế nhưng, nhìn bảo kiếm dần dần tới gần ở dưới ánh trắng loé ra ánh sáng, Nhạc Du Du vô ý thức nắm chặt cánh tay của Lãnh Hạo Nguyệt.

“Đi chết đi.” Minh Nhu trong mắt hung quang chợt lóe lên, bảo kiếm liền đâm qua đây.

Đúng lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt lúc đầu đang mê man lại bỗng nhiên lật thân một cái, thoáng cái đem Nhạc Du Du đang ngồi ngã xuống, thực sự là khéo a, chính là ngã xuống chỗ này mới tránh khỏi kiếm của Minh Nhu.

A! Tuy rằng không đâm trúng, thế nhưng, Nhạc Du Du vẫn bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, nhìn không được hét lên một tiếng.

“Nương tử?” Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ là bị Nhạc Du Du hét chói tai dọa liền ngồi dậy, “Làm sao vậy? Ngươi làm đau Hạo nhi...” Hai mắt mông lung, không hiểu nhìn Nhạc Du Du.

Đường kiếm thứ hai của Minh Nhu đã đâm tới, vẫn là hướng phía Nhạc Du Du đến, thế nhưng, Lãnh Hạo Nguyệt đột nhiên ngồi dậy đem Nhạc Du Du chặn lại, Minh Nhu lại càng hoảng sợ, vội vàng trên đường triệt chiêu đem bảo kiếm rút lui trở lại.

“Quý a!” Lãnh Hạo Nguyệt lúc này chợt phát hiện có người bên cạnh, không khỏi kinh hô lên một tiếng, sau đó tức khắc chui vào trong lòng Nhạc Du Du.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đại thẩm

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Tiếng quát tháo của Lãnh Hạo Nguyệt làm cho Minh Nhu mặt tái đi. Trước đây không lâu, mình còn được hấn đốc lòng nàng niu trong lòng bàn tay, bây

giờ hần nhìn thấy mình thế nhưng lại sợ hãi? Còn nói mình là “Quý”? Thương tâm sao? Phẫn nộ sao? Nhìn Nhạc Du Du đỏ kị sao? Hình như cũng có, loại cảm giác này, làm cho Minh Nhu cơ hồ đều muốn chết đi.

Nhạc Du Du cẩn thận an ủi Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng, nài cho là hần thực sự sợ hãi.

Nhìn hai người ở trong tư thế thân mật, Minh Nhu móng tay đều bấm vào trong thịt, nài sẽ không cho phép nữ nhân khác chiếm vị trí trước đây của mình ...

“Hạo, ta là Tiểu Nhu a...” Minh Nhu tính toán dùng vẻ đẹp của mình trong ký ức của Lãnh Hạo Nguyệt, cường chế không hài lòng ở trong lòng, giọng điệu tận lực nhu hòa, “Ngươi đã từng nói ta sẽ là Đào hoa tiên tử của ngươi...”

Lời này vừa nói ra, Nhạc Du Du trong lòng tức giận hận không thể ngăn chặn được cái miệng kia lại, miệng cũng không tự chủ mà nhếch lên, ngươi là Đào hoa tiên tử nga, thì chính mình là gì nha? Hạo nhi sẽ không cảm thấy chính mình như chó đuôi hoa?

“Nương tử, vị đại thẩm này là ai?” Lãnh Hạo Nguyệt há có thể không biết tâm lý của Nhạc Du Du? Trong lòng buồn cười, thế nhưng nét mặt vẫn một vẻ tinh thuần, cố ý không thèm nhìn Minh Nhu nói, “Vi sao buổi tối lại đến gian phòng của chúng ta? Một điểm lễ phép cũng không có nha...”

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du vừa nghe thấy thế việc đầu tiên là sùng sốt, lập tức nở nụ cười, “Bởi vì nàng không có cha giáo huấn nàng lễ nghi thôi...” Rõ ràng nói nàng là có nương sinh nhưng không có cha dạy bảo, trong lòng đang tức giận nháy mắt liền biến mất vô ảnh vô tung.

Minh Nhu sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, mặc dù là buổi tối, thế nhưng ánh trăng kia rất sáng, vừa lúc Minh Nhu đứng gần cửa sổ, vì thế, Lãnh Hạo Nguyệt sẽ không thể không thấy rõ dung mạo của nàng, thế nhưng hần lại gọi mình là đại thẩm? Nữ nhân kia còn dám chửi mình? Không khỏi nắm chặt nắm tay.

“Đại thẩm, ngươi đi nhanh đi.” Lãnh Hạo Nguyệt từ trong lòng Nhạc Du Du ngẩng đầu lên nhìn Minh Nhu, “Nếu không, một hồi Dật ca ca sẽ tới đánh vào cái mông của ngươi...”

Minh Nhu chân mày nhăn càng cao, sau đó trong nháy mắt ra tay, điểm huyệt ngũ của Lãnh Hạo Nguyệt.

Lãnh Hạo Nguyệt sớm đã có phòng bị, huyệt vị hơi dời đi một chút, vì thế, Minh Nhu điểm huyệt đối với hần một chút tác dụng cũng không có, có điều là vì không muốn bại lộ thân phận của mình, cũng vì muốn nhìn Minh Nhu kế tiếp biểu diễn cái gì, hần vẫn là rất phối hợp nhắm hai mắt lại.

“Tướng công? Ngươi làm sao vậy tướng công?” Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, vội vàng lắc lư Lãnh Hạo Nguyệt vài cái, lại phát hiện hần một điểm phản ứng cũng không có, không khỏi nổi giận, nhảy dựng lên, “Ngươi đã làm gì với Hạo nhi?”

“Bản thân ngươi còn khó bảo vệ, mà còn quản nhiều như vậy làm cái gì?” Minh Nhu căn bản là xem Nhạc Du Du chẳng đáng một xu.

Nha, cô nài nài không phát uy, ngươi thật đúng là coi ta mềm như chân tôm? Nhạc Du Du cũng không trông mong chính mình có võ công hay không, thuận tay cầm đến cái gì đó hướng phía Minh Nhu ném tới.

Trong lúc nhất thời liền nghe thấy tiếng binh binh bång bång, gói đầu bay loạn xạ, thậm chí ngay cả đặt giấy đặt ở đầu giường gần lò sưởi đều ném tới, thừa dịp Minh Nhu nhất thời không chú ý, Nhạc Du Du thoáng cái nhảy đến trên mặt đất, nàng không thể ngồi chờ chết, cái đây không phải tính cách của nàng.

“Muốn chết.” Minh Nhu nghiêng đầu tránh khỏi một cái giấy thù của Nhạc Du Du, sau đó bảo kiếm nhoáng lên, đuổi theo Nhạc Du Du đâm qua.

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy một trận gió lạnh gào thét mà đến, biết lần này muốn tránh cũng không được, đành phải chấp nhận nhắm mắt lại, thế nhưng, chỉ nghe thấy đương một tiếng, kiếm của Minh Nhu tựa hồ bị cái gì đó cản một chút.

Nhạc Du Du mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Hoa Hồ Điệp lười nhác ngồi ở trên khung cửa sổ, trong tay thường thức với mấy đồng tiền, một thân hồng y kia ở dưới ánh trăng có vẻ dị thường ánh sáng như ngọc.

Trong lòng Nhạc Du Du đang hoảng hốt liền dịu xuống, nài cho tới bây giờ cũng không cảm thấy nguyên lai Hoa Hồ Điệp này cũng đáng yêu như thế!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Tự lớn một chút là thôi

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Minh Nhu hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có người qua đây, vì thế, sững sốt một hồi.

Chính là lúc này trục bánh xe thay đổi, Nhạc Du Du đã ly khai khỏi phạm vi công kích của Minh Nhu, thuận tay cầm lấy băng ghế từ trên mặt đất, sau đó lại bảo hộ ở tại trước mặt Lãnh Hạo Nguyệt.

Hoa Hồ Diệp nhìn biểu hiện của Nhạc Du Du, có điểm dở khóc dở cười, trong lòng nói, lão đại a, ngươi thật không có trượng nghĩa, chính mình nằm kháng thương, lại để cho một nữ tử trời gả không chặt che chở, chuyện này... Không khỏi nhìn Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu, hẳn rất là chờ mong nhìn thấy cảnh tượng lúc Nhạc Du Du biết chân tướng... Nếu như đường đường Nguyệt các tôn chủ bị lão bà mình mang theo băng ghế ở phía sau truy đánh... Nghĩ nghĩ, không khỏi liền vui vẻ hẳn lên.

“Ngươi là người nào?” Minh Nhu lúc này đã bình tĩnh lại, bảo kiểm trong tay chỉ về phía Hoa Hồ Diệp, “Không nên xen vào việc của người khác.”

“Ta là hái hoa tặc.” Hoa Hồ Diệp vừa nghe vội vàng thu lại vẻ mặt cười gian, liếc liếc mắt nhìn Nhạc Du Du một cái, hoàn hảo ánh sáng không tốt lắm, nàng không chú ý đến vẻ mặt của mình, bằng không, băng ghế kia nói không chừng liền hướng về phía mình ném tới, nghĩ, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Ta khuyên ngươi chớ xen vào việc của người khác.” Ánh mắt Minh Nhu lạnh lẽo, vừa rồi đối phương dùng đồng tiền đánh vật kiếm của mình ra, có thể thấy được nội lực phi phàm của đối phương, có thể không cần ra tay vẫn là không nên ra tay là tốt nhất.

“Nếu như là không có việc gì, bản công tử sẽ bỏ qua, thế nhưng, ngươi muốn giết người nợ tiền ta, vì thế, thì không thể bỏ qua được...” Hoa Hồ Diệp hắng giọng một cái, nói xong làm như có thật.

Nhạc Du Du ngẩn người, chính mình nợ tiền hẳn lúc nào?

“Hừ.” Minh Nhu cười nhạt, “Đạo tặc ‘Phong lưu’ Hoa Hồ Diệp lúc nào lại thiếu trả tiền? Xem ra ngươi là nhất định là phải quản lý chuyện này?”

“Sai.” Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên tự nhận mình là rất tuần tú quăng một chút tóc trên trán, “Là ‘Phong lưu đại hiệp’.”

“Nhỏ vào.” Nhạc Du Du nhìn không được trở mình liếc mắt một cái: “Có gì khác nhau a? Không phải đều là hái hoa? Đừng tưởng rằng sửa xưng hô là có thể xóa sạch bản chất ác liệt kia của ngươi, con la vĩnh viễn cũng không trở thành được thiên lý mã...”

“Khác nhau lớn.” Hoa Hồ Diệp vừa nghe đã không vui, “Trộm kia cùng đại hiệp có thể so sánh sao? Cái kia căn bản cũng không phải cùng một cấp bậc không đúng sao? Bản thân ác liệt thế nào? Ta đây ngoại hình ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, khí chất cao quý ưu nhã này... Động tác liền ác liệt?” Nói xong liếc người đang nằm nào đó một cái, tâm nói, “Ta chính là ác liệt, có lẽ cũng ác liệt giống như tướng công của ngươi đi?” Đương nhiên lời này hẳn là không dám nói ra, đành phải bừa bãi, “Con la kia chẳng phải do ngựa sinh?”

Nhạc Du Du nhìn không được thở dài: “Ngươi biết ‘Tự lớn một chút’ là cái gì không?”

Hoa Hồ Diệp sững sốt.

“Đại gia ta đã có một chút niệm thối, ngươi lại còn ác liệt liền ác liệt hơn một chút kia.” Nhạc Du Du làm một bộ dáng “Ngươi không có thuốc chữa”, “Đương nhiên, thật muốn đổi phiên thối đâu, ngươi vẫn còn bản tính trẻ con.” Nói xong, xem xét liếc mắt Minh Nhu đối diện một cái, “Có người so sánh với ngươi còn thối hơn...”

“Ai a?” Hoa Hồ Diệp rất phối hợp đặt câu hỏi.

“Xa tận chân trời a.” Nhạc Du Du giọng điệu kỳ quái “Ngươi thế nhưng lại không biết”, “Đừng xem có vài người lớn lên nhưng biến thành dạng cầu, tâm lại rất đen tối, người như thế thì từ trên đỉnh đầu đến lòng bàn chân đều thấp kém, liền đáng đời bà ngoại cũng không thân cậu cũng không thương, đáng đời bị vứt bỏ, chỉ có thể chờ chết già, ruột xuyên qua bụng mà chết... Người như thế sống ở trong quốc gia trong xã hội sẽ không ai giúp đỡ, ngoại trừ việc lãng phí lương thực chính là ô nhiễm không khí... Ta mà như thế, đã sớm tức khắc đâm chết...” Nha, mắng chửi người cũng là cả một thể lực sống a, Nhạc Du Du không khỏi muốn đập bễ đi đập bễ cái miệng đi, “Vì thế Hoa Hoa, cảm thấy đủ đi, ngươi nhiều lắm cũng là ác liệt mà thôi, độ thú còn chưa có bay lên cao đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hái hoa chuẩn bị

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Minh Nhu bị Nhạc Du Du nắn sắc mặt càng thêm khó coi, chỉ có điều là, dưới ánh trắng nhìn không rõ ràng lắm mà thôi. Ánh mắt của nàng híp lại một chút, sau đó xuất kỳ bất ý, giơ tay lên, một đạo hàn quang bay ra, một đạo thẳng tay vào hai gò má của Nhạc Du Du, mặt khác đạo hàn quang còn lại là

đánh về phía yết hầu, ngực cùng bụng dưới của Hoa Hồ Điệp.

Hoa Hồ Điệp hét to một tiếng: “Không xong, giết người.” Thế nhưng tay chân lại tuyệt không dám chậm trễ, đồng tiền trong nháy mắt bay ra, chỉ nghe thấy đình một tiếng, đánh rơi ngân châm đang đánh úp về phía Nhạc Du Du, thân hình cũng tùy theo mà nhảy lên, tránh thoát tam mai ngân châm bay tới, sau đó bảo hộ ở trước mắt của Nhạc Du Du.

“Nguy hiểm thật a.” Cước bộ vừa mới đứng vững vàng, Hoa Hồ Điệp lại dùng tay vỗ lồng ngực của mình, hướng về phía Minh Nhu lắc đầu, “Mỹ nữ hạ thù quá ác, tại sao có thể đánh ‘Tiểu đệ đệ’ của ta? Đây là rất không tốt ... Hoàn hảo ta chạy nhanh a...”

Nhạc Du Du nhìn không được cười ra tiếng: “Nàng chắc chắn chuẩn bị cho người hoàn lương đi...”

Hoa Hồ Điệp tức khắc hắc tuyến.

Ám khi bị đánh rơi, Minh Nhu run rẩy cầm kiếm. Nàng biết mình đêm nay hẳn là đòi không được tiện nghi gì, tuy rằng rất không cam lòng, nhưng lần này nàng nếu không thể mang Lãnh Hạo Nguyệt đi ẩn tích giang hồ như đã nói, sau này chỉ sợ cũng sẽ không có cơ hội tốt như vậy, thế nhưng, cũng không muốn chưa đến lúc đó đã đánh mất tính mạng...

Chỉ có điều là, muốn chạy sợ rằng cũng không có dễ dàng như vậy.

Võ công của Minh Nhu đối với Nhạc Du Du mà nói có thể là cao thủ, thế nhưng đối Hoa Hồ Điệp rõ ràng là kém hơn.

Nhạc Du Du nhìn hai người đánh nhau, lúc này mới vội vàng buông băng ghế xuống, cảm thấy dường như chính mình cùng băng ghế ở thời cổ đại này rất có duyên.

Bên kia Hoa Hồ Điệp cùng Minh Nhu đã từ trong nhà đánh ra đến trong viện.

Nhưng khi tới trong viện, tâm Minh Nhu dường như chìm xuống dưới, nguyên bản là những người đang ở vào trạng thái hôn mê lúc này đang đứng ở chính trong sân chờ nàng đâu.

“Các người thế nào lại chỉ xem náo nhiệt a?” Hoa Hồ Điệp rất bất mãn hướng về phía Trình Dật cùng Long Ngâm kêu to, “Các người đều biết đến, ta không giết nữ nhân a...”

“Có thể người làm phiền a...” Lúc này Trình Dật mới nói ra miệng, đã thấy một bóng dáng màu đen bay nhanh qua.

Kiểm của Long Ngâm đã chống lại kiếm của Minh Nhu, hẳn đã sớm muốn giết nữ nhân này.

“Làm sao có thể?” Minh Nhu tựa hồ không thể tin được, mê hương của nàng cho tới bây giờ chưa từng bị thua a.

“Mỹ nữ a, quên nói cho người biết.” Hoa Hồ Điệp một bên khoa trương vuốt cái trán đầy mồ hôi, vừa nói, “Biết ‘Hái hoa’ chuẩn bị cái gì không?”

Khi Nhạc Du Du chạy tới cửa nghe thấy không chút suy nghĩ liền thốt ra ra: “Phải là nam nhân.”

Hoa Hồ Điệp thiếu chút nữa ngã sắp xuống, nhìn không được nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, nữ nhân đàn độn này, không là nam nhân thì có thể gọi ‘Hái hoa’ sao? Thực sự là không biết chúng ta hành nghiệp vĩ đại này a...

Minh Nhu bởi vì một phen thất thần, bị kiếm của Long Ngâm đâm bị thương một cánh tay, chỉ là, trong bóng đêm, nàng lại mặc y phục dạ hành, vì thế người khác rất khó phát hiện, chỉ có thể nhìn thấy cánh tay nàng cầm kiếm một hồi.

“Điều kiện chuẩn bị ‘Hái hoa’ là phải giống ta lớn lên đẹp trai.” Hoa Hồ Điệp quyết định không để ý tới Nhạc Du Du, tư thế vén người xiêm áo, “Vật phẩm chuẩn bị chính là các loại mê thuốc mị thuốc các loại...” Nói rồi cười hắc hắc, “Vì thế a, mê hương kia của người bay ra một chút, bản thân liền phát hiện ra, sau đó cũng cẩn thận che giấu một chút hô hấp mà thôi... Con người của ta tâm địa lại thiện lương a, không thể nhìn thấy người khác bị hãm hại, vì thế, liền tặng cho mỗi người bọn họ một chậu nước lạnh mà thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Đừng đuổi theo

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Minh Nhu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng thực sự hận không thể giết chết Hoa Hồ Điệp, chỉ tiếc, kiếm pháp của Long Ngâm quá lợi hại, lực chống đỡ của nàng đã bị mất.

Long Ngâm một điểm dấu hiệu hạ thủ lưu tình cũng không có, bốn năm trước hắn đã không thích nữ nhân này, thế nhưng, Lãnh Hạo Nguyệt lại thích, hắn đành nhịn, thế nhưng về sau, Lãnh Hạo Nguyệt vì nàng mà thiếu chút nữa đã đánh mất tính mạng, hắn đã từng một lần muốn đi giết nàng, chỉ tiếc, nữ nhân này lại trốn ở phủ thái tử phủ, hắn lại không thể tự tiện xông vào phủ thái tử, bằng không sẽ mang đến cho Tần vương phủ nhiều phiền phức, về sau, Lãnh Hạo Nguyệt rốt cuộc cũng tỉnh lại, sự tỉnh nhưng lại có biến hóa...

Hôm nay, là chính nàng tự đưa tới cửa, vậy đừng trách hắn vô tình.

Long Ngâm trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, chỉ là kiếm trong tay càng lúc lại càng nhanh, rốt cuộc, một kiếm hoa đem kiếm của Minh Nhu rơi xuống, sau đó một chưởng đánh vào ngực của nàng.

Minh Nhu tựa như điều cắt đứt dây ngã ngã trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun tới.

Long Ngâm sau đó đuổi kịp, bảo kiếm trong tay hướng về phía ngực Minh Nhu đâm tới.

Minh Nhu tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có ám khí phá tan thanh âm, nhất thời một mảnh hàn quang từ không trung hướng về trong viện phóng tới mọi người. Vài người phản ứng đều là dị thường cấp tốc, rất nhanh liền chuyển động thân hình tránh thoát khỏi ám khí tập kích kia, chỉ là, còn có mấy cái ám khí hướng về phía Nhạc Du Du đứng ở cửa vọt tới, điều này làm cho tất cả mọi người vừa nhảy xuống, đã không còn kịp rồi.

Nhạc Du Du không có nội lực, nàng cũng không – cảm giác cái gì dị thường, nhìn Long Ngâm bay tới bay lui thật là bội phục, thậm chí trong đầu có ý niệm muốn bái sư học nghệ.

Thời gian lúc nàng đang hết sức chăm chú nhìn, đã thấy một đạo hàn quang hướng về phía chính mình bay tới, không khỏi sửng sốt, đúng lúc này, bỗng nhiên đã cảm thấy trên lưng căng thẳng, sau đó đã bị người bế lên, xoay tròn một vòng tránh khỏi ngọn phi đao kia, thế nhưng, còn chưa kịp thấy rõ là ai cứu mình, liền một trận buồn ngủ kéo tới, ánh mắt liền khép lại, cái gì cũng không biết.

Cùng lúc đó, một bóng đen từ nóc nhà nhảy xuống tới, cấp tốc ôm lấy Minh Nhu bị thương trên mặt đất, sau đó nhảy một cái lên nóc nhà, liền biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ.

Trình Dật cùng mấy người phi thân đuổi theo.

“Đừng đuổi theo.” Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, trong nháy mắt mấy người dừng lại cước bộ, chỉ thấy Lãnh Hạo Nguyệt đang ôm Nhạc Du Du mê man đứng ở cửa.

“Dạ.” Trình Dật cùng Long Ngâm vội vàng khom người cúi đầu, tuy rằng luận về bối phận, hắn là sư đệ, bọn họ là sư huynh, lúc bình thường, bọn họ là bằng hữu, thế nhưng, thời điểm máu chót, lễ tiết là một điểm không thể qua loa, dù sao, ở triều đình, hắn là quân, bọn họ là thần, ở võ lâm, hắn là chủ, bọn họ là thuộc hạ.

Lãnh Hạo Nguyệt xoay người về phòng, đối với Minh Nhu, mấy năm nay sở dĩ không có giết nàng, vì còn có một tia thương tiếc, dù sao nàng cũng chỉ là một con cò mà thôi, thù của hắn, hắn sẽ trả lại kẻ chủ mưu, thế nhưng, đêm nay lúc nàng ra tay hạ sát đối với Nhạc Du, về điểm thương tiếc này cũng đã không còn sót lại chút gì.

Mấy ngày nay ở chung, Nhạc Du Du này tuy rằng không đẹp cũng không ôn nhu, nhưng nữ nhân này có được một trái tim thiện lương, làm cho hắn tham luyến cảm giác âm áp, hắn chắc là sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm thương tổn đến nàng

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Không nhận ra

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Thời gian Nhạc Du Du tỉnh lại, lại phát hiện là mình đang ngủ trên xe ngựa, hơn nữa trời đã sáng hẳn, không khỏi vỗ đầu một cái, dường như tối hôm qua xảy ra không ít chuyện gì? Cuối cùng là thế nào? Sao không có ấn tượng gì? Tại sao chỉ có phần đầu mà không có phần cuối đâu? Chuyện tình này rất dễ làm cho người ta phát điên a.

Thế nhưng, trông mắt vừa mới chuyển, đã nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại đang để gần, Lãnh Hạo Nguyệt đang dùng một đôi mắt to linh động cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng mở mắt, bỗng nhiên liền nhếch miệng nở nụ cười: “Nương tử xấu hổ xấu hổ nha, ngủ giống như heo nhỏ đâu, gọi cũng không đứng dậy ...”

“Trống công?” Nhạc Du Du vội vàng ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra mình đang gối lên trên đùi Lãnh Hạo Nguyệt để ngủ, “Chúng ta xuất phát đã lâu rồi sao?”

“Đúng vậy, đều xuất phát một canh giờ rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, sau đó chân mày cau lại, “Là Hạo nhi ôm nương tử lên xe đấy...”

“Trống công giỏi quá.” Nhạc Du Du theo thói quen đưa tay ra vỗ vỗ gương mặt của Lãnh Hạo Nguyệt, bỗng nhiên hình như nghĩ tới điều gì, không nói lời nào liền đưa tay sờ soạng thân thể của Lãnh Hạo Nguyệt, “Người không sao chứ? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào hay không a? Tối hôm qua, có bị thương gì không?”

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng không khỏi căng thẳng, nữ nhân này hướng đâu sờ a? Xem hán là một nam nhân thành niên có được hay không? Còn sờ? Sờ nữa, hán cũng không biết có thể lập tức đem nàng áp đến dưới thân hay không đâu. Thế là, vội vàng nắm được đôi bàn tay nhỏ bé của Nhạc Du Du, rất nghiêm túc lắc đầu: “Tối hôm qua có một nữ nhân rất chán ghét nha, nhưng, về sau bị Long ca ca cùng Dật ca ca đánh chạy đâu mất rồi...”

“Trống công, cái kia...” Nhạc Du Du bỗng nhiên lộ vẻ do dự, thử tính toán nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Người thực sự không nhận ra tỷ tỷ tối hôm qua sao?”

Lãnh Hạo Nguyệt đôi mắt to thẳng tắp vụt sáng nhìn vào ánh mắt của Nhạc Du Du, rất nghiêm túc suy tư một chút, sau đó lại rất nghiêm túc lắc đầu.

“Nói dối cũng không phải là hài tử ngoan nha.” Nhạc Du Du bắt đầu tiến thêm một bước dụ dỗ.

“Nương tử, Hạo nhi không có nói sai a, Hạo nhi thực sự không nhận ra người kia...” Lãnh Hạo Nguyệt ủy khuất chu miệng lên.

“Không có việc gì, không nhận ra liền không nhận ra đi.” Nhạc Du Du vừa nhìn thấy biểu tình này của hán phải tức tức vũ khí đầu hàng, an ủi vỗ vỗ bờ vai của hán, “Tỷ tỷ cũng không nhận ra nàng...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn bộ dáng phiền muộn của Nhạc Du Du, biết nha đầu này bắt đầu suy nghĩ lung tung, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Thế nhưng, Hạo nhi a...” Nhạc Du Du tựa hồ còn có chút không muốn hết hy vọng, “Nếu có một ngày, nữ nhân kia muốn người đi cùng nàng thì làm sao bây giờ?” Kỳ thực nàng biết mình hỏi vấn đề này rất ngu ngốc, hơn nữa, tiểu hài tử nói căn bản cũng không thể tin được, thế nhưng cũng không biết vì sao, vẫn muốn chính tai nghe Lãnh Hạo Nguyệt trả lời một chút.

“Thế nhưng, Hạo nhi cũng không nhận ra nàng a.....” Lãnh Hạo Nguyệt kỳ quái nhìn Nhạc Du Du.

“Khả năng nàng, cũng thích Hạo nhi đi, muốn làm nương tử của Hạo nhi đi...”

“Thế nhưng, Tiểu Du Du không phải là nương tử của Hạo nhi sao?” Lãnh Hạo Nguyệt nghiêng đầu nhún mày, “Người không phải đã nói, chỉ có thể có một nương tử sao? Hạo nhi làm sao có thể để cho người khác làm nương tử đây?”

Nhạc Du Du bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó đem Lãnh Hạo Nguyệt ôm vào trong lòng, bắt luận làm sao, người Lãnh Hạo Nguyệt nhận định hiện tại chính là nàng a, thế này là đủ rồi, không phải sao? Sự tình từ nay về sau thì hãy để sau này hãy nói đi...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Nàng hận

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Phù thái tử.

Minh Nhu nằm ở trên giường, vết thương trên cánh tay đã được băng bó kỹ, cũng may không sâu, không có gì trở ngại, chỉ là, một chương kia của Long Ngâm lại làm cho nàng bị thương tổn nguyên khí, tuy rằng ăn rồi uống thuốc, thế nhưng, vẫn là nhịn không được ho khan, tương lai sợ rằng cũng sẽ thành bệnh.

Lãnh Huyền Nguyệt về mặt âm trầm đi vào gian phòng.

“Tham kiến thái tử.” Tỳ nữ vội vàng quỳ xuống thi lễ.

Lãnh Huyền Nguyệt vung tay lên, bọn hạ nhân hầu hạ hai bên này vội lui ra ngoài, sau đó còn thuận tay khép cửa phòng lại.

“Huyền, khu, khu...” Minh Nhu nhìn Lãnh Huyền Nguyệt đi đến, trong mắt hiện lên một tia sáng, sau đó dùng dằng xuống tới sáng, “Ngươi rốt cuộc cũng đến xem ta...” Sau đó vươn tay ra bắt được cánh tay của hắn.

Lãnh Huyền Nguyệt biểu tình vô tình nhìn nàng như vậy, trong mắt cũng giấu không được vẻ xem thường, tay lại giờ lên nhẹ nhàng vuốt lại vuốt vào khuôn mặt nhỏ nhắn không hề tỳ vết nào, không thể phủ nhận, Minh Nhu này lớn lên đích thực là mỹ nhân, xinh đẹp không người nào có thể chống cự được, nhất là đối với hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, đoán chừng nam nhân sẽ chìm đắm vào bên trong đi, song chỉ có điều bây giờ đối với hắn, lại không hề có lực hấp dẫn.

Trong mắt Minh Nhu hiện lên một tia kinh hi, sau đó nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, rất hưởng thụ đem mặt dán tại trong lòng bàn tay của Lãnh Huyền Nguyệt, trong lòng là một trận rung động.

Chỉ có điều, sau một khắc, Lãnh Huyền Nguyệt lại bỗng nhiên dùng tay nắm lấy cằm của Minh Nhu, có thể là bởi dùng sức quá mạnh cho nên Minh Nhu mở đôi mắt đầy hơi nước, trong nháy mắt bỗng nhiên tràn đầy hơi nước, lông mi thanh tú cũng vì thống khổ mà nhắm khít lại với nhau, hai tay không tự chủ ôm lấy tay Lãnh Huyền Nguyệt, dùng sức vuốt: “Huyền, khu, khu, buông tay, đau quá...”

Một lúc lâu, Lãnh Huyền Nguyệt cuối cùng cũng dẫn ra vẻ tàn nhẫn cười, sau đó dùng sức vung tay một cái, Minh Nhu không hề phát hiện bị ném ngã trên mặt đất, có lẽ là tức giận trong lòng, có lẽ là bị tể bị thương, nàng chỉ cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, há mồm, một ngụm máu tươi phun ra, máu tươi bắn cả lên vạt áo choàng của Lãnh Huyền Nguyệt.

“Sau này phải xưng hô với bản cung là thái tử.” Lãnh Huyền Nguyệt chán ghét lui về phía sau một bước, giọng điệu càng lúc càng xem thường tới cực điểm, “Ngươi phải tự xưng là nô tì.”

“Vì sao?” thân thể Minh Nhu hơi run lên, một đôi mắt to giờ lên, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào nam nhân mà mình yêu trước mắt này.

“Bởi vì ngươi không xứng.” Lãnh Huyền Nguyệt cười tàn nhẫn mà lạnh lùng, “Bản cung nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ngươi giúp bản cung thì có thể muốn làm gì thì làm.” Lãnh Huyền Nguyệt nói xong rồi ngồi chồm hổm xuống, “Lúc trước ngươi trở lại thành một người đàn bà dâm đảng, bản cung không ném ngươi đi ra ngoài là đã cho ngươi mặt mũi, đừng được một tác lại muốn tiến thêm một bước, cho dù bản cung không đánh ngươi, cũng không cho phép ngươi đi ra ngoài câu tam đáp tứ, bằng không, ngươi sẽ sống không bằng chết...” Nói xong, hừ lạnh một tiếng không chút nào lưu luyến rồi đi.

Minh Nhu ghé vào trên mặt đất lạnh như băng, lúc này, lòng của nàng so với mặt đất kia còn lạnh hơn. Bốn năm trước, lời thề son sắt kia nói yêu chính mình, chỉ cần tương lai hắn có thể lên làm thái tử, như vậy chính mình sẽ là thái tử phi duy nhất của nam nhân này, khi đã đạt được mục đích thì liền hoàn toàn quên mất lời thề lúc trước, lúc chính mình trở lại phủ Thái tử, không chỉ có không phải là thái tử phi, mà thậm chí ngay cả trắc phi cũng không phải, cũng chỉ vì hắn đông đảo thị thiếp, hơn nữa bốn năm liền, hắn thậm chí chỉ thị tẩm chính mình không quá một lần...

Nước mắt rơi tích ở trên mặt đất, lúc này, không khỏi nhớ lại một người đàn ông khác, đã từng quý trọng đem nàng sủng ở trong lòng bàn tay như vậy... Thế nhưng, hiện tại, cũng đã đều không nhận biết nàng.

Mười ngón tay nắm thành quyền, hung hăng đập vào trên mặt đất, nàng hận a!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Kỳ mã

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Đoàn người Lãnh Hạo Nguyệt một đường đi về phía nam, thật ra lúc này đường đi tương đối thuận lợi.

Năm ngày sau, rốt cuộc đã tới biên cảnh Thành châu, lại đi thêm lên phía trước hơn ba mươi dặm nữa chính là địa giới của U Châu.

Cái mộng của Nhạc Du Du cũng sắp nổi lên thành cái kén, vì thế, nàng quyết định muốn cưỡi ngựa. Có thể tìm người người đi theo không nha? Vốn có Hoa Hồ Điệp rất tích cực nhiệt tình đề cử mình dẫn Nhạc Du Du, nhưng vừa mới há mồm đã bị ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt làm cho sợ đến mức ngậm miệng lại.

Trình Dật rất là đồng tình vỗ vai của Hoa Hồ Điệp: “Hoa huynh a, loại chuyện này vẫn là không nên tự dẫn đầu là tốt nhất.”

“Dật huynh nhắc nhở thật đúng a.” Hoa Hồ Điệp tán thành vội vàng gật đầu, mình tại sao luôn quên chuyện này nha? Chẳng lẽ nhiều ngày như vậy không tìm cô nương nào “vận động” một chút, đầu óc liền phản ánh chậm chạp?

Nhạc Du Du thấy không có người nào nguyện ý mang mình đi, không khỏi ảo não miệng chu lên, chẳng lẽ mình thực sự một chút hấp dẫn cũng không có sao? Không phải nói rằng khác phái thường hút nhau sao? Thế nhưng, ngoại trừ Hạo nhi, cũng không có người nguyện ý mang mình đi cưỡi ngựa?

Nàng cũng không phải không muốn cùng Hạo nhi cưỡi ngựa, chỉ là nàng không quên Hạo nhi đã quên cưỡi ngựa như thế nào, như vậy hai người không quen cưỡi ngựa mà cùng nhau cưỡi, vạn nhất nếu có gì sơ xuất, mình thì không sao nhưng chẳng may là Hạo nhi thì mình sẽ cảm thấy rất áy náy a.

Nhìn đại nam nhân không có tỏ thái độ gì như vậy, Nhạc Du Du bị thúc trở lại bên người Lãnh Hạo Nguyệt: “Tướng công a, quên đi, chúng ta đem con ngựa trả lại cho Linh Lung đi.” Nói, kéo tay hất hướng xe ngựa đi đến.

“Vương phi, nếu không, nô tỳ mang theo ngài cưỡi ngựa đi.” Linh Lung len lén liếc Lãnh Hạo Nguyệt một cái, sau đó yếu yếu mở miệng.

“Được Linh Lung, cảm ơn nhiều, thế nhưng...” Nhạc Du Du nhìn vóc dáng của mình một chút, một mét sáu tám cm cơ hồ cao hơn Linh Lung nửa cái đầu, nàng ở phía sau mình làm thế nào mà nhìn thấy được? Thế là lắc đầu, “Coi như hết.”

“Vương phi, thuộc hạ mang ngài đi.” Lúc này, Long Ngâm vẫn luôn không nói chuyện bỗng nhiên đã đi tới.

Nhạc Du Du ngẩn người, băng sơn này dọc theo đường đi nói có thể đếm trên đầu ngón tay thế nào mà lại qua đây, hơn nữa, rõ ràng hắt đối với mình có tồn tại địch ý, hiện tại thế nào mà lại tốt như vậy? Không khỏi cảnh giác nhìn hắt.

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày hơi cau lại, rốt cuộc nở nụ cười: “Được nha, Long ca ca cưỡi ngựa rất lợi hại...”

Nhạc Du Du nhúc nhích, chính mình không hề mặc áo bông nhả, cùng đại băng sơn này cùng nhau cưỡi ngựa mà nói, không biết một hồi có thể bị đông cứng lại hay không.

Long Ngâm vừa nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt đồng ý, cũng không để ý Nhạc Du Du đã chuẩn bị xong hay chưa, đưa tay ra đã đem Nhạc Du Du túm lên lưng ngựa, sau đó phi thân lên ngựa, đá một cái vào bụng ngựa rồi, ngồi xuống “Truy Phong” bốn vó liền theo gió hướng vọt ra ngoài.

“Ngươi, người man rợ này, có thể sớm chào hỏi hay không a?” Nhạc Du Du sợ đến hét loạn hét lên, “Chậm một chút a... Tướng công...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn theo bóng lưng đi xa, lại một lần nữa bắt đầu ảo não vì hành động giả ngu của chính mình. Bất quá, có Long Ngâm mang theo nàng, hắt yên tâm.

“Không phải nha, vì sao Long huynh có thể mang đi mà ta thì không thể?” Hoa Hồ Điệp bị thúc kêu lên

“Ài, huynh đệ, nén bi thương đi.” Trình Dật buồn cười nhìn hắt, “Ai bảo ngươi lớn lên...” Tựa hồ là cố ý không nói hết, nhưng lại ném cho hắt một ánh mắt ý vị thâm trường rồi cũng phi thân lên ngựa đi.

“Ồ, ta lớn lên làm sao vậy? Ngươi nói rõ ràng a.” Hoa Hồ Điệp phiền muộn sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ là bởi vì mình lớn lên so với tên kia cười không đẹp bằng? Uh, nhất định là như vậy, nghĩ xong, tâm tình thoáng cái đã tốt hơn liền đứng lên, vội vàng thúc ngựa chạy đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Muốn biết nguyên nhân

Edit: gau555

Beta: Bella Ngân

Nói đến Nhạc Du Du bị Long Ngâm cưỡi ngựa cùng một đường hướng đi phía trước chạy vội, lúc ban đầu có chút khẩn trương cùng lo lắng, về sau lá gan cũng dần dần lớn lên, hiểu kỳ mờ to hai mắt, cũng không dùng tay nhéo cánh tay của Long Ngâm nữa, mà lại bắt đầu hưởng thụ cảm giác giục ngựa chạy chồm lên này.

Không nghĩ tới cảm giác của người cưỡi ngựa lại thoải mái như thế

“A...” Rốt cuộc không nhìn được, Nhạc Du Du bỗng nhiên ngược cổ lên kêu lớn lên.

Long Ngâm một chút phòng bị cũng không có, hơn nữa trong lòng cũng không có khái niệm này, một nữ nhân không hề để ý hình tượng hét lớn kêu to, thanh âm kia lại còn rất chói tai, vì thế hậu quả chính là giật mình một cái, sau đó thân thể lại quơ quơ, thật đáng thương cho thể hệ cao thủ này, lại thiếu chút nữa mà ngã xuống dưới. Mà Truy Phong dưới chân kia tựa hồ cũng lao đảo một chút, nhưng, bảo mẫu này cũng rất thông minh, sau một hồi trấn tĩnh, lập tức liền khôi phục lại bước tiến mạnh mẽ trước kia, chỉ là, nó cũng rất bất mãn quay đầu lại một chút.

Nhạc Du Du không hiểu quay đầu lại nhìn Long Ngâm, thoáng một cái sao lại đi chậm lại? Phát hiện ra cái tên kia mặt như thế nào lại giống như Bao Công? Không khỏi bĩu môi, quên đi, vẫn là đừng nên hỏi, mình vẫn đang nhờ người ta, tốc độ như thế chấp nhận một chút đi.

“Vương phi, dừng ở phía trước nghỉ ngơi một chút, chờ người phía sau một chút đi.” Tới một chỗ nhỏ dưới sườn núi, Long Ngâm giữ dây cương của Truy Phong, sau đó cũng không xem Nhạc Du Du có đồng ý hay không, hần liền trực tiếp xuống ngựa, đem Nhạc Du Du lôi xuống tới.

“Ồ, ngươi không thể nhẹ nhàng một chút sao?” Nhạc Du Du chân vừa mới chạm đất, Long Ngâm liền buông lỏng tay ra, kết quả, hai chân của Nhạc Du Du hơi mềm một chút, liền đặt mông xuống đất, không khỏi nhếch miệng lên, cái mông của mình đặc tội với người nào không biết? Đều quăng ngã nhiều lần như thế, cảm thấy cũng rất tức giận hướng về phía Long Ngâm kêu lớn lên.

“Đối với ngươi sao?” Long Ngâm tuyệt không động đậy, nghe thấy Nhạc Du Du chát vắn, tựa hồ còn rất kỳ quái, “Không cần phải thế.” Hần nhẹ nhàng chỉ đối với một người...

“Ngươi...” Nhạc Du Du không nghĩ tới Long Ngâm sẽ trắng trợn nói ra như thế, nhất thời bị bắt ngờ, “Ta...”

Long Ngâm căn bản là không thèm nhìn nàng, buông dây cương ra cho Truy Phong tùy ý gặm cỏ xanh trên mặt đất ở bốn phía, mà hần thì đi tới tảng đá bên cạnh ngồi xuống. Nữ nhân này thật không biết tốt xấu, đối với nàng, hần đã là dị thường khách khí, còn nếu như là nữ nhân khác, hần sợ rằng cũng không buồn liếc mắt, bây giờ còn ngoại lệ để cho nàng đi cùng mình. Nữ nhân, quả nhiên đều là không biết đủ.

Nhạc Du Du bị ai nắm nắm tóc, xú nam nhân này thế nhưng không nhìn lại mình đi? Không được, hôm nay nhất định phải cùng hần nói rõ, từ khi tới vương phủ, người kia đối với mình sắc mặt đã không tốt, vì cái gì nha? Tốt xấu gì mình cũng tính là phân nửa chủ nhân của hần đi, nghĩ tới đây liền hùng hổ đi tới, đứng ở trước mặt Long Ngâm chống nạnh nói: “Họ Long, hôm nay ngươi phải giải thích rõ ràng cho ta, Nhạc Du Du ta rốt cuộc đã đắc tội gì với ngươi ôn thần này? Ngươi đối với ta cứ như tình địch chứ”

Nhạc Du Du nói hoàn toàn là vô tâm, thế nhưng, trên mặt Long Ngâm lại bỗng nhiên trắng bệch, ánh mắt cũng có chút hoảng loạn, lập tức phản bác: “Không có, ta không có coi ngươi như tình địch...”

“Không có?” thanh âm của Nhạc Du Du nhất thời đề cao thêm hai độ, trò đùa dai ước số cũng bắt đầu nhảy lên, “Ngươi dám nói ngươi không có? Ngươi dám nói ngươi đối với ta không thành kiến? Lúc nhìn thấy tướng công của ta, thì ánh mắt ôn nhu như nước, đối với bản vương phi liền trừng mắt lạnh đối, ánh mắt kia hận không thể đem ta ăn sống nuốt tươi, ngươi cho rằng ta không nhìn ra được sao?”

Long Ngâm sắc mặt càng thêm khó coi, trên người thậm chí còn hơi run rẩy lên...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Vũ nhục hoa

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du đợi nửa ngày cũng không thấy Long Ngâm nói một chữ, chỉ là cảm giác được trên người của đối phương hàn khí càng ngày càng nặng, không khỏi âm thầm giật mình, băng sơn chính là băng sơn, cho dù mùa hạ nóng bức như vậy, cũng có thể làm cho người ta cảm giác được hàn khí đầy người, xem ra hần này như thế không bao giờ cạn đi.

Đương nhiên, bản nhỏ Du Du thân ái của chúng ta còn là một rất đũa trẻ rất thông minh, hiểu được thời thế, nàng cảm thấy Long Ngâm tức giận, vì thế, cũng không tiếp tục truy vấn nguyên nhân nữa, tại nơi đã ngoại hoang tàn vắng vẻ này, chẳng may chọc giận người kia, hần cho mình một kiếm, sau đó hủi đi thì thế, thì chính mình sẽ thua lỗ lớn a...

Càng nghĩ càng kinh khủng, chân Nhạc Du Du liền vội vàng lui lại phía sau, sau đó cách Long Ngâm khoảng hai trượng tìm một phiến đá ngồi xuống, hướng về phía hần ngồi làm một động tác khinh bỉ, nhưng hần cũng không phản ứng, mặc hần chán ghét ai thích ai, cùng mình một xu quan hệ cũng không có, dù sao sau này ta không chọc giận người người cũng đừng chọc ta, sắc mặt của ngươi không tốt nhìn ta, ta cũng lười nghe rằng đối với ngươi.

Long Ngâm lúc này trong lòng hần không bình tĩnh như vẻ bề ngoài như vậy, kỳ thực, nhiều năm như vậy, hần thật vẫn ở trong nỗi thống khổ, tình cảm

đối với Lãnh Hạo Nguyệt làm cho hắn không thờ nổi, hắn cũng không muốn thế nhưng, căn bản là không có biện pháp khống chế cảm giác trong lòng a...

Nhất là lúc mắt nhìn thấy Minh Nhu tuyệt tình hắn đối với nữ nhân càng chán ghét đến cực điểm

Thế nhưng, thế gian này không cách nào tha thứ dễ dàng cho tình cảm của hắn như vậy. Hắn càng sợ nếu như Hạo nhi đã biết, nói không chừng sẽ xem nhẹ hắn, cũng nói không chừng từ đó về sau cũng sẽ không muốn nhìn thấy mình...

Vì thế, hắn chỉ có thể đè nén, chỉ cầu có thể mỗi ngày được ở bên cạnh hắn, đứng xa xa nhìn hắn là tốt rồi...

Thế nhưng hắn cảm giác mình sắp chịu không nổi! Liếc mắt Nhạc Du Du ở phía xa một cái, hắn thực sự rất đồ kỵ với nàng! Đồ kỵ muốn phát điên...

Nhạc Du Du cầm một nhánh cây nhỏ vẽ vẽ bức tranh trên mặt đất chỉ chán đến sắp chết còn không có vượt qua đến a? Lạc hậu thật chán nha, lúc trước thời gian khi mình xuyên qua, thế nào mà lại không lỗi cái máy bay cùng nhau tới đây chứ?

Đúng lúc này, đột nhiên cảm giác được có ánh mắt phóng tới, vô ý thức ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc chống lại ánh mắt của Long Ngâm, Nhạc Du Du bĩu môi, sau đó lại từ biệt ánh mắt kia, tiếp tục cúi đầu vẽ vẽ bức tranh, nhìn một hồi cái loại mặt bài tú-lo-kho này, nhất định phải tiêu hóa nỗi buồn.

Đúng lúc này, Nhạc Du Du bỗng nhiên đã cảm thấy có một trận gió thổi lên, sau đó cả người đã bị người khác bế lên.

“Người làm gì chứ?” Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, vội vàng muốn tránh thoát khỏi bàn tay giam cầm của Long Ngâm, “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta biết người đã sớm mơ ước bản thân được xinh đẹp như hoa, đáng tiếc, ta đối với người một xu hứng thú cũng không có, ta...”

Long Ngâm nhìn nàng liếc mắt một cái: “Xinh đẹp như hoa? Đây không phải là vũ nhục hoa sao?”

“Họ Long, người đừng quá đáng nha...” Nhạc Du Du trong nháy mắt nổi giận, “Người rốt cuộc có thể nói không? A, có thể nói...” Thế nhưng, ở một giây sau, thanh âm của nàng liền càng ngày càng yếu, thẳng đến cuối cùng, gương miệng nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Khi hắn nhìn bốn phía, không biết lúc nào đã xuất hiện một đám người, mỗi người cầm trong tay kiếm dẫn theo cả đao, đưa bọn họ vây quanh ở giữa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Yêu đương vụng trộm hay là bỏ trốn

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Trong lúc đầu óc của Nhạc Du Du vòng vo khoảng ba giây đồng hồ, trong nháy mắt liền hiểu được hình thức của bọn người trước mặt, không khỏi lời kéo y phục của Long Ngâm: “Cái kia, hình như chúng ta gặp phải thổ phi...”

Long Ngâm liếc nàng một cái, cho nàng một biểu tình “Thật trì độn.”

Nhạc Du Du không nói gì sờ sờ mũi, trong lòng cảm thấy bất mãn nhưng không dám tỏ vẻ bên ngoài, xe ngựa phía sau tốc độ cũng chậm quá, đã ở đây cả buổi rồi mà chưa thấy đi qua, vì thế, vẫn là không nên chọc giận nhóm thổ phi này, không có biện pháp, ai bảo mình không có võ công đâu, quy củ của giang hồ không phải là, ai lợi hại thì người đó chính là lão đại thôi! Bản thân muốn thoát hiểm, còn phải dựa vào người khác a.

“Đại ca, nơi này có một đôi tình nhân nhỏ đang yêu đương vụng trộm.” Lúc này, trong đám thổ phi kia một tiểu đầu mục nhìn nam nhân có râu quai nón nói kia “Bất quá, nhìn cách ăn mặc hắn là phi phú tức quý, hắc hắc...”

“Này, nói cái gì đó?” Nhạc Du Du vừa nghe đã không vui, nàng trông thế nhưng là phụ nữ đã có chồng a, tại sao có thể nói nàng yêu đương vụng trộm? Hơn nữa đối tượng cũng không đúng a, cùng Long Ngâm? Kiếp sau đi, không không, kiếp sau sau sau nữa đi, lập tức từ trong lòng Long Ngâm nhảy ra ngoài, tròn mắt trừng lên, “Người kia con mắt nào của người thấy chúng ta yêu đương vụng trộm? Ta có thể tố cáo người tội phi báng biết không?”

Râu quai nón kia vừa nghe thấy, liền vui vẻ: “Không phải yêu đương vụng trộm? Thì đó là bỏ trốn...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong, có điểm bi ai, người kia không phải là thổ phi sao? Thế nào lại giống như ký giả nhà báo? Tặng một cái liếc mắt cho hắn: “Chúng ta đang làm gì thì cùng người không có một xu quan hệ. Người rốt cuộc là đang tra hộ khẩu hay là đánh cướp a...”

“Chúng ta đương nhiên là đánh cướp a.” Tiểu đầu mục vừa nghe xong, nhất thời quơ quơ đao trong tay, “Chẳng lẽ cái này làm dao thái rau không được?”

“Đánh cướp liền đánh cướp a, dong dài làm cái gì a.” Nhạc Du Du khinh bỉ nhìn bọn họ liếc mắt một cái, “Lời đầu tiên của thổ phi không phải là ‘Đường này là ta mở, cây này là do ta trồng, muốn đi qua đường này, phải lưu lại lộ phí’ sao? Ta chưa thấy người nào nói đâu?” Nói xong lắc đầu, “Hiện tại các người nha, làm việc thực sự không chuyên nghiệp, một chút hành vi của công việc thường ngày cũng không có, không biết mà lại muốn làm thổ phi sao? Nghĩ đến các người như thế làm sao có thể tiến bộ được đây? Các người không tiến bộ thì xã hội làm sao có thể phát triển đây...”

“Tiếp tục như vậy có thể không làm được a.” Nhạc Du Du càng nói càng dừng cảm, đơn giản đi tới chỉ điểm từng người, “Người nhìn lại người một chút, cầm đao mà một chút khí thế cũng không có, còn người nữa, ánh mắt thì đại ra, một điểm ngoan độc cũng không có, quay lại người, trên mặt dữ tợn không ít, phải run rẩy mới đứng lên được a...” Càng nói lời càng lợi hại, “Không được, nếu tiếp tục làm thổ phi như vậy, tiền đồ cùng công việc của thổ phi sẽ đều bị các người đập xuống đất, nếu cứ như thế đi xuống, thì xuống dốc cũng là chuyện sớm hay muộn...”

Long Ngâm không khỏi xuất hiện hắc tuyến, nữ nhân này đầu bị ngửa đá sao? Các Thổ phi hai mắt nhìn nhau lên, thế nào lại cảm giác nữ nhân này mới là thổ phi nha? Không khỏi đưa ánh mắt đều về phía lão đại của mình, nam nhân râu quai nón kia.

“Vi thế a, đại gia nên giải tán đi.” Nhạc Du Du hướng về phía đại gia khoát khoát tay, “Trở lại chinh đồn nội bộ một chút, sau đó sẽ đi ra... giải tán đi...”

Lời này vừa nói ra, mọi người giống như có mà làm, không hẹn mà cùng xoay người hướng trên núi đi. Thế nhưng, đi không được vài bước, bỗng nhiên quay trở về vị trí cũ, không đúng a, bọn họ mới là thổ phi có đúng hay không? Dựa vào cái gì mà lại nghe nữ nhân này ở chỗ này dài dòng?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ngu ngốc

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du nhìn các thổ phi kia xoay người rồi đi, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nàng không biết nàng làm như vậy là đúng hay không, nói chung, cảm giác của nàng chính là có thể cứu bọn họ một mạng đi. Võ công của Long Ngâm nàng đã từng thấy qua, thật lợi hại, hơn nữa, phỏng chừng tướng công cũng sắp tới, hơn nữa Trình Dật cùng Hoa Hồ Điệp hai người bọn họ đừng nói mười mấy người này mà nhiều hơn gấp mấy lần, phỏng chừng cũng sẽ không phải là đối thủ của bọn họ.

Hơn nữa, nhìn đám thổ phi này, xanh xao vàng vọt, có thể phỏng đoán đều là cuộc sống bức bách mới không đi không được đến bước đường này, lúc đó mà bị mất tính mạng, thật quá tàn nhẫn.

Thế nhưng, nàng còn chưa kịp thả lỏng được lâu, giúp cái bọn ngu ngốc kia thế nhưng lại đã quay trở về.

“Thối nữ nhân, lừa dối chúng ta đây?” Tiểu đầu mục lúc trước dùng đao quơ quơ trước ngón tay của Nhạc Du Du, tức giận oa oa kêu loạn, “Đừng nói nhảm, mau đưa tiền ra đây, bằng không...”

“Bằng không thế nào?” Nhạc Du Du nhin không được thăm mắng lục ngu ngốc này, âm thầm trộm liếc mắt nhìn Long Ngâm bên cạnh, người này tay đã nắm lấy chuỗi của bảo kiếm

“Bằng không liền đem người bắt trở lại làm áp trại phu nhân... Ha ha...” Tiểu đầu mục nói xong liền phá lên cười, sau đó nhìn râu quai nón nói, “Đại ca, người thấy thế nào? Nữ nhân này tuy ăn to nói lớn, nhưng nhìn hình dạng cũng đủ giật mình...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong, mặt liền trầm xuống: “Cái gì mà gọi là lớn lên giống như? Lão nương ta đâu có thế đâu?” Thực sự là tức chết người đi được, nói bao nhiêu lần rồi? Lão nương là có tấm lòng đẹp!

Tiểu đầu mục kia bị khí thế của Nhạc Du Du làm cho sợ hãi đến rớt cả đầu lại, hắn chỉ bắt quạ ăn ngay nói thật mà thôi, lập tức xem xét liếc mắt nhìn ngực Nhạc Du Du một cái, không tự chủ mà bầm một câu: “Nhìn đâu cũng không thấy chỗ nào xinh đẹp a...”

“Người nói cái gì?” Nhạc Du Du ánh mắt híp lại một nửa, nói chuyện giống như là từ trong kẽ hàm răng đẩy ra ngoài.

“Không, không có gì.” Tiểu đầu mục kia thậm chí có điểm lo lắng liền lui về phía sau mấy bước.

“Được rồi, hãy bớt sàm ngôn đi, lấy mạng của cả hai đi.” Lúc này, râu quai nón kia bỗng nhiên ra lệnh, TMD, nói như cứ tiếp tục nói như thế, nữ nhân này còn không biết sẽ đem huynh đệ bọn họ lừa dối biến thành cái dạng gì nữa đây.

Nói thế một chút, tất cả thổ phi đều nhất thời phục hồi lại tinh thần, sau đó cầm đao liền vây quanh qua đây.

Nhạc Du Du vỗ trán một cái, đám ngu ngốc này, chết cũng xứng đáng a.

Quả nhiên, không đợi những người đó đi qua tới đây, trên cổ râu quai nón đã một bảo kiếm sáng loáng.

Nhạc Du Du tuy rằng giật mình, nhưng cũng không nghĩ là. Long Ngâm người này xác định đủ dũng mãnh như thế

Râu quai nón kia liền cảm thấy phiền muộn, mình tại sao còn chưa có rút đao ra mà đã bị bắt rồi? Hắn tốt xấu cũng đã luyện võ công nhiều năm rồi?

“Bảo bọn họ dừng tay.” Trên mặt Long Ngâm một điểm biểu tình cũng không có, nói cũng ngắn gọn sáng tỏ.

Mọi người vừa nhìn, liền nhất chiêu a, lão đại đã bị giam giữ, vậy bọn họ không lui cũng không được? Thế là, không đợi đại ca lên tiếng, liền tự giác lui trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thả bọn họ đi

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du không nói gì thờ dài, đám người sắp chết đến nơi rồi mà còn làm hoạt động của thổ phi? Thật không biết là quá ngu xuẩn hay là quá không sợ, chỉ là, nằng cảm giác những người này căn bản cũng không phải là làm những tội ác tày trời hay bại hoại.

“Long Ngâm, thả bọn họ đi.” Nhạc Du Du vừa thốt lên xong, không chỉ có bọn cường đạo giật mình, mà ngay cả Long Ngâm kia vẻ mặt giống như hàn băng vạn năm không tựa hồ cũng có một tia rung động.

Đương nhiên, giật mình nhất vẫn là râu quai nón kia, ánh mắt của hắn trừng lên giống như chuông đồng hồ, hận không thể đem thân của Nhạc Du Du chỉ ra làm hai, nữ nhân này cấu tạo của đầu óc hình như không giống với người bình thường. ...

“Ngươi không nên nhìn người khác như thế.” Nhạc Du Du tức giận đến mức hai mắt tròn lên, “Nhìn nữa, ta sẽ nghĩ rằng ngươi yêu ta đấy...”

Long Ngâm khước miệng đột nhiên co quắp một chút.

Chân của Râu quai nón chân bỗng nhiên mềm nhũn, song có lẽ, bởi vì trên cổ có đao, vì thế vẫn đứng thẳng người lên.

Đúng lúc này, xa xa trên đường lớn, mơ hồ truyền đến thanh âm của tiếng vó ngựa, Nhạc Du Du biết là đại bộ đội kia đã tới, quả nhiên chỉ chớp lát, mọi người đã đến trước mặt, tất cả những người này đều là thị vệ tinh anh của vương phủ, hàng ngày đều nghiêm túc huấn luyện, vừa nhìn thấy những người này lập tức liền vây lại.

Làm cho bọn thổ phi càng kinh ngạc hơn, không nghĩ tới a, bọn họ nhiều ngày gần đây thật vất vả lắm mới lấy hết dũng khí xuống núi muốn kiếm thêm ít tiền, nhưng lại đụng phải hồ chết.

“Nương tử...” Lãnh Hạo Nguyệt là người đầu tiên từ trên xe nhảy xuống, sau đó chạy tới ôm lấy Nhạc Du Du, “Ngươi chỉ muốn cùng Long ca ca đi chơi, cũng không để ý đến Hạo nhi.”

“Sao có thể a.” Nhạc Du Du nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt, tâm tình nhất thời thoải mái hẳn lên, vẫn là nhìn thấy Hạo nhi của nàng dễ chịu hơn hẳn so với Long Ngâm mặt lạnh kia.

“Bọn họ là đang làm cái gì kia?” Lúc này Lãnh Hạo Nguyệt mới phát hiện ra xung quanh hình như không hề ít người.

“Bẩm vương gia, bọn họ là thổ phi nơi đây.” Long Ngâm lúc này đã đem kiếm trở vào trong vỏ, những người này hắn còn không thèm để vào trong mắt, vừa rồi chỉ muốn hù dọa bọn chúng một chút mà thôi, thật sự nếu muốn giết bọn họ, thì những người này hiện tại hắn là có thể đầu thai.

“Làm thổ phi thì có gì tốt chứ?” Lãnh Hạo Nguyệt kỳ quái nhìn bọn họ, “Vì sao không trở về nhà đi a?”

Nhóm thổ phi vừa nghe thấy, đều quay mặt ra nhìn nhau, người nam nhân này lớn lên thật là đẹp mắt, thế nhưng nói chuyện cũng có vẻ kỳ quái a, có ai muốn làm thổ phi đâu chứ?

“Vương gia hỏi các ngươi đấy, đều cảm thấy sao?” Có một thị vệ thấy thế, lập tức quay về phía mọi người quát.

“Vương gia?” Râu quai nón bỗng nhiên liền ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc đánh giá Lãnh Hạo Nguyệt một chút, sau đó liếc nhìn Nhạc Du Du bên cạnh, trong nháy mắt sau gáy roi từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống, “Thảo dân khấu kiến Tấn vương gia, Tấn vương phi...”

Những người còn lại vừa nghe xong, cũng không khỏi sau lưng có một trận lạnh run, vội vàng đi theo đại ca quý xuống.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng thấy rất kỳ quái gãi gãi đầu: “Các người làm sao biết ta là Tần vương gia a?” Sau đó quay đầu nhìn Nhạc Du Du, “Nương tử, có nói cho bọn hần biết sao?”

Nhạc Du Du lắc đầu, cái này cần phải nói cho ai? Toàn bộ trong Băng Diễm quốc, hầu như không ai không biết, Tần vương gia có mái tóc màu đỏ đi?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Được hoan nghênh

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du vốn là muốn nhìn Ngọc thúc xử lý đám thổ phi này một chút, thế nhưng, Lãnh Hạo Nguyệt cứ la hét phải đi, nàng cũng đành phải rời đi trước, chỉ là, trước khi đi nàng không quên dặn dò Ngọc thúc một câu, bọn họ cũng chỉ là những người đáng thương mà thôi.

Nàng không biết Ngọc thúc xử lý những người đó như thế nào, thế nhưng, về sau Ngọc thúc nói cho nàng biết, an bài cho những người đó một lối đi khác, làm cho trong lòng Nhạc Du Du dịu xuống.

Không bao lâu sau trong tương lai, Nhạc Du Du lần thứ hai ở trong vương phủ thấy râu quai nón, nàng căn bản là không nhận ra bởi vì hần đã cạo hết râu mép. Đương nhiên, đây đều là nói sau này.

Đội ngũ tiếp tục đi trước, rất nhanh liền tiến vào trong địa giới của U Châu, sau đó lại qua một ngày thì đi tới trong thành U Châu.

“Tướng công, địa bàn của người không tề a.” Nhạc Du Du thấy cảnh tượng rờ rờ trong U Châu liền nhất thời sung sướng, hai lòng xoa bóp khuôn mặt của Lãnh Hạo Nguyệt, người nam nhân này có làn da tốt như vậy, khiến nàng nhìn không được mà gợn vuốt ra.

“Ngọc thúc nói, ở đây là một trong những địa phương giàu có nhất toàn bộ Băng Diễm quốc...” Lãnh Hạo Nguyệt cũng là vẻ mặt đắc ý, giống như hành diện hướng về phía Nhạc Du Du nhún mày, “Hạo nhi có lợi hại không?”

“Là lợi hại, tướng công thật lợi hại.” Nhạc Du Du cười hi hi gật đầu, thực sự là tiểu hài tử, “Thế nhưng, tướng công cũng không ở chỗ này a, làm thế nào để quản lý đây?”

“Lạc thúc thúc ở chỗ này.” Lãnh Hạo Nguyệt cười nói, “Lạc thúc thúc rất lợi hại, tất cả mọi người đều gọi hần là thần y nha.” Nghĩ nghĩ xong còn nói, “Còn có Thanh Thanh, tất cả mọi người đều gọi nàng là tiểu thần y đâu...”

“A.” Nhạc Du Du gật gật đầu, sau đó rất nghiêm túc xem kỹ Lãnh Hạo Nguyệt một chút, tiểu tử này cũng quá may mắn đi? Bên người lúc nào cũng nhiều người tài ba vây quanh như vậy? Bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, chống lại ánh mắt của hần, “Thanh Thanh là ai?”

“Thanh Thanh chính là Thanh Thanh a.” Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng buồn cười, nha đầu kia không phải là đang ghen tị chứ? Thế nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện mờ mịt.

“Ách.” Nhạc Du Du vừa thương xót vừa bi ai, tựa hồ không có biện pháp hỏi cho rõ ràng, cũng là bởi vì không có biện pháp hỏi rõ ràng, vì thế, trong lòng lại càng khó chịu.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng không giải thích, hần thích xem bộ dạng ghen của nàng, loại cảm giác này làm cho trong lòng của hần tràn đầy ngọt ngào.

Dân cư thành U Châu đều nhận ra Lãnh Hạo Nguyệt, liền tự phát đứng ở đường hai bên, trên mặt là không chút nào che giấu được sự hoan nghênh cùng yêu thích. Mấy năm nay, nếu không Tần vương gia nhân từ phát triển, rồi lần nữa áp dụng xúc tiến sinh sản thi thố, không ngừng giảm miễn thu thuế, bọn họ cũng không có khả năng có được cuộc sống giàu có an bình như vậy, dân chúng chính là đơn giản như thế, ai có thể cho bọn họ ăn no mặc ấm mỗi ngày, thì trong lòng bọn họ sẽ biết thích ai ủng hộ ai, cũng không cần biết người này có là ngốc tử hay không đâu.

“Tướng công, người thật sự rất được hoan nghênh nga...” Nhạc Du Du kinh hi quay đầu lại nhìn Lãnh Hạo Nguyệt.

“Đó là đương nhiên.” Lãnh Hạo Nguyệt rất kiêu ngạo ngẩng đầu lên, “Lạc thúc thúc nói qua, dân chúng chính là muốn ăn no mặc ấm, vì thế, Hạo nhi liền để cho bọn họ mang lương thực giữ lại cho bản thân ăn, tiền kiếm được chính mình hưởng, mọi người mới có thể ăn no, cũng có thể có tiền mua quần áo mặc...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Có người đặc ý, có người thất lạc

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Tân vương phủ xây ở vị trí trung tâm của thành U Châu, bởi vì nơi này sáng sớm đã nhận được thông báo Lãnh Hạo Nguyệt đang tới, vì thế, người trong phủ đã chờ ở tại cửa đại môn.

Đội được Vương gia đến, bọn hạ nhân cũng đã quỳ lạy hành lễ.

Xe ngựa dừng lại, Linh Lung mở cửa xe ra, Lãnh Hạo Nguyệt không đợi người đỡ xuống, liền nhảy ra ngoài, sau đó lao về phía trong lòng người nam nhân trung niên đã sớm đứng ở cửa đại môn chờ.

“Lạc thúc thúc, Hạo nhi rất nhớ ngài a...”

“Hạo nhi a, để cho Lạc thúc thúc nhìn, uh, không tệ, mập...” Lạc Băng trước tiên ôm lấy Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó rất nghiêm túc đánh giá hắn, trên mặt là giấu không được sự vui sướng.

Nhạc Du Du được Linh Lung nâng hạ xuống xe ngựa, nhìn thấy hạ nhân quỳ đầy đất, không khỏi lại hoảng sợ, vội vàng khoát khoát tay: “Tất cả đứng lên, đừng quỳ...” Thế nhưng, không đợi nàng nói xong, cũng không đợi những hạ nhân kia đứng dậy, đã bị Lãnh Hạo Nguyệt thoắt cái kéo ra phía trước.

“Lạc thúc thúc, ngài xem, đây là nương tử của Hạo nhi nha.” Lãnh Hạo Nguyệt coi Nhạc Du Du giống như hiện vật quý đưa lên trước mắt Lạc Băng.

“Du Du bá kiến Lạc thúc thúc.” Nhạc Du Du vội vàng hành lễ, nàng nhìn ra, vị Lạc thúc thúc này ở trong lòng của Hạo nhi địa vị không nên so với Ngọc thúc.

“Tốt, ha ha, Hạo nhi thật có phúc nha.” Lạc Băng ngưng mắt đánh giá Nhạc Du Du, tay phải giơ lên nhẹ nhàng xoa một chút trước ngực, hơi nở nụ cười.

Nhạc Du Du vừa nghe, liền yên tâm, xem ra, ấn tượng đầu tiên của mình với vị Lạc thúc thúc này cũng không tệ lắm, không khỏi nhìn về phía Lãnh Hạo Nguyệt chau chau mày.

“Ta đã nói, Lạc thúc thúc nhất định sẽ thích ngài đi.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng rất đặc ý.

“Đó là đương nhiên a, ai bảo nương tử nhà ngài là người mà ai gặp cũng thích đâu...”

“Nương tử xấu hổ xấu hổ nha...” Lãnh Hạo Nguyệt nhin không được pha trò đưa tay ra xoa xoa quai hàm của nàng.

Lúc này, trong đại môn một nha đầu đỡ một thanh y nữ tử đã đi tới: “Hạo ca ca tới rồi sao?”

Nhạc Du Du nghe thấy vậy ngẩn đầu, đã thấy một nữ tử mày thanh mắt đẹp, vẻ mặt vội vàng đi ra, chỉ là, tay nàng cũng bất lực đưa ra trước, một đôi mắt to tuy rằng mở to, nhưng một điểm tiêu cự cũng không có.

“Thanh Thanh...” Lãnh Hạo Nguyệt cười hi hi chạy lên đi vào chào hỏi.

Nhạc Du Du không khỏi sửng sốt, nguyên lai đây chính là đối tượng mà mình ghen, dĩ nhiên lại là người mù? Bỗng nhiên lại cảm thấy có điểm xấu hổ, thế nhưng tiếc hận lại nhiều hơn, một nữ tử thanh lệ như thế sao lại bị mù vậy?

Thanh Thanh có thể do bước chân quá nhanh, một chân bị hụt, không khỏi “Ai nha” lên một tiếng, mặc dù có nha đầu đỡ, thế nhưng thân thể vẫn là không thể ngăn chặn ngã xuống bên cạnh.

“Cẩn thận...” Nhạc Du Du chưa có kịp nói ra khỏi miệng, chỉ thấy một bóng dáng liền bay đi, sau đó một tay đỡ lấy Thanh Thanh ôm vào

Nhạc Du Du nhất thời mở to hai mắt nhìn, Trình Dật người này bình thường cả lơ phất phơ, chuyện gì cũng chưa từng thấy hắn tích cực quá như thế a, quả nhiên là một sắc phôi!

Thanh Thanh tựa hồ đoán cũng được thân phận của đối phương, không khỏi dứng cứng đờ tươi cười, đẩy thân thể của mình ra, chỉ là hơi gật đầu: “Cám ơn.”

Trình Dật nhìn ôm ấp cũng vô ích, hơi ngẩn ra, sau đó lui xuống, chỉ là khuôn mặt thất thần kia nhưng thế nào cũng che giấu không được.

Nhạc Du Du không khỏi loay loắt mặt mày, sự tình tựa hồ có chút ý tứ nha.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Canh bổ

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Vương phi ở U Châu tuy rằng xây dựng cũng đủ khí phách, cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu các tuy rằng cũng đầy đủ mọi thứ, thế nhưng trước sau chỉ có năm khu, cái đó so với Vương phủ ở thành Phi Như vẫn là kém rất xa.

Nhạc Du Du và Lãnh Hạo Nguyệt cùng nhau tiến vào Lạc Nguyệt tiên, cũng chính là phòng ngủ của vương gia.

Bởi vì chạy nhiều ngày đường như vậy, tất cả mọi người đều không tránh khỏi mệt mỏi rã rời, vì thế, sau khi dùng xong cơm tối, rửa mặt chải đầu cũng đều đi nghỉ ngơi sớm.

Nhạc Du Du kỳ thực vẫn có thói quen quen giường, nhớ ngày đó thời gian nàng mới xuyên qua, hai ngày đầu ban đêm cơ hồ đều là nửa tỉnh nửa ngủ, thẳng đến ngày thứ ba mới quen được, thế nhưng, lần này xuất phủ, Nhạc Du Du đều cảm thấy kỳ quái, mỗi ngày đi đều đổi một nơi khác nhau, thế nhưng nàng mỗi ngày đều có thể ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, đến mộng cũng không có, thậm chí nhiều lần lúc tỉnh lại thì đã ở trên xe ngựa...

“Chẳng lẽ là lớn tuổi thật rồi?” Nhạc Du Du lại một lần ở ngủ đến tận buổi trưa mới tỉnh lại, trong lòng bị ai vô hạn một chút, “Thế lực không được, tinh lực cũng không được?” Chẳng lẽ cũng nên cho mình uống các loại canh thập toàn đại bổ? Không khỏi bị thúc nhức đầu lên, mới hơn hai mươi mấy tuổi mà đã như vậy, nếu đến hơn ba mươi tuổi, hơn bốn mươi tuổi thì sẽ làm thế nào a? Chẳng lẽ thực sự để cho Hạo nhi đi tìm tiểu thiếp?

Cái ý nghĩ này làm cho toàn thân của Nhạc Du Du không khỏi giật mình một cái, không được, chuyện tình như vậy tuyệt đối không thể phát sinh, nàng phải nghĩ biện pháp thật tốt...

Lúc Linh Lung tiến vào, đã nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Du Du ảo não ngồi ở trên giường, hai tay dùng sức xoa nắn đầu óc của mình, làm cho cái đầu kia nguyên bản bởi vì ngủ mà trở nên lộn xộn nay lại càng thêm rối tung thêm, lúc này đã không thể dùng từ lộn xộn để hình dung mà phải nói là vô cùng thâm trầm.

Linh Lung khoe miệng không khỏi co quắp một chút, sau đó thả tay xuống trong chậu rửa mặt, rồi qua đây hỗ trợ thu hồi giường chiếu.

“Vương phi, đứng lên rửa mặt chải đầu đi, nô tỳ đã kêu người ta đem điểm tâm bưng vào cho người.”

“Điểm tâm?” Nhạc Du Du quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đều đã lên cao, hẳn là không còn cách bữa trưa không xa, không khỏi khoát khoát tay, “Quên đi, một lát nữa cùng ăn cơm trưa là được rồi.”

“Dạ.” Linh Lung gật gật đầu, “Thế nhưng, sáng sớm bụng rỗng không tốt, vậy uống chút canh đi...”

“Canh?” Vừa nghe thấy việc này, tròng mắt của Nhạc Du Du trong nháy mắt tròng lên, sau đó dùng sức gật gật đầu, “Đúng đúng, hẳn là nên uống canh, vậy cứ như thế đi, người đi kêu phòng bếp nấu cho ta thêm chút canh đi, phải bỏ, loại nào càng bổ càng tốt....”

Linh Lung tức khắc mặt đầy hắc tuyến, vương phi đây là thế nào?

“Được rồi được rồi.” Nhạc Du Du dường như lại nghĩ tới điều gì đó, kéo Linh Lung lại, “Tốt nhất đi kiểm cái loại canh thập toàn đại bổ đến cho ta uống...”

Canh thập toàn đại bổ? Linh Lung tròng mắt đều phải ngã xuống, thế nào mà nàng đều chưa nghe nói qua a, đành phải lúng ta lúng túng mở miệng: “Vương phi a, canh thập toàn đại bổ là một loại canh gì?”

A? Nhạc Du Du kỳ quái ngẩng đầu nhìn nàng, chẳng lẽ ở đây không có loại canh thập toàn đại bổ này? Có điểm nhụt chí, lập tức khoát khoát tay: “Quên đi, chỉ cần bổ là được a, lựa chọn thêm nhiều tham a lộc nhưng gì, còn lại thì tùy tiện.”

Linh Lung đầu đầy hắc tuyến đi ra khỏi phòng, đi đến phòng bếp phân phó nấu canh ngao đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chính mình nhận chủ tử

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Trong thư phòng.

Lãnh Hạo Nguyệt một thân bạch y ngồi ở án trác.

“Vương gia, thổ phi này chính là hai năm trước Hoài Châu có thiên tai, triều đình cử một đội binh sĩ phụ trách và trích ra một khoản tiền giúp nạn thiên tai.” Ngọc Tuyền đang ở báo cáo tình huống ở Thành châu gặp phải thổ phi này, “Cái tên râu quai nón kia chính là đốc quân Phạm Thiên Cương ngay lúc đó.”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, trách không được hấn liếc mắt một cái liền nhận ra chính mình đâu.

“Lúc trước không phải nói hấn thấy hơi tiền liền nổi máu tham sao, đem khoản tiền giúp nạn thiên tai nuốt vào sao?” Lạc Băng chân mày vừa hơi nhíu lại, “Thế nhưng bây giờ xem ra, tin tức lúc trước của chúng ta là chính xác, bọn họ chỉ là người chịu tội thay mà thôi.”

“Vâng.” Ngọc Tuyền cũng gật đầu, “Theo lời của Phạm Thiên Cương nói, ban đầu là có người muốn hấn đem bạc chia một nửa để đi đến Hoài Châu, một nửa kia thì ngầm vận chuyển đến Minh châu...”

“Minh châu?” Lãnh Hạo Nguyệt nhíu mày một cái.

Lạc Băng chân mày cũng hơi nhíu lại.

“Hấn còn nói, lúc trước khi bọn họ đem bốn trăm vạn lượng bạc đưa đi Hoài Châu, đem bốn trăm vạn lượng kia đưa đi Minh Châu, mà phải len lén giấu đi, không muốn để cho người ta tham lam mà lấy đi, kết quả là ở trên đường bị chặn giết, bọn họ ban đầu hơn hai trăm huynh đệ, cuối cùng chỉ còn lại có mười sáu người.” Ngọc Tuyền nói tiếp, “Bọn họ đồng hóa tây tạng trong hai năm, bắt đắc dĩ mới phải làm thổ phi...”

“Bọn họ dù trong tình huống quần bách như thế cũng không có nhúc nhích dùng vào số bạc kia, điều này coi như Phạm Thiên Cương là một nam tử hán.” Cây quạt lông ngỗng trong tay của Lạc Băng nhẹ nhàng phát lên, “Hay là chúng ta sử dụng...”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, năm đó, hấn liền hoài nghi người phụ trách giúp nạn thiên tai là Bạch Triền Bằng, thế nhưng, con cáo già này rất giáo hoạt, một giấu vết nhỏ cũng chưa từng lưu lại, mà khi những người tham dự, người thì chết, người thì mất tích, hấn cũng chỉ có thể lo lắng suông, cũng không nghĩ rằng Phạm Thiên Cương vẫn còn sống, thế nhưng lại núp ở Thành châu, trách không được hấn vận dụng các lực lượng từ cao đến thấp đều không tìm được bọn họ.

“Phạm Thiên Cương là người Hoài châu.” Lạc Băng nhắc nhở, “Lần đó lũ lụt đều cuốn trôi nhà của hấn, vì thế, hấn làm như vậy cũng bình thường.”

“Ngọc thúc, nếu bọn họ nguyện ý lưu lại thì hoan nghênh, còn nếu phải thì chia lộ phí.” Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn Ngọc Tuyền.

“Bọn họ đều nguyện ý lưu lại, chỉ có điều là...” Ngọc thúc có chút khó khăn nuốt nước miếng một cái.

“Làm sao vậy?”

“Chỉ có điều, bọn họ muốn chính mình chọn chủ tử.” Sau gáy của Ngọc đã rõ ràng xuất hiện ba đạo hắc tuyến.

“Sao?” Lạc Băng nở nụ cười, “Đây là lần đầu tiên nghe thấy nha a, bọn họ muốn nhận thức ai làm chủ tử?”

“Vương phi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều xuất hiện một phản ứng giống nhau, đó chính là miệng mở, cả buổi không khép lại.

Phản ứng đầu tiên của Lãnh Hạo Nguyệt chính là nhìn không được bật cười lên, vương phi của mình thật đúng là không giống với ai, lập tức liền gật đầu: “Dem bọn họ giao cho Phi Hồ tự mình huấn luyện, sau ba tháng đi qua khảo nghiệm, bọn họ chính là đội bảo vệ đặc biệt cho vương phi, bằng không cũng chỉ có thể nghe theo an bài, giống như các binh lính bình thường.”

“Dạ.” Ngọc thúc vội vàng gật đầu, sau đó lui ra ngoài.

Mà lúc này, Nhạc Du Du chính là đang ở trong phòng ôm chén canh bổ uống không biết lí do đánh hắt xì hai cái, không khỏi xoa xoa mũi, ai nói xấu lão nương đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Bỏ lớn

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Đối với Nhạc Du Du mà nói, cuộc sống ở U Châu cùng với Phi Như thành không có gì bất đồng, chẳng qua là đổi nơi ngủ mà thôi, đều là quá nhàn hạ.

Lãnh Hạo Nguyệt mấy ngày nay rất bận, bởi vì ba ngày sau chính là nghi thức tế trời của thành U Châu, lúc này không đến mấy ngày nữa cũng là ngày giỗ của Tuyết phi nương nương, rất nhiều chuyện phải làm, mặc dù có Ngọc thúc cùng Lạc thúc lo liệu, thế nhưng, vẫn muốn một lần nữa giao cho Lãnh Hạo Nguyệt một ít lễ nghi, nên phải nói một số việc, bởi vì đầu óc Lãnh Hạo Nguyệt bị hạn chế muốn đến lúc đó hần đùng quên, nhất định phải từng lần giao huấn một, từng lần một nói cho.

Vì thế, vào buổi tối mỗi ngày, Lãnh Hạo Nguyệt trở lại gian phòng đều là quệt miệng tựa hồ lão đại không vui.

“Nương tử, Hạo nhi chưa có thời gian cùng nương tử ra ngoài đi dạo...”

“Trống công a, chính sự quan trọng hơn.” Nhạc Du Du mỗi lần đều là an ủi thật tốt, “Thiếp khi nào buồn sẽ nói, để cho Linh Lung cùng thiếp ra ngoài đi dạo.”

“Thế nhưng, Hạo nhi muốn cùng nương tử a.” Lãnh Hạo Nguyệt mắt to chớp chớp làm trong lòng Nhạc Du Du liền ngứa ngáy.

Nhạc Du Du bỗng nhiên cảm thấy khí huyết dâng lên, sau đó trong lỗ mũi nóng lên, dịch thể trong cổ nóng hằm hập liền “Phi lưu thăng hạ ba nghìn xích” (*)

(*) Phi lưu thăng hạ ba nghìn xích: một câu thơ trong tác phẩm của Lý Bạch “Xa ngắm thác núi Lư”. Câu này miêu tả cảnh nước đổ từ trên cao xuống

“Nương tử, ngươi làm sao vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng lấy tay lau đi cho nàng, kết quả lại là càng lau càng nhiều, càng không thể vân hồi được, trong lòng là vừa buồn cười vừa tức giận, nữ nhân này sao lại không kiên định như vậy? Đều bao nhiêu lâu rồi, nhìn mình mà vẫn chảy máu mũi? Có thể sau này thấy mình so với bây giờ tốt hơn nàng sẽ không có sức chống cự hay không? Nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong lòng lại không thoải mái đứng lên.

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du cảm thấy rất 囧, vội vàng ngẩng cổ lên, “Gần đây trời rất nóng nực, chỉ nóng lên mà thôi.”

“Không được, thật là nhiều máu a...” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong liền hướng bên ngoài kêu, “Linh Lung, nhanh đi thỉnh đại phu...”

Nhạc Du Du muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, đành phải nhận mệnh thở dài, lần này mất mặt rồi cuộc giấu vào đâu, phỏng chừng rất nhanh tất cả mọi người sẽ biết, ài, sau này còn dám gặp người nào.....

Không đến một hồi, Linh Lung liền đỡ Thanh Thanh đi đến.

“Hạo ca ca, buổi tối cha nuôi có nói, hần không có thoải mái để đến, muốn ta vội tới nhìn chị dâu có được không?” Thanh Thanh vừa vào phòng liền vừa cười vừa nói, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

“Phiền toái.” Nhạc Du Du nói xong có điểm hữu khí vô lực, nàng cũng không biết mình tại sao lại có nhiều máu như vậy? Đều đã chảy lâu như vậy, mà vẫn không có ý dừng lại a.

Thanh Thanh gật đầu, sau đó ngồi xuống trước giường, đưa tay ra bắt mạch cho Nhạc Du Du. Không đến một hồi, thế nhưng lại nhíu mày.

“Thanh Thanh a, ta có phải gặp bệnh nan y hay không?” Nhạc Du Du nhìn nét mặt của nàng, trong lòng không khỏi cả kinh, “Không có việc gì, ngươi cứ ăn ngay nói thật, ta chịu được.”

Thanh Thanh đầu tiên là sùng sốt, sau đó lập tức liền nở nụ cười.

“Không phải đâu?” Nhạc Du Du vẻ mặt cầu xin hỏi, “Ta mắc phải bệnh nan y ngươi còn cười?”

Lãnh Hạo Nguyệt bản đầu cũng là cả kinh, nhưng nhìn thấy Thanh Thanh nở nụ cười, tâm nhất thời liền đi xuống.

“Chị dâu, ai nói ngươi mắc bệnh nan y?” Thanh Thanh chịu không nổi lắc đầu, “Ngươi là bỏ lớn...”

Xa ngắm thác núi Lư...

Phiên âm:

Nhật chiếu Hương Lô sinh tử yên,

Dao khan bộc bố quải tiền xuyên.

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên.

Dịch nghĩa:

Mặt trời chiếu núi Hương Lô, sinh làn khói tía

Xa nhìn dòng thác treo trên dòng sông phía trước.

Thác chảy như bay đổ thẳng xuống từ ba nghìn thước

Ngờ là sông Ngân rơi từ chín tầng mây.

Dịch thơ:

Nắng rọi Hương Lô khói tía bay

Xa trông dòng thác nước sông này.

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,

Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Bà mỗi tinh thần

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du đem chuyện tình việc chính mình gần đây đặc biệt có thể ngủ, thân thể hư hư thực thực, vì sợ Hạo nhi sẽ tìm tiểu thiếp mà đại bỏ thân thể nói cho Thanh Thanh.

Kết quả là bị những người khác không cẩn thận nghe được, kết quả là ở trong thư phòng, Trình Dật cùng Hoa Hồ Diệp cũng không để ý hình tượng cười to ba ngày. Chỉ có Long Ngâm đến lúc này, chỉ hơi như con mắt, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Lãnh Hạo Nguyệt còn lại là đầu đầy hắc tuyến.

“Du Du Đáng thương a.” Hoa Hồ Diệp biểu hiện đồng tình lắc đầu, “Mỗi đêm bị người ta điểm huyết ngủ, thể mà còn tưởng rằng thân thể của bản thân bị hư...”

“Ài, là đủ đáng thương.” Trình Dật cùng Hoa Hồ Diệp nhìn nhau liếc mắt một cái, “Nếu có một ngày nàng biết chân tướng...” Nói, rồi liếc liếc mắt Lãnh Hạo Nguyệt một cái, “Không biết sẽ làm ra chuyện như thế nào đâu?”

“Rất đáng để chờ mong a...” Hoa Hồ Diệp cười dị thường quý dị.

Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng co quắp một chút, sau đó xoay người ra khỏi cửa thư phòng, hẳn thực sự chịu không nổi hai người này.

Nhạc Du Du vốn có cho rằng Thanh Thanh sẽ cười nhạo nàng, không nghĩ tới nàng không chỉ không cười, còn chủ động đưa ra cách giúp nàng điều trị một chút, điều này làm cho Nhạc Du Du trong lòng vô cùng cảm kích, đối với nàng cũng cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Vương gia, Phi Nhạn có thư đến.” Trong hoa viên phía sau, Ngọc thúc nhỏ giọng nói cho Lãnh Hạo Nguyệt, “Phượng bác bạo động, làm cho hoàng

thượng rất tức giận, công khai chỉ trích thái tử làm việc bất cẩn, hôm qua, hắn đã khởi hành đến phương bắc, tự mình đi xử lý...”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, chuyện này cũng ở trong kế hoạch của hắn, tuy rằng việc này không thể làm dao động được Thái tử căn cơ, nhưng lại có thể cho năng lực làm việc của hắn bị nghi vấn, ít nhất, phụ hoàng đối với hắn đã là thất vọng rồi...

“Truyền lệnh cho Phi ưng, làm cho cho sự việc lớn hơn chút nữa.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng lạnh lùng nhếch lên, bạo động ở Phương bắc kia nguyên bản đều là do điều kiện gian khổ, bây giờ, thái tử chỉ có thể đem quân lương cho bọn họ, cho dù hắn không kích động, bạo động kia cũng sẽ là chuyện sớm hay muộn, nhìn cục diện rối rắm này thì xem Lãnh Hạo Nguyệt sắp xếp thế nào.

“Dạ.” Ngọc thúc gật đầu, còn muốn nói chút gì, nhưng thấy Nhạc Du Du đang cùng Thanh Thanh đi tới, trong nháy mắt ngậm miệng lại.

“Nương tử, Thanh Thanh.” Lãnh Hạo Nguyệt quay đầu lại trong nháy mắt trên mặt sớm đã khôi phục thành trạng thái ngây thơ cùng đơn thuần, thoáng cái liền chạy tới, nhào vào trong lòng Nhạc Du Du.

“Tướng công, có chuyện gì chứ?” Nhạc Du Du nhìn về phía Ngọc thúc gật gật đầu, sau đó sùng nịch vỗ vỗ đầu Lãnh Hạo Nguyệt, “Quy củ này có học hỏi hay không a?”

“Đang cùng Ngọc thúc nói chuyện phiếm.” Lãnh Hạo Nguyệt cười xán lạn không gì sánh được, “Hạo nhi học rất nghiêm túc, gần như đều nhớ kỹ mọi thứ.”

“Thật vậy chăng?”

“Không tin nàng có thể hỏi Ngọc thúc a...” Lãnh Hạo Nguyệt một bộ dạng tính toán kỹ càng...

“Bẩm vương phi, là thật, vương gia rất thông minh.” Ngọc Tuyên vội vàng hướng về phía Nhạc Du Du khom lưng thi lễ, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Vậy là tốt rồi, buổi tối nương tử của chàng là ta sẽ khao chàng một chút, tự mình xuống bếp.” Nhạc Du Du một tay vỗ ngực, “Cũng thuận tiện cảm ơn Thanh Thanh mấy ngày này đã giúp thiếp điều trị thân thể.”

“Được nha.” Lãnh Hạo Nguyệt hài lòng vỗ tay kêu lên, “Thanh Thanh, người biết không? Nương tử làm gì đó không ăn không được đâu.”

“Chỉ đâu, Thanh Thanh lại có lộc ăn.” Thanh Thanh hơi nở nụ cười, “Trách không được cha nuôi vẫn luôn nói, Hạo ca ca phúc khí rất tốt...”

“Hắc hắc, Thanh Thanh, người nhưng đừng có nói như vậy, ai cười người mới là có phúc khí tốt.” Nhạc Du Du có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu, lời cánh tay Lãnh Hạo Nguyệt một chút, “Đúng hay không tướng công?”

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt dùng sức gật đầu, “Nương tử nói đều đúng.”

Nhạc Du Du giống như thường cho hắn vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Nhưng Thanh Thanh hơi cúi thấp đầu xuống: “Ta là người mù, ai sẽ nguyện ý lấy a?”

“Người yên tâm đi, việc này cứ để cho ta, sẽ tìm cho người một phu quân thật tốt.” Nhạc Du Du vừa nghe xong, thì tinh thần của bà mới nhất thời xông ra, vỗ ngực ầm ầm

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Lựa chọn danh sách

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn bộ dạng của Nhạc Du Du một lòng nhiệt tình, không khỏi thay Trình Dật mướt mồ hôi, tiểu tử này yêu thâm Thanh Thanh, mà Thanh Thanh đối với hắn cũng là có ý đi, chỉ là vì mình, làm cho Thanh Thanh đối với hắn có hiểu lầm, hơn nữa là hiểu lầm này tạm thời vẫn không thể cởi ra, điều này không thể không làm cho Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng sinh ra áy náy nhẹ với bọn họ.

Song có lẽ, Nhạc Du Du hoàn toàn không chú ý tới về biến hóa của Lãnh Hạo Nguyệt, trong đầu một lòng tìm kiếm những nam nhân chưa kết hôn mà mình quen biết, đồng thời trở về phòng đem tên nhất nhất đều viết ở trên giấy để lựa chọn danh sách, năng lúc này mới phát hiện, nguyên lai là bản thân mình quen biết ít người như vậy a?

Chỉ có điều là, người nàng loại đầu tiên chính là Trình Dật, vì sao? Còn không phải là bởi vì vừa mới bắt đầu ấn tượng đối với hắn đều không tốt? Lãnh

Hạo Nguyệt lúc đầu trong lúc vô ý nói rằng hấn cả ngày chỉ thích lang thang thanh lâu, Thanh Thanh tốt đẹp như vậy, nàng sẽ không để cho tiểu tử Trình Dật kia tiện nghi đâu.

“Loại cái này.” Nhạc Du Du đem tên Trình Dật rót đầu tiên.

“Vì sao Trình thị vệ không thể cưới Thanh Thanh tiểu thư?” Linh Lung nhìn hành động của Nhạc Du Du, có chút hiếu kỳ.

“Cái tên kia không xứng đáng.” Nhạc Du Du phiền chán lắc đầu, “Thanh Thanh rất đơn thuần, lại còn thiện lương như vậy, làm sao có thể cùng hoa hoa công tử kia? Hơn nữa còn là hoa hoa công tử dối trá, đây không phải là hại Thanh Thanh sao?”

Linh Lung trên đầu tức khắc lộ hắc tuyến, Trình Dật là hoa hoa công tử? Nàng đây là lần đầu tiên nghe nói thấy, có lẽ, hiểu lầm này là do chủ nhân tạo thành, nàng cũng chỉ là thuộc hạ không có quyền lực đi phá giải, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm vì Trình Dật cầu xin.

“Cái này cũng không được.” Nhạc Du Du nhìn tên của Hoa Hồ Điệp nghiền cứu nửa ngày, cuối cùng cũng là cho rút, “Tiểu tử này so với Trình Dật còn hoa hoa hơn, tuy rằng tương đối thành thực, lớn lên so với Trình Dật cũng đẹp hơn, đáng tiếc, cũng không thích hợp làm lão công...”

“Còn lại chính là Long Ngâm cùng Ngũ hoàng tử Lãnh Phi Nguyệt.” Nhạc Du Du nhìn hai người còn lại trong danh sách, không khỏi suy nghĩ đi lên, “Ngũ hoàng tử thân phận cao quý, người cũng ưu nhã, đáng tiếc, trong phủ nữ tử không ít người, Thanh Thanh hành động không có thoải mái, nếu thật sự muốn làm vương phi, vậy còn không phải là lấy dê vào miệng cạp a? Sẽ bị những nữ nhân kia ăn sống nuốt tươi? Vì thế, cũng không thể muốn...” Nhạc Du Du vừa nói vừa dùng bút hoa đánh rớt tên Lãnh Phi Nguyệt, “Còn lại cũng chỉ có Long Ngâm.”

Nhạc Du Du không khỏi đứng lên, qua lại ở trong phòng bước chân đi thông thả, nói thật là đối với Long Ngâm, nàng mới đầu tuy không phải rất thích hấn, thế nhưng, chậm rãi lại phát hiện, người này tuy rằng cả ngày lạnh như băng, thế nhưng tâm nhân cũng không tệ lắm, ít nhất lúc trước gặp phải thổ phỉ hấn cũng không phải không hỏi xanh đỏ đen trắng mà lạm sát kẻ vô tội, chính là từ lúc đó trở đi làm cho cái nhìn của Nhạc Du Du đối với hấn thay đổi thật lớn. Tuy rằng toàn thân luôn luôn có sát khí vòng xung quanh, ở cùng hấn một chỗ áp lực sẽ có hơi lớn, thế nhưng, ít nhất hấn không ham sắc, chỉ cần yêu một nữ nhân thôi nên sẽ ở với nhau suốt đời đi, bởi vì đã nhiều ngày qua đi cùng hấn, Nhạc Du Du thậm chí cũng chưa thấy hấn nhìn nữ nhân nào liếc mắt một cái....

“Được rồi, là hấn.” Nhạc Du Du đeo gọt đến đeo gọt đi, quyết định muốn tác hợp cho Long Ngâm cùng Thanh Thanh, đều nói thành sự ở người chuyện gì ở trên trời, nàng cũng không tin lắm, bằng tài trí cùng trí thông minh của nàng chẳng lẽ còn tác hợp không được một đôi tình nhân nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nửa đêm tỉnh lại

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Vào ban đêm sau khi ăn tối xong, Nhạc Du Du đem ý tưởng của chính mình nói cho Lãnh Hạo Nguyệt, đương nhiên rồi, thuần túy chỉ là Nhạc Du Du giảng giải về quan điểm của mình cho hấn nghe mà thôi.

Trong tư tưởng của nàng, Lãnh Hạo Nguyệt căn bản là không hiểu gì, cũng căn bản là không muốn nghe ý tưởng của nàng, đơn giản là tìm người đến chia sẻ ý tưởng của bản thân đối lập với thành quả mà thôi.

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng kêu khổ, nữ nhân ngu ngốc này a, thực sự là ghép đôi loạn linh tinh, cũng không biết, đương sự mà biết thì sẽ có biểu hiện như thế nào.

Bất quá, Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng cũng rất tà ác, hấn rất muốn nhìn bộ dáng gior chân của Trình Dật một chút, mà đối với Long Ngâm, nói thật là, hấn đã sớm hiểu được tâm ý của hấn, nhưng, hấn không tiếp nhận được mà thôi, kiếp này cũng chỉ có thể phụ lòng hấn, hấn cũng từng ích kỷ nghĩ tới, Long Ngâm có lẽ sẽ có một ngày tiếp nhận một nữ nhân khác, cho dù không yêu, nhưng ít nhất nửa đời sau có thể có một cuộc sống bình thường, như vậy đối mọi người đều tốt...

“Tướng công a, chàng xem, ta ghép đôi như thế này có phải là rất thỏa đáng hay không?” Nhạc Du Du vẻ mặt hưng phấn, “Nói không chừng chẳng bao lâu sau, ở đây cũng có thể muốn cử hành hôn lễ đâu...”

Lãnh Hạo Nguyệt âm thầm vỗ trán một cái, chỉ muốn nữ nhân này đừng làm cho Trình Dật cùng Long Ngâm đập một chưởng chết là tốt rồi.

Nhạc Du Du lần đầu tiên đảm đương làm bà mối, tất nhiên là hưng phấn vô cùng, lôi kéo Lãnh Hạo Nguyệt mà nói mà nói, biết ánh trăng đã lên rất cao, mới nặng nề đi ngủ.

Nhìn Nhạc Du Du đang ngủ còn hưng phấn khoe miệng gương lên, Lãnh Hạo Nguyệt nhin không được lắc đầu, mà bản thân hấn cũng không nhận ra,

trong mắt của hắn nhu tình càng ngày càng... nhiều hơn.

Nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của Nhạc Du Du một cái, ngay cả điểm huyết ngù cũng đã quên đi, liền đứng dậy xuống giường, Linh Lung đã sớm ở cửa chuẩn bị xong y phục dạ hành, quần áo nón đều hoàn tất, sau đó xuất môn biến mất ở tại trong màn đêm.

Nhạc Du Du đang ngủ, liền đột nhiên cảm giác được bên tai có vật gì ong ong vang, trong đầu mơ mơ màng màng bỗng nhiên ý thức được, có muỗi.

Sau đó thời điểm ngay trên quai hàm có cảm giác ngứa ngáy, không khỏi phát tay chính là một cái tát, rất chuẩn, một phát đánh gục, trong lòng đắc ý một chút, sau đó lật người tiếp tục ngủ, thời gian trong vô thức đưa tay ra hướng bên cạnh, nhưng cái gì cũng không mò thấy. Trong lòng cả kinh, cấp tốc sờ vài cái nữa, thực sự không có ai, không khỏi bật ngồi dậy.

“Tướng công?” Nhạc Du Du thử kêu một tiếng, nhưng không có hồi âm, nhìn đi nhìn lại.

Ngày mai sẽ là ngày tế lễ, nửa đêm canh ba này, Hạo nhi còn đi đâu? Chẳng lẽ là đi nhà xí? Tại sao lâu như thế còn chưa có trở lại a? Chợt nhớ tới Hạo nhi sợ tối a, vội vàng mặc quần áo đi xuống giường, kéo cửa ra, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có mấy cái đèn lồng phấp phất ra tia sáng mờ nhạt.

Nhạc Du Du không cầm đèn lồng, dựa theo ánh trăng bay thẳng đến nhà vệ sinh của vương phủ mà đi đến. Thế nhưng vừa mới đi vài bước, đã cảm thấy phía sau hình như có người đi theo, vì thế xoay người một cái, nhưng không có gì cả, không khỏi nghi hoặc nhúc nhích đầu, sau đó tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Trước cửa nhà vệ sinh, Nhạc Du Du gọi hai tiếng, lại không người trả lời.

“Sẽ không ngắt trong WC chứ?” trong lòng của Nhạc Du Du có chút lo lắng, cũng bất chấp là toilet nam, đưa tay phải đi đẩy cửa nhà xí, thế nhưng, không đợi tay đụng tới cửa thì giống như bị cái gì đánh một cái, cảm thấy một trận đau đớn kéo tới, sau đó liền cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ngủ ngốc

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Nhạc Du Du ở trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy bên tai không ngừng có người đang nói nhao nhao, tựa hồ còn có người đang gọi tên của nàng. Không khỏi mặt nhăn mày nhu, vừa định xoay người, đầu giống như đang đụng phải nơi nào, không khỏi “À” hét lên một tiếng.

Mở mắt ra, đập vào mi mắt dĩ nhiên là khuôn mặt đang mở ra của yêu nghiệt Lãnh Hạo Nguyệt kia, chỉ là lúc này lại như hoa tàn mưa đập.

“Nương tử, nàng đi đâu vậy? Hù chết Hạo nhi, ô ô...” Lãnh Hạo Nguyệt thấy Nhạc Du Du tỉnh lại, tức khắc liền chui vào trong ngực của nàng, khóc kêu rất thảm thiết a.

“Tướng công?” Nhạc Du Du không thể tin được ngồi dậy, lại phát hiện mình thế nhưng ở trong đình hóng mát sau hoa viên đang ngủ, hơn nữa, vẫn là mặc áo ngủ, “Ta tại sao lại ở chỗ này a?”

“Hạo nhi cũng không biết a, chỉ là, lúc trời còn chưa sáng, Hạo nhi đi nhà vệ sinh, sau khi trở về, nương tử đã không thấy tăm hơi, hù chết Hạo nhi...” Về mặt của Lãnh Hạo Nguyệt kinh khủng, “Ta còn tưởng rằng nương tử đi rồi, không cần Hạo nhi đâu...” khi đang nói chuyện, còn cầm áo choàng ở trong khoác trên người cho Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du tức khắc nổi hắc tuyến, trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới, ngày hôm qua rõ ràng là mình xuất môn tìm Hạo nhi, thế nhưng, về sau lại không biết thế nào liền đang ngủ...

“Xin lỗi a, tướng công, tối hôm qua, ta cũng không biết làm sao vậy...” trong lòng Nhạc Du Du cho rằng Hạo nhi chắc sẽ không nói dối, vì thế, mỗi khi xảy ra chuyện gì, nàng cũng muốn tìm vấn đề từ trên người mình, như vậy khả năng duy nhất lần này chính là nàng mộng du.

Thế nhưng, trước đây sao chưa từng phát sinh qua? Nguyên do hắc lễ bởi vì thay đổi thời gian, thay đổi địa điểm? Không nghĩ ra a...

“Nương tử, nương tử?” Lãnh Hạo Nguyệt bất mãn miệng nổi lên, nữ nhân này thế nhưng lại thất thần, không khỏi bất mãn lung lay cánh tay của nàng.

“A.” Nhạc Du Du vội vàng hồi hồn, sau đó nắm ở trên vai Lãnh Hạo Nguyệt, “Tướng công ngoan a, sau này cũng sẽ không thế nữa.” Trong lòng lại âm thầm may mắn, cũng may bản thân mộng du chứ không có bệnh gì khác, chỉ là đổi nơi ngủ mà thôi, nếu như trong mộng du mà phạm tội, không muốn nghĩ đến...

“Cô nương kia nói phải giữ lời nha.”

“Được rồi, ta thề.” Nhạc Du Du vội vàng giơ tay phải của mình lên, vẻ mặt rất thành thực.

“Nương tử thật ngoan.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó ở trên má Nhạc Du Du hôn một chút.

“Vương gia, vương phi...” Lúc này, Linh Lung vội vàng chạy tới, “Các người sao vẫn còn ở nơi này? Nên khởi hành thôi.”

“Chết rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe xong, thoáng cái nhảy dựng lên, “Nương tử a, hôm nay là ngày tế trời đất a, đã muộn rồi, Lạc thúc thúc sẽ mắng người...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong lại càng hoảng sợ, nàng thiếu chút nữa đem chuyện này quên mất, thật đã làm trễ mất rồi, phỏng chừng phải trở thành tội nhân của toàn bộ thành U Châu, nghĩ tới đây, liền vội vàng đi theo Linh Lung trở về, nàng thế nhưng vẫn còn mặc áo ngủ đầu.

“Tướng công, chàng đi đến tiền đình trước, ta rửa mặt chải đầu một chút, lập tức liền qua ngay a.” Nhạc Du Du vừa chạy vừa hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt ồn ào.

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ có chút buồn bực gật gật đầu, sau đó xoay người đi về phía tiền đình.

“Nữ nhân đáng thương a.” Lúc này, Trình Dật cùng Hoa Hồ Diệp không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau của Lãnh Hạo Nguyệt, nhin không được đối diện lác đác, rõ ràng là bị người khác điểm huyết ngủ ném vào trong vườn hoa a, kết quả lại là...

Ngoại trừ lác đác cũng chỉ có lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Lên cao thủ

Edit: gau555

Beta: Bella Ngân

Thời gian Nhạc Du Du rất nhanh thu thập xong chạy tới tiền đình, tất cả mọi người đã chờ ở nơi đó. Thấy Nhạc Du Du, mọi người làm lễ, sau đó an vị xe xuất phát.

Địa điểm tế trời đất là ở nơi cao nhất của U Châu, cử hành ở trên núi.

Núi này ở phía đông thành U Châu, U Châu cũng là bởi vì núi này mà được gọi như thế. Ở phía trên có một tòa miếu đường, thờ phụng Ngọc Hoàng đại đế, triều đình thi công niên đại này không có người nào có thể chứng kiến, có người nói có ngọn núi này thì hình như có ngôi miếu này, chỉ là về sau trải qua bao năm qua không ngừng tu sửa, đèn nhang sáng chói, hiện tại cũng đã quy mô hơn.

Lúc Nhạc Du Du bọn họ tới chân núi, toàn bộ cư dân thành U Châu cơ hồ đều đã tới, đông nghịt một mảnh, tất cả khoảng đất trống ở chân núi đều chiếm hết.

Nhạc Du Du mặc dù có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng lúc vừa mới xuống xe, liền nghe thấy tiếng la đình tai nhức óc “Tham kiến Tấn vương gia, Tấn vương phi”, vẫn bị dọa chân run run một chút, hoàn hảo Linh Lung tay mắt lanh lẹ đỡ nàng, bằng không phỏng chừng sẽ trực tiếp ngã xuống.

Lãnh Hạo Nguyệt tựa như thực sự là chuyện bình thường, vung tay lên, sau đó lôi kéo tay của Nhạc Du Du, dẫn đầu hướng trên núi đi đến. Lễ tế trời hàng năm vì lấy thành ý, nên vương gia đều phải đi bộ lên. Đương nhiên các cư dân vừa nhìn thấy vương gia vương phi bước lên núi, cũng lập tức đứng lên, sau đó theo ở phía sau hướng trên núi đi đến.

Làm cho Nhạc Du Du khiếp sợ chính là, tuy rằng số người rất đông đảo, lên đường núi tuy chậm nhưng rất chặt hẹp, thế nhưng, những cư dân kia vẫn rất dẫu vào đấy một điểm cũng không hoảng loạn.

Núi không cao, nên Nhạc Du Du đánh giá đi cũng khoảng nửa giờ, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cửa miếu hồng sắc.

“Nương tử, có mệt hay không?” Lãnh Hạo Nguyệt rất săn sóc hỏi Nhạc Du Du, “Nói mệt, Hạo nhi sẽ công nương tử nha.”

“Thật vậy chẳng? Cái kia tướng công sẽ không mệt chứ?” Nhạc Du Du cười hi hi vỗ vỗ mu bàn tay hắn, tiểu tử này thời điểm mấu chốt chính là uất ức.

“Sẽ không.” Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu, “Công nương tử, Hạo nhi không phiền lụy.”

“Thật ngoan.” Nhạc Du Du vui mừng gật gật đầu, “Thế nhưng, nương tử nhà chàng lại là cao thủ leo núi, độ cao của núi này không coi vào đâu.”

“Cao thủ leo núi?” Lãnh Hạo Nguyệt kỳ quái nhìn Nhạc Du Du, “Dật ca ca cùng Long ca ca cũng là cao thủ nha, bọn họ đã từng thi đấu qua, về một cái liền phi lên rồi, kết quả không phân thắng bại, nương tử lại là cao thủ, có phải so với bọn hần bay nhanh hơn hay không?”

Nhạc Du Du nhìn không được như thế đâu, không phải là cấp bậc có được hay không? Bản thân đừng nói phi lên đỉnh núi, bây giờ mình dù cho có thể thoáng cái bay đến trên nóc nhà, sợ rằng sẽ hưng phấn đến ngủ không được đi, vội vàng lắc đầu: “Ta sẽ không phi.”

“Nương tử còn nói mình là cao thủ?” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được bật cười lên, “Nương tử nói dối nha, xấu hổ xấu hổ...”

“Ách.” Nhạc Du Du vừa thương xót vừa xấu hổ cười cười, “Nương tử không có nói dối, chỉ bất quá, điều ta nói cùng với chàng không giống nhau.”

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được mở to mắt, tò mò nhìn nàng.

“Ta nói cao thủ này là ở quê hương ta đó là một môn thể thao vận động, rèn luyện thân thể, nơi đó mọi người cũng sẽ không có võ công, vì thế, cái ta gọi là cao thủ chính là tay dựa chân bò đi lên, không đứng dậy phi...” Nhạc Du Du chậm rãi giải thích cho hần môn thể thao leo núi ở hiện đại.

Lãnh Hạo Nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu, trong mắt lại hiện lên mỉm cười, đối với hần thì thời gian nàng sẽ nói cho hần tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Cháy

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngăn

Nghi thức tế trời không ai khác chính là Lãnh Hạo Nguyệt dẫn mọi người hướng về Ngọc Hoàng đại đế ba quỳ chín lạy, sau đó dâng tế phẩm, rồi quay lại nói một ít lời cổ vũ các loại với mọi người.

Nhạc Du Du là vương phi, tự nhiên tham dự toàn bộ hành trình tham dự, chỉ là, nàng tuyệt đối không lo lắng cho mình làm chuyện gì sai, bởi vì Linh Lung vẫn luôn đi theo phía sau của nàng, nhắc nhở nàng nên thế nào, vì thế, cũng dễ dàng tự tại.

Lãnh Hạo Nguyệt nói những chuyện mà Lạc thúc thúc sớm dạy cho hần, không dài, rất ngắn gọn, thế nhưng, cũng rất phần chấn, đầu dưa của Lãnh Hạo Nguyệt dùng rất tốt, một chữ không sót toàn bộ nói xong.

Dân chúng nghe xong tiếng vỗ tay như nước thủy triều, nhìn bóng lưng trầm ổn trấn tĩnh của Lãnh Hạo Nguyệt, trong nháy mắt Nhạc Du Du cảm thấy hoảng hốt, tiểu tử này như thế nhưng lại không tự chủ tản mát ra một cỗ khí vương giả, liếc nhìn khí phách thiên hạ, làm cho người ta nhìn không được sẽ sợ hãi, đây là cùng với chỉ số thông minh sáu tuổi trước mắt của hần căn bản là hoàn toàn không tương xứng...

Nghĩ như vậy, Nhạc Du Du bỗng nhiên cảm thấy một thân mồ hôi lạnh, chẳng lẽ...

Đúng lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt quay đầu lại nhìn nàng vui vẻ, nghịch ngợm thân thân đầu lưỡi, điều này làm cho Nhạc Du Du bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, mình đang nghĩ gì thế? Người nam nhân này vẫn luôn là Tiểu Lục của mình không phải sao? Mình tại sao lại hoài nghi hần đâu? Tại sao có thể hoài nghi hần chứ? Không khỏi âm thầm vỗ đầu mình một cái, trong nháy mắt thu hồi tâm thần.

Nghi thức rất nhanh liền kết thúc, chính lúc bách tính đang tự do thấp hương cầu phúc, đoàn người Lãnh Hạo Nguyệt cũng bắt đầu đi xuống chân núi.

Lần này, Nhạc Du Du mới phát hiện, lần này tế trời này, không có thấy Trình Dật bọn họ, Hoa Hồ Điệp kia thì có thể lý giải, hần không tin thần không tin phật, chỉ tin chính hần, hơn nữa lại không có quan không có phẩm chất, không đến là rất bình thường, thế nhưng, Trình Dật cùng Long Ngâm kia lại cũng không tới, cái này có điểm kỳ quái chỉ là, nàng cũng thấy kỳ quái một chút chút mà thôi, dù sao, cái đó và nàng không quan hệ, nàng còn hận không thể làm cho Trình Dật kia có thể sớm rời xa Lãnh Hạo Nguyệt một chút.

Thế nhưng, mới vừa đi tới giữa sườn núi, một người từ trong đám người lên núi tách đi ta, sau đó thừa dịp đang cùng Ngọc thúc làm rơi trục bánh xe biến tốc, ở bên tai của hần nói những thứ gì, chỉ thấy Ngọc thúc chân mày hơi cau, sau đó vội vàng tìm cái trục bánh xe biến tốc, nhìn Linh Lung thử cái ánh mắt, Linh Lung hiểu ý, mượn cớ, lôi kéo Nhạc Du Du dẫn đầu xuống dưới chân núi.

Nhạc Du Du còn nhìn về Lãnh Hạo Nguyệt phát tay một cái, sau đó cùng Linh Lung đi dưới chân núi tập hợp.

Ngọc thúc nhân cơ hội nhìn Lãnh Hạo Nguyệt báo cáo tin tức thám tử vừa hồi báo.

“Giết.” Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt hơi hẹp mí, tầm mắt cũng đuổi theo bóng lưng của Nhạc Du Du đi ở phía trước, thế nhưng giọng điệu vẫn lạnh băng,

hay là nên cho thái tử ca ca của hắc điểm cánh cáo, giả ngu bốn năm, đã được rồi.

“Dạ.” Ngọc thúc gật đầu, sau đó tự đi phân phó.

Chân mày của Lãnh Hạo Nguyệt cũng không có buông ra, tâm tư của Lãnh Huyền Nguyệt hẳn vẫn luôn biết, hẳn cho tới bây giờ sẽ không tin tưởng mình là thực sự ngờ ngẩn, chỉ bất quá, vẫn không nắm được kẽ hở, vì thế, hẳn cũng không thể tránh được.

Bây giờ, thân thể phụ hoàng bỗng nhiên lại không tốt, hẳn sẽ áp dụng hành động đã trong tình lý, chỉ là, Lãnh Phi Nguyệt đâu? Hắc làm sao lại tự ý đến U Châu? Chẳng lẽ thật là tìm đến mình sao? Hắc không cảm thấy hắc và huynh đệ của hắc tình thân cận đến nông nổi thế a...

Đúng lúc này, trên đỉnh núi bỗng nhiên truyền đến tiếng quát tháo mọi người thất kinh, còn kèm theo tiếng khóc vô cùng thê thảm, sau đó cũng chỉ thấy khói đặc mọc lên, ánh lửa tận trời, tòa miếu trên đỉnh núi bốc cháy.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Bối tướng công quân

Edit: gau5555

Beta: Bella Ngân

Trên núi cây cối vốn rậm rạp, cộng thêm hôm nay gió vừa vãn nổi lên, lửa mượn gió thổi rất nhanh đã đem toàn bộ miếu ngọc hoàng nuốt mất. Nhưng cũng may phản ứng thị vệ của vương phủ cùng ám vệ đều rất cấp tốc, rất nhanh đã vây quanh đỉnh núi, một bên khai thông đường cho bách tính rút lui khỏi, một bên tổ chức cứu hỏa.

Thế nhưng, do là xuống núi mọi người lại thất kinh, vì thế, không ít người đã bị người phía sau đẩy ngã té xuống, sau đó lại đập tới người phía trước...

Cục diện một lần không khống chế được.

Linh Lung vừa nhìn, vội vàng bảo vệ Nhạc Du Du, cũng bất chấp võ công ẩn giấu, ôm lấy nàng thả người nhảy lên một khối đá lớn bên cạnh, sau đó tránh được mọi người, ở trên vách đá nhảy lên, cấp tốc hướng phía dưới chân núi mà đi.

Chỗ khiếp sợ trong lòng Nhạc Du Du nhất thời còn không có kịp phản ứng, thế nhưng, thời gian nàng kịp phản ứng lại phát hiện mình đã đến chân núi, quay đầu lại, chỉ thấy trên đỉnh núi khói đặc cuồn cuộn, trên núi kia, đoàn người như một trận đại hồng thủy hốt hoảng dừng mảnh xuống dưới, người đi chậm, hoặc là đi đứng không linh hoạt, rất nhiều người đã bị đẩy ngã, sau đó bị người khác đạp mà qua...

Nhạc Du Du nhìn một màn hoảng loạn phía sau, tâm hơi đau.

“Tướng công...” Bỗng nhiên, Nhạc Du Du như nghĩ tới điều gì, xoay người định chạy lên trên, lại bị Linh Lung chăm chú kéo lại, chỉ tiếc, Nhạc Du Du lại rất quyết tâm phải đi lên, một giây sau, thoáng cái đã tránh được kiểm chế của Linh Lung, sau đó liều mạng chạy trở về, Lãnh Hạo Nguyệt hẳn là còn đang trên núi a, nàng không thể để hắc lại một mình...

“Vương phi.” Linh Lung lại càng hoảng sợ, vội vàng đuổi theo.

Giữa sườn núi Lãnh Hạo Nguyệt nguyên bản nhìn Nhạc Du Du bị Linh Lung mang xuống núi, cuối cùng cũng thả tâm, thế nhưng, vừa nghiêng đầu, lại phát hiện ra nữ nhân kia lại chạy trở về, mắt thấy sẽ cùng đoàn người kia chen chúc đi lên, tâm thoáng nhói lên. Chỉ là, nước ở xa không giải được cái khát ở gần, công phu của hắc cao tới đâu, cũng không có khả năng trong nháy mắt bay qua cách xa như vậy, còn phải lướt qua người nhiều như vậy. Bỗng nhiên, ngón tay khẽ nhúc nhích, một cục đá mang theo kinh phong lướt qua mọi người hướng về phía Nhạc Du Du bay đi.

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy đối diện có tiếng gió vang, sau đó bỗng nhiên vai đau xót, rồi ý thức giống như lâm vào khốn đốn, cước bộ cũng không tự chủ được chậm lại.

Linh Lung trong lòng vui vẻ, buông người chạy qua ôm lấy thân thể Nhạc Du Du đang lơ đãng muốn ngã, sau đó xoay người ly khai.

trong thư phòng Vương phủ.

“Người phóng hỏa đã bắt được.” trên mặt của Long Ngâm nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ là, ngữ điệu so với trước đây còn lạnh hơn, cho thấy được sự phẫn nộ của hắc, “Tổng cộng có sáu người, toàn bộ đều là xen lẫn trong bách tính, bất quá, đều là tử sĩ, sau khi phóng hỏa thành công đều cần độ...”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, đây là trong dự liệu.

“Đem thi thể của bọn họ treo ở đầu tường, để cảm thấy an ủi sự cố dẫm đạp chết mười mấy sinh mệnh lần này...” Lãnh Hạo Nguyệt biết, tuy rằng thương vong không lớn, thế nhưng, đối với bách tính cũng đã tạo thành sự khủng hoảng, nếu không có một biện pháp thuyết phục, bọn họ đối với sự thống trị của mình sẽ thất vọng, tay không khỏi nắm lại.

“Vâng, thuận tiện cấp cho những gia đình có người thương vong rồi bị thương chút tiền an ủi, mỗi người tử vong một trăm lượng, thương thế thì căn cứ vào thương thế khác nhau, chia thành tám mươi, hai năm mươi hai, cùng ba mươi hai đi.” Lạc Băng sau đó bổ sung nói, không khỏi khẽ thờ dài, vô luận tình huống chiến tranh nào, bách tính vĩnh viễn là vô tội nhất.

“Vâng.” Ngọc thúc gật đầu, lúc này, trấn an lòng dân mới là trọng yếu nhất, “Lão nô đi làm cái này.”

“Lạc thúc thúc, bách tính này là vì ta mà chết...” Thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt có điểm ai oán, hẳn thực sự không muốn chiến tranh, chỉ là vẫn lại phải đánh, vô luận địch nhân là ai, chỉ có đánh bại địch nhân, mình mới có quyền lực lựa chọn quyền sống. Bảy năm trước chiến tranh cùng Hắc Phong quốc, cũng do Băng Diễm quốc thua, vì thế, đại tỷ vô cùng tốt vẫn đợi hắn kia trưởng công chúa, Băng Diễm quốc Lãnh Ngưng Nguyệt cũng chỉ có thể bỏ qua người yêu của mình, xa giá tái ngoại(đi cầu thân), hẳn vĩnh viễn nhớ kỹ ánh mắt u buồn mà tuyệt vọng của đại tỷ khi lên kiệu. Chỉ là về sau, năm năm trước hắn rút cuộc cũng lĩnh binh đánh bại Hắc Phong quốc, thế nhưng, đại tỷ lại lựa chọn lưu lại ở đó...

Lạc Nguyệt Hiền.

Thời gian Nhạc Du Du tỉnh lại, lại phát hiện mình thế nhưng ngủ ở trên giường, không khỏi nhớ lại nghi thức tế trời lúc trước, thoáng mình liền ngồi dậy: “Tướng công...”

“Vương phi, người đã tỉnh?” Linh Lung vừa mới đi đến, cầm trong tay nước trà ngon mới vừa ngâm bước vào.

“Linh Lung, tướng công thế nào?” Nhạc Du Du thoáng cái liền nhảy xuống giường, ôm cánh tay của Linh Lung, giọng điệu là vô cùng lo lắng.

“Vương gia không có việc gì.” Linh Lung vội vàng buông nước trà, sợ nước nóng bỏng kia không cẩn thận sẽ làm phỏng vương phi, “Chỉ là cánh tay bị thương một chút mà thôi.”

“Bị thương?” Nhạc Du Du vừa nghe xong đầu óc liền choáng váng, “Không được, ta phải đi xem.” Nói xong xoay người lại mang giày, sau đó vội vã chạy ra ngoài cửa.

“Vương phi chậm một chút, vương gia ở thư phòng, Lạc tiên sinh nói bị thương ngoài da mà thôi...”

Linh Lung còn chưa nói hết câu, Nhạc Du Du đã sớm chạy ra khỏi gian phòng.

Một đường cuộn cuộn tới cửa thư phòng, cũng bất chấp gõ cửa, trực tiếp liền mở cửa phòng, mà lúc này bên trong lại có người mở cửa, bởi sự phát đột nhiên, đối phương còn chưa kịp phản ứng, chỉ theo bản năng lui về phía sau mấy bước, mà Nhạc Du Du lực đạo quá mạnh, thấy có người cũng sát không được xe, đứng díp lại vướng chân vào cánh cửa một chút, kết quả là Nhạc Du Du cứ như vậy thẳng tắp đánh móc sau gáy, đối phương tuy rằng lui về phía sau mấy bước, vẫn không thể nào chạy trốn khỏi ma trảo.

Mà người mở cửa đáng thương kia không ai khác chính là Lãnh Hạo Nguyệt.

Mọi người chỉ nghe thấy “Sát lạp” một tiếng, sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết của Nhạc Du Du.

Nguyên lai, thời gian Nhạc Du Du nằm úp sấp ở phía trước, theo bản năng cầu sinh, hai cái tay lung tung phui đi, kết quả, vừa đúng lúc túm ở vạt áo choàng của Lãnh Hạo Nguyệt, nằng giảm xuống tốc độ, thế nhưng, vẫn đem vạt áo choàng của Lãnh Hạo Nguyệt lôi xuống dưới. Đương nhiên, áo choàng ngoài vẫn là không có gì, trọng điểm là, nằng tiện thể đem quần của Lãnh Hạo Nguyệt cũng lôi xuống tới...

Trong phòng mọi người cơ hồ đều bị một màn bất thành linh làm cho sợ đến ngây người, tiếp theo cúi đầu buồn cười có tiếng.

“Vương phi....” Linh Lung đuổi theo phía sau vừa mới chạy đến cửa thư phòng, đã nhìn thấy vương gia quần bị túm xuống mất cả chân, lộ ra đôi chân thon dài mà rắn chắc, về mặt nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, vội vàng bịt mắt quay người sang đi.

Lạc Băng nhìn một màn này, lại cảm thấy có điểm dở khóc dở cười, hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt không nói gì lắc đầu, sau đó xoay người bỏ đi.

Trình Dật vừa nhìn, vội vàng bịt miệng cũng chạy đi ra. Long Ngâm liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, mặt lại hơi đỏ một chút, sau đó liếc mắt nhìn Nhạc Du Du đang quỳ rạp trên mặt đất, lúc này mới xoay người ly khai.

“Nuông tử...” thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt tràn đầy ủy khuất.

Nhạc Du Du đang cảm thấy may mắn, hoàn hảo không đem mũi dính xuống đất. Lại nghe thấy thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt từ trên đỉnh đầu truyền đến, vội vàng ngẩng đầu, này mới phát hiện tay của mình thế nhưng lại níu chặt quần của người nào đó, mà chủ nhân của cái quần kia, đúng là lão công đáng yêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Làm mai mối

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

*Bắt đầu từ chương này là chương bị vip. Bản vip mình tìm được là pic nên khi cv độ chính xác chỉ có 80%. Vì thế edi và veta nhà mình đã rất cố gắng để hoàn thiện các chương vip này. Nên trong quá trình đọc nếu có sai sót gì mong các bạn thông cảm. Mình sẽ chỉnh sửa lại các chương truyện trong thời gian sớm nhất

Nhạc Du Du từ trên mặt đất bò đứng dậy, hận không thể đem tay của mình bỏ đi, không nghĩ tới, một ngày kia người đầu sỏ hại cảnh xuân của tướng công lộ ra ngoài thể nhưng lại là mình, ảo não a a a.

Lòng chua xót liếc mắt nhìn Linh Lung chờ ở ngoài cửa, tiện nghi cho nha đầu kia, hai chân của tướng công kiện mỹ như vậy đều bị nàng nhìn thấy trông tron đầu...

Lãnh Hạo Nguyệt cũng muốn phát hỏa, lớn như vậy, lần đầu tiên bị người ta ở trước mặt mọi người tụt quần, mất mặt a. Thế nhưng, bởi vì nguyên nhân giả ngu mà hạn chế hẳn phát huy, chỉ có thể mở to một đôi mắt hoảng sợ, nước mắt lưng tròng nhìn Nhạc Du Du: “Nương tử, nàng sao lại xé rách y phục của Hạo Nhi? Ô ô, đây là y phục nương tử chọn cho Hạo Nhi, Hạo nhi thích nhất...”

Nhạc Du Du đành phải bị thúc liên tục dỗ dành, cộng thêm vừa thân lại vừa gặm, rốt cuộc cũng trấn an được Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhìn Lãnh Hạo Nguyệt không hề nhắc lại vấn đề này, Nhạc Du Du không khỏi âm thầm thở ra một hơi, bỗng nhiên cũng nhớ tới những lời này “Nuôi con mới biết ơn cha mẹ”, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, làm một người mẹ thật không dễ dàng a...

Lãnh Hạo Nguyệt chui ở trong lòng Nhạc Du Du đang giờ trò đùa với nàng, thế nhưng, nữ nhân kia hoàn toàn không có phát hiện, trước sau vẫn như một tảng mát ra một cảm giác như tình mẫu tử.

Ngay khi Lãnh Hạo Nguyệt chuẩn bị được một tác lại muốn tiến một thước, càng đang tiến thêm một bước, Nhạc Du Du chợt nhớ tới mục đích của chuyến đi này, ôm đồm Lãnh Hạo Nguyệt tiếp tục hướng đến cánh tay thăm dò, về mặt lo lắng hỏi: “Tướng công, nghe nói chàng bị thương, bị thương ở chỗ nào a? Mau cho ta xem một chút...” Nói mà bắt đầu kéo y phục của Lãnh Hạo Nguyệt.

“Trên cánh tay nha.” khoe miệng của Lãnh Hạo Nguyệt co quắp một chút, vội vàng cầm đôi tay nhỏ bé của nàng, chẳng lẽ nữ nhân này còn muốn tiếp tục đem cảnh xuân của mình lộ ra sao? Nghĩ tới đây hắc tuyến liền không khỏi tức khắc hiện lên, lập tức mân mê miệng, sau đó đem tay áo vén lên, chỉ thấy vị trí trong tay cánh tay trái có một vùng xanh tím, “Ban đầu đau quá a, nhưng Lạc thúc thúc xoa nhẹ thuốc lúc sau sẽ không đau đớn...” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong thế nhưng trong lòng không khỏi thở dài, dục hòa vừa mới đẩy lên, cứ như vậy bị dập tắt.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Nhạc Du Du vừa nghe xong, rốt cuộc thở dài một hơi, sau đó vỗ vỗ đầu của hắn, “Ăn đi.”

Chuyện bị cháy rất nhanh liền lắng xuống, khi khôi phục lại chuyện cũ, chỉ là, cảm thấy có chuyện gì đó bất đồng. Sau khi bình tĩnh Nhạc Du Du cuối cùng cũng nhớ ra muốn chất vấn chuyện Linh Lung biết võ công, chuyện này đã gạt mình, không biết còn gạt những chuyện gì nữa?

“Vương phi, ngài tìm ta?” Linh Lung vào phòng, thuận tiện bưng hoa quả đến cho Nhạc Du Du.

“Người biết võ công?” Nhạc Du Du bốc lên một quả nho bỏ vào trong miệng, bình thản hỏi.

“Dạ.” Linh Lung biết không giấu giếm được, liền đơn giản thừa nhận, vốn vương gia định phái Thanh Long Bạch Hồ âm thầm bảo hộ vương phi, thế nhưng, dù sao cũng là hai nam nhân, có lúc cũng không có cách nào bảo hộ được, tỷ như thời gian tắm rửa, vì thế, mới được làm nha đầu thiếp thân của nàng, có thể thấy được vương gia coi vương phi như là bảo bối bao nhiêu, chỉ là, những điều này vẫn không thể nói cho Nhạc Du Du mà thôi.

“Vì sao không nói cho ta?”

“Vương phi không có hỏi a.” Linh Lung trên mặt không một gợn sóng sợ hãi.

Nhạc Du Du sững sốt, cũng đúng a, mình không có hỏi, người ta cũng không cần phải nói a, không khỏi xấu hổ cười cười, nha đầu kia cùng họ Long hình như có điểm giống nhau, gương mặt cơ hồ đều không có biểu tình gì, nói Long Ngâm một đại nam nhân như vậy thì cũng thôi, người khác nhìn sẽ nói hán khốc, thế nhưng nói một nữ nhân khốc, thì sẽ có điểm không hợp lý, nhất là đôi phương lại là một nữ tử thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần.

Nghĩ đến Long Ngâm, Nhạc Du Du bỗng nhiên cũng nhớ tới một việc, đó chính là chuyện mai mối giúp Thanh Thanh. Mấy ngày hôm trước vì sự việc cháy phát sinh, nàng một chút tâm tình cũng không có, bây giờ, nên trấn an đều đã trấn an, tòa miếu trên núi kia Lạc thúc thúc cũng phái người bắt tay vào sửa chữa lại, vì thế, tâm tình của nàng liền điều chỉnh lại.

Chuyện tình làm người mai mối này, ở trong trường học Nhạc Du Du tuy rằng đã làm, thế nhưng, cũng chỉ là đem số điện thoại của hai người báo cho nhau biết một chút, sau đó còn lại là hai người bọn họ tự hàn huyên, về phần trò chuyện thế nào, trò chuyện làm sao, cũng không biết, dù sao, bọn họ trò

chuyện được là tốt rồi, trò chuyện không tốt thì giải tán, hoặc là trò chuyện tốt nhưng là lại không có gọi đến, vậy cũng có thể làm bạn bè... Thế nhưng, hiện tại nàng phải đối mặt với hai người cổ đại, hai người cổ này phải vô cùng chú ý, chú ý lễ nghĩa liêm sỉ, vì thế, nàng không thể nào đem hai người đi nói thành một khối, phòng chừng hai người cũng sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến biện pháp chính là, Nhạc Du Du muốn riêng biệt tìm hai người nói chuyện. Chỉ cần hai người đều có ý, như vậy là làm tốt rồi.

Nàng đi tìm Thanh Thanh nói trước, nhìn nha đầu này đối họ Long có hảo cảm hay không.

Thời gian Nhạc Du Du đi, Thanh Thanh đang ở trong tiểu viện của mình phơi thảo dược, chỉ là nàng không biết cách khúc quanh đó không xa, có một người đang nhìn nàng đến xuất thần....

“Thanh Thanh người rất lợi hại a, chỉ dựa vào sờ cùng nghe thấy là có thể phân biệt được các loại thảo dược a...” sau khi Nhạc Du Du vào cửa, đang thấy Thanh Thanh cẩn thận đem Tam Thất từ bên trong của một cái lò nóng đi ra, sau đó rất quen thuộc đem thảo dược để lại trên cái giá, không khỏi kinh sợ kêu lên, đương nhiên, nàng cũng không phát hiện cách đó không xa có người rình coi.

“Ha ha, người mù mũi giống như đò hội tương đối minh mẫn a.” Thanh Thanh lơ đãng cười cười, “Hơn nữa, mỗi vị thuốc đều có mùi vị hình dạng đặc thù riêng, chỉ cần nắm giữ, nhận đúng là không khó...”

Nhạc Du Du gật đầu, đối với y học của Trung Quốc xưa nay không hiểu luôn sùng bái, bản thân học y bốn năm, bất luận thời gian nào đều phải mượn thiết bị tiên tiến hiện đại, đầu giống như người cổ đại này, toàn bộ dùng đôi mắt cùng một đôi tay của một thầy thuốc, đây mới là công phu bản lĩnh thực sự a.

“Thanh Thanh, ta bái người làm thầy có được hay không?” Nhạc Du Du bỗng nhiên rất hưng phấn hỏi, nhìn hình ảnh “Thần y” ra vẻ rất có mặt mũi nha.

“Ha ha, muốn bái cũng phải bái cha nuôi a.” Thanh Thanh không có ý tứ nở nụ cười, “Y thuật của Cha nuôi là không ai bằng, y thuật của ta chính là cha nuôi dạy, chỉ là, còn chưa học được một phần mười của hần...”

“Thực sự?” Nhạc Du Du vừa nghe cong ánh mắt nhất thời sáng ngời, thế nhưng rất nhanh liền mờ đi, “Lạc tiên sinh tựa hồ không nhận đồ đệ đi?” Nàng từng nghe Ngọc thúc nói qua, “Thần y Lạc Băng” không thu nhận đồ đệ, vì thế Thanh Thanh đều gọi hần là cha nuôi, trên thực tế nên là kêu sư phụ.

“Nếu như vương phi muốn học, phòng chừng cha nuôi nhất định sẽ dạy....”

“Quên đi, coi như không nói chuyện cái này.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, sau đó lôi kéo tay của Thanh Thanh ngồi xuống trên ghế đá bên cạnh, cất vào vấn đề chính, “Ta hôm nay là vì chuyện chung thân đại sự của người mà tới nga...”

“Của ta?” Thanh Thanh giật mình nhìn qua đi, liền bất đắc dĩ lắc đầu, “Chị dâu, Thanh Thanh còn không có nghĩ tới này...” Ngày đó Nhạc Du Du nói muốn làm mai mối giúp nàng, nàng căn bản không để ở trong lòng, lại không nghĩ rằng, nàng lại là nghiêm túc.

“Vậy hiện tại muốn.” Nhạc Du Du không đợi nàng nói xong cũng cắt đứt, “Hay là người đã có ý trung nhân?”

Lời này vừa nói ra, cách đó không xa người nọ lập tức liền khăn trương dựng lỗ tai lên, rất sợ hạ xuống sẽ không nghe được một chữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Loạn điểm uyên ương phổ

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Vấn đề của Nhạc Du Du làm cho Thanh Thanh trong nháy mắt trăm mặ, nói thật là, thiếu nữ nào mà không có mùa xuân a? Chỉ là, mùa xuân của nàng ở nơi nào đây?

Từ nhỏ hai mắt bị mù, lại bị thân sinh vứt bỏ, lúc bốn tuổi liền lưu lạc đầu đường, dựa vào ăn xin mà sống, nếu không gặp cha nuôi, được hần hảo tâm thu lưu, nàng bây giờ chỉ sợ sớm đã đầu thai thành nhiều lần. Bất hạnh này của nàng, cũng là hạnh phúc của nàng.

Vốn là đứa nhỏ tự ti, thế nhưng cha nuôi chưa bao giờ coi nàng là người tàn tật mà nhìn, dạy nàng y thuật, yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Cuộc sống trong Y cốc đơn điệu nhưng lại vui vẻ, nàng vốn nghĩ kiếp này của nàng sẽ cùng cha nuôi đi qua như thế.

Thế nhưng, vào một năm đó khi nàng chín tuổi, cha nuôi mang về một công tử bị thương, lòng của nàng liền thất lạc theo ...

Nghĩ tới đây, Thanh Thanh hơi thờ dãi một hơi, nam nhân ưu tú như vậy, làm sao có thể thích một người mù như nàng đây?

Nhạc Du Du nhìn Thanh Thanh một hồi nhíu mày một hồi thờ dài, nghi hoặc sờ sờ mũi, tiểu nha đầu này đang nghĩ gì thế? Không khỏi túm túm cánh tay của nàng: “Thanh Thanh? Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Thanh Thanh hoàn hồn, từ trong ký ức tỉnh táo lại.

“Vậy ngươi hãy trả lời vấn đề của ta a.”

“A.” Thanh Thanh hơi cúi đầu, sau đó lắc đầu, “Không có, hơn nữa, cho dù có, ai lại sẽ thích một người mù đây? Đây không phải là liên lụy chính mình sao?”

Thanh Thanh nói làm cho người nghe trộm khổ sở muốn cong tường, hẳn thích nàng nha, theo hẳn lần đầu tiên thấy nàng thời gian liền thích, tuy rằng khi đó tuổi của nàng còn nhỏ, thế nhưng, nhưng lộ ra một cổ tử linh khí, đã đem hẳn thật sâu hấp dẫn, vì thế, lúc đó hẳn bệnh bản tới một người nguyệt thì tốt rồi, thế nhưng hẳn lảng là lại không đi, một mực y cốc ở hơn hai tháng a, không phải sự phụ triệu hoán, hẳn còn không muốn đi đâu...

“Mới không thể nói như vậy đâu, cái gì gọi là liên lụy? Không thích ngươi kia là người ngu.” Nhạc Du Du vừa nghe không vui, ở trong lòng của nàng, này Thanh Thanh tựa như cái thuần khiết tiên tử giống như.

“Người không thích ta nhiều như vậy, chẳng lẽ toàn quốc mọi người là người ngu a?” Nhạc Du Du nói làm cho Thanh Thanh không khỏi vui vẻ.

“Đó là bởi vì bọn họ cũng không nhận ra ngươi, không cùng ngươi tiếp xúc qua, ta dám cam đoan, chỉ cần nhận thức người của ngươi đều sẽ thích ngươi, thực sự.” Nhạc Du Du nói giọng tay lên, “Ta phát thệ.” Thậm chí đều đã quên Thanh Thanh căn bản nhìn không thấy của nàng là thủ thế.

Thanh Thanh nhàn nhạt nở nụ cười, nói như vậy, người nọ cũng đã nói, từng đề cho nàng lệ nóng doanh tròng quá.

“Ngươi biết không?” Nhạc Du Du bỗng nhiên liền ngượng ngừng đứng lên, “Ta bắt đầu còn đổ kị ngươi đâu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tướng công khen ngươi a, ta liền đem ngươi đương tình địch.”

“Ha ha.” Thanh Thanh vừa nghe vui vẻ, “Ta cùng Hạo ca ca là huynh muội tình, lúc hẳn không có xảy ra việc gì thời gian đối với ta rất chiếu cố, tuy rằng hiện tại hẳn hình dáng này, thế nhưng, hẳn nhưng vẫn nhớ ta, điều này làm cho ta rất vui vẻ.”

“Được rồi, Thanh Thanh, ngươi cùng ta gia tướng công, còn có Trình Dật, Long Ngâm bọn họ từ nhỏ liền nhận thức sao?”

“Không phải.” Thanh Thanh lắc đầu, “Trước bởi vì ta hành động bất tiện, tuổi tác cũng nhỏ, vì thế, cha nuôi chưa từng mang ta ra khỏi y cốc, thẳng đến sáu năm trước, cha nuôi mới mang ta ly khai y cốc, đi tới Tấn vương phủ...”

“Nga.” Nhạc Du Du gật đầu, sau đó con ngươi đảo một vòng, “Vậy các ngươi nhận thức qua thời gian cũng không mất đi, ngươi đối Long Ngâm ấn tượng thế nào?”

“Long ca ca?” Thanh Thanh hơi sững sốt, “Thế nào hỏi cái này?”

“Không có gì cả, chính là muốn nghe một chút ấn tượng của ngươi đối này khối băng.”

“Khối băng? Ha ha.” Thanh Thanh vừa nghe vui vẻ, “Long ca ca người tuy rằng lãnh, thế nhưng tâm địa rất tốt, võ công lại cao, nghe Hạo ca ca kể, hẳn lớn lên cũng rất tuần tú lịch sự, vì thế, hẳn là không tệ người nga.” Nói cúi thấp đầu xuống, nhàn nhạt thờ dài, “Mẫu chốt là, Long ca ca cũng không hoa tâm...”

“Đó chính là ấn tượng không tệ?” Trong nháy mắt, Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn.

Thanh Thanh mỉm cười gật đầu, nếu như hẳn cũng không có hoa tâm như vậy thì thật tốt a? Đương nhiên, lời này cũng chỉ có thể nói ở trong lòng một chút.

Nhạc Du Du nở nụ cười như kẻ trộm, chỉ cần Thanh Thanh có ấn tượng với hẳn thế là tốt rồi, vở vai Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, yên tâm đi, chỉ cần người trong lòng ngươi, Nhạc Du Du ta nhất định nghĩ hết biện pháp giúp ngươi tác hợp, có thể làm cho ngươi thỏa mãn.” Nói xong xoay người bỏ chạy.

A? Thanh Thanh hơi sững sốt, trong nháy mắt phản ứng lại, “Chị dâu, không phải như ngươi nghĩ a...” Thế nhưng, đâu còn có người nghe a, Nhạc Du Du đã sớm chạy không thấy bóng dáng.

Ở khúc quanh, Trình Dật tức giận đến hai mắt đều bốc hơi nước, Nhạc Du Du ngươi thật tốt, thế nhưng lại phá hạnh phúc của ta? Thanh Thanh là của hẳn có được hay không? Vội vàng phải đuổi kịp Nhạc Du Du, lại phát hiện Thanh Thanh bởi vì cũng đang vội vã muốn đuổi theo Nhạc Du Du, nhất thời hoảng loạn, đã vương phải ghế đá, ai hét lên một tiếng, mắt thấy sẽ ngã sắp xuống.

Trình Dật đau lòng cũng bất chấp ấn tằng buông người bay đi, ôm lấy Thanh Thanh.

“Ngươi?” Hơi thở quen thuộc làm cho Thanh Thanh hơi ngẩn ra, thế nhưng lập tức rời khỏi ngực của hẳn, “Cám ơn.” Ngực khí khách khí mà xa cách.

“Thanh Thanh.” Trình Dật chỉ cảm thấy cổ họng phát chặt, lực ánh tay càng tăng thêm, hắn không muốn làm cho nàng tránh né hắn như con mãnh thú hay né tránh dòng nước lũ nữa, “Chớ tránh ta...”

“Dật ca ca, ta...” Trong đôi mắt to của Thanh Thanh nháy mắt dày một tầng sương mù hơi mỏng, nàng không muốn trốn, bảy năm trước nàng đã thích hắn, cho đến càng về sau gặp nhau, nàng một mực ngóng trông chính mình lớn lên, thế nhưng, ngày đó trong lúc vô ý nàng nghe được, làm cho nàng tự ti tuyệt vọng.

“Thanh Thanh, ta hi vọng nàng hiểu rõ, tâm ta đối với nàng chưa từng có thay đổi qua.” Trình Dật hung hăng cắn môi một cái, “Có một số việc, có mấy lời, cho dù là chính tai nghe, cũng chưa chắc đã là thật a...” Có một số việc, bây giờ hắn không thể nói.

“Ta biết.” Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, “Như vậy chờ ngày người có thể nói thì hãy tới tìm ta đi.” Nói xong, ngoan quyết đẩy sự ôm ấp mà nàng vạn phần lưu luyến kia ra. Có một số việc, nàng không phải là không biết, bọn họ đều là người làm đại sự, mình không thể để hắn bị liên lụy.

Chân mày Trình Dật hơi nhăn lại, nhìn thấy vòng tay trống rỗng, trong lòng cũng trống rỗng theo, Thanh Thanh, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng đến ngày nàng gặt đầu.

Chợt nhớ tới cái gì, Trình Dật xoay người chạy ra bên ngoài, gặp Lãnh Hạo Nguyệt cũng đang trong vườn hoa.

“Vương phi nhà ngươi quản nhiều chuyện quá đấy?” tâm tình Trình Dật thật không tốt.

“Làm sao vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt nhướn mày, Du Du như thế nào nha.

Trình Dật tức giận đem chuyện mai mối của Nhạc Du Du làm cho Thanh Thanh cùng Long Ngâm nói cho Lãnh Hạo Nguyệt.

“Nữ nhân này.” Lãnh Hạo Nguyệt dờ khóc dờ cười, đây không phải là loạn điểm uyên ương phổ sao? “Nàng đi nơi nào?”

“Không có bất ngờ gì xảy ra, hắn là đi tìm nhị sư đệ, ta phải đi ngăn cản nàng...” Trình Dật nói xong đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Ai thích ai

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Trình Dật đuổi theo Nhạc Du Du đi, lập tức cũng đi theo, Trình Dật hiện tại phỏng chừng đối với Nhạc Du Du hận thấu xương, làm không tốt, cái mạng nhỏ kia của Nhạc Du Du sẽ gặp nguy hiểm, hắn đi theo để yên tâm.

Lại nói đến Nhạc Du Du, từ trong tiểu viện của Thanh Thanh chạy đi ra, liền thẳng đến chỗ Long Ngâm ở mà đi. Long Ngâm đang ngồi ở trong sân dưới tầng cây phù dung, lau chùi bảo kiếm của mình, thần tình cực kỳ chuyên chú.

Nhạc Du Du bỗng nhiên cũng rất muốn đùa đùa hắn. Thế là, nhẹ chân nhẹ tay đi vòng qua phía sau của Long Ngâm, đưa tay ra vỗ bờ vai của hắn, nàng muốn biết, “Băng sơn” này khi bị kinh hách, thì trên mặt có thể có chút biểu tình hay không.

Chỉ là, tay của Nhạc Du Du còn không có đụng tới vai Long Ngâm, thì một bảo kiếm sáng loáng liền dừng ở trên cổ của Nhạc Du Du, Long Ngâm thậm chí ngay cả ngồi tư thế cũng chưa từng đổi qua.

“A!” Nhạc Du Du sợ đến hết lên một tiếng. Nha đầu này phía sau không phải có mắt chứ? Vội vàng giơ tay lên không dám động, “Ngươi, Long ca ca a, chớ làm loạn, là ta a...” cái bảo kiếm trên cổ cảm giác thật khó chịu.

“Tốt nhất đừng ở sau lưng ta làm hành động gì.” Thanh âm của Long Ngâm vô cùng lạnh lẽo, thế nhưng, bảo kiếm trong nháy mắt đã thu trở lại, tiếp tục lau, “Lần sau ta không dám cam đoan có thể ra tay hay không.”

“Thêm vào.” Nhạc Du Du trong lòng mắng một câu, người này sao lại không có gì thú vị a? Nhưng là bởi vì có việc muốn hỏi, vì thế, đành phải ngượng ngùng cười cười, sau đó ngồi xuống đối diện với hắn.

“Vương phi có việc?” Long Ngâm mí mắt thủy chung chưa từng nâng lên một chút.

“Đương nhiên có chuyện.” Nhạc Du Du nhất thời lộ ra tám cái răng, đáng vẻ tươi cười, “Hon nữa còn là chuyện tốt nha.”

“Nói đi.” Ngữ điệu của Long Ngâm thậm chí không chút ngạc nhiên.

Nhạc Du Du không khỏi có chút thất bại, nam nhân này chẳng lẽ một chút lòng hiếu kỳ cũng không có sao? Đương nhiên, vì chuyện tốt có thể thành, Nhạc Du Du cũng không quan tâm đến vấn đề thái độ của Long Ngâm.

“Long ca ca hôm nay bao nhiêu tuổi?” Về mặt Nhạc Du Du hiện ra bộ dáng nhỉnh nọt.

Long Ngâm rút cuộc cũng nâng mi mắt lên một chút, liếc mắt nhìn về mặt chờ mong nhìn hấn của Nhạc Du Du: “Hai mươi hai.”

“Vậy Long ca ca có người trong lòng không?”

Vấn đề này thành công làm cho tay Long Ngâm cứng đờ, sau đó giờ lên đầu, chỉ là, ánh mắt kia lại trở nên sắc bén lên.

Nhạc Du Du kỳ quái nhìn hấn, lại cúi đầu nhìn chính mình: “Long ca ca sao lại nhìn ta như vậy?” Bỗng nhiên liền nở nụ cười, “Đừng hiểu lầm a, ta đã nói rồi, ta đối với người không có hứng thú, vì thế, người cũng không cần tự mình đa tình a...”

Long Ngâm cau mày lại.

“Trầm mặc liền đại biểu là tạm thời không có.” Nhạc Du Du tự hỏi tự nói, “Như vậy, ta làm mối cho người có được hay không?”

Sắc mặt của Long Ngâm càng thêm khó coi.

“Cô nương này mặc dù có chút tàn tật, thể nhưng diện mạo xinh đẹp, hơn nữa y thuật cao minh nha, mẫu chốt là ôn nhu thành thạo cùng người rất xứng đôi nha...”

Long Ngâm tay nắm thật chặt chuôi kiếm, hấn hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Nhạc Du Du, cũng biết nàng nói tới ai, chỉ là, hấn đối với nữ nhân không có hứng thú, nữ nhân này làm sao lại làm mai mối cho hấn? Chẳng lẽ, nàng phát hiện ra cái gì?

“Thế nào a?” Nhạc Du Du chưa từ bỏ ý định truy vấn.

“Không cần.” Long Ngâm cực lực đè nén nội tâm bức nội, từ trong hàm răng nặn ra hai chữ.

“Vì sao? Chẳng lẽ Thanh Thanh không tốt sao?” Nhạc Du Du kỳ quái nhìn hấn, “Người cũng đã trưởng thành a, đều nói nam lớn cưới vợ nữ lớn gả chồng, chẳng lẽ...”

“Được rồi!” Long Ngâm bỗng nhiên trở nên phẫn nộ, lạnh lùng hô một tiếng, “Chuyện của ta không cần người quan tâm.” Sau đó đứng dậy liền hướng trong phòng đi.

“Này, người người này sao lại như vậy a?” Nhạc Du Du cũng không làm gì sai, bản thân có lòng tốt lại bị trở thành lòng lang dạ thú, nam nhân này sao lại không thể nói lý như thế a? Một bước vượt qua đi, chặn lối đi cửa Long Ngâm, “Ấn tượng của Thanh Thanh đối với người không tệ, người tại sao có thể phụ lòng của người ta đâu?”

“Ta...” Long Ngâm nhìn không được cười một tiếng, phụ lòng? Hấn và Thanh Thanh không có gì cả, tại sao lại nói là phụ lòng? Đơn giản nói rõ cho biết, “Ta không thích nàng, được rồi chứ?”

“Người vì sao không thích nàng? Thanh Thanh tốt như vậy.” Nhạc Du Du vẫn kiên nhẫn, “Vậy người thích ai? Có tốt như Thanh Thanh hay không?”

“Ta... Ta không có người trong lòng.” Long Ngâm liếc qua thân thể, hấn có cảm giác không dám đối mặt với Nhạc Du Du, đối mặt với nàng, hấn chung quy có loại cảm giác vô lực.

“Vậy người hãy thích Thanh Thanh a.” Nhạc Du Du vui vẻ, nam nhân này thật không được tự nhiên, thừa nhận thích người khác sẽ chết sao?

“Ta...” Long Ngâm muốn điên lên, nữ nhân này sao lại không phân rõ phải trái như thế a, lập tức sắc mặt trầm xuống, “Tránh ra, bằng không, ta sẽ không khách khí.”

“Tốt, người hôm nay nếu như không thừa nhận thích Thanh Thanh, ta còn sẽ không để cho người mò.” Tính tình ngang tàng của Nhạc Du Du cũng nổi lên, ta còn không tin, còn không thuyết phục được khối băng này.

Long Ngâm tay nắm thật chặt chuôi kiếm, hấn thực sự muốn một nhát làm thịt nữ nhân này.

“Hấn không thể thích Thanh Thanh.” Đúng lúc này, Trình Dật chạy tiến đến.

Nhạc Du Du nhướng mày, hoa tâm đại củ cải tiến này đến đây làm cái gì? Thế là, lòng trắng mắt vừa lộn lại: “Không có chuyện của người, sang một bên đi chơi.”

“Ta nói, Thanh Thanh không thể gả cho bất luận kẻ nào.” Trình Dật cơ hồ cũng là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vì sao? Người tính phản đối a?” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng.

“Bởi vì....” Trình Dật nhất thời có điểm xấu hổ, dù sao, ngay trước mặt người khác nói như vậy tựa hồ có điểm thẹn thùng.

“Bởi vì đại sư huynh thích Thanh Thanh.” Long Ngâm lại bỗng nhiên không biểu tình nói một câu.

“Cái gì?” Nhạc Du Du nhất thời kinh ngạc há to miệng, chỉ vào Trình Dật, nói chuyện đều có điểm nói lắp, “Người nói, hử, hử thích Thanh Thanh?”

Long Ngâm liếc mắt nhìn Trình Dật, gật gật đầu, sau đó xoay người ngồi trở lại ghế đá dưới tàng cây, tiếp tục lau kiếm của hắn.

“Người tại sao có thể thích Thanh Thanh chứ?” Nhạc Du Du cũng không hiểu, ở trong ấn tượng của nàng, Trình Dật cùng Hoa Hồ Điệp là một loại giống nhau a, hoa nguyệt, khác biệt duy nhất chính là, Hoa Hồ Điệp là mình bạch hái hoa, mà Trình Dật hử lại ra vẻ đạo mạo xằng bậy, người như vậy tại sao có thể lấy Thanh Thanh chứ? Làm sao có thể làm cho Thanh Thanh hạnh phúc đây?

“Ta vì sao không thể thích Thanh Thanh?” Trình Dật cũng nổi giận, nha, hử làm một thanh niên tâm địa tinh khiết thiện lương như thế, vì sao người khác lại hiểu lầm đâu?

“Bởi vì hành vi của người không hợp a.” Nhạc Du Du nói xong lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Nam nhân cả ngày đi dạo kỹ viện làm sao có thể đối tốt với Thanh Thanh? Ta cảm thấy a, người nên đi tìm những thứ gì A Đào A Hạnh thật là tốt của người đi, lời của người nói với ta ở chỗ này, vô dụng.” Nói xong khoát khoát tay, “Người đi nhanh đi, đi tìm cái tên Hoa Hồ Điệp kia đi chơi, các người cũng có thể thuận tiện giao lưu một chút kinh nghiệm ‘Hái hoa’... Dù sao, ta sẽ không đồng ý người thích Thanh Thanh.”

“Nhạc Du Du!” Trình Dật bắt đầu tốn hơi thừa lời.

“Gọi gì cũng đừng gọi.” Nhạc Du Du về mặt xem thường nhìn hử lắc đầu, “Ta đã quyết định muốn bái Thanh Thanh làm vị sư, vì thế sau này chuyện của Thanh Thanh cũng là chuyện của ta, ta nói rõ ràng cho người biết, người không xứng.” Nói xong, quay đầu liếc mắt nhìn Long Ngâm, “Người, nhị sư huynh a, người suy nghĩ một chút đi a, Thanh Thanh thật là lựa chọn không tệ đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Không có biện pháp nói rõ

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt Vẫn đứng ở ngoài cửa lúc này tức khắc nổi lên hắc tuyến, lần đầu tiên thấy có người ép buộc người khác thích người, hôm nay, hử rốt cuộc cũng mở rộng tầm mắt, bất quá, việc này trong thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có vương phi này của hử có thể làm ra.

Chỉ là, hử cũng biết, nếu mình không đi vào nói, nữ nhân Nhạc Du Du kia nhất định sẽ bị Trình Dật cùng Long Ngâm liên hợp đánh chết.

Trong nháy mắt đổi lại biểu tình hồn nhiên, sau đó chạy đi vào, tức khắc nhào vào trong lòng Nhạc Du Du, chu miệng lên: “Nương tử, người tới tìm Long ca ca cùng Dật ca ca chơi đâu, sao lại không mang theo Hạo nhi a?”

Lãnh Hạo Nguyệt xuất hiện, thành công làm cho Trình Dật cùng Long Ngâm tay đang nắm chặt lại buông lỏng ra.

Nhạc Du Du cũng thành công tránh thoát một hồi béo tẩu, chỉ là, nàng cũng không biết mà thôi.

“Trương công, sao chàng lại tới đây?” Nhạc Du Du vui mừng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó xoa xoa đầu của hử, “Ta không phải tìm Long ca ca chơi đùa, là tìm hử có việc.”

“Chuyện gì? Có thể nói nói cho Hạo nhi biết hay không a?” Lãnh Hạo Nguyệt mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt thật là hiếu kỳ.

Long Ngâm cũng ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó tiếp tục cúi đầu, làm cho bảo kiếm nhẹ nhàng cắm vào vỏ kiếm.

“Đi tìm cô dâu cho Long ca ca a.” Nhạc Du Du cười đắc ý, “Nhưng, Long ca ca xấu hổ còn cần suy nghĩ thêm một chút, chúng ta không nên quá vội.” Sau đó lôi kéo Lãnh Hạo Nguyệt liền đi ra ngoài, trực tiếp liền bỏ qua tồn tại của Trình Dật.

Ánh mắt Lãnh Hạo Nguyệt phức tạp quét một chút hai người, sau đó cùng Nhạc Du Du đi ra ngoài.

“Long ca ca a, đêm nay suy nghĩ thật kỹ, ngày mai ta tới tìm người hỏi kết quả a.” Nhạc Du Du một bên đi ra ngoài, một bên còn không quên nói lại với Long Ngâm.

Long Ngâm khoe miệng run lên, nữ nhân này thực sự quá khó chơi, ngày mai? Hẳn thực sự không biết hẳn có thể khắc chế một hồi xung động của nàng hay không.

“Người không thể đáp ứng.” Trình Dật không hiểu sao lại nói một câu liền phiền muộn cũng rồi đi, chỉ để lại Long Ngâm lâm vào trầm tư ở giữa.

Năm ấy, hẳn bảy tuổi đi, sư phụ dẫn theo một nam hài non nớt về tới U cốc, đối với hẳn và Trình Dật nói: “Sau này, hẳn là sư đệ của con, các con phải chiều cố hẳn thật tốt a...” Cái nam hài kia hính là Lãnh Hạo Nguyệt năm tuổi.

Từ khi đó, ba người bọn họ liền sớm chiều ở chung, ăn uống chơi đùa đều cùng một chỗ. Bọn họ cùng nhau luyện công, cùng nhau bướng bỉnh... Buổi chiều năm hẳn mười tuổi, chính mình bướng bỉnh lên lên chạy đi phía sau núi, kết quả không cẩn thận bị độc xà cắn bị thương, là Hạo nhi tìm được hẳn, rồi không để ý mình cũng sẽ trúng độc nguy hiểm, ghé vào chân của hẳn giúp hẳn hút nọc độc ra, sau đó lại đem hẳn trở về mao lư, sư phụ nói, may mà Hạo nhi xử lý vết thương thoả đáng, bằng không, cái chân này của hẳn phải phế đi, cũng chính là từ đó trở đi, hẳn đối với Lãnh Hạo Nguyệt liền sinh ra một loại tình cảm không hiểu, chỉ là, khi đó còn không biết là yêu đi.

Thẳng về sau, bọn họ lớn lên, xa nhau, bọn họ khi ly biệt cũng đã yêu nữ nhân, vốn tưởng rằng sẽ qua như vậy, thế nhưng, khi nữ nhân của hẳn quay người nằm trong lòng một người đàn ông khác, dưới phần nộ, hẳn một kiếm làm thịt đôi gian phu dâm phụ. Mà lúc này, Hạo nhi cũng bị nữ nhân hẳn yêu làm cho bản thân đầy thương tích, từ nay về sau, hẳn đối với nữ nhân triệt để hết hy vọng, thậm chí sinh ra chán ghét...

Yêu Hạo nhi, là thời gian nhìn thấy ánh mắt bất lực khi bị thương của hẳn, làm cho trong lòng mình sinh ra ý muốn bảo hộ mạnh mẽ, hay là, nam nhân so với nữ nhân tin cậy hơn...

Chỉ là, hẳn không nghĩ tới Hạo nhi lại đã yêu nữ nhân khác, mà hẳn đã định trước sẽ bị cho rằng là một quái vật đi.

Long Ngâm phiền muộn cầm bầu rượu đi ra, sau đó bắt đầu tự rót uống một mình vẫn là nên say đi, lúc say thì cái gì cũng đều không muốn...

Tâm tình của Nhạc Du Du kỳ thực có chút buồn bực, nàng vẫn là nghĩ không ra, Long Ngâm tại sao lại không thích Thanh Thanh đây?

“Nương tử, kỳ thực, Thanh Thanh là thích Dật ca ca nha.” Lãnh Hạo Nguyệt biết nguyên nhân phiền muộn của Nhạc Du Du, quyết định bỏ đi cách mai mối lung tung của nàng.

“Chàng biết cái gì là thích không?” Nhạc Du Du lườm hẳn một cái.

“Biết a, tựa như nương tử thích Hạo nhi a.” Hai mắt của Lãnh Hạo Nguyệt vụt sáng lên rất nghiêm túc gật đầu, “Thanh Thanh đối với Hạo nhi nói qua, nàng tưởng thành muốn làm vợ Dật ca ca...”

“Thực sự?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Nói lúc nào?”

“Thực sự, thế nhưng không nhớ rõ lúc nào nói.” Lãnh Hạo Nguyệt có điểm xấu hổ gãi gãi đầu.

“A.” Nhạc Du Du càng thêm buồn bực, chẳng lẽ thật là “Nam không xấu nữ không thương”? Nếu như Thanh Thanh thực sự thích Trình Dật, vậy tại sao không tự nói với mình a? Thực sự là xuất sư bất lợi a. Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình cần phải ra mặt hỏi Thanh Thanh một chút thật là tốt, thế là nhìn Lãnh Hạo Nguyệt khoát khoát tay, “Tướng công a, chàng đi về trước đi, ta đi tìm Thanh Thanh.” Nói xong, còn không chờ Lãnh Hạo Nguyệt đáp ứng liền chạy như một làn khói.

Đối với việc Nhạc Du Du đến, Thanh Thanh hình như cũng không ngạc nhiên, đối mặt với nghi vấn của nàng, Thanh Thanh lần này cũng không nhấn nhá, trái lại thoải mái kể với nàng quá trình hai người quen biết.

“Thế về sau? Vì sao không có ở cùng nhau?” Nhạc Du Du đối với chuyện này thật tò mò, “Không phải là bởi vì Trình Dật đứng núi này trông núi nọ?”

“Kỳ thực, chuyện này cũng bình thường.” Thanh Thanh cay đắng cười cười, “Dù sao ta không giúp được hẳn cái gì, trái lại còn có thể liên lụy, hẳn hẳn nên có một người tốt hơn giúp đỡ bên người...”

“Người thật khờ.” Nhạc Du Du nhìn không được lắc đầu, thật đúng là bị chính mình đoán đúng, lập tức một vỗ ngực, “Thanh Thanh người yên tâm, ta nhất định giúp người đòi lại công đạo.”

“Du Du, mặc kệ chuyện của ta có được hay không?” Thanh Thanh vừa nghe liền nóng nảy, ôm tay nàng, “Chớ làm loạn.” Nói xong nước mắt liền rơi xuống, “Lúc trước, ta trong lúc vô ý nghe hẳn nói thích một nữ nhân khác, tự tôn của ta cũng đã bể nát, bây giờ, sẽ không nể cho ta một đao...”

“Thanh Thanh...” Nhạc Du Du trong lòng cũng là đau xót, ôm chặt lấy nàng.

Từ chỗ Thanh Thanh đi ra, tâm tình Nhạc Du Du có điểm trầm trọng, chuyện tình cảm này vĩnh viễn cũng nói không rõ, một người ngoài như nàng, thì càng không thể nào nắm tay. Bỗng nhiên lại nhớ tới buổi chiều ép buộc Long Ngâm không khỏi cười khổ một cái, hay là nên đi cho hẳn nói lời xin lỗi đi.

Cửa tiểu viện khép hờ, Nhạc Du Du đưa tay đẩy ra, Long Ngâm này thích sống một mình, vì thế, ngoại trừ thời gian cố định có người đến quét tước ở ngoài, bình thường ngày cả hạ nhân cũng không có.

Nhạc Du Du khẽ cau mày, trong không khí khắp nơi đều tràn ngập mùi rượu nồng đậm. Cát bước đi vào, chỉ thấy trên bàn đá kia đã một hai ba bốn...

tám bầu rượu trống rỗng, mà Long Ngâm đang nhắm mắt ghé vào trên bàn đá, trong miệng còn đang lằm bằm, hiển nhiên đã say.

Nhạc Du Du lắc đầu, không phải là bị mình bức bách một chút không? Lại say thành như vậy a? Hiện tại người a thực sự là yếu đuối. Nghĩ tới đây, đưa tay ra đỡ dậy thì bị đụng phải ly rượu.

“Ài?” Long Ngâm trong nháy mắt ngồi thẳng người, sau đó xuất thủ như điện, thoáng cái liền chuẩn xác bắt được cổ tay Nhạc Du Du.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Hắc không thích nữ nhân

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Phản ứng của Long Ngâm làm cho Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, chỗ cổ tay truyền đến đau đớn làm cho nàng trong nháy mắt nổi lên.

“Buông tay a, đau quá!” Nhạc Du Du dùng sức muốn tránh thoát, nhưng thế nào cũng bỏ cũng không ra, trong lòng ai oán, tay sẽ không cứ như vậy chặt đứt chứ?

Long Ngâm nghe thấy được thanh âm, không khỏi ngừng đầu lên đến, thời gian nhìn rõ Nhạc Du Du, lại bỗng nhiên chán ghét đẩy nàng ra, cảm giác kia thật giống như Nhạc Du Du có bao nhiêu buồn nôn, động tác này thật sâu đau nhói vào tâm hồn nhỏ bé của Nhạc Du Du, chỉ là, đối mặt với một con quỷ say, lại là một con ma men vô công cao cường, nàng không thể tránh được, duy nhất có thể làm là dùng sức hướng hắc mắt trợn trắng, tuy rằng hắc căn bản nhìn không thấy.

“Chán ghét nữ nhân, cắt đi...” Long Ngâm hướng về phía Nhạc Du Du khoát khoát tay, sau đó lung lay lắc lắc đứng dậy, “Lần sau, ta sẽ vặn gãy cổ của ngươi...”

“Chán ghét nữ nhân?” Nhạc Du Du giật mình dùng tay chỉ vào mũi của mình, bản thân dĩ nhiên là chán ghét nữ nhân?”Ngươi nói rõ cho ta, ai chán ghét ai?” Vốn là muốn đến nói lời xin lỗi với hắc, lại không nghĩ rằng lại bị mắng thành chán ghét nữ nhân, đây coi là cái gì a?

“Là nữ nhân đều chán ghét.” ánh mắt Long Ngâm nửa khép lại, “Đừng đến phiền ta, ta không thích nữ nhân...”

“Chẳng lẽ ngươi thích nam nhân a?” Nhạc Du Du tức giận mở to mắt.

Sắc mặt Long Ngâm lại đột nhiên đổi đổi, bỗng nhiên ôm bả vai của nàng: “Làm sao ngươi biết?”

“Ta biết cái gì?” Nhạc Du Du không thể tin được vuốt tay của Long Ngâm, “Ngươi có thể đừng động thủ động cước hay không?”

“Ta mới chẳng thèm đánh ngươi.” Long Ngâm hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, “Nói, ngươi có phải đến cười nhạo ta hay không? Ta chỉ biết, thế nhân đều là tục tằng, ta thích nam nhân thì sao? Lại không e ngại chuyện...”

Trong nháy mắt Nhạc Du Du ngây ngẩn cả người, nàng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi a, hắc sao lại phản ứng lớn như vậy a? Thích nam nhân cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên, trong đám bạn học đại học của nàng cũng có đồng tính luyến ái a, mọi người căn bản là thấy nhưng không thể trách a.

“Ta chỉ biết, lúc mọi người biết sẽ coi thường ta...” Long Ngâm mồm miệng không rõ lằm bằm nhiều lần, không đứng vững lại ngồi xuống, thuận tay cầm bầu rượu lên bỗng nhiên uống vài hớp. Ở thời đại này, hắc thích nam nhân thì sẽ bị cho rằng quái vật, là sẽ bị coi thường, hắc không quan tâm ánh mắt của người ngoài, thế nhưng lại sợ Hạo nhi coi thường hắc a...

Vì thế, hắc đè nén, thế nhưng, áp lực chuyện cảm tình cũng cực kỳ thống khổ, cuối cùng, hắc chỉ có thể lựa chọn lạnh lùng.

“Không ai sẽ coi thường ngươi. Trên cái thế giới này, trừ mình coi thường mình ta, người khác căn bản là không quyền lực coi thường ngươi...” Nhạc Du Du an ủi suy nghĩ vô vô bờ vai của hắc, hải tử này thật đáng thương, đoán chừng là áp lực quá lâu, “Cái kia, ngươi xác định thật sự thích nam nhân sao?”

“Đúng, ta thích hắc... Bởi vì nữ nhân đều không đáng tin...” Long Ngâm mắt say lơ đãng nhìn Nhạc Du Du, thế nhưng nở nụ cười, “Trên đời này, rất tốt với ta đều là nam nhân...”

Mắt của Nhạc Du Du bị lung lay một chút, nguyên lai người nam nhân này cười lộ lên cũng có thể xếp vào hàng yêu nghiệt như thế a, không khỏi liếc mắt, nam nhân này khẳng định đã bị nữ nhân làm khổ, nếu không, cũng sẽ không thống hận nữ nhân như thế, thế nhưng, thống hận nữ nhân cũng không thể trở thành lý do hắc thích nam nhân a?

“Vậy mẹ nguoi, không, chính là mẫu thân của nguoi đối với nguoi không tốt sao?” Nhạc Du Du nhìn không được hỏi lại.

“Mẹ ta? Ha ha.” Long Ngâm vừa nghe thế lại nở nụ cười lạnh, “Ta vừa sinh ra bà đã đem ta ném chạy theo người khác, cha ta liền cả ngày mượn rượu giải buồn, uống rượu say liền đánh ta, tình liền ôm ta khóc...” Đoạn năm tháng kia khổ không thể tả a.

Nhạc Du Du nhìn không được kinh ngạc một chút, tuổi thơ của hắn thảm như vậy a? Trách không được khiến cho tính cách của hắn tối tăm như thế, đều nói cha mẹ là thầy giáo tốt nhất của người con, lời này một chút cũng không sai, mẫu thân tàn nhẫn để lại hạt giống cừ hận của hắn đối với nữ nhân, loại này một khi nảy mầm, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn.

“Về sau, rốt cuộc có một ngày hắn lại say, không cẩn thận rơi xuống sông, liền chết như vậy, ta lại là khát nhl, mặc dù chịu đói, cũng không bị đánh... Về sau ta liền gặp sư phụ...” Long Ngâm nói lên thời gian gặp sư phụ, ánh mắt hơi âm áp, lập tức liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, “Ta tại sao lại nói chuyện này với nguoi? Nguoi đi đi.”

Vựng, người này giờ mặt như thế nào lại nhanh như vậy? Bất quá, đối với một “Bệnh nhân” đáng thương, thì hiện nay cảm tình của Nhạc Du Du đã đem Long Ngâm trở thành bệnh nhân, nằng chắc là sẽ không chú ý đến thái độ thật xấu của hắn

“Long ca ca, nguoi đừng hiểu lầm, ta không ý tứ gì khác, cũng không ác ý.” Nhạc Du Du rất ôn hòa cười cười, “Kỳ thực, ta cho nguoi biết a, ở quê hương của ta, nam nhân có thể yêu nam nhân, nữ nhân cũng có thể yêu thương nữ nhân, nếu như nguyện ý, thậm chí cũng có thể kết hôn, chính là thành thân... Vì thế, tình cảm của nguoi đối với người khác có thể là sóng to gió lớn, thế nhưng đối với ta, là lại chuyện bình thường...”

Lần này đến phiên Long Ngâm kinh ngạc, trừng ánh mắt lên không nháy mắt nhìn nàng, thoáng cái, say rượu tựa hồ cũng tỉnh hơn phân nửa.

“Đừng không tin nhiệm nhìn ta như vậy.” Nhạc Du Du không có ý tứ sờ sờ mũi, “Ta nói là sự thật, chúng ta gọi hành vi này là ‘Đồng tính luyến ái’, chính là đồng tính trong lúc đó yêu say đắm, rất bình thường đâu...”

“Thực sự?” Long Ngâm cau mày hỏi, chỉ là trong giọng nói có hơn một phần hi vọng

“Thực sự.” Nhạc Du Du dùng ánh mắt chân thành không gì sánh được nhìn hắn, “Ở quê hương của ta, mọi người đều là làm như thế này, chỉ cần nguoi thích một người, vậy nói cho hắn biết đi, dù cho không được đáp lại, thế nhưng, ít nhất bản thân cũng đã nỗ lực, tình cảm không có giá cả phân chia thế nào, được người thích, đều là hạnh phúc...”

Long Ngâm ý vị thâm trường nhìn Nhạc Du Du, hắn lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai nữ nhân này cũng không có chán ghét như trong tưởng tượng như vậy, diện mạo cũng đủ tú lệ, nhất là cặp mắt hạnh kia, sáng trông suốt, làm cho người ta trong lòng không khỏi rung động.

“Quê quán của nguoi ở nơi nào?” Long Ngâm vội vàng xấu hổ thu hồi ánh mắt.

“Này a.....” Nhạc Du Du khề thờ dài, liếc mắt nhìn Long Ngâm, “Ta nói nguoi sẽ tin sao?”

Long Ngâm lần thứ hai ngước mắt, liền nhìn ánh mắt của Nhạc Du Du, một lúc lâu, mới hơi gật đầu: “Tin.”

“Được rồi.” Nhạc Du Du vừa nghe xong nhất thời mất hạnh cong thành hình trăng non, “Nguoi đã nói cho ta biết bí mật của nguoi, như vậy ta cũng nói cho nguoi biết bí mật của ta đi, cái này gọi là trao đổi nha, chúng ta phải bảo mật cho nhau a.”

Long Ngâm gật đầu, kỳ thực, hắn cũng không phải là thích buồn chuyện, chỉ là hiện tại, hắn cũng không biết vì sao, lại rất muốn nghe nàng nói chuyện.

“Ta kỳ thực cũng không phải là thời đại này, xác thực mà nói, ta là tới từ ngàn năm sau, thời đại kia của chúng ta rất phát đạt, có rất nhiều thứ các nguoi không tưởng tượng nổi ở đó, tỷ như ô tô, máy bay...” Nhạc Du Du hưng phấn nói, “Đương nhiên rồi, có tốt có xấu, thi đồ triển cũng mang đến ô nhiễm cao...” Nói xong, lại không có nài cười, “Kỳ thực, nếu như mọi người mà biết cái này, ta chỉ sợ sớm đã bị cho rằng là quái vật đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tình địch là nam nhân

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nói làm cho Long Ngâm cũng hơi nở nụ cười, nữ nhân này nói không sai, so với mình, nếu mọi người biết thân thế của hắn như thế, chỉ sợ không phải là quái vật đơn giản như vậy, mà sẽ bị trở thành yêu quái.

“Sư phụ nói qua, thế gian vạn vật, có rất nhiều điều không biết, chúng ta không biết không có nghĩa là sẽ không phát sinh...”

“Sự phụ của người thật là một cao nhân a.” Nhạc Du Du nhìn không được hồ hê lên, “Hắn ở nơi nào a? Ta có thể đi gặp hay không?” Trong tiềm thức, nàng cảm thấy Vô Ưu lão nhân này có thể cho mình biết đường trở về.

“Sự phụ vẫn du bên ngoài, hành tung mờ hồ bất định, vì thế, chúng ta cũng không có phương pháp tìm được người.” Long Ngâm lắc đầu.

A. Nhạc Du Du không nói gì chỉ có hơi thất vọng, thế nhưng lại có chút may mắn, nếu quả thật có thể trở về nàng sẽ thực sự bỏ được Hạo nhi rồi đi sao? Đáp án là không xác định, vì thế, cũng không bằng không có hi vọng, như vậy nàng cũng sẽ an tâm chờ đợi hơn một chút.

Từ trong tiểu viện của Long Ngâm đi ra, tâm tình Nhạc Du Du có chút phức tạp, lần nói chuyện này tuy rằng làm cho Long Ngâm tiêu trừ địch ý đối với nàng, thế nhưng, chuyện của Long Ngâm, nàng cũng không biết mình làm đúng hay không, cô vũ hân đi biểu lộ, cũng không biết sẽ ra kết quả gì, vạn nhất người kia lúc đó thực sự coi thường hắn, vậy làm sao bây giờ? Chính mình chẳng phải là đã giúp ngược sao?

Bất quá, buồn bực chính là, người kia rốt cuộc là ai a? Long Ngâm này từ đầu chí cuối cũng không tiết lộ.

Nhạc Du Du vừa đi vừa suy nghĩ, trong đầu bỗng nhiên điện quang như lửa đánh chợt lóe, người kia mà Long Ngâm nói tới? Hắn tình nguyện cứ yên lặng bảo vệ người kia như vậy? Mà người kia cũng đã lấy vợ, vậy người này sẽ là ai chứ? Trình Dật? Hắn không kết hôn a, chẳng lẽ... Nghĩ tới đây, Nhạc Du Du bỗng nhiên kinh ngạc há to miệng, mắt cũng tròn tròn, nên không phải là... Nếu quả thật chính là, nàng làm sao bây giờ?

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, đồng thời kết hợp với các loại dấu hiệu mà từ khi nàng bắt đầu nhận thức Long Ngâm, nàng càng ngày càng khẳng định, Long Ngâm thích người nam nhân kia không ai khác, chính là tướng công của nàng Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhận thức điều này làm cho tâm Nhạc Du Du bất an lên, nàng thật ra vẫn nghĩ tới mình sẽ có tình địch, thế nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, tình địch của mình lại là nam nhân a...

Kết luận này cũng làm cho Nhạc Du Du phát điên, càng làm cho nàng không biết phải làm sao.

“Làm sao bây giờ?” Trong lòng Nhạc Du Du lần thứ hai rơi vào bế tắc, nàng thế nhưng lại cô vũ “Tình địch” của mình đi biểu lộ với tướng công, phỏng chừng so với mình không hề kém hơn? Gì chứ không biết trước mà còn phát biểu ý kiến đây? Minh tại sao lại không phát hiện ra sớm đâu? Nàng rốt cuộc cũng nhận ra lời của bạn học cùng đại học của nàng, cũng chính là trong lúc ngủ nữ nhân kia nói: Nhạc Du Du, tình thương của cậu cùng chỉ số thông minh là kém xa, hoặc là nói đại bộ phận là thành ngược lại, đừng nhìn cậu chỉ số thông minh cao học giỏi, đáng tiếc, ở phương diện cảm tình, cậu chính là người ngu ngốc....

Nguyên nhân gây ra chính là trường học có một thanh niên đầy hứa hẹn thích Nhạc Du Du, không có việc gì cũng chạy đến ký túc xá của các nàng, kết quả, Nhạc Du Du ngu ngốc căn bản không phát hiện ra, kết quả, đã bị nữ nhân kia chiếm mất đi, lúc nàng biết thì ảo não đã lâu. Kết quả là bị người chế giễu, nàng nhớ kỹ, lúc đó nàng đã trả lại cho nữ nhân kia một quyền.

Hiện tại xem ra, tình thương của mình đích xác là có chuyện a a a a.

Bất quá, Nhạc Du Du có phong cách cư xử đặc biệt của mình, không biết nên xử lý chuyện tình như thế nào, thì không nên để ý tới nữa, điển hình cho tinh thần đã điều, vì thế, đối với “Cảm tình gút mắc” của Long Ngâm cùng Lãnh Hạo Nguyệt nàng quyết định sau này đều áp dụng thái độ chẳng quan tâm, tuy rằng làm được điều này có chút khó khăn.

Nhạc Du Du đối với Long Ngâm là xúc động rất lớn, tuy rằng hắn không biểu hiện ra ngoài, thế nhưng, trong lòng cũng là phong ba cuộn trào mãnh liệt, tuy rằng hắn sẽ không lập tức đi tìm Lãnh Hạo Nguyệt để biểu lộ, thế nhưng, cũng không tự ti nữa, giống như Nhạc Du Du nói “Tình cảm là không phải giá cả”.

Ngày đó chỉ có một biến hóa nhỏ như vậy, năm ngày sau liền qua đi.

Rốt cuộc cũng đến ngày giỗ của Tuyết phi nương nương.

Trong thư phòng.

Ra ngoài đã nhiều ngày Lạc Băng ngồi ở ghế trên, chau mày: “Hạo nhi, bạo động ở Bắc bộ đã được thái tử mạnh mẽ trấn áp, có mấy ám vệ hy sinh...”

“Phi ung bị thương làm sao?” Sắc mặt của Lãnh Hạo Nguyệt cũng rất là ngưng trọng.

“Trúng độc, nhưng hoàn hảo không có trở ngại...” Lạc Băng lắc đầu, hân xuất thủ, chính là người chết cũng có thể kéo từ quỷ môn quan trở về, “Chỉ bất quá, chất độc này rất kỳ quái, hiển nhiên là độc của Nam Cương...”

“Ý của ngài là, thái tử có thể cấu kết với Liệt Nhật quốc?”

“Ta là lo lắng phía sau Đường lang bộ có người của hoàng tộc...”

Lãnh Hạo Nguyệt không khỏi trầm mặc, thực sự sẽ có người của hoàng tộc sao? Người kia là ai chứ?

“Hạo nhi, ngày mai chính là ngày giỗ của mẹ ngươi, ta lo lắng sẽ có người phá hư.” Lạc Băng dẫn đầu phá vỡ trầm mặc, “Hắn đang hoài nghi là người đang giả bộ ngớ ngẩn.”

“Hắn cho tới bây giờ đã không tin tưởng.” Lãnh Hạo Nguyệt cười nhạt, “Lần này, chỉ là nghiệm chứng cho việc hắn vẫn lo lắng mà thôi.” Âm vệ của hắn ở trong Tấn Vương phủ có tiêu chí, nếu bọn họ bị bắt được, đồng thời sát hại, cũng sẽ không kiểm tra, lại không thể không nhìn thấy hoa văn mặt trăng ở trên cánh tay của bọn họ.

“Vẫn là nên cẩn thận tuyệt đối.”

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, “Hay là, đã tới lúc chính diện giao phong đi.” Nói xong, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ngọc Tuyền, “Ngọc thúc, âm vệ hi sinh này đều là người đã theo chân bản vương nhiều năm hãy trấn an người nhà của bọn họ cho tốt...”

“Lão nô đã hiểu.” Ngọc thúc gật đầu, “sẽ đi làm ngay.”

Một đêm không nói chuyện. Ngày thứ hai, tất cả mọi người đều một thân đồ trắng, sau đó mang theo các loại tế phẩm, lục đục kéo tới vùng ngoại ô. Tuyệt phi nương nương sinh tiền được phong là quý phi, vì thế, sau khi lăng tẩm thì công cũng là rất đồ sộ, tuy rằng thua hoàng lăng ở kinh thành, thế nhưng cũng được coi như là U Châu đệ nhất lăng.

Người thủ lăng sớm đã đem lăng mộ quét dọn sạch sẽ, chờ ở ngoài lăng.

Nhạc Du Du theo Lãnh Hạo Nguyệt, ở tế điện dưới sự hướng dẫn của người, dâng các loại cống phẩm, sau đó dưới mộ của bà bà dập đầu ba cái, rồi lại thấp lên ba cây hương.

“Bà bà a, con là Nhạc Du Du, là con dâu của người a.” Nhạc Du Du giờ hương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Người yên tâm đi, con sẽ chiếu cố Hạo nhi thật tốt, người xem, Hạo nhi đều mập đầu...”

Lãnh Hạo Nguyệt bên cạnh nghe Nhạc Du Du nói, thì dờ khóc dờ cười, thể trọng của mình không hề thay đổi đúng hay không?

“Nhưng, bà bà a, con dâu còn có một sự việc muốn nhờ a.” Nhạc Du Du dập đầu một chút, sau đó lại tiếp tục nói tới, “Đó chính là, làm cho Hạo nhi tốt hơn...”

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng hơi giật giật, nữ nhân này, việc gì cũng đều nghĩ cho hắn a? Mà mình đây? Vẫn đang lừa gạt nàng a.

“Nương tử, ta kỳ thực...” Lãnh Hạo Nguyệt muốn nói cho Nhạc Du Du biết chân tướng, tấm lòng của nàng làm cho hắn xấu hổ. Thế nhưng, lời còn chưa ra khỏi miệng xung quanh lăng tẩm bỗng nhiên liền xuất hiện không ít hắc y nhân, không nói hai lời, hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nhạc Du Du đang quỳ trên mặt đất tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Bị đâm

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Biến cố bất thành linh dọa Nhạc Du Du một cú sốc, khiếp sợ nhìn những người áo đen kia giờ đao kiếm về phía mình, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

May mắn, thị vệ của vương phủ đều không phải là người không, trước tiên xông tới, chắn ở phía trước bọn họ rồi cùng xông lại hắc y nhân đánh nhau, chỉ là, những người áo đen kia vừa nhìn đã biết là trải qua tổ chức sát thủ huấn luyện nghiêm ngặt, võ công cực cao, thị vệ này căn bản không phải là đối thủ. Đúng lúc này, Trình Dật cùng Long Ngâm cũng rút đao kiếm ra khỏi vỏ, những người áo đen kia liền lần lượt ngã xuống.

“Vương gia vương phi, rồi đi trước nơi này đi.” Linh Lung che chở cho hai người bọn họ, sau đó chậm rãi lui về sau.

Lãnh Hạo Nguyệt chau mày, trong tay áo nắm tay đã nắm thành quyền, dám phá hư ngày giỗ của mẫu phi hắn, chết là đáng tội.

Nhạc Du Du khẩn trương nhìn những người đó tranh đấu, tuy rằng nàng đối với võ công của Trình Dật cùng Long Ngâm rất có lòng tin, thế nhưng, nàng vẫn có chút lo lắng không giải thích được.

Đúng lúc này, người trông mộ vẫn đi theo bên cạnh bọn họ bỗng nhiên trong mắt hung quang chợt lóe, trong nháy mắt tay cầm một chủy thủy dài hơn một thước, hướng phía Lãnh Hạo Nguyệt không hề phòng bị đâm tới.

Bởi vì cự ly rất gần, hơn nữa vừa rồi hắn không phòng bị, vì thế, ám sát rất dễ dàng. Chỉ là, người hắn muốn ám sát không phải người thường, cũng không phải thằng ngu như mặt ngoài kia, mà là Nguyệt các tôn chủ Nguyệt Phách danh chấn võ lâm, vì thế, khi khí trên mặt hắn biến đổi, Lãnh Hạo Nguyệt cũng đã phát hiện.

Chỉ là Nhạc Du Du không biết, khi nàng nhìn thấy có dao nhỏ hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt thì không khỏi kinh hãi, hét lên một tiếng: “Tướng công cẩn thận...” Sau đó không chút suy nghĩ, thoáng cái liền che chắn trước người hắn.

Hành động này của Nhạc Du Du mặc dù đối với Lãnh Hạo Nguyệt mà nói chỉ thêm phiền phức, thế nhưng, lại chấn động thật sâu trong tim hắn, nữ nhân này dù nàng không cần hình tượng thậm chí có thể không muốn sống, nữ nhân như vậy, hắn còn muốn hoài nghi cái gì?

Người thủ lĩnh kia hiển nhiên là cao thủ võ công thâm tàng bất lậu, dao nhỏ ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, bởi vì cự ly lại gần, vì thế, dù võ công của Lãnh Hạo Nguyệt có cao tới đâu, cũng không có biện pháp trốn tránh.

Liền tro mắt nhìn chúi thủ đâm vào phía sau lưng của Nhạc Du Du như vậy, máu đỏ làm cho mắt Lãnh Hạo Nguyệt đau nhói, không chút suy nghĩ, giơ tay lên đánh một chưởng, làm cho người thủ lĩnh kia giống như nhũn như điều đứt dây bay ra ngoài, sau đó rơi xuống đất, cũng đã đứt khí bỏ mình.

“Nguyên lai dao nhỏ chui vào thân thể là cảm giác như thế a....” Nhạc Du Du đã ở vào trạng thái hôn mê. “Thật đau.” Như vậy nàng trước đây hay tiểu phẩu động vật, chúng nó có phải cũng đau như thế hay không? Nguyên lai chính mình trước đây thật là tàn nhẫn đâu...

“Nương tử, kìm chế một chút, sẽ không có chuyện gì...” Lãnh Hạo Nguyệt cấp tốc điểm huyệt Nhạc Du Du, thế nhưng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần tái nhợt kia, bất chấp nguy trang, bất chấp suy nghĩ nhiều, ôm lấy nàng quay trở về, còn không quên để lại một câu nói, “Một người cũng không để lại, giết!”

Trong vương phủ, vì Nhạc Du Du bị thương, Không khí khắp nơi đều là một mảnh xơ xác tiêu điều.

Lạc Băng đang chuẩn bị rút dao cho Nhạc Du Du.

“Hạo nhi, dao này tuy rằng trật khỏi trái tim, thế nhưng, lại gần đến huyết quản, dao này không nhỏ, nàng sẽ tạm thời không có việc gì, nhưng dao này nếu như nhỏ ra mà không thể lập tức cầm được máu thể, sinh mệnh của Du Du sẽ có thể a...”

“Nàng không có việc gì.” Trên mặt của Lãnh Hạo Nguyệt không có bất kỳ biểu tình gì, “Nàng nói mệnh của nàng rất mạnh mẽ, như tiểu cường đánh cũng không chết...” Tuy rằng hắn không hiểu rõ, tiểu cường này là thần thánh phương nào, vì sao đánh không chết.

“Uh.” Lạc Băng gật đầu, lần đầu tiên hắn thấy ánh mắt kinh hoàng của Lãnh Hạo Nguyệt như vậy, tuy rằng hắn che giấu rất tốt, thế nhưng, hắn vẫn để ý tới.

Lãnh Hạo Nguyệt ôm chặt lấy Nhạc Du Du, làm cho đầu của nàng gối lên bả vai của mình, một tay của hắn ôm chặt lấy hông của nàng, tay kia thì bảo vệ cổ của nàng, sau đó nhìn về phía Lạc Băng gật đầu: “Lạc thúc thúc, bắt đầu đi.”

Lạc Băng hít thở sâu một chút, sau đó một tay nắm lấy chuỗi dao kia, hơi dùng lực một lát, phốc, dao nhỏ rút ra, máu văng khắp nơi, Lạc Băng bất chấp lau vết máu trên mặt, mà bắt đầu thực thi biện pháp cầm máu.

Thế nhưng, máu kia thực sự rất nhiều, được thảo nhất thời không có tác dụng.

“Hạo nhi, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của nàng.” Lạc Băng bắt đầu dùng ngân châm phong huyết.

Lãnh Hạo Nguyệt không dám chậm trễ, đưa tay để ở hậu tâm của nàng, chậm rãi đem chân khí cho vào.

Sau nửa canh giờ, Linh Lung bùng một chậu máu ra bên ngoài, người ở ngoài chờ đều hết hồn. Một canh giờ sau, vết thương rốt cuộc không chảy máu nữa. Lạc Băng đứng dậy thở ra một hơi: “Mạng của nàng được bảo vệ.”

Những lời này, làm cho tất cả mọi người đều thở nhẹ ra một hơi, trong mắt Lãnh Hạo Nguyệt thậm chí đều nổi lên nước quang, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc của Nhạc Du Du, nữ nhân ngốc này a, chờ lúc nàng tỉnh lại, hắn nhất định sẽ nói cho nàng biết tất cả về mình, từ nay về sau, đều sẽ do hắn bảo vệ nàng...

Nhạc Du Du bởi vì mất máu quá nhiều, nên vẫn lâm vào mê man. Thanh Thanh vẫn coi chừng nàng, thường xuyên giúp nàng xem mạch, sau đó vì nàng mà pha chế một chút thảo dược, thời gian rút dao thì có cha nuôi nên hiện tại nàng muốn vì Du Du làm chút gì đó.

Nhạc Du Du chỉ cảm giác mình ngủ rất lâu, nàng cho là mình đã chết như vậy, thế nhưng, bên tai tựa hồ lại có người ở gọi nàng....

Rốt cuộc, chịu không nổi người nọ đánh trống reo hò, Nhạc Du Du mở mắt, đây đã ngày thứ sáu sau ngày nàng bị đâm.

“A, địa phủ nơi này tại sao lại giống với phòng của ta?” Nhạc Du Du nhìn song mạn quen thuộc kia, không khỏi nghi hoặc mặt nhăn mày nhíu, đồ án thùy trúc này vẫn là nàng tự mình chọn lúc mới tới, chẳng lẽ, Diêm vương kia biết mình quen giường, đã đem giường chiếu mọi thứ đến đây?

“Người nữ nhân này....” Hoa Hồ Điệp bỗng nhiên bu lại, “Chẳng lẽ, trong địa phủ còn có người quốc sắc thiên hương như ta sao?”

“Ý của ngươi là ta không chết?” Nhạc Du Du khòe miệng nhếch lên một chút, trong địa phủ cũng không có khả năng có người kiêu ngạo như thế, nàng nhớ kỹ là có người ám sát Hạo nhi, nàng thay Hạo nhi cầm dao nhỏ kia, “Vậy tướng công của ta đâu?”

“Đương nhiên là không chết rồi.” Hoa Hồ Điệp nhìn nàng liếc mắt một cái, “Người nữ nhân đàn độn như thế, Diêm vương làm sao có thể sẽ thu a?” Lời

tuy nói ra như vậy, thế nhưng khi nghe tin tức nàng bị thương vẫn là rất khiếp sợ, vội vàng chạy trở về, “Tướng công kia của ngươi cũng rất tốt.”

“Đem tay ngươi cho ta.” Nhạc Du Du nhìn không được liếc mắt, nhưng giờ tay lên báo cho biết một chút.

“Giữ chứ?” Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên liền nhăn nhó đứng lên, “Mọi người sẽ không có ý tứ a.....” Thế nhưng vẫn nghe lời đem tay đưa tới.

Nhạc Du Du nâng tay lên, trên mu bàn tay của Hoa Hồ Diệp liền hung hăng cắn xuống.

A... một tiếng hét thảm vang lên, có thể nói là kinh thiên địa quỷ thần khiếp sợ a, trong nháy mắt liền tràn ngập các góc của thành U Châu, không chỉ có rất nhiều người bị dọa đến đêm đó đại tiểu tiện cũng không khống chế được, thậm chí ngay cả cảm xúc đều gặp tại họa, tính tình đại biến, có người nói, bắt đầu từ ngày thứ hai, rất nhiều gà mái trong thành U Châu cũng bắt đầu đánh nhau, mà gà trống lại đều nằm úp sấp vào gà con, bắt đầu phụ đàn....

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Trở lại thành Phi Như

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Tiếng kêu thảm thiết của Hoa Hồ Diệp làm cho Lãnh Hạo Nguyệt đang ở trong thư phòng đàm luận công việc trong nháy mắt nhảy dựng lên, sau đó phi thân hướng về Lạc Nguyệt hiên chạy tới.

“Ngươi sao lại cắn ta a?” Hoa Hồ Diệp đang cầm tay nhảy lên tại chỗ, khoa trương kêu to, “Đáng tiếc ta đây da thịt non mềm a...”

“Ta muốn nhìn một chút mình không phải đang nằm mơ a.” Nhạc Du Du mất hạnh cong cong, mặc dù nói hữu khí vô lực, thế nhưng, tâm tình cũng vô cùng tốt.

“Vậy ngươi vì sao không cắn chính mình?”

“Ta không phải là sợ đau sao?” Nhạc Du Du hơi nhàu mày.

“Vậy ta sẽ không đau đớn sao?” Hoa Hồ Diệp tức giận giơ chân, hấn làm sao lại quen biết nữ nhân này a?

“Vậy ta không xen vào a.” Nhạc Du Du cười xán lạn, “Cắn ngươi ta lại không đau a, rồi lại có thể chứng minh ta không phải nằm mơ, thế này là đủ rồi...”

Vừa mới đi tới cửa Linh Lung tức khắc không khỏi nổi lên hắc tuyến, vương phi tìm cách thật đặc biệt a, lại làm cho Lãnh Hạo Nguyệt phía sau khoe miệng nhếch lên, nường tử của hắn đã trở về.

“Ngươi...” Hoa Hồ Diệp ghen lời, “Nữ nhân ghê tởm.”

Nhạc Du Du không để ý tới giọng điệu độc ác của hắn, suy yếu cười cười: “Cám ơn ngươi đã bỏ mỹ nhân mà đến đây thăm ta...” Sau đó nhắm hai mắt lại, mới nói một chút như thế, nàng lại cảm thấy mệt mỏi, “Ta muốn ngủ sẽ...”

Khi Lãnh Hạo Nguyệt đẩy cửa đi vào, đã nhìn thấy Nhạc Du Du đang yên tĩnh nhắm mắt lại. Hoa Hồ Diệp nhìn Lãnh Hạo Nguyệt cười cười, sau đó lui ra ngoài, lúc này, phải hiểu được tiến lui thật là tốt, nếu không, chết như thế nào sợ rằng cũng không biết.

“Nàng tỉnh rồi?” Trình Dật nhìn Hoa Hồ Diệp đi ra, về mặt trên chọc cười.

“Tỉnh.” Hoa Hồ Diệp lại buồn bực bĩu môi.

“Ngươi gào cái quỷ gì?” Long Ngâm ở bên cạnh xen mồm.

“Ai quỷ kêu?” Hoa Hồ Diệp nhìn không được lại đề cao âm lượng, “Ngươi làm cho nàng cắn thử xem? Ngươi xem, đều...” Nói xong, đưa tay tới trước mặt Long Ngâm.

Long Ngâm mắt nhìn một chút, sau đó xoay người ly khai, nếu tỉnh rồi, vậy sẽ không nguy hiểm, hắn cũng cũng không cần lo lắng.

“Đối với nhà ngươi có chỗ nào không hài lòng?” Trình Dật lại qua đây vỗ vỗ vai Hoa Hồ Diệp, làm bộ đáng một người tốt.

“Thoả mãn a, quá hài lòng.” Hoa Hồ Diệp cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đều nói Kim ốc tàng kiều a, đáng tiếc, tôn chủ vĩ đại lại đem ta giấu ở bên

trong...”

“Ha ha...” Trình Dật nhin không được cười phá lên, đồng tình nhìn hấn một cái, không có biện pháp, ai bảo hấn trong lúc vô ý phá vỡ thân phận của tôn chủ đâu? Phải biết rằng, đã biết thân phận tôn chủ mà còn sống, trên cái thế giới này còn không có ai đâu, mà Hoa Hồ Điệp hấn rút cuộc đầu vẫn ở đây, cái này chỉ sợ cũng phải do hấn đã có công cứu vương phi đi.

Hoa Hồ Điệp đương nhiên biết quy củ của Nguyệt Phách lợi hại như thế nào, vì thế, mặc dù không muốn, vẫn là tiếp nhận rồi “Báo ân” Lãnh Hạo Nguyệt, ở nhà trong thành U Châu, biến tướng là tiếp nhận nhưng thực ra là thống trị hấn mà thôi.

Nhưng Lãnh Hạo Nguyệt cũng cho hấn đủ tự do, dù sao hấn không phải người của Nguyệt Các, chỉ là yêu cầu tùy thời điểm nắm giữ hành tung của hấn mà thôi.

“Được rồi, hỏi ngươi vấn đề này.” Hoa Hồ Điệp bỗng nhiên liền khoác lên vai Trình Dật, “Ngươi cùng Long Ngâm ai là Vân Tôn giả, ai là Tinh tôn giả a?” Cái này hấn tương đối là hiểu kỳ.

“Này a...” Trình Dật giả hoạt nhìn hấn cười, “Tự mình đoán đi.” Sau đó kéo cánh tay của hấn xuống, “Đừng do dự, bản tôn giả đối với ngươi không có hứng thú.” Nói xong, xoay người rời đi.

“Bản công tử đối với ngươi cũng không có hứng thú.” Hoa Hồ Điệp sau đó liếc mắt.

Thân thể của Nhạc Du Du không phải một ngày hai ngày là có thể tốt được, thế nhưng, Phi Nhạn trong hoàng cung truyền đến tin tức, nói thân thể hoàng thượng càng lúc càng không tốt, thái tử chính đang từ từ đem thể lực của mình xâm nhập tiến vào trong hoàng cung.

“Chúng ta nhất định phải chạy trở về.” Lãnh Hạo Nguyệt quyết đoán nói ra quyết định.

“Vương phi làm sao bây giờ?” Trình Dật vẻ mặt lo lắng, “Sợ rằng nàng chịu không nổi xóc nảy đi.”

“Để cho Thanh Thanh đi theo đi.” Lạc Băng đề nghị, “Như vậy cũng có thể tùy thời chiếu cố.”

“Cứ quyết định như vậy.” Lãnh Hạo Nguyệt lập tức gật đầu, quyết định này một mặt là vì Nhạc Du Du, một mặt cũng vì Trình Dật, vẹn toàn đôi bên.

Chờ thời gian Nhạc Du Du tỉnh lại lần nữa lại phát hiện ra mình đã nằm ở trên xe ngựa.

“Du Du, tỷ đã tỉnh chưa?” Thanh Thanh tuy rằng nhìn không thấy, thế nhưng lỗ tai lại cực kỳ bén nhạy.

“Thanh Thanh?” Nhạc Du Du đưa tay ra cầm tay nàng, “Chúng ta đang đâu đây a?”

“Trên xe ngựa.” Thanh Thanh mỉm cười, “Nghe nói hoàng thượng thân thể bất an, chúng ta phải chạy về thành Phi Như.”

“A.” Nhạc Du Du gật đầu, “Tướng công đâu?”

“Hạo ca ca ở trên xe ngựa phía sau.” Thanh Thanh vỗ vỗ bả vai của nàng trấn an, “Bởi vì thân thể tỷ còn yếu, cha nuôi để cho ta theo chăm sóc, ca ca sợ mình ở đây sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của tỷ.”

Nhạc Du Du gật đầu, tiểu tử này còn rất tử tế.

Đi một đường không nói chuyện, đoàn người thuận lợi đã tới thành Phi Như, tuy rằng vất vả, thế nhưng Nhạc Du Du cũng không cảm thấy quá mệt mỏi.

Tiểu Hi vừa nhìn Nhạc Du Du trở về, kích động qua đây ôm lấy nàng khóc: “Ô ô ô, vương phi, người làm sao vậy? Muốn hại chết Tiểu Hi...”

Nhạc Du Du hắc tuyến tức khắc nổi lên, nha đầu kia làm sao thế? Thế là vỗ cái trán của nàng: “Khóc cái gì a, ta đây có chết đâu?”

Tiểu Hi lúc này mới vội vàng lau nước mắt, lúc này mới phát hiện ra Thanh Thanh bên cạnh, vội vàng hành lễ: “Tiểu Hi gặp qua Thanh Thanh tiểu thư.”

Thanh Thanh hơi gật đầu, nàng đã tới đây rồi, vì thế, bọn nha đầu đều nhận được nàng.

Vì do thân thể của Nhạc Du Du, vì thế, Lãnh Hạo Nguyệt mấy lần tiến vào cung cũng không mang theo nàng, Nhạc Du Du cũng được vui vẻ thanh nhàn. Chỉ là, nàng phát hiện sau khi trở về, Lãnh Hạo Nguyệt dường như thay đổi rất nhiều, hơn nữa cũng bận rộn thật nhiều, mỗi ngày lúc nàng tỉnh lại không thấy, buổi tối lúc hấn trở lại, thì nàng cũng đã ngủ.

“Cũng không biết bọn họ đang vội làm những thứ gì...” Nhạc Du Du chán đến chết ghé vào trên bệ cửa sổ, mùa hè nóng bức mau qua, thân thể của nàng cũng khá lên nhiều, thế nhưng Thanh Thanh cũng không cho nàng ra ngoài nhiều.

“Có thể là chuyện trong cung.” Thanh Thanh cũng bĩu môi, thấy Trình Dật mấy ngày này chưa từng đến làm phiền nàng.

“Thanh Thanh, chúng ta đi ra ngoài một chút có được hay không?”

“Không được.” Thanh Thanh lắc đầu

“Chỉ một chút thôi.” Nhạc Du Du bắt đầu lôi kéo tay Thanh Thanh đang đưa.

“Thân thể của người vẫn chưa hoàn toàn tốt, không thể đứng ngoài gió lâu.” Thanh Thanh rất kiên trì.

“Thế chúng ta đi tìm tướng công bọn họ có được hay không?” Nhạc Du Du lại đề nghị, “Đi đến thư phòng vừa không có có...”

“Đây...”

“Đừng này nữa.” Nhạc Du Du đứng lên, “Từ nơi này đi đến thư phòng rất gần, hơn nữa hiện tại cũng không có gió a...”

“Vậy được rồi.” Thanh Thanh không lay chuyển được, đành phải gật đầu, nhưng tiện tay cầm một cái áo choàng mỏng đưa cho Nhạc Du Du, “Tuy rằng khí trời còn không lạnh, thế nhưng vẫn còn gió lạnh, không muốn lại bị bệnh, thì đắp thêm đi.”

“Cám ơn Thanh Thanh.” Nhạc Du Du nghe lời tiếp nhận, sau đó đỡ tay Thanh Thanh đi ra ngoài.

Khi các nàng đến cửa thư phòng, Lãnh Hạo Nguyệt cũng mới từ trong cung trở về.

Nhạc Du Du vốn là muốn giơ tay lên gõ cửa, thế nhưng, khi nàng nghe thấy được thanh âm từ trong phòng truyền đến, tay liền không khỏi cứng lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Chân tướng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du ở trong đầu nghĩ tới trăm nghìn khả năng, chính là không nghĩ tới Lãnh Hạo Nguyệt sẽ nói dối nàng, vì tìm cách kiểm chứng trong đầu, nàng lặng lẽ để sát tay vào, sau đó từ trong khe cửa nhìn trông, kết quả...

Trong phòng người vẫn đang bàn luận nghị sự như trước Lãnh Hạo Nguyệt đối diện cửa phòng, lúc này là vẻ mặt xơ xác tiêu điều, như chưa có vẻ ngày thơ ngày xưa. Thời gian bọn họ ở U Châu, Lãnh Hạo Nguyệt đã đem thị vệ trong cung đều đổi thành người của hắn, kỳ thật đã tâm đã rất rõ ràng. Hoàng thượng thân thể cũng từ từ tiêu tụy, lúc này mới một tháng không gặp, đã gầy đi rất nhiều. Vì thế, bọn họ lúc này cũng không ra tay được.

Thanh Thanh ý thức được hành động khác thường của Nhạc Du Du, không khỏi kỳ quái hỏi: “Du Du, làm sao vậy?”

“Không có gì, chúng ta trở về đi.” Nhạc Du Du hơi lắc đầu, nàng không muốn đối mặt, nàng thật ra là tình nguyện cũng không muốn biết Lãnh Hạo Nguyệt đang gạt nàng, nàng tình nguyện là mình nghe lầm cũng nhìn lầm rồi.

“A.” Thanh Thanh tuy rằng không sáng tỏ, thế nhưng vẫn nghe lời xoay người.

Tâm tình của Nhạc Du Du có điểm phức tạp, nên lúc xoay người không cẩn thận đá ngã chậu hoa bên đường, tiếng vang kia phát ra làm kinh động người trong phòng.

Cửa phòng bị mở ra trong nháy mắt, Nhạc Du Du vừa mới quay đầu lại, Lãnh Hạo Nguyệt đã ở đó chống lại ánh mắt của Nhạc Du Du, biết là chuyện xấu, bởi vì trong mắt của nha đầu kia ngoại trừ phần nộ vẫn là phần nộ.

“Du Du, nàng hãy nghe ta nói...” Lãnh Hạo Nguyệt tiến lên một bước muốn bắt được tay Nhạc Du Du, lại bị nàng né tránh.

“Hạo ca ca? Người...” Thanh Thanh cũng buồn bực, đây là đang có chuyện gì a? Lãnh Hạo Nguyệt không phải đồ ngốc sao? Đồ ngốc sao thanh âm lại có thể như thế này này?

Trình Dật thấy thế, liền bước lên phía trước ôm nàng: “Thanh Thanh, một chút nữa ta sẽ giải thích với nàng.”

Thanh Thanh gật đầu, trong lòng nàng bỗng nhiên hiểu được những gì, đối với Trình Dật, tựa hồ cũng không bài xích, lẳng lặng tựa ở trong ngực của hắn.

Nhạc Du Du lạnh lùng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, lạnh lùng cười, sau đó xoay người rời đi.

“Du Du, nghe ta giải thích a.” Lãnh Hạo Nguyệt nóng nảy, tiến lên ôm lấy cánh tay của nàng, “Sự tình không phải giống như nàng nghĩ.”

Nhạc Du Du cay đắng cười: “Đây là hình dạng gì? Quên đi, ngươi là vương gia, là chủ tử, ta chẳng qua là một nữ nhân không đáng để ngươi tin mặc cho

nữ nhân đã...”

Lãnh Hạo Nguyệt há miệng, muốn nói cái gì, thế nhưng, lại bị Nhạc Du Du cắt đứt.

“Vương gia, nó thì mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Nhạc Du Du giọng điệu lạnh lùng mà xa cách. Thái độ như vậy làm tâm Lãnh Hạo Nguyệt đau nhói, tay liền không tự chủ được buông lỏng ra, hần thật ra tình nguyện để cho Nhạc Du Du bắt đầu đánh hần một trận, cũng không muốn thấy bộ dạng nàng xa cách như thế.

Nhạc Du Du nhắm mắt lại một chút, sau đó bay nhanh chạy trở về phòng. Lòng của nàng bị thương, nàng liều mạng che chở cho người nhưng nguyên lai vẫn luôn lừa gạt nàng, từ trước nay tới giờ, nguyên lai, nàng mới là đứa ngốc chân chính...

Khép cửa phòng lại, cũng không để Linh Lung cùng Tiểu Hi hết kinh ngạc, lập tức nhảy lên giường, sau đó khóc rống lên. Nàng không rõ, đã móc tim móc phổi đối đãi với Lãnh Hạo Nguyệt, vì sao hần còn muốn lừa gạt mình? Dù cho hần có nổi khồ, thế nhưng, lâu như vậy, chẳng lẽ mình làm còn chưa đủ? Thậm chí thời gian ở U Châu, vì hần mà suýt chút nữa đã mất mạng.

Linh Lung cùng Tiểu Hi cũng không biết chuyện gì xảy ra, về mặt lo lắng gõ cửa phòng, thế nhưng, Nhạc Du Du đã khóa cứng cửa từ bên trong đập cũng không ra, các nàng cũng không dám phá cửa mà vào, chỉ có thể lo lắng suông canh giữ ở cửa.

Nhạc Du Du khóc rồi lại khóc, nàng cũng không biết hóa ra mình lại có nhiều nước mắt đến như vậy, khóc được rồi, liền bò dậy, xóa sạch nước mắt, càng nghĩ càng thấy tức giận, thế là, liền đem tất cả đồng tây trong phòng đều đập phá, một bên vừa đập bễ còn vừa nằng.

Lãnh Hạo Nguyệt đứng ở cửa, trên mặt một điểm biểu tình cũng không có, Tiểu Hi rút cuộc cũng biết vương phi tức giận vì nguyên nhân gì, sợ đến mức ở bên cạnh một tiếng cũng không dám nói, nguyên lai vương gia không có ngốc quá a.

“Vương gia, có nên đi vào nhìn hay không?” Linh Lung về mặt lo lắng, nàng theo vương phi đã nhiều ngày, đây là lần đầu tiên thấy bộ dáng này của vương phi.

Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu: “Để cho nàng phát tiết một chút đi, phát tiết đi ra thì tốt rồi.”

“Không vào xem nàng sao?” Long Ngâm lo lắng liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt.

“Để cho nàng bình tĩnh một chút.” Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu, “Hai ngày nữa ta sẽ tìm nàng nói chuyện.” Sau đó căn dặn Linh Lung chăm sóc vương phi, lúc này mới xoay người rời đi.

Long Ngâm gật gật đầu, lại thần tình phức tạp liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó mới rời đi.

Trong phòng đồ có thể đập bễ cơ hồ đều đập bễ hết, lúc này mới thở hổn hển ngừng lại, trong ngực hòn sỏi tiêu mất rất nhiều.

“Vương phi, đi ra ăn một chút gì đi.” Linh Lung ở bên ngoài gõ cửa, “Không ăn cái gì sẽ không khí lực, không khí lực còn đập bễ thế nào a?”

Nhạc Du Du hắc tuyến tức khắc nổi lên, nha đầu sao lại khuyên người như thế? Còn khuyên người đập bễ đồng tây? Bất quá, nàng nói cũng có lý, hơn nữa, đập một hồi, thật đúng là cảm thấy hơi đói, thế là đứng dậy mở cửa.

Tiểu Hi đem cơm nước đã chuẩn bị đặt ở bàn ngoài, thấy Nhạc Du Du đi ra, vội vàng đưa chiếc đĩa lên.

Nhạc Du Du cũng không chối từ, ngồi xuống liền ăn. Bên kia, Linh Lung chỉ huy hạ nhân tiến hành dọn dẹp bữa bãi trong phòng, sau đó càng làm bày biện thêm các loại.

“Người sẽ không sợ ta lại đập phá?” Nhạc Du Du liếc mắt nhìn Linh Lung một cái, nha đầu kia căn bản là gian tế mà Lãnh Hạo Nguyệt phái tới.

“Vương gia nói, chỉ cần vương phi cảm thấy hết giận, toàn bộ vương phủ có thể tùy tiện đập bễ.” Linh Lung cúi đầu trả lời.

“Hần thật là chuyên gia a.” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng.

“Vương gia nói, vương phi cũng là chủ nhân của vương phủ, ở đây tất cả đều là của vương phi, yêu làm sao ghét làm sao, toàn bộ để cho vương phi cao hứng...”

“Tốt lắm a.” Nhạc Du Du vừa nghe vui vẻ, “Đi lấy một vạn lượng ngân phiếu qua đây, ta muốn xé chơi.”

Linh Lung khòe miệng run lên, nhưng vẫn không nói gì, liền xoay người ra khỏi phòng môn. Lần thứ hai lúc trở lại, cầm trong tay mười vạn hai ngàn phiếu: “Vương gia nói, sợ một vạn hai vương phi xé thành giấy, để cho nô tỳ mang mười vạn hai qua đây.”

Nhạc Du Du chán nản, nàng chỉ là tức giận nên nói mà thôi, từ nhỏ đến lớn đều tiếp thu giáo dục của chủ nghĩa cộng sản, cần kiệm tiết kiệm là truyền thống hài lòng, đập bễ đồng tây cũng bởi vì tức giận, để cho nàng xé tiền? Nàng thật đúng là không thể hạ thủ. Nhưng nếu lấy tới, nàng cũng không biết có phải là đạo lý hay không?

Trở lại gian phòng, nhìn một tập ngân phiếu dày trước mắt như thế một, trong lòng Nhạc Du Du bỗng nhiên liền toát ra một ý niệm trong đầu, đó chính là rời nhà trốn đi, nàng không nên sống ở chỗ này nữa, bị người ta đùa giỡn xoay quanh, lòng tự trọng quật cường kia của nàng không cho phép nàng sống

ở nơi này nữa, tuy rằng nàng cái gì cũng không biết, thế nhưng chỉ cần có số tiền này, nàng tin rằng nhất định có thể cắt hương hát lạt ...

Thế là, vào một đêm gió lớn thổi lên, bởi vì trời đầy mây, không có sao cũng không có trăng, có thể nói là đưa tay không thấy được năm ngón.

Nhạc Du Du từ nơi của Thanh Thanh trộm tới một ít bông hân được sắm vào trong nước trà, làm hôn mê Linh Lung cùng Tiểu Hi, sau đó, giấu mười vạn hai ngàn phiếu, bao quần áo ra khỏi cửa phòng...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Rời nhà trốn đi

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du biết này vương phủ đề phòng rất nghiêm ngặt, vì thế, nàng đi đường đều thật cẩn thận, vạn nhất bị người nhìn thấy, như vậy, phỏng chừng không cần một phút đồng hồ, Lãnh Hạo Nguyệt sẽ xuất hiện, kế hoạch chạy trốn của mình sẽ ngấm nước nóng.

Vì thế, đối với địa hình của vương phủ đã phân tích cẩn kỹ, Nhạc Du Du quyết định từ sau hậu hoa viên hơi nghiêng leo tường đi ra ngoài, nơi đó tương đối hẻo lánh, cách cửa sau một khoảng cách nhất định, vì thế, là đường chạy trốn tốt nhất.

Thế nhưng rất thuận lợi đã tới hậu hoa viên, Nhạc Du Du không khỏi thở ra một hơi.

Trốn ở góc tường lắng lại tâm tình một chút, sau đó Nhạc Du Du mới một lần nữa đứng lên, nhìn mọi nơi một chút, phát hiện ở bên cạnh có một cái bàn rách, bên cạnh bàn rách có cái ghế rách, trong lòng không khỏi vui vẻ, vội vàng đem rách ghế bỏ vào mặt trên của bàn rách, sau đó nàng bò lên.

Ngay lúc tay của Nhạc Du Du bám vào phần đầu tường bên kia, cái ghế rách bỗng nhiên lay động một cái, Nhạc Du Du trọng tâm bất ổn, liền ngã xuống.

Nhạc Du Du nghe răng trợn mắt xoa cái mũi, sợ bị người phát hiện nên không có lên tiếng.

Cách đó không xa trong ám ảnh, Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được nhắm mắt một chút, đã gặp qua góc nhưng chưa thấy ai góc như vậy, bò qua tường đều có thể té.

“Vương gia, thực sự không chuẩn bị ngăn cản vương phi sao?” Long Ngâm nhìn nữ nhân đang tiếp tục đấu tranh cùng tường vây phía trước, cũng nhìn không được lắc đầu, bình thường dù cho một cây châm rụng trên mặt đất đã có rất nhiều thị vệ xuất hiện, đêm nay nàng làm ra tiếng vang lớn như vậy, thế nhưng chưa từng có người đi ra, chẳng lẽ nữ nhân này không phát hiện ra điểm bất thường? Trách không được Hoa Hồ Điệp vẫn luôn nói nàng đàn độn đầu, hiện tại xem ra thật đúng là nói không sai.

Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu: “Chính là ở lại, tức giận của nàng sẽ không tiêu, còn không bằng để cho nàng đi ra ngoài đi dạo.”

“Thế nhưng, sau khi nàng rời khỏi đây phải làm sao?” Trình Dật có chút ít lo lắng, nàng thế nhưng cuộc sống ở đây không quen, cái gì cũng không biết, tuy rằng giấu mười vạn lượng ngân phiếu, những chắc gì không bị người ta lấy mất.

“Tuy rằng sản nghiệp vương phủ không nhiều lắm.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng nhếch lên, “Thế nhưng không có nghĩa là Nguyệt các sẽ không có những tòa nhà khác a, để cho Thanh Long Bạch Hồ âm thầm đi theo, tùy thời điểm nắm giữ hướng đi của nàng.”

Lúc này, Nhạc Du Du sau ba lần bị ngã cái mũi xuống, rốt cuộc cũng đặt lên được tường viện thật cao kia.

Cưỡi ngồi ở đầu tường, Nhạc Du Du quay đầu lại nhìn vương phủ một chút, lại quay đầu nhìn bên ngoài tối như mực, cắn răng một cái nhắm mắt lại, liền nhảy ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai bóng đen cũng cấp tốc đi theo.

Nhạc Du Du từ trên tường nhảy xuống, xác thực nói là ngã xuống, nhưng không có đau đớn trong tưởng tượng, dưới thân lại truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Nguyên lai, dưới chân tường người, nguyên lai, nàng đập vào trên người của người khác, thực sự là trời phù hộ a!

“Ai a?” Người bị đập bẽ đang ở dưới chân tường ngủ, kết quả bị Nhạc Du Du này đập bẽ, thiếu chút nữa đem ruột lòi đi ra ngoài, không khỏi bốc hỏa lớn, nhảy dựng lên đã nói, “Hơn nửa đêm ra bên ngoài ném bụi bặm chồng chất, có biết rất không đạo đức hay không...”

Nhạc Du Du hất tuyền tức khắc nổi lên, nàng lúc nào thì thành bụi bặm chồng chất? Bất quá, vì sợ kinh động thị vệ trong phủ, nàng cũng không để ý đối phương là ai, tiến lên một tay bưng kín miệng của hắn: “Đừng kêu, lại kêu ta làm thịt ngươi, ” nói xong, buồng tay ra bỏ chạy.

“A?” Người nọ có điểm ngốc ngếch, không khỏi xoa xoa cái bụng bị đập bẻ, khoe miệng nhát câu, dĩ nhiên là nữ nhân? Sau đó, nhấc chân liền đuổi tới.

Nhạc Du Du một hơi chạy ra thật xa, quay đầu lại cũng không nhìn thấy nóc nhà cao to của Tấn vương phủ kia, lúc này mới dừng lại hít từng ngụm lớn thở phì phò. Chờ cho hơi thở bình phục, Nhạc Du Du ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, đã nửa đêm, nàng phải tìm một khách sạn để ngủ một giấc, thế nhưng, vừa mới quay người lại, nhìn không được “A” hét to một tiếng, thân thể còn không tự chủ nhảy về phía sau một bước.

Người vừa mới đuổi theo bị Nhạc Du Du đập bẻ lúc đó cũng lại càng hoảng sợ, đồng dạng kêu sợ hãi lui về sau một bước.

Nhạc Du Du này mới phát hiện, đối phương dĩ nhiên là một tên khuất cái quần áo tà toi.

“Ngươi, ngươi theo ta làm gì chứ?” Nhạc Du Du trong lòng sợ hãi, nhìn tên khất cái kia quần áo rách rưới, trên mặt cũng là bẩn thỉu, nhưng thể trạng không nhỏ, cao hơn nàng một đầu, nhất định là ăn uống không tệ, dinh dưỡng rất phong phú, nếu hắn thật sự đối với mình có ý đồ gì thì chính mình thật đúng là không có biện pháp, không khỏi có điểm hối hận buổi tối lại đi ra ngoài, thậm chí hối hận đã để cho Linh Lung ở lại, làm cho nàng đi theo mình đi ra thì tốt rồi. . .

“Ngươi vừa đập bẻ làm ta bị thương a. . .” Tên khất cái kia vừa nghe thấy câu hỏi của Nhạc Du Du, lập tức lý lẽ thẳng khí hùng trả lời, “Ngươi phải phụ trách.”

“Ta không phải cố ý.” Nhạc Du Du liếc mắt, “Hơn nữa, ai bảo ngươi hơn nửa đêm chạy dưới góc tường nhà người ta, ngốc a?”

“Tên khất cái không đợi ở góc tường, chẳng lẽ ở trong hoàng cung a?” Tên khất cái vừa nghe xong cũng liếc mắt, “Dù sao ta mặc kệ, ngươi phải phụ trách. . .” Nói xong, hai tay ôm bụng, sau đó nói lầm bầm lên, “Bụng của ta đau a, ta không sống được. . .”

Nhạc Du Du hất tuyền tức khắc nổi lên, trong đầu phản ánh lại qua, mình gặp phải lừa đảo, thật muốn là sống cũng không được, làm sao có thể có sức lực đuổi theo chứ? Bất quá, vì để tránh cho phức tạp, Nhạc Du Du vẫn quyết định thỏa hiệp, từ trong lòng ngực móc ra mấy khối bạc vụn nhét vào trong tay tên khất cái: “Vậy, ta chỉ có như thế thôi, ngươi cầm lấy đi xem bệnh. . .” Nói xong người rồi đi.

Tên khất cái kia nhìn bạc trong tay hơi chột nhứ mày.

Nhạc Du Du đang đi ra vài bước lúc bỗng nhiên lại vòng vo trở về, từ trong tay tên khất cái cầm khối bạc lớn nhất trở lại: “Cái này ta cảm thấy ngươi dùng không hết nhiều như vậy. . .” Nói xong, quay đầu bước đi.

Tên khất cái có điểm dở khóc dở cười, nhìn bóng lưng của Nhạc Du Du đi xa không khỏi mỉm cười, tay chậm rãi nắm lại, thời gian đưa tay ra, đồng bạc vụn nguyên bản kia đã hợp lại cùng nhau, ngón tay bốc lên, nhẹ nhàng dùng lực một lát, biến thành hình dạng đồng tiền.

ngón tay của Tên khất cái nhẹ nhàng một cái, bạc kia liền xoay tròn bay lên giữa không trung, sau đó lại vững vàng rơi vào trong tay, nữ nhân thú vị. . .

Nhạc Du Du rất tin tưởng vào trí thông minh của mình, nắm trong tay số bạc mà lấy lại được, không khỏi nở nụ cười, bạc này cũng đủ ở trọ đêm nay cùng sáng mai ăn, xuất môn ra bên ngoài, sau này có nhiều thứ để tiêu tiền, nên sẽ tính toán tỉ mỉ.

Tìm được khách sạn, Nhạc Du Du muốn một gian phòng hảo hạng, sau khi rửa mặt, sau đó đem mười vạn hai ngàn phiếu kia chia làm năm phần, dùng châm tuyền và ở tại trên hai بیت tắt, trên quần lót, trên yếm cùng trên dây lưng, đương nhiên rồi, nàng cũng chưa từng quên lấy ra năm trăm lượng để chuẩn bị chi tiêu bình thường.

Tất cả đã chuẩn bị sắp xếp xong, Nhạc Du Du lúc này mới nhảy lên giường, vù vù đại đại ngủ, thế nhưng trong lúc ngủ, Nhạc Du Du lại cảm thấy bên người tựa hồ có người, không kịp ngấm nghĩ nữa, một cước liền đạp tới, chỉ nghe thấy hét thảm một tiếng, người nào đó vừa mới bò lên giường đã bị đạp tới trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Quá đáng thương

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nghe thấy được người dưới giường kêu thảm thiết, Nhạc Du Du liền từ trên giường nhảy xuống dưới, sau đó lao đến cầm giày trên mặt đất đánh, dù sao cảnh tối lửa tắt đèn, cũng thấy không rõ bộ dáng của đối phương, chỉ là một chỗ đánh lung tung đánh tới chỗ nào tính tới đấy.

“Gọi người không học giỏi, gọi người bóp ngực lão nương, gọi người học người khác làm kẻ trộm...”

Người kia đành phải không ngừng cuộn người, tránh né Nhạc Du Du truy đánh.

Rốt cuộc, Nhạc Du Du đánh mệt mỏi, giờ hai chiếc giày lên tựa ở bên cạnh bàn mà hít thở không khí, người kia cuộn cuộn một hồi, phát hiện ra giày không rơi xuống, lúc này mới nghiêng người ngồi dậy, bắt mạch xoa mặt đau bị đánh: “Người nữ nhân này sao lại đã mạn thế?”

A? Thanh âm này thế nào có điểm quen thuộc? Nhạc Du Du nhướng mày, xoay người đốt ngọn nến trên bàn, lại quay đầu lại, thấy người mới vừa rồi bị nàng đánh chính cái tên khất cái vừa rồi, lúc này, trên mặt toàn là hai vết giày thật lớn.

“Người âm hồn không tiêu tan sao? Ta không phải đã cho người tiền thuốc men sao?” Nhạc Du Du kêu lớn lên, “Người còn như vậy, ta có thể tố cáo người quấy nhiễu tình dục biết không?”

“Vi sao kêu là quấy nhiễu tình dục?” Tên khất cái kia lại bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt thật là hiểu kỳ.

“Cử chỉ của người thuộc về quấy nhiễu tình dục, hiểu chưa?” Nhạc Du Du giống như gà chọi trừng mắt hấn, “Ta có thể đi pháp viện, không, đi quan phủ tố cáo tội của người, còn phải cộng thêm người tư ý xông vào nhà dân, thế nào cũng xử người từ tám năm đến mười năm, nửa đời sau của người ở trong lao đời đi...”

“Này, nữ nhân này không chỉ có đã mạn, còn rất không có đạo lý a.” Tên khất cái cũng không sợ, từ trên mặt đất bò dậy, vỗ vỗ cái mông, “Ta quấy rầy người cái gì? Chỉ bắt quả mutton nhờ người nửa cái giường ngủ mà thôi, người mất cái gì sao?”

Nhạc Du Du sờ sờ toàn thân, lắc đầu, thật đúng là không mất cái gì.

“Chính thế.” Tên khất cái liếc mắt, “Hon nữa, nhìn người tư sắc như thế này... Chắc chắc....” Nói rồi, trên dưới đánh giá Nhạc Du Du một chút, sau đó lắc đầu, “Ta còn không bụng đói ăn quàng như thế a...”

“Tư sắc của ta đây làm sao làm sao hả?” Nhạc Du Du tức giận thanh âm đề cao lên mấy độ, giờ giày lên liền đánh, TNND (*), thế nào mọi người đều nhìn bên ngoài mà nói đầu? Trong vương phủ thì nàng còn nhịn, dù sao mọi người cũng gặp qua vô số mỹ nữ, bây giờ ngay cả tên khất cái này đều cười nhạo nàng, nàng làm sao có thể chịu được a?

(*)TNND: chửi bậy

“Tha mạng a...” Tên khất cái vừa nhìn, ôm đầu liền chạy vòng quanh bàn, một bên vừa chạy vừa nói, “Nữ hiệp tha mạng a, người là quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, đại mỹ nhân a...”

Hừ. Nhạc Du Du rốt cuộc cũng ngừng lại, lời này còn không sai biệt lắm nhưng, việc này cũng không thể cứ như vậy mà xong, khách điểm này nàng phải trách cứ, nửa đêm lại cho người tiến vào phòng nàng, một điểm an toàn cũng không có, làm ăn như thế nào vậy?

“Ta khuyên người vẫn là dừng đi.” Tên khất cái kia đặt mông ngồi xuống ghế trên.

“Vi sao?” Nhạc Du Du kỳ quái quay đầu lại.

“Người nghĩ đi a, một đại cô nương, đêm hôm khuya khoắc trong phòng còn có nam nhân...” Tên khất cái cười rất gian, “Người khác có thể nghĩ đến người không chịu được, ngay cả tên khất cái đều không buông tha hay không?”

“Người...” Nhạc Du Du chán nản, “Người thành tâm có phải hay không?” Tôn hoi thừa lời tiếng vang lên.

“Cái kia, người chớ làm loạn a...” Tên khất cái vừa nhìn Nhạc Du Du bộ dáng muốn ăn thịt người vội vàng chạy tới sau cái bàn, “Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Nói, người có mục đích gì?” Nhạc Du Du nói nhấc chân sẽ cời giày.

“Rất đơn giản.” Tên khất cái cười kẻ trộm hề hề, “Muốn cho người thu lưu ta.”

“Ta sao phải thu lưu người?” Nhạc Du Du liếc mắt, “Chúng ta ngày xưa không thù ngày gần đây không oán, hon nữa, người là đại nam nhân thì không thể tự mình đi tìm lỗi ra a? Học người khác làm tên khất cái, thực sự là...” Nói xong, lại một cái liếc mắt.

“Là bởi vì chúng ta không oán không cừ, vì thế chúng ta hữu duyên a.” Tên khất cái mở miệng, lộ ra ý tứ rõ ràng nha, “Người xem, ta mới ngày đầu tiên làm tên khất cái, thật vất vả mới tìm được nơi ngủ, lại bị người đập lên thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ... Hon nữa, người thế lại từ trong vương phủ ra tới, chắc chắn có tiền, theo người có thể có cơm ăn no a...”

Người này thật đúng là nói thật a? Nhạc Du Du đang hoài nghi thân phận thật sự của tên khất cái này.

“Hon nữa, ta đây đều đã xin cả một ngày trời, ngay cả một đồng tiền cũng chưa có, thế nhưng người lại cho ta hẳn một lượng bạc, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ người thiện lương a, ta nếu có thể theo người cái người thiện lương như thế, vậy sau này khẳng định sẽ có ngày lành trời qua...”

Nhạc Du Du không nói gì, đây coi như là đang nịnh hót nàng sao? Sớm biết rằng đó thuốc cao bôi trên da chó, đánh chết nàng nàng cũng sẽ không cho

tiền a.

“Được rồi, người quan hệ thế nào với vương phủ a?” Tên khất cái tinh thần buồn chuyện bỗng nhiên xông ra, vẻ mặt tò mò nhìn Nhạc Du Du, “Bây đặt vương phủ gì chứ không được, hơn nửa đêm leo tường a?”

“Ta...” Nhạc Du Du đã ác liếc hắt một cái, người này thật đúng là Tam Bát, nhưng, nàng chắc chắn sẽ không tiết lộ thân phận của mình, thế là, đầu óc vừa chuyển, một chuyện xưa là được hình thành. Lập tức đi đến trên giường ngồi xuống, miệng nhếch lên, bắt đầu nổi nước mắt, chỉ là, cả buổi cũng không hiệu quả, đành phải len lén bấu đuôi một chút, trong mắt cuối cùng cũng có hơi nước.

“Mạng của ta thật là khổ a...”

Tên khất cái vừa nghe thấy chân mày nhất thời liền chau lại, nữ nhân này hơn phân nửa là kêu với gào? Vội vàng che lỗ tai, quá chói tai.

“Ta vốn là đứa nhỏ của một gia đình nghèo a, bản mình an táng phụ thân nên vào vương phủ a...” Nhạc Du Du một bên nói một bên dụi mắt, “Đáng tiếc, người trong vương phủ kia đều không phải là người a, vương gia kia tuy nói là đồ ngốc, thế nhưng lòng dạ ác độc a, đối với ta không phải đánh thì chính là mắng a... Còn có thị vệ trong phủ kia, đều là sắc quỷ a, gặp người xinh đẹp như hoa liền nổi lên lòng xấu xa...”

Tròng mắt của tên khất cái trừng lớn lên, nữ nhân này nói là Tần vương sao? Thị vệ kia nói tới ai a? Trình Dật? Hay là Long Ngâm? Trong lòng không khỏi nhạc lật, thế nhưng trên mặt cũng một điểm cũng chưa từng biểu hiện ra ngoài, ngược lại là vẻ mặt đồng tình.

Ngoài cửa sổ Thanh Long Bạch Hồ tức khắc càng nổi lên hắc tuyến, nữ nhân trong phòng là ai a?

Nhạc Du Du tuyệt đối không biết được cảm thụ của người khác, tiếp tục ra sức kêu gào: “Ta mệnh khổ a, so với hoàng liên còn khổ hơn a, ta thế sống chết không theo, thì bọn họ sẽ đem ta bán vào thanh lâu a...”

Đúng lúc này, hai bên trái phải trên vách tường bỗng nhiên vang lên tiếng đập tường thùng thùng, sau đó cửa phòng cũng ầm lên một tiếng, tựa hồ bị cái gì đánh trúng: “Hơn nửa đêm quỷ khóc sói gọi cái gì? Còn có cho người khác ngủ hay không?”

“Đúng thế a, người thổi đàn bà này gọi là sàng hay là gọi hồn đây?”

“Con mẹ nó, không ngủ cút ra ngoài.”

...

Nguyên lai là khiếu khích nhiều người tức giận như vậy. Nhạc Du Du sợ đến rớt cổ một cái, liền quên cả giả vờ khóc.

“Người thực sự là quá đáng thương...” Tên khất cái rớt cuộc lên tiếng, vẻ mặt trầm thống, chỉ là lời này không biết là nói Nhạc Du Du thân thể đáng thương hay là nói nàng bị người ta mắng đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Cùng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Rốt cuộc, Nhạc Du Du cùng tên khất cái này vẫn là đạt thành hiệp nghị. Đó chính là, Nhạc Du Du thu lưu hấn làm công cho mình, mà chính mình quản lý hấn ăn ở.

Nhạc Du Du rốt cuộc cũng biết, tên khất cái này còn có cái tên rất có khí thế, gọi là Nam Cung Duệ. Về phần thân thế của hấn... Nhạc Du Du đánh một dấu chấm hỏi, mình cũng có thể hồ biên, tiểu tử này thì không thể hạt bài?

“Người giống như không tin lời của ta a...” vẻ mặt Nam Cung Duệ biểu tình bị thương, “Ta nói đều là thật, ta thật là đại thiếu gia nhà có tiền, cha ta thực sự buộc ta lấy người ta không thích, hơn nữa người kia vóc dáng xấu không thể xấu hơn, vì thế, ta bỏ chạy...”

“Được rồi được rồi.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, “Tin người mới là lạ chứ, cha người không phải cha ruột của người đi?”

“Thế nào không phải?” Nam Cung Duệ chân mày cau lại, “Cũng bởi vì là cha ruột của ta, nên ta mới rời nhà trốn đi a, ta muốn cho hấn biết, ta không phải con rối của hấn, hấn muốn thế nào thì được cái đó, ta cũng vậy ta có tính cách, ta muốn phản kháng...”

“Lợi hại.” Nhạc Du Du nhìn từ trên xuống dưới hấn, “Người thật sự rất có cá tính.”

“Đứng thế!”

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa.” Nhạc Du Du bắt nhả napas một cái, sau đó trèo lên giường nằm, “Thời gian không còn sớm, có chuyện gì thì tỉnh ngủ rồi hãy nói.”

“Một mình ngươi chiếm giường, vậy ta ngủ ở đâu?” Nam Cung Duệ rất phiền muộn nhìn Nhạc Du Du đã nhắm hai mắt lại.

“Muốn ngủ ở đâu, thì có giường, không muốn ngủ thì liền đi ra ngoài.” Nhạc Du Du không thèm mở mắt, “Đại môn ở bên kia.”

Giường ở cô đại đều có thêm tràng kỷ, khoảng chừng hơn một thước đi, đặt ngay ở trước giường, cúi người cời giày là có thể đạp phải.

Nam Cung Duệ ủy khuất bĩu môi, thế nhưng vẫn là nghe lời nằm tới trên giường, chỉ là, thân hình cao này của hắn, giường ở trường kỷ đích thực là quá ủy khuất, lại còn không được ngủ ngon a.

Trong Tấn vương phủ.

Lãnh Hạo Nguyệt về mặt ngưng trọng đứng ở trong thư phòng, Nhạc Du Du đi rồi, hắn đột nhiên cảm giác được dường như thiếu thứ gì đó, trong lòng luôn luôn có loại cảm giác khó hiểu.

“Vương gia.” Một bóng đen ở cửa quỳ chân xuống.

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt quay đầu lại.

“Vương phi ra khỏi vương phủ, trực tiếp đến Phúc khách điểm...” Thanh Long trả lời.

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày cau lại, Nam Cung Duệ? Thực sự là hắn sao?

“Bởi vì thuộc hạ nhìn thấy hắn đối với vương phi cũng không ác ý, còn bị vương phi sửa chữa rất thảm... Vì thế, thuộc hạ cũng không ra tay.” Thanh Long giương mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt một chút, đem những chuyện phát sinh với Nhạc Du Du một chữ không sót báo cáo ra, trong lòng lại nói thầm, vẫn là thời gian vương gia giả ngu đáng yêu nhất, lúc này khí tràng quá mạnh mẽ, làm cho người ta cảm thấy trong lòng run sợ.

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng ngoéo... một cái, không hổ là vương phi của hắn, tới chỗ nào cũng đều hung hãn, “Tiếp tục giám thị, không cần đa thảo kinh xà, cần phải bảo đảm an toàn cho vương phi, bằng không...”

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Thanh Long hiểu rõ ý tứ của Lãnh Hạo Nguyệt nói, vương phi còn sống bọn họ sống, bằng không, bọn họ chỉ có đường chết.

Lại nói đến Phúc khách điểm. Nhạc Du Du vẫn ngủ thẳng tới mặt trời lên cao mới tỉnh lại, kỳ thực mà nói, nàng là bị người ta nhìn đến tỉnh.

“Ngươi sao cách gần ta như vậy?” Nhạc Du Du vừa mở mắt đã thấy hé ra khuôn mặt bần thiêu cách mặt mình chỉ có hơn một thước, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội vàng né tránh vào trong, “Còn nhìn ta mê đắm?”

“Ta van ngươi.” Nam Cung Duệ vừa nghe xong nhất thời không nói gì lắc đầu, “Ngươi nhìn thấy ánh mắt ta mê đắm sao? Ta là đối bụng có được hay không?”

“Đối bụng liền đi ăn cơm a, ta lại không ngăn ngươi...” Nhạc Du Du liếc nhìn một cái, sau đó lại nằm xuống.

Nam Cung Duệ vừa nghe thế, liền đem bàn tay to tướng bần thiêu nhắc lên hướng đến trước mặt Nhạc Du Du: “Trả thù lao.”

“Ta không nợ ngươi tiền.” Nhạc Du Du lật cái thân mình không thèm nhìn hắn.

“Ngày hôm qua chúng ta không phải đã nói xong?” Nam Cung Duệ mặc kệ, thanh âm nhất thời cao lên, “Không phải ta làm người hầu của ngươi, ngươi quản lý chuyện ăn ở của ta sao?”

A. Nhạc Du Du rốt cuộc cũng thanh tỉnh lại, đúng vậy, nàng sao lại quên mất chuyện này a, lập tức đứng dậy, sau đó trên dưới đánh giá Nam Cung Duệ một chút: “Ta cũng không muốn một tên khuất cái làm người hầu, ngươi đi tắm rửa sạch sẽ rồi hãy đến đây.”

“Đi.” Nam Cung Duệ cúi đầu nhìn trên người mình một chút, rồi như trước đưa bàn tay to, “Vậy cũng phải trả tiền.”

“Ta chỉ nói quản lý chuyện ăn ở của ngươi, nhưng cũng chưa nói muốn quản ngươi tắm a, dựa vào cái gì muốn ta bỏ tiền?”

“Ta không có tiền tắm a, cũng không có tiền mua quần áo sạch a...” Nam Cung Duệ miệng cong lên, “Nếu như ngươi không trả tiền, vậy ta không ngại cứ như vậy theo ngươi, dù sao đến lúc đó người bị mất mặt cũng là ngươi...”

“Được được, ta sợ ngươi rồi.” đầu của Nhạc Du Du đều bị hắn làm cho lớn hơn, đưa tay lấy ngân phiếu từ trong ngực ra, không có biện pháp, vì bạc vụn đã dùng để thuê phòng và trả tiền ăn, thế nhưng, lật tới lật lui, giá trị ít nhất cũng là năm mươi lượng, nàng không muốn cũng không được a, “Cái kia, ta không tiền lẻ, có thể hay không...”

“Ái chà, chần chừ cái gì chứ.” Nam Cung Duệ lại đoạt lấy năm mươi lượng ngân phiếu qua, “Chần chừ là có thể chết a.” Sau đó xoay người ra khỏi cửa phòng.

“Này...” Nhạc Du Du kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, người nào a? Nàng sao lại cảm giác mình gặp phải cường đạo a? Thế nhưng, thời gian đuổi tới cửa đã sớm không thấy bóng người.

Quên đi, coi như rút đi. Nhạc Du Du lại phát huy tác dụng của tinh thần đà điều, nàng không muốn thừa nhận mình đã bị đoạt năm mươi lượng bạc.

Quay lại tiếp tục ngủ, ngủ thẳng tới sau giờ ngọ, Nhạc Du Du mới hoàn toàn tỉnh lại, lần này xác thực là bị dối nên tỉnh, bởi vì nàng ngửi thấy hương vị của mùi gà nướng

Mở mắt, chỉ thấy trên bàn của gian phòng bày đầy cơm nước, một nam tử thanh y đang đưa lưng về phía nàng ăn như chết đói đầu.

“Người là ai? Sao lại tùy tiện vào phòng của người khác?” Nhạc Du Du ảo não muốn chết, sao lại lựa chọn khách sạn như thế này?

“Chủ tử, người đã tỉnh?” Nam Cung Duệ vừa nghe xong lập tức xoay người lại, trong tay còn cầm theo một cái chân gà nướng.

“Người, người...” tròng mắt của Nhạc Du Du thoáng cái liền trừng lên, sau đó nhảy xuống giường, vây bắt Nam Cung Duệ xoay trái ba vòng xoay phải ba vòng rồi vòng vòng vo đủ tám lần, về mặt không thể hoài nghi, “Người là cái tên khất cái Nam Cung Duệ kia?”

“Thế nào? Có phải cảm thấy ta phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái hay không?” Nam Cung Duệ vừa nghe xong lập tức vui vẻ, buông đùi gà đứng dậy xoay tròn, sau đó hướng về phía Nhạc Du Du nháy mắt một cái, “Có phải thấy ta cũng có điểm đáng yêu hay không?”

Nôn! Nhạc Du Du vừa nghe thấy nói thế, nhất thời cúi đầu ối ra, thềm vào, người này so với tiểu tử Hoa Hồ Điệp kia còn buồn nôn hơn. Nhưng, không nghĩ tới, ngày hôm qua người nào còn là tên khất cái bẩn thỉu sau khi thu thập sạch sẽ cũng lại là một yêu nghiệt a, tuy rằng so với Lãnh Hạo Nguyệt còn có điểm kém hơn.....

Hạo nhi? Ách, tâm Nhạc Du Du hơi đau đớn một chút, thế nào mới đi có một ngày, chính mình lại bắt đầu nhớ hấn sao?

“Không biết thưởng thức.” Nam Cung Duệ rất thất bại ngồi xuống tiếp tục ăn, xem cái đùi kia chính là Nhạc Du Du, một ngụm cắn tới hơn phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Lấy thân báo đáp

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Kế hoạch vĩ đại của Nhạc Du Du chính là, muốn một mình đi du sơn ngoạn thủy, ăn thức ăn ngon nhất thiên hạ, sau đó tìm nơi non xanh nước biếc để nghỉ ngơi. Đương nhiên nếu có soái ca bồi bên người thì tốt hơn...

Nghĩ tới đây, trong đầu không nhện được lại xuất hiện ánh mắt đơn thuần của Lãnh Hạo Nguyệt không mang theo một tia tạp chất.

“Nhạc Du Du, người đừng có nhớ tới chuyện trước kia được hay không?” Nhạc Du Du hung hăng vỗ đầu mình một cái, “Cái tên kia căn bản là tên khốn kiếp, nói dối khắp nơi, sao người còn nhớ tới hấn? Thiên nhai nơi nào không có cô a, hà tất đơn phương yêu mến con chó đuôi cỏ kia? Dù cho hấn lớn lên đẹp thì thế nào? Lớn lên đẹp có khi là...”

“Đúng vậy đúng vậy.” Đúng lúc này, Nam Cung Duệ lại đột nhiên tựa đầu vào trong xe, “Ta lớn lên cũng rất đẹp mắt....”

“Đi chết đi.” Nhạc Du Du một chưởng đánh qua, trúng vào giữa ót của Nam Cung Duệ chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, tên kia trực tiếp rơi xuống xe ngựa.

Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng, lại chợt nhớ tới, Nam Cung Duệ đang đánh xe, hấn ngã xuống, xe ngựa kia làm sao bây giờ? Đúng lúc này, xe ngựa kia bỗng nhiên liền lắc lư đứng lên, Nhạc Du Du sợ hãi, vội vàng chui ra, nhưng nàng không biết đánh xe a, cái này làm sao bây giờ?

Lái xe ngựa đã không có lái nữa, liền tự bản thân chạy loạn một mạch.

“Dừng lại a...” Nhạc Du Du quay lại nhìn, họ Nam Cung kia một tay đang dẫn theo vật áo choàng, một tay hướng về phía con ngựa chào hỏi ra sức đuổi kịp.

Nhạc Du Du lúc này sợ hãi làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng, con ngựa kia căn bản không nghe bọn hấn a, mắt thấy phía trước chính là một sườn

núi, nếu như tiến lên, xe này sẽ lật xuống.

“Nam Cung Duệ, ngươi hãy mau nghĩ biện pháp a.....” Nhạc Du Du kêu lớn lên, “Người cứu mạng a...”

“Chủ tử, ngươi cần phải chịu đựng a...” Nam Cung Duệ ở phía sau thở hổn hển hô to, “Ngươi thiện lương như vậy, nhất định sẽ không chết sớm như vậy...” Thế nhưng, lại ngằm dùng chân đá một cục đá trên mặt đất, bay thẳng đến chân ngựa mà đi.

Nhạc Du Du vừa nghe xong, nếu không phải hiện tại đang vào trong lúc nguy hiểm, nàng hận không thể lập tức lao xuống dùng chân đạp vào mặt tên yêu nghiệt kia.

Lúc này, xe ngựa kia đã bắt đầu hướng về phía sườn núi xông lên, Nhạc Du Du ban đầu còn có thể ngồi vững vàng lúc này đã bắt đầu ngã trái ngã phải, đầu bính bên này, một hồi đụng bên kia, cả người thiếu chút nữa liền hôn mê.

Thời gian mất thấy Nhạc Du Du sẽ bị ngã xuống xe ngựa, bỗng nhiên một bóng đen bay tới, động tác cấp tốc từ cửa xe đem Nhạc Du Du túm lấy, sau đó nhẹ nhàng nhấc lên, cả người đã bị đối phương bế lên, cùng lúc đó, cục đá của Nam Cung Duệ cũng đánh trúng chân ngựa, con ngựa kia bị đau, hí dài một tiếng, nhất thời dừng lại cước bộ.

Nhạc Du Du vốn là bị va chạm tới chóng mặt, nhưng khi bị người ôm lấy bay vọt trên không trung không khỏi mở to hai mắt, đập vào hai mắt chính là một mặt nạ màu bạc tinh xảo, trên mặt nạ kia còn có một hình trăng non.

Mặt nạ kia đem mắt của đối phương che rất kín, chỉ có thể lộ ra đôi mắt. Nhạc Du Du liền cảm thấy lòng không đầu nhìn chăm chăm vào cặp mắt kia, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như thế?

Vào lúc hoảng hốt Nhạc Du Du nhất thời hồi lâu cũng không phục hồi tinh thần lại được, liền như vậy nhìn, tùy ý đối phương ôm

“Chủ tử, ngươi không sao chứ?” Lúc này, Nam Cung Duệ đã thở hổn hển đuổi qua đây, vừa nhìn thấy Nhạc Du Du không có việc gì, kích động còn thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, “Ta đã nói mà, ngươi sẽ không chết sớm như vậy...”

Bị Nam Cung Duệ này nói, Nhạc Du Du rốt cuộc cũng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mình vẫn bị đối phương ôm đầu, vội vàng tránh thoát, đưa tay ra gỡ đầu Nam Cung Duệ một chút: “Ngươi nha không có câu nào hay hơn sao?” Sau đó mới về mặt ôn hòa xoa người lại đối với hắc y nhân mỉm cười, “Cám ơn vị công tử này đã ra tay cứu giúp.” Trong lòng cũng kích động ầm ầm, trong tiểu thuyết viết anh hùng cứu mỹ nhân sự thật là có nha, bất quá, người này thân bí quá, một khối bạc ở trên mặt cũng không sợ phát sinh phản ứng hoá học sao? Đương nhiên, nghi vấn như vậy nàng sẽ không hỏi vì sẽ làm phá hư chuyện tình.

Ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt hơi mê man một chút, hắn có điểm hoài nghi để cho nàng đi ra ngoài là không được rồi, hắn thực sự rất muốn đem nàng ôm chặt vào trong lòng, yêu thương một phen, chỉ là...

“Vị đại hiệp che mặt này, cảm ơn ngươi đã cứu chủ tử của ta a, đó cũng là gián tiếp cứu mệnh của tiểu nhân, càng cứu tính mệnh của bách tính thiên hạ a...” Nam Cung Duệ hợp thời chen vào nói, sau đó hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt khom người chào, lại cúi chào, lạy ba cái, cuối cùng mới đứng dậy.

Nhạc Du Du hắc tuyến tức khắc nổi lên, cái này là có ý nha? Hắn cho rằng đây là di thể cáo biệt sao? Hơn nữa, mạng của mình cùng với mạng của bách tính thiên hạ ngang nhau ở chỗ nào? Nàng sao lại không biết đâu?

“Không cần đa lễ.” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Nam Cung Duệ, chân mày hơi cau lại, tiểu tử này mấy năm không gặp, vẫn là cùng một đức hạnh như trước.

Nhạc Du Du không khỏi mặt nhăn mày nhu, giọng nói của người này sao lại khó nghe như vậy? Đào mắt suy nghĩ cẩn thận, trong tiểu thuyết vô hiệp không phải nói chuyện trôi qua có thể nói thành các giọng khác nhau, thẳng thắn này phỏng chừng chính là giả giọng thôi.

“Có thể hỏi tôn tính đại danh của công tử hay không? Kiếp sau làm trâu làm ngựa, tiểu nữ tử cũng báo đáp thật tốt a...” Nhạc Du Du cho rằng nam nhân mặt nạ này phải đi, liền cấp tốc truy vấn.

“Ngươi thực sự muốn báo đáp?” Lãnh Hạo Nguyệt khẽ miệng hơi quynh rừ.

“Ách, chỉ cần là trong phạm vi năng lực của ta có thể làm được.” Nhạc Du Du không ngốc, vạn nhất đối phương giống như công phu sư tử ngoạm nói, mình chẳng phải gây ông đập lưng ông sao? Chuyện như vậy nàng chắc là sẽ không làm, “Ta nhất định sẽ đem hết khả năng, dù sao ngươi cũng đã cứu ta một mạng a...”

“Tốt lắm a.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng không chối từ, “Lấy thân báo đáp thế nào?”

Khụ khụ... Nhạc Du Du rất vinh hạnh bị nước miếng của mình sặc chết, nàng gặp phải loại người nào đây? Từ trước đến nay thế nào cũng là thực nữ đi? Chẳng lẽ lúc này đánh mất cái gọi là thực nữ của nàng sao?

“Chủ tử, ngươi không sao chứ?” Nam Cung Duệ vội vàng chân chó phát huy ở phía sau nàng, sau đó bắt mắt trừng mắt liếc mắt Lãnh Hạo Nguyệt một cái, “Người này thật là, vừa nhìn đã biết là người lang thang, một chút hàm súc cũng không hiểu được.”

Nhạc Du Du sững sờ, người này lúc nào thì biết hai chữ hàm súc?

“Chủ tử của nhà chúng ta, mặc dù nói lớn lên không có tốt lắm, nhưng dù gì lớn lên cũng coi như đoan chính đi, tại sao ngươi có thể nói cho phép thì liền

cho phép sao?” Nam Cung Duệ nói cực kỳ nghiêm túc, còn làm như có thật lắc đầu, “Mất mặt.”

“Cái kia thì phải như thế nào?” Lãnh Hạo Nguyệt thanh âm nghe không ra biến hóa.

“Ý của ta là, ngươi mang mười vạn hai sinh lễ qua đây, ta mới đem chủ tử giao cho ngươi...”

“Nam Cung Duệ, ngươi muốn chết a...” Nhạc Du Du sur từ hồng trong nháy mắt vang lên

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Vì sống

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du bị thúc ngồi ở trên xe ngựa, nàng cảm thấy kiếp này quyết định sai lầm nhất chính là đáp ứng yêu cầu của Nam Cung Duệ tên ngu ngốc hỗn đản này, thu lưu hắn đi cùng mình. Tên này da mặt dày có thể so với thành tường. Hơn nữa, hắn tuy rằng trong miệng luôn mồm kêu mình là chủ tử, kỳ thực, căn bản là không hỏi mình chuyện gì, còn lớn hơn có lấy mình để thành đồ tiền, đây coi là cái gì? A? Đã biết vượt mặt chủ tử sao?

Nhạc Du Du hận không được hàm răng ngựa ngáy, chỉ tiếc, nam nhân này quá gian xảo.

Từ lúc Nam Cung Duệ theo Nhạc Du Du ở nơi đó lại lấy năm mươi lượng bạc đi mua đồ ăn, sau đó số bạc còn lại không có động tĩnh, Nhạc Du Du không rõ, chẳng lẽ mình giam được con gà quay giá trị năm mươi lượng này? Gà gì mà mắc như vậy? Dù cho gà Hòa Tĩnh cũng không bằng tiền sinh hoạt phí trong hai năm của một nhà ba người như vậy?

“Tiền còn lại đâu?” Nhạc Du Du hướng về phía ngoài xe hô to.

“Chủ tử, ta chạy tới chạy lui, ngươi không trả tiền phí chạy cho ta a?” Nam Cung Duệ vô liêm sỉ hi hi cười, “Hơn nữa, mua không ít đồ tây đâu, chủ tử không phải ăn được đồ ngon sao?”

“Một con gà nướng, còn lại là rau xanh, một đĩa điểm tâm, dùng năm mươi lượng? Ngươi lừa ai đó?” Nhạc Du Du bốc hỏa, cứ so với tốc độ như thế này, chính mình đừng nói cầm mười vạn lượng bạc, coi như là có cả núi bạc, cũng sẽ bị tên vô liêm sỉ này lừa bịp hết tiền a.

“Ta nói chủ tử a, trông ngươi xinh đẹp như đại mỹ nhân hoa tuyệt thế như thế, hành động không nên nhỏ mọn như vậy?” Về mặt của Nam Cung Duệ bỗng nhiên bắt đầu dĩ thử dài, “Có biết, như vậy sẽ tổn hại đến hình tượng sáng chói của ngươi hay không, sức quyến rũ thật lớn của người sẽ rút xuống? Vì thế a, bình tĩnh, bình tĩnh, biết không?”

“Ta...” Nhạc Du Du phát hiện mỗi lần đối mặt với hắn, tài nói chuyện của mình lại không có tác dụng một chút nào a, hơn nữa, luôn luôn có khuynh hướng phát điên, “Ta sẽ bình tĩnh, ta nghĩ có lẽ nên gọi ngươi là chủ tử, vì thế a, ta quyết định...”

“Quyết định cái gì?”

“Sao ta phải nói cho ngươi biết a?” Nhạc Du Du tức giận liếc hắn một cái, quyết định của nàng chính là lúc tới trấn nhỏ phía trước, nàng sẽ quăng cái tên chán ghét này, sau đó nhẹ nhàng mà chuồn đi.

Nam Cung Duệ không sao cả chau chau mày đầu, sau đó giương dây ngựa lên, xe ngựa liền chạy thật nhanh.

Tại hoàng cung thành Phí Như.

Lãnh Húc thân thể thể nhưng một ngày không bằng một ngày. Lãnh Huyền Nguyệt ngang nhiên đem thị vệ của mình điều vào hoàng cung, mang danh là bảo vệ kì thực là giam lỏng.

Chúng đại thần đối với chuyện này tuy rằng có phê bình kín đáo, thế nhưng cũng không thể tránh được.

Lãnh Hạo Nguyệt mặc dù đối với hoàng hậu không thân, thế nhưng, dù sao nàng cũng không đối xử quá tệ với mình, hơn nữa, tiểu Minh Nguyệt kia từ nhỏ nhu thuận, vì thế, vô luận xuất phát từ tâm lý gì hắn đều không muốn các nàng gặp chuyện không may, nhất là Minh Nguyệt, nàng còn nhỏ như vậy, bản thân mỗi lần tiến cung, lại sẽ chạy tới hỏi Du Du thế nào không có tới? Khi nghe nói Nhạc Du Du bị bệnh, lo lắng không yên, chỉ cần thấy nàng và Nhạc Du Du họp ý, hắn cũng sẽ không để cho nàng có việc gì.

Hoàng hậu Đồng Tuyết Mai tựa hồ sớm sẽ đã hiểu sự thay đổi bất ngờ trong nháy mắt này, vì thế, khi Phi Nhạn muốn dẫn Minh Nguyệt đi, nàng không có ngăn cản, chỉ nói một câu nói: “Nói cho Tần vương, bản cung cảm ơn hắn.”

Lãnh Huyền Nguyệt tính toán chính là, trong lúc phụ hoàng bệnh nặng, nhất định sẽ hạ chiếu thoái vị, sau đó mình có thể danh chính ngôn thuận vào chỗ, chỉ là, thân thể Lãnh Húc một ngày không bằng một ngày, lại căn bản không có ý thoái vị, cũng không có hạ chiếu thư thoái vị, còn để cho hoàng hậu tham gia triều chính, điều này làm cho hắn rất căm tức cũng rất lo lắng, hắn không thể không lo lắng, bốn năm trước, mình đã dùng thủ đoạn đoạt lấy vị trí thái tử của lão Lục, kết quả hắn thể nhưng lại giả trang làm ngu ngốc nhiều năm như vậy... Nghĩ tới đây, liền không khỏi hung hăng đập một quyền vào trên bàn, lúc trước thật không nên mềm lòng, hắn là nên giết hắn, kết quả, hé ra lê hoa và cây cảnh trên bàn cứ như vậy cắt thành hai nửa.

“Thái tử, an tâm một chút chớ nóng vội a.” Bạch Triển Bằng ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“Nhạc phụ có kiến giải gì?” Lãnh Huyền Nguyệt sờ dĩ sẽ lấy Bạch Ngọc Bình, đồng thời lập làm thái tử phi, hoàn toàn là bởi vì Bạch Triển Bằng, dù sao, hắn cũng xuất thân là võ tướng, hơn nữa còn là nguyên lão thứ ba, tuy rằng đã cáo lão không lên triều, thế nhưng, hiện ở trong triều không ít đại thần cùng tướng lĩnh đều là môn sinh của hắn, việc này đối với mình rất có lợi.

“Tân vương kia dù sao còn không có tuyên bố với bên ngoài chính mình đã khôi phục, phỏng chừng hoàng thượng cũng sẽ không biết, vì thế, chúng ta bây giờ có thể sớm nghĩ ra thánh chỉ thật tốt, sau đó tiến cung, làm cho hoàng thượng cảm thấy chỉ lên là được, như vậy, cho dù có người phản đối, cũng đã muộn...”

“Vẫn là nhạc phụ đại nhân nghĩ chu đáo.” Lãnh Huyền Nguyệt lập tức nở nụ cười.

Cùng lúc đó, Lãnh Hạo Nguyệt một thân hắc y, tránh được tất cả thị vệ của hoàng cung, sau đó lặng lẽ ẩn vào trong Ngâm Long Cung, nhìn nam nhân đang lẳng lặng nằm trên long kỷ, Lãnh Hạo Nguyệt tâm hơi giật giật, cho dù quyền thế ngập trời thì như thế nào? Ánh mắt một bẽ, kết quả cũng là công dã tràng.

Lãnh Húc kia tựa hồ biết có người đến, bỗng nhiên mở hai mắt ra, thời gian thấy Lãnh Hạo Nguyệt, tựa hồ cũng không kinh ngạc, trái lại hơi cười, tựa hồ giống như là yên tâm, hơi hơi tay lên: “Hạo nhi, con rốt cuộc đã trở về...”

Lãnh Hạo Nguyệt cũng giống như chỉ đi ra ngoài một chuyến, lúc này bộ dáng như vừa về nhà đưa tay ra cầm tay hắn: “Phụ hoàng, hài nhi đã trở về!”

“Trẫm cũng biết, Tuyết nhi sẽ phù hộ thật tốt cho con hiểu rõ...” Lãnh Húc hơi gật đầu, “Trở về thật tốt.” Sau đó đưa tay đưa về phía dưới gối đầu.

Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng đi qua hỗ trợ, cuối cùng từ dưới gối kia lấy ra một quyển thánh chỉ: “Hạo nhi, phụ hoàng biết ngươi đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú, thế nhưng, hiện tại ngươi lại không thể không tiếp thu.”

“Hài nhi tiếp thu.” Lãnh Hạo Nguyệt rất thẳng thắn tiếp nhận, sau đó gật đầu, “Phụ hoàng, hài nhi chỉ là muốn mạng sống mà thôi, muốn cho sinh mệnh của mấy trăm người trong Tân vương phủ sống sót mà thôi.”

“Phụ hoàng hiểu rõ.” Lãnh Húc ngoéo khóe miệng một cái, “Ngôi vị hoàng đế giao cho con, trẫm yên tâm...”

“Tân vương gia.” Đúng lúc này, Đồng Tuyết Mai ôm một hộp gấm từ trong buồng đi ra, sau đó đưa qua, “Đây là ngọc tỷ truyền quốc, hiện tại giao cho ngươi đi.”

“Hoàng hậu, ta hộ tống người xuất cung.”

“Không cần.” Đồng Tuyết Mai lại lắc đầu, sau đó ngồi xuống bên người Lãnh Húc, “Trong lòng Phụ hoàng ngươi vẫn luôn yêu mẫu phi của ngươi, thế nhưng, ta cũng yêu hắn như thế, vì vậy vô luận như thế nào, con đường cuối cùng này ta sẽ đi cùng hắn, chỉ bằng điểm ấy, Cung Tuyết Nhi vĩnh viễn đều bại bởi ta...”

Lãnh Hạo Nguyệt mỉm cười, hắn không hề miễn cưỡng, chuyện tình cảm, người ngoài vĩnh viễn cũng không có biện pháp hiểu được chuyện tình của đương sự, mẫu phi tuy rằng chết sớm, thế nhưng, thời gian phụ hoàng sủng ái đối với nàng chưa bao giờ giảm, vì thế, nàng lúc đi, là mỉm cười... Mà bây giờ, phụ hoàng cũng sẽ mỉm cười rồi đi, bởi vì có một nữ nhân yêu hắn luôn coi chừng hắn.

“Thay ta chiếu cố Minh Nguyệt.” Đồng Tuyết Mai ở lúc Lãnh Hạo Nguyệt xoay người, nhẹ nhàng nói một câu.

Lãnh Hạo Nguyệt hơi gật đầu, sau đó cũng không quay đầu lại rời khỏi hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đại ân không lời nào cảm tạ hết được

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Khi Nhạc Du Du đến trần nhỏ lại không hề keo kiệt như trước, thời gian ở khách sạn không hề thuê một phòng, để cho Nam Cung Duệ ngủ ở trường kỷ, lần này, nàng muốn hai gian phòng, còn đều là phòng hảo hạng.

“Chủ tử, người rót cuộc cũng biết thương người.” Nam Cung Duệ đối với thay đổi của Nhạc Du Du là tương đương thoả mãn, phải biết rằng từ khi làm người hầu của Nhạc Du Du, hắn cũng không biết giường ngủ tự vị như thế nào, không phải không kháng nghị thể nhưng Nhạc Du Du căn bản không thèm nhìn hắn, còn nói cái này gọi là tiết kiệm, nói tiền là nàng làm ra, muốn đi cùng nàng cũng đừng có ý kiến, có ý kiến liền đi chỗ khác, làm hại hắn cho dù muốn có ý kiến cũng không dám nói ra.

Nhạc Du Du liếc hắn một cái: “Ồ đâu mà nhiều lời vô ích như vậy? Còn không muốn ngủ giường, ta lập tức sẽ đem phòng trả lại...”

“Đừng.” Nam Cung Duệ vừa nghe xong lập tức xua tay, “Ta đây trở về phòng, chủ tử người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Nói xong, vèo một cái đã không thấy bóng dáng.

Nhạc Du Du chau chau mày, lúc này không đi còn đợi khi nào a? Tuy rằng lãng phí mấy lượng bạc để dừng chân, thế nhưng, dù sao có thể thoát khỏi nam nhân buồn chán này, vì thế, đáng giá a.

Thế là, lúc Nhạc Du Du đã xác định Nam Cung Duệ trở về phòng, liền xốc bao quần áo lên ra khỏi khách điểm, sau đó tiến vào một khách điểm đối diện. Bây giờ sắc trời đã tối, nàng cũng không muốn đi đường hoang giao dã ngoài.

Nằm ở trên giường, tâm tình của Nhạc Du Du phá lệ thật là tốt, rốt cuộc thoát khỏi cái tên chán ghét kia, chỉ cần sáng mai hắn phát hiện không thấy mình, như vậy nhất định sẽ đuổi theo, sau đó chính mình có thể thông dong ung dung lên đường.

Muốn đi đâu đây? Nhạc Du Du trong đầu tính toán, bỗng nhiên cũng nhớ tới Hoa thành, địa phương khắp nơi đều là hoa tươi, Um, trạm thứ nhất liền đi vào trong đó đi, lần trước bởi vì Lãnh Hạo Nguyệt yêu nghiệt này, làm hại chính mình bị thương, chưa thể đi dạo, hiện tại vừa lúc đi chơi đùa...

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Du Du đứng ở phía trước cửa sổ, quả nhiên đã nhìn thấy Nam Cung Duệ hoang mang rối loạn lái xe ly khai, khóe miệng không khỏi nhất câu, dùng sức duỗi lại thất lưng, không ai phiền cảm giác thật tốt a a a.

Dùng qua điểm tâm, Nhạc Du Du cũng không vội vã chạy đi, mà là đi dạo thị trường, nàng cần một bộ dụng cụ để thay đi bộ, chỉ là, xe ngựa nàng sẽ không đi, ngựa nàng cũng sẽ không cưỡi, vì thế, cuối cùng chọn tới chọn đi, nàng rốt cuộc chọn trúng con lừa, người bán lừa kia nói, con lừa này tính tình rất tốt, dịu ngoan, không có lực công kích, thích hợp cho nữ nhân cưỡi.

Thế là, Nhạc Du Du liền lấy năm lượng bạc ra mua.

Khoan hãy nói, cưỡi lừa cảm giác so với người cưỡi ngựa tốt hơn, tuy rằng tốc độ chậm, thế nhưng, an toàn.

“Ta tức khắc có lừa da lông ngắn ta cho tới bây giờ cũng không cưỡi, có một ngày tâm huyết ta dâng trào cưỡi đi tập hợp...” Nhạc Du Du một bên loạng choạng roi, một bên tâm tình khoái trá hát vang.

Trên đường thỉnh thoảng có người đi qua, cũng không tự chủ quay lại nhìn nàng, Nhạc Du Du trong lòng thấy vui vẻ a, đây tỷ số quay đầu lại nha a. Mà con lừa lông ngắn kia tựa hồ cũng có thể cảm nhận được tâm tình tốt của Nhạc Du Du, thời gian nàng ca hát, cũng sẽ không tự chủ rống lên hai tiếng.

Chỉ là, đi tới đi lui, Nhạc Du Du cũng cảm giác không đúng, số lần nàng quay đầu lại, nàng cũng không phủ nhận thế nhưng, nếu như tới tới lui lui liền vài người nhìn chằm chằm nàng như vậy, đồ ngốc cũng sẽ cảm thấy không đúng.

Những người đó cưỡi ngựa ở bên cạnh nàng tới quay lại tới lui không dưới ba lần, tựa hồ ở xác nhận cái gì.

Nhạc Du Du trong lòng cảm giác xấu càng ngày càng mãnh liệt, không khỏi dùng sức giục chỗ kín của lừa lông ngắn, chỉ là, tốc độ của con lừa này làm sao có thể so với ngựa đây?

“Là Tấn vương phi đây?” Rốt cuộc, những người đó ở lần thứ tư quay lại, lên tiếng.

“Không phải, các người nhận lầm người.” Nhạc Du Du vội vàng phủ nhận, trực giác nói cho nàng biết, những người này không giống người tốt.

“Không có khả năng.” Một người trong đó thậm chí còn móc hẻ ra bức họa đối lập một chút, “Chủ tử của chúng ta mời người đến phủ.”

“Ta lại không nhận ra chủ tử của các người, dựa vào cái gì muốn ta đi cùng các người a?” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng.

“Cái này đã có thể không phải do người.” Người nọ vừa nghe xong cười lạnh một chút, “Tự mình đi hay là chúng ta thỉnh vương phi đi?”

“Các người muốn làm gì?” tâm Nhạc Du Du nói lên, “Chớ làm loạn a, bằng không ta sẽ kêu người...”

Thế nhưng, những người đó căn bản là không quan tâm thoáng cái liền vây quanh qua đây.

“Người cứu mạng a....” Nhạc Du Du đơn giản ngăn giọng nói kêu lớn lên, nàng hi vọng sẽ gặp phải anh hùng a, tựa như cái nam nhân mặt nạ kia... Nhớ tới nam nhân mặt nạ kia, Nhạc Du Du lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, tốt xấu gì lúc trước người ta cũng cứu mình một mạng, tuy rằng người nọ nói chuyện không quá lễ độ, thế nhưng còn không chờ mình tỏ thái độ, đã bị Nam Cung Duệ cái tên kia bán đi, còn dùng công phu sư tử ngọam, kết quả, liền đem

người ta dọa chạy mất, khiến cho chính mình thật mất mặt.

Bất quá, điều cho Nhạc Du Du không nghĩ tới chính là, giọng nói này của nàng tạo ra được tác dụng, thật đúng là lại có anh hùng xuất hiện, lần này không phải một, mà lại tới hai người.

Nhạc Du Du sờ mũi, không khỏi cảm thấy buồn cười, nội dung vở kịch này có điểm cầu máu.

Nhưng, Nhạc Du Du lần này học thông minh hơn, một người lần trước, làm cho nàng lấy thân báo đáp, nàng còn có thể tiếp thu, lần này là hai người, vạn nhất cũng muốn nàng lấy thân báo đáp thì nàng không thể có biện pháp tiếp nhận, vì thế, liếc mắt đám người đang đánh nhau kia, Nhạc Du Du vẫn là quyết định chạy trước đi.

“Hai vị anh hùng, đại ân không lời nào cảm tạ hết được a, ta Nhạc Du Du đi trước một bước.” Nhạc Du Du hướng về phía hai người chấp tay, sau đó thúc giục lừa da lông ngắn chạy xa.

Thanh Long Bạch Hồ nghe xong Nhạc Du Du nói, có loại cảm giác dở khóc dở cười, chỉ là, người của đối phương võ công cũng không yếu, hơn nữa lại nhiều người, vì thế vẫn vô pháp tốc chiến tốc thắng, nhìn Nhạc Du Du chạy xa, bọn họ có thể tận lực đem tất cả mọi người này kéo ở chỗ này.

Nhạc Du Du một hơi chạy xa vài dặm, quay đầu nhìn lại, đã không không thấy người đuổi theo, lúc này mới không khỏi thở dài một hơi.

Chỉ là, không đợi nàng cao hứng bao lâu phía trước lộ liền lại bị người ngăn cản.

Nhạc Du Du nhận mệnh thở dài, xem ra bản thân mình lần này là chạy trời không khỏi nắng. Cũng được, vừa lúc đi xem cái người trăm phương ngàn kế muốn bắt người này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tấn vương phủ.

“Bản vương lại bị vương phi của người quăng đi.” Nam Cung Duệ vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở ghế trên.

“Cái này nằm trong dự liệu.” Lãnh Hạo Nguyệt khòe miệng nhất câu.

“Người nói sao ta dầu gì cũng là một vương gia?” Nam Cung Duệ bắt đầu nói lâm nhâm, “Dầu gì cũng là anh tuấn tiêu sái đi? Thế nhưng trên người nữ nhân của người một tác dụng cũng không có.” Nói xong không khỏi sờ sờ mặt mình, “Nàng thế nhưng mỗi lần đánh ta đều về mặt a...”

Lãnh Hạo Nguyệt khòe miệng run lên.

“Chẳng lẽ sức quyến rũ của ta giảm xuống, không được?” Nam Cung Duệ nói, cầm cái gương trên bàn lên trái phải chiếu chiếu, “Không có a, vẫn là đẹp trai như vậy a...”

Lãnh Hạo Nguyệt chịu không nổi liếc mắt: “Bản vương cho rằng, thế tử Bình Nam Vương lần này mặc thường phục vào kinh, chỉ sợ sẽ không là tới để cùng bản vương tham thảo sức quyến rũ của người có vấn đề đi?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Làm nữ nhân của bản cung

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nam Cung gia, đã từng bởi vì chiến công trác tuyệt mà được tiên hoàng phong làm BìnhNamvương, đây cũng là một họ vương duy nhất của Băng Diễm quốc. Nam Cung Duệ, Bình Nam Vương thế tử, thế tập tiêu vương gia. Lần này cái trang vào kinh, đương nhiên không phải để cùng Lãnh Hạo Nguyệt tham thảo vấn đề sức quyến rũ của hắn, mà hắn cần dò thám hướng đi trong triều một chút. Dù sao, mặc cho hoàng đế chọn người tiếp theo là ai, thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của BìnhNamvương.

Phụ vương của hắn lão BìnhNamvương luôn luôn không coi trọng Lãnh Huyền Nguyệt.

Vốn là muốn ở ban đêm xâm nhập vào Tấn vương phủ, để gặp Lãnh Hạo Nguyệt, lại không nghĩ rằng bị Tấn vương phi trốn đi vừa vọt đập lên, thế là, theo nàng chơi mấy ngày.

“Tiểu vương cho rằng hoàng thượng cần người làm thật tốt.” Trong tay Nam Cung Duệ đang thưởng thức khối bạc nho nhỏ kia, thật là đáng tiếc, hắn

sao lại không gặp nữ nhân này sớm một chút? Nữ nhân thú vị như vậy sao lại để cho tiểu tử Lãnh Hạo Nguyệt này nhanh chân đến trước đâu?

“Thế nhưng, bản vương đối ngôi vị hoàng đế luôn luôn không có hứng thú gì.” Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn hắn.

“Với tình trạng bây giờ, dường như ngươi không muốn làm cũng không được.” Nam Cung Duệ cười trên nỗi đau của người khác nhún nhún vai, bọn họ từ nhỏ đã biết nhau, đối với Lãnh Hạo Nguyệt, hắn hiểu biết khá nhiều, tuy rằng hắn không thích tranh quyền, thế nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không tranh, cũng không có nghĩa là hắn có thể coi thường tánh mạng con người xung quanh, “Nếu như thái tử lên ngôi, thì lần này ngươi cũng không thể giả ngu để qua được, người thứ nhất hắn muốn giết, nhất định là ngươi, còn bao gồm cả mấy trăm miệng ăn ở Tấn vương phủ.”

“Vì thế, không có hứng thú, nhưng không có nghĩa là sẽ không làm.” Lãnh Hạo Nguyệt hơi thờ dãi.

“Tiểu vương đến trước, phụ vương khai báo, dưới trướng BìnhNamvương có ba mươi vạn đại quân, tùy thời chờ đợi Tấn vương điều khiển.”

“Cha ngươi cái lão già kia sẽ không làm buôn bán lỗ vốn.” Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, “Nói đi, điều kiện gì?”

“Điều kiện gì chẳng lẽ ngươi không biết?” Nam Cung Duệ nhún mày.

“Bản vương có thể nhận lời vĩnh không tước phiên, BìnhNamvương đòi đòi thế thế đô hội địa vị bảo đảm dưới một người trên vạn người, thế nhưng về phần muối muối của ngươi thôi...”

“Này, muối muối kia của ta từ lúc năm tuổi đã lập chí phải gả cho ngươi, ngươi cũng không biết, bốn năm trước khi nàng nghe nói ngươi muốn kết hôn với Minh Nhu, thiếu chút nữa đã thất cổ, về sau nghe nói ngươi ngốc nghếch, nàng thiếu chút nữa đã rời nhà trốn đi tìm ngươi, may mắn ta phát hiện kịp lúc.” Nam Cung Duệ liên kêu lên, “Năm nay nàng cũng thế, mỗi ngày đều âm ỉ muốn tới gả cho ngươi, cha ta bị nàng làm cho đau đầu...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhàn nhạt cười: “Bản vương đã cưới vợ, sợ rằng chỉ có thể phụ lòng Lan nhi muối muối.”

“Ai.” Nam Cung Duệ vừa nghe xong, nhất thời nhụt chí, “Nha đầu kia sau khi nghe xong, sợ rằng lại muốn thương tâm đến chết, năm mươi một tuổi chỉ biết cầm dải bạch lăng muốn treo ngực lên, hiện tại mười lăm tuổi, còn không biết sẽ làm những cái gì đâu... Kỳ thực là, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường a, nhất là chờ ngươi sau khi lên ngôi, hậu cung kia đẹp thì càng nhiều, vì thế...”

“Không thể.” Lãnh Hạo Nguyệt không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, Nhạc Du Du nói tình yêu chân thành giống như chung sống suốt đời một đôi một người, vì thế, hắn sẽ không cưới thiếp, cho dù làm hoàng đế, hắn cũng sẽ không lập phi, hắn chỉ biết có một hoàng hậu, đó chính là Nhạc Du Du. Nhất là từ lần ra đi này của Nhạc Du Du, hắn mỗi ngày đều không được nghe đến thanh âm của nàng, không nhìn thấy nét mặt của nàng, trong lòng lại có cảm giác đặc biệt không nở, điều này cũng làm cho hắn chân chính ý thức được, nguyên lai chính mình đã sớm yêu nàng trong lúc vô tình, sớm đã thành thói quen có nàng trong cuộc sống, hắn chỉ có một lòng, vì thế, không có biện pháp đồng thời cùng yêu một nữ nhân khác nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, Thanh Long Bạch Hồ bỗng nhiên xuất hiện.

“Thịnh vương gia trách phạt.” Hai người vừa vào cửa liền quỳ rạp xuống đất.

“Các ngươi không phải là ám vệ của vương phi sao? Tại sao lại trở về?” Nam Cung Duệ kỳ quái nhìn bọn họ.

Tâm Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên liền nhói lên, Thanh Long Bạch Hồ trung thành vô cùng, nếu như không có việc gì đặc biệt, thì sẽ không bỏ Nhạc Du Du lại chính mình hồi phủ, nên bây giờ chỉ có một khả năng, đó chính là Nhạc Du Du đã xảy ra chuyện, nghĩ tới đây, không khỏi hốt hoảng đứng lên: “Nàng làm sao vậy?”

“Vương phi bị người bắt đi.” Thanh Long Bạch Hồ vẻ mặt ảo não, “Thịnh vương gia trách phạt.”

Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe xong, chân mày trong nháy mắt nhướng lên, sau đó hướng Thanh Long Bạch Hồ khoát khoát tay: “Các ngươi tự đi xuống lĩnh phạt đi.”

Hai người lập tức cam tâm tình nguyện đi lĩnh phạt, bọn họ thất trách, vương gia không lấy mạng của bọn họ, đã là khai ân.

“Ta nghĩ, ta hẳn là đoán được người bắt nữ nhân kia là ai.” Nam Cung Duệ bỗng nhiên mở miệng, “Trừ hắn ra, ta nghĩ không ai có thể làm chuyện nhảm chán như thế.”

“Ta cũng đoán được.” Lãnh Hạo Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nếu như hắn dám dấn thương một sợi lông của Nhạc Du Du, Lãnh Hạo Nguyệt hẳn thề rằng nhất định sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.

Phù Thái tử.

Nhạc Du Du đang ngồi ở mép bàn nhân nhả uống trà ăn điểm tâm, bên cạnh còn có hai nha đầu hầu hạ. Nàng đang suy nghĩ khả năng tính toán trốn chạy. Từ lúc nàng vừa vào phủ thái tử, nàng đã hiểu, Lãnh Hạo Nguyệt này quá âm hiểm, hẳn là muốn dùng nàng để uy hiếp Lãnh Hạo Nguyệt.

Nàng tuy rằng đang tức giận Lãnh Hạo Nguyệt thế nhưng, không có nghĩa là nàng sẽ giúp đỡ người khác đối phó hắn, vấn đề nguyên tắc đó vẫn ở trong lòng Nhạc Du Du nàng, vô luận như thế nào, ta vẫn là người của Tấn vương phủ, tức giận kia cũng chỉ là ân oán cá nhân giữa nàng cùng Lãnh Hạo Nguyệt mà thôi.

“Lục đệ muội biệt lai vô dạng a.” Lãnh Huyền Nguyệt vẻ mặt đang cười đi đến, khẽ phát tay, hai nha đầu kia liền lui ra ngoài.

“Thái tử ca ca khách khí.” Nhạc Du Du cười so với hắn còn xán lạn, “Chỉ là không biết thái tử ca ca bắt ta tới đây là vì cái gì?”

“Lời ấy của Đệ muội sai rồi, tại sao có thể là bắt đâu?” Lãnh Huyền Nguyệt vừa nghe xong thẳng lắc đầu, “Bản cung lại rất có thành ý thỉnh đệ muội qua đây một lần a.”

“A.” Nhạc Du Du khoa trương gật gật đầu, “Nguyên lai phương thức mời người của thái tử là không giống với người bình thường a, lại mạnh mẽ điểm huyết mang đến...” Giọng nói kia mang theo ý rất khinh bỉ.

Lãnh Huyền Nguyệt căn bản không để ý tới sự miệt thị trong giọng nói của Nhạc Du Du.

“Quên đi, vẫn là nói rõ đi, bắt ta đến đây rốt cuộc để làm cái gì.” Nhạc Du Du cũng không có tâm tình nói với hắn, “Nếu như chỉ là một lần, như vậy, hiện tại trà cũng đã uống, điểm tâm cũng đã ăn, chúng ta nói cũng nói, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng là không quấy rầy.” Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu Du Du, ngươi cho là vào phủ thái tử của bản cung sẽ dễ dàng đi ra như vậy sao?” Lãnh Huyền Nguyệt thoáng cái đã chặn lối đi Nhạc Du Du, cũng thuận thế nắm ở hông của nàng, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cánh hoa của môi nàng, “Biết không? Từ lần đầu tiên thấy ngươi, bản cung liền có hứng thú đối với ngươi...”

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, thế nhưng lại không thể tránh được, bởi vì nàng căn bản là tránh không thoát chỉ có thể trừng mắt xem thường nhìn Lãnh Huyền Nguyệt, gặp qua nhiều kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như thế.

“Làm nữ nhân của bản cung.” Lãnh Huyền Nguyệt chậm rãi để sát người vào Nhạc Du Du, sau đó nhẹ nhàng quét môi của nàng một chút, uh, đúng như trong tưởng tượng mềm như nhau.

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy trong bụng bắt đầu sôi lên, xong, không biết thời đại này có bát tử tiêu độc dịch hay không, nàng cảm thấy nàng hiện tại toàn thân đều cần tiêu độc

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Hắc hối hận

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Biểu hiện của Lãnh Huyền Nguyệt làm cho Nhạc Du Du thấy vô cùng kỳ quái, cũng buồn bực dị thường.

Nàng sẽ không ngây thơ cho rằng Lãnh Huyền Nguyệt thật sự đã yêu nàng, dù sao lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã tặng hắn một quyền.

“Suy nghĩ thật kỹ đề nghị của bản cung một chút nga.” Lãnh Huyền Nguyệt đem Nhạc Du Du ôm ở tại trước ngực, môi nhẹ nhàng ngậm vào vành tai của nàng, “Chờ bản cung sau khi lên ngôi, ngươi chính là Hoàng quý phi, này so với một vương phi nhỏ nhỏ tôn quý hơn rất nhiều...”

“Vậy Minh Nhu của ngươi đâu?” Nhạc Du Du cười lạnh một tiếng, người nam nhân này thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào.

“Nàng làm sao có thể so được với ngươi đâu?” ngón tay của Lãnh Huyền Nguyệt nhẹ nhàng nâng lên luồn qua mái tóc của Nhạc Du Du, nhẹ nhàng thưởng thức, “Nàng bắt quá là tiện nữ nhân.”

Nhạc Du Du gật đầu: “Nàng xác thực là đủ tiện.” Bảo nàng lấy một nam nhân nàng không thương, rồi hết lần này tới lần khác muốn yêu một nam nhân như cỏ rác, đây không phải là tiện thì là cái gì a, “Nhưng, ta dù sao cũng là Tấn vương phi, làm sao có thể ở cùng với ngươi?” Nhạc Du Du nhíu mày, “Như vậy, đối với danh tiếng thái tử của ngươi tựa hồ cũng không tốt lắm đâu?”

“Thế nhưng, nếu thẳng góc kia đã chết đâu?” Lãnh Huyền Nguyệt mỉm cười.

Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, chẳng lẽ, hắn muốn giết Hạo nhi?

“Phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, lập tức bản cung sẽ đăng cơ...” Lãnh Huyền Nguyệt cười ái muội, “Ngươi theo bản cung, đến lúc đó có thể miễn cho

tội liên lụy.”

“Vậy ta chẳng phải là nên cảm ơn ý tốt của Thái tử thật tốt sao?”

“Biết là tốt rồi.” Lãnh Huyền Nguyệt môi quét qua Nhạc Du Du một chút, lúc này mới buông lỏng tay ra, “Suy nghĩ thật kỹ một chút đi, bản cung chờ một ngày ngươi gạt đầu.” Nói xong, xoay người xuất môn, “Xem thật kỹ người ở bên trong.”

“Dạ, thái tử.”

Nhạc Du Du nóng nảy, làm sao bây giờ? Lãnh Hạo Nguyệt gặp nguy hiểm a, nhưng, nàng căn bản không ra được, cũng chỉ có thể lo lắng suông.

Trong thư phòng.

Bạch Triển Bằng đã sớm chờ ở nơi đó.

“Lão hỗn đản này.” Lãnh Huyền Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu.

“Hoàng thượng đã lập ý chỉ thoái vị trước chúng ta, đồng thời giao vào trong tay Tấn vương.” Chân mày Bạch Triển Bằng cũng nhíu lại, “Ngọc tỷ liên quan cũng đã biến mất, chỉ sợ là cùng ở trong tay của Tấn vương đi.”

Lãnh Huyền Nguyệt ánh mắt khép hờ một chút, lại bỗng nhiên nở nụ cười: “Vậy cũng không có nghĩa là hẳn nhất định có thể lên ngôi thành công.”

“Thái tử ý là...”

“Đừng quên, Tấn vương phi lại còn đang ở trong tay của chúng ta a.” Lãnh Huyền Nguyệt khoe miệng quyền rũ, lực độ của hân thể nhưng không phải là thánh.

“Nếu như Tấn vương không hề dẫm vào vết xe đổ của bốn năm trước?”

“Vậy cũng nói không chính xác đâu.” Lãnh Huyền Nguyệt ý vị thâm trường nở nụ cười.

Nhạc Du Du không nghĩ tới Minh Nhu sẽ đến tìm nàng.

“Nhạc Du Du, chúng ta lại gặp mặt.” Minh Nhu nhìn Nhạc Du Du, trong mắt liền không tự chủ tràn đầy cừu hận cùng đồ kị.

Nhạc Du Du nhìn Minh Nhu, nói thật, đây là nàng lần đầu tiên thấy rõ ràng diện mạo của nữ nhân này, không thể phủ nhận, nàng lớn lên thật đẹp, nhất là trên hai má một đôi má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, đừng nói đến nam nhân, chính là nữ nhân cũng nhìn không được nữa muốn nhìn nhiều hơn, nói thật là, đôi mắt mỹ nhân như thế, không tự ti đều là giả.

“Song có lẽ, bản vương phi thật sự không phải rất muốn thấy ngươi.”

“Ha ha.” Minh Nhu bỗng nhiên liền nở nụ cười, “Ngươi nghĩ rằng ta muốn nhìn thấy ngươi sao?”

“Vậy sẽ không tiễn, cửa ở bên kia.” Nhạc Du Du đuổi lại thất lưng, “Bản vương phi muốn nghỉ ngơi.”

“Nhạc Du Du, đừng cho là không biết xấu hổ, có tin ta hiện tại là có thể một chương đập chết ngươi hay không?” Minh Nhu ánh mắt lạnh lẽo.

“Chắc chắn.” Nhạc Du Du nhìn không được lác đác, “Người này a, nhất là nữ nhân, nếu như dụng tâm không tốt, cho dù lớn lên có đẹp thì cũng chỉ là không công tạo thành một cái túi da đẹp mà thôi.”

“Ngươi...”

“Ngươi bây giờ có thể một chương đập chết ta.” Nhạc Du Du rất bất nhả lại đuổi cái thất lưng, “Thế nhưng, bản vương phi tin, thái tử cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ngươi cho là thái tử thực sự sẽ thích? Cười nhạo, thái tử chân chính thích thể nào ta...”

“Thái tử có thích ta hay không? Ta cũng không cần biết, thế nhưng, còn ngươi? Cũng đừng lại lừa mình dối người.” Nhạc Du Du không kiên nhẫn cắt đứt lời của nàng, “Chẳng lẽ lâu như vậy ngươi còn nghĩ không ra? Thái tử thực sự muốn để ý lời của ngươi sao, làm sao ngay cả danh phận cũng không cho ngươi? Đừng quên, ngươi cũng là vì thái tử vị hân mà hi sinh rất nhiều a.” Hi sinh nhan sắc đi quyền rũ nam nhân khác, đây cũng là việc không phải người bình thường đều làm được đâu.

Sắc mặt Minh Nhu trong nháy mắt trắng bệch, Nhạc Du Du đâm chỗ đau của nàng.

“Được rồi, ngươi nên trở về đi, đừng để bị thái tử biết, sợ rằng sẽ đối với ngươi sẽ bất lợi.” Nhạc Du Du hướng nàng khoát khoát tay, “Bản vương phi bây giờ đối với thái tử có giá trị dụng rất cao, vì thế, ngươi nên thu hồi lại ý niệm giết ta trong đầu đi.”

Minh Nhu nắm chặt tay thành quyền đầu, thế nhưng cuối cùng rồi lại phải buông lỏng ra.

Nhìn bóng dáng Minh Nhu rời đi, Nhạc Du Du nhìn không được thờ dài, nữ nhân đáng thương thật đáng buồn a.

Kỳ thực, Nhạc Du Du cũng biết mình rốt cuộc bị giam ở vị trí nào của phủ thái tử, từ lúc gian phòng này, ăn uống rồi không rời đi, thậm chí, ở đây cửa sổ cũng không có, một ngày hai mươi bốn canh giờ đều là đốt ngọn đèn dầu, nàng cũng không biết bây giờ là ban ngày hay là buổi tối.

Nhạc Du Du càng không biết là, phủ thái tử đã bị một nhóm lại một nhóm hắc y nhân tiến hành tìm tòi, chỉ là, nơi ở của nàng là một tầng hầm ngầm, những người đó hồi lâu không tìm được mà thôi. Còn có chính là việc hoàng thượng băng hà, tân hoàng gần đăng cơ, toàn bộ Băng Diễm quốc bắt đầu phong vân té lũ, tình hình hết sức căng thẳng.

Quốc không thể một ngày không có vua, hoàng thượng băng hà, việc cấp bách chính là lập tân hoàng khác. Được Bạch Triển Bằng dẫn đầu phái thứ nhất của Thái tử Lãnh Huyền Nguyệt, dù sao hắn cũng là thái tử, thái tử lên ngôi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thế nhưng, một phái khác cho rằng cho dù là thái tử muốn đăng cơ, cũng phải dựa theo lệ cũ, phải có di chiếu thoái vị của hoàng thượng cùng ngọc tỷ truyền quốc a, không có cái đó, cho dù là thái tử cũng không thể danh chính ngôn thuận đăng cơ.

Hai phái nhất thời tranh luận không ngừng.

Cùng lúc đó, trong dân chúng bỗng nhiên có một tin đồn, nói là Tấn vương Lãnh Hạo Nguyệt được thần y Lạc Băng cứu trị, lại được trời quan tâm, di chứng của sự ngu dại chỉ trong một đêm đã khỏi, hoàng thượng đã đem ngọc tỷ truyền cho Tấn vương...

Tin tức này giống như con sóng, cấp tốc ở trước mặt dân chúng mọi người lan tràn mở ra.

Lãnh Hạo Nguyệt bốn năm nay, lần đầu tiên lấy bộ dáng của một người bình thường xuất hiện ở trước mặt mọi người, khuôn mặt hoàn mỹ đẹp như tượng, mái tóc đỏ rực dài đến thắt lưng, một màu đỏ rực của thiên lý mã “Liệt hỏa”, nhưng hết lần này tới lần khác một thân trường bào nguyệt sắc, ánh mắt kia thật sự là quá mạnh mẽ.

Người chung quanh đều không khỏi nhìn có chút ngây người.

Lãnh Hạo Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, toàn bộ phủ thái tử cơ hồ đều bị hắn lật đến tận trời, thế nhưng đều không tìm được hình bóng của Nhạc Du Du, hắn thực sự lo lắng, bởi vì Lãnh Huyền Nguyệt không phải Hoa Hồ Điệp, lại càng không là Nam Cung Duệ, hắn chính là tiểu nhân, Nhạc Du Du rơi vào trong tay của hắn, có phải đã ném chút khổ sở không, không biết nữ nhân kia có thể chịu được hay không, hắn cũng thực sự hối hận, hắn không nên thả nàng rời đi, sớm biết rằng như vậy, hắn tình nguyện để cho nàng hận chính mình, cũng sẽ không để nàng xuất phủ a...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Nàng cũng hối hận

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhóm Lãnh Hạo Nguyệt tại hoàng cung xuất phát. Trong lòng mọi người cũng đều nhận định hoàng đế nhất định sẽ là Lãnh Hạo Nguyệt. Nhưng vào lúc này, một hạ nhân bỗng nhiên chặn đường đi của bọn họ.

“Người nào?” Thị vệ đại nội tổng quản đang dẫn đường bước lên phía trước quát, lúc này không thể có bất kỳ sai lầm nào.

“Tiểu nhân là thay người truyền tin.” Người nọ nói đem một phong thư giao qua..., “Cần phải mời trao đích thân cho Tấn vương gia.”

Thị vệ không dám chậm trễ, vội vàng lấy thư quay đầu lại giao cho Trình Dật.

“Vương gia.” Trình Dật nhiều lần kiểm tra phong thư một chút, lúc này mới xoay người giao cho Lãnh Hạo Nguyệt.

Lãnh Hạo Nguyệt giương mắt nhìn người truyền tin phía trước một chút, sau đó tiếp nhận thư xé mở phong bì, chỉ liếc mắt một cái chân mày liền không khỏi nhíu lại.

“Làm sao vậy?” Trình Dật trong lòng không khỏi có cảm giác xấu.

Lãnh Hạo Nguyệt không nói gì, tiện tay đem thư đưa cho Trình Dật.

“Thật hèn hạ.” Trình Dật liếc mắt nhìn lại đưa cho Long Ngâm, “Vương gia chuẩn bị làm sao bây giờ?”

“Đại sư huynh, người lập tức trở về phủ, thông tri Ngọc thúc làm tốt chuẩn bị rút lui.” Lãnh Hạo Nguyệt trầm ngâm một chút, bắt đầu hạ mệnh lệnh, “Nhi

sư huynh, người đi triệu tập đội ngũ, làm tốt việc tiếp ứng.”

“Vương gia, người...” Hai người thần tình đều có điểm phức tạp, chẳng lẽ một màn bốn năm trước lại muốn tái diễn sao?

“Bản vương biết đang làm cái gì.” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, “Nàng cùng Minh Nhu không giống nhau.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng.” Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu, “Đại sư huynh, nếu như là Thanh Thanh gặp nạn, người sẽ làm như thế nào?” Sau đó lại thần tình phức tạp liếc mắt nhìn Long Ngâm, “Nhị sư huynh, nếu như lúc này là Hạo nhi gặp nạn, người lại sẽ làm như thế nào?”

Trình Dật cùng Long Ngâm đều hơi sững sốt, không nghĩ tới hẳn lại có thể hỏi như thế, cũng không nghĩ tới nguyên lai hẳn vẫn luôn biết tâm tư của hẳn..

Long Ngâm ngậy ngốc sững sốt một chút nhưng nở nụ cười, từ nội tâm phát ra ý cười, trong lúc nhất thời thậm chí còn có cảm giác làm cho trời đất sáng lạn, mặc dù mình còn chưa kịp biểu lộ, thế nhưng nguyên lai Hạo nhi đã hiểu được, hơn nữa cũng không có coi thường chính mình, Nhạc Du Du nói đúng, thích ai thì không có sai, vì thế, hẳn cảm giác mình đáng giá, lúc này Hạo nhi có chuyện, đừng nói là ngôi vị hoàng đế, kể cả mệnh hẳn cũng sẽ không keo kiệt, thế là cái gì cũng không nói, dẫn đầu xoay người ly khai.

Trình Dật cũng hướng hẳn gật gật đầu, sau đó thúc ngựa ly khai.

“Đến Phủ thái tử.” Nhìn hai người rời đi, Lãnh Hạo Nguyệt lúc này mới ra lệnh một tiếng, quay lại đầu ngựa hướng phía phủ thái tử mà đi.

Trong phủ Thái tử.

Nhạc Du Du sột ruột đi qua đi lại, nàng biết Lãnh Hạo Nguyệt nếu có thể giả ngu nhiều năm như vậy, kỳ thật tâm cơ hẳn không phải là người bình thường có thể so sánh, ít nhất nàng không sánh bằng, vì thế, không dễ dàng đã bị Lãnh Huyền Nguyệt lừa gạt như vậy, vừa nghĩ như thế cũng là bình tĩnh lại.

Chỉ là, cảm giác không biết ngày đêm này đích xác dễ làm cho người ta phát điên, căn bản cũng không biết mình bị giam mấy ngày, mỗi ngày trừ ăn ra thì là ngủ, thỉnh thoảng cái kẻ buồn nôn Lãnh Huyền Nguyệt kia cũng sẽ tới khiến nàng buồn nôn một hồi, thế nhưng, nàng hiện tại hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nàng bắt đầu hối hận lúc trước thời gian đại học sao không đi học chế thuốc? Như vậy có phải là có thể phối độc được gì gì đó tùy thân mang theo hay không, hiện tại có thể cho thái tử này một chút, đỡ phải hẳn mỗi ngày qua đây ăn đậu hũ của mình.

Chỉ là, trên thế giới này cái gì cũng có, chỉ không có bán thuốc hối hận, hơn nữa, nàng cũng không nghĩ tới chính mình sẽ xuyên qua a, nếu như nghĩ tới, nàng sẽ chỉ định mang theo 79 khẩu súng tự động tới, trước đưa cái này làm cho Lãnh Huyền Nguyệt thành tổ ong vô vè, bất quá, cái này cũng chỉ có thể giấu lại. Vì thế, nàng Nhạc Du Du quyết định, chỉ cần có thể đi ra ngoài, nhất định phải cùng Thanh Thanh học dụng độc một ít, tuy rằng chưa thấy qua Thanh Thanh dụng độc, thế nhưng giống như hiểu ý đều hiểu độc, nói như vậy sau này còn có thể lôi kéo Thanh Thanh cùng nhau lưu lạc giang hồ đâu, nàng hạ độc người ta, Thanh Thanh giúp đỡ giải độc, như vậy, tất cả tiền đều làm cho các nàng buôn bán được lời...

Thế nhưng, ngay lúc mơ ước kiếm tiền của Nhạc Du Du biến thành thiên hạ tài phú, bỗng nhiên đã bị người từ trong chốn kéo lên.

“Ai a? chán ghét như thế.” Nhạc Du Du bất mãn lắm lắm.

“Tần vương phi thật là nhàn nhã đi chơi.” Lãnh Huyền Nguyệt vẻ mặt ôn hòa cười, “Ăn ngủ hai thứ không làm a.”

“Cái này cũng không phải do thái tử ca ca ban ân a.” Nhạc Du Du cũng nhìn hẳn nở một nụ cười ôn hòa, “Để cho ta ở thoải mái ăn cũng thoải mái a, khoan hãy nói, ta đều không muốn đi đâu.”

“Thật vậy chẳng?” Lãnh Huyền Nguyệt chột nhứ này, “Lời này nếu để cho lục đệ nghe được sẽ thật thương tâm a, hẳn thế nhưng lại đem phủ thái tử của bản cung thiếu chút nữa trở mình hướng lên trời, chỉ tiếc, cái chỗ này...” Nói xong, hẳn ngừng đầu đánh giá cái phòng này một chút, “Cái chỗ này là mặt thất của bản cung, người bình thường là tìm không được.”

Nhạc Du Du trong lòng hơi khê động, hẳn lại một mực đi tìm chính mình? Hạo nhi lại không có quên chính mình? Nghĩ tới đã cảm thấy mũi có chút chua xót, sớm biết mình mang đến phiền phức cho hẳn, cũng sẽ không bốc đồng chạy trốn...

“Làm sao vậy, Tần vương phi của ta?” Lãnh Huyền Nguyệt một tay nâng cằm Nhạc Du Du lên, “Có phải nhớ hẳn hay không?”

“Đúng vậy, ta chính là nhớ hẳn.” Nhạc Du Du khóe miệng nhát câu, “Ta còn muốn chỉ cần ta trở lại bên cạnh hẳn vĩnh viễn không sẽ rời hẳn đi.”

“Phải không?” Lãnh Huyền Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, “Thật đúng là phu thê tình thâm đâu, nghe xong bản cung cũng cảm thấy cảm động.”

“Kỳ thực giấu lại đi.” Nhạc Du Du tựa đầu hơi lắc lắc, nàng chán ghét cái hơi thở của đàn ông này, “Người thật đúng là thật đáng thương.”

“Người nói cái gì?” Lãnh Huyền Nguyệt trên tay không khỏi bỏ thêm khí lực, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Du Du thoáng cái liền nhú lại.

“Ta nói người thực sự quá đáng thương.” Tuy rằng cảm đau nhói, thế nhưng Nhạc Du Du vẫn là quật cường cười nhìn hẳn, “Cũng không có người yêu thật sự, cũng không có ai yêu người thật sự, hoặc là nói, có người yêu người, thế nhưng người căn bản không hiểu được không quý trọng, vì thế, ta nói người thực sự là quá đáng thương, một không có người yêu, cùng cái xác không hồn căn bản cũng không có khác nhau...”

“Phải không?” ánh mắt của Lãnh Huyền Nguyệt thoáng cái trở nên âm ngoan lên, có thể là điều Nhạc Du Du nói làm cho hắn không thoải mái, để lại mặt Nhạc Du Du ngay ngắn, “Như vậy bản cung rất muốn nhìn, nếu như ngươi trở thành nữ nhân của bản cung, hắn còn có thể yêu ngươi hay không...”

“Ngươi, ngươi...” Lãnh Huyền Nguyệt nói làm cho Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, “Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi cứ nói đi?” Lãnh huyền nguyệt âm hiểm cười một tay nắm ở thắt lưng Nhạc Du Du, sau đó cúi đầu ngâm vào môi của nàng.

“Ồ ô...” Nhạc Du Du liều mạng đánh Lãnh Huyền Nguyệt, nỗ lực lắc đầu tách ra hôn môi của hắn, “Ngươi chó làm loạn, ngươi hỗn đản...”

Thế nhưng, đối với dục hòa bốc lên của nam nhân, vẫn là cấp bậc cảm thú, Nhạc Du Du giãy dụa không chỉ không có tác dụng, trái lại càng khơi dậy thêm ham muốn chinh phục của hắn.

Chỉ là nhẹ nhàng vung, Nhạc Du Du cũng đã nằm trờ lại trên giường, sau đó, đã bị đặt ở dưới thân.

Chỉ nghe thấy “sát lạp” một tiếng, váy của Nhạc Du Du bị vạch tìm tòi, lộ ra màu cái yếm hồng phấn cùng quần lót.

“Lãnh Huyền Nguyệt, ngươi chết không từ tế được, ngươi đoạn từ tuyệt tôn...” Nhạc Du Du tuyệt vọng, nước mắt xoạch xoạch từ khóe mắt trượt rơi xuống, “Hạo nhi, cứu ta...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Ngốc tướng công a

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng dường như bị cái gì đâm một chút, đau lợi hại, lòng nóng như lửa đốt hướng đến phủ thái tử, hắn chưa bao giờ biết, nguyên lai đi đến phủ thái tử lại xa như vậy.

Rốt cuộc, cửa lớn của phủ thái tử đã xuất hiện ở trước mắt.

“Để cho thái tử đi ra, nói cho hắn biết, bản vương tới.” Lãnh Hạo Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn thủ vệ phủ thái tử.

Thủ vệ kia vừa nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, sớm có người chạy vào đi bẩm báo.

Lúc này, Lãnh Huyền Nguyệt một thân dục hỏa đem Nhạc Du Du đặt ở dưới thân, hắn bắt đầu chẳng qua chỉ mạng theo tính chất trả thù, thế nhưng, lúc hôn lên môi Nhạc Du Du, nơi mềm mại nói không nên lời thế nhưng làm cho hắn muốn ngừng mà không được, hắn thật muốn muốn nữ nhân này.

Thế nhưng, sự tình đâu? Cho tới bây giờ cũng sẽ không vì ý chí mà rời đi, Lãnh Huyền Nguyệt cũng không muốn để cho người khác quấy rầy chuyện tốt của hắn, thế nhưng, hắn đã quên trước khi tìm đến Nhạc Du Du đã sai người đi đưa tin cho Lãnh Hạo Nguyệt, vì thế, chuyện tiến triển này không đi xuống cũng chỉ có thể do hắn, là chính hắn phá hủy chuyện tốt của mình.

Nhạc Du Du vốn đã tuyệt vọng, nàng làm một người hiện đại, chuyện này sẽ không quá để ý, thế nhưng, điều nàng lưu ý chính là người nam nhân này không phải người nàng yêu, điều này làm cho nàng không thể nhẫn nhịn, nàng không biết nên đi đối mặt với Lãnh Hạo Nguyệt như thế nào.

Bất quá, lúc hai người đang ở trạng thái “nguy hiểm” thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa gấp.

“Điện hạ, Tấn vương tới.”

Nhạc Du Du cho tới bây giờ không cảm thấy hai chữ Tấn vương nghe dễ nghe như thế, chính là chỗ này lúc nàng đem theo tuyệt vọng sát biên giới kéo lại, nàng lại sống đến giờ.

Lãnh Huyền Nguyệt đầu tiên là thân thể cứng đờ, lập tức hơi nở nụ cười, dục hỏa với quyền lực trước mặt vẫn là bại hạ trận.

“Hắn tới thật là đúng lúc a.” Lãnh Huyền Nguyệt nhẹ hôn lên môi Nhạc Du Du kiểu một chút, “Vốn cho là hắn sẽ không tới, không nghĩ tới, địa vị của ngươi trong lòng hắn lại cao như vậy, chỉ không biết có thể cao hơn ngôi vị hoàng đế hay không đây?”

“Vậy thử đi xem đi.” Nhạc Du Du khinh bỉ liếc hắn một cái.

“May mắn bản cung không thực sự muốn ngươi, bằng không, chỉ sợ ngươi liền không đáng giá...” Nói xong, Lãnh Huyền Nguyệt xoay người rời giường,

mặc dù có điểm không muốn, thế nhưng vẫn là phải đi.

Lúc này, hai nha đầu kia đi đến, thay Lãnh Huyền Nguyệt quần áo nón này chỉnh tề, lại qua đây giúp Nhạc Du Du quần áo.

“Lấy tay bên của các người ra.” Nhạc Du Du lạnh lùng bỏ qua các nàng, “Tự ta sẽ mặc.” Nói xong xuống giường cầm quần áo lên, hai nha đầu kia chỉ thấy xấu hổ lui qua một bên. Nhạc Du Du cầm lấy váy, phát hiện đã bị xé nát, thế nhưng, nàng vẫn mặc vào, đây là y phục của nàng ở Tấn vương phủ, nàng không thích y phục thái tử chuẩn bị cho nàng, nàng ngại bẩn.

Nhưng làn váy bị rách một bên, nàng đơn giản đem một bên kia cũng vạch ra nốt, như vậy vừa lúc đối xứng, giống như sườn xám.

Động tác của Nhạc Du Du làm cho người bên cạnh đều sùng sốt, bất quá, Nhạc Du Du không thèm nhìn phản ứng của bọn họ, nàng muốn làm như thế nào cùng bọn họ không có một xu quan hệ.

Lãnh Huyền Nguyệt khoe miệng nhếch lên, nữ nhân này thật có cá tính, so với nữ nhân bên cạnh hần hoặc hơi tý thừa dạ hoặc giả vờ kiêu mị thoát nhìn thoải mái hơn nhiều, hần tựa hồ có điểm không muốn buông tay nữ nhân này ...

Chỉ là, đó cũng là lúc hần leo lên ngôi vị hoàng đế.

“Đi thôi, Tấn vương phi.” Lãnh Huyền Nguyệt làm một tư thế mời, “Nên đi gặp nam nhân kia của người một chút.”

Nhạc Du Du cũng không thèm nhìn hần, xoay người liền đi ra ngoài. Ra khỏi cửa phòng, Nhạc Du Du lúc này mới phát hiện nguyên lai phòng này là xây ở dưới đất, phải leo một dãy hành lang thật dốc, sau đó leo lên mấy bậc thềm, liền xuất hiện một cửa ngầm.

Trước cửa ngầm, có nha đầu qua đây bịt kín mắt nàng, sau đó mới mở cửa ngầm ra, đem nàng dẫn đi ra ngoài. Hần là sợ nàng biết vị trí của phòng tối này, hình như lại đi qua một cửa phòng nữa, Nhạc Du Du biết cuối cùng đã tới bên ngoài, bởi vì nàng cảm nhận được sáng.

Lại đi được một hồi, lúc này mới có người bỏ dây bịt mắt của nàng ra, đột nhiên tia sáng làm cho ánh mắt Nhạc Du Du rất khó chịu, không khỏi hơi đóng lại, sau đó mới thử chậm rãi mở, phát hiện đã đến ở ngoài cửa của Phủ thái tử.

“Tướng công.” Nhạc Du Du mở mắt đầu tiên đã nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt ở đối diện mắt lập tức hồng, không khỏi muốn xông qua, lại bỗng nhiên thấy hai thanh bảo kiếm sáng loáng qua đây, sau đó gác ở hai bên cổ của nàng, sợ hãi làm cho nàng nhất thời dừng lại cước bộ.

“Nuơng tử.” Lãnh Hạo Nguyệt tâm hơi đau xót, thế nhưng rất nhanh liền khắc chế tình cảm, hần biết, hiện tại là đầu trận tuyến hần không thể tự rối loạn.

“Lục hoàng đế, đều nói người là người tình cảm, xem ra thực sự không phải giả a.” Lãnh Huyền Nguyệt lúc này âm dương quái khí đã đi tới, một tay kéo Nhạc Du Du qua, sau đó xoay người đi đến bên cạnh chiến mã.

“Lãnh Huyền Nguyệt, người rút cuộc muốn làm sao?” Ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt lạnh tới cực điểm, làm cho Linh Lung bên cạnh hần đều không khỏi rung mình một cái.

“Không có gì, muốn cứu vương phi của người, liền giao ra di chiếu cùng ngọc tỷ.” Lãnh Huyền Nguyệt thúc mã đi về phía trước hai bước, thế nhưng, một thanh chủy thủ đã để ở tại trên cổ Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt ở đối diện, nhiều ngày không gặp như vậy, hần đã gầy đi một ít, thế nhưng, bỏ đi sự giả vờ ngu dại ngây thơ, lại càng lộ vẻ anh tuấn bất phàm, cũng càng có sức quyến rũ nam nhân, lúc này trong lòng của nàng cực kỳ mâu thuẫn, nàng không nghĩ tới Lãnh Huyền Nguyệt sẽ để cho Lãnh Hạo Nguyệt dùng ngôi vị hoàng đế đến trao đổi nàng, nàng hi vọng Lãnh Hạo Nguyệt sẽ đáp ứng, điều kia chứng tỏ địa vị của mình ở trong lòng hần rất nặng, thế nhưng lại không hy vọng hần đáp ứng, dù sao bốn năm trước hần đã bỏ lỡ một lần, lần này lại bỏ lỡ, chỉ sợ cũng vĩnh viễn đều không có cơ hội...

Nhạc Du Du liền thần tình phức tạp nhìn Lãnh Hạo Nguyệt như vậy.

Mà lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt cũng đồng dạng nhìn nàng không chớp mắt, tóc của nàng có điểm mất trật tự, y phục của nàng tựa hồ bị đập vỡ vụn...

Bỗng nhiên, Lãnh Hạo Nguyệt nhìn về phía Lãnh Huyền Nguyệt: “Người nếu dám đụng đến nàng, bản vương nhất định sẽ cho người sống không bằng chết.”

“Ha ha, nếu như người đến muộn một hồi, bản cung nói không chừng đúng là cầm giữ không được đâu...” Lãnh Huyền Nguyệt về mặt ái muội, cười âm trầm.

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt híp mí.

Lúc này, một tiếng vó ngựa vang lên, Trình Dật cùng Long Ngâm cơ hồ đồng thời chạy tới bên người Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó hướng hần gật gật đầu.

Lãnh Hạo Nguyệt lập tức từ trong lòng ngực móc ra di chiếu cùng ngọc tỷ: “Người muốn gì thì nó đang ở chỗ này, đem nàng thả, cái này liền thuộc về người.”

“Hạo nhi, không nên a...” Nhạc Du Du bỗng nhiên liền nở nụ cười, nguyên lai nàng ở trong lòng hần địa vị thực sự cao như vậy, cao hơn ngôi vị hoàng đế, thế này là đủ rồi, nàng ở trước mặt hoàng thượng đáp ứng phải chiếu cố hần cả đời, vì thế, nàng không thể liên lụy hần lại đã đánh mất những cái gì

nên thuộc về hắn.

“Nha đầu ngọc, mấy thứ này, ta nguyên bản vốn cũng không muốn.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng nở nụ cười, “Chỉ cần có nàng, nơi đó chính là khắp thiên hạ của ta.”

Nhạc Du Du cười cười, nước mắt liền rơi xuống, ngọc tướng công của nàng a...

“Đem di chiếu cùng ngọc tỷ ném qua đến, bản cung đã đem nàng đưa qua.”

“Cùng nhau ném.”

“Được” Lãnh Huyền Nguyệt trong nháy mắt điểm huyết Nhạc Du Du, sau đó đem nàng nói lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Rời đi

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt không chuyển mắt nhìn chăm chăm Lãnh Huyền Nguyệt, hắn biết, hắn ta là một tiểu nhân, căn bản không có khả năng tuân thủ lời hứa hẹn, di chiếu cùng ngọc tỷ hắn có thể không quan tâm, thế nhưng, hắn không thể để cho Nhạc Du Du ở trong tình trạng này.

Trình Dật cùng Long Ngâm tựa hồ cũng hiểu rõ lo lắng của Lãnh Hạo Nguyệt, vì thế sớm đã chuẩn bị kỹ càng.

Linh Lung tuy rằng không nói chuyện, thế nhưng, hai tay của nàng đã sớm giữ lại ngân châm, mặc kệ Lãnh Huyền Nguyệt có ra về hay không, bọn ta sẽ tổng hắn kỹ chăm.

Lãnh Huyền Nguyệt đương nhiên không chuẩn bị thực sự đem Nhạc Du Du tổng xuất đi, hắn muốn ngôi vị hoàng đế lại muốn nữ nhân này, vì thế, hắn làm bộ ném đi, nhưng lại đem Nhạc Du Du trực tiếp nâng lên, mà lúc này, di chiếu cùng ngọc tỷ trong tay Lãnh Hạo Nguyệt cũng đã ra tay, chỉ là, hắn cũng không ngọc mà ném cùng một chỗ, mà đồng dạng ném đồng tây hai hướng khác nhau.

Lãnh Huyền Nguyệt vội vàng phi thân lên, trước bay về phía ngọc tỷ, mà đồng thời, thị vệ của hắn cũng hướng về di chiếu bay đi.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng không nhàn rồi, trong nháy mắt Nhạc Du Du bay lên không, hắn cũng bay lên trời, hướng về phía Nhạc Du Du bay tới, mà Trình Dật cùng Long Ngâm đã ở trong nháy mắt xuất kiếm, một chạy đến chỗ Lãnh Huyền Nguyệt mà đi, một chạy đến chỗ thị vệ của hắn mà đi.

Ngân châm của Linh Lung cũng đồng thời bay ra ngoài.

Lãnh Hạo Nguyệt ôm lấy Nhạc Du Du, xoay tròn một vòng rơi xuống trên mặt đất, mà lúc này, xung quanh bỗng nhiên liền xuất hiện rất nhiều thị vệ, mỗi người đều cầm cung tiễn kéo ra: “Không được nhúc nhích.”

Trình Dật cùng Long Ngâm trong nháy mắt dừng tay trợ mắt nhìn ngọc tỷ cùng di chiếu rơi xuống trong tay Lãnh Huyền nguyệt, chỉ là, người có thể dừng lại, ngân châm đã xuất thủ liền dừng không được, Lãnh Huyền Nguyệt bởi vì bay tới lấy ngọc tỷ chờ thời gian phát hiện đã không còn kịp rồi, tuy rằng tránh thoát khỏi đại đa số, nhưng vẫn có một cây chui vào dưới bụng hắn.

Lãnh Huyền Nguyệt chỉ cảm thấy phía dưới đau xót, không khỏi nhượng mảy, thế nhưng, cũng rất mau vận công đem ngân châm ép đi ra, sau đó đứng thẳng lên.

Linh Lung thấy rõ, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

Lãnh Hạo Nguyệt ôm Nhạc Du Du, nhưng không đứng ở tại chỗ, bốn phía đều là người của thái tử, nói hắn là tiểu nhân thật đúng là không quá đáng.

“Lục hoàng đế, bốn năm trước bản cung nhất thời mềm lòng, bị người giả ngu lừa gạt, bỏ qua người, hôm nay còn muốn chạy, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.” Lãnh Huyền Nguyệt cố nén thân thể đau đớn, lạnh lùng cười, “Không muốn trở thành tổ ong vô về thì hãy ngoan ngoãn tự sát đi.”

“Lãnh Huyền Nguyệt, người là tiểu nhân đê tiện.” Nhạc Du Du nhin không được lớn tiếng mắng lên, “Người sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân sẽ bị gài bọ ắn...”

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, cứ mắng chửi đi, chờ hắn đã chết, bản cung sẽ đem người ầm lên long sàng, đến lúc đó chỉ sợ cũng mắng không được thôi...”

“Ngươi...” Nhạc Du Du tức giận thật muốn đi tới tát vào mặt hắn, trên đời này tại sao lại có thể có người vô sỉ như vậy? Đồng dạng đều là họ Lãnh, làm người khác biệt lớn như vậy chứ?

Lãnh Hạo Nguyệt vỗ vỗ vai Nhạc Du Du, giúp nàng giải huyết nói, sau đó hướng về phía Lãnh Huyền Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Ngươi xác định ngươi có thể giết bản vương như vậy?”

“Vây thử xem đi.” Tay của Lãnh Huyền Nguyệt vừa nhấc, thế nhưng, không như mong muốn mưa tên được hạ xuống, không khỏi hơi sững sờ.

Đúng lúc này, nghe thấy thanh âm ầm ầm, nguyên bản bộ thị vệ của thái tử đang giữ cung ở xung quanh cùng nóc nhà, bỗng nhiên liền không thể hiểu được tức khắc rơi xuống dưới, mỗi người miệng phun huyết đỏ, đi đời nhà ma.

Lãnh Huyền Nguyệt không dám tin tưởng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhưng vào lúc này, một một bóng dáng xán lạn bỗng nhiên liền xuất hiện ở trên nóc nhà bên cạnh còn có mười mấy thị vệ ăn mặc giống nhau như vậy.

“Xin lỗi các vị ở phủ thái tử, đã quên sớm thông báo cho các ngươi, bản công tử tới.” Hoa Hồ Diệp vẻ mặt kiêu ngạo hướng về phía mọi người bắn mị nhãn, “Tự giới thiệu một chút, bản thân chính là ai gặp đều thích, hoa gặp hoa nở, xe thấy xe ngừng vô địch mỹ nam, trong lòng của các nữ nhân giống như thần tượng, cũng là Hoa Hồ Diệp! Vỗ tay...” Nói xong, chính mình liền liều mạng vỗ tay đến.

Dưới không ít người đã bắt đầu nôn ói ra.

“Tiểu tử Hồ Diệp, ngươi không nói đẹp thì ngươi sẽ chết à?” Nhạc Du Du thực sự không nhìn được, người kia lại trộm lời kịch của mình, còn nói chạy tới như vậy, thực sự là ghê tởm rất.

Lãnh Hạo Nguyệt không để ý đến Hoa Hồ Diệp, sự xuất hiện của hắn chỉ do ngoài ý muốn, mà là cấp tốc ôm Nhạc Du Du phi đến trên người của mình, sau đó nhìn lướt qua người phía sau Hoa Hồ Diệp, khỏe miệng không khỏi ngoéo ... một cái, xem ra, Phi hồ huấn luyện người mới gặp gỡ thật hiệu quả, đội ngũ đặc biệt của vương phi đã thành công.

“Vương gia, chúng ta nhất định phải mau rời đi.” Hoa Hồ Diệp dùng thanh âm thật nhỏ đối với Lãnh Hạo Nguyệt nói, “Khi ta tới, phát hiện có đại bộ đội đang hướng bên này mà đến, trên quân kỳ là một chữ ‘Bạch’.”

“Đúng vậy vương gia, Bạch Triền Bằng hẳn là mang theo đội ngũ tới đón ứng với thái tử.” Long Ngâm cũng gật đầu, “Hiện nay ở ngoài thành, cộng thêm Nam Cung tiểu vương gia mang người tới cũng chỉ có năm vạn người, quả thật không địch được chúng.”

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu.

“Lãnh Hạo Nguyệt, ngươi cho là ngươi đi được sao?” Lãnh Huyền Nguyệt cầm di chiếu trong tay, cười lạnh nói, “Đội ngũ của Bạch tướng quân sẽ tới, đến lúc đó...”

“Đến lúc đó thế nào thì đúng vậy.” Lãnh Hạo Nguyệt cắt đứt lời của hắn, “Thế nhưng hiện tại ngươi nếu như không để chúng ta rời đi, vậy ngươi lập tức chết sẽ là ngươi.” Nói xong, giờ tay lên.

Phạm Thiên Cưng chờ người rời đi sẽ giờ cung tiễn trong tay lên, tiến tiến đều là đối với Lãnh Huyền Nguyệt, chỉ cần hắn khẽ động, nhất định sẽ biến thành con nhím.

Lãnh Huyền Nguyệt cắn cắn môi, sau đó khoát tay chặn lại: “Thả bọn họ đi.” Hắn không có biện pháp, tiểu phúc bị thương, hắn rất tức giận, nhưng nếu như đối phương bắn cung thì hắn khẳng định không có biện pháp né tránh.

“Điện hạ, thả hổ về rừng a.” Thị vệ của Lãnh Huyền Nguyệt không cam lòng nhắc nhở.

“Bản cung nói thả là thả.” Lãnh Huyền Nguyệt trừng mắt, hắn có gì mà không biết đạo lý này? “Thả hổ về rừng hậu họa vô cùng”, chỉ là, không có biện pháp a.

Bọn thị vệ không nói thêm gì nữa, mà là trong nháy mắt mở vòng vây, thối lui đến bên người Lãnh huyền nguyệt.

Lãnh Hạo Nguyệt nói tiếng “Đi” sau đó mang theo mọi người cấp tốc rút lui khỏi.

Lãnh Huyền Nguyệt trơ mắt ra nhìn Lãnh Hạo Nguyệt mang theo Nhạc Du Du rời đi, nắm tay chăm chú nắm lại, rồi bỗng nhiên lão đảo ngả nhào trên đất.

“Mau truyền ngự y.” Bọn thị vệ lại càng hoảng sợ, vội vàng đem Lãnh Huyền Nguyệt đỡ lấy, sau đó nhanh như chớp rời đi.

Ngoài thành, Nam Cung Duệ đang mang theo năm vạn binh sĩ lo lắng chờ ở nơi đó, Nhạc Du Du vẫn không cứu ra, hắn lại có dự cảm, bốn năm trước một màn sợ rằng lại sẽ tái diễn. Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng có thể hiểu được, cũng là bởi vì hắn là loại chí tình chí nghĩa này, nên phụ vương mới thường thức hắn, mình mới thích hắn sao? Ách, đừng hiểu lầm, hắn cũng không ham mê bất lương, thích này kỳ thực chính là sùng bái...

Rốt cuộc, đứng xa xa nhìn thấy mái tóc màu đỏ tung bay, tâm của Nam Cung Duệ rốt cuộc cũng để xuống, ra lệnh một tiếng “Khởi hành”, sau đó mọi người liền vây quanh nhóm Lãnh Hạo Nguyệt cấp tốc đi về phía nam rút lui khỏi, lúc này, càng sớm trở lại đất phong mới càng an toàn.

Bạch Triển Bằng triệu tập mang theo mười vạn đại quân khí thế đi tới chỉ là, đứng xa xa nhìn Lãnh Hạo Nguyệt rời đi, vừa định đuổi kịp, nhưng lại nghe được tin tức Lãnh Hạo Nguyệt bị thương đành phải vội vàng tiến đến trong cung.

Lãnh Hạo Nguyệt, đã rất nhanh đem mọi người đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Keo kiệt

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt dẫn đầu đội ngũ một đường xuôi nam, dọc theo đường đi mọi người đều là tâm sự nặng nề, cũng biết, lần này rời kinh, chỉ sợ cũng biểu thị cùng triều đình quyết liệt triệt để, như vậy, con đường sau này, ai cũng không biết, mọi người sẽ bình an vô sự, hay là không lâu sau sẽ đầm máu trên sa trường.

Bởi vì Nhạc Du Du sẽ không cưỡi ngựa, vì thế, Lãnh Hạo Nguyệt với nàng cùng nhau ngồi xe.

Dọc theo đường đi Nhạc Du Du giống như tiểu tửc phụ làm sai chuyện gì, không dám nói thêm cái gì, bởi vì nàng nhìn thấy mọi người mặc dù không có oán giận nàng rõ ràng, thế nhưng, nhìn ánh mắt của mọi người tựa hồ cũng như mất mát thứ gì quý giá, nhất là Ngọc thúc, có oán hận, vừa có một chút bất đắc dĩ.

Kỳ thực trong lòng Nhạc Du Du cũng ủy khuất a, nàng cũng không muốn như vậy a, sớm biết rằng thế này nàng cũng sẽ không bỏ qua Nam Cung Duệ, tuy rằng người nam nhân này có điểm buồn nôn, thế nhưng ít nhất sẽ bảo hộ nàng a...

Lần này, Nam Cung Duệ thấy nàng, cũng không có vui cười như ngày xưa, trái lại là vẻ mặt ngưng trọng, Nhạc Du Du biết, vì Lãnh Hạo Nguyệt lại một lần bỏ qua ngôi vị hoàng đế, bọn họ Bình Nam vương phủ cũng đã bị dính dáng vào chuyện mưu phản này.

Dù sao nói nói chung một câu mà nói, sinh mệnh của Nhạc Du Du lần này rốt cuộc quá giá trị.

“Tướng công, xin lỗi.” Nhạc Du Du cảm giác mình sắp thành tội nhân thiên cổ, tuy rằng Lãnh Hạo Nguyệt lúc trước lừa gạt mình thế nhưng, thực chất cũng không có tổn thất gì, mà thời gian đó lại làm cho nàng luôn luôn vui vẻ, mà nàng đâu? Lại keo kiệt rời nhà trốn đi, cuối cùng còn làm cho hấn bỏ ra đại giới nặng như vậy, nàng còn mắng Minh Nhu kỳ thực mình và nàng cũng không sai biệt lắm...

“Đưa ngọc.” Lãnh Hạo Nguyệt sủng nịch xoa xoa đầu của nàng, “Tại sao muốn nói xin lỗi? Là ta đã để cho nàng bị ủy khuất.” Nói xong, đem Nhạc Du Du kéo vào trong ngực của mình, trời biết mấy ngày qua không nhìn thấy nàng, không nghe được thanh âm của nàng, hấn bắt lực bao nhiêu a, “Biết không? Nếu là không có nàng, ta làm hoàng đế, cũng sẽ không phải là hoàng đế tốt.”

“Vì sao?” Nhạc Du Du kỳ quái giương mắt.

“Bởi vì trong đầu sẽ vẫn muốn người a, làm sao có thể cố tình vô tư xử lý chính sự? Phỏng chừng sẽ ngộ nhận phán xử sai rất nhiều chuyện.” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong dĩ thường nghiêm túc, “Đây không phải hôn quân thì là cái gì?”

Nhạc Du Du nhìn hấn, bỗng nhiên liền nở nụ cười, sau đó hạnh phúc tựa đầu ở trên người của hấn, nàng biết hấn đang đùa nàng, thế nhưng nàng vẫn rất cảm động, rất cảm động rất cảm động, bất luận hấn đối với người ngoài thế nào, hấn vĩnh viễn đều là Tiểu Lục thời gian nàng mới quen.

“Trước đây đều là nàng bảo vệ ta, sau này hãy để cho ta bảo vệ nàng đi.” Lãnh Hạo Nguyệt ôm nàng thật chặt, thật giống như ôm lấy khắp trời của mình.

“Cám ơn.” Nhạc Du Du toan toan mũi, “Kỳ thực ta không đáng...”

“Nha đầu ngọc.” Lãnh Hạo Nguyệt nở nụ cười, “Nàng không đáng, thì ai sẽ đáng giá đây?”

Đúng vào lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có một trận đại loạn.

“Hoa Hồ Điệp, người đứng lại đó cho ta, hôm nay, ta không làm thịt người, ta sẽ không họ Nam Cung...” Thanh âm của Nam Cung Duệ nghe là vô cùng phần nộ.

“Tiểu vương gia a, chuyện kia đều là hiểu lầm...” Thanh âm của Hoa Hồ Điệp nghe lại có điểm chật vật.

Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nhạc Du Du không khỏi sửng sốt, hai người bọn họ làm sao vậy? Vội vàng mở ra cửa xe, chui ra ngoài.

Chỉ thấy Nam Cung Duệ cầm bảo kiếm hùng hổ đuổi theo Hoa Hồ Điệp, giống như đang cùng cừu nhân giết cha mà Hoa Hồ Điệp thì chật vật chạy tán loạn khắp nơi, người chung quanh thì đều là vẻ mặt khó hiểu.

“Này, chuyện gì xảy ra?” Lãnh Hạo Nguyệt vẻ mặt kỳ quái hỏi.

“Lão đại, mau mau cứu mạng đi.” Hoa Hồ Điệp tuy rằng khinh công tốt, thế nhưng võ công của Nam Cung Duệ cũng không yếu a, đã bị hắn đuổi từ đầu đội tới cuối đội, lại từ cuối đội đuổi tới đầu đội, lại như thế truy đi xuống, hắn cũng chịu không nổi nữa, bây giờ vừa nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt rút cuộc xuất hiện, vội vàng lủi lên xe ngựa, cũng không quan tâm mọi người có nguyện ý hay không, thoáng cái liền núp ở sau lưng Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nhạc Du Du, nói cái gì cũng không được.

“Hoa Hồ Điệp, ngươi xuống đây cho ta.” Nam Cung Duệ vừa nhìn Hoa Hồ Điệp trốn sau lưng Lãnh Hạo Nguyệt, cũng không dám tùy tiện tiến lên, dưới ngựa xe ngựa cầm theo kiếm kêu to, “Là nam nhân liền xuống dưới cho ta.”

“Nói không xuống dưới thì sẽ không xuống dưới.” Hoa Hồ Điệp tựa hồ tuyệt đối không chú ý người khác nói hấn như thế nào, “Ta đánh không lại ngươi, mới không... được.”

“Ngươi thật là rất thích tự mình tìm lấy rắc rối a.” Nhạc Du Du nhin không được bật cười lên.

“Trời đất bao la bảo mệnh lớn nhất, ta Hoa Hồ Điệp sẽ không đi làm các việc hi sinh vô vị này đâu.” Hoa Hồ Điệp trái lại đắc ý giương đầu lên.

Lãnh Hạo Nguyệt dờ khóc dờ cười, hai người kẻ dờ hơi này thế nào lại biết nhau? Không khỏi sắc mặt trầm xuống: “Nói cho bản vương nghe, chuyện gì xảy ra?”

“Kỳ thực, cũng không có gì đáng ngại.” Hoa Hồ Điệp vừa nghe xong, lập tức một bữu môi, “Chỉ là cái hiểu lầm mà thôi, là người keo kiệt kia...”

“Ngươi nói ai keo kiệt?” Nam Cung Duệ vừa nghe xong, lập tức dẫn theo kiếm sẽ đi lên.

“Đừng xung động.” Long Ngâm đứng lúc kéo hắn lại.

“Ngươi còn nói không keo kiệt?” Hoa Hồ Điệp lập tức trừng mắt nổi lên, “Ta không phải là không cẩn thận đem ngươi trở thành nữ nhân sao? Ngươi về sau còn nhớ rõ ràng như thế?”

“Ngươi còn nói?” Nam Cung Duệ tựa hồ nóng nảy.

“Chuyện gì xảy ra?” Nhạc Du Du vừa nghe xong lại vui vẻ, tin sốc a, vội vàng kéo Hoa Hồ Điệp lại, “Nói mau, nếu không ta để cho Hạo nhi đem ngươi ném xuống.”

“Chính là hai năm trước.” Hoa Hồ Điệp vừa nghe xong trộm liếc mắt nhìn Nam Cung Duệ đang tức giận sắp học máu, bắt đầu kể ra ân oán giữa bọn họ, “Ta vừa lúc ở Nam quận, một ngày đường qua một biệt viện, cảm thấy rất xinh đẹp, liền muốn vào xem, kết quả đâu, đã nhìn thấy một bộ ‘Mỹ nhân xuân ngủ đỏ’...” Nói xong, nhin không được lại liếc liếc mắt Nam Cung Duệ dưới xe một cái, “Lúc đó, kia ‘Mỹ nhân’ nằm ở bên trong sa mỏng, thân hình rất là mê người, thế là...”

“Thế là ngươi liền động tâm?” Nhạc Du Du trông mặt đều phải trừng đi ra.

“Ta để lại một ít xuân yên...” thanh âm Hoa Hồ Điệp nói đi thấp xuống, “Ai ngờ chuẩn bị đưa tay ra thì ‘Mỹ nhân’ kia dĩ nhiên là ‘Mỹ nam’...”

“Ha ha...” Nhạc Du Du thật sự là không nhịn được, lên tiếng phá lên cười, “Hồ điệp, ngươi thật tài tình.”

Người còn lại tuy rằng không dám cất tiếng cười to, thế nhưng trên mặt mỗi người cơ thể đều run run, nhìn ra được đang nhịn đến mức khó khăn.

“Hoa Hồ Điệp!” Nam Cung Duệ cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi lên, “Hôm nay tiểu vương ta không tha ngươi, ta liền...”

“Này, ta không phải cuối cùng cũng không làm gì ngươi sao?” Thanh âm Hoa Hồ Điệp bỗng nhiên nói lên, “Còn bắt khuê nữ hoa cúc cho ngươi giải thuốc đau, ngươi vẫn còn truy sát hai ta năm sao? Thật nhỏ mọn!”

“Ta keo kiệt?” Nam Cung Duệ chỉ vào cái mũi của mình mở to hai mắt nhìn, “Được rồi, vậy ta liền keo kiệt cho ngươi xem.” Nói xong, một kiếm đâm qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Một phòng cảnh xuân

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Nam Cung Duệ kiểm khí rất là sắc bén, nhưng đối với thân thủ của Hoa Hồ Điệp né qua là dư dả, chỉ bắt quá, hấn lại không chịu thoát đi, còn đơn giản ôm lấy thắt lưng Lãnh Hạo Nguyệt kêu lớn lên: “Giết người rồi, người cứu mạng a...”

Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng run lên, ngón tay khẽ nhúc nhích, chỉ nghe thấy đương một tiếng, kiếm của Nam Cung Duệ trật đi, Hoa Hồ Điệp cũng ngã xuống xe ngựa: “Ân oán của mình tự mình giải quyết đi.”

“Không phải đâu lão đại?” Hoa Hồ Điệp vượt cái mông bị ngã đau, về mặt ai oán, “Như thế không nghĩa khí?”

Nam Cung Duệ vừa nhìn thấy, nhất thời âm ngoan nở nụ cười, dẫn theo kiếm bước một tới gần Hoa Hồ Điệp: “Xem ngươi hôm nay chạy trốn nơi nào?”

“Chúng ta thương lượng được không?” Hoa Hồ Điệp lập tức nỉ hoặc nở nụ cười, “Ngươi xem đi, ta thật vất vả lớn lên nghiêng nước nghiêng thành như thế, thật muốn mà không có, nhiều thiếu nữ đều thương tâm a? Vì thế, có thể trừng phạt nhẹ một chút hay không?”

Phốc! Lời này vừa nói ra, người chung quanh đa số đều ối ra, Nhạc Du Du có điểm chịu không nổi vỗ vỗ cái trán, nam nhân cổ đại này thế nào đều tự kỷ như thế a?

“Được rồi, vậy ngươi nói muốn trừng phạt thế nào đi?” Nam Cung Duệ tựa hồ cũng hiểu được giết Hoa Hồ Điệp không đủ để giải hận, thế là gật đầu.

“Này...” Hoa Hồ Điệp không nghĩ tới Nam Cung Duệ sẽ đáp ứng, nhất thời có điểm luống cuống, “Ta nghĩ muốn a.”

“Muốn là không thể làm cho bản vương thỏa mãn nói...” Nam Cung Duệ chân mày cau lại, quơ quơ bảo kiếm trong tay, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Ta thật ra có một biện pháp, ngươi có muốn thử một chút hay không?” Lúc này, Nhạc Du Du bỗng nhiên xen mồm.

“Vậy nói mau a.” Hoa Hồ Điệp sắp làm cho Nam Cung Duệ điên lên rồi, thời gian vừa mới theo đại bộ đội rút lui khỏi, liền phát hiện ra Nam Cung Duệ ở đó thế là, hấn liền thật cẩn thận núp ở trong đội ngũ, không nghĩ tới, vẫn bị hấn nhận ra, thực sự là không may a, bây giờ hấn liền hy vọng vào biện pháp của Nhạc Du Du.

Biện pháp của Nhạc Du Du quả nhiên làm Nam Cung Duệ thỏa mãn, nhưng, Hoa Hồ Điệp lại hận không thể đem Nhạc Du Du cấp nuốt.

“Ngươi nên cảm tạ ta mới đúng.” Nhạc Du Du rất đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Nếu không, ngươi phỏng chừng sẽ táng thân tại đây trên đường hành quân.”

“Thế nhưng, cũng không thể làm cho ta cải trang nữ nhân a?” Hoa Hồ Điệp kéo kéo châu hoàn ngọc thụy trên đầu, cái tên Nam Cung Duệ kia hận không thể đem tất cả châu báu đều cho hấn đội.

“Là ai nói ‘Trời đất bao la bảo mệnh lớn nhất’?” Nhạc Du Du trừng hấn, “Không muốn cải trang sẽ không cải trang, ngày này sang năm ta nhất định sẽ nhớ kỹ hoá tiền vàng mã cho ngươi a...”

“Quên đi, ta cải trang là được?” Hoa Hồ Điệp rút cuộc nhận mệnh thỏa hiệp.

“Khá khen, không nói thì thật đúng là một mỹ nhân đây.” Nhạc Du Du nhìn trang phục mặc lên người Hoa Hồ Điệp nhìn không được lác đầu, “Làm cho nữ nhân đều muốn đồ kị nổi điên đây.”

Hoa Hồ Điệp hừ một tiếng sau đó xoay người ra khỏi xe ngựa.

Oa! Bên ngoài nhất thời thanh âm một mảnh kinh diễm.

“Đến đây, mỹ nhân, cười cho đại gia ta một cái!” Thanh âm của Nam Cung Duệ rốt cuộc sung sướng lên.

“Đại gia, bản thân bản mình không bán nghĩa, có muốn không?” Hoa Hồ Điệp cũng không phải hiền lành, so mức độ buồn nôn? Ai sợ ai a?

“Muốn a!” Nam Cung Duệ không chỉ không xấu hổ, trái lại trêu tức nở nụ cười, “Trước hết để cho bản vương nhìn xem ngực cùng cái mông của ngươi...”

“Có bản lĩnh bắt được ta rồi hãy nói!” Hoa Hồ Điệp đoán chừng là chịu không nổi, lập tức thúc ngựa chạy lên.

“Tốt, tiểu mỹ nhân, tiểu vương tới...” Nam Cung Duệ cố ý đem thanh âm lấy đầy, sau đó thúc mã đuổi theo. Dẫn tới tiếng cười của chúng tướng sĩ một trận ồn ào.

Nhạc Du Du không nói gì gãi gãi đầu, thế giới này quá kỳ diệu, thế nhưng đem hai nam nhân buồn nôn ghé vào cùng nhau, tựa hồ trên đường hành quân

sau này, sẽ không tịch mịch a.

Trải qua trận khôì hài lúc này, tâm tình của Nhạc Du Du rộng rãi lên rất nhiều, dù sao sự tình đã xảy ra, hối hận cũng không phải biện pháp tốt, còn không bằng tích cực đối mặt với nó.

“Nhìn Thanh Thanh cùng Trình Dật giải hòa, thật là tốt.” Nhạc Du Du nhìn ngoài cửa sổ xe Trình Dật mang theo Thanh Thanh đang cười ngửa đi ở phía trước, không khỏi nở nụ cười, vừa muốn tựa đầu lùi về nhưng vừa lúc chống lại ánh mắt phức tạp của Long Ngâm, Nhạc Du Du không khỏi ngẫm nghĩ sau đó khẽ gật đầu, lúc này mới ngồi trở lại chỗ ngồi.

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng gật gật đầu, “Lúc trước đều là bởi vì ta, bọn họ mới có thể thiết kế đi quyến rũ Minh Nhu, kết quả lại bị Thanh Thanh trong lúc vô ý nghe thấy được Trình Dật biểu lộ với Minh Nhu, nhất thời thương tâm gần chết, từ nay về sau liền cách xa đại sư huynh...” Nói không khỏi hơi lắc đầu, “Đại sư huynh mấy năm này tương tư quá khổ, thế nhưng lại không thể đi theo Thanh Thanh nói rõ, dù sao, chuyện ta không thực sự ngu đại càng ít người biết càng tốt...”

Nhạc Du Du gật đầu, sau đó xấu hổ nắm nắm tóc: “Kỳ thực, ta đối với đại sư huynh hiểu lầm cũng rất sâu a.” Lập tức nâng mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Bất quá, cái này cũng không thể oán ta a, đều là do chàng nói dối...”

“Đúng đúng, đều là vì phụ sai.” Lãnh Hạo Nguyệt vẻ mặt thành khẩn thừa nhận, kỳ thực, vẫn là sủng nữ nhân cảm giác thật thoải mái.

“Cái này còn không sai biệt lắm” Nhạc Du Du nở nụ cười, được người sủng cảm giác nguyên lai là như vậy a, thật tốt. Bỗng nhiên lại ngừng đầu lên, “Được rồi, Long Ngâm hần...” Nàng không xác định hần đã biết tâm tư của Long Ngâm chưa, nếu như chưa biết, nàng không biết có nên nói cho hần biết hay không.

“Tâm tư của Nhị sư huynh, ta vẫn luôn biết, chỉ là...” Lãnh Hạo Nguyệt cúi đầu hôn hôn lên trán của nàng, chỉ vào ngực của mình, “Chỉ là ở đây nữ nhân khác đều không tha cho, làm sao sẽ dung được một người nam nhân đâu? Vì thế, nhất định là không thể đáp lại hần được.”

“Nhị sư huynh kỳ thực rất đáng thương...” Nhạc Du Du có chút ít đồng tình nói.

“Kỳ thực, ta mới rất đáng thương.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên thở dài một hơi, vẻ mặt ai oán.

“Chàng sao lại đáng thương?” Nhạc Du Du quả nhiên liền bị lừa.

“Nàng chạy nhiều ngày như vậy, ta đói bụng đã lâu như vậy, thật vất vả mới thấy, nàng không phải hỏi cái này thì cũng nói cái kia, cũng không biết hỏi ta một chút a?”

“Chàng đói bụng?” Nhạc Du Du kỳ quái mở to hai mắt nhìn, thế nhưng, khi nàng nhìn thấy trong mắt Lãnh Hạo Nguyệt bốc lên hai đám lửa nhỏ liền bỗng nhiên biết mình bị lừa bịp, nhất thời mắc cỡ vẻ mặt đỏ bừng, không biết phải làm sao.

Lãnh Hạo Nguyệt vừa nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của Nhạc Du Du, trong lòng không khỏi rung động, cấp tốc lấy tay nâng cái ót của nàng, sau đó cúi đầu ngậm vào hai cánh hoa yêu kiều kia...

Thùng xe phía dưới chỗ ngồi, bỗng nhiên liền toát ra hai cái đầu nhỏ, nhìn hai người đang nằm ở mặt trên, không khỏi nắm miệng xèo xèo nở nụ cười.

Trong đó con chuột cha kia đặc ý nói: “Lão bà, vẫn là vì phụ nói chính xác đi? Theo chủ nhân nhất định có trò hay nhìn.”

“Đúng vậy.” con chuột mẹ gật đầu, “Chúng ta xa xứ đi theo bọn họ, thực sự không dễ dàng gì a, hi vọng bọn họ không để cho chúng ta thất vọng mới tốt.”

“Sẽ không, nàng xem, bọn họ thế nhưng lại có thể ngồi làm a...” Con chuột cha kêu nhỏ lên.

“Động tác này thật khó khăn nha...” Con chuột mẹ vẻ mặt ước ao, sau đó lôi kéo chân trước con chuột cha, “Lão công, chúng ta cho tới bây giờ chưa từng làm qua như vậy, ta cũng phải thử một chút...”

“Không thành vấn đề.” con chuột cha ước gì lão bà có thể yêu cầu đầu, lập tức bu lại, “Chúng ta không những ngồi làm được, chúng ta cũng có thể đứng làm...”

“Thực sự?” Con chuột mẹ nhất thời vẻ mặt kinh hãi, sau đó chính là e thẹn, “Người nọ cũng có thể thử xem?”

“Có thể a, thử bao nhiêu lần đều không quan hệ a.” Con chuột cha vẻ mặt hưng phấn, sau đó một tay đã đem lão bà lôi qua đây, lại sau đó...

Thế là, tại đây trên đường tiến lên, mỗi lượng hào hoa trong xe ngựa, chỗ ngồi trên, một đôi nam nữ, chỗ ngồi dưới, một đôi con chuột, đều đang tiến hành chuyện tình nguyên thủy nhất nhưng cũng là đẹp nhất, nhất thời một phòng cảnh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Bền lòng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Đội ngũ rất nhanh liền đạt tới địa giới của U Châu, U Châu thuộc phía nam của Băng Diễm quốc khí hậu quanh năm ôn nhuận, thế nhưng, trên bầu trời thỉnh thoảng bay tới một loạt chim nhạn, vẫn là biểu thị lúc này trong thành Phi Như thành đã sớm có gió thu lạnh rung.

Nguyên bản Tần vương phủ đang thanh tịnh bởi vì Lãnh Hạo Nguyệt đến mà lại thêm náo nhiệt.

Hoa Hồ Điệp cùng Nam Cung Duệ qua gần một tháng người truy ta đuổi, người đánh ta trốn này, lại thường thường đấu võ mồm ở chung, thế nhưng cũng thành bằng hữu tương trợ lẫn nhau.

Giữa người và người duyên phận thực sự là kỳ diệu, khả năng mới vừa rồi còn đánh nhau muốn chết muốn sống, sau một khắc lại làm bằng hữu; cũng có thể mới vừa rồi còn yêu chết đi sống lại sau một khắc có thể trở thành người lạ cả đời không qua lại với nhau. . . Hoa Hồ Điệp cùng Nam Cung Duệ là thuộc về không hòa thuận, mà nàng cùng Lãnh Minh Nguyệt nhưng thuộc về nhất kiến như cố.

Từ lần Nhạc Du Du ở trong vương phủ gặp được Lãnh Minh Nguyệt, tiểu cô nương đáng yêu kia, nàng thực sự hải lòng tới cực hạn, lần này rời kinh, nàng nguyên bản liền muốn hỏi chuyện tình của Minh Nguyệt một chút, thế nhưng, vẫn chưa có cơ hội hỏi ra lời, lúc này, tiểu Minh Nguyệt đã ở ngay trong vương phủ của U Châu chờ nàng, còn mở miệng gọi nàng “Du Du”, nàng thật là quá vui mừng.

“Tiểu Minh Nguyệt, người mở miệng nói chuyện?” Nhạc Du Du kích động chạy tới, ôm nàng xoay một vòng, sau đó mới áy náy sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Xin lỗi a, Du Du nuốt lời, không nhìn người, thế nhưng, đó là bởi vì Du Du bị thương. . .”

Lãnh Minh Nguyệt cười lắc đầu, sau đó đem tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt ở trên mặt Nhạc Du Du, một chữ một hồi nói: “Minh Nguyệt biết, không trách Du Du!”

“Tiểu Minh Nguyệt thật tốt a, có thể nói nhiều chữ như vậy.” Nhạc Du Du hải lòng ôm nàng lại vòng vo, thẳng đến cuối cùng hai người đều mệt mỏi, cũng buồn ngủ, ngã xuống trên cỏ. . .

Trong thư phòng

Lạc Băng sắc mặt rất khó nhìn, hắn không nghĩ tới Lãnh Hạo Nguyệt bốn năm trước vì một Minh Nhu, bốn năm sau lại vì một Nhạc Du Du hai lần bỏ qua ngôi vị hoàng đế.

“Người thật hồ đồ a.” Một lúc lâu, Lạc Băng rút cuộc thở dài, cũng vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Lạc thúc thúc, đã làm cho ngài thất vọng rồi, thế nhưng, Hạo nhi không hối hận.” Lãnh Hạo Nguyệt vẻ mặt thành khẩn, “Hạo nhi nguyên bản đối với quyền lực không muốn, Hạo nhi thậm chí tìm một người có thể yêu nhau suốt đời mà thôi, thế nhưng, lại bị người đi trước một bước buộc đi tới hôm nay. . .”

“Lạc thúc thúc, ngài cũng có tuổi trẻ, người cũng có yêu, người nên hiểu cho Hạo nhi. . .”

“Ai, mà thôi!” Lạc Băng rút cuộc thở dài một hơi, đúng vậy, hắn cũng từng tuổi trẻ, hắn cũng có yêu, chỉ là, hắn lúc trước không có quả quyết như Hạo nhi, cuối cùng lại bỏ lỡ, “Tình tình của người giống hết mẫu phi của người a. . .” Nói xong, nhin không được lắc đầu, bây giờ vấn đề đã đóng thuyền, hắn có trách móc nặng nề hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

“Lạc thúc thúc, Hạo nhi hy vọng ngài không nên làm Du Du khó xử, nàng là vô tội.” Lãnh Hạo Nguyệt biết, Nhạc Du Du mặc dù có lúc mạnh mẽ hung hãn, đó cũng là tình huống người khác chọc nàng, bây giờ, nàng vẫn cảm thấy là mình liên lụy mọi người, vì thế, luôn luôn áy náy, mà hắn, hi vọng nàng vui vẻ.

“Quên đi.” Lạc Băng khoát khoát tay, “Ta kỳ thực cũng không phải là đang trách người, chỉ là ở tức giận người xử lý mọi việc quá qua loa.” Kỳ thực trong lòng mọi người biết rõ ràng, cho dù lần này Lãnh Hạo Nguyệt bỏ qua Nhạc Du Du mà đăng cơ, thì Lãnh Huyền Nguyệt kia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, chiến tranh sớm muộn thì cũng xảy ra, duy nhất không có khả năng chính là, vị trí của Lãnh Hạo Nguyệt cùng Lãnh Huyền Nguyệt đổi chỗ một chút mà thôi.

“Cám ơn Lạc thúc thúc.” Lãnh Hạo Nguyệt mặc dù biết bất luận đồ hội như thế nào có ngày này, cũng biết Lạc Băng sẽ không thực sự trách móc nặng nề, nhưng có thể nghe hắn tự mình nói, Lãnh Hạo Nguyệt vẫn là rất vui vẻ.

“Bây giờ, người định làm như thế nào?” Lạc Băng sắc mặt trầm xuống, đi vào vấn đề chính.

“Nghỉ ngơi dưỡng sức, yên lặng theo dõi kỳ biến.” Sắc mặt của Lãnh Hạo Nguyệt cũng chìm xuống. Bây giờ thành Phi Như đã cuối mùa thu, nếu như lúc này khai chiến, tất yếu sẽ tác chiến vào mùa đông, chuyện này đối với bọn họ rất không lợi, đội ngũ của hắn, ngoại trừ vừa mới mang đến mấy vạn người ngựa là người phương bắc, còn lại đại bộ phận đều là người phía nam không quá thích ứng với tác chiến trong gió lạnh, hơn nữa, chỉ cần Lãnh Huyền

Nguyệt bất động, hắn cũng không muốn dẫn đầu khởi xướng chiến tranh, dù sao, trong chiến tranh bị khổ chính là bách tính.

“Uh.” Lạc Băng gật đầu, “Hiện nay, binh mã ở U Châu có năm mươi vạn, ta cho rằng, chúng ta bí mật huấn luyện ba mươi vạn đại quân kia thời gian không phải vạn bất đắc dĩ không cần thiết bại lộ...”

“Lạc thúc thúc nói rất đúng.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, “Hơn nữa, thao luyện cũng không thể dừng lại.”

“Việc này ta sẽ chú ý mật thiết.”

“Làm phiền Lạc thúc thúc.”

Ngày cứ như vậy đi quá, Nhạc Du Du bởi vì lần trước bị thương, trở nên có điểm sợ lạnh, may mắn ở đây nhiệt độ không thấp, nhưng chỉ, thời gian sáng sớm hay đêm, tay chân Nhạc Du Du vẫn sẽ trở nên lạnh lẽo.

Bất quá, cũng may Thanh Thanh không ngừng giúp nàng điều trị, sau một khoảng thời gian, việc lạnh cũng đã tốt lên rõ ràng, mà Nhạc Du Du đối với y học Trung Quốc từ xưa nay cũng là triệt để cứng bái lên, nàng thề rằng muốn học, không chỉ có muốn học y còn muốn học độc, nàng lấy lý do là mình không thể không có sở trường gì.

Nhưng Thanh Thanh nói cái gì cũng không chịu thu nàng làm đồ đệ, nguyên nhân là do mình học nghệ chưa tinh thông, làm sao có thể thu đồ đệ ư? Nói này có tư cách thu nhận đồ đệ chỉ có một người, đó chính là cha nuôi Lạc Băng.

“Thế nhưng, Lạc thúc thúc căn bản là không thích ta.” Nhạc Du Du rất nhụt chí, nàng không phải không đi tìm, thế nhưng, Lạc Băng căn bản cũng không muốn nói cùng nàng.

“Cha nuôi là người rất tốt.” Thanh Thanh nở nụ cười, “Hắn thích nhất người luôn kiên nhẫn.”

“Kiên nhẫn?” Nhạc Du Du chau mày.

“Uh.” Thanh Thanh gật đầu.

“Hơn nữa, Lạc tiên sinh rất thích đồ ăn ngon.” Lúc này, Trình Dật đi đến, đưa tay nắm ở thắt lưng Thanh Thanh, hướng về phía Nhạc Du Du chau chau mày.

Thanh Thanh ý ở trong lòng Trình Dật gật đầu: “Cha nuôi ăn cái gì cũng rất kén chọn.”

Nhạc Du Du bỗng nhiên liền vui vẻ, chỉ cần có gì ham là tốt rồi, chỉ cần có thể uy hiếp là được a. Không phải là đồ ăn ngon sao? Ở cổ đại này nàng không biết, chứ hiện đại nàng còn có thể sẽ không sao? Cái gì lỗ việť tương xuyên, nàng đã bao nhiêu lần ăn, trước đây theo cha xem không ít các kênh đồ ăn, trong đầu vẫn nhớ không ít cách làm, mặc dù không có quá thực tiễn thế nhưng, hiện tại thực tiễn cũng không chậm a, không phải là bẽn lẽn sao? Cái kia chính là thời gian, dù sao Nhạc Du Du nàng hiện tại không có gì cả chỉ có thời gian, cũng không tin đánh bất động cái lão đầu ngang tàn kia.

Nói liền liền, Nhạc Du Du gọi người ta đem phòng bếp dọn ra khắp ngõ ngách đến, sau đó liền mang theo Linh Lung cùng Tiểu Hi bắt đầu bận việc.

Ngày đầu tiên, Nhạc Du Du với đồ nàng làm cùng nhau bị Lạc Băng ném đi ra;

...

Ngày thứ năm, rốt cuộc không ném, thế nhưng vẫn bị ảm ra tới;

...

Ngày thứ mười, rốt cuộc không hề đối với nàng động võ, thế nhưng, Lạc Băng chỉ lạnh lùng nói một câu: đi ra ngoài;

...

Ngày thứ mười lăm, Lạc Băng liếc mắt nhìn về mặt cung kính Nhạc Du Du như trước, nói câu: bỏ đi.

Rốt cuộc cũng có tiến triển, Nhạc Du Du hưng phấn bính liền đi ra ngoài, Lạc Băng kinh ngạc không khỏi lắc đầu, khả năng liền chính hắn cũng chưa từng phát hiện ra mình đã nở nụ cười trên mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Bái sư

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Nhạc Du Du khắc sâu chuyện này, cô nhân nói câu đối này thật đúng: chỉ cần công phu sâu, thiết xử ma thành tú hoa châm.

Ở ngày thứ hai mươi, Lạc Băng nhìn đi tới Nhạc Du Du, trên mặt không hề buộc chặt, mà là có nụ cười thản nhiên: mấy ngày hôm trước ngươi làm cái gì mà bánh ga-tô bơ không tẻ, ngày mai làm tiếp đến đây đi.

“Tốt.” Nhạc Du Du hơi sùng sờ, lập tức liền gật đầu.

Rất cuộc, ở ngày thứ ba mươi, Lạc Băng trước lúc Nhạc Du Du buông hộp đựng thức ăn rồi đi, vừa mới đi tới cửa bỗng nhiên hỏi một câu: “Ngươi thực sự muốn học?”

Nhạc Du Du hư hư thực thực nghe lắm, xoay người không thể tin tưởng nhìn Lạc Băng.

“Trả lời.” Lạc Băng sắc mặt trầm xuống.

“Muốn học, thực sự muốn học.” Nhạc Du Du nhất thời phản xạ có điều kiện tính trả lời, “Năm mộng cũng muốn học.”

“Vậy được rồi.” Lạc Băng gật gật đầu, “Đã ăn của ngươi đông tây nhiều ngày như vậy, ta cho ngươi một cơ hội.”

“Sư phụ ở trên, thu nhận đồ đệ cúi đầu...” Nhạc Du Du vừa nghe xong liền vui vẻ, vội vàng nằm úp sấp trên mặt đất liền dập đầu, thế nhưng, đầu còn không có dập xuống đâu, nàng đã cảm thấy có một cổ lực vô hình đem thân thể của nàng nâng, căn bản là bái không nổi nữa, đành phải thẳng đứng dậy nghi hoặc nhìn Lạc Băng.

“Ta nói là cho ngươi có cơ hội bái ta làm thầy sao.” Lạc Băng khước miệng nhất câu, sau đó ném một quyển sách cho Nhạc Du Du, “Chỉ cần ngươi có tài năng ở trong vòng 3 ngày đem những gì trong quyển sách đó nhớ kỹ, như vậy ta sẽ cho ý kiến phê bình chính thức thu ngươi làm đồ đệ.”

“Thực sự?” Nhạc Du Du vừa nghe xong, tiện tay cầm quyển sách lên, không khỏi vui vẻ, cảm tạ đông tây? Nàng thế nhưng đây là sở trường, trong tập này chỉ là các loại thảo dược mà thôi, có thể sánh bằng các công thức phân tử hóa học dễ nhớ hơn nhiều, không khỏi ngáng đầu lần thứ hai xác nhận, “Giữ lời?”

“Cái gì thiệt hay giả? Ta Lạc Băng lúc nào nói chuyện không giữ lời?” Lạc Băng trừng mắt, “Ba hôm sau ta kiểm tra, không được, cũng đừng lại đến phiền ta.”

“Yes sir!” Nhạc Du Du nhất thời hưng phấn, thế nhưng cấp cho Lạc Băng kính chào theo tiêu chuẩn của nghi thức quân đội, sau đó cũng không quan tâm đến phản ứng của hân như thế nào, ôm tập xoay người bỏ chạy.

“Bóng đêm?” Lạc Băng kỳ quái nhìn hình dạng Nhạc Du Du khoa tay múa chân một chút, đây là cái lễ tiết gì a? Thế nhưng, thấy bóng lưng Nhạc Du Du hưng phấn, hân cũng không khỏi nở nụ cười, nói thật là hân đối với nha đầu này, bắt đầu thích lên.

Nhạc Du Du trở lại Lạc Nguyệt Hiên, đầu tiên là ôm Linh Lung dạo qua một vòng, lại lôi kéo tay của Tiểu Hi nhảy xoay quanh cuối cùng mới ở trên mặt tiểu Minh Nguyệt dùng sức hôn một cái, hưng phấn chính là về mặt đồ bưng.

Mọi người đều bị nàng làm cho không biết phải làm sao.

“Thật tốt quá, Lạc tiên sinh đáp ứng thu ta làm đồ đệ nha.” Nhạc Du Du cảm thấy phương thức biểu đạt như vậy không đủ, đứng dậy liền lại đi chạy ra ngoài, nàng muốn đi nói cho Lãnh Hạo Nguyệt một chút đi.

“Nuơng tử, nàng đang đi đến nơi nào a?” Lãnh Hạo Nguyệt vừa lúc vào phòng, cùng Nhạc Du Du đụng phải vội vàng ôm lấy nàng.

“Tướng công, Lạc tiên sinh đáp ứng thu ta làm đồ đệ...” Nhạc Du Du giờ giờ quyển sách trong tay lên, “Hân nói chỉ cần ta trong vòng ba ngày học thuộc cái này, hân sẽ thu ta làm đồ đệ.”

“Chuyện này cũng không cần hưng phấn như thế đi?” Lãnh Hạo Nguyệt buồn cười điểm một cái lên chóp mũi của nàng, bởi vì hưng phấn, trên mũi đều toát ra mồ hôi tinh tế, “Đừng quên, cái này không phải dễ học a.”

“Ta biết, thế nhưng, dù sao cũng có hi vọng.” Nhạc Du Du nhủ mảy, “Hon nữa, đây xác nhận là sở trường của ta a, nhớ năm đó thời gian thi đại học, ta thế nhưng...” Nói nói xong bỗng nhiên liền ngậm miệng.

“Thế nào?” Lãnh Hạo Nguyệt mặc dù biết nàng đến từ nơi khác, nhưng chân chính nghe nàng nói lên, kỳ thực vẫn rất tò mò, hân cũng hi vọng nàng có thể có một ngày chính miệng nói với hân một chút về thân thể của nàng.

“Không thể nào.” Nhạc Du Du sờ sờ mũi, có điểm xấu hổ, nàng không biết mình lúc nói cho Hạo nhi có thể bình tĩnh tiếp thu giống như Long Ngâm như

vậy hay không, nàng còn cần thời gian, cũng cần tìm một cơ hội thích hợp để nói cho hắn biết thân thể của mình.

“Vậy nàng hãy nỗ lực thật tốt lên.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng không miễn cưỡng, chỉ là sùng nịch vỗ vỗ đầu của nàng.

“Uh.” Nhạc Du Du gật đầu.

Kỳ thực, Lạc Băng đưa cho Nhạc Du Du quyển ghi chép đều là một ít thảo dược cơ bản nhất lại có hình ảnh, bên cạnh là ghi chép chủng loại các loại thảo dược này, tập tính, sinh trưởng hoàn cảnh cùng với dược hiệu giống nhau một chút, đương nhiên, cũng có thảo dược Nhạc Du Du đã gặp qua cũng quen biết, tỷ như điền thất, thiên ma, hoàng kỳ, nhân sâm, cũng thứ có là ở hiện đại không có, thậm chí đều chưa nghe nói qua, nói thí dụ như tuyên hoa, cỏ ba lá, hắc lá lan

Nhạc Du Du đếm, trong quyển sách này tổng cộng ghi lại một trăm lẻ tám loại dược thảo, nàng liền phân loại hiểu rõ tiến hành nhớ kỹ, tỷ như uống thuốc chính là cái nào, tác dụng phụ chính là cái nào, nhưng uống thuốc có thể có tác dụng phụ chính là cái nào, như vậy, nhớ kỹ đơn giản hơn rất nhiều.

Hai ngày, chỉ dùng thời gian hai ngày, Nhạc Du Du đã đem những gì ghi tạc trong đầu, thế nhưng, nàng cũng không có trước thời gian đi tìm Lạc Băng, mà là, lợi dụng một ngày cuối cùng, đem tất cả những gì trong đầu nhớ kỹ viết lại một lần nữa, cảm thấy vạn vô nhất thất, lúc này mới ôm tập đi tìm Lạc Băng.

“Quý xuống.” Mới vừa vào cửa, Lạc Băng liền hướng về phía Nhạc Du Du hô một câu.

“Gi?” Nhạc Du Du nhất thời không kịp phản ứng, không khỏi giương miệng rộng sững sờ đứng ở nơi đó.

“Không muốn báỉ sư liền đi ra ngoài.” Lạc Băng sắc mặt trầm xuống, “Chỗ này của ta không nên có người ngốc.”

“A? Cúi chào.” Nhạc Du Du nhất thời phản ứng qua đây, lập tức ụp quý xuống, “Sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy.” Nói xong, tuyệt đối không keo kiệt, thùng thùng chính là ba tiếng vang đập đầu.

“Uh, đứng lên đi.” Lạc Băng khẽ gật đầu, đối với biểu hiện của Nhạc Du Du ba ngày nay hắn đã âm thầm nhìn thấy rõ ràng, vì thế, căn bản là không cần khảo hạch, nàng đã qua.

“Tạ ơn sư phụ.” Nhạc Du Du vui rạo rức đứng lên.

“Sau này, ba bữa của vị sư còn muốn người tiếp tục chuẩn bị a.” Lạc Băng nhìn nàng một cái.

“Dạ.” Nhạc Du Du lập tức đáp ứng, có thể không đáp ứng sao? Đừng nói ba bữa, chính là để cho nàng tiện thể giặt quần áo đảo bồn cầu cho hắn nàng cũng làm a

“Người cũng không thể không công báỉ ta làm thầy, vị sư tặng người quà mừng gặp mặt đi.” Lạc Băng nói, từ trong lòng ngực móc ra một cái hộp, mở ra là cái vòng tay, “Cái này là vòng tay ám ngọc kim cương, có thể tránh rét khí, khu bách độc.”

“Vật trân quý như thế, cho ta sao?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin tưởng.

“Có muốn hay không? Không thích ta sẽ cầm lại?” Lạc Băng nói xong đưa tay ra đã muốn cầm lại hộp gấm.

“Muốn.” Nhạc Du Du vừa nghe xong liền ôm vòng tay hướng sau nhảy ra thật xa, “Sư phụ lão nhân ngài nói phải giữ lấy lời, tổng xuất gì đó tại sao có thể lại phải đi về đâu? Ha ha...”

Lạc Băng bị Nhạc Du Du khiến cho dở khóc dở cười.

“Được rồi, sau này vị sư không chỉ có dạy y thuật độc thuật cho người, cũng sẽ dạy người một ít khinh công cùng ám khí, như vậy, người cũng có thể tự bảo vệ mình.”

“Cám ơn sư phụ!”

Từ đó, Nhạc Du Du liền triệt để ở tại trong phòng thần y Lạc Băng nghiêm túc học tập lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Liệt sĩ

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du cho tới bây giờ không tin rằng chính mình có một ngày cũng sẽ có được một đội bảo vệ giành riêng cho mình, tuy rằng này đội thị vệ này chỉ có mười sáu người thế nhưng, cái này cũng đủ làm cho nàng rung động.

“Trưởng công a, cái này có thật không?” Nhạc Du Du thủy chung không dám tin tưởng, mười sáu nam nhân trước mặt, ăn mặc thống nhất, biểu tình nghiêm túc, vừa nhìn chính là hình dạng được huấn luyện nghiêm khắc.

“Bọn họ đối vương phi rất sùng bái.” Lãnh Hạo Nguyệt mỉm cười, “Vì thế, đã thế sống chết thuận phục vương phi.”

“Thế sống chết thuận phục vương phi.” Mười sáu người thanh âm như hồng chung, một ngum đồng thanh, làm cho Nhạc Du Du không phòng bị lại càng hoảng sợ.

“Bọn họ đều là trải qua ba tháng huấn luyện nghiêm ngặt, sau đó vượt qua khảo hạch.” Lãnh Hạo Nguyệt nắm thắt lưng Nhạc Du Du, “Sau này, bọn họ chỉ nghe lệnh của nàng”

“Thực sự?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Liên lời của chàng cũng không nghe sao?”

Lãnh Hạo Nguyệt bắt đầu dĩ gật đầu: “Ai nói cũng không nghe.”

Nhạc Du Du bán tín bán nghi liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó hướng về phía mười sáu người nói: “Ngồi xổm xuống.”

Tất cả mọi người là sùng sốt, thế nhưng, vẫn là theo lời làm theo.

“Đứng lên.”

Mọi người lại đồng loạt đứng lên.

“Nàng đây là...” Lãnh Hạo Nguyệt không hiểu nhìn nàng.

“Ta liền thử xem mệnh lệnh của ta có được dùng hay không.” Nhạc Du Du cười vô cùng xán lạn.

Lãnh Hạo Nguyệt không nói gì lắc đầu.

Kiểm tra kết quả làm cho Nhạc Du Du vô cùng thỏa mãn. Nàng thành thần linh rồi, không nghĩ tới cô đại nàng cũng có một ngày được người sùng bái cảm giác này thật thoải mái!

Vây bắt mọi người vòng vo hai vòng, Nhạc Du Du trong đầu bỗng nhiên có một cái nghi vấn, “Ta sao lại thấy được các người có điểm quen mặt đâu? Đã gặp nhau ở nơi nào sao?” Sau đó vây bắt một nam nhân trong đám đó nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên há to miệng, “Người, người... Người không phải cường đạo kia sao?” Sau đó lại quét người chung quanh một chút, bỗng nhiên liền hiểu rõ ra, “Các người chính là cường đạo lần trước đi?”

Tất cả mọi người cúi đầu, rút cuộc chấp nhận.

“Không đúng a, ta nhớ lão đại các người là đại hồ từ a, hẳn ở đâu?” Nhạc Du Du mắt to quét tới quét lui, chính là không nhận ra người nào trước kia là râu quai nón.

“Phạm Thiên Cương gặp qua vương phi.” Lúc này, Phạm Thiên Cương lập tức tiến lên một bước quỳ một chân trên đất.

“Người chính là lão đại kia?” Nhạc Du Du nhìn từ trên xuống dưới, hạ hạ đánh giá hẳn cả buổi, rút cuộc nhận ra râu quai nón này lúc trước muốn bắt nàng làm áp trại phu nhân không khỏi lắc đầu, “Không nghĩ tới a, người nguyên lai lớn lên cũng rất tuần tú!”

Sắc mặt của Lãnh Hạo Nguyệt trầm xuống, chính mình không phải là dẫn sói vào nhà chứ?

Phạm Thiên Cương sắc mặt hơi đỏ lên, hẳn là lần đầu tiên được người nói lớn lên tuần tú, có điểm không thích ứng, bất quá, được chủ tử khích lệ, vẫn là rất cao hứng.

“Được rồi, các người đã cho rằng bản vương phi tương đối anh minh thần võ, nguyện ý theo bản vương phi, nói rõ các người thật là tình mắt a... Như vậy, sau này phải nghe theo lời của ta.” Nhạc Du Du thường thường kiêu ngạo một chút cũng không quan tâm Phạm Thiên Cương tìm cách, bỗng nhiên liền chứng chặc đang hoảng đi lên, “Như vậy hiện tại, làm cho bản vương phi nhìn bản lĩnh của các người đi.” Nói xong, thối lui đến bên người Lãnh Hạo Nguyệt, nàng cũng không muốn một đám giá áo túi com bên người.

Khoan hãy nói, những người này không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa khinh công ám khí một chút đều thập phần tinh thông

“Không tệ không tệ.” Nhạc Du Du không khỏi phách vỗ tay, “Bất quá, nếu muốn đi theo ta, như vậy còn phải tiếp thu huấn luyện đặc biệt của bản vương phi.”

Lãnh Hạo Nguyệt nhướng mày, huấn luyện đặc biệt?

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du khoe miệng nhếch lên: “Ta không chỉ có muốn bọn họ có được trác tuyệt võ công của người cổ đại, còn muốn bọn họ có được tố chất của quân nhân hiện đại, muốn có được đoàn đội tinh thần tác chiến.” Nhạc Du Du thật tốt là, nàng còn vì bọn họ mà chuẩn bị phân phối một ít vũ khí tác chiến hiện đại, đương nhiên điểm này có độ khó, dù sao lúc trước nàng học không phải quân giới, thế nhưng, trong thời gian tập quân sự huấn luyện viên không có việc gì cũng sẽ giảng giải một chút tri thức về quân giới, vì thế, các loại chế tác lựu đạn đơn giản một chút, tìm thợ rèn hợp tác làm một ít loại nhỏ ống phóng rốc-kết gì gì đó, hẳn là không nói chơi.

Lãnh Hạo Nguyệt nhú mày, hẳn thật ra rất muốn nhìn một chút, tiểu vương phi của mình rốt cuộc có thể đem đám người này huấn luyện ra thành cái dạng gì.

Nhạc Du Du kỳ thực cũng không có phương pháp huấn luyện độc đáo gì, chỉ bất quá chính là mang theo mọi người chơi trò chơi, đem một ít huấn luyện ở hiện tại mở rộng tới đây, tỷ như các loại hạng mục tín nhiệm vật ngã, mục đích chính là vì làm cho mọi người hoàn toàn tin tưởng đồng đội của mình, sau đó còn dạy cho mọi người chơi bóng rổ... , cái này đó tuy rằng đơn giản, thế nhưng, đối với người cổ đại mà nói, cũng cực kỳ mới mẻ độc đáo, hứng thú của mọi người đều là trong nháy mắt đã bị tác động. huấn luyện của nàng này, mỗi một hạng đều cho thấy tầm quan trọng của việc kết hợp giữa cả đội, cá nhân khinh xuất là vĩnh viễn không thể thủ thắng.

“Thật không nghĩ tới, trong đầu nữ nhân này trang bị cái gì đó thật không ít đâu.” Long Ngâm nhìn Nhạc Du Du huấn luyện, bắt đầu lơ đãng, nhưng chậm rãi cũng sợ hãi than lên.

“Xem thật kỹ, hạng mục của nàng một chút, chúng ta có thể tiếp thu qua đây...” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng vì câu, hẳn cảm thấy vương phi của hắn càng ngày càng thú vị.

Nhạc Du Du còn thay đổi trang phục của hộ vệ một chút, chế tác đơn giản “Chống đạn lưng”, vì đặc thù một điểm, cho mỗi người đều phong theo hình dạng của Ninja rùa làm một cái lồng.

“Uh, không tệ.” Nhạc Du Du nhìn trang bị mới của bọn họ, thoả mãn gật gật đầu, sau đó lại cho mỗi người một khối ngân bài đặc chế, “Cái này là tín vật bản vương phi có ý thiết kế, từng mặt trên đều có đánh số của các người, đại gia hãy mang vào, sau đó giải tán.”

Vừa dứt lời, mười sáu người vèo một cái liền đều không thấy.

Nhạc Du Du nhìn mình trong nháy mắt tay trống không tâm, hơi sửng sốt, thật đúng là rất nhanh. Lập tức cười cười, sau đó vỗ vỗ tay xoay người trở về phòng, thế nhưng vừa mới quay người lại, liền không nhìn được kinh hãi kêu lên, tức khắc rơi vào trong ngực người nào đó.

“Hoa Hồ Điệp, ngươi không dọa người như vậy có phải liền khó chịu hay không a?” Nhạc Du Du vỗ vỗ trái tim nhỏ nhảy loạn, nhìn không được kêu lớn lên.

“Oan uổng a.” Hoa Hồ Điệp ủy khuất hề hề bĩu môi, “Ta đứng ở nơi này, là Tiểu Du Du chính mình đụng vào, tại sao có thể trách ta đâu?”

“Quên đi.” Nhạc Du Du biết, cùng người như thế là không có biện pháp phân rõ phải trái, thế là khoát khoát tay, “Ngươi không là theo chân Nam Cung Duệ đi Nam quận sao? Thế nào bỗng nhiên lại đã trở về?”

“Ta đây không phải là nhớ ngươi sao?” Hoa Hồ Điệp hắc hắc vui lên, “Vì thế trở về tới thăm ngươi một chút.”

“Làm trò.” Nhạc Du Du nhìn không được vuốt phẳng cánh tay một cái, nổi da gà, “Những lời này vẫn là lưu cho oanh oanh yến yến này của ngươi nghe qua đi.”

“Thế nhưng không tin ta?” Hoa Hồ Điệp tựa hồ rất bi thương, “Ta không muốn sống ta...”

“Muốn chết sao?” Nhạc Du Du vừa nghe xong trái lại vui vẻ, “Bản vương phi có thể giúp ngươi một chút.”

Ách? Hoa Hồ Điệp sửng sốt.

“Ngươi không biết bản vương phi bây giờ đóng cửa là đệ tử của thần y Lạc Băng sao?” Nhạc Du Du cười cực kỳ âm hiểm, “Sự phụ không chỉ dạy cứu người, cũng sẽ giết người nga, lúc này hẳn đang nghiên cứu chế tạo một loại độc dược mới, vừa lúc muốn tìm người làm thí nghiệm, không bằng...” Nói xong, giơ tay nhỏ bé lên, ngón cái cùng ngón trỏ trong lúc đó thành hình nắm bắt một tiểu dược hoàn màu nâu, “Chờ ngươi thực sự vui đùa xong, bản vương phi nhất định sẽ cho vương gia truy phong ngươi là liệt sĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: An ổn phía sau

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nói làm cho sắc mặt Hoa Hồ Điệp đại biến, vội vàng nhảy ra rất xa, có lòng tốt đến xem nữ nhân này nhưng nàng lại muốn mạng của mình, sau này vẫn là cách xa một chút thật là tốt.

“Cái kia thuốc trân quý như vậy đừng lãng phí...” Hoa Hồ Điệp cười cười xua tay, “Ta còn có việc muốn tìm vương gia nói, đi trước a.”

Nhạc Du Du nhún mày cười, thu hồi được hoàn, xoay người hướng tiểu viện của Thanh Thanh chạy đi, nàng chỉ cần có thời gian sẽ đi giúp Thanh Thanh chăm sóc thảo dược, đã học xong không ít phương thức trồng thảo dược.

Đảo mắt, vào một cái một tháng trời qua, thành Phi Nhữ truyền đến tin tức, Lãnh Huyền Nguyệt chính thức đăng cơ hoàng đế.

Bất quá may mắn hẳn cũng không có giết chết hoàng hậu Đồng Tuyết Mai, mà chỉ là giam lỏng mà thôi.

Trong thư phòng.

“Vương gia, trên giang hồ gần đây hình như không yên ổn.” Trình Dật vẻ mặt ưu sầu, “Có một tổ chức thần bí bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa liên tiếp tạo ra sự cố, đầu mâu cũng nhắm thẳng vào nguyệt các của chúng ta...”

“Đúng vậy.” Long Ngâm cũng gật đầu, “Gần đây mấy người gọi là danh môn chính phái vô duyên vô cớ chịu khổ huyết tẩy, rất nhiều người đã bắt đầu hoài nghi là do Nguyệt các gây nên, bởi vì không có chứng cứ, bọn họ cũng còn không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Chẳng lẽ không có một chút dấu vết để tra ra?” Lãnh Hạo Nguyệt chân mày cau lại, từ khi hấn sáng lập Nguyệt các, sẽ không có làm giết người vô tội, trái lại giải quyết không ít bại hoại làm cho người giang hồ đau đầu, bây giờ có người muốn đối phó Nguyệt các, chỉ sợ sẽ không đơn giản như là mặt ngoài nhìn thấy như vậy.

“Thủ pháp của bọn họ rất độc ác, cơ hồ đều là một chiêu bị mất mạng, hiện trường xử lý cũng tốt, bất quá...” Trình Dật nghĩ nghĩ, từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Lãnh Hạo Nguyệt “Cái này là án mạng ở Bách Kiếm sơn trang phát hiện ra tràng dây này.”

Lãnh Hạo Nguyệt tiếp nhận, mở ra nhìn, dĩ nhiên là một viên trân châu, hơn nữa còn là nam châu thượng đẳng.

“Đây là công châu.” Lãnh Hạo Nguyệt bốc lên hạt trân châu nhìn kỹ một chút, “Chỉ có trong hoàng cung mới có.”

“Vương gia ý là...” Trình Dật có điểm kinh ngạc nhìn Lãnh Hạo Nguyệt.

“Người thần bí này rất có thể là người trong cung.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên liền trở nên sâu thẳm, công châu số lượng là có hạn như vậy, có thể đeo lên không có phi chính là hoàng hậu, phẩm cấp so đo với các phi tử cao hơn, các hoàng tử cùng công chúa, bởi vậy có thể thấy được...

“Không lẽ là người của thái tử?” Long Ngâm trầm ngâm một chút nói.

“Uh” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, “Như vậy cũng chỉ còn lại có một người...” Nghĩ như vậy, trong lòng vẫn là nhin không được một trận khổ sở, hẳn không hy vọng suy đoán của mình là thật, hẳn hy vọng là do người khác.

Trình Dật cùng Long Ngâm đều không nói, bọn họ tựa hồ cũng đoán được chút gì.

“Hay chỉ là hiểu lầm đi.” Long Ngâm vẫn là không đành lòng nhìn hình dạng của Lãnh Hạo Nguyệt trôi qua khó khăn như vậy, nhin không được lên tiếng an ủi.

“Ta biết.” Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, hấn kỳ thực không quá đau khổ, ở trong hoàng thất, phát sinh bất cứ chuyện gì đều chẳng có gì lạ hẳn từ nhỏ mưa dầm thấm đất, đã sớm nhìn thấu.

“Nếu hấn nhằm vào danh môn chính phái, mục đích nhất định là vì khiến cho võ lâm căm phẫn.” Ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt rất nhanh liền khôi phục lại sự sắc bén, “Như vậy, chúng ta thì không thể để cho hấn thực hiện được...”

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Long Ngâm lập tức xoay người đi ra, Hạo nhi đã có người bảo hộ, hấn nhất định sẽ không để cho bọn họ lại khinh địch chết đi như vậy.

Ba tháng thoáng cái lại qua đi như thế, mắt thấy đã sắp đến cuối năm.

Lúc này, thành Phi Nhữ truyền đến tin tức, Lãnh Huyền Nguyệt đã bắt đầu tập kết quân đội, phòng chừng qua năm mới, sẽ khởi binh đánh U Châu, kỳ thực, chỉ cần Lãnh Hạo Nguyệt còn sống, đối với Lãnh Huyền Nguyệt tựa như một quả bom hẹn giờ vì thế, hấn không có khả năng cứ để Lãnh Hạo Nguyệt tùy ý ở địa bàn của mình vô hạn lớn mạnh thêm như vậy, hấn ngồi không yên.

Đối với tin tức này, Lãnh Hạo Nguyệt tuyệt đối không cảm thấy giật mình, Lãnh Huyền Nguyệt có thể chờ bốn tháng mới phát binh, đã là kiên trì cực hạn.

Nhạc Du Du cũng không rõ lắm hình thức phát triển của triều đình, dù sao ở trong lòng nàng, chỉ cần có Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ như vậy mọi việc sẽ

OK, vì thế, nàng mỗi ngày ngoại trừ học tập, vẫn là học tập. Bởi vì nàng có kiến thức y học lâm sàng, hơn nữa nàng không giống như các nữ nhân khác thấy máu liền kêu sợ hãi té xỉu mắc bệnh, thậm chí ngay cả tử thi cũng không sợ hãi, điểm ấy làm cho Lạc Băng rất là thoải mái, thầy thuốc, cần nhất đầy đủ chính là gan lớn, sau đó là thận trọng.

Kỳ thực Lạc thần y này nào biết đâu rằng a? Nhạc Du Du ở trong đại học lại được thầy cô làm cho dẫn vật ra, tới lớp học tất cả đều là nhân thể cốt cách mặc dù là giả, thế nhưng ngày đầu tiên đi học liền có mấy cái nữ sinh bị dọa đến ngất xỉu, về sau đi đến phòng thí nghiệm, nhìn thấy thi thể người thật, còn có học y phải dùng thi thể người chết, nàng Nhạc Du Du cũng đã té xỉu quá N lần, nôn mửa N+1 lượt lúc đó mới rút cuộc không hề có phản ứng.

Nhớ kỹ lúc đó giáo viên béo mang theo kính mắt giáo thụ nhìn hình dạng một đám bọn họ khó chịu sợ sống không nổi, lại mừng rỡ cười lớn đến lộ ra toàn cả hàm răng ra: “Quá trình đều là thống khổ, kiên trì thì tốt rồi, các em có thể đem thi thể này trở thành một củ cái lớn là được rồi a, chỉ là củ cái ai còn sẽ sợ a?”

“Thế nhưng, báo cáo giáo sư.” Lúc này, một nữ sinh bỗng nhiên nhấc tay kêu to, “Củ cái kia là cứng rắn, thế nhưng, cái này là mềm a...” Nói xong, lại muốn khóc.

“Vậy em không thể đem chúng trở thành là củ cái chung chín mềm sao?” Giáo thụ cũng tới tính toán, “Được rồi, đừng sợ ma quỷ, hiện tại qua đây giải phẫu ‘Củ cái’, em tới làm trợ thủ.” Giáo sư liền chỉ nữ sinh đầu tiên lên tiếng, mà nữ sinh kia, thật bất hạnh, chính là Nhạc Du Du.

Cũng chính từ ngày đó bắt đầu, Nhạc Du Du đã bắt đầu bị giáo sư béo kia tiến hành phương thức ma quỷ dẫn vật, kết quả bốn năm trôi qua, nàng trái lại thành một người to gan, nếu như nàng không xuyên qua nói không chừng hiện tại đang cầm dao giải phẫu mổ bụng cho các bệnh nhân.

Vì thế, đối với Lạc Băng mang theo Nhạc Du Du đi thực tiễn, cũng chỉ là giúp đỡ các binh lính xử lý bị thương trong quá trình tập luyện, việc này đối với Nhạc Du Du mà nói quả thực là quá chút lòng thành, nàng thậm chí còn đề nghị Lạc Băng vết thương kỳ thực còn có thể thực thi phẫu thuật khâu lại.

Đối với trí thông minh của Nhạc Du Du, còn có trong đầu nàng một ít kiến nghị khó hiểu nhưng lại thường thường tìm cách tốt nhất, Lạc Băng từ trong lòng rất cao hứng. Nguyên bản, hẳn cho là y thuật của mình có thể sẽ thất truyền, tuy rằng Thanh Thanh cũng rất thông minh, thế nhưng dù sao ánh mắt cũng nhìn không thấy, cái này hạn chế khía cạnh tiến bộ của nàng rất nhiều. Mà Nhạc Du Du vừa lúc đền bù khuyết điểm này, Lạc Băng cảm giác mình lúc này cho dù chết cũng không tiếc.

Cửa ải cuối năm càng ngày càng gần, trong thành U Châu khắp nơi đều có thể thấy cảnh tượng bách tính vội vàng. Trong vương phủ cũng đã bắt đầu tay chân chuẩn bị, quét tước vệ sinh, đặt mua hàng tết, nhìn cũng là nhất phái hớn hở.

Chỉ là, Nhạc Du Du nhìn ra, tại đây mặt ngoài giống như an ổn, tựa hồ che giấu một loại không khí khẩn trương, nàng thấy Lãnh Hạo Nguyệt thỉnh thoảng nhíu chặt chân mày là có thể cảm giác được, hay là, loại an ổn này duy trì không được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đi ngang qua U Châu

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Có lẽ là bị loại bầu không khí bất an này, tâm tình Nhạc Du Du cũng bỗng nhiên trở nên có điểm trầm trọng hẳn lên. Trong khoảng thời gian này, nàng kỳ thực một mực tận lực tránh né vấn đề chiến tranh này, ngây ngốc cho rằng chỉ cần không thêm nghĩ nữa thì sẽ không phát sinh, thế nhưng, không nghĩ tới, nàng lại không hy vọng chuyện sắp xảy ra vẫn là sắp xảy ra.

Mà Lãnh Hạo Nguyệt cũng minh xác nói cho nàng, triều đình đã tập kết bảy mươi vạn đại quân, tùy thời có thể công đánh tới, mà hẳn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Điều này làm cho Nhạc Du Du trong lòng rất khó chịu, thế là, buồn bực đi một mình ra khỏi vương phủ, thời gian đi tới cửa lớn, bị người kéo lại vạt áo, nhìn lại, dĩ nhiên là tiểu Minh Nguyệt.

“Du Du, không vui.” Đôi mắt to sáng rực Lãnh Minh Nguyệt thẳng tắp nhìn chăm chăm Nhạc Du Du.

“Không có.” Nhạc Du Du không muốn đem chuyện không vui của mình nói lại cho đứa nhỏ như vậy, thế là cười xoa bóp má phấn của nàng, “Du Du muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, ngươi có muốn đi cùng Du Du hay không?”

Lãnh Minh Nguyệt vừa nghe xong, nhất thời cười ngọt ngào gật gật đầu.

Thế là, Nhạc Du Du liền dắt tay Lãnh Minh Nguyệt, sau đó đi từ từ ra khỏi vương phủ.

Thành U Châu thực sự rất phồn hoa, Lãnh Hạo Nguyệt đem nó thống trị rất ngay ngắn rõ ràng, dân chúng ngày ngày an ổn trôi qua. Thế nhưng, nhìn khuôn mặt tươi cười bận rộn của bách tính trên đường cái, Nhạc Du Du cũng rất thương cảm, nàng không thể tưởng tượng, một khi chiến tranh xảy ra, nụ cười như vậy đến khi nào mới có thể nhìn được nữa?

Lãnh Minh Nguyệt có vẻ hưng phấn, một đôi mắt to cũng tựa hồ nhìn qua nhìn lại, nàng trước đây vẫn đứng ở trong hoàng cung, cơ hồ không đi ra ngoài bao giờ, lần này xuất cung, ngoại trừ ngồi xe ngựa cũng chính là ở trong vương phủ, tuy rằng Nhạc Du Du mang theo nàng đi ra ngoài mấy lần, thế nhưng, đối với một đứa bé mà nói, xa xa như kia là không đủ.

“Nghĩ muốn cái gì, Du Du mua cho người a.”

Lãnh Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó chỉ chỉ bán mấy quả, quay đầu lại mỉm cười nhìn Nhạc Du Du.

“Được.” Nhạc Du Du lập tức gật đầu, sau đó mua hai xuyên, hai người liền vừa ăn vừa đi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người đầu đầu lung tung chạy tới, mắt thấy sẽ đụng vào trên người Nhạc Du Du, Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, muốn tránh tựa hồ không kịp rồi, chỉ có thể ôm chặt lấy Lãnh Minh Nguyệt, như vậy sẽ không đến mức thương tổn được tiểu bằng hữu.

Nhạc Du Du vốn cho là mình sẽ phải bị đánh ngã, thế nhưng, lại bị một người ôm chặt lấy thắt lưng, sau đó nhẹ nhàng vùng ra phía sau, nàng cùng Minh Nguyệt liền tránh được va chạm của người kia.

Nhạc Du Du rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện mình còn bị người ôm, vội vàng tránh ra, quay đầu lại nói tiếng “Cảm ơn”, nhưng chống lại là khuôn mặt tươi cười ôn hòa được hé ra.

“Duệ vương? Người tại sao lại ở chỗ này a?” Nhạc Du Du không nghĩ tới thành U Châu sẽ nhìn thấy Lãnh Phi Nguyệt.

“Du Du, đã lâu không gặp a.” Lãnh Phi Nguyệt nhìn cái ôm trống rỗng, hơi có điểm thất vọng, bất quá, hần che giấu rất tốt, lại giương mắt, tao nhã vẫn là trước sau như một, nhân nhật cười, vỗ vỗ đầu Lãnh Minh Nguyệt, “Cửu muội có khỏe không?”

Thế nhưng không biết vì sao, lúc Lãnh Minh Nguyệt thấy Lãnh Phi Nguyệt không chỉ có bất kỳ hành động vô cùng thân thiết mà trái lại còn giống như có điểm sợ hãi, vô ý thức liền hướng về phía sau lưng của Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du cũng lơ đãng, bởi vì Lãnh Minh Nguyệt đối với ai cũng lạnh lùng, vì thế có biểu hiện như vậy cũng không quá đáng, vội vàng cười cười: “Rất tốt, được rồi, Duệ vương đến U Châu làm cái gì a? Là tới tìm Hạo nhi sao?”

“Ở đây không phải chỗ nói chuyện.” Lãnh Phi Nguyệt ánh mắt quét bốn phía một chút, “Nếu như Du Du không ngại, mời ta ăn một bữa cơm được không?”

“Không thành vấn đề a.” Nhạc Du Du vừa nghe xong lập tức gật đầu, “Ở chỗ này ta là chủ người là khách a, đương nhiên muốn mời.”

Say tạm trú.

Nhạc Du Du muốn một phòng riêng, mấy người trong quán ăn liền chuẩn bị. Bởi vì tùy tùng của Lãnh Phi Nguyệt không đi theo ăn cơm, vì thế, thực tế ăn chỉ có ba người bọn họ.

“Duệ vương còn chưa nói mục đích đến đây lần này đâu.” Nhạc Du Du rót cho Lãnh Phi Nguyệt một ly rượu, rót cho mình cùng Minh Nguyệt một chén trà, “Không phải là chú ý đến thăm ta chứ?” Nói xong cũng ha hả nở nụ cười.

“Du Du kêu thế thì giữa chúng ta đều cảm thấy xa lạ a.” trong mắt Lãnh Phi Nguyệt hiện lên một tia thất lạc, cho dù hần thật là đến nhìn nàng, hần cũng sẽ không nói, cũng không thể nói, thế là mỉm cười, “Có việc đi ngang qua ở đây, không nghĩ tới sẽ gặp.”

“A, Ngũ ca ca.” Nhạc Du Du lập tức hiểu ra, hần không thích nàng gọi hần là Duệ vương, nói thật là, nàng gọi cũng không quen thế là lập tức đổi giọng.

Lãnh Phi Nguyệt rót cuộc nở nụ cười: “Được rồi a.” Nói rồi uống xong rượu trong chén.

“Ngũ ca ca nếu tới, tại sao không đi trong phủ ngồi một chút a?”

Lãnh Phi Nguyệt cười khổ một cái: “Bây giờ tình trạng này, ta sợ không thoải mái qua nhìn thấy Hạo nhi.”

Nhạc Du Du nghĩ nghĩ cũng đúng, dù sao hiện tại Lãnh Hạo Nguyệt là nghịch phản tội lớn, mà Lãnh Phi Nguyệt vẫn là Duệ vương gia của triều đình, hơn nữa, chiến tranh sắp xảy ra, thời gian căng thẳng đích xác không thích hợp gặp mặt.

Nhạc Du Du gật đầu: “Đích xác không thoải mái, nếu không, sẽ liên lụy đến người.”

“Liên lụy đến ta cũng không phải sợ, chỉ là Du Du a, hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho Hạo nhi.” Lãnh Phi Nguyệt bỗng nhiên rất nghiêm túc nói, “Chức là không lâu sau sẽ đánh trận.”

“Ta biết a.” Nhạc Du Du hơi thờ dãi một hồi, “Bách tính lại phải gặp tai ương.”

“Thành U Châu bất quá cũng chỉ có hơn năm mươi vạn đại quân.” Lãnh Phi Nguyệt cũng thờ dài, “Thế nhưng hoàng huynh bây giờ tập kết không sai biệt lắm khoảng bảy mươi vạn đại quân, tùy thời đều có khả năng giết tới được... Cũng không biết Hạo nhi có ứng đối chi sách nào tốt hay không?”

Trên mặt Nhạc Du Du cũng sầu lo lên, ở cổ đại này chiến tranh rất lạc hậu, đừng nói kém hai mươi vạn binh lực, chính là kém hai vạn binh lực, có đôi khi cũng sẽ có mức chênh lệch rất lớn giống như của lòng sông so với mặt biển, trừ phi đối phương thống suất là một thùng com, thế nhưng, có người nói Bạch Triển Bằng đã từng là tướng quân của Băng Diễm quốc, tuy rằng bây giờ lớn tuổi, thế nhưng dù sao kinh nghiệm cũng phong phú a, vì thế, muốn dùng năm mươi vạn đi đối kháng bảy mươi vạn đại quân, hiển nhiên là trứng gà chọi tảng đá a...

Bất quá, Nhạc Du Du bỗng nhiên liền ngoéo... khoe miệng một cái, hay là, nếu thật sự đánh nhau vũ khí bí mật của nàng là có thể phát huy tác dụng nhất định đâu...

“Du Du? Chuyện gì buồn cười như vậy?” Lãnh Phi Nguyệt nhìn Nhạc Du Du cười hơi có chút thất thần, thế nhưng, vẫn rất nhanh chóng khắc chế nội tâm rung động của mình, vẫn tao nhã nhẹ nhàng như trước.

“Không có gì.” Nhạc Du Du nhún mày cười, ý tưởng của nàng không thể nói cho hắn biết, đây chính là tác chiến cơ mật, vạn nhất hắn là gian tế thì làm sao bây giờ? Đương nhiên, cái ý nghĩ này chỉ là Nhạc Du Du vui đùa nghĩ mà thôi.

Lãnh Phi Nguyệt cũng không truy vấn, kế tiếp, tựa hồ cũng tránh quay trở lại vấn đề chiến tranh này, hai người cứ như vậy tùy ý trò chuyện, một bữa com ăn không sai biệt lắm khoảng nửa canh giờ.

“Du Du, một khi..., ta sẽ bảo vệ ngươi.” Lãnh Phi Nguyệt đi ra vài bước, lại quay người lại, sau đó lấy một ngọc bài đưa cho nàng, “Cái này tùy thân mang đi theo, có thể tùy thời tìm được ta.” Sau đó đảo mắt liền biến mất ở trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Muốn trọng nghĩa khí hay là muốn lão bà

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du cúi đầu nhìn ngọc bài có khắc “Phi” trong tay, chau chau mày, sau đó tùy tiện tay cất vào hà bao trong người, đối với Lãnh Phi Nguyệt mà nói, nàng thấy cũng không sao cả, nàng cảm tạ hảo ý của hắn, chỉ là, nếu như tướng công thực sự thất bại, vô luận bị nắm bị giết hay là muốn trốn chết, nàng cũng sẽ không một mình rời đi, huống chi, nàng càng thêm tin Hạo nhi, sẽ không dễ dàng thất bại như vậy.

Thời gian Nhạc Du Du trở lại vương phủ Lãnh Hạo Nguyệt đang ở trong phòng chờ nàng.

“Đi nơi nào? Cũng không mang theo người đi cùng.” Thấy Nhạc Du Du trở về, Lãnh Hạo Nguyệt đi tới cầm tay nàng, hắn biết nàng có chút sợ lạnh, vì thế, lúc không có chuyện gì sẽ giúp nàng che tay xoa chân.

“Cùng Minh Nguyệt đi ra ngoài dạo quanh một vòng.” Nhạc Du Du có chút ngoài ý muốn, bình thường lúc này Lãnh Hạo Nguyệt không phải ở trong thư phòng cùng Trình Dật bọn họ thương lượng kế hoạch tác chiến, hay là đang luyện binh tráng huấn luyện binh sĩ, “Nơi này là địa bàn của chàng, không có người nào dám làm gì ta.”

Lãnh Hạo Nguyệt từ chối cho ý kiến, chỉ là nhàn nhạt cười cười.

“Được rồi, chàng biết ta hôm nay gặp phải người nào không?” Nhạc Du Du thấy không cần thiết phải giấu diếm chuyện gặp Lãnh Phi Nguyệt.

“Ai a?” Lãnh Hạo Nguyệt làm một bộ dáng không sao cả, kỳ thực, đối với chuyện Lãnh Phi Nguyệt đến, hắn đã sớm biết.

“Ngũ ca của chàng a.” Nhạc Du Du nhún mày, “Hắn thật ra rất quan tâm đến chàng, nhưng, bởi vì đây là thời kì khó khăn, nên bất tiện không đến trong phủ.”

Lãnh Hạo Nguyệt như trước cười nhạt không nói.

“Được rồi, chàng có nắm chắc đánh bại bảy mươi vạn đại quân triều đình hay không?” Nhạc Du Du đối này vẫn là rất lo lắng.

“Không có.” Lãnh Hạo Nguyệt lắc đầu, tuyệt không che giấu.

“Vậy làm sao bây giờ?” Nhạc Du Du vừa nghe xong có điểm nóng nảy.

“Sẽ có biện pháp.” Lãnh Hạo Nguyệt lại tựa hồ cũng không nóng nảy, “Nếu như BìnhNamvương nguyện ý xuất binh như vậy sẽ dễ hơn.”

“BìnhNamvương?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Chính là cái tên Nam Cung Duệ?”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu: “BìnhNamvương có ba mươi vạn binh, nếu như bọn họ khăng khải ra mặt, như vậy phần thắng sẽ ở chúng ta bên này.”

“Hắn và chàng quan hệ tốt như vậy, hẳn là sẽ giúp chàng đi.”

Lãnh Hạo Nguyệt sùng nịch xoa xoa tóc Nhạc Du Du, nữ nhân này thật đúng là ngây thơ, hữu tình về hữu tình, thế nhưng, chiến tranh một chuyện khác, chuyện nào sẽ là đơn giản như vậy a, lần này bọn họ phải đi ra khỏi thành Phi Như, Nam Cung Duệ xuất binh tiếp ứng đã là phiêu lưu mạo hiểm rất lớn, tin rằng, Lãnh Hạo Nguyệt sẽ không thể không suy nghĩ đến ảnh hưởng của Bình Nam vương, phòng chừng đã phái người đi chiêu an rồi.

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt không nói lời nào, biết sự tình khẳng định sẽ không đơn giản như vậy, nhất thời cũng không biết nói cái gì, đành phải lẳng lặng tựa đầu ở ngực của hắn, được một khắc yên tĩnh chính là một khắc đi.

Trong vương phủ BìnhNam

Nam Cung Duệ than thở ngồi ở trong sân, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

“Ta nói lão ca a, từ lúc người đi một chuyến đến kinh thành, gì chứ lại là một bộ dạng muốn chết không muốn sống?” Nam Cung Lan Lan không nói gì vỗ tát Nam Cung Duệ một cái

“Đúng vậy Duệ nhi, mấy ngày nay ta cũng bị con ca thán làm cho lão nhân đau đớn.” Lão vương gia Nam Cung Thanh Vân cũng đã đi tới, đặt mông ngồi đối diện với nhi tử, bởi quanh năm sống an nhàn sung sướng, hắn đã nhìn không ra bộ dáng tuấn tú năm đó, thân thể đã mập ra khoảng chừng hơn hai trăm cân.

“Cha, lão muội, ta nghĩ rằng, ta đã yêu một người.” Nam Cung Duệ nhìn phụ vương của mình liếc mắt một cái, lại thờ dài, sau đó bỗng nhiên liền kính cẩn cầm tay một chút, “Người nói ta sao lại yêu nàng chứ?” Hắn và phụ thân cùng muội muội trong lúc đó, từ nhỏ liền sống chung như bằng hữu.

“Chuyện tốt a.” Nam Cung Thanh Vân vừa nghe xong liền vui vẻ, “Cái này có phải đại biểu cho việc bản vương muốn ôm cháu hay không?”

“Đúng vậy lão ca, cái này so với người hôm nay một Hồng Hồng, ngày mai một Lục Lục thật là tốt, ta tán thành người yêu một người.” Nam Cung Lan Lan vừa nghe xong, lập tức một quyền đánh ở trên đầu vai Nam Cung Duệ, “Nỗ lực lên.”

Nam Cung Thanh Vân vừa nghe xong cũng đem đầu vai bên kia tựa vào: “Chỉ bằng con ta anh tuấn tiêu sái như thế, nữ nhân nào còn không ba ba vội vàng chạy đến a. Vì thế, nhi tử, cha cũng ủng hộ con!”

“Thế nhưng...” Nam Cung Duệ vừa nghe xong nhất thời nhụt chí.

“Nam Cung Duệ, ta mặc kệ người bộ dáng ma ma kỳ kỳ này, người không thể có điểm nhụt chí?” Nam Cung Lan Lan vừa nhìn bộ dáng kia của đại ca lại tức giận.

“Không phải ta ma kỳ, mà là nữ nhân kia đã lập gia đình.” Nam Cung Duệ ai than một tiếng, “Ta thế nào lại trễ một bước đây?”

“Cái gì?” Nam Cung Lan Lan vừa nghe xong, nhất thời cùng phụ vương liếc mắt nhìn nhau, sau đó âm điệu khoảng cách đề cao gấp đôi, “Phụ nữ có chồng?”

“Kỳ thực vậy cũng không có gì.” Nam Cung Thanh Vân lập tức khoát khoát tay, “Đoạt lấy là tốt rồi, nếu không, con cấp cho chồng của nàng chút tiền, làm cho nàng tái giá với con là được rồi.” Lão vương gia này thật là khai thông.

“Mẫu chốt là chồng của nàng tiền so với ta còn nhiều hơn.” Nam Cung Duệ nở nụ cười khổ.

“A?” Nam Cung Lan Lan tròn mắt đều phải trừng đi ra, “So với BìnhNamvương phủ còn giàu có hơn? Lão ca, người không muốn nói cho ta biết người đã yêu phi tử của hoàng thượng chứ a, nữ nhân của Lãnh Hạo Nguyệt kia không có mấy người nào tốt.”

“Là Tần Vương phi.” Nam Cung Duệ nghẹn miệng, “Phi tử của Lãnh Hạo Nguyệt...”

Khụ khụ... Nam Cung Thanh Vân thành công dùng nước miếng của mình đem chính mình chết sặc, đứa con này của hắn cũng quá có tiền đồ, hắn cảm thấy mình cũng không bằng, nghĩ tới đây, vẫn là đi thôi, người khác còn nói được, chứ chỗ này là Lãnh Hạo Nguyệt thôi... Hắn lớn tuổi, không thích hợp cho thanh niên phát biểu ý kiến.

“Bất quá nhi tử.” Nam Cung Thanh Vân hai bước rồi lại ngừng lại, quay đầu lại làm cho nhi tử một động tác nỗ lực, “Bất luận con có quyết định gì, cha đều ủng hộ con.” Sau đó vội vã ly khai, hắn người cha này đang ủng hộ sao?

Nam Cung Lan Lan vừa nhìn Nam Cung Thanh Vân đi, con người đảo một vòng, bỗng nhiên liền nở nụ cười, sau đó để sát vào Nam Cung Duệ, thần bí hề hề nói: “Ca, ta thật ra có một biện pháp a, không biết người có nguyện ý hay không?”

Nam Cung Duệ kỳ quái nhìn muội muội.

“Dù sao hoàng thượng không phải muốn đánh U Châu sao?” Nam Cung Lan Lan âm ngoan nở nụ cười, “Chúng ta đây đi giúp Hạo ca ca a, hấn khẳng định sẽ rất cao hứng.”

“Giúp thì nhất định phải giúp, thế nhưng cái này cùng ta có quan hệ gì đâu?”

“Người chừng nào thì hết ngọc?” Nam Cung Lan Lan tròng mắt ca ca liếc mắt một cái, “Đi giúp không phải là muốn kẻ vai chiến đấu? Dù sao người cùng Hạo ca ca cũng là bạn nối khố, như vậy không phải gần nước bạn công sao?”

Nam Cung Duệ vẫn có chút không hiểu rõ.

“Chúng ta đi đem bọn họ tách ra... Sau đó, người theo đuổi Nhạc Du Du của người, ta theo đuổi Hạo ca ca của người, đây không phải là vẹn toàn đôi bên sao? Nếu như có cơ hội hợp, người dùng anh hùng cứu mỹ nhân, ta dùng mỹ nữ đến cứu anh hùng gì, bọn họ một cảm động, nói không chừng liền lấy thân báo đáp đâu...” Nam Cung Lan Lan nói nói thế rồi khanh khách nở nụ cười, “Có đáp ứng hay không người xem rồi làm đi, dù sao ta mấy ngày này đã quyết định khởi hành đi U Châu...” Nói xong xoay người rời đi.

“Này, như vậy tựa hồ có chút vô nhân đạo đi?” Nam Cung Duệ lập tức đuổi theo, “Có điểm không nghĩa khí cho lắm?”

“Vậy là người quan trọng nghĩa khí hay là muốn lão bà đây?” Nam Cung Lan Lan dừng bước xoay người lại, trêu tức nhìn Nam Cung Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Tiểu quận chúa tới

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Nam Cung Duệ vẫn bị Nam Cung Lan Lan thuyết phục, quyết định phải thử kế hoạch gần nước bạn công của bọn họ một chút.

Thế là không đến một hồi, trong đại sảnh của vương phủ Bình Nam, Nam Cung Lan Lan đã đem tất cả gia trưởng đều triệu tập tới cùng nhau. Lúc này toàn bộ người trong Bình Nam vương phủ, Nam Cung Thanh Vân cho tới nay mới cưới tổng cộng một chính phi mười tám phi tổng cộng mười một lão bà, thế nhưng đâu? Ngoại trừ vương phi sinh nhi tử cho hấn cũng chính là Nam Cung Duệ, trăm phi thứ tám sinh nữ nhi Nam Cung Lan Lan thì những người còn lại đều là không sinh được ai.

Theo lý thuyết nhiều nữ nhân ở cùng nhau như thế này không đâu cái người chết ta sống thì cũng đâu gà bay chó sủa mới đúng, thế nhưng hết lần này tới lần khác này mười một nữ nhân này dĩ nhiên là nhất kiến như cố, ở chung chính là Hòa Hòa Mỹ Mỹ, đừng nói đến đâu đó, bình thường ngay cả mặt đỏ cũng không từng có a, chứ nói chi là tranh giành tình nhân, đối với chuyện này Nam Cung Thanh Vân một người nam nhân duy nhất càng khiêm nhượng nhưng lại khiến cho Nam Cung Lan Lan chỉ kêu buồn.

Bất quá, ở trong toàn bộ vương phủ, bọn hạ nhân cũng biết một quy củ, đó chính là, nếu như vương gia cùng tiểu vương gia đồng thời hạ mệnh lệnh, nhất định phải nghe theo tiểu vương gia, nếu như vương gia cùng tiểu quận chúa cùng nhau nói chuyện, nhất định phải nghe theo tiểu quận chúa, nếu như tiểu vương gia cùng tiểu quận chúa cùng nhau hạ mệnh lệnh, đại sự phải nghe theo tiểu vương gia, việc nhỏ phải nghe theo tiểu quận chúa, chỉ cần nhớ kỹ điểm ấy, như vậy ở trong vương phủ Bình Nam cũng sẽ không sai lầm.

Vì thế, Nam Cung Lan Lan ra lệnh một tiếng, Nam Cung Thanh Vân liền mang theo lão bà của mình các vội vã chạy tới phòng khách.

“Lan nhi a, gấp như vậy tìm chúng ta có chuyện gì a?” Nam Cung Thanh Vân chạy tới có điểm thờ hồn hèn.

“Ta tuyên bố, ta cùng ca ca sẽ lập tức lên đường theo đuổi hạnh phúc của mình, vì thế, năm nay cũng không cùng các người ăn lễ mừng năm mới tại nhà.” Nam Cung Lan Lan nhìn lướt qua mọi người, sau đó rất khẳng khái hùng tuyên bố.

“Lan nhi a, sao con có thể bỏ được nương nếm đi đâu?” Lúc này, một phu nhân mặc hoàng y từ trong đám người đánh tới, ôm lấy Nam Cung Lan Lan, “Lễ mừng năm mới cũng không ở bên cạnh nương, nương sẽ rất nhớ con...”

“Ta nói bát phu nhân a.” Nam Cung Lan Lan vội vàng đem thân thể mẹ nàng ngay ngắn lại, “Ta thế nhưng đi ra ngoài tìm con rể cho nương, nương còn khóc cái gì a? Chẳng lẽ nương muốn cho khuê nữ của người không ai thèm lấy a?”

Bát trăm phi vừa nghe, lập tức ngừng khóc để cho tiểu quận chúa không ai thèm lấy, tội danh lớn này đi, đừng xem nàng là mẹ nàng, thế nhưng, nàng không có địa vị cao bằng khuê nữ.

“Nhi a, chẳng lẽ con cũng bỏ được mẫu phi?” Lúc này, Bình Nam vương phi cũng lôi kéo Nam Cung Duệ lau nước mắt, “Con làm cho nương...”

“Nương a.” Nam Cung Duệ vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ta đây là đi ra ngoài tìm con dâu cho người, vì thế, người nên ủng hộ nhi tử a.”

“Đúng vậy đại tỷ.” Lúc này, mấy người trắc phi còn lại cũng gấp vội qua đây khuyên bảo, “Tiểu vương gia khó có được có ý trung nhân, ngài cũng đừng khổ sở, nơi này không phải còn có chúng tỷ muội cùng người sao?” Sau đó lại quay đầu nhìn bát trắc phi, “Còn có Bát muội, đứa nhỏ lớn cũng phải rời khỏi nương, đều đừng khổ sở a.”

Hai nương liếc mắt nhìn nhau, vậy còn khổ sở cái gì a?

“Thế nhưng, hai đứa cũng không cần cha a.” Vẫn không nói chuyện Nam Cung Thanh Vân rút cuộc xoa xoa đôi tay mập mập lúng ta lúng túng nói, “Duệ nhi Lan nhi a, các con đi, trong vương phủ sẽ không náo nhiệt a...”

“Được rồi được rồi, các người cũng đừng chít chít méo mó.” Nam Cung Lan Lan chịu không nổi che che lỗ tai, “Muốn náo nhiệt còn không đơn giản? Nhiều nữ nhân ở cùng nhau như vậy thì không thể sinh ra chút chuyện được sao? Tỷ như hãm hại cho nhau một chút thôi, giống như bắt gian, rồi cho nhau uống độc, đánh tiểu nhân gì gì đó, như vậy ngày trời qua cũng rất nhanh, nếu không đi đâu, các người tìm cha vận động nhiều một chút, nói không chừng lúc chúng ta trở lại, sẽ cho ta thêm đệ đệ muội muội cùng muội gì gì đó a...”

Một câu nói nói xong tất cả mọi người hắc tuyến tức khắc nổi lên.

“Được rồi, sự tình cứ quyết định như vậy, ta bắt quá là thông báo cho các người một tiếng mà thôi.” Nam Cung Lan Lan cuối cùng khoát khoát tay, “Mọi người tất cả giải tán đi.”

Vào lúc ban đêm, trong thư phòng của BìnhNamvương.

“Duệ nhi, đây là quân bùa.” Nam Cung Thanh Vân đem một quả bùa đầu hổ đưa cho Nam Cung Duệ, vẻ mặt ngưng trọng, “Vi phụ lão, Namquận sau này liền giao cho con, vì thế, con làm bất cứ quyết định gì, phụ vương cũng sẽ ủng hộ con.”

“Cám ơn phụ vương.” Nam Cung Duệ gật đầu, “Chỉ là, quyết định như vậy khả năng sẽ làm phiền hà đến BìnhNamvương phủ.”

“Kỳ thực, Tấn vương là một nhân tài khó có được, thế nhưng khuyết điểm duy nhất chính là quá tình cảm song đây cũng là chỗ hơn người của hắn, một đề vương gia thường vô tình, hắn rút cuộc là một kỳ tích, một khi hắn có thể đăng cơ, như vậy cũng giống như bách tính thiên hạ chi phúc.” Nam Cung Thanh Vân mỉm cười “Hơn nữa, Lãnh Huyền Nguyệt kia trước đây thời gian hoàng thượng còn vẫn nhìn Bình Nam vương phủ của chúng ta không vừa mắt, đã từng mấy lần yêu cầu tước phiên, chỉ là tiên hoàng khai ân vẫn chưa phê chuẩn mà thôi, bây giờ, một khi thực lực của hắn đã củng cố, người đầu tiên sẽ đối phó khẳng định chính là Bình Nam vương phủ...” Nói xong đem một phong thư giao cho Nam Cung Duệ, “Đây là thư mấy ngày hôm trước Lãnh Huyền Nguyệt phái người đưa tới, hiện tại hắn muốn mượn chúng ta giúp mới có thể như vậy, một khi Lãnh Hạo Nguyệt thực sự xong, thì chúng ta cũng xong rồi, vì thế, vô luận chúng ta không giúp Tấn vương, thì Nam quận của chúng ta đều đã định trước không thể chi lo thân mình... Vì thế...”

“Hài nhi hiểu rõ.” Nam Cung Duệ gật đầu, “Tấn vương nhất định sẽ thắng.”

“Đi đường cẩn thận.” Nam Cung Thanh Vân gật đầu, sau đó vỗ vỗ tay của con trai, “Bảo vệ mình, bảo vệ tốt Lan nhi, vi phụ vẫn chờ ôm tôn tử đấy.”

“Phụ vương yên tâm đi.” Nam Cung Duệ cho phụ thân một cái mỉm cười khẳng định.

Ngày thứ hai, Nam Cung Duệ suất lĩnh ba mươi vạn đại quân xuất phát, sau đó đóng quân tới nam quận cùng giao giới với U Châu, lúc này mới cùng muội muội mang theo mấy người thân vệ chạy tới Tấn vương phủ trong thành U châu.

Thời gian Bọn họ đến vương phủ, Nhạc Du Du đang cùng Thanh Thanh phơi được thảo, mấy ngày hôm trước trời đầy mây, hôm nay thật vất vả trong sáng, vì thế, nhất định phải cho những thuốc cỏ kia trông thấy thái dương, đang rất bẽ bộn thì đã nhìn thấy Tiểu Hi vội vã chạy tới: “Vương phi, không xong...”

“Cái gì không xong? Ta rất tốt.” Nhạc Du Du nhìn không được cóc đầu nàng một chút, “Hoang mang rối loạn trương trương, phía sau bị chó đuổi a?”

“Không phải, cũng không có bị đuổi...” Tiểu Hi vỗ vỗ lồng ngực của mình, vội vàng xua tay, “Có khách nhân đến.”

“Khách nhân? Rất bình thường a, người cũng không cần phải hoảng loạn như thế đi?” Nhạc Du Du kỳ quái nhìn nàng một cái, “Không phải là Phúc Quý ca của người cho người nhà tới cầu hôn chứ?”

“Vương phi, chán ghét.” Tiểu Hi bị nói về mặt đỏ bừng, nhìn không được thẳng giậm chân, “Người ta nói là chính sự.”

Thanh Thanh ở bên cạnh đều nhìn không được bật cười lên.

“Kia nói đi, ai tới?” Nhạc Du Du rút cuộc không hề pha trò nàng.

“BìnhNamtiểu vương gia, còn có tiểu quận chúa.”

“Đến rồi, cũng không phải chưa từng tới.” Nhạc Du Du không nói gì lắc đầu, “Còn có tiểu quận chúa? Nàng là lần đầu tiên đến đây đi?”

“Quên đi, vương phi người xem lại mình đi.” Tiểu HYi tựa hồ cũng nói không rõ, lôi kéo Nhạc Du Du hướng tiền thính chạy.

Thanh Thanh vừa nghe thấy Nam Cung Lan Lan tới, trong lòng không khỏi cả kinh, đối với một ít hành vi của tiểu quận chúa này, nàng đã sớm có nghe thấy a, tiểu nha đầu này lại vì Hạo ca ca mà không lấy chồng a, vừa rời nhà trốn đi vừa thất cổ tự sát đều nháo loạn qua, lúc này đến vương phủ, sợ rằng... Quên đi, cũng vội vàng đi xem đi, thế là, vội vàng bắt tiểu nha đầu qua đây đỡ mình cũng đi đến tiền đình mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Muốn ở bao lâu ở bao lâu

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du bị Tiểu Hi lôi một đường cuộn cuộn, tới cửa đại sảnh, còn không kịp nhìn, liền nghe thấy một thanh âm làm cho người ta toàn thân muốn nổi da gà ở nơi đó kêu “Hạo ca ca”, cái thanh âm này cùng Thanh Thanh kêu “Hạo ca ca” suýt cách xa vạn dặm a, dựa vào trực giác của nữ nhân, nữ nhân này khẳng định có vấn đề.

Nhạc Du Du máu không khỏi dừng mãnh đi lên, âm thầm tự nói với mình phải “Bình tĩnh”, lại làm mấy động tác hít sâu, lúc này mới chậm rãi nâng bộ bước vào đại môn, đã nhìn thấy một thiếu nữ toàn thân trang phục lam sắc đang như bạch tuyết dán ở tại trên người Lãnh Hạo Nguyệt làm nũng.

Nhạc Du Du không khỏi nổi tất cả da gà đứng lên, tay cũng không khỏi nắm thành quyền đầu, trong đầu hiện ra một cái ý nghĩ, đó chính là nàng gặp phải tiểu tam.

Tất cả mọi người thấy Nhạc Du Du đi đến, cũng đều không khỏi thay Lãnh Hạo Nguyệt lau mồ hôi.

Lãnh Hạo Nguyệt vì không thể quá cứng rắn đối đãi với Nam Cung Lan Lan, vì thế, chính là bất đắc dĩ, bây giờ vừa nhìn thấy Nhạc Du Du tiến đến, liền vội vàng đứng dậy hướng về phía Nhạc Du Du chạy tới: “Nương tử, nàng đã đến rồi.” Sau đó nắm ở bả vai của nàng.

Nhạc Du Du trong lòng tức giận a, mặc dù biết Lãnh Hạo Nguyệt bất đắc dĩ, thế nhưng tức giận hắn không có thẳng thắn bỏ qua nữ nhân kia, vì thế, hung hăng trợn mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, lại nhân cơ hội ở bên hông của hắn hung hăng bám một cái.

Lãnh Hạo Nguyệt bị trừng mắt thì chột dạ một trận, tuy rằng bị đau, nhưng cũng không dám phản kháng, chỉ là hơi nhú mày.

Hít sâu! Bình tĩnh! Nhạc Du Du ở trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình như vậy.

Tiểu Hi len lén liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, sau đó thoáng cái liền trốn phía sau Linh Lung: “Linh Lung tỷ, tỷ xem sẽ không xảy ra án mạng chứ?”

“Không biết.” Linh Lung lắc đầu, “Thế nhưng vẫn là cách xa một chút là tốt nhất.”

Lúc này, Thanh Thanh cũng chạy tới, Trình Dật vội vàng qua đây ôm lấy nàng.

“Không có xảy ra việc gì chứ?” Thanh Thanh nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Tạm thời còn không có.” Trình Dật lắc đầu, “Thế nhưng sau này cũng không dám chắc.”

Nam Cung Duệ nhìn Nhạc Du Du đi tới, trong lòng có điểm chột dạ, ngày đó lúc hắn rời đi, bởi vì có điểm xung động, nên chưa từng cùng nàng chào hỏi, cũng không biết nàng có thể tức giận với mình hay không, đành phải ở trong tay không ngừng thưởng thức cái khối bạc nho nhỏ kia.

Nam Cung Lan Lan đứng ở nơi đó nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Nhạc Du Du đang đi tới, một tay cầm tiểu roi da mình thường dùng, một chút gõ một chút vào lòng bàn tay kia, nữ nhân này lớn lên không bằng mình, tuy rằng lộ ra một cổ anh khí, thế nhưng vừa nhìn thì chính là tay trời gà không chặt, làm tiểu tử của nàng, thì không có việc gì ở tại nhà mà thêu thùa hoa, thế nhưng cùng Hạo ca ca ở cùng một chỗ liền quá ỷ khuất Hạo ca ca, căn bản là không giúp được đại nghiệp của hắn a, chỉ biết trời buột.

Nhạc Du Du cũng đang đánh giá Nam Cung Lan Lan, tiểu nha đầu này lớn lên rất đẹp, thế nhưng, trong đôi mắt to lại lóe lên sự buồn bình, vừa nhìn chính là một nha đầu bốc đồng, hắn còn luyện công phu, bất quá, muốn cùng nàng cướp lão công? Không có điểm.

Ánh mắt hai người trên không trung cứ như vậy chạm vào nhau, đều nói là cừ nhân gặp lại đặc biệt đỏ mắt a, tình địch này gặp mặt cũng không ngoại lệ, cái kia không phải đang bùng bùng ứa ra hòa hòa a.

“Nguyên lai là tiểu quận chúa tới a.” Nhạc Du Du dè xuống lửa giận trong lòng, bỗng nhiên liền nở nụ cười xán lạn, sau đó bỏ qua Lãnh Hạo Nguyệt, tiến lên liền kéo tay của Nam Cung Lan Lan, “Thế nào còn đứng a? Mau ngồi mau ngồi, hạ nhân này đều bị bản vương phi làm cho hư, cũng không biết pha cái gì trà, thật là.” Nói xong liền hướng về phía cửa kêu, “Tiểu Hi, đâu rồi? Mau dâng trà cho tiểu quận chúa a.” Cái này không vết tích đã đem thân phận

chủ nhân của mình bày ra.

“Ách? Dạ.” Tiểu Hi có điểm ngốc nghếch, sau đó lập tức đi ra ngoài lấy ấm trà tiến đến.

Nhạc Du Du cứ như vậy, làm cho Nam Cung Lan Lan trái lại có chút anh hùng không có đất dụng võ, nguyên bản nàng đầu tiên gặp Lãnh Hạo Nguyệt chính là làm cho Nhạc Du Du ghen, như vậy, nàng có thể mượn cơ hội giáo huấn nàng một chút, để cho nàng biết mình lợi hại như thế nào, thế nhưng hiện tại xem ra..

“Vương phi khách khí.” Nàng Nam Cung Lan Lan cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nếu Nhạc Du Du lựa chọn chính sách dụ dỗ, nàng cũng là có điểm khách khí đi, “Bản quận chúa cùng Hạo ca ca từ nhỏ cùng nhau lớn lên, căn bản là tuy hai mà một, người tới trễ, không nhận ra bản quận chúa là rất bình thường, vì thế a, là người không cần khách khí mới đúng...” Nói xong đắc ý nhìn Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du trong lòng thầm mắng, thế nhưng trên mặt vẫn không thêm để ý, lập tức quay đầu lại hướng Lãnh Hạo Nguyệt cười oán giận nói: “Tướng công thật là, tiểu muội muội thân cận như thế, thời gian chúng ta thành thân sao chàng cũng không thông báo đến uống ly rượu mừng a?” Sau đó lại hướng Nam Cung Lan Lan cười cười, “Đều là tẩu tử phải không, bất quá hôm nay đều nêu tới, vậy uống chén nước rồi ăn xong cơm tối lại đi cùng không muộn a...”

“Bản quận chúa tối không có ý định phải đi a.” Nam Cung Lan Lan đồng dạng hướng về phía Nhạc Du Du nhú mày.

“Không đi chẳng lẽ muốn ở nơi này?”

“Đúng vậy.” Nam Cung Lan Lan gật đầu, “Bản quận chúa sau này liền ở nơi này.” Sau đó hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt đánh móc sau gáy, “Hạo ca ca có được hay không?”

Động tác của Nhạc Du Du so với nàng còn nhanh hơn, cấp tốc chặn trước người Lãnh Hạo Nguyệt, ngăn trở Nam Cung Lan Lan ôm: “Không tốt.” Thái độ thẳng thắn lưu loát.

“Người dựa vào cái gì nói không tốt?” Nam Cung Lan Lan sắc mặt trầm xuống, không được ôm Lãnh Hạo Nguyệt, trong lòng nàng rất không thoải mái.

“Chỉ bằng ta là vương phi, là lão bà của Hạo ca ca người cười hỏi hoàng đế.” Nhạc Du Du đơn giản chống nạnh trừng mắt nhìn Nam Cung Lan Lan, “Vì thế, xin mời.” Nói xong, liền làm động tác tiễn khách.

Lãnh Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy đau đầu a, người còn lại chỉ cảm thấy buồn cười a!

“Người có ý gì?” Nam Cung Lan Lan có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cái này cũng nhìn không ra?” Nhạc Du Du nhú mày, “Ý tứ này chính là cơm tối cũng không mời người ở lại ăn, đại môn ở bên kia, không tiễn, đi tốt.”

“Thực sự muốn bản quận chúa đi?” Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên không tức giận, trái lại nở nụ cười, ý vị thâm trường nhìn Nhạc Du Du, “Đến lúc đó cũng đừng hối hận nga.”

“Người không đi ta mới sẽ hối hận.” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng.

“Vậy được rồi.” Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên thờ dài một hơi, sau đó hướng về phía Nam Cung Duệ ngoắc tay, “Như vậy ca ca, chúng ta đi thôi.” Nói xong liền đi ra ngoài, trong miệng lại hữu ý vô ý nói một câu, “Ba mươi vạn đại quân đành phải mang về Nam quận...”

Nam Cung Duệ buồn cười gãi gãi đầu, thế nhưng vẫn là nghe lời đứng lên.

Ba mươi vạn đại quân? Nhạc Du Du vốn đang đắc ý thế nhưng nghe thấy câu này thoáng cái liền kích thích nàng, lập tức mở to hai mắt nhìn, “Chờ một chút.” Sau đó hét to một tiếng, vèo một cái liền chặn lối đi của Nam Cung Lan Lan, “Ý của người là người dẫn theo ba mươi vạn đại quân qua đây?” Trên mặt cũng như chưa có hưng hân vừa rồi, ngược lại là vẻ mặt bộ dáng chân chó.

Chuyển biến của Nhạc Du Du đem thần kinh của mọi người đều kích thích một chút.

“Người cho đây là đâu?” Nam Cung Lan Lan trừng lên nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái.

“Ta nghĩ sao...” Nhạc Du Du bỗng nhiên liền lấy lòng nở nụ cười, “Ta cho rằng nếu là đã tới, như vậy muốn ở bao lâu thì ở bao lâu, thẳng đến khi tiểu quận chúa cảm thấy không muốn ở mới thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Tín nhiệm

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt cảm thấy hai nữ nhân trước mặt này, chính mình cũng cảm thấy nan giải, nói cái gì cũng không sắp lại được, những người còn lại càng không cần phải nói, vì thế, đều đành phải phiền muộn nhìn.

Nhạc Du Du rất chân chó đem Nam Cung Lan Lan để lại, mặc dù biết Nam Cung Lan Lan này đến là vì tướng công nhà nàng thế nhưng, nàng vẫn đem nàng ta để lại.

“Tướng công, vì đại cục, chẳng đành đối với người ta bày một bộ mặt khổ qua.” Nhạc Du Du đối với thái độ lạnh nhạt của Lãnh Hạo Nguyệt rất bất mãn, “Nói như thế nào người ta cũng là vì giúp chàng a, thỉnh thoảng hi sinh một chút nhan sắc, ta sẽ không chú ý nha... Đương nhiên, chỉ cần đừng làm cái gì là được.”

“Cái gì kia gọi là cái gì?” Lãnh Hạo Nguyệt cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Kia chính là kia gì.” Nhạc Du Du có điểm chột dạ cúi đầu.

“Ta cho nàng biết Nhạc Du Du, ta tình nguyện chết trận!” Lãnh Hạo Nguyệt hung hăng gõ đầu Nhạc Du Du một chút, trong óc này rốt cuộc đang chứa những thứ gì a.

Nhạc Du Du nghe răng trợn mắt vuốt đầu, nhưng cũng không dám lên tiếng, ai, nàng làm người tốt thật khó a.

“Du Du, người làm như vậy sẽ không sợ dẫn sói vào nhà sao?” Hoa Hồ Diệp nhìn về mặt phiền muộn của Nhạc Du Du ở trong vườn hoa loạn chuyển, không khỏi trêu tức nở nụ cười.

“Dẫn sói vào nhà?” Nhạc Du Du vừa nghe xong, ngẩng đầu đánh giá Hoa Hồ Diệp, sau đó tròng mắt trừng lên, “Ta xem người mới càng giống sói đâu, người nghĩ rằng tướng công ta giống với người, cả ngày chia vào một đôi mắt mê đắm để chuyển động sao? Người cho là mọi người đều giống như người tự hào về nhan sắc sao? Người cho là...”

“Này, được rồi được rồi, đừng nhắc đến ta có được hay không?” Hoa Hồ Diệp rất ủy khuất nói kháng nghị, “Bây giờ nói chính là vấn đề của lão đại.” Sau đó nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, “Chuyên gia như người cũng không thể không thừa nhận?”

“Vấn đề của lão đại sẽ có nữ nhân của lão đại giải quyết, không nhọc người quan tâm a.” Nhạc Du Du tàn bạo trừng mắt hắn.

Hoa Hồ Diệp sợ đến co rụt lại cổ.

“Du Du, làm sao vậy?” Lúc này, Nam Cung Duệ đã đi tới, “Xin lỗi a, là ta không quản muối muối cho tốt.”

Hoa Hồ Diệp chân mày không khỏi nhíu một chút, tiểu tử này đối trá a, quá đối trá, rõ ràng là cùng muối muối của hắn cấu kết với nhau làm việc xấu, mang ý xấu, thế nhưng còn giả bộ một hình dạng hiền ngang lắm liệt, hắn thật đúng là phải bội phục a.

“Cái này cũng không trách được người.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, chuyện tình cảm không phải ai muốn quản đều có thể quản.

“Cám ơn.” Nam Cung Duệ về mặt kính hi, “Sau này có cái gì cần, xin cứ việc phân phó.”

Hoa Hồ Diệp nhìn bộ dáng của Nam Cung Duệ, bỗng nhiên con người đảo một vòng, nếu Nam Cung Duệ có thể theo đuổi Nhạc Du Du, như vậy mình không phải cũng có thể sắp lại một bước đâu? Dù sao, mình đối này Nhạc Du Du cũng rất có hảo cảm, tuy rằng nàng có đôi khi hung hãn một chút, nhưng so với nữ nhân nũng nịu thì còn thú vị hơn.

Nghĩ tới đây, Hoa Hồ Diệp không khỏi nhìn Nam Cung Duệ chột nhứ mày, ý vị khiêu khích rất rõ ràng.

Nam Cung Duệ nhướng mày, tiểu tử hồ điệp này muốn làm sao? Chẳng lẽ... Nhất thời hung hăng trợn mắt nhìn trở lại.

Nhạc Du Du không hiểu gì nhìn hai đại nam nhân tại nơi đó mất đi mảy lại, bỗng nhiên liền thần bí nở nụ cười, sau đó hướng hai người riêng biệt ngoắc ngón tay.

Nam Cung Duệ cùng Hoa Hồ Diệp kỳ quái nhìn nhau liếc mắt một cái, thế nhưng vẫn là ngoan ngoãn khom lưng, để sát vào Nhạc Du Du.

“Hai người các người có phải có hảo cảm với nhau hay không a?”

Hai người không thể tin được sững sờ.

“Kỳ thực là? Long dương chi hảo cũng không có gì.” Nhạc Du Du đồng tình vỗ vỗ vai hai người bọn họ, “Chỉ cần hai người lưỡng tình tương duyệt, như vậy có thể hài lòng vui vẻ.”

Nam Cung Duệ cùng Hoa Hồ Diệp nhất thời hắc tuyến tức khắc nổi lên, tựa hồ cũng không hiểu rõ ý tứ Nhạc Du Du.

“Ta biết, ở xã hội này? Namnam yêu nhau là sẽ bị người xem thường, thế nhưng, các người yên tâm, ta sẽ không coi thường các người...” Nhạc Du Du nói, rất thành khẩn gật gật đầu, “Hon nữa, còn có thể chúc phúc cho các người.” Nói xong, đem tay hai người đặt ở cùng nhau, “Ta còn sẽ giúp các người chế tạo các loại thuốc bôi trơn...” Sau đó lại rất trịnh trọng vỗ vỗ vai hai người, lúc này mới lắc đầu xoay người ly khai.

Ngay trong nháy mắt Nhạc Du Du rời đi, Nam Cung Duệ cùng Hoa Hồ Diệp kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đối phương, sau đó, cơ hồ là đồng thời hai người giống như bị điện giật liền cách nhau đi thật xa, sau đó không hẹn mà cùng nôn khan, còn bứt lên y phục của mình dùng sức xoa nôi vừa rồi bị đối phương cầm tay lên...

“Xong, bản vương phải trở lại tiêu độc toàn thân...” Nam Cung Duệ về mặt chán ghét xoa hai tay xoay người liền chạy về gian phòng.

“Xong xong, bản công tử một đời anh danh sẽ phá hủy như thế...” Hoa Hồ Diệp cũng là về mặt biểu tình tận thế, xoay người liền hướng biệt viện của mình chạy.

Chờ hai người chạy mất dạng, Nhạc Du Du lúc này mới chậm rãi từ trong góc phòng đi ra, sau đó nhin không được phá lên cười, hừ, tiểu dạng!

“Bọn họ kỳ thực đều là thích người.” Không biết lúc nào, Long Ngâm đứng ở phía sau của nàng.

“Long ca ca?” Nhạc Du Du quay đầu lại cười nói, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Cùng ta uống một chén đi.” Long Ngâm giờ bầu rượu trong tay lên.

“Tốt.” Nhạc Du Du gật đầu, cùng Long Ngâm quan hệ, Nhạc Du Du cũng cảm thấy kỳ quái, lại cảm thấy đối với người khác thì không giống như thế, thế nhưng đối với hắn, lại có thể không hề đồ kỵ.

Hai người ở trên sườn núi nhỏ phía sau vương phủ ngồi xuống.

“Để cho tiểu quận chúa lưu lại, người thực sự không lo lắng?” Long Ngâm rót cho Nhạc Du Du một chén nhỏ, đối với Nhạc Du Du, hắn cũng có một loại cảm giác nói không ra.

“Không lo lắng.” Nhạc Du Du cười lắc đầu, “Nếu đã lựa chọn yêu tướng công, ta liền sẽ chọn tin tưởng hắn như vậy.”

“Tính cách của người thật tốt.” Long Ngâm tự đáy lòng nói, sau đó cùng Nhạc Du Du đụng chén một cái.

“Không phải tính cách của ta tốt.” Nhạc Du Du chậm rãi uống một hớp nhỏ, “Mà là, ta biết, ái tình cơ bản nhất chính là phải tin tưởng lẫn nhau.” Lập tức nở nụ cười, “Kỳ thực không riêng gì ái tình, giữa người và người ở chung, đều cần tin tưởng.”

Long Ngâm gật đầu, bỗng nhiên liền thờ dài một tiếng: “Kỳ thực, người biết không? Trong lòng ta vẫn luôn cảm thấy thẹn với người.”

“Cũng bởi vì người yêu Hạo nhi sao?” Nhạc Du Du quay đầu nhìn hắn.

Long Ngâm cười khổ một cái không có lên tiếng.

“Kỳ thực không cần thiết.” Nhạc Du Du vỗ vỗ đầu vai hắn, “Người biết không? Tướng công kỳ thực còn cảm thấy thẹn với người.”

“Hắn?” Long Ngâm vô cùng kinh ngạc giương mắt.

“Uh.” Nhạc Du Du gật đầu, “Hắn cảm thấy không có biện pháp đáp lại người, trong lòng vẫn luôn áy náy, kỳ thực, hắn vẫn hi vọng người có thể hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

“Là ta cảm ơn người mới đúng.” Nhạc Du Du nâng chén, “Không có ta ở đây mấy năm nay, người đều bảo vệ Hạo nhi tốt như vậy, Long ca ca, thực sự cảm ơn người.” Nói xong, đem ly rượu ực uống cạn một cái, sau đó đưa tay ra ôm Long Ngâm.

Thân thể Long Ngâm cứng đờ.

“Sau này, ta sẽ thay người bảo vệ cho hắn thật tốt.” Nhạc Du Du ở bên tai Long Ngâm nhẹ nhàng nói, “Cũng hi vọng người có thể bảo vệ chính mình...”

Thân thể Long Ngâm cứng ngắc, một lúc lâu, rốt cuộc đưa tay ở sau lưng Nhạc Du Du nhẹ nhàng vỗ một cái, như là âu yếm, lại càng như là hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chính mình làm

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Trong Tấn vương phủ bởi vì có Nam Cung huynh muội tới, Hoa Hồ Điệp cũng âm ỉ không đi, hơn nữa, hắn ở không muốn ở biệt viên bên cạnh vương phủ, chết sống đòi Ngọc thúc cho hắn lấy gian phòng ở vương phủ.

Dù sao trong vương phủ phòng ở cũng nhiều, cũng là không thiếu cho hắn một cái!

Mặt thất trong thư phòng.

“Hạo nhi, vừa lấy được tin tức của Phi Nhạn, Bạch Triển Bằng đã mang binh lính bí mật xuôi nam.” Lạc Băng nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, “Nếu như ta đoán không lầm hắn là muốn thừa dịp lễ mừng năm mới tất cả mọi người thả lỏng, rồi đem chiếm thành U Châu.”

“Chúng ta đây sẽ so với bọn hắn xem ai nhanh hơn.” Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt lạnh lẽo, dù sao thành châu cũng là đường từ U Châu đi thông tới thành Phi Nhữ, nếu để cho Bạch Triển Bằng bắt, thì việc kia đối với mình thật là bất lợi lớn.

“Uh.” Lạc Băng gật đầu.

“Chỉ là...” Lãnh Hạo Nguyệt nhíu mày, ngày kia chính là ngày trừ tịch, hắn không muốn làm cho bách tính một năm không được yên ổn.

“Vậy âm thầm đối phó.” Trình Dật biết điều Lãnh Hạo Nguyệt lo lắng, các chủ Nguyệt các này của hắn cũng không phải là bạch đường, “Thủ binh ở Thành châu chính là một sắc bôi...”

“Được.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, người chỉ cần có khuyết điểm là tốt rồi, “Khi tất yếu, có thể vận dụng lực lượng ám bộ.”

Trình Dật gật đầu ly khai.

“Vì đề phòng ngừa vạn nhất, nhị sư huynh, người lĩnh mười vạn nhân mã sau đó đi tiếp ứng.”

“Dạ.” Long Ngâm cũng gật đầu đi xuống.

“Vương gia, còn có chuyện cần nói một chút a.” Nam Cung Duệ đem hai phong thư đưa tới.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn hắn một cái, sau đó mở phong thư thứ nhất, là thư của Lãnh Huyền Nguyệt viết cho lão Bình Nam vương Nam Cung Thanh Vân, cái này là trong dự liệu của hắn, vì thế, mỉm cười, sau đó đưa cho Lạc Băng.

Một phong thư khác lại làm hắn bất ngờ, liếc mắt nhìn không khỏi ba một tiếng vỗ vào trên bàn, hiển nhiên là đã tức giận.

Lạc Băng hồ nghi cầm lấy thư liếc mắt nhìn, không khỏi cười lạnh nói: “Thật không nghĩ tới, hoàng thượng vì đối phó với chúng ta, vẫn muốn cấu kết ngoại bang, còn ung thuận cất đất đền trước làm điều kiện hậu đãi, thật không biết là nên khen hắn thông minh hay là nên mắng hắn ngốc.”

“Hoàng thượng của Liệt Nhật quốc không phải đứa ngốc, mặc dù mọi người đều mơ ước quốc gia giàu có của ta, thế nhưng, dù sao thế lực vẫn kém cách xa, cho dù chúng ta bây giờ nội chiến, bọn họ cũng không dám tùy tiện xuất binh...” Lãnh Hạo Nguyệt trong nháy mắt bình tĩnh lại, khẽ miệng hơi quynh rử, bọn họ cho dù phải giúp, cũng sẽ chọn một giúp một đối tượng đáng giá, bằng không, bắt được cũng chỉ là ngân phiếu khổng mà thôi.

“Uh.” Lạc Băng cũng gật gật đầu, “Chuyện không có nắm chắc, không có lợi bọn họ sẽ không làm.”

“Dù sao vẫn sớm làm tính toán thật là tốt.” Nam Cung Duệ cũng gật gật đầu, “Cũng may Hắc Phong quốc không đồng tình nếu không, thật đúng là vướng tay chân đâu.”

Lãnh Hạo Nguyệt hơi cười, hoàng hậu của Hắc Phong quốc bây giờ chính là công chúa trưởng Lãnh Ngưng Nguyệt năm đó phải đi hòa thân, đều là đệ đệ của nàng, vì thế, nàng sẽ không chọn giúp đỡ bất kỳ bên nào.

Mà lúc này, Nam Cung Lan Lan về mặt tức giận vọt tới Lạc Nguyệt hiên. Nghe cửa phòng cách một tiếng thanh âm bị đá văng, Nhạc Du Du không khỏi che che lỗ tai, nhiều ngày như vậy, cửa của Lạc Nguyệt hiên mỗi ngày bị chà đạp, đến nay cũng chưa từng ngã xuống, thật đúng là kỳ tích.

“Động? Tiểu quận chúa tôn quý của ta?” Nhạc Du Du về mặt gọn sóng không sợ hãi đứng dậy nhìn Nam Cung Lan Lan.

“Ít giả bộ đi, người đem Hạo ca ca giấu đâu rồi?” Nam Cung Lan Lan chỉ một ngón tay, “Ta đây cả ngày đều không thấy bóng dáng của hắn.

“Lời này của người thật không đúng.” Nhạc Du Du nhẹ nhàng đẩy ngón tay của Nam Cung Lan Lan ra, ” Hạo ca ca của người là người không phải vật, ta làm sao giấu được a?”

“Vậy sao ta đều tìm không được hắn?” Nam Cung Lan Lan cũng cảm giác mình nói có điểm quá, thái độ nhất thời mềm nhũn ra.

“Vậy ngươi không tìm đúng nơi.” Nhạc Du Du liếc nàng một cái, “Ta đây đã một ngày cũng không thấy hấn đâu.”

“Thực sự?” Nam Cung Lan Lan có chút không dám tin tưởng nhìn nàng.

“Lừa ngươi có thể ăn có thể uống a?” Nhạc Du Du nhin không được liếc mắt, trong lòng khinh bỉ, thật là một đứa nhỏ.

“Vậy hấn đã đi nơi nào a?” về mặt Nam Cung Lan Lan nhut chí ngồi xuống bàn bên cạnh, “Ta ngay cả WC cũng tìm khắp ...”

“Muội muội a, có thể nghe tỷ tỷ một câu không?” Nhạc Du Du rót cho nàng một chén trà, sau đó thử thăm dò hỏi một câu.

“Nói cái gì?” Nam Cung Lan Lan có điểm cảnh giác nhìn nhìn Nhạc Du Du.

“Chớ khẩn trương.” Nhạc Du Du lập tức cười khoát khoát tay, ngồi ở đối diện với nàng, “Chúng ta chỉ tùy tiện tâm sự mà thôi, đương nhiên, nếu như ngươi không nguyện ý ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

“Tâm sự có thể, thế nhưng nếu như ngươi muốn khuyên ta buông tha Hạo ca ca vậy ngươi hãy sớm chết tâm này đi, ta...”

“Không có, tuyệt đối không có ý muốn bảo ngươi.” Nhạc Du Du lập tức xua tay, “Ngươi chỉ là hiểu lầm thôi vậy ta không nói.”

“Quên đi.” Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên thở dài, dù sao nhân rồi cũng nhân rồi, một người quá buồn, lập tức khoát khoát tay, “Dù sao ta cũng tìm không được Hạo ca ca, ngay cả đại ca cũng không biết chạy đi đâu, vậy ngươi nói nghe một chút đi.”

“Vậy ta có thể nói.”

Nam Cung Lan Lan gật gật đầu, cũng nâng chén trà lên uống

“Ta kỳ thực cũng không có ý tứ gì khác, chẳng qua chỉ cảm thấy quận chúa xuất sắc như vậy, đem thời gian đều lãng phí ở một không không yêu mình thì có điểm đáng tiếc.” Nhạc Du Du giương mắt nhìn Nam Cung Lan Lan một chút, “Kỳ thực mỗi người đều có duyên phận nhất định, giống như so với chén trà này, ngươi xem, nắp trà cùng cái chén cũng thành một bộ, thế nhưng nếu như cứng rắn cho nó vào một cái chén khác, sẽ chẳng ra cái gì cả.” Nhạc Du Du nói xong, đem một cái nắp trắng đặt trên một cái chén tím, “Kỳ thực a, thích một người là không có đạo lý, thế nhưng, thích được rồi mới là hạnh phúc, bằng không, cũng chỉ có thể là thống khổ.”

Nam Cung Lan Lan hừ mũi một tiếng: “Nói đến nói đi, ngươi chính là sợ hãi ta đoạt lấy Hạo ca ca của ngươi đi”

Nhạc Du Du lại lắc đầu: “Ngươi sai rồi, nếu như Hạo nhi thích ngươi, không thích ta, như vậy ta rời khỏi đây cũng không có vấn đề gì, thế nhưng mâu chột là, hấn thích ngươi sao?”

“Đó là bởi vì hấn còn chưa phát hiện ra điểm tốt của ta...” Thanh âm của Nam Cung Lan Lan nhất thời đề cao lên một cấp bậc.

“Các ngươi quen biết đã lâu như vậy, muốn phát hiện sớm phát hiện rồi?” Nhạc Du Du nhin không được liếc mắt, “Vậy tại sao thời gian hấn muốn lập phi cũng không nghĩ tới ngươi?”

“Khi đó không phải là bởi vì đầu óc hấn có bệnh sao?”

” Được rồi thế lúc hết bệnh vì sao vẫn không nhắc qua ngươi?”

“Đó là bởi vì...” Nam Cung Lan Lan bị hỏi một điểm lo lắng cũng không có.

“Quên đi, ta đều đã nói xong.” Nhạc Du Du thở dài, “Tin rằng ngươi cũng hiểu, các ngươi Bình Nam vương phủ có hơn ba mươi vạn đại quân, quân quyền căn bản là không ở trong tay ngươi, vì thế, ta để ngươi lưu lại, chẳng qua là cho ngươi cơ hội nhận rõ sự thực mà thôi, về phần phải làm như thế nào, ngươi hãy tự mình nghĩ lấy đi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Tượng nữ nhân một điểm

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Điều Nhạc Du Du nói làm cho Nam Cung Lan Lan kỳ thực rất uể oải, nàng không phải không thừa nhận, Nhạc Du Du nói đúng, chỉ là qua nhiều năm

chấp nhất như vậy, để cho nàng chỉ bằng mấy câu của Nhạc Du Du liền buông tha cho, cũng là không thể nào, vì thế, tuy rằng uể oải, nhưng Nam Cung Lan Lan cũng không nổi giận.

Nàng đã có một chủ ý, đó chính là phải bỏ lên trên giường của Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ cần thành người của hắn, nàng không tin hắn còn có thể không thích nàng.

Chủ ý quyết định, Nam Cung Lan Lan đã bắt đầu thực thi kế hoạch hoàn mỹ của nàng.

Chỉ bất quá, Nam Cung Lan Lan này mặc dù là nữ nhân xinh đẹp, thế nhưng từ nhỏ tính cách không khác gì con trai, không thích nữ công thêu thùa, trái lại thích vũ đạo lộng kiêu, vì thế, vấn đề trang điểm, cơ bản đều là lấy trang phục là việc chính. Bây giờ muốn mê hoặc nam nhân, trang phục đoán chừng là không được, vì thế, nàng muốn mời một người tham mưu.

Nam Cung Lan Lan vốn là muốn mời Nhạc Du Du giúp mình tham mưu một chút, thế nhưng ý nghĩ này vừa tới đã bị bác bỏ, có nữ nhân nào sẽ giúp tình địch của mình trang điểm đây? Đây không phải là gây ông đập lưng ông sao? Vì thế, tìm ai cũng không thể tìm được.

Kết quả, cuối cùng phân tích đến phân tích đi, Nam Cung Lan Lan rốt cuộc cũng nghĩ tới một người, người này rất hay nghiên cứu đối với nữ nhân, hơn nữa, gặp qua nữ nhân muôn hình muôn vẻ, vì thế, khẳng định biết nam nhân thích dạng nữ nhân gì. Người này chính là Hoa Hồ Điệp.

Thời gian Nam Cung Lan Lan thần bí hề hề chạy vào gian phòng Hoa Hồ Điệp, hắn đang chuẩn bị buồn ngủ, kết quả, vừa mới cởi nút áo buộc ra, cửa phòng mở, sau đó lại đóng lại.

Hoa Hồ Điệp lại càng hoảng sợ, xoay người nhìn lại, lại thấy Nam Cung Lan Lan lén lút chạy tiến đến, vội vàng đem áo khoác cởi đến trước ngực mặc vào: “Tiểu quận chúa? Người, người người...”

Nam Cung Lan Lan xem xét liếc mắt bốn phía một cái, lại chạy đến phía trước cửa sổ nhìn một chút, xác định bên ngoài không ai lúc này mới xoay người nhìn lại Hoa Hồ Điệp.

“Người chó làm loạn a, ta, ta ta không phải nam nhân tùy tiện a...” Hoa Hồ Điệp vừa nhìn Nam Cung Lan Lan hướng về phía mình đi tới, sợ đến mức vội vàng hướng vào trong giường lui, “Bất quá, người là thật muốn cứng rắn tới, ta, ta, ta cũng là bất cứ giá nào...” Nói xong, đơn giản nghiêng người nằm trên giường một chuyển, một tay chống đầu, hai mắt phóng điện.

“Đi cái đầu của người a.” Nam Cung Lan Lan nói xong một roi liền quất tới.

“Má ơi.” Hoa Hồ Điệp vừa nhìn vội vàng xoay người xông lên, hiểm hiểm tránh khỏi một roi kia, “Huynh muội các người sao đều cùng một tính cách? Gặp mặt liền thích động thủ động cước a?”

Nam Cung Lan Lan thu hồi roi: “Bản quận chúa là có chuyện muốn tìm người hỗ trợ.”

“Muốn ta hỗ trợ?” Hoa Hồ Điệp chân mày cau lại, “Nếu là cầu ta, sao còn kiêu ngạo như vậy?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Nam Cung Lan Lan trừng mắt trừng lớn, “Giúp hay không giúp?” Nói xong, đưa roi trong tay lên nhẹ nhàng vung lên.

“Giúp còn không được?” Hoa Hồ Điệp vừa nhìn vội vàng xua tay, “Chỉ là người còn chưa nói việc gì.” Sau đó ngồi ở đối diện Nam Cung Lan Lan, biếng nhác hướng trên ghế dựa vào, quần áo chưa mặc tốt tăn ra, lộ ra vòm ngực rắn chắc...

Nam Cung Lan Lan vô ý vừa nhấc mắt, dù sao cũng là tiểu cô nương chưa hiểu sự đời, bình thường ngoại trừ ca ca cũng không tiếp xúc qua nam nhân khác, lúc này thấy bộ dáng của Hoa Hồ Điệp, nhất thời liên đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Nói đi, ta nghe đây.” Hoa Hồ Điệp không có chú ý tới quần thái của Nam Cung Lan Lan, đang chờ nghe yêu cầu của nàng, kết quả, đợi nửa ngày cũng không có thanh âm, lúc này mới quay đầu liếc mắt nhìn tiểu cô nương đối diện, rốt cuộc phát hiện Nam Cung Lan Lan đang xấu hổ không biết nên nói cái gì.

Hoa Hồ Điệp này lại là người nào? Đây chính là duyệt nữ vô số a, Nam Cung Lan Lan tuy rằng bình thường có bất hòa một chút, thế nhưng, dù sao cũng là một đóa hoa mới lớn, tâm tư kia tại sao có thể tránh được ánh mắt Hoa Hồ Điệp đâu?

Hoa Hồ Điệp cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút, khoe miệng hơi quynh rũ, sau đó thanh âm sàng thêm mị hoặc nói: “Tiểu quận chúa, làm sao vậy?”

“A? Nga.” Nam Cung Lan Lan rốt cuộc cũng hồi hồn, lúc này mới nhớ tới mục đích tới đây của mình, lập tức ngẩng đầu lên, thế nhưng, thời gian chống lại hai mắt quynh rũ cùng trong ngực khiêu gọi của Hoa Hồ Điệp kia, mặt vẫn là lại một lần không thể ngăn chặn đỏ lên, chỉ phải đem mắt hơi cúi xuống, “Ta là muốn người giúp ta, giúp ta trang điểm đẹp một chút, chính là, chính là sẽ làm cho nam nhân thích...” Thanh âm cũng càng nói càng nhỏ.

A? Hoa Hồ Điệp hứng thú nở nụ cười, ánh mắt lại đang không ngừng đánh giá Nam Cung Lan Lan, tuy rằng thời gian nhận thức tiểu nha đầu này không ngắn, thế nhưng, chưa hề gặp qua bộ dáng của nàng như này, khoan hãy nói, tuy rằng có điểm mềm mại, thế nhưng, điều kiện bản thân tốt, nếu như hòa đi một chút, vẫn là rất mê người.

“Rốt cuộc được chưa a?” Nam Cung Lan Lan bị Hoa Hồ Điệp nhìn có điểm giận, cũng đã quên xấu hổ, nhất thời trừng nổi lên trừng mắt.

“Được, quá được rồi.” Hoa Hồ Diệp vội vàng cười đứng lên, sau đó đánh giá Nam Cung Lan Lan, “Cũng không biết tiểu quận chúa muốn trang điểm thành kiểu gì đâu?”

“Ta là muốn Hạo ca ca thấy ta trước mắt sáng ngời, sau đó đã nghĩ...” Nam Cung Lan Lan nói liền không khỏi cúi đầu, mặc cho nàng nói không quan tâm, thế nhưng dù sao cũng là nữ hài tử a, nói trên giường như vậy cũng không phải ngay trước mặt người ngoài là có thể nói được.

“Muốn thế nào đây?” Hoa Hồ Diệp kỳ thực từ lúc nàng nói ra ý nghĩ của mình thì cũng có thể đoán ra mục đích của nàng, chỉ là vẫn đang biết rõ còn hơi hân hoan phát hiện, đứa tiểu quận chúa này kỳ thực cũng rất thú vị nga.

“Chính là muốn, muốn...” Nam Cung Lan Lan quán quýt không biết nên nói như thế nào, lại bỗng nhiên nâng mắt thấy Hoa Hồ Diệp, “Ngươi thấy những nữ nhân kia muốn làm gì?”

“Nữ nhân? Đó đương nhiên là...” Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên ái muội gọi lên khoe miệng, sau đó một đôi bàn tay to thon dài hữu ý vô ý nhẹ nhàng lướt qua đầu vai của Nam Cung Lan Lan.

“Ngươi đừng đụng đến ta.” Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên giống như điện giật nhảy tới một bên, sau đó roi huy trong tay qua đây, “Ta cũng không phải những nữ nhân kia của ngươi.”

Hoa Hồ Diệp vội vàng thu tay, sau đó ôm đồm ở phần đuôi roi, nhẹ nhàng kéo, Nam Cung Lan Lan đã bị vào trong ngực của hắn: “Cái dạng này của ngươi, nam nhân thấy, đã sớm dọ chạy.”

Lần đầu tiên bị nam nhân ôm, Nam Cung Lan Lan nhất thời không biết nên phản kháng thế nào, mặc cho Hoa Hồ Diệp ở bên tai của nàng nhẹ nhàng thổi khí, nàng chỉ cảm thấy cảm giác tê tê đại đại cấp tốc truyền khắp toàn thân, toàn thân đều nóng lên lên.

“Thế này là được rồi, nam nhân đều thích ôm nữ nhân ôn nhu.” Thanh âm Hoa Hồ Diệp càng thêm mỉa mai, trong tay nhẹ nhàng lướt qua má phàn của Nam Cung Lan Lan, “Xấu hổ nhiều một chút, sẽ giống nữ nhân nga...”

Ngay lúc Nam Cung Lan Lan mắt thấy toàn thân sẽ xui xẻo thì Hoa Hồ Diệp lại hợp thời buông lỏng ra nàng. Nam Cung Lan Lan cũng từ trong quần bách phục hồi tinh thần lại, thế nhưng, đã có chút ý tứ không tốt nhìn Hoa Hồ Diệp, xoay người liền chạy ra ngoài.

Hoa Hồ Diệp nhìn thoáng qua gian phòng trống rỗng, không khỏi tự giễu lắc đầu, gì chứ đều thích lão đại a? Chẳng lẽ ta không tốt sao? Thực sự là không có mắt nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Không xong

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Nam Cung Lan Lan từ gian phòng của Hoa Hồ Diệp đi ra, không khỏi một trận ảo não, cái tên kia khiến cho nàng tâm phiền ý loạn, tại sao lại như vậy chứ? Sờ sờ tim mình, bây giờ vẫn còn đập mạnh đây.

“Từ hồ điệp, thối hồ điệp.” Nam Cung Lan Lan nhin không được mắng lớn lên, “Bản quận chúa cũng không tin, không có ngươi ta không bỏ lên được Hạo ca ca!”

Chỉ là, trăm triệu lần không thể trở lại tìm Hoa Hồ Diệp giúp mình, đối mặt với yêu nghiệt này, nàng ngoại trừ tìm đập nhanh hơn bình thường cũng không có cách nào lãnh tĩnh, ai! Nam Cung Lan Lan ở trên nóc nhà ngồi xuống, nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, tâm tình có điểm thất lạc, phải làm sao đây?

Đúng lúc này, bỗng nhiên liền phát hiện trong tiểu lầu tầng hai ở đối diện tựa hồ rất náo nhiệt, lờ mờ hình như có không ít nữ nhân ở nơi đó, thế là, đứng dậy bay đi.

Nguyên lai là một thanh lâu.

Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên nở nụ cười, nữ nhân thanh lâu này đều là quyến rũ nam nhân rất tốt hay sao a, nếu không tại sao có thể có nhiều nam nhân đến liền không muốn đi đâu như vậy? Sớm thế sao lại không nghĩ tới đây? Chính mình học các nàng một chút không được sao? Quyết định một chút, liền phi thân lên nóc nhà vạn hương này, sau đó đổi chiều kim câu, liền đâm vào cửa sổ giấy trong một gian phòng.

Hướng nhìn vào bên trong, Nam Cung Lan Lan chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, tròng mắt cùng miệng đều cũng trừng lớn...

Trong phòng, một nữ nhân toàn thân đang ngồi ở trên đùi một người nam nhân, cầm ly rượu lời đầu tiên cho mình uống một ngụm, sau đó liền nhắm ngay vào miệng nam nhân...

“Đáng ghét a.” Nam Cung Lan Lan nhìn không được toàn thân nổi lên một tầng da gà, chỉ là, kia nam nhân tựa hồ rất hưởng thụ còn không ngừng kêu nữ nhân “Bảo bối”, sau đó liền “sắt lạp” một tiếng đem quần áo trên người nữ nhân nguyên vốn cũng không nhiều vải vóc bỏ ra hết thấy...

Nam Cung Lan Lan nhìn mà mặt đỏ tới tận mang tai, bất quá, rốt cuộc cũng hiểu rõ Hoa Hồ Điệp tại sao muốn nàng học “Nhu”.

Ôm theo một bộ y phục trộm từ trong Vạn Hương các, Nam Cung Lan Lan rất phiền muộn về tới gian phòng, nghĩ nghĩ cảnh tượng hương diễm vừa rồi, lại xem xét nhìn y phục này căn bản là bao nhiêu vải vóc cũng vô dùng, nhất thời vẫn đang cảm thấy mặt đỏ tới tận mang tai, quần quýt không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nguyên lai, nam nhân đều không là người tốt tốt!

Chỉ là, chính mình còn hết lần này tới lần khác liền thích nam nhân không là đồ tốt này. Vì thế quần quýt qua đi, nên làm như thế nào vẫn phải làm.

Trong Lạc Nguyệt hiên

“Tướng công, có phải chiến tranh đã bắt đầu rồi hay không?” Nhạc Du Du cả ngày cũng không có nhìn thấy Trình Dật cùng Long Ngâm, trong lòng mơ hồ đã cảm thấy xảy ra chuyện gì.

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt ôm nàng, “Triều đình đã phái binh tới bao vây tiêu trừ chúng ta, mà ta, cũng sẽ không ngồi chờ chết.”

“Đều là ta làm phiền hà cho chàng.” Nhạc Du Du vẫn có chút áy náy.

“Đưa ngốc.” Lãnh Hạo Nguyệt gõ đầu của nàng một chút, sau đó chỉnh đầu của nàng, làm cho nàng nhìn thẳng chính mình, “Sau này loại ý nghĩ ‘Làm phiền hà ta’ này nàng tốt nhất xóa đi cho ta.”

“Biết không? Cho dù không có nàng, ta cùng hoàng thượng cũng sẽ đi tới cục diện giằng co.” Lãnh Hạo Nguyệt xoa xoa đầu Nhạc Du Du, “Chiến tranh đều là chuyện sớm hay muộn, đầu của nàng không phải rất thông minh sao? Thế nào điếm ấy cũng nghĩ không thông đâu?”

“Đáp ứng ta, sau này vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không được ly khai, có được hay không?”

“Được.” Nhạc Du Du rất kiên định gật đầu, nếu chiến tranh xảy ra, liền đối mặt như vậy đi, tuy rằng nàng sẽ không mang binh ra đánh giặc, thế nhưng, nàng lại có thể lợi dụng tri thức hiện đại, chế tạo ra ít vũ khí hiện đại, có thể có công dụng cũng nói không chừng đâu.

Nam Cung Lan Lan mặc y phục gọi cảm trộm được ở trong phòng luyện tập không dưới bách biến lác thất lưng lác cái mông, sau đó rốt cuộc hạ quyết tâm muốn chính thức ra tay.

“Quận chúa, như vậy được không?” Tiểu nha đầu Quả Đào hắc tuyến tức khắc nổi lên, nhìn chủ tử của mình.

“Cái gì gọi là được không? Nhất định được đi.” Nam Cung Lan Lan quay đầu lại trừng nàng liếc mắt một cái.

“Nô tỳ không phải là cái ý kia, nô tỳ là cảm thấy...” Quả đào thực sự không biết nên nói như thế nào, chủ tử của nàng là nàng từ nhỏ liền hầu hạ, căn bản là không thích hợp với phong cách bại lộ này thôi.

“Được rồi, đừng cảm thấy, người nói trước đi, chủ tử nhà người là ta lớn lên đẹp không?” Nam Cung Lan Lan tròn to mắt nhìn chính mình trong gương, “So với Nhạc Du Du kia thì thế nào?”

“Xinh đẹp thiên tiên.” Quả đào rất nghiêm túc nói, “So với Tần vương phi đẹp hơn.”

“Vậy người cảm thấy Hạo ca ca sẽ không thể không thích ta?”

“Này...” Quả đào không trả lời, nàng chỉ là một tiểu nha đầu như vẫn hiểu, Tần vương một nam tử dạng gì mỹ nhân chưa thấy qua như vậy a? Nếu như hẳn là đồ háo sắc, cũng sẽ không lấy Tần vương phi. Không khỏi thở dài, quận chúa thông minh như vậy, thế nhưng vì sao lại nghĩ không ra đâu? Đành phải hơi một cúi đầu, “Nô tỳ không biết.”

“Suy nghĩ một chút.” Nam Cung Lan Lan hiển nhiên đối với trả lời của Quả đào bất mãn, “Mau chải đầu cho ta đi, nhớ kỹ, phải đem đồ trang sức tốt nhất đều cho ta đội...”

Quả đào đành phải chia vào tức khắc hắc tuyến, làm cho Nam Cung Lan Lan một cái đầu trắng lè, mặt trên châu hoàn ngọc thúy, trăm cái đều có hết.

“Thế nào?” Nam Cung Lan Lan lại đổi bộ quần áo màu hồng sắc quần lụa mỏng, kia ngoại trừ che ít phần ngực, phía dưới một sa khó hơi mỏng, bên ngoài liền cái lồng sa mỏng một tầng trong suốt, eo nhỏ mảnh khảnh kia, cánh tay tuyết trắng kia... Trời ạ, Quả Đào âm thầm vỗ cái trán một cái, cái dạng này nếu để cho lão vương gia thấy thì nhất định sẽ ngắt đi.

Nam Cung Lan Lan ở trước gương xoay người, sau đó thoải mái gật gật đầu, nàng cũng không tin nàng không thu phục được Lãnh Hạo Nguyệt.

Lúc này, đã dùng qua com trưa Lãnh Hạo Nguyệt đang ngồi ở trong thư phòng, cùng Lạc Băng và Nam Cung Duệ nghiên cứu địa đồ hành quân, không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay đại sư huynh bọn họ hẳn là sẽ có tin tức, vô luận thành công hay không, bọn họ đều phải làm tốt bố trí tác chiến kế tiếp.

Nhưng vào lúc này, Nam Cung Lan Lan trong tay bưng một bát súp vừa mới nấu xong, sau đó một bước tam điều đi về phía bên này.

Dọc theo đường đi, tất cả thị vệ đều không khỏi há to miệng, thậm chí có đã nhiệt huyết dâng trào, thậm chí, chỉ lo nhìn Nam Cung Lan Lan đi, đường cũng không nhìn, không đụng phải tường thì là đụng vào người...

Nói chung, Nam Cung Lan Lan đi qua chỗ nào, là một mảnh hỗn loạn, bất quá, nàng cũng cảm giác hài lòng, còn thường thường hướng về phía mọi người ném cái mị nhãn.

Hoa Hồ Diệp đứng xa xa nhìn Nam Cung Lan Lan, không khỏi nói gì đóng ánh mắt một chút, nữ nhân này là đang phung phí của trời a.

“Vương gia, không xong rồi.” Lúc này, thị vệ ở ngoài cửa thư phòng hoang mang rối loạn trưng trưng chạy tiến đến.

“Cái gì không xong?” Lãnh Hạo Nguyệt lập tức đứng lên, hơi thờ băng lãnh đột hiện.

“Không phải.” Thị vệ kia sợ đến run run, tự biết nói lỡ, vội vàng cúi đầu, “Là, là tiểu quân chúa tể...”

Nam Cung Duệ vừa nghe xong nhướn mày, muối muối của hắn tể làm sao lại không xong đâu?

Lãnh Hạo Nguyệt càng không hiểu ra sao, chỉ có Lạc Băng mỉm cười.

Bất quá, khi hai người đi tới cửa thư phòng nhìn Nam Cung Lan Lan từ đằng xa ngắt một cái ngắt một cái đi tới hai người này mới ý thức tới: là thật không xong.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Cứu ta

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nam Cung Duệ nhìn bóng dáng màu đào hồng sắc kia một bước tam điều đi về phía bên này, mở miệng đều thiếu chút nữa đã quên khép lại.

“Người đó a?” Nhịn không được lôi kéo bên người Lãnh Hạo Nguyệt.

“Chẳng lẽ ngươi không nhận ra sao?” Lãnh Hạo Nguyệt dờ khóc dờ cười liếc mắt nhìn Nam Cung Lan Lan đã đi tới gần, sau đó vừa liếc nhìn về mặt khiếp sợ của Nam Cung Duệ, hắn bắt đầu hoài nghi lưu lại huynh muội hai người này có phải tự tìm phiền toái hay không.

Nam Cung Duệ lập tức sẽ hiểu ý đồ của muội muội, chỉ là... Quay đầu lại liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ mong hắn đừng làm cho muội muội của mình chết quá thảm thiết là tốt rồi.

“Lan nhi, ngươi nháo cái gì thế?” Lúc này, Nam Cung Lan Lan đã đến trước mặt, Nam Cung Duệ nhịn không được kéo nàng lại, sau đó đem ngoại bào của mình cởi ra khoác lên người nàng, sau đó lại giương mắt quét xung quanh một chút, làm cho bọn thị vệ sợ hãi đều vội vàng cúi đầu, sau đó nhanh chân biến đi.

“Ca.” Nam Cung Lan Lan rất bất mãn nhìn Nam Cung Duệ liếc mắt một cái, sau đó một tay lấy y phục của hắn lôi xuống tới, “Ngươi đừng quản ta.”

Mặt Nam Cung Duệ nhất thời đen xuống tới.

“Được rồi ca, ngươi cũng là nam nhân, ngươi xem bộ dạng này của ta xinh đẹp không?” Nam Cung Lan Lan mới vừa đi hai bước lại vòng vo trở về, ở trước mặt Nam Cung Duệ xoay người, sau đó quẹo rừ cười.

Nam Cung Duệ tức khắc hắc tuyến, đẹp cái P, cái gì tốt không học thế lại nữ nhân kỹ viện, nhất thời sắc mặt trầm xuống: “Mau trở lại cho ta, đừng để mất mặt.”

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên liền biến, sau đó tàn bạo nhìn ca ca của mình, giảm thanh âm thấp xuống, “Ngươi nhu nhược không dám ra tay, bây giờ còn muốn ngăn cản ta sao? Cần thận ta đem tâm tư của ngươi nói ra đi a...”

Nam Cung Duệ khóe miệng run lên.

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi a.” Nam Cung Lan Lan vẫn tiếp tục uy hiếp, “Vợ bạn không thể lén, nếu như Hạo ca ca đã biết ngươi... Nhìn ngươi thế nào đối mặt với huynh đệ tốt của ngươi.”

Nam Cung Duệ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi rồi lại không thể tránh được, có chút đạo lý, tiểu nha đầu bây giờ sẽ không hiểu, hay là làm cho nha đầu này đi bính cái đình cũng là chuyện tốt đi.

Hoa Hồ Diệp nghiêng ngẫm nhìn một màn này, khóe miệng không khỏi nhát cười, e sợ cho thiên hạ bất loạn nếu như lúc này Nhạc Du Du nữ nhân kia tới đây, sẽ là thành cảnh gì đây?

Trong thư phòng chỉ còn lại có Lãnh Hạo Nguyệt.

Nam Cung Lan Lan bưng bát súp đi đến, nhìn nam nhân đối diện liếc mắt một cái, khóe miệng nhát cười, xoay người đem cửa phòng đóng lại.

Lãnh Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy một làn gió thơm ngào ngạt nhào tới, không khỏi mũi một ngửi, dùng sức nhu nhu lúc này mới thư thái một chút.

“Hạo ca ca...” Nam Cung Lan Lan nắm bắt giọng nói kêu một câu.

Lãnh Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân nổi tất cả da gà đứng lên, lập tức giương mắt, nghiêng ngẫm nhìn Nam Cung Lan Lan đang sinh sinh đình đình đi tới.

Nam Cung Lan Lan đầu tiên đem bát súp nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, sau đó toàn thân ngồi xuống trên đùi Lãnh Hạo Nguyệt, một tay ôm lấy cổ của hắn, tay nhỏ khác thì đặt tại ngực của hắn không ngừng hoa hoa quyền quyền.

“Hạo ca ca, ta đẹp không?” Nam Cung Lan Lan nhớ lại tình hình tối hôm qua, nỗ lực bắt chước động tác khiêu khích nam nhân của các nữ nhân trong vạm hương, chỉ bất quá, động tác của nàng trúc trúc, nhìn qua đều có chút hoạt kê.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng không nói, cũng không có động tác, liền lạnh lùng nhìn nàng như vậy.

Nam Cung Lan Lan bị nhìn liền khẩn trương, phản ứng của Hạo ca ca sao lại không giống với các nam nhân khác? Vậy kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Liền thôi bát súp trên bàn, môi đỏ mọng thoáng cái liền quyền rũ, đưa tay bưng chén canh qua: “Hạo ca ca cực khổ, người ta nấu canh, dứt cho ngươi uống nha...” Nói xong, chính mình uống trước một ngụm, sau đó chậm rãi hướng về phía môi của Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhìn môi mọng gọi cảm tha thiết mà mình mong ước cách bản thân càng ngày càng gần, trong lòng Nam Cung Lan Lan không khỏi một trận nhảy nhót, trong canh này nàng đã bỏ thêm thuốc, ngày hôm qua nghe tú bà kia nói, chuyện nam nữ, nếu như thêm chút thuốc thúc tỉnh, là sẽ tăng tình thú, vì thế, nàng ngay canh ba đã đi tìm thúc tỉnh hương.

Mắt thấy sắp đến nơi, Lãnh Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên ôm ở cánh tay Nam Cung Lan Lan, ánh mắt lạnh lẽo: “Được rồi!”

Nam Cung Lan Lan đang đắc ý lại càng hoảng sợ, đã quên trong miệng còn hàm chứa canh, nhất thời bị bị nghẹn liên tục ho khan đứng lên, một ngụm canh cũng cho hết vào bụng của mình.

“Đừng náo loạn nữa.” Lãnh Hạo Nguyệt nhướng mày, đem Nam Cung Lan Lan từ trên người mình đẩy xuống dưới, “Lần này ta coi như ngươi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu có lần sau nữa, liền lập tức rời khỏi Tấn vương phủ cho ta.”

Nam Cung Lan Lan là thật bị dọa, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua hình dạng này của Lãnh Hạo Nguyệt, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, ủy khuất khóc rống lên: “Thôi Lãnh Hạo Nguyệt, ta hận ngươi chết đi được...” Sau đó xoay người liền chạy ra ngoài.

Hoa Hồ Diệp nguyên bản ghé vào cửa muốn xem nào nhiệt lại bị hoảng sợ, sự tình không có phát triển như mong muốn đâu.

“Theo nàng, đừng để cho nàng làm chuyện điên rồ.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng không nhìn Hoa Hồ Diệp liếc mắt một cái, trực tiếp nói xong liền đi.

Hoa Hồ Diệp hơi sững sờ lập tức liền đuổi theo Nam Cung Lan Lan chạy ra ngoài.

Nam Cung Lan Lan vừa khóc vừa chạy, nàng không biết vì sao mình như vậy mà, Hạo ca ca vẫn là không thích mình, nàng thực sự không rõ, Nhạc Du Du kia rốt cuộc có cái gì tốt?

Tuy rằng U Châu là phía nam, thế nhưng dù sao đã là mùa đông, đứng ở vùng ngoại ô, Nam Cung Lan Lan này mới phát giác toàn thân lạnh lẽo, có điểm run rẩy.

Ôm hai vai ngồi ở trên một tảng đá, Nam Cung Lan Lan vẫn không ngừng nức nở, chỉ là, khóc khóc, bỗng nhiên đã cảm thấy trên người bắt đầu buồn bực lên.

Nam Cung Lan Lan lúc này mới nhớ tới, mình đã uống bát súp bỏ thêm thuốc kia, thuốc kia căn bản là khó giải thuốc, duy nhất giải được chính là... Bằng không, hai canh giờ sau sẽ huyết quản bạo liệt mà chết.

Nam Cung Lan Lan rốt cuộc cũng sợ hãi, chẳng lẽ thực sự muốn tìm nam nhân tùy tiện giải quyết? Nàng thà tình nguyện chết.

Thời gian Hoa Hồ Diệp đuổi theo, đã nhìn thấy Nam Cung Lan Lan đang khó chịu tựa ở trên một cây đại thụ hai mắt nhắm nghiền khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Người làm sao vậy?” Hoa Hồ Diệp bắt đầu cho rằng nàng bị đông lạnh, vội vàng đem ngoại bào của mình cởi ra, sau đó đắp ở tại trên người Nam Cung Lan Lan.

Thình lình hơi thở nam tính kích thích cảm giác trong Nam Cung Lan Lan, được lực trong cơ thể càng thêm mạnh loạn xông lên, cảnh giác mở mắt, nhưng khi thấy khuôn mặt của Hoa Hồ Diệp yêu nghiệt kia, nhất thời lui về phía sau một chút, toàn thân cũng theo run rẩy lên.

Hoa Hồ Diệp thấy thế nhưng là tay tình trường già đời, đối với các loại tình được vô cùng quen thuộc, ánh mắt Nam Cung Lan Lan mơ màng, bàn tay nhỏ bé cũng là nóng đến dọa người, thoáng cái liền hiểu rõ ra: “Người lại trúng thức tình hương?”

“Là ở trong canh...” Nam Cung Lan Lan cười khổ một cái, được lực làm cho nàng không tự chủ được muốn xé rách y phục trên người.

Hoa Hồ Diệp vội vàng đè nàng xuống, sau đó song hai tay để ở phía sau lưng của nàng, muốn dùng nội lực giúp nàng giảm bớt được lực.

“Vô dụng.” Nam Cung Lan Lan lại lắc đầu, bỗng nhiên ôm đồm ở cánh tay của hắn, “Cứu ta...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Dụ hoặc

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nam Cung Lan Lan nói làm cho Hoa Hồ Diệp tâm định hẳn lên.

Được rồi, hắn thừa nhận hắn là hái hoa tặc, hắn cũng thừa nhận hắn thích nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp, thế nhưng, hắn cũng có nguyên tắc có được hay không? Đó là hắn thế nhưng chưa bao giờ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng không theo người khác, hắn và nữ nhân lên giường đều là tự nguyện a, thậm chí có vài nữ nhân đáng sợ hơn, không đợi hắn như thế nào đây, cũng đã đánh tới, làm cho hắn vô cùng phiền muộn a, mình rốt cuộc là hái hoa mà vẫn bị thái đâu?

Thế nhưng bây giờ, nhìn tiểu nữ nhân trong lòng này đang bị dụ dỗ hóa dần vật...

Hắn Hoa Hồ Diệp thừa nhận hắn đối với tiểu quận chúa này động tâm, dù sao, nàng tốt đẹp như vậy, vừa mới trưởng thành thân thể lồi lõm có hứng thú, tuy rằng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn một chút, thế nhưng, cũng tương đương có da có thịt a, chỉ là, động tâm là động tâm, hắn cũng không muốn nửa đời sau luôn bị Binh Nam vương truy sát có được hay không?

“Cứu ta.” Nam Cung Lan Lan tựa hồ thực sự chống đỡ không được, đơn giản bắt đầu động thủ xé rách y phục của Hoa Hồ Diệp xuống, rứt rứt, tình dục phía trước bị kích thích trở nên bất kham.

“Người biết người đang nói cái gì sao?” Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên cảm thấy có điểm tức giận, coi hắn là cái gì? Giải được sao? Sau đó dùng sức bỏ qua bàn tay trơn mềm nhỏ bé kia, “Người biết người đang làm cái gì sao?”

“Biết.” Nam Cung Lan Lan ý chí đã vô pháp khống chế thân thể của hắn, thân thể của Hoa Hồ Diệp làm cho nàng sung sướng làm cho nàng không rời được, theo sát mà lại bắt đầu quẩn, “Ta không muốn chết, cứu ta...” Bàn tay nhỏ bé không tự chủ được đặt lên cổ Hoa Hồ Diệp, dụ hoặc môi đỏ mọng cũng bắt đầu tìm kiếm, hô hấp dị thường hỗn loạn, “Người nếu như không muốn... Vậy giúp ta tìm nam nhân đến... Hoặc là, tự ta đi tìm nam nhân...”

Hoa Hồ Diệp nhướng mày, tuy rằng quần quýt, thế nhưng hắn luôn luôn không phải là quân tử có được hay không? Bây giờ trong lòng vu vật ở nơi nào cùng a cùng như thế, hắn đã sớm có phản ứng, để cho hắn đem nàng ném cho nam nhân khác? Không có khả năng a.

Quên đi bất kể, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Hoa Hồ Diệp cuối cùng cũng cắn răng một cái một giậm chân, sau đó ôm lấy Nam Cung Lan Lan liền chạy vội lên.

Tốt xấu gì đối phương cũng là quận chúa a, cũng không thể ở nơi hoang giao dã ngoại tàng tị với nhau đi? Vạn nhất bị người phát hiện...

Mấy động tác lên xuống, Hoa Hồ Diệp đã mang theo Nam Cung Lan Lan tới biệt viện của mình.

Dưới trướng phù dung, chỉ nhẹ nhàng xé rách vài cái, hai người liền hết sức chân thành gấp lại, nói thật là, đối mặt với Nam Cung Lan Lan, Hoa Hồ Diệp lần đầu tiên cẩn thận từng li từng tí như vậy, dường như đối phương là một con búp bê, động tác mềm nhẹ mà chính hắn cũng không dám tin.

Nhẹ nhàng ngậm đôi môi mềm mại cơ hồ có thể bài trừ nước tới kia, Hoa Hồ Điệp lần đầu tiên phát hiện nguyên lai hôn môi cũng là chuyện tốt đẹp như thế, động tác nho nhỏ này làm cho hắn muốn ngừng mà không được. Phải biết rằng, hắn mặc dù có vô số nữ nhân, nhưng không bao giờ hôn môi nữ nhân đó.

Nam Cung Lan Lan lúc ban đầu là bởi vì tác dụng của dược lực, liều mạng đem thân thể dựa vào Hoa Hồ Điệp, cảm giác mát trên người hắn làm cho nàng thoải mái, chỉ là, sau cơn đau tê tâm liệt phế, cảm xỏa khô nóng, lại chính là một trận tuyết vùi mê muội...

Nam Cung Lan Lan đón ý nói hùa cũng làm cho Hoa Hồ Điệp sinh ra khoái cảm từ trước nay chưa có, kỳ độ muốn ngừng mà không được.

Cũng không biết giằng co bao lâu, nếu không lo lắng Nam Cung Lan Lan mới trải qua sự đời chống đỡ không nổi, Hoa Hồ Điệp còn thật sự không nỡ buông nàng ra, tiểu nha đầu này so với loại cò đại còn mạnh hơn nhiều...

Bên ngoài bóng đêm dày đặc, Hoa Hồ Điệp một tay chống đầu, dựa theo ánh đèn mờ nhạt, nhìn nữ tử ngủ say bên cạnh, giống như con mèo nhỏ co rúc ở bên người hắn, lông mi thật dài ở giống như cánh hồ điệp, có vẻ yên tĩnh mà đẹp như vậy.

Hoa Hồ Điệp không khỏi tự giễu nở nụ cười, hắn lúc nào cũng bắt đầu để ý tới cảm thụ của nữ nhân? Hắn lúc nào ở ban đêm ôm lấy một nữ tử ngủ yên quá như vậy?

Chỉ là, gặp phải tiểu quận chúa này, tựa hồ tất cả đều thay đổi, bất quá, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nữ nhân nho nhỏ này đã làm cho hắn mấy lần ngoại lệ.

Phát tay đập tắt ánh nến, Hoa Hồ Điệp đem Nam Cung Lan Lan ôm sâu vào trong lòng, sau đó thỏa mãn nhắm hai mắt lại, chuyện của ngày mai để ngày mai hẵng nói đi, cảnh đẹp lúc này hắn không muốn bỏ qua.

Nhạc Du Du gần nhất vẫn rất bận, nàng tìm mười mấy công tượng ngày đêm đầy nhanh tốc độ, chính là vì đại chiến sắp tới, chế tạo nhiều vũ khí bí mật của mình một chút, đó chính là lưu đạn.

Hôm nay, nàng đang cảm quặng ni-trát ka-li lưu huỳnh để nghiên cứu tỉ lệ, thì Tiểu Hi lắc lắc trương trương chạy tiến đến, trong miệng còn đang kêu to “Không xong rồi”.

Nhạc Du Du không khỏi vỗ trán một cái, nha đầu kia lúc nào thì mới có thể học ổn trọng một chút đây? Mỗi lần đều trách trách vu vu, trái tim không tốt thật đúng là có thể bị nàng hù chết.

“Thì thế nào?” Nhạc Du Du đều lười nhìn nàng.

“Cái kia...” Nhạc Du Du nhìn các công tượng xung quanh một chút, đơn giản ghé vào lỗ tai Nhạc Du Du nói thầm lên.

“Cái gì?” Nhạc Du Du vừa nghe xong nhất thời mở to hai mắt nhìn, nói chuyện hơi thờ cũng nhin không được nữa lớn lên, chỉ là, nàng quên mất đang làm thí nghiệm, vì thế...

Chỉ thấy bụi tung bay, trước mặt một bao tiêu bột phấn bị thổi bay hơn phân nửa, khuôn mặt Nhạc Du Du nguyên bản trắng nõn nhất thời đen một mảnh.

Khụ khụ... Nhạc Du Du nhin không được bị bị ghen ho khan mấy tiếng, sau đó vội vàng chạy ra bên ngoài, còn không dừng dừng sức phát tay, cho gió quạt vào miệng mũi mình.

“Vương phi, người chậm một chút.” Tiểu Hi nhìn bộ dạng chật vật của Nhạc Du Du nhất thời cả kinh ánh mắt đều đã quên nháy, đợi cho Nhạc Du Du chạy ra bên ngoài mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng đuổi theo.

Nhạc Du Du chạy đến phân nửa bỗng nhiên liền ngừng lại.

Tiểu Hi đuổi theo phía sau nhất thời không ngưng lại được, thoáng cái liền đánh vào sau lưng Nhạc Du Du, nhin không được “Ai hét” một tiếng.

Nhạc Du Du cũng không để ý mũi Tiểu hi, bỗng nhiên kéo nàng lại, đen thui trên mặt chỉ có tròng mắt kia sáng trông suốt: “Tiểu Hi a, ngươi cảm thấy vương gia có thể bị cái quận chúa kia dụ dỗ hay không a?”

“Vương gia có bị dụ hoặc hay không, nô tỳ không biết, dù sao trong phủ các nam nhân khác cũng đã bị dụ dỗ...” Tiểu Hi nhin không được bĩu môi, nhớ tới Phúc Quý ca của nàng đều thiếu chút nữa nhìn thẳng mắt, trong lòng nàng liền khó chịu.

Nhạc Du Du nhin không được bật cười lên, nha đầu kia một bộ dạng đồ kỵ muốn chết, xem ra vừa rồi hiệu quả rất náo động a...

“Vương phi, ngươi không biết, nàng trang điểm lên cùng, cùng...” Tiểu Hi nói xong liền không nhin được đỏ mặt.

“Làm sao vậy?” Nhạc Du Du kỳ thực đã đoán được, chỉ là muốn biết rõ còn hỏi.

“Nàng cùng nữ nhân thanh lâu không sai biệt lắm.” Tiểu hi chán ghét lắc đầu, “Thật là không có thân phận quận chúa đâu...”

Nhạc Du Du nhìn không được bật cười lên, vì tướng công mình, thật đúng là làm khó tiểu nha đầu kia đâu.

“Bất quá, vương phi.” Tiểu Hi cảm thấy Nhạc Du Du khẳng định đang rất thương tâm rất thương tâm, vì thế nhìn không được vội vàng an ủi, “Nô tỳ cảm thấy vương gia đối với vương phi là thật tốt, vì thế, vương gia chắc chắn sẽ không bị dụ hoặc ...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Câu chính là hôn

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Tiểu Hi nói làm cho tâm Nhạc Du Du hơi buồn lòng một chút, nhưng vẫn có chút không nỡ, nàng không biết lúc này, hai người sẽ tiến triển đến một bước nào, đang ở hôn mê? Hay là đã... Nàng không dám nghĩ tới, cũng không dám nhìn tới.

Nhạc Du Du đang suy nghĩ, vạn nhất nếu như Lãnh Hạo Nguyệt thực sự muốn Nam Cung Lan Lan, nàng nên làm cái gì bây giờ? Hai nữ hầu một phu? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, vậy làm sao bây giờ? Một khóc hai nháo ba thất cô? Cái kia cũng không phải phong cách của nàng a, vì thế, nàng quyết định đứng lên

“Quận chúa lớn lên kia đẹp như thế...” Nhạc Du Du nhìn không được thờ dài một tiếng, nếu quả thật Lãnh Hạo Nguyệt làm chuyện có lỗi với nàng, nàng nhất định sẽ độc hấn, không thể nhân đạo như vậy, sau đó liền thực sự triệt để ly khai.

“Thế nhưng, quận chúa so với Minh Nhu kia còn kém xa đâu.” Tiểu Hi không ủng hộ Nhạc Du Du nói, nhìn không được bĩu môi, “Minh Nhu kia thoát còi hết quần áo, vương gia chưa từng trông mắt đâu...” Nói xong, tựa hồ biết mình nói lỡ miệng, vội vàng ngừng.

“Tại sao không nói?” Ánh mắt Nhạc Du Du nguy hiểm mị lên, sắc mặt trầm xuống, nhưng thật ra rất hợp với vẻ mặt đen thui của nàng.

“Vương phi, nô tỳ cũng là trong lúc vô ý thấy.” Tiểu hi sợ hãi cúi đầu, bộ dáng vương phi thật sự là kinh khủng.

“Vậy liền đem chuyện người trong lúc vô ý nhìn thấy, vô ý nói cho bản vương phi nghe một chút đi.” Nhạc Du Du nhún mày.

Tiểu Hi nuốt nước miếng, đành phải đem tình huống ngày đó nàng trong lúc vô ý từ đầu chí cuối nói một lần.

Nguyên lai ngày đó chính là ngày thứ hai Nhạc Du Du đã biết Lãnh Hạo Nguyệt đang giả bộ ngốc, trong cơn tức giận rời nhà ra đi, Tiểu Hi trong lúc vô ý đi ngang qua phòng tắm, lại nghe thấy bên trong có nữ nhân nói chuyện.

“Tại sao có thể có nữ nhân?” Tiểu Hi biết vương gia đang tắm, thế nhưng, vương gia tắm rửa chưa bao giờ cần người hầu hầu hạ, ngoại trừ về sau muốn vương phi hầu hạ ra thì ai cũng không thể tiến vào phòng tắm khi hắn đang tắm a, trong lòng không khỏi nghi hoặc, liền không nhìn được đưa tới, nhưng khi thấy Minh Nhu chăm chú ôm Lãnh Hạo Nguyệt toàn thân là nước từ phía sau khóc rồi tỉnh rồi mù đầu.

“Về sau thì sao?” Nhạc Du Du thờ ơ hỏi, thế nhưng, tay nhưng không tự chủ được nắm thành quyền đầu, được nắm Lãnh Hạo Nguyệt, lại ở sau lưng ta trộm người?

“Nô tỳ chỉ nghe thấy Minh Nhu kia đang không ngừng nói khiếm...” Tiểu hi thanh âm rất thấp, “Sau đó...”

“Thế nào?” Nhạc Du Du cơ hồ đều nghiêng răng.

“Sau đó nàng liền còi hết y phục của mình...” Tiểu Hi nói, mặt liền đỏ lên.

“Lại sau đó thì sao?” Nhạc Du Du bây giờ là muốn ăn thịt người.

“Nô tỳ liền nghe thấy vương gia nói một câu ‘Người chưa phát giác ra chính mình bản sao?’ ” Tiểu Hi nghĩ nghĩ, “Kết quả là Minh Nhu lại thất thanh khóc rống lên.”

“Vương gia đâu? Cũng không biết thương hương tiếc ngọc sao?” Nhạc Du Du tâm tựa hồ thoáng cái liền để xuống, hơn nữa còn có cảm giác đặc ý.

“Có thương hương tiếc ngọc hay không nô tỳ không biết, chỉ nhìn thấy vương gia vung tay lên, Minh Nhu liền miệng phun máu đỏ ngã trên mặt đất...” Tiểu Hi trên mặt có điểm sợ hãi.

“Cứ như vậy?” Nhạc Du Du chân mày cau lại.

“Cứ như vậy.” Tiểu Hi gật đầu, “Sau đó vương gia liền kêu người tiến vào, nô tỳ liền vội vàng lưu a.”

Nhạc Du Du gật đầu, khoe miệng không khỏi quyến rũ, tính ra tiểu tử hần có lương tâm.

Bất quá, nghĩ đi nghĩ lại trong lòng vẫn có chút lo lắng a, Minh Nhu kia bởi vì đã lừa gạt hần, vì thế, tướng công có thể cự tuyệt là bình thường, thế nhưng Nam Cung Lan Lan này từ nhỏ liền đối với hần yêu quý a, bây giờ còn giúp hần, vì thế, tính chất này liền không giống nhau a...

Nghĩ tới những thứ này, Nhạc Du Du lại nôn nóng lên. Bất quá nôn nóng là nôn nóng, nàng cũng sẽ không xung động. Suy nghĩ mãi, nàng vẫn là quyết định không đi “Bất kể thông dâm”, dù sao vạn nhất... trên mặt mọi người đều rất khó coi, hơn nữa, ở xã hội này nam tôn nữ ti, nam nhân, nhất là còn là một nam nhân ưu tú, muốn thu nữ nhân thật sự là quá dễ dàng, vì thế, nàng hiện tại việc duy nhất có thể làm chính là chờ, chờ kết cục sự tình.

“Vương phi, thư phòng ở bên kia.” Tiểu Hi vừa nhìn Nhạc Du Du đi, không khỏi nhắc nhở.

“Ta biết a, thế nhưng ta không muốn đi thư phòng a.” Nhạc Du Du quay đầu lại nhìn nàng một cái, “Còn không mau một chút? Ta muốn tắm rửa thay y phục.”

Nga. Tiểu Hi có điểm không hiểu, mới vừa rồi còn hùng hổ, thế nào chỉ chớp mắt giống như không có việc gì? Tuy rằng nghĩ không ra, thế nhưng vẫn không nói thêm gì nữa.

Lúc Nhạc Du Du tắm rửa thay y phục, lại để cho tiểu Hi cùng Linh Lung đem trong phòng khiến cho thơm thơm, sau đó mặc vào đai đeo cùng váy ngắn trong lúc rảnh rỗi thiết kế, không khỏi nở nụ cười gian, không phải là dụ hoặc nam nhân sao? Nàng cũng như nhau, hơn nữa còn là quang minh chính đại dụ hoặc.

Đúng lúc này, Tiểu Hi bỗng nhiên chạy tiến đến: “Vương phi, ta vừa mới nghe thị vệ bên kia nói, tiểu quận chúa bị vương gia làm cho tức giận khóc chạy...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong liền vui vẻ, vẫn là nàng sáng suốt a, không đi đánh không đi nháo, thắng lợi liền trực tiếp chạy tới nàng bên này, cái gì gọi là cao thủ? Sát nhân vô hình, đây là cao thủ. Nữ nhân ngực lớn làm sao vậy? Các nàng câu là nam nhân, mà nàng nữ nhân ngực nhỏ này, không câu thì lấy, muốn câu liền câu hồn nam nhân. . .

Thời gian Lãnh Hạo Nguyệt đi vào Lạc Nguyệt hiên, đã nhìn thấy Tiểu hi cùng Linh Lung về mặt ái muội nhìn hần cười, sau đó còn không chờ hần hỏi liền lách người.

Lãnh Hạo Nguyệt kỳ quái nhưc đầu, sau đó đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Lãnh Hạo Nguyệt ngẩng đầu trong nháy mắt, chỉ cảm thấy toàn thân huyết quản đều phải bạo liệt, vừa mới chịu đựng một hồi khảo nghiệm, không nghĩ tới ở trong phòng vẫn còn có một hồi khảo nghiệm chờ hần đầu.

Chỉ thấy một nữ nhân đang đưa lưng về phía cửa phòng đứng lên, trên thân chỉ mặc một tiểu sam rất nhỏ, lộ ra cổ trắng nõn, tảng tuyết trắng lớn phía sau lưng cùng thất lưng phúc, xuống thân...

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt dời xuống, khí huyết cuộn cuộn kia liền lợi hại hơn, cái này xuyên cái gì? Quần hay là váy a? Thế nào ngắn như vậy? Vừa có thể bao lấy cái mông nhỏ tròn trịa kia... Một đôi chân thon dài liền không hề ngăn cản ở nơi đó như vậy...

Nhạc Du Du nghe thấy cửa phòng mở, cũng biết là tướng công nàng vào được, thế là quay đầu lại cười: “Tướng công...” Thanh âm kia lác lác làm nàng đều muốn run, chỉ là, còn phải chịu đựng.

Lãnh Hạo Nguyệt một không đứng vững, thiếu chút nữa liền ngồi dưới đất, may mắn thân thủ tương đối cao, thoáng cái đỡ vào khung cửa, lúc này mới không té ngã.

Nhạc Du Du cũng không thêm để ý, trên mặt càng phát ra nụ cười đến phong tình vạn chủng, lắc mông đi tới, nhẹ nhàng nhéo áo Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó đưa hần lôi kéo lại nhẹ nhàng nhún một cái, Lãnh Hạo Nguyệt liền ngồi ở trên ghế.

Nhạc Du Du học động tác của Nam Cung Lan Lan, toàn thân ngồi xuống bấp đùi của hần, sau đó một tay ôm lấy cổ của hần, tay khác ở trong ngực của hần chậm rãi hoa quyền quyền, chỉ bất quá, thân thể của hần còn thường thường nhéo hai cái: “Tướng công, người ta hôm nay có đẹp không?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Câu dẫn thành công

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Đại não của Lãnh Hạo Nguyệt từ sau khi vào cửa đều ở trong trạng thái quay vòng, hiện tại ôn hương nhuyễn ngọc đang ngồi trong lòng, thì càng gia vô lực suy tư, vì thế, đối với vấn đề của Nhạc Du Du, chỉ biết gật đầu.

Đối với phản ứng của Lãnh Hạo Nguyệt, là hoàn toàn ở trong dự liệu của Nhạc Du Du, nam nhân a, đều là động vật thực sắc, nếu không mỹ nhân kế còn dùng như thế nào?

Thân thể Lãnh Hạo Nguyệt đã có phản ứng, Nhạc Du Du có thể cảm giác được, môi đỏ mọng không khỏi nhát câu: “Tướng công, chàng chưa trả lời người ta a, người ta có đẹp không?” Thanh âm kia a, tư thái kia a, Nhạc Du Du cũng nhìn không được muốn vỗ tay cho mình đầu, được kêu là một lạc lạc a, được kêu là một mị a...

Ngay cả con chuột cống trong góc phòng kia cũng nhìn không được toàn thân sợ run cả người.

Có một từ gọi vật cực tất phản (*), lúc Lãnh Hạo Nguyệt để cho Nhạc Du Du tự do hành động, trái lại liền sinh ra kháng thể, vì thế, thời gian thanh âm Nhạc Du Du giả không thể lại giả lạc lạc lần thứ hai vang lên, hần trái lại đã thanh tĩnh.

(*)tất phản: cố gắng quá sẽ phản tác dụng

Chỉ là, đối mặt với công sức biểu diễn của Nhạc Du Du như vậy, hần không muốn cắt đứt, dự hoặc như vậy, hần cầu còn không được, chỉ là... Ánh mắt quét y phục trên người nàng một chút, sau này nhất định tiêu hủy hết thấy, kiên quyết không thể làm cho nàng lại mặc, vạn nhất nếu để cho nam nhân khác nhìn thấy, làm sao được?

“Hỏi chàng nói, ta hôm nay có đẹp không?” Thanh âm thoảng cái liền thô hai vòng, bức đến nửa ngày, cũng không thấy Lãnh Hạo Nguyệt tỏ thái độ, Nhạc Du Du bỗng nhiên lại đốt đuốc lên, cầm khang cầm điều như thế mệt chết đi có được hay không? Buồn nôn hề hề ghé vào trên người một nam nhân như thế, tuy nói người nam nhân này là lão công của mình, thế nhưng vẫn rất không được tự nhiên có được hay không? Người này nói một chữ “đẹp” thì sẽ chết a?

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn xuống xung đột muốn cười, nữ nhân này, học người ta quyền rũ nam nhân nhưng không có tính nhẫn nại, bắt quá, điều này cũng chính nói rõ, nữ nhân này đích thực là vương phi của hần, không sai được.

“Đẹp, thật đẹp.” về mặt Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng chăm chú nhìn nàng, nói xong câu đó một cách chân thành ngay cả chính hần đều phải bị cảm động.

“Thật vậy chăng?” Thanh âm Nhạc Du Du lại mềm nhũn đi xuống, “Có phải bị người dứt uống canh, vị đạo đặc biệt tốt hay không?” Nói xong, đem canh trên bàn bùng lên, “Nuong tử của chàng là ta đây, cũng chuẩn bị canh cho tướng công đây, đến, thử xem thập toàn đại bổ canh của ta đi.”

Thập toàn đại bổ canh? Trán của Lãnh Hạo Nguyệt hoa lệ xuất hiện một giọt mồ hôi.

“Đừng vậy, chỉ dùng các loại dược liệu trân quý, ta đã chưng hai canh giờ đây.” Nhạc Du Du cười híp mắt, sau đó dùng cái muôi nhẹ nhàng quấy trong bát canh, từng muỗng từng muỗng đưa đến trong miệng Lãnh Hạo Nguyệt.

“Thập toàn đại bổ canh này là phát minh mới của ta, vật liệu rất khó tìm” Nhạc Du Du nói xong đắc ý nhíu mày, “Chàng xem a, bên trong có này mã tiên, bò tiên, lư tiên, xà tiên, cầu tiên, mèo tiên... Được rồi, ta còn thả một đôi con chuột tiên đây... rất bổ!”

Lời này vừa nói ra, Lãnh Hạo Nguyệt đầu tiên là sững sốt, sau đó đã cảm thấy trong bụng một trận bốc lên, cũng bất chấp tất cả, quay đầu đã đem canh trong miệng phun ra hết, hần dám khẳng định, nữ nhân này là cố ý.

“Ai hết, tướng công, chàng làm sao vậy?” Nhạc Du Du lại bỗng nhiên kinh hô một tiếng, sau đó bỗng nhiên vỗ trán một cái, “Được rồi, xé chiều hôm nay thời gian uống canh, là mỹ nhân miệng đối miệng uống nha, ta đều thiếu chút nữa đã quên đầu...”

Lãnh Hạo Nguyệt muốn phát hỏa, thế nhưng lại không biết nên phát thế nào.

“Vậy ta làm vợ cũng dứt cho chàng như vậy có được hay không?” Nhạc Du Du mắt hạnh cong cong, tràn đầy đầu độc vị đạo. Còn không chờ Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, liền chính mình uống một ngụm canh, sau đó hai tay quàng lên cổ hần, môi hồng phấn liền như vậy thẳng tắp đưa tới.

Lãnh Hạo Nguyệt nhướng mày, biết mình lại bị nữ nhân này lừa, nếm mùi vị trong miệng, trong canh tuyệt đối không có đồ ngồn ngang như nàng nói, mới vừa rồi bị nàng nói, bản thân cũng không có chú ý, canh này hần là dùng đáng sâm, cầu kỳ các loại ngao, tư âm tráng dương bổ canh mà thôi.

Thoảng cái hiểu rõ ra, Lãnh Hạo Nguyệt khòe miệng nhát câu, không đợi Nhạc Du Du bắt đầu đưa vào, một tay bỗng nhiên liền nắm ở hông của nàng, tay kia cố định ở đầu của nàng, sau đó lần bị động chuyển thành chủ động, thoảng cái ngậm vào môi của nàng, dùng sức duyên hút, nước canh cùng mật nước trong miệng Nhạc Du Du cùng nhau nuốt vào trong bụng, cuối cùng tựa hồ còn không đã nghiền thừa dịp Nhạc Du Du còn không chú ý, đầu lưỡi liền dò xét đi qua, sau đó gọi lên cái lưỡi thom tho của nàng...

Thình lình xảy ra biến hóa làm cho Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, thế nhưng thời gian muốn giây dựa đã chậm, người của nàng toàn bộ đã bị bế lên, sau đó trong nháy mắt đã bị chuyển dời đến trên giường.

“...” Nhạc Du Du có điểm mộng.

“Nương tử đã được như nguyện.” Lãnh Hạo Nguyệt tà mị nở nụ cười, “Vi phu cầm giữ không được, quyến rũ của nàng thành công...” Nói, bàn tay to ở trên thân Nhạc Du Du từ trên chạy xuống dưới rồi lại chạy lên.

“Cái kia, trước không nên, ta có lời hỏi chàng...” Nhạc Du Du vẫn nỗ lực muốn chống lại tay của Lãnh Hạo Nguyệt, nghi vấn của nàng còn không có tiêu trừ đâu, tại sao có thể nhanh như vậy liền tước vũ khí đầu hàng a? Chỉ là nàng ngăn bên này lại, còn có bên kia, ngăn hai tay lại, thế nhưng còn có miệng...

“Hỏi đi.” Mối Lãnh Hạo Nguyệt bắt đầu dọc theo xương quai xanh của nàng dờ xuống dưới

“Ách, hôm nay, chàng có ôm qua nàng sao?” Ý thức của Nhạc Du Du bị hôn bắt đầu lẫn vào loạn cả lên.

“Không có.” Lãnh Hạo Nguyệt há miệng, ngậm vào nụ hoa phân hồng trước ngực của nàng...

“Nga, um, cái kia...” Nhạc Du Du bất an giật mình thân thể, “Chàng có, có hôn nàng sao?”

“Không có.” Lãnh Hạo Nguyệt từ trước ngực của nàng ngẩng đầu, sau đó lại ngậm vào đôi môi của nàng, bàn tay to cũng đã đem quần của nàng xé đi xuống, trần trọc ướt ướt nước trong miệng của Nhạc Du Du, thẳng đến nàng thở gấp liên tục, vô pháp không hỏi được, mới nhẹ nhàng giương mắt, “Chuyện gì trong đầu óc của nàng, cũng không có phát sinh quá...”

“Bất quá, nàng nghĩ gì, chúng ta có thể chậm rãi toàn bộ làm một lần...” Lãnh Hạo Nguyệt giọng tà mị lần thứ hai vang lên, Nhạc Du Du kia đã bị đặt ở dưới thân.

Trong góc phòng

Con chuột cha vẽ mặt ước ao nói: “Thân ái, người xem nữ chủ nhân săn sóc thật nhiều a? Tướng công uống canh cũng không dùng tay của mình, đều dùng miệng đưa qua đâu...”

“Thân ái, ta cũng có thể dứt cho người a.” Con chuột mẹ bỗng nhiên vẽ mặt ngượng ngùng nhìn con chuột cha.

“Thực sự?” Con chuột cha vẽ mặt thụ sủng nhược kinh, sau đó liền xấu hổ hỏi, “Hiện tại có thể chứ?”

“Có thể.” Con chuột mẹ gật đầu, sau đó vèo một cái lên đến trên bàn, liền uống một ngụm còn lại trong bát canh, sau đó trở lại bên người con chuột công.

Con chuột mẹ sờ soạng mỗi một cái, sau đó thần bí hề hề để sát vào con chuột cha, “Thân ái, như vậy người cảm thấy là ta dứt canh tốt hay là con chuột sát vách kia dứt cho người tốt hơn?”

“Ách?” Con chuột cha vừa nghe xong nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, “Là nàng mỗi lần đều muốn dứt cho ta, thế nhưng ta đều là lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt a...”

“Thực sự?”

“Thực sự.” Con chuột cha nói xong đem con chuột mẹ ôm vào trong lòng, sau đó gặm lên miệng nó, nghi vấn còn lại đã bị nuốt vào trong bụng, xem ra, ở rất lâu, hành động vĩnh viễn so với giải thích còn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Công chúa

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy đây là lần đầu tiên nàng cùng Lãnh Hạo Nguyệt thành thân tới nay hỗn loạn cả đêm, hai người cơ hồ đều là điên cuồng, cũng không biết giao chiến bao lâu, thẳng đến cuối cùng cái giường lớn gỗ lim nguyên bản rắn chắc kia đều phát ra thanh âm kháng nghị nghiêm trọng, Lãnh Hạo Nguyệt mới rút cuộc bỏ qua nàng.

Nhạc Du Du không biết Lãnh Hạo Nguyệt có phải như vậy hay không, dù sao nàng cũng bị lăn qua lăn lại tình trạng kiệt sức, một điểm khí lực cũng bị mất, cái thắt lưng kia cơ hồ đều phải bẻ gãy, cuối cùng nàng đã bất tỉnh hay là ngủ qua, chính nàng đều làm không rõ lắm.

Chỉ là...

Thời gian Nhạc Du Du tỉnh lại mở mắt ra, chỉ liếc mắt nhìn bốn phía, liền không nhìn được kẻ lên.

“Vương phi, làm sao vậy?” Linh Lung nghe thấy thanh âm vội vàng chạy tiến đến.

Thấy Linh Lung, Nhạc Du Du bỗng nhiên liền dừng lại thét chói tai, sau đó đánh giá bốn phía hoàn cảnh lạ lẫm: “Đây là nơi nào a?”

“Biệt viện Thành châu.” Linh Lung cười nhạt một chút, qua đây đem màn mỏng kéo lên, sau đó bắt đầu hầu hạ Nhạc Du Du quần áo nón nầy, vương phi này thật đúng là ngủ thật say, tối hôm qua vương gia mang theo nàng lên kỵ mã tới đây, thế mà nàng chưa từng tỉnh.

“A?” Nhạc Du Du không khỏi sùng sốt, thế nào ngủ một giấc, tỉnh lại đã đến bên ngoài trăm dặm?

“Tối hôm qua, Trình tướng quân cùng Long Tướng quân bắt đầu đến châu thành, vương gia hạ lệnh đi suốt đêm để tới được.” Linh Lung ngắn gọn nói một chút sự tình nguyên do, “Xem ra người ngủ quá sâu, vương gia cũng không gọi người...” Nhưng thật ra là không đánh thức.

A. Nhạc Du Du thế mới biết, nguyên lai trong một đêm xảy ra nhiều chuyện như vậy: “Những người khác đâu?”

“Đều lưu tại U Châu thành.” Linh Lung đậm đậm mà cười.

Nhạc Du Du gật đầu, như vậy cũng tốt, Thanh Thanh hành động bất tiện, mà Minh Nguyệt còn nhỏ, vẫn là ở lại nơi đó an toàn, hơn nữa nhìn hình dạng Tiểu Hi cũng không qua đây, vậy có nàng bên cạnh chiếu cố hẳn là không thành vấn đề.

“Vương phi có muốn nghỉ ngơi nhiều một chút hay không a?” Linh Lung nhìn Nhạc Du Du, “Khả năng, chúng ta rất nhanh sẽ đến quân doanh, vì thế...”

“Không cần.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, nàng hiểu rõ tới quân doanh, khả năng điều kiện cũng sẽ không tốt như vậy, “Tướng công đâu?”

“Liệt Nhật quốc phái người đã tới, vương gia bọn họ đang ở trong tiền đình chiêu đãi khách.” Linh Lung tay chân lanh lẹ thu thập giường chiếu

Nhạc Du Du gật đầu, thời gian tiếp theo, tướng công nhất định sẽ rất bận rộn.

Tùy tiện ăn chút gì, Nhạc Du Du chỉ có một mình đi bộ ở trong sân. Bọn họ ở chỗ này hẳn là ngoại vi thành châu thành, rất yên tĩnh, viện tuy rằng không lớn, thế nhưng đình đài lầu tạ cũng là có đầy đủ, hoàn cảnh cũng không tệ lắm.

Vừa mới đi bộ đến sau hoa viên, trước mặt liền đi tới hai người, bắt quá, nhìn trang điểm tựa hồ không phải người Băng Diễm quốc, bởi vì các nàng trên đầu đều có lông chim làm vật phẩm trang sức. Dẫn đầu chính là một nữ nhân diện mạo diễm lệ, nhưng nhìn qua chỉ là nữ nhân kiêu mãnh mai yếu ớt, phía sau hẳn là nha đầu của nàng.

Nhạc Du Du không nhận ra các nàng, vì thế, cũng không có ý định chào hỏi, thế nhưng, vừa mới quay đầu phải đi, lại bị người làm cho dừng lại.

“Nô tỳ lớn mật, thấy công chúa cũng không hành lễ?” Hẳn là thanh âm của nha đầu kia.

Nô tỳ? Nhạc Du Du nhìn chung quanh, không có người khác, cái kia không phải nói mình chứ? Nhưng là mình giống nô tỳ sao? Không khỏi cúi đầu nhìn trang phục của mình, không khỏi nở nụ cười, cũng khó trách, mặc rất đơn giản, lại không có bao nhiêu vật phẩm trang sức, bị cho rằng nô tỳ cũng là bình thường.

Bắt quá, công chúa? Nhạc Du Du không khỏi quay đầu nhìn nữ tử kia liếc mắt một cái, công chúa ở đâu tới a?

“Nha đầu của Băng Diễm quốc sao đều không lễ phép như thế?” Nha đầu kia có thể là nhìn Nhạc Du Du lâu như vậy không có phản ứng, rất là bất mãn.

“Quên đi Tiểu Vũ.” Mỹ nhân rót cuộc cũng nói chuyện, “Chúng ta vừa tới, người khác không nhận ra cũng bình thường, đừng dọa người ta.”

Nhạc Du Du khòe miệng không khỏi nhất câu, mỹ nữ chính là mỹ nữ, thanh âm cũng dễ nghe như vậy, bắt quá nếu bị cho rằng nha đầu, vậy cùng nàng vui đùa một chút, nhìn nàng rót cuộc là công chúa ở đâu.

Nghĩ tới đây, Nhạc Du Du vội vàng khom lưng thi lễ: “Nô tỳ không biết là công chúa giá lâm, có nhiều mạo phạm, kính xin chuộc tội.” Nhạc Du Du vừa nói xong trong lòng liền bội phục mình, nhìn một cái đã biết nói, bao nhiêu khéo a, kịch truyền hình đã thấy nhiều cũng có chỗ tốt a.

“Mà thôi mà thôi.” Sở Thiên Thiên vừa nhìn vội vàng cười qua đây kéo tay Nhạc Du Du, “Nhưng thật ra đã làm tiểu nha đầu giặt mình, không biết tên gọi là gì đâu?”

“Bẩm công chúa, nô tỳ gọi...” Nhạc Du Du mắt to vòng vo chuyển, tựa hồ không thể nói tên thật của mình đi, “Nô tỳ gọi Linh Lung.”

“Chính là thiếp thân bên người vương gia thị nữ Linh Lung?” ánh mắt Sở Thiên Thiên không khỏi sáng lên một cái.

Nhạc Du Du không khỏi sùng sốt một chút, nguyên lai Linh Lung nổi danh như thế a? Lập tức gật đầu: “Chính là nô tỳ.”

Sở Thiên Thiên một bộ dáng hiểu rõ, cũng khó trách nàng gặp phải ở trong biệt viện của Tấn vương, nguyên lai nàng chính là Linh Lung a, thế là đáng tươi cười càng thêm hòa ái đi lên, lôi kéo tay Nhạc Du Du vào trong đình hóng mát ngồi xuống.

“Đã sớm nghe nói, bên người Tấn vương có một nữ quan thông minh, rất được chủ tử tín nhiệm, hôm nay thậm chí vinh hạnh thấy cô nương, thực sự là duyên phận đầu.” Sở Thiên Thiên giọng nói nhẹ vô cùng, nhưng lại làm cho người ta nghe rất rõ ràng, cũng rất thoải mái, “Người xem ta đây mới đến, ở chỗ này cũng không có người quen thuộc, người nếu như không chê, sau này chúng ta liền thành tỷ muội đi.”

“Nô tỳ không dám.” Nhạc Du Du tâm giật giật, vô sự xum xoe phi gian tức tởm, công chúa này khẳng định có vấn đề.

“Đến đây, ta cũng không mang theo vật gì, cái này coi như lễ gặp mặt đi.” Sở Thiên Thiên nói, đã đem một vòng ngọc trên cổ tay lui xuống tới, sau đó đưa cho Nhạc Du Du đeo vào trên tay

“Công chúa, cái này quá quý trọng, nô tỳ không dám...” Nhạc Du Du vội vàng chối từ, thế nhưng, cũng chính là ngoài miệng nói một chút, căn bản cũng không có ý từ lấy đi xuống, dù sao là nàng cũng tự nguyện, chưa được hiểu rõ không nên, hơn nữa, nhìn thấy tư thế này, kế tiếp, nàng nhất định là muốn cầu cạnh của mình, bản thân thật không thu, nàng sợ rằng nói cũng sẽ không an tâm đi.

“Muội muội là ghét bỏ sao?” Sở Thiên Thiên đề tay Nhạc Du Du xuống, về mặt ai oán.

“Không phải.” Nhạc Du Du vội vàng xua tay, “Nếu như vậy, nô tỳ liền cả gan a, sau này, công chúa muốn cần nô tỳ giúp gì, cứ mở miệng.”

“Chỗ này là ta cảm ơn muội muội trước.” Sở Thiên Thiên chờ chính là câu này

Nhạc Du Du thưởng thức vòng ngọc trên tay, uh, tỉ lệ không tệ, là ngọc tốt thượng đẳng, có thể giá trị khoảng tám trăm lượng bạc.

“Linh Lung muội muội a.” Sở Thiên Thiên kéo tay Nhạc Du Du, “Người xem cục diện hiện nay, hoàng thượng là sẽ không bỏ qua Tấn vương, thế nhưng, Tấn vương dù sao binh lực hữu hạn, vì thế, chiến tranh sắp tới thắng bại thực sự rất khó nói.”

Nhạc Du Du gật đầu, cái này là sự thực.

“Tấn vương là một người có hùng tài vĩ lược, phụ vương ta rất xem trọng hắn, cũng có ý tưởng xuất binh tương trợ, thế nhưng...” Sở Thiên Thiên nói, nhìn Linh Lung liếc mắt một cái, khẽ thở dài, “Thế nhưng vô có xuất binh a.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Người bên gối

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du rất cuộc biết, nguyên lai mỹ nữ này trước mắt dĩ nhiên là công chúa Sở Thiên Thiên của Liệt Nhật quốc, có người nói hoàng thượng Sở Mạnh này của Liệt Nhật quốc cực kỳ yêu thương nữ nhi này, nói là ngoan ngoãn phục tùng, thế nhưng lại nói, Sở Thiên Thiên này ở Liệt Nhật quốc là nói một không hai.

Bất quá, Nhạc Du Du cũng biết, nữ nhân này cùng “Nhà đầu” như mình nói lời này nhất định là có mục đích, quả nhiên, kế tiếp nói liền nghiệm chứng ý tưởng của nàng.

“Nghe nói, Tấn vương đối vương phi là mối tình thâm thiết, cảm tình rất tốt, có thật không?” Sở Thiên Thiên hỏi rất tùy ý, kỳ thực ánh mắt vẫn luôn đang ngó chừng phản ứng của Nhạc Du Du.

“Bẩm công chúa, đích xác là như vậy.” Nhạc Du Du vội vàng gật đầu, “Vương gia đối vương phi thật là dùng tình rất sâu, thậm chí vì vương phi cũng không tiếc lần thứ hai bỏ qua ngôi vị hoàng đế đầu.”

“Vương phi kia lớn lên nhất định rất đẹp đi?” Sở Thiên Thiên trong giọng nói không tự chủ liền dẫn theo một chút vị chua, “Nghe nói năm đó Minh Nhu đã rất đẹp, là mỹ nhân đệ nhất thành Phi Nhữ, bây giờ, tin rằng vương phi nhất định so với Minh Nhu còn đẹp...”

Trong lòng Nhạc Du Du không khỏi thở dài, những nữ nhân này thế nào đều tục tằng như thế đâu? Lớn lên đẹp thì có thể có cơm ăn a? Chỉ là, nàng lại không thể nói như vậy với Sở Thiên Thiên, chỉ là mỉm cười: “Vương phi dung mạo thua Minh Nhu.”

“A?” Sở Thiên Thiên tựa hồ có chút ngoài ý muốn, sau đó cười mỉm, “Người kia so với bản công chúa thì như thế nào?”

Nhạc Du Du trong lòng khinh bỉ, khuôn mặt gần đây so với đi có một hay không a? Bất quá giọng điệu vẫn là rất thành khẩn: “Vương phi càng không thể so với công chúa.” Vuốt mông ngựa rất dễ dàng, “Vương phi tuy rằng không phải xấu nữ, thế nhưng, cùng dung nhan tuyệt thế của công chúa so với, vẫn khác nhau một trời một vực.”

“Muội muội thật khéo nói.” Sở Thiên Thiên nở nụ cười, “những lời này của người không sợ chủ tử nghe thấy hay sao?”

“Không sợ.” Linh Lung nhún mày, “Vương phi cũng không tự cho dung mạo của mình đẹp.”

“Một nữ nhân nếu như không có dung mạo, vậy còn có thể sử dụng cái gì để nắm được tâm nam nhân đâu?” Ngữ khí của Sở Thiên Thiên có điểm khinh miệt.

“Vương phi thường xuyên nói câu đầu tiên là: tâm linh đẹp mới là thật đẹp.” Nhạc Du Du khước miệng vì câu, “Dung nhan luôn luôn già đi theo thời gian, chỉ có tâm linh đẹp mới là lâu dài vĩnh hằng...”

A? Sở Thiên Thiên khước miệng quyền rũ, vương phi này thật ra rất có... Tự mình hiểu lấy a.

“Xem ra, vương gia đã bị tâm linh đẹp của vương phi làm cho hấp dẫn đi?” Sở Thiên Thiên tựa hồ có điểm châm chọc, “Chỉ là, không biết vương gia có nghĩ tới vì một nữ nhân như vậy đáng giá hay không?” Tâm linh đẹp? Có thể đẹp đến nơi nào? Nàng cũng không tin nam nhân nhìn nữ nhân không phải nhìn mặt.

Nhạc Du Du chân mày không khỏi hơi cau.

“Nam nhân lúc này lấy sự nghiệp làm trọng, giống như vương gia của người nhân trung long phượng như vậy, làm sao sẽ hành động theo cảm tình như vậy đâu? Chỉ sợ cũng chỉ là nhất thời, vui đùa một chút mà thôi đi?”

“Chuyện tình cảm, người ngoài tựa hồ nhúng vào tay không tốt lắm” Nhạc Du Du không nói tiếp, nói như vậy làm nàng cảm thấy phiền chán.

“Cũng là, ha ha, bắt quá, muội muội ở trước mặt vương gia có thể nói lên nói người.” Sở Thiên Thiên kéo tay Nhạc Du Du, “Hắn là nên nhắc nhở vương gia chỉ cần có thiên hạ, còn sợ gì không có mỹ nhân?” Sau đó đánh giá Nhạc Du Du, “Chỉ cần vương gia đăng cơ, như vậy, muội muội cũng sẽ là dưới một người trên vạn người đâu...”

Nhạc Du Du khước miệng vì câu, giấu đầu lòi đuôi rút cuộc lộ ra.

“Chỉ cần vương gia đáp ứng thông gia, như vậy, Liệt Nhật quốc có thể danh chính ngôn thuận xuất binh...” Sở Thiên Thiên nói, mặt hơi đỏ một chút, “Đến lúc đó, chúng ta cũng chính là danh chính ngôn thuận thành tỷ muội đâu.”

Nhạc Du Du cúi đầu không nói, nữ nhân này đem mình giống như làm hoàng hậu?

Sở Thiên Thiên lập tức lại thở dài: “Đương nhiên, Tấn vương cũng có thể sẽ cự tuyệt, nói vậy, phụ vương mới có thể sẽ cùng hoàng thượng của các người kết minh, như vậy thứ nhất...”

Trong lòng Nhạc Du Du nở nụ cười lạnh, đây là đang lợi dụ để uy hiếp a, thế nhưng cũng là ở chủ ý đánh vào tướng công của nàng, ông trời thật đúng là không cho nàng thanh nhàn, đầu tiên là có một Long Ngâm, bắt quá cũng may người ta là chỉ động tâm tư, nhưng không ác ý, còn trung thành và tận tâm giúp đỡ tướng công xuất sinh nhập tử, vì thế, nàng cảm động. Về sau lại còn tiểu quận chúa Bình Nam vương, bắt quá nha đầu kia tuy rằng chấp nhất, nhưng rất đơn thuần, cũng là hơi hồ đồ mà thôi, nàng cũng vui vẻ được theo xem náo nhiệt.

Thế nhưng, đối mặt với Sở Thiên Thiên này, trong lòng Nhạc Du Du sao lại không yên đi xuống được, nữ nhân này tuy rằng thoạt nhìn ôn nhu yếu yếu, giọng nói cũng mềm nhẹ rất sợ như làm sợ người, thế nhưng, ánh mắt kia cũng thâm trầm mà phức tạp, làm cho không người nào có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, người như vậy thường thường là đáng sợ nhất, hơn nữa dựa vào trực giác của nữ nhân, nữ nhân này là tình địch lớn nhất của nàng.

Sở Thiên Thiên tinh lược nói làm cho Nhạc Du Du cũng hiểu rõ, Lãnh Huyền Nguyệt kia nhất định là đi mượn hơi bọn họ, nếu thật sự được Liệt Nhật quốc xuất binh giúp đỡ Lãnh Huyền Nguyệt tiêu diệt phản loạn như vậy tình cảnh của bọn họ liền thực sự kham ưu.

Thấy Nhạc Du Du nửa ngày không nói lời nào, Sở Thiên Thiên cho rằng là lời nói của mình đã phát huy tác dụng, lập tức mỉm cười: “Muội muội là một người thông minh, tin rằng sẽ vì vương gia suy nghĩ.” Nói xong đứng dậy, “Các nam nhân chuyện đại sự mà nói chỉ sợ cũng không sai biệt lắm, ta đi trước, muội muội suy nghĩ thật kỹ a.” Nói xong, đứng dậy ly khai khỏi chòi nghỉ mát.

Nhạc Du Du nhìn bóng lưng của Sở Thiên Thiên, không khỏi nhỏ một ngụm, muốn đánh nhau giành tướng công với nàng không có cửa đâu. Chỉ là, nhớ tới mặt Lãnh Hạo Nguyệt yêu nghiệt đến mức tận cùng, liền không nhịn được tức giận, thật đúng là có thể cho nàng trêu hoa ghẹo nguyệt a.

“Công chúa, người sao lại đối với một nô tỳ tốt như vậy?” Đi ra chòi nghỉ mát Tiểu Vũ không hiểu hỏi.

“Nàng cũng không phải là giống như nha đầu.” Sở Thiên Thiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhạc Du Du còn đứng ở trong đình hóng ở phía xa, khước miệng nhất câu, “Tấn vương bên người có tử đại ám vệ, Thanh Long Bạch Hồ Chu Tước Huyền Vũ, thế nhưng, ám vệ thủ lĩnh cũng là nữ tử, chính là Linh Lung này, có thể thấy được Tấn vương đối với nàng có bao nhiêu tín nhiệm”

“A.” Tiểu Vũ tựa hồ có điểm hiểu.

“Nhạc Du Du kia tuy nói là vương phi, kỳ thực bất túc vì hoạn, trái lại Linh Lung này sợ rằng sớm muộn sẽ là người bên gối của Tấn vương, mượn hơi một chút lại không hồng chỗ...” Sở Thiên Thiên nói, ánh mắt hơi híp mí, Lãnh Hạo Nguyệt, nam nhân giống như yêu nghiệt kia, ánh mắt đầu tiên lại để nàng trầm luân, nàng là tình thế bất buộc, bằng không, nàng tình nguyện phá hủy hắn.

Sứ thần Liệt Nhật quốc đến là ở trong dự liệu của Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ là, Sở Thiên Thiên tự mình đến cũng làm cho hắn không nghĩ tới. Đề nghị thông gia, hắn sẽ không đáp ứng, thế nhưng, cũng không thể từ chối quá rõ ràng, dù sao, tình huống bây giờ, còn không cho phép hắn và Liệt Nhật quốc là địch.

Trong lúc nhất thời, Lãnh Hạo Nguyệt thế nhưng cũng có chút lưỡng nan.

Từ lúc Nhạc Du Du gặp phải Sở Thiên Thiên cũng rất phiền muộn, nàng liên không rõ, trên đường tình cảm của mình sao lại nhiều trở ngại như vậy đâu? Còn lớn hơn cả sóng Trường Giang sau đê sóng trước, tiền lãng tư thế muốn đem nàng vồ vào trên bờ cát, chẳng lẽ, nàng thực sự sẽ lừng lầy như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Ghen

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Vào lúc ban đêm, Lãnh Hạo Nguyệt thiết yến khoản đãi công chúa Liệt Nhật quốc và sứ thần. Nhạc Du Du giả vờ thân thể khó chịu nên không có dự họp. Lãnh Hạo Nguyệt biết trong lòng nàng khó chịu, vì thế cũng không miễn cưỡng.

Bất quá, Nhạc Du Du không hiện ra, lại làm cho Sở Thiên Thiên âm thầm cao hứng, cho rằng Nhạc Du Du hẳn là sợ so với nàng, bất quá cứ như vậy rất tốt, nàng sẽ có cơ hội cùng Lãnh Hạo Nguyệt đơn độc chung sống, nàng cũng không tin, bằng diện mạo đẹp cùng trí thông minh của mình và hơn nữa là lực lượng một quốc gia, sẽ có nam nhân không động tâm.

Trên yến hội tất cả mọi người đều nhìn ra, công chúa đối Lãnh Hạo Nguyệt là tình ý kéo dài, vừa đánh đàn vừa khiêu vũ, có thể nói là hao hết tâm cơ a.

Chỉ là, Lãnh Hạo Nguyệt kia thủy chung đều là một loại biểu tình nhàn nhạt, căn bản nhìn không ra hi vọng ái ố của hắn, thậm chí, Sở Thiên Thiên múa một khúc xong, khoe miệng của hắn cũng chưa từng nhúc nhích.

Sở Thiên Thiên tay ẩn ở trong ống tay áo không khỏi nắm thành quyền đầu, một cảm giác thất bại chưa từng có từ trước tới nay bao phủ nàng, phải biết rằng, nàng là thiên chi kiêu nữ, bao nhiêu vương tôn hậu duệ quý tộc đều quý gồi ở dưới váy của nàng, thế nhưng, nàng hết lần này tới lần khác vì hai năm trước thoáng nhìn thấy người nam nhân này nhớ mãi không quên, chỉ là, hẳn lúc đó còn ngu dại, nàng không thể muốn, thế nhưng bây giờ, hắn đã bình thường rồi nàng sẽ không có đạo lý mà từ bỏ, hơn nữa, hắn càng lạnh nhạt, lòng của nàng càng khát vọng...

“Vương gia, Thiên Thiên múa có đập vào mắt?” Sở Thiên Thiên nhìn nổi không cam lòng trong lòng, như cũ là một bộ dáng mềm mại, oanh thanh yến ngữ, làm cho người nghe xong đều phải say.

“Công chúa kỹ thuật múa thật hơn người, làm người xem thế là đủ rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng rút cuộc ngoéo... một cái, chỉ là, ngữ điệu im lặng kia không nghe ra cảm xúc gì

“Tạ ơn vương gia khen thưởng.” Sở Thiên Thiên một bộ thẹn thùng nhưng sau đó lại bùng lên một ly rượu, “Thiên Thiên kính vương gia một chén.”

Lãnh Hạo Nguyệt tiếp nhận cái chén uống một hơi cạn sạch, sau đó hướng Sở Thiên Thiên gật gật đầu: “Sắc trời không còn sớm, chắc hẳn công chúa cũng mệt mỏi, vẫn là sớm nghỉ tạm một chút đi.” Nói xong, hướng về phía bên ngoài hô một câu, “Ngọc thúc, mang khách nhân về phòng.”

“Dạ.” Ngọc thúc vừa nghe xong vội vàng làm động tác mời.

Sở Thiên Thiên trong lòng tuy rằng không cam lòng, thế nhưng, nét mặt vẫn là nhẹ nhàng, hơi nói vạ phúc: “Tạ ơn vương gia quan tâm”, sau đó mới nhò nha đầu Tiêu Vũ nâng hạ, như gió thổi liễu đi ra phòng khách, mà tay giấu ở trong tay áo kia đã sớm nắm thành quyền đầu, móng tay đều đâm vào trong thịt.

Lúc này, Nhạc Du Du đang buồn chán trong tiểu viện lác lác, nàng buồn phiền a, trong tiền thính, một nữ nhân đối với chồng nàng vừa đánh đàn vừa khiêu vũ, nàng có thể ngủ được mới là lạ a.

“Vương phi, đừng đi nữa.” Linh Lung không nói gì nhìn đã Nhạc Du Du vòng vo mười tám lần, thực sự nhìn không được lên tiếng nhắc nhở, “Nên nghỉ ngơi.”

“Linh Lung a, người nói những nữ nhân này đều làm sao vậy?” Nhạc Du Du căn bản sẽ không nghe Linh Lung nói, trái lại như là bắt được đối tượng có thể nói hết, “Chẳng lẽ Băng Diễm quốc to như vậy chỉ có mình Lãnh Hạo Nguyệt là nam nhân sao? Cùng lúc lên một lượt vội vàng hướng bên này xuyên thấu đâu?”

“Đây còn không phải là bởi vì vương gia quá xuất sắc sao?” Linh Lung buồn cười an ủi, “Nữ nhân toàn quốc không sai biệt lắm đều muốn gả cho vương gia đâu...”

“Thèm vào!” Nhạc Du Du liếc mắt, “Thời gian tướng công ngu ngốc, sao lại cũng không đến a? Sau khi bình thường lại rồi liền toàn bộ đến giành?” Nhạc Du Du vẫn là không ngừng qua lại đi tới, mà càng chạy càng nhanh, “Nàng tốt xấu cũng là một công chúa phải không? Chẳng lẽ không tìm được nam nhân sao? Chẳng lẽ nam nhân ngày quốc đều chết sạch?”

“Là Liệt Nhật quốc.” Linh Lung nhìn không được sửa chữa lời nói.

“Nàng đẹp thì làm sao? A? Cũng như nhau không ai thèm lấy?” Nhạc Du Du cũng không quản Linh Lung sửa chữa, hô hấp càng ngày càng gấp, “Bản vương phi không đẹp thì thế nào? E ngại nàng cái gì? Nàng đáng đời thì làm gái lơ thì, lão xử nữ...”

Linh Lung hắc tuyến tức khắc nổi lên a, vương phi lần này này ăn giấm chua thực sự có điểm lớn a.

“Tức chết ta!” Nhạc Du Du càng nghĩ càng giận, rốt cuộc dừng bước, sau đó nhìn không được kêu lớn lên, “A...”

Linh Lung sợ đến run run, ngay cả con cú mèo mới chui từ trong tổ ra đều ục ục thiếu chút nữa từ trên cây ngã xuống.

Gào khóc thảm thiết một trận, Nhạc Du Du cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, lúc này mới phát hiện ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Linh Lung đang nhìn nàng đâu, vội vàng hắc hắc vui lên: “Làm người sợ?”

“Không, không làm sợ.” Linh Lung vội vàng lắc đầu, trong lòng lại nói, không dọa người mới là lạ.

“Cái này kêu là phương pháp tình tự phát tiết.” Nhạc Du Du vỗ vỗ bả vai của nàng, “Chờ người ngày nào đó trong lòng không thoải mái, tìm một chỗ không người kêu một tiếng, chắc chắn trong lòng liền thư thái.” Sau đó xoay người vào phòng.

Kêu hai tiếng liền thư thái? Linh Lung từ chối cho ý kiến nhún nhún vai.

Thời gian ngày thứ hai, Nhạc Du Du mới biết được Nam Cung Duệ đêm qua đã mang binh cùng Bạch Triển Bằng giăng co lên, hôm nay khả năng sẽ khai chiến.

“Hắn trẻ tuổi như thế, có đánh giặc sao?” Nhạc Du Du một bên lật tới lật lui trong viện thảo dược, một bên có chút ít lo lắng hỏi Linh Lung.

“Tiểu vương gia cùng vương gia của chúng ta thế nhưng đã hợp tác nhiều năm” Linh Lung cũng rất kiêu ngạo nói, “Sáu năm trước, chính là hai bọn họ hợp tác, lấy mười vạn binh mã đánh lui ba mươi vạn đại quân của Hắc Phong quốc, bản gọi ‘Chiến thần’ đâu.”

Nhạc Du Du gật đầu, nàng biết chiến dịch sáu năm trước, Lãnh Hạo Nguyệt thật ra là vì đại tỷ của hắn mà đánh nhau, chỉ tiếc rằng, ngay lúc đó Lãnh Ngưng Nguyệt đã là mẹ của hai người con trai, nàng vô pháp bỏ xuống đứa nhỏ rồi đi, vì thế, tuy rằng lần đó bọn họ chiến thắng, nhưng vẫn không có đem đại tỷ mang về, điều này cũng làm cho Lãnh Hạo Nguyệt vẫn tiếc nuối.

Lại không nghĩ rằng, trận chiến dịch kia nguyên lai là cùng Nam Cung Duệ hợp tác.

Nhạc Du Du đối với Nam Cung Duệ ấn tượng lại một lần nữa đổi mới, đây là một nam nhân bình thường cả lo phát phơ, thời khắc mấu chốt không làm mất đi khí phách nam nhân.

“Vương phi, hôm nay lạnh, chúng ta nên về phòng đi.” Linh Lung nhắc nhở Nhạc Du Du, “Cỏ thuốc này lát nữa nô tỳ giúp ngài thu lại.”

“Không có việc gì, ta đi dạo một hồi trong vườn, tơ vàng hoa cúc tím mới nở kia, vừa lúc hái cánh hoa làm thuốc.” Nhạc Du Du nói xong đứng dậy vỗ tay một cái, sau đó cất bước liền đi ra ngoài,

“Người chờ nô tỳ một chút, nô tỳ đi lấy áo choàng cho người khoác.” Linh Lung nói xong, xoay người vào phòng.

Nhạc Du Du mới vừa đi ra cửa viện, nhưng thấy Sở Thiên Thiên rất xa đã đi tới.

Nhạc Du Du không muốn cùng nàng cùng xuất hiện, vì thế liền cúi đầu chuẩn bị rất nhanh ly khai, thế nhưng, Sở Thiên Thiên kia cũng đã nhìn thấy nàng từ rất xa đã liền ngoắc: “Linh Lung muội muội.”

“Tái kiến công chúa.” Nhạc Du Du bất đắc dĩ đành phải nghênh đón thi lễ một cái.

“Muội muội đang muốn đi đâu a?” Sở Thiên Thiên liếc mắt nhìn tiểu viện phía sau nàng, “Không biết vương phi có ở nhà hay không a?”

“Nô tỳ đi nhìn hậu hoa viên.” Nhạc Du Du mỉm cười, đây là tới thị uy sao? Bất quá, nàng còn không muốn gặp đâu, “Vương phi còn đang ngủ đâu.”

“Bây giờ là giờ gì?” Tiểu Vũ kia vừa nghe lập tức bĩu môi.

“Không có biện pháp, vương phi phải hầu hạ vương gia, mệt cũng là bình thường a.” Nhạc Du Du vô tội nhìn Sở Thiên Thiên, trong lòng lại nói, tức chết người cho phải đây.

Đúng lúc này, Linh Lung từ trong viện chạy ra, đưa áo choàng trong tay đắp lên trên người Nhạc Du Du: “Vương phi, cẩn thận lạnh...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Ta là ai không quan trọng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Linh Lung xuất hiện, thành công làm cho khuôn mặt của Sở Thiên Thiên nguyên bản hoàn mỹ trở nên vụn vỡ lên.

“Nguyên lai người chính là Nhạc Du Du!” Lúc Sở Thiên Thiên nói lời này, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, phong độ ưu nhã hết thấy đều không thấy, “Người đang đùa giỡn ta”.

Nhạc Du Du vô tội nhún mày, ngón tay đùa bốn vòng ngọc trên cổ tay, bắt đầu đi thờ dãi: “Vốn còn muốn chơi đùa thêm mấy ngày, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị vạch trần, thật không thú vị”.

Linh Lung không hiểu nhìn Nhạc Du Du, đây cũng là chỗ hát kia a?

“Người không phải nha đầu sao? Tại sao lại biến thành vương phi?” Tiểu Vũ nhin không được kinh hô lên.

“Là các người đem bản vương phi nhận thức thành nha đầu, bản vương phi cũng theo ý của các người mà thôi.” Nhạc Du Du rất không nhã nhặn liếc mắt.

“Người...” Sở Thiên Thiên đầu chịu nổi điều này a? Tức giận toàn thân run run, hận không thể một chương bỏ Nhạc Du Du.

Linh Lung cảm nhận được sát ý của Sở Thiên Thiên, toàn thân đã sớm đề phòng, trên tay đã khấu trừ ngân châm.

Sở Thiên Thiên tựa hồ cũng cảm nhận được cảnh giới đến từ Linh Lung, không khỏi đưa mắt đầu hướng về phía Linh Lung, trong lòng hiểu rõ, nữ nhân thân thù bất phạm này mới là Linh Lung chân chính, chỉ là, bây giờ xem ra, nàng một điểm uy hiếp cũng không có.

“Đừng nóng giận a, tức giận là sẽ xuất hiện nhiều nếp nhăn đâu.” Nhạc Du Du lại cười hắc hắc, hoàn toàn không có đem ánh mắt cảnh cáo của Sở Thiên Thiên để vào mắt, sau đó lôi kéo Linh Lung, “Đây mới là Linh Lung chân chính, nếu không, các người tiếp tục nói chuyện?”

Linh Lung rút cuộc hiểu rõ, nguyên lai vương phi giả mạo bản thân mình, không khỏi dờ khóc dờ cười, thế nhưng vẫn là thi lễ một cái: “Nô tỳ Linh Lung tái kiến công chúa điện hạ.”

Sở Thiên Thiên ánh mắt híp mị, ngân nha đều phải cắn nát, một lúc lâu, rút cuộc dè xuống lửa giận, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười: “Vương phi thật đúng là hay nói đùa, đều do mắt Thiên Thiên vụng về, từ xa nên không nhìn rõ a.” Chỉ là giọng điệu này cũng không che dấu được tức giận.

Nhạc Du Du thật ra không nghĩ tới nữ nhân có thể chịu đựng được như vậy, vốn cho là nàng sẽ giận dữ, thậm chí cùng mình vung tay, mình lúc đấy sẽ nhân cơ hội đánh đuổi nàng, thế nhưng, không nghĩ tới người ta có thể chịu được, mặc dù trong lòng đang hận không thể đánh nàng đi? Thế nhưng nét mặt? Lại vẫn cười như nắng vậy, không bội phục cũng không được a.

“Công chúa khách khí a.” Nhạc Du Du cũng không ngốc không phải? Một nhọc a, nhưng nàng cũng sẽ lập tức tiến lên một bước giúp đỡ một chút, “Bản vương phi cùng công chúa cùng vui đùa, còn mong công chúa chớ để ý mới tốt nga.”

“Sẽ làm sao đây?” Sở Thiên Thiên cười càn phát ra xán lạn, “Sau này a, nói không chừng chúng ta sẽ trở thành người một nhà, chuyện tình hầu hạ vương gia a, tỷ tỷ quen thuộc, đến lúc đó nên nói thêm cho muội muội a...”

“Đâu có đâu có.” Nhạc Du Du mất hạnh loan loan, chưa từng thấy nữ nhân nào không biết xấu hổ như thế, bất quá muốn làm tiểu tam? Cũng phải nhìn nàng có đồng ý hay không chứ.

“Vậy muội muội liền không quấy rầy tỷ tỷ, cáo từ.”

“Hẹn gặp lại hẹn gặp lại.” Nhạc Du Du mặt mày cong cong giờ giờ tay lên, một trận gió thổi qua, bột phấn nhàn nhạt từ trong tay nhỏ bé theo gió phiêu tán, vừa lúc hướng về phương hướng Sở Thiên Thiên ly khai mà đi.

Linh Lung nhìn là biết, nhưng không nói gì, chỉ là trong lòng âm thầm thay cho công chúa kia lau mồ hôi mà thôi, chỉ mong vương phi vừa tát không phải thấy máu phong hầu độc được là tốt rồi.

Nhạc Du Du nhìn theo bóng lưng của Sở Thiên Thiên, đắc ý nhũ nhũ mảy, sau đó hừ rồi hướng phía hậu hoa viên mà đi.

Cách đó không xa, Lạc Băng đem một màn này nhìn thanh thanh sở sở (rõ ràng), không khỏi vuốt râu mép gật gật đầu, nha đầu kia y thuật thật tiến bộ, thế nhưng thủ pháp chế độc dụng độc xác thực tiến bộ thần tốc a.

Xế chiều hôm đó, Nhạc Du Du liền nghe nói nhóm Sở Thiên Thiên đã ly khai.

“Thế nào sao lại liền đi?” Nhạc Du Du biết rõ còn hỏi, sau đó vụt sáng đôi mắt hạnh thấy Lãnh Hạo Nguyệt, “Nàng sao lại bỏ đi được đâu?”

“Chẳng lẽ nương tử không biết công chúa vì sao đi sao?” Lãnh Hạo Nguyệt buồn cười nhìn nàng.

“Ta làm sao sẽ biết?” Nhạc Du Du quyết định giả bộ hồ đồ, “Ta cùng nàng lại không quen.”

“Cũng đúng nha.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, “Bất quá, buổi trưa, trên mặt công chúa cùng trên người bỗng nhiên nổi lên rất nhiều nốt nhỏ hồng...”

“Vậy có phải ăn đồ đông tây bị hỏng hay không a.” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Hắn là dị ứng thôi?”

“Rất có thể nha.” Lãnh Hạo Nguyệt làm như có thật gật gật đầu, “Có thể khí hậu không hợp hay không?”

“Thực sự là đáng tiếc một đại mỹ nhân như vậy.” Nhạc Du Du tiếc nuối lắc đầu, “Trên mặt đừng lưu lại sẹo mới tốt a, bằng không nhất định sẽ sống không bằng chết.”

“Là đáng tiếc a.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng đồng dạng tiếc nuối thờ dài, “Đáng tiếc khuôn mặt xinh đẹp kia a.”

“Lãnh Hạo Nguyệt.” Nhạc Du Du bỗng nhiên tiến lên nhéo vào áo Lãnh Hạo Nguyệt, quơ quơ nắm tay, “Đau lòng có phải hay không?”

Lãnh Hạo Nguyệt từ chối cho ý kiến nhún nhún vai.

“Ta chỉ biết.” Nhạc Du Du bỗng nhiên liền nhứt chí, sau đó đặt mông ngồi xuống bên cạnh ghế trên, vẻ mặt uể oải, “Chàng cũng hiểu được nàng đẹp, bị nàng mê hoặc...” Ngờ khi đã chưa, “Bây giờ nhìn nàng bị khổ, chàng liền đau lòng, sớm biết rằng ta liền hạ độc thuốc cho nàng, trực tiếp độc chết nàng đi... Hừ, nam nhân không phải đồ tốt... Ô ô...”

“Ta cũng biết là nàng giờ trò quý.” Lãnh Hạo Nguyệt thờ dài.

“Chính là ta giờ trò quý, chàng muốn như thế nào đi?” Nhạc Du Du ngẩng đầu trừng mắt Lãnh Hạo Nguyệt, “Đau lòng? Sẽ giết ta thay nàng báo thù a.”

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được bắt đắc dĩ thờ dài, sau đó nâng mặt Nhạc Du Du lên: “Con mắt nào của nàng thấy ta vì nàng ta mà đau lòng? Con mắt nào thấy ta muốn thay nàng báo thù?” Hắn cho tới bây giờ cũng không biết, nguyên lai tiểu vương phi của hắn khi ăn giấm chua cũng không biết phân biệt rõ phải trái như thế a, bất quá, nhìn đáng điệu nàng ghen, hắn lại rất vui vẻ.

“Vậy chàng có ý gì?” Nhạc Du Du bĩu môi, “Tối qua vừa đánh đàn vừa hát đùa bắt diệc nhạc hồ, hôm nay nàng đi, chàng liền thất lạc thôi?”

“Thất lạc cái đầu của nàng a.” Lãnh Hạo Nguyệt gõ ót của Nhạc Du Du một chút, “Ta hỏi nàng, nàng cảm thấy nàng lớn lên so với Minh Nhu làm sao?”

Nhạc Du Du nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó lắc đầu: “Thiếu chút nữa.”

“Vi thế a, nếu như không trải qua chuyện này trước, có thể ta cũng sẽ cùng nam nhân khác như nhau, đầu tiên lưu ý dụng mạo của nữ nhân, thế nhưng, đã trải qua nhiều chuyện như vậy lúc, ta mới cảm nhận được, một người nội tâm mới là trọng yếu nhất, tựa như nàng thường nói: tâm linh đẹp mới thật là đẹp a.” Nói xong, điểm một cái lên mũi Nhạc Du Du, “Nàng không phải rất có tự tin sao? Lần này sao lại không có lòng tin như thế?”

“Vậy sao chàng lại đến chất vấn ta?” Nhạc Du Du bất mãn mở to hai mắt nhìn.

“Ta không phải chất vấn nàng, ta chỉ là muốn đến nói cho nàng biết, nàng trừng phạt nàng ta ta không có ý kiến, chỉ bất quá, nàng làm vậy có điểm quá lỗ mãng mà thôi.” Nói xong, đưa tay ra đem Nhạc Du Du ôm vào trong ngực của mình, “Sở Thiên Thiên này không thể so với Nam Cung Lan Lan, nàng dù sao cũng là công chúa của Liệt Nhật quốc, vẫn là công chúa Sở Mạnh đau nhất yêu nhất, làm không tốt sẽ khiến cho quan hệ hai nước chuyển biến xấu, bây giờ chúng ta vừa ở vào lúc rung chuyển, nếu thật là Liệt Nhật quốc xuất binh giúp đỡ Lãnh Huyền Nguyệt thì chúng ta sẽ tương đương tổn sức...” Nói xong, vừa ngoan ngoan gõ một cái sau ót của nàng.

“Giữ chứ lại đánh ta?”

“Đánh nàng là bởi vì nàng không tin nhiệm ta.” Lãnh Hạo Nguyệt nói rồi xoa xoa nơi vừa rồi mới bị đánh, “Ghen đều không có đạo lý.”

Nhạc Du Du không nói gì nữa, nàng tựa hồ cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng, bắt đầu ảo não cách làm của mình, tuy rằng giải tỏa tức giận một chút, thế nhưng, lại mang đến phiền phức cho tương công.

“Kỳ thực, ta chỉ là cho nàng một chút thuốc bột dị ứng mà thôi, chỉ cần nàng đừng cong phá, thì mấy ngày sẽ biến mất...”

“Quên đi, mặc kệ nàng” Lãnh Hạo Nguyệt tựa đầu đến gần đỉnh đầu của nàng, hân hoan tâm tư hiện nay của nàng, nhẹ nhàng hôn hôn vành tai của nàng. “Liệt Nhật quốc xuất binh giúp đỡ Lãnh Huyền Nguyệt cũng chỉ là khả năng. Dù sao đường xá xa xôi, hơn nữa, quốc gia của ta hiện nay đang ở mùa đông, mà Liệt Nhật quốc kia quanh năm ẩm nóng, lặn lội đường xa tới được đây, mà binh sĩ không thích ứng được với khí hậu lạnh lẽo bên này, Sở Mạnh kia không phải đồ ngốc, sẽ không lấy quân đội của mình ra nói đùa, vì thế, bọn họ cho dù phải xuất binh, cũng sẽ thời gian chờ xuân về hoa nở, mà không vào hiện tại để mạo hiểm...”

“A.” Nghe Lãnh Hạo Nguyệt vừa nói như thế, tâm của Nhạc Du Du cuối cùng cũng hơi dễ xuống, “Thế nhưng, nếu như xuân tới thì sao?”

“Bây giờ còn có ba, bốn tháng nữa, đến khi đó chiến tranh đã kết thúc rồi.” Lãnh Hạo Nguyệt cho nàng một mỉm cười an tâm.

Chỉ mong thế! Nhạc Du Du trong lòng cũng chỉ cầu khẩn như vậy.

Trên đường nhỏ ngoài vùng ngoại ô của Thành châu, vài con khoải mã đang chạy như bay mà qua.

“Công chúa, thực sự cứ như vậy thả nàng?” Tiểu Vũ trên mặt cũng có điểm đỏ, thập phần tức giận nhìn Sở Thiên Thiên lựa trắng che mặt.

“Yên tâm, bản công chúa nhất định sẽ làm cho nàng chết rất thảm” Sở Thiên Thiên mắt lộ ra hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, hai chân Sở Thiên Thiên vội vàng đạp một đạp, lập tức bay lên, tránh thoát khỏi cục đá, chỉ là, nha đầu phía sau nàng cùng người đi theo hầu đều bị đánh trúng, sau đó đám mới ngã xuống ngửa.

“Người nào?” Sở Thiên Thiên rơi xuống trên mặt đất, quay đầu lại liếc mắt nhìn, biết người này cũng không ác ý, bởi vì tùy tùng của nàng bắt quá chỉ bị điểm huyết hôn mê mà thôi.

“Công chúa khinh công thực sự là càng ngày càng lợi hại đầu.” Đúng lúc này, một bóng đen xuất hiện ở trước mặt Sở Thiên Thiên, chỉ là, người này đeo khăn đen che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, thanh âm kia cũng là đã được xử lý trôi qua.

“Là người?” Sở Thiên Thiên nhú mày một cái, “Tìm bản công chúa chuyện gì?”

“Hợp tác.” Hắc y nhân trả lời rất thẳng thắn.

“Hợp tác như thế nào?” Sở Thiên Thiên đôi mắt đẹp lưu chuyển, khoe miệng vì câu.

“Chúng ta có thể...” Ánh mắt Hắc y nhân hơi loãn lên, “Đến lúc đó, Lãnh Hạo Nguyệt còn có thể chạy ra khỏi bàn tay của người sao?”

“Nghe không tệ, chỉ bất quá, người có chỗ gì tốt?”

“Ta thì sẽ có chỗ thật tốt.”

“Người nghĩ tới ngôi vị hoàng thượng?” Sở Thiên Thiên nhướn mày, “Người rốt cuộc là ai?”

“Ta là ai không quan trọng.” Hắc y nhân bỗng nhiên tiến lên một bước, một tay dùng sức nắm ở thắt lưng Sở Thiên Thiên, tay kia cách lựa trắng ở trên môi của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, “Quan trọng là ... Người hận Lãnh Hạo Nguyệt tuyệt tình không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Nam Cương chi độc

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Hắc y nhân nói làm cho tay Sở Thiên Thiên trong nháy mắt nắm thành quyền, trong mắt hận ý đốn sinh. Nàng vì Lãnh Hạo Nguyệt, hạ mình từ thiên lý xa xôi theo Liệt Nhật quốc đi tới Thành châu, thế nhưng hân một điểm cũng không dám động, bây giờ nàng toàn thân nổi lên mẩn đỏ, vốn cho là hân sẽ có bao nhiêu thương tiếc, thế nhưng, hân vẫn là một chút tỏ vẻ cũng không có...

“Vậy sẽ phá hủy hân đi...” Hắc y nhân ánh mắt hơi loãn loãn, “Không đáng a.”

“Được.” Sở Thiên Thiên gạt đầu, “Ta không chiếm được, cũng sẽ không chấp tay làm cho người khác.”

“Đáng khen, đủ ngoan độc, ta thích.” Hắc y nhân nhẹ tay nhẹ xẹt qua gò má của nàng, sau đó hơi lắc đầu.

“Phải không?” Sở Thiên Thiên đôi mắt đẹp vừa chuyển, thân thể đi phía trước một bước dựa vào, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vòng lên cổ Hắc y nhân, “Hi vọng chúng ta hợp tác khoái trá a.”

“Nhất định sẽ, ha ha... Ta sẽ lại tìm được người rồi...” Ngón tay của Hắc y nhân trên môi ở Sở Thiên Thiên nhẹ nhàng một điểm, sau đó trong nháy mắt không thấy.

Sở Thiên Thiên nhẹ tay xoa mặt mình một chút: “Nhạc Du Du, nhục nhã chi thù, bản công chúa sẽ đòi tất cả lại.”

Đúng lúc này, Tiểu Vũ cùng mấy người sứ thần đã được tỉnh dậy qua đây.

“Công chúa?” Tiểu Vũ kỳ quái từ trên mặt đất đứng lên, sau đó chạy tới trước mặt Sở Thiên Thiên, “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Sở Thiên Thiên nhìn cũng không xem bọn hắc liếc mắt một cái, xoay người lên ngựa, “Đi.” Sau đó vung mã tiên, tuyết trần mà đi.

Đợi cho tiếng vó ngựa biến mất thì hai cái bóng dáng phiêu phiêu nhẹ từ trên một cây đại thụ bên cạnh nhảy xuống tới.

“Người buông ta ra.” Vừa mới vừa chạm đất, Nam Cung Lan Lan liền tránh ra khỏi giam cầm của Hoa Hồ Điệp, “Ta cho người biết a, cách ta xa một chút.”

“Đừng ác tâm như vậy có được hay không?” Hoa Hồ Điệp vẽ mặt ủy khuất, sau đó thoáng cái lại nhích lại gần, “Nàng đều đã là người của ta, không thể không chịu trách nhiệm a.”

“Phụ cái P.” Nam Cung Lan Lan liếc hắc nhìn một cái, “Bản quận chúa không cho người phụ trách, người còn cần phải phụ trách cái gì?” Sau đó cầm roi trong tay, “Người đừng lại theo bản quận chúa...”

“Vậy nàng để cho ta phụ trách có được hay không?” Hoa Hồ Điệp tuyệt không tức giận, trái lại làm tâm trọng thêm vươn tay ra đem nàng ôm, “Không theo nàng, ta phụ trách thế nào đâu?”

“Người... Muốn chết a.” Nam Cung Lan Lan tựa hồ bị Hoa Hồ Điệp lộ hành đến phát hỏa, nhắc chân liền đá.

“Thật là ác độc đầu.” Hoa Hồ Điệp kêu sợ hãi né tránh, sau đó nắm chặt mắt cá chân của Nam Cung Lan Lan, “Tại sao có thể hướng nơi đó đá đâu? Đây chính là nửa đời sau hạnh phúc của nàng nha...”

“Lưu manh.” Nam Cung Lan Lan bị Hoa Hồ Điệp nói về mặt đồ bùng, vung roi liền đánh.

“Muru sát chồng nha.” Hoa Hồ Điệp liền khóc như bò trốn đông trốn tây, tuy rằng nhìn qua rất chật vật, thế nhưng mỗi một roi bị nàng đánh đều tránh thoát.

“Người ít nói bậy, người là phu quân của ai a?” Nam Cung Lan Lan hừ lạnh một tiếng, “Ta cho người biết, bản quận chúa thích là thích Hạo ca ca...”

“Oa, nhanh như vậy liền đi tình biệt ly a?” Hoa Hồ Điệp vừa nghe xong nhất thời kêu to lên, sau đó thừa dịp cái trục bánh xe biến tốc, một tay kéo lấy roi của Nam Cung Lan Lan, một bên lau nước mắt một bên hướng trên người nàng dựa vào, “Nàng làm trái tim ta đau quá a... người ta là vì nàng, đều cái tà quy chính a...” Sau đó một tay nắm chặt tay nàng, thoáng cái đặt tại lồng ngực của mình, “Nàng sờ xem, trái tim của ta đều bề mừi vạn tám ngàn khối a...”

“Người ít buồn nôn người a.” Nam Cung Lan Lan bị Hoa Hồ Điệp làm cho tất cả bất đắc dĩ, mặc cỡ đến thẳng giậm chân, chỉ là khuôn mặt đỏ ửng kia, nhìn qua nhưng thật ra thành phần làm nũng chiếm đa số.

“Được rồi, chúng ta không làm khó.” Hoa Hồ Điệp khả năng cũng biết lại nháo đi xuống, vạn nhất cô gái nhỏ giận thật thì không phải việc tốt, vội vàng ôm lấy nàng, “Đường như của Hạo ca ca của nàng có điều phiền toái nha.”

“Đúng rồi.” Nam Cung Lan Lan vừa nghe cũng bất chấp cùng Hoa Hồ Điệp đấu võ mồm, lúc này mới nhớ tới trong lúc vô ý nghe được, “Bọn họ nói cái loại độc gì mà nghe hình như rất lợi hại.”

“Uh.” Hoa Hồ Điệp sắc mặt cũng ngưng trọng, Nam Cung Lan Lan độc luôn luôn độc ác, nếu như Liệt Nhật quốc thực sự dùng cổ độc chặn nuôi độc trùng, như vậy, hậu quả thật sự không tưởng tượng được a.

“Chúng ta đây phải làm sao?” Nam Cung Lan Lan cũng có chút sợ, “Hạo ca ca chẳng phải là sẽ...”

“Lo lắng cho Hạo ca ca của nàng a?” Hoa Hồ Điệp chưa xót nhìn nàng một cái, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Nam Cung Lan Lan muốn trầm xuống, vội vàng chuyển đến trọng tâm câu chuyện, “Vì thế, chúng ta phải vội vàng thông báo cho bọn họ, sau đó thương lượng một chút đối sách...”

“Vậy đi nhanh đi.” Nam Cung Lan Lan vừa nghe xong xoay người rời đi.

Hoa Hồ Điệp nhìn theo bóng lưng Nam Cung Lan Lan, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, mình tại sao lại để nữ nhân này điều khiển chứ? Sau đó tự giễu nở nụ cười một chút, nha đầu này cùng Nhạc Du Du ở có phần giống nhau...

Biệt viện Thành châu.

Hoa Hồ Diệp cùng Nam Cung Lan Lan đồng thời xuất hiện, nhưng thật ra làm cho mọi người hơi kinh ngạc một chút, nhất là Nhạc Du Du, nhìn thấy Hoa Hồ Diệp, cười đều kêu là một ái muội a.

“Này, nữ nhân, ngươi đây là ánh mắt gì a?” Hoa Hồ Diệp liếc nàng một cái.

“Ánh mắt của ta là ái muội cùng nghi hoặc.” Nhạc Du Du cười tựa như cáo già, sau đó thống thống cánh tay Hoa Hồ Diệp, “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?”

“Ngươi kia đang nói cái gì?” Hoa Hồ Diệp khách sáo liếc mắt nàng một cái, “Ta giống như loại người như vậy sao?”

“Không phải giống, mà ngươi cần bản là.” Nhạc Du Du bĩu môi.

“Ngươi nữ nhân này a.” Hoa Hồ Diệp bắt đầu dĩ thử dài, “Chúng ta là đồng bệnh tương liên, sau đó liên tình tảo thương tiếc có được hay không?”

“Thật không.” Nhạc Du Du lại khinh bỉ liếc mắt, “Người ta là thất tình, ngươi không muốn nói cho ta là ngươi cũng thất tình a.”

“Ta không nói với ngươi.” Hoa Hồ Diệp thật sự là không nguyên ý cùng Nhạc Du Du biện luận, “Ta tìm lão đại có việc nói” Sau đó xoay người rời đi

Nhạc Du Du cũng không thêm để ý, hướng hân khoát khoát tay, sau đó xoay người đi ngược hướng với hân ly khai.

Hoa Hồ Diệp đi vài bước sau đó quay người lại nhìn bóng lưng Nhạc Du Du, không khỏi hơi cười khổ một tiếng, nữ nhân, ta có thể làm chính là tận lực giúp ngươi thanh trừ một ít cản trở đi, còn lại, sẽ nhìn duyên phận giữa các ngươi...

Hoa Hồ Diệp mang đến tin tức làm cho chân mày Lãnh Hạo Nguyệt thật cao nhú lại: “Lạc thúc thúc, ngươi xem thực sự sẽ có độc trùng sao như vậy?”

“Nam Cương chi độc vô cùng độc ác, hơn nữa biến hóa vô cùng, nếu quả thật dùng cổ độc đến chặn nuôi mà nói, là hoàn toàn có thể nuôi ra độc trùng như vậy.” Lạc Băng nhẹ nhàng vuốt một chút râu mép.

“Bất quá, nghe ý tứ của Sở Thiên Thiên bọn họ tuy rằng nuôi ra khỏi độc trùng, thế nhưng giải được còn đang trong quá trình nghiên cứu chế tạo vì thế, tạm thời thật không dám sử dụng rộng rãi.” Hoa Hồ Diệp lười nhác ngồi ở ghế trên, “Thế nhưng nữ nhân tìm cách là rất khó đo gọt, nếu như nữ nhân kia thực sự điên rồi, chỉ sợ là sẽ không suy nghĩ đến hậu quả.” Nói xong, ái muội liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Nếu không lão đại ngươi hãy thu nàng đi, dù sao nữ nhân a, nhiều ít một cũng không sao cả...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Bồi ta đánh một trận

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Hoa Hồ Diệp nói lại làm cho Lãnh Hạo Nguyệt nở nụ cười.

“Chú ý không tề.” Lãnh Hạo Nguyệt cúi đầu suy tư một chút, “Bản vương sẽ cùng vương phi nói một chút chủ ý này của ngươi...”

“Được.” Hoa Hồ Diệp vừa nghe xong lập tức xua tay, “Coi như ta chưa nói đi.” Nhạc Du Du kia nếu như biết mình giết giây tương công hân tìm nữ nhân, còn không qua đây chôn sống hân a?

“Chú ý tề.” Long Ngâm nhin không được liếc hân một cái.

Hoa Hồ Diệp vừa nghe xong lập tức đứng dậy: “Được rồi, tin tức của ta đã dẫn tới, về phần muốn làm như thế nào, đó chính là chuyện của lão đại, ta đi trước một bước.” Nói xong liền hướng cửa đi bộ.

“Đối với nàng tốt hơn một chút.” Hoa Hồ Diệp vừa mới đi tới cửa, thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt liền vang lên.

Hoa Hồ Diệp quay đầu hướng đến ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt, một lúc lâu, rốt cuộc hơi gật đầu một cái, lúc này mới ly khai. Thế nhưng tin tức hân để lại, lại làm cho tất cả mọi người lâm vào trầm mặc chưa từng có.

Mà lúc này, Nam Cung Lan Lan đang cùng Nhạc Du Du ở trong vườn hoa mắt to trùng đôi mắt nhỏ đầu.

“Ngươi không phải đi rồi sao? Tại sao lại đã trở về?” Nhạc Du Du rất là tò mò nhìn Nam Cung Lan Lan, nói thật là đối với nàng loại tính cách dám yêu

đám hận này, nàng vẫn là thật thích.

“Bản quận chúa nguyện ý đến sẽ đến, nguyện ý đi thì đi.” Nam Cung Lan Lan kỳ thực đối Nhạc Du Du cũng không ghét, nàng chỉ là có điểm đồ kỵ mà thôi, “Không mượn người xen vào.”

“Tiểu nha đầu ngoan cường, có người nói cho người biết, người rất không lễ phép hay không a?” Nhạc Du Du chống nạnh trừng mắt nhìn nàng.

“Lão bà, có người nói cho người biết, người rất chán ghét hay không a?” Nam Cung Lan Lan cũng là đồng dạng tư thế.

Linh Lung ở bên cạnh không nói gì lắc đầu, đây đều là hai kẻ chủ tử dờ hơi.

“Chán ghét ta, người còn ở đây làm gì a?” Nhạc Du Du nhú mày, chỉ một ngón tay, “Đại môn ở bên kia.”

“Ta là tới cảnh cáo người, sau này đối với Hạo ca ca tốt một chút, bằng không, bản quận chúa sẽ không bỏ qua cho người....”

“Này, người không lầm đi? Đó là tướng công của ta nha.” Nhạc Du Du cố ý chọc giận nàng, “Đối với hấn có được hay không còn chưa tới phiên người tới khoa tay múa chân đi?”

“Hạo ca ca làm sao sẽ thích nữ nhân như người như vậy?”

“Nữ nhân như ta thì làm sao?” Nhạc Du Du nhú mày, “Nữ nhân như ta chính là người nam nhân thực thích, tức chết người...”

“Người...” Nam Cung Lan Lan quả nhiên bị chọc tức, bỗng nhiên liền nhụt chí hướng bên cạnh ngồi xuống, sau đó đại khóa đại khóa nước mắt liền rơi xuống.

“Này, người làm sao vậy?” Nhạc Du Du vừa nhìn vừa sợ hãi, nàng không nghĩ tới muốn chọc giận nha đầu này khóc.

“Ô ô, người khi dễ ta.” Nam Cung Lan Lan đơn giản khóc rống lên.

“Người đừng không phân rõ phải trái a.” Nhạc Du Du cũng kêu lớn lên, “Là chính người khóc, làm sao làm như ta đánh người như thế? Đừng vu hãm người tốt a.

“Người chính là khi dễ ta...” Nam Cung Lan Lan lúc này hoàn toàn thành tiểu nha đầu, khóc đã bắt đầu đánh ợ, “Người ý vào người là phi tử của Hạo ca ca khi dễ ta...” Nói xong, lau một đám nước mắt, “Ta từ nhỏ liền thích Hạo ca ca, thế nhưng hấn đều không thích ta... Trước đây ta cho là ta tuổi còn nhỏ, nhưng là bây giờ ta đều đã lớn, ta đều không quan tâm để hấn cho làm trắc phi, thế nhưng hấn vẫn là không thích ta... Ta đều vì hấn, mặc thành như vậy, hấn cũng không mở mắt xem ta a? Ô ô...”

“Này, hấn không thích người, là tổn thất của hấn.” Nhạc Du Du ngấm lại biểu hiện ngày đó của tiểu nha đầu này, liền không nhịn được buồn cười, nhưng vẫn là không dám cười, vội vàng ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng an ủi nàng.

“Thực sự?” Nam Cung Lan Lan bỗng nhiên giờ hai mắt đầm lệ lên, hỏi ngây thơ không gì sánh được

“Đương nhiên rồi.” Nhạc Du Du nói vô cùng nghiêm túc, “Người xinh đẹp đáng yêu như vậy, ai cũng thích người.”

Nam Cung Lan Lan nhìn hình dạng Nhạc Du Du, bỗng nhiên liền nở nụ cười: “Kỳ thực, nếu như người không phải phi tử của Hạo ca ca, ta nghĩ ta sẽ rất thích người.”

“Người nếu như không cùng ta tranh Hạo ca ca, ta nghĩ ta cũng sẽ rất thích người.”

“Ai.” Nam Cung Lan Lan hít mũi một cái, “Sau này ta cũng không thể cùng người cãi.”

“Vi sao?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Người sẽ không nhanh như vậy liền buông tha chứ?” Lời này sau khi nói ra, Nhạc Du Du đều cảm thấy buồn cười, thế nào dường như người ta không cãi nhau với mình lại cảm thấy không quen.

“Là bởi vì...” Nam Cung Lan Lan do dự một chút, phần mặt liền đỏ bừng, “Bởi vì... Ta nói, người sẽ không coi thường ta đi?”

“Sẽ không.” Nhạc Du Du vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ta giống như người nông cạn sao?”

“Là bởi vì...” Nam Cung Lan Lan vẫn là đem chuyện tình mình nguyên bản thiết kế Lãnh Hạo Nguyệt, kết quả chính mình lại làm trúng thúc tình hương nói cho Nhạc Du Du.

“Cái gì?” Nhạc Du Du vừa nghe xong nhất thời kinh hãi kêu lên, sau đó nhìn thấy Nam Cung Lan Lan quần bách, lập tức khôi phục yên lặng, “Ta chẳng qua là cảm thấy có điểm tiện nghi cho tiểu tử kia, bất quá, người yên tâm, nếu hấn sau này còn dám dính vào, dám có lỗi với người, ta thay người thiên hấn...”

“Hấn thế nào, ta đều không sao cả, ta lại không nghĩ tới muốn gả cho hấn a.” Nam Cung Lan Lan thở dài, “Chỉ là, ta cũng không thuần khiết, vì thế không xứng với Hạo ca ca.....” Sau đó nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, “Vi thế a, người sau này cũng không cần đề phòng ta, người phải đề phòng chính là công chúa của Liệt Nhật quốc kia, vừa nhìn nàng cũng biết không phải là người tốt lành gì.”

“Mặc kệ thế nào, ngươi vĩnh viễn đều là tiểu quận chúa xinh đẹp thuần khiết nhất, vĩnh viễn cũng là được người lớn nâng niu trong lòng bàn tay.” Nhạc Du Du ôm nàng, thời đại này nữ nhân a, đem trinh tiết so với sinh mệnh còn nặng hơn, nhưng, nha đầu này may mắn, rất đơn thuần chẳng qua là cảm thấy không thuần khiết mà thôi, bằng không, muốn làm việc ngốc, chính mình thật đúng là muốn áy náy đầu.

“Ta xấu xa như vậy, ngươi còn muốn cùng ta làm bằng hữu sao?” Nam Cung Lan Lan chờ mong nhìn Nhạc Du Du, “Ta lớn đều không có bằng hữu như vậy, phụ vương ta cùng mười một nương kia đối với ta đều là ngoan ngoãn phục tùng, đại ca của ta lại không thường ở nhà, kỳ thực, ta ngay cả cái người nói chuyện cũng không có, ta vẫn hi vọng phụ vương ta cùng lão bà có thể sinh thêm mấy đứa con, như vậy ta cũng sẽ có thật nhiều tỷ muội, cho dù là đánh nhau cãi nhau cũng tốt a, đáng tiếc...” Nói xong lại thở dài một hơi, “Không có tỷ muội cũng không sao cả, những nữ nhân kia đầu đá cũng tốt a, chỉ tiếc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, ta lớn như vậy mà các nàng thậm chí chưa từng đó mặt...”

Nhạc Du Du nghe xong chính là dở khóc dở cười, mọi người đều ngóng trông gia đình hạnh phúc, nha đầu kia lại ngóng trông trong nhà làm âm ỉ, thật là một đứa nhỏ tịch mịch.

“Sau này ta chính là tỷ tỷ của ngươi.” Nhạc Du Du lôi kéo tay nàng, “Muốn cãi nhau liền tới tìm ta đi, ta nhất định phụng bồi.”

“Được nha.” Nam Cung Lan Lan vừa nghe xong nhất thời liền nở nụ cười, nụ cười kia xán lạn tựa như mặt trời mới lên, “Tỷ tỷ kia trước hết hãy đánh với ta một trận đi.” Nói xong, roi run rẩy liền đánh qua đây.

“Không phải chứ?” Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, mấy ngày nay, tuy rằng Lạc Băng có dạy võ công cho nàng, thế nhưng cũng chỉ là khinh công cùng ám khí mà thôi, vì thế, nàng còn chắc là sẽ không tranh đấu, vừa nhìn roi tới, vội vàng thả người hiểm hiểm tránh khỏi.

Thế nhưng, roi thứ hai lại theo sát mà tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Vũ khí bí mật

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Lan Lan hưng phấn, trong lòng âm thầm kêu khổ, cái này thật là nếu trúng phải một chút, phỏng chừng phải tàn phế a. Không có biện pháp, đành phải triển khai khinh công không tốt lắm của nàng tránh trái tránh phải, Nam Cung Lan Lan kia biết Nhạc Du Du không biết võ công, ra chiêu cũng không tàn nhẫn, tốc độ cũng chậm, vì thế, Nhạc Du Du mỗi lần cũng đều có thể tránh qua.

“Tiểu nha đầu ngông cuồng, hôm nay để cho ngươi biết bản vương phi lợi hại.” Nhạc Du Du tránh thoát roi, bay tới vội vàng nhảy tới một bên, sau đó giãy dụa vòng tay kim cương trên cổ tay, kỷ mai ngân châm liền bay ra ngoài.

“Lúc này mới đã nghiền a.” Nam Cung Lan Lan vừa nhìn, trái lại vui vẻ, như điều hâu xoay người, tránh thoát ngân châm bắn về phía ngực của nàng, sau đó roi trên không trung xoay một vòng, kỷ mai ngân châm ồm ồm liền toàn bộ định ở tại trên roi.

Linh Lung bắt đầu lại càng hoảng sợ, hai người kia không phải nói thật sao? Thế nào bỗng nhiên liền động khởi tay đâu? Phải biết rằng, vương phi chắc là sẽ không có võ công a, nhưng nhìn một hồi liền yên tâm, chiêu thức của Nam Cung Lan Lan kia nhìn hung mãnh, kỳ thực vốn là không có lực sát thương gì.

“Mau dừng tay.” Hoa Hồ Diệp mới vừa đến hoa viên, đã nhìn thấy hai nữ nhân đánh nhau, sợ đến hét to một tiếng liền chạy vội tới, sau đó ôm roi của Nam Cung Lan Lan, rồi dùng lực một lát, liền đoạt qua đây, “Ngươi thế nào động một chút là lại đánh người a?”

“Ngươi...” Nam Cung Lan Lan vừa nhìn roi bị đoạt của mình, tức giận giận chân, “Ta liền thích đánh người, ngươi quản sao?” Sau đó xoay người rồi đi.

“Ngươi không sao chứ?” Hoa Hồ Diệp qua đây liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, khuôn mặt thân thiết, “Nàng không làm ngươi bị thương chứ?”

“Ta không sao, hai chúng ta chỉ là đùa giỡn.” Nhạc Du Du nhin không được liếc mắt, “Ngươi hiểu lầm nàng.”

“A?” Hoa Hồ Diệp nhất thời có điểm không hiểu rõ, “Đùa giỡn?”

“Ngươi tên ngu ngốc này a.” Nhạc Du Du nhin không được mắng một câu, “Còn không mau đuổi theo?”

“A.” Hoa Hồ Điệp rút cuộc hiểu rõ qua đây, xoay người bỏ chạy.

“Hoa Hoa.” Nhạc Du Du khi hắt tha người muốn ra khỏi phòng, bỗng nhiên gọi hắt lại.

Hoa Hồ Điệp xoay người.

“Cảm ơn người.” Nhạc Du Du rất chân thành hướng về phía hắt lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Hoa Hồ Điệp chột nhứ mày, sau đó thả người mà đi.

Lúc này, tiền tuyến báo lại, Nam Cung Duệ cùng Bạch Triển Bằng đã khai chiến, Lãnh Hạo Nguyệt lần này chuẩn bị tự mình đi quân doanh.

Nhạc Du Du đương nhiên không chịu lưu lại, nàng là muốn cùng Lãnh Hạo Nguyệt cùng tiến cùng lui.

Đây là Nhạc Du Du lần đầu tiên nhìn thấy trận địa đồ sộ như vậy. Nơi này là hai mươi vạn quân đội, đối phương được xưng quân đội tiên phong là năm mươi vạn, mặc dù khả năng có hơi nước, thể nhưng, ba mươi vạn luôn luôn có, đứng ở trên sườn núi thật cao, chỉ thấy quân doanh kia liên miên chập chùng, liếc mắt một cái căn bản là nhìn không thấy bờ.

Mà lúc này, hai quân trước trận, Nam Cung Duệ cùng Bạch Triển Bằng đang từng người chỉ huy quân đội chém giết, tiếng la rung trời, bụi bặm tung bay. Đây là hai quân giằng co sau hai ngày lần đầu giao phong.

“Này, này đã chết bao nhiêu người rồi a?” Nhạc Du Du trong lòng chấn động thật là không nói tiếng nào có thể hình dung, chiến tranh tàn khốc, điều này cũng chưa từng thấy tận mắt thì không có biện pháp tưởng tượng.

Lãnh Hạo Nguyệt chăm chú đem nàng ôm vào trong lòng, chiến tranh chính là ý nghĩa của tử vong.

Hai canh giờ sau, Nhạc Du Du ở trong lầu đại tướng gặp được Nam Cung Duệ kết thúc trận chiến mở màn.

Một thân áo giáp ngân sắc Nam Cung Duệ ít đi một phần bất hảo cũng không kềm chế được hơn một phần thành thực cùng cơ trí, Nhạc Du Du đều phải hoài nghi, Nam Cung Duệ này cùng nam nhân mặt dày mày dạn lúc trước làm người hầu cho nàng không biết có phải là cùng một người hay không.

Chiến dịch lần này, hai bên đều thương vong, vẫn chưa phân thắng bại.

“Đánh tiếp như vậy, muốn đánh tới khi nào a?” Nhạc Du Du kỳ quái nhìn bọn họ.

“Đúng như vậy.” Nam Cung Duệ nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái.

“Không thuận lợi khả năng phải đánh mấy năm, thuận lợi nói cũng phải mấy tháng đi.” Lãnh Hạo Nguyệt cũng gật đầu.

“Vậy thì không thể tốc chiến tốc thắng sao?” Nhạc Du Du lo lắng thời gian kéo được lâu, vạn nhất trời âm, Liệt Nhật quốc lại phái binh qua đây, không phải là bất lợi a?

“Trừ phi đối phương đầu hàng, bằng không, làm sao có thể thoát cái liên tiêu diệt hết mười mấy vạn đại quân của đối phương đâu?” Nam Cung Duệ nở nụ cười, “Trừ phi bọn họ có thể trùng mai phục của chúng ta... Bất quá ở bình nguyên tác chiến, loại này tỷ lệ rất nhỏ.”

Nhạc Du Du đi qua lại ở trong lầu đại tướng vòng vo hai vòng: “Vậy nếu là chúng ta dùng xạ kích khoảng cách được không?”

“Vậy cũng chỉ có thể dùng cung tên.” Lãnh Hạo Nguyệt ngưng mi nhìn Nhạc Du Du, “Chỉ là, mũi tên này số lượng có hạn, tầm bắn cũng có hạn, hơn nữa, như nếu như đối phương dùng tấm chắn gì gì đó, thì cũng chỉ lãng phí cung tên.”

Nam Cung Duệ nghiêng ngả nhìn Nhạc Du Du: “Ta nói vương phi a, chứ không phải là ngươi có chủ ý gì tốt chứ?”

“Đó là đương nhiên.” Nhạc Du Du hướng hắt đắc ý chột nhứ mày, “Nếu là không có, ta sao lại hỏi lung tung này kia a? Hơn nữa tốt xấu gì ngươi cũng từng kêu ta một tiếng ‘Chủ tử’ không phải? Nếu như cái này đều không thể giúp ngươi thì không phải hư danh sao? Ta lại có vũ khí bí mật nha.”

“Ngươi nếu như thật có biện pháp tốc chiến tốc thắng nói, ta Nam Cung Duệ sau này nguyện ý kêu ngươi cả đời chủ tử.”

“Nói thế có thật không?”

“Nói thế không tính toán gì hết.” Không đợi Nam Cung Duệ nói chuyện, Lãnh Hạo Nguyệt tới đây nắm ở vai Nhạc Du Du, hướng về phía Nam Cung Duệ trợn mắt, “Chúng ta không thiếu người hầu.”

Nam Cung Duệ không nói gì nhún nhún vai.

“Nói đi.” Lãnh Hạo Nguyệt nắm Nhạc Du Du ngồi xuống, “Nếu là bí mật vũ khí của nàng thực sự dùng tốt, như vậy, có yêu cầu gì, ta đáp ứng nàng.”

“Được, một lời đã định.” Nhạc Du Du cười đắc ý.

Vài ngày sau, thời điểm hai quân đội chạm trán lần thứ hai, Nhạc Du Du đem hơn một ngàn lựu đạn mà nàng trước đó chế tác không sai biệt lắm chờ tới.

“Cái này là vũ khí bí mật của nàng?” Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nam Cung Duệ kỳ quái nhìn những viên dùng để ném gì đó, kỳ quái nhìn Nhạc Du Du.

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du liếc bọn họ liếc mắt một cái, “Chớ xem thường chúng nó a, rất lợi hại.” Nàng đã thí nghiệm rất nhiều lần, tuy rằng không dám cam đoan có uy lực bằng lựu đạn hiện đại, thế nhưng đạt được năm mươi phần trăm là không thành vấn đề.

Đúng lúc này, đối phương đã bắt đầu khiêu chiến.

“Lão Phạm, chuẩn bị xong chưa?” Nhạc Du Du nhìn Phạm Thiên Cương bọn họ, nhìn thấy bọn họ gật đầu lúc, lúc này mới vung tay lên.

Trong nháy mắt, mười sáu người chia làm hai nhóm, sau đó thay phiên vọt tới, theo hộp quẹt sáng lên, sau đó từng viên lựu đạn liền mang theo thanh âm tứ lạng tứ lạng thiêu đốt, hướng phía quân đội đối phương liền bay đi.

Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nam Cung Duệ ngồi trên lưng ngựa, tò mò nhìn Nhạc Du Du chỉ huy mười sáu người vệ đội của nàng, thay phiên nhau ném cái nàng xưng là lựu đạn gì đó.

Chỉ nghe thấy đối phương trong quân trong nháy mắt liền vang lên tiếng nổ mạnh, sau đó rất nhanh liền đại loạn cả lên.

Bạch Triển Bằng tuy rằng kinh nghiệm tác chiến phong phú, thế nhưng cũng chưa từng thấy qua vũ khí lợi hại như vậy, ngay cả tâm chấn đều không có tác dụng, trong nháy mắt quân tâm đại loạn, đành phải hạ lệnh lui lại.

Nam Cung Duệ có điểm không dám tin tưởng nhìn đoàn quân địch đã loạn thành, bất khả tư nghị như vậy, thế nhưng không cần người nào liền đánh bại quân địch, nữ nhân này, không đơn giản a.

Lãnh Hạo Nguyệt khòe miệng hơi quyền rũ, sau đó trường kiếm một ngón tay, hạ lệnh “Giết”, đi đầu liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Ta tình nguyện là người của người

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lựu đạn của Nhạc Du Du đã phá vỡ thế trận của hai quân trong lúc trăm mặt giằng co lâu như vậy, làm cho quân đội của triều đình bị thương nặng, dẫn đến liên tục bại lui.

Quân đội của Tần vương đúng lúc này cũng sùng bái vương phi lên, cho dù lúc trước thái độ đối với nàng có mang căm thù, hoặc là bất mãn thì cũng cũng bắt đầu chậm rãi biến đổi, biến hóa này làm cho Nhạc Du Du cảm thấy rất vui vẻ.

Quân đội một đường hướng bắc, thế thắng như chẻ tre, thẳng tiến thành Phi Như.

Nơi nào đó trong sơn cốc ở Liệt Nhật quốc.

Tuy rằng Băng Diễm quốc lúc này là gió lạnh lạnh rung trời tuyết đất băng, thế nhưng, Liệt Nhật quốc lúc này lại là mặt trời cao chiếu, nhiệt độ trong không khí còn cực cao.

Nhóm bốn người xuyên qua rừng rậm trong núi, sau đó dọc theo một lối nhỏ cấp tốc chuyển về.

“Nóng chết ta.” Một người trong số đó vừa mới gần đến đáy cốc, liền không thể chờ đợi được lột xuống cái chum đầu cùng bao tay, “Làm sao tìm được địa phương quý quái này như thế...”

Người còn lại cũng cũng bắt đầu kéo khăn trùm đầu kỹ càng trên đầu cùng bao tay, lộ ra mặt. Dẫn đầu không ai khác, chính là Sở Thiên Thiên.

“Àm ỉ cái gì?” đôi mắt đẹp của Sở Thiên Thiên trừng lên, “Chẳng lẽ phải đem độc trùng nuôi trong nhà của người? Ai còn oán giận, bản công chúa sẽ đem người đó lưu lại làm thuốc dẫn.”

Một câu nói, làm cho những người còn lại sợ không dám nói tiếp nữa.

Mọi người dọc theo sơn cốc đi vào trong, rốt cuộc, ở một khúc đồng hồ xuất hiện một sơn động, có hai người gác ở cửa động. Sở Thiên Thiên hướng hẳn quơ quơ kim bài trong tay, sau đó không có bất kỳ ngăn trở nào liền đi vào bên trong động.

Dọc theo đường nhỏ có dạ minh châu rọi sáng đi vào trong, ở đầu cửa động có phiến cửa đá. Sở Thiên Thiên đưa kim bài trong tay bỏ vào trên hõm ở cửa đá, chỉ nghe thấy âm một tiếng, cửa đá từ đó giữa hướng sang hai bên ra đi, chỉ là, bên trong vẫn còn có một đạo cửa đá khác. Nhẹ nhàng khấu trừ ba tiếng, dừng một chút, lại khấu trừ hai tiếng, chỉ chốc lát, bên trong đã có người hỏi.

“Người nào?”

“Qua đường.” Sở Thiên Thiên trả lời rất thẳng thắn.

“Chúng ta ở đây không phải khách sạn.”

“Chúng ta không tá túc, thăm nghĩ đòi uống chút nước.”

“Chúng ta ở đây cũng không có nước.”

“Vậy đòi đi tìm thuốc đi.”

Sở Thiên Thiên vừa dứt lời, đạo cửa đá thứ hai liền âm một thanh âm vang lên, cũng được mở ra.

“Tái Kiến công chúa.” Bên trong thủ vệ thấy Sở Thiên Thiên đi tới, vội vàng quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Sở Thiên Thiên cũng không thèm nhìn hắn, đi thẳng vào, tùy tùng của nàng cũng tự giác lưu tại cửa động coi chừng, chỉ có thiếp thân tỳ nữ Tiểu Vũ của nàng nhận lấy một cái đèn lồng, sau đó dẫn Sở Thiên Thiên đi vào.

Thạch động rất dài, đi loạn xạ một lúc, thạch động nguyên bản chật hẹp bỗng nhiên rộng rãi lên, phía trước xuất hiện một thạch thất, một hắc y nam tử đang ngồi xếp bằng ở tận cùng bên trong trên một thạch tháp, ở thạch thất hai bên, thì bày ra hai cái rương to lớn trong suốt như thủy tinh, hơi nghiêng trong rương chính là một ít giống như vôi nòng nọc hay tiêu sâu, bất quá cái đầu so với nòng nọc nhỏ hơn rất nhiều, cũng là như hạt gạo, nhìn qua lấp đầy một mảnh, ngo ngoáy không ngừng, có rất nhiều con ở cái rương trên vách, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang ngủ. Trong rương còn lại là một ít tương tự giống như bộ dáng tằm gi đó, cái đầu rất lớn đại, số lượng cũng chỉ có một ít, đều vẫn không nhúc nhích từng con đang nằm úp sấp.

Tiểu Vũ đem đèn lồng đặt ở bên ngoài thạch thất, sau đó cũng tự giác đứng ở ngoài thạch thất.

“Phong Tuyết, tiến triển làm sao?” Sở Thiên Thiên trực tiếp đi tới.

“Công chúa.” Cái nam nhân được gọi là Phong Tuyết kia ngẩng đầu lên, hướng về phía Sở Thiên Thiên cười, “Tất cả thuận lợi, độc trùng đã thực nghiệm qua, hiệu quả rất lý tưởng. Chỉ là, thiếu máu ‘Dị nữ’, ta còn không có biện pháp đem giải được cuối cùng hoàn thành.”

“Người đang nói, bản công chúa đưa tới máu này cho người cũng không được?” Sở Thiên Thiên sắc mặt có điểm ngưng trọng.

Phong Tuyết lắc đầu: “Cái này đều không phải là máu ‘Dị nữ’, liệt hỏa băng tằm của ta căn bản là không hấp thu.”

“Rốt cuộc cái gì là ‘Dị nữ?’” đôi mi thanh tú của Sở Thiên Thiên nhăn lại, hai năm nay, nàng lén lút tiến hành chẳng lẽ thực sự phải thất bại trong gang tấc?

“Sư phụ đã từng nói, trên cái thế giới này có rất nhiều chuyện chúng ta chưa từng biết đến, thế nhưng, không biết không có nghĩa là không tồn tại.” Phong Tuyết đứng dậy đối mặt với Sở Thiên Thiên, “Nếu như các loại nhân tố vừa khớp như nói, mới có thể gặp phải dị thời không... Tuy rằng sư phụ không có nói rõ, thế nhưng, ta đoán rằng, này ‘Dị nữ’ rất khả năng chính là dị thể chi nữ...”

“Dị thể chi nữ?” Sở Thiên Thiên chân mày mặt nhăn cao hơn, “Thế nhưng, chúng ta ở đây làm sao có thể sẽ có dị thể chi nữ?”

“Ở thời cơ vừa khớp, người dị thể này mới có thể hoàn toàn rơi xuống chúng ta ở đây...”

“Này...” Sở Thiên Thiên có điểm bất khả tư nghị nhìn Phong Tuyết, “Nghe cũng thật là không thể tin được đi?”

“Nguyên bản ta cũng hiểu được bất khả tư nghị, chỉ là...” Phong Tuyết nói, đi tới cái bọc tằm cung trong cái rương thủy tinh trước mặt kia, nhẹ nhàng vuốt ve nắp rương kia, “Chỉ là liệt hỏa băng tằm này đối với bất kỳ máu người nào chưa từng phản ứng, vì thế ta dám khẳng định, ‘Dị nữ’ theo như lời sư phụ khẳng định tồn tại.”

“Vậy phải đi đâu tìm?” Sở Thiên Thiên có điểm không nhịn được.

“Đó chính là chuyện của công chúa, không phải sao?” Phong Tuyết hơi hơi hất đầu, sau đó đi tới trước mặt Sở Thiên Thiên, một tay nắm ở hông của nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng, “Hai năm, không biết công chúa đến lúc nào sẽ thực hiện lời hứa hẹn đối với tại hạ đây?”

“Người vẫn chưa hoàn thành đâu, ta thực hiện thế nào?” Sở Thiên Thiên trong mắt lộ ra một tia chán ghét, thế nhưng cũng chỉ là thoáng qua tức thời.

“Là ngươi tìm không được máu ‘Dị nữ’, cái này không trách được ta.” Phong Tuyết tựa hồ biết được tâm tư của Sở Thiên Thiên, mỉm cười buông lỏng tay ra, “Ta vì công chúa, không chỉ có phân bội sư môn, còn trộm 《độc tập》 của sư phụ, sống vất vả ở nơi này chính là hai năm, chẳng lẽ, công chúa không cảm thấy nên bồi thường một chút cho tại hạ sao?”

“Bản công chúa không phải để cho Tiểu Vũ thường thường qua đây giúp ngươi sao?” Sở Thiên Thiên còn không dám đắc tội hắn, chỉ có thể khéo léo khuyên nhủ, “Chờ sau khi chuyện thành công, quan lớn tài phú cũng sẽ mặc cho ngươi chọn lựa mặc cho ngươi muốn...”

“Thế nhưng, ta không lạ gì cái này, ngươi vẫn luôn biết ta muốn là cái gì...” Phong Tuyết hơi mỉm lấy đôi môi mỏng.

“Thế nhưng, ta cũng không yêu ngươi.”

“Ta đã biết ngay từ đầu.” Phong Tuyết cười vô cùng ái muội, “Thế nhưng ta vẫn phải tới, bởi vì, không chiếm được lòng của ngươi, ta tình nguyện cần người của ngươi.”

“Ngươi...” Sở Thiên Thiên hơi giận.

“Ngươi có thể cự tuyệt.” Phong Tuyết nhũ mày, ánh mắt đầu hướng về phía tiểu sâu trong cái rương màu đen, “Nếu như tâm thần xử nữ của ngươi không thể để lại cho ta, như vậy, hiện tại cái này bất quá cũng chính là giống như mang độc tố sâu mà thôi...”

“Ngươi đang uy hiếp ta?” Sở Thiên Thiên mắt phượng trừng lên.

“Có thể nói như vậy đi.” Phong Tuyết lại tựa hồ như cũng không sợ hãi cũng không tức giận, “Ta cũng không làm thâm hụt tiền buôn bán.”

Sở Thiên Thiên mi mắt hơi thùy xuống tới, che dấu cảm xúc đang cuộn trào mãnh liệt trong mắt. Một lúc lâu, lần thứ hai ngẩng lên, ngược lại là một mảnh quẫn rũ, đi từ từ tiến lên, ở đứng trước mặt Phong Tuyết, sau đó nhẹ nhàng giơ tay lên, kéo ra quần áo ở trước ngực...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Người bên gối

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Dưới tình huống không có tơ lụa ràng buộc, dọc theo da thịt trắng nõn cấp tốc chảy xuống, lộ ra ngực mềm mại, chân tuyết trắng...

“Bản công chúa tiếp thu uy hiếp của ngươi.” Sở Thiên Thiên môi đỏ mọng vì câu, một tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ Phong Tuyết, sau đó đem thân thể trần như nhộng chăm chú lại gần đi tới, hơi nhẹ nhàng giật mình.

Ánh mắt Phong Tuyết nửa khép một chút, thân thể hơi có điểm cương, tuy rằng cách áo choàng, thế nhưng, rung động kia vẫn là cấp tốc truyền đi tới, đối mặt với nữ nhân mà mình ngưỡng mộ trong lòng đã lâu, trong mắt của hắn trong nháy mắt liền dấy lên dục vọng chỉ hóa, bỗng nhiên nắm ở hông của nàng, cảm xúc lẫn lộn, làm cho hắn trong nháy mắt hô hấp ồ ồ lên, cúi đầu cắn lên nụ hoa phấn hồng kia, trần trọc mút vào...

Sở Thiên Thiên hơi ngửa đầu, trong mắt to chớp động ba quang, nhẹ nhàng cắn môi dưới, sau đó nhắm hai mắt lại, có một giọt lệ từ trên hai gò má tái nhợt chảy xuống, sau đó rơi trên phiến đá, rơi xuống nước tiểu tích vô số, cuối cùng biến mất không thấy.

Phong Tuyết là điên cuồng, dưới thạch tháp như tấm chắn mỏng kia làm đau thân thể Sở Thiên Thiên, làm cho nàng nhịn không được lớn tiếng kêu lên...

Cũng không biết qua bao lâu, cũng không biết tiến nhập vào nàng bao nhiêu lần, Phong Tuyết rốt cuộc cũng thỏa mãn rống lớn một tiếng, sau đó thân thể hắn rút ra, lúc thấy vẻ âm đậm đỏ tươi trên thạch tháp kia, không khỏi hơi nở nụ cười, bàn tay to lại đưa tới, nhẹ nhàng dọc theo đường cong của Sở Thiên Thiên du tấu: “Ngươi nên may mắn trong hai năm qua, thủ thân cho ta.”

Sở Thiên Thiên hơi khép mắt lại, sau đó chịu đựng toàn thân đau nhức ngời dậy: “Ta muốn thành phẩm độc trùng.”

“Không có giải dược.” tay Phong Tuyết nhịn không được ở nụ hoa trước ngực của nàng kích thích hai cái, không thể ngăn chặn lần thứ hai đem nàng áp đảo, “Đã có cầu cùng ta, như vậy phải hiểu được lấy lòng của ta...”

Sở Thiên Thiên nhìn nam nhân gần trong gang tấc liếc mắt một cái, sau đó dùng sức, đem Phong Tuyết đặt ở dưới thân, khóa miệng quẫn rũ ra vẻ mỉa hoặc ý cười, tay nhỏ bé chậm rãi đi xuống, dùng sức cầm cứng rắn của hắn một chút: “Như vậy cũng tốt, tuy rằng bản công chúa không thương ngươi, thế nhưng, ít nhất thân thể của ngươi hãy để cho ta thỏa mãn.” Sau đó nâng mông, nhẹ nhàng ngồi lên... Đối với một nam nhân không tham quan không tham tài, càng không sợ chết thì như vậy chính là biện pháp không chế tốt nhất.

Băng Diễm quốc.

Uy lực của lựu đạn phát minh của Nhạc Du Du được mọi người chứng kiến, đều khen không dứt lời, nàng đã đem phương pháp chế tác dạy cho Lãnh Hạo Nguyệt, Lãnh Hạo Nguyệt liền triệu tập công tượng đi suốt đêm chế thành mấy vạn, hơn nữa, còn tiến hành rồi một loạt thay đổi, uy lực liền càng lớn.

Bạch Triển Bằng vì liên tục bại lui, Lãnh Huyền Nguyệt cũng rất bất mãn, thế nhưng nhất thời tức giận công tâm ngã bệnh, trốn ở trong Hoa Thành, đóng chặt cửa thành gọi kiểu gì cũng không được.

Lãnh Hạo Nguyệt phất người cứng rắn công kích một lần, nhưng bởi vì thành tường rất cao, đối phương lại đang ở trên tường thành bố trí cung tiễn, vì thế, thử mấy lần đều không thể ở dưới tầm bắn của cung tiễn mà đưa tay ném lên thành tường. Kế hoạch tấn công thành thất bại.

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt nhũn chặt chân mày, trong lòng cũng là sốt ruột, thế nhưng, lúc này nàng dường như không thể giúp được gì, vì thế, cũng không đi làm phiền bọn họ, một mình ôm cái lò sưởi ở trong quân doanh đi bộ, từ lần trước thay Lãnh Hạo Nguyệt trúng một đao kia liền sợ lạnh, tuy rằng Thanh Thanh đã giúp nàng điều trị từ lâu, thế nhưng, thế chất vẫn không thể bằng lúc trước, không ôm lò sưởi, thì toàn thân đều cảm thấy lạnh lẽo.

Dưới bóng đêm, Nhạc Du Du đứng ở phía sau lều trại, ngửa đầu nhìn trời, nàng yêu cực kỳ bầu trời đêm ở cổ đại này, vì có thể thấy nhiều sao như vậy...

“Vương phi, nô tỳ đi lấy cho người bát canh nóng nhé.” Linh Lung thấy Nhạc Du Du còn không muốn trở về phòng, liền đứng dậy đề nghị.

“Tốt.” Nhạc Du Du gật đầu, “Tốt nhất là bầu rượu nóng, hai chúng ta cũng tới đêm đông nấu rượu ngắm trăng.”

Linh Lung vừa nghe xong cười cười, sau đó xoay người ly khai.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một bóng đen từ bên cạnh hiện lên, dọa Nhạc Du Du tâm vừa nhảy, trong lòng nhất thời cảnh giác lên: “Chẳng lẽ là có người đến dò hỏi quân tình?” Muốn kêu Linh Lung, thế nhưng, nha đầu kia đã đi xa, vì thế bất chấp suy nghĩ nhiều, thả người liền đi theo.

Đối phương cũng không có thâm nhập quân doanh, mà là xoay người đi ra ngoài.

Nhạc Du Du do dự một chút, nếu đi theo sau công phu của mình căn bản là không được, nhưng nếu trở lại kêu người mà nói, chi sợ cũng đã không còn kịp rồi, cân nhắc một chút, vẫn là quyết định cùng đi lên xem một chút.

Chỉ là, vừa mới đuổi theo khỏi quân doanh không bao xa, hắc y nhân liền bỗng nhiên không thấy bóng dáng.

Nhạc Du Du nhìn mọi nơi một chút, đối diện là một rừng cây nhỏ, nàng không dám đuổi theo, vẫn là trở lại cùng tướng công thương lượng một chút rồi hãy nói, thế nhưng, vừa mới quay người lại, đã cảm thấy gáy tê rần, sau đó liền cái gì cũng không biết.

Lại nói tới Linh Lung giúp Nhạc Du Du lấy đông tây trở về, lại không thấy bóng dáng của vương phi, bắt đầu cho rằng nàng đã trở về lều lớn, thế nhưng, trở lại nhìn cũng không thấy người, Linh Lung trong lòng hoảng sợ, vội vàng tìm xung quanh một vòng, khi không thấy bóng người, đành phải vội vàng đi thông báo cho Lãnh Hạo Nguyệt.

Lãnh Hạo Nguyệt vừa nghe xong, cũng không cần nghiên cứu bản đồ, vèo một cái liền chạy ra khỏi lều lớn. Chia ra bốn phía bắt đầu tìm kiếm Nhạc Du Du bị lạc.

Cuối cùng chỉ ở bên rừng cây nhỏ phát hiện ra lò sưởi mà Nhạc Du Du vẫn ôm

“Thình vương gia trách phạt.” Linh Lung tâm sinh áy náy.

“Trước nhớ kỹ đi.” Lãnh Hạo Nguyệt lạnh lùng nói một câu, nàng biết, đây là hành vi có chủ đích từ trước, bây giờ, không phải thời gian trách phạt người.

Nam Cung Duệ với Long Ngâm cùng trầm mặc, Nhạc Du Du chính là tử huyệt của Lãnh Hạo Nguyệt, phòng chừng, đối phương là bị ép.

Quả nhiên, thời gian ngày thứ hai, ánh sáng còn chưa lộ diện Bạch Triển Bằng lại bỗng nhiên leo lên thành lâu, bắt quá, xem bộ dáng còn rất suy yếu, bởi vì còn cần hai người ở bên cạnh nâng.

Lãnh Hạo Nguyệt cười ở trên “Liệt hỏa”, ngưng mắt nhìn thành tường đối diện thật cao.

“Tấn vương gia.” Bạch triển bằng thấy Lãnh Hạo Nguyệt, hơi phát phát tay, “Ngươi phạm thượng tác loạn, phải bị tội gì a?”

“Bạch lão tướng quân, bản vương nghĩ ngươi đức cao vọng trọng, lại không nghĩ rằng ngươi thế nhưng trắng đen chẳng phân biệt được a.” Thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt âm lãnh rất nhiều, giống như gió lạnh vào mùa đông lúc này, làm cho người ta sẽ cảm thấy hai gò má bị đau.

“Hừ.” Bạch Triển Bằng hừ lạnh một tiếng, “Lão phu phụ tá hoàng thượng, vì triều đình xuất lực, không thẹn với trời đất, nhưng thật ra ngươi là đại nghịch bất đạo a...”

“Được rồi, nếu như vậy, bản vương liền không khách khí.” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong, giờ bảo kiếm lên thật cao hạ lệnh công thành.

Đúng lúc này, trên tường thành kia Bạch Triền Bằng bỗng nhiên vung tay lên, sau đó đã đem trên đầu tường nháy mắt dựng một cây gậy trúc thật cao, mà cây gậy trúc kia đang buộc một sợi dây, phía dưới sợi dây cột một người, theo sự co giãn của cây gậy trúc mà nhoáng lên nhoáng lên.

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày cau lại, kiếm giờ lên lại chậm rãi để xuống, tuy rằng cách một khoảng cách, thế nhưng, hắn vẫn liếc mắt một cái liền đã nhận ra, người cột vào cây gậy trúc kia không phải ai khác mà chính là Nhạc Du Du.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Cứu người

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Đứng xa xa nhìn người trên cây gậy trúc kia quơ tới quơ lui, tâm mọi người đều đứng lên theo. Nhất là con người của Lãnh Hạo Nguyệt, thâm thúy trong nháy mắt bật ra ánh sáng lạnh lẽo, chăm chú nhìn chăm chăm vào người giữa không trung kia, mặc dù đối phương cúi thấp đầu, thấy không rõ mặt, thế nhưng, thân hình y phục kia, không hề nghi ngờ chính là Nhạc Du Du.

Hoa thành này sở dĩ xưng là hoa thành, cũng bởi vì khí hậu ở đây ẩm ướt, nước rất sung túc, rất thích hợp cho các loại hoa và cây cảnh sinh trưởng. Tại đây thành tường hơi nghiêng, dưới chính là một con sông lớn, tuy rằng bây giờ đang là rét đậm, nhưng là bởi vì dòng nước chảy xiết, vì thế, vẫn chưa kết băng.

Nhạc Du Du đã bị treo ở trên dòng sông, có một thị vệ giờ đao trên sợi dây kia, chỉ cần sợi dây vừa đứt, như vậy, nàng sẽ trăm phần trăm rơi vào trong sông, sau đó bị cuốn đi.

Lãnh Hạo Nguyệt mâu quang lóe lóe, khoảng cách xa như vậy, dù cho võ công của hắn cao tới đâu, cũng không có khả năng ở lúc Nhạc Du Du rơi xuống trong nháy mắt mà tiếp nàng được.

“Tần vương, mọi người đều nói ngươi là người trọng tình cảm, hiện tại xem ra truyền lại không giả.” Bạch Triền Bằng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt không tiếp tục hạ lệnh công thành, không khỏi hắc hắc nở nụ cười, “Lập tức lui binh đầu hàng sau đó tự sát, bằng không...” Nói xong, ánh mắt liếc mắt nhìn người giữa không trung, kỳ thật ý tứ liền không cần nói cũng biết.

“Làm sao bây giờ?” Nam Cung Duệ liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, lúc này, chỉ có hắn có thể quyết định.

“Nàng không là vương phi của ta.” Lãnh Hạo Nguyệt không thể hiện biểu tình gì, ánh mắt chớp mắt một cái nhìn chăm chăm vào người trong không trung kia.

Nam Cung Duệ chân mày hơi nhíu lại: “Không phải? Ngươi xác định?”

“Không xác định, chỉ là cảm giác không đúng.” Lãnh Hạo Nguyệt như trước không có di chuyển tầm nhìn, “Thế nhưng, mặc kệ người này không phải là Nhạc Du Du, ta cũng không thể mạo hiểm, dù sao, nàng đã rơi vào trong tay của bọn họ.”

“Uh.” Tất cả mọi người gật đầu.

“Tần vương, thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa a? Lão phu không có tính nhẫn nại đâu.” Bạch Triền Bằng thấy Lãnh Hạo Nguyệt một lúc lâu cũng không làm, tựa hồ có điểm không kiên nhẫn.

Lãnh Hạo Nguyệt không để ý tới hắn, lại bỗng nhiên cảm cung tiễn lên, sau đó một phát đáp “Liệt hỏa” dưới thân, trong nháy mắt liền hướng phía thành tường vọt tới.

Long Ngâm tựa hồ dự liệu được động tác của Lãnh Hạo Nguyệt, rất ấn ý leo lên “Truy Phong” ở bên người hắn, cũng vọt tới.

Mà Bạch Triền Bằng tựa hồ cũng liệu được Lãnh Hạo Nguyệt sẽ không dễ dàng liền đầu hàng như vậy, thế nhưng lại không nghĩ rằng hắn cứ như vậy vọt tới, ngăn người, sau đó vội vàng vung tay lên, nhất thời, trên tường thành cung tiễn vọt tới, vạn mũi tên đủ phát.

Nam Cung Duệ chăm chú nhìn chăm chăm vào hành tung, trong lòng mặc dù lo lắng, thế nhưng lúc này hắn lại không thể xung động, phía sau còn có mười mấy vạn đại quân, nếu như Lãnh Hạo Nguyệt bị thương, thì hắn chính là chỗ dựa của những người này, vì thế, cho dù có lo lắng, thì trên mặt cũng chỉ có thể bất động thanh sắc.

Thời gian Lãnh Hạo Nguyệt chạy đến một nửa bỗng nhiên bay lên trời, khai cung cái tên, đồng thời bắn ba phát. Mà Long Ngâm cũng đã đồng thời bay lên không, múa bảo kiếm trong tay không có kẽ hở, thay Lãnh Hạo Nguyệt ngăn trở mưa tên trên tường thành bắn tới.

Ba mũi tên của Lãnh Hạo Nguyệt tách riêng biệt bắn về phía Bạch Triển Bằng trên đầu tường, một cái bắn vào thị vệ đang gần sợi dây và người đang bị treo ngược lên sợi dây.

Chỉ nghe thấy hét thảm một tiếng, thị vệ kia liền rơi xuống thành tường, sợi dây cũng lên tiếng trả lời cắt đứt, người trên không trung liền vọt vàng rơi xuống.

Lãnh Hạo Nguyệt trên không trung bỗng nhiên xoay người, Long Ngâm lập tức hội ý, nhảy người tiến lên, bảo kiếm vuren ra, Lãnh Hạo Nguyệt chân nhẹ nhàng điểm một cái lên thân bảo kiếm, sau đó tá lực đá lực, vèo một cái hướng về phía bóng người đang rơi xuống bắn tới.

Mà Long Ngâm lúc này hai chân trên không trung một hồ thái, bụng dưới đau quặn trong thân thể lại trong nháy mắt thẳng lên, sau đó bảo kiếm trong tay chọt lóe lên trên không trung thành một nửa hình cung, cường đại khí lưu trong nháy mắt đánh ra, làm cho cây tên kia nguyên bản đang phóng tới liền dội ngược trở lại, chỉ nghe thấy một mảnh có tiếng kêu thảm thiết, cung tiễn thủ trên tường thành kia không ít đã người đã ngã xuống, tình huống nhất thời có điểm hỗn loạn.

Bạch Triển Bằng tuy rằng hiềm hiềm tránh khỏi tên của Lãnh Hạo Nguyệt phóng thế nhưng ở trên tường thành lại đem tình huống phía dưới nhìn thanh thanh sờ sờ, khi Lãnh Hạo Nguyệt ở chỗ dòng sông mà người rơi xuống, một tay ngăn cản eo của nàng, sau đó một chưởng đánh về phía dòng sông, bằng vào lực cường đại phản tác dụng kia, lại mang theo lực làm cho chân người không chạm đất xoay người bay trở về... Trong lòng ngoại trừ khiếp sợ, cũng không khỏi được âm thầm bội phục, dù cho phóng mắt toàn bộ võ lâm, tài năng ở trong vạn mũi tên qua lại qua lại không ngớt, trong hoàn cảnh như thế, chỉ sợ cũng tìm không ra vài người.

Chỉ là... Bạch Triển Bằng thấy người bị cứu, tựa hồ cũng không nóng nảy, trái lại lộ ra vẻ quý dị cười.

“Liệt hỏa” cùng “Truy Phong” kia thông minh giống nhau, thấy chủ nhân phân hồi, trong nháy mắt vọt tới, vừa mới tiếp được chủ nhân rơi xuống, sau đó bốn vó bay như gió chạy trở về, phía sau đạn tên vẫn hạ xuống, nhưng đều kém một khoảng cách như vậy.

Lãnh Hạo Nguyệt đem Nhạc Du Du để ở trước người, sau đó giục ngựa bay nhanh, Nhạc Du Du kia thủy chung vẫn cúi thấp đầu, tóc dài che mặt, thấy không rõ bộ dáng của nàng, tựa hồ là bị người điểm huyết.

Lãnh Hạo Nguyệt đưa tay ra đến người nàng, ngón tay khẽ nhúc nhích, thay nàng giải huyết nói. Thế nhưng, ngay khi huyết đạo được giải khai trong nháy mắt, con người nguyên bản đóng chặt kia bỗng nhiên mở, tinh quang chọt lóe, một thanh trùy thủ giấu ở trong tay áo kia chọt run run sau đó cảm ở trong tay, sau đó cấp tốc xoay người lại, hướng phía vị trí trái tim của Lãnh Hạo Nguyệt liền đã đâm tới.

Nguyên bản cự ly gần giữa bọn họ như vậy, Lãnh Hạo Nguyệt vừa không đề phòng ám sát như vậy là nhất định sẽ đắc thủ, vì thế, miệng của nữ nhân kia bất giác không tự chủ gọi lên vẻ mỉm cười đắc ý. Chỉ là, thời gian mắt sắp thấy chùy thủ đâm vào người Lãnh Hạo Nguyệt, người nọ chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, sau đó trước mắt tối sầm, liền hôn mê bất tỉnh.

Trong lều lớn, sắc mặt của mọi người đều rất ngưng trọng.

“May mắn cảm giác của ngươi tương đối linh mãnh.” Nam Cung Duệ vẻ mặt biểu tình lo sợ, “Bằng không, thật đúng là hậu quả thật không thể chịu nổi đâu.”

“Uh.” Lạc Băng cũng gật đầu, nhìn người nọ dùng để chùy thủ để ám sát Lãnh Hạo Nguyệt một chút, “Mặt trên đã bôi kịch độc, cả trong miệng cũng thất lung nữa nếu thật đâm trúng, chỉ sợ kẻ cả sư phụ ngươi tới, cũng vô lực xoay chuyển trời đất.”

“Nói, ai sai ngươi? Người bị bắt lúc này ở đâu?” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn nữ tử giả trang Nhạc Du Du kia, người này là tử sĩ, trong miệng hàm chứa kịch độc, nếu hắn không xuất thủ rất nhanh, phỏng chừng lúc này cũng chỉ còn lại một cỗ thầy khô.

“Hừ.” Nữ tử đem quay đầu đi, tựa hồ cũng không muốn trả lời.

“Tốt.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng gọi lên máu cười, sau đó liếc mắt nhìn Linh Lung, “Giao cho ngươi, biết phải làm sao chứ?”

“Biết.” Linh Lung từ lúc đánh mất Nhạc Du Du, trên mặt liền khôi phục lại dĩ vãng quanh quẩn, không còn có bất luận biểu tình gì trên mặt, “Thuộc hạ nhất định sẽ làm cho nàng mở miệng.” Nói, đi tới, một tay xốc nữ nhân trên mặt đất lên, sau đó đi ra ngoài, nàng cũng không phải là thiện nam tín nữ, chỉ cần rơi vào Nguyệt các rồi, người chết cũng có thể bị cạy mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Hắc y nhân

Khi Nhạc Du Du khôi phục được ý thức cảm giác đầu tiên chính là phiền muộn, nàng theo như trong lời người khác mà nói, thì lại bị người khác bắt đi, nàng cảm giác mình là nữ nhân xuyên qua bị thảm nhất, ngoại trừ không có việc gì để phòng thường xuyên đụng tới tiểu tam muốn cướp tướng công ở ngoài, còn không có gì thì bị người bắt cóc chơi đùa. Vì sao nữ chủ khác xuyên đến không phải cứu vớt thế giới, thì có thể xưng bá vô lâm, không giống như luôn ở trong tình trạng tận cùng bị thúc như nàng đâu? Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết suy thần chiếm được?

Nhạc Du Du quần quýt này a, áo nào này a...

“Nếu tỉnh, liền mở mắt ra đi.” Ngay lúc Nhạc Du Du ở trong lòng thần thứ một trăm lẻ tám khẩu khí thì một thanh âm truyền tới.

Nhạc Du Du lập tức phản xạ mở mắt, phát giác chính mình đang nằm ở một trong căn phòng xa lạ mà lúc này, một người toàn thân hắc y, đồng thời đeo khăn che mặt đang đứng ở trước giường nhìn chằm chằm vào chính mình đâu.

“Ngươi là ai a?” Nhạc Du Du xoay người liền nhớ lại, đáng tiếc, toàn thân thể không có một chút khí lực căn bản là không nhấc lên nổi, “Ta với ngươi ngày xưa không oán ngày gần đây không thù, ngươi vì sao lại bắt cóc ta a? Ngươi sao lại hạ được với ta a...”

“Vấn đề của ngươi tựa hồ nhiều điều lắm.” Ánh mắt của Hắc y nhân lộ ở bên ngoài hơi loạn loạn.

“Vây ít đi.” Nhạc Du Du nhìn hắc y nhân, không biết vì sao, nhìn ánh mắt người này, nàng lại có loại cảm giác quen thuộc, làm cho nàng không khỏi nghĩ tới nam nhân đeo mặt nạ lúc trước, chỉ là, hai người cho nàng khí chất rõ ràng khác nhau, vì thế, nàng biết chắc không phải là một người, “Ngươi vì sao đem ta bắt tới đây?” Sau đó mỉm cười, “Nhưng ngân vạn lần đừng nói cho ta ngươi yêu ta a, chúng ta không quen.”

“Ha ha.” Hắc y nhân hơi loạn khom lưng, sau đó nhìn chằm chằm vào Nhạc Du Du, “Ngươi thực sự rất thú vị, chẳng lẽ ngươi không sợ hãi?”

“Sợ hãi? Sợ hãi hữu dụng sao?” Nhạc Du Du liếc mắt, nàng thật là tuy rằng có điểm sợ hãi, thế nhưng, dựa theo định luật xuyên việt, nữ chủ không nên nhanh như vậy liền ngoạn hoàn... Đương nhiên, nếu như có ngoại lệ vậy thì không được cả nói chuyện, chỉ là, nàng cũng không muốn là cái ngoại lệ kia.

“Đích xác vô dụng, vì thế, ngươi liền an tâm ở chỗ này đợi đi...” Hắc y nhân nhẹ nhàng khoi mào nâng cằm Nhạc Du Du, “Ta là không nỡ giết ngươi...”

“Không phải đâu?” Nhạc Du Du vội vàng kêu lớn lên, “Ngươi không phải là muốn dùng ta để đối phó với Lãnh Hạo Nguyệt chứ?” Nàng bỗng nhiên bắt tri bất giác sợ đứng lên.

“Ngươi cứ nói đi?” Hắc y nhân quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó xoay người ly khai.

Nhạc Du Du còn muốn nói điều gì, thế nhưng, đối phương đã ly khai, căn bản là nghe không được, không khỏi khẽ thở dài, chẳng lẽ, bản thân thực sự lại trở thành gánh nặng của tướng công một lần nữa sao?

Đương nhiên, Nhạc Du Du muốn phá đầu cũng không nghĩ ra đó là người nào, hơn nữa, nàng toàn thân không thể động đậy, còn muốn chạy so với lên trời còn khó hơn.

Đúng lúc này, cửa phòng kia chỉ dật một tiếng mở ra, Nhạc Du Du vốn có nghĩ rằng hắc y nhân kia lại đã trở về, thế nhưng, giường mắt vừa nhìn, cũng là một người ăn mặc đồ của hạ nhân, trong tay bưng một cái khay, sau khi vào cửa, liền hướng về phía Nhạc Du Du hơi cung kính khom người sau đó đi lên phía trước, đem khay đặt ở trên bàn, rồi trực tiếp đi tới, đem Nhạc Du Du đỡ lên, còn để ở phía sau nàng một cái gối, lại bước qua đem khay cháo bưng tới, dùng muôi múc liền đút vào trong miệng cho Nhạc Du Du, từ đầu chí cuối cũng không có nói qua một câu nói.

Nhạc Du Du nhìn hắc y nhân, lại nhìn đến mặt hắc y nhân, hơi nhíu chân mày một chút, nhưng cũng không có há mồm.

Khi hạ nhân kia đem cháo đưa tới, sau đó lại hướng Nhạc Du Du nhíu mày báo cho biết một chút.

“Ngươi là ai a?” Nhạc Du Du kỳ quái nhìn hắc y nhân, “Là người áo đen kia phải ngươi tới?”

Người nọ nghe xong đem chén cháo buông xuống, sau đó chỉ chỉ miệng mình, lắc đầu, vừa chỉ chỉ chén cháo, sau đó sẽ chỉ chỉ vào bụng Nhạc Du Du, gật gật đầu.

“Ngươi không thể nói chuyện?” Nhạc Du Du rốt cuộc hiểu rõ, nguyên lai người này là người câm a.

Đối phương gật đầu.

“Thế nhưng, ngươi có thể nghe lời của ta?” Nhạc Du Du dù sao cũng học y lâu như vậy, liếc thấy bất đồng của đối phương.

Đối phương hơi ngoéo... khóe miệng một cái, cũng không nói lời nào, nhưng lại cầm chén cháo qua đây, đút cho Nhạc Du Du ăn, lần này, Nhạc Du Du cũng không có cự tuyệt, mà là một hơi đem bát cháo đều ăn sạch, cuối cùng còn uống một hớp nước, từ khi bị bắt đến bây giờ, phòng chừng mình cũng mê man cũng mười mấy canh giờ, thật đúng là đói bụng đâu, hơn nữa, cháo trong này cũng không có cho nhuộm gân tẩm vào đấy.

Cầm pho thấy Nhạc Du Du ăn sạch cháo trong chén, hài lòng hướng Nhạc Du Du cười cười, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Giọng nói của người nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta nghĩ hẳn là bị người khác đã dùng được vật khống chế đi?” Nhạc Du Du nhìn bóng lưng cam phó kia, biết nếu muốn thoát đi nói, biện pháp có thể ở trên người này.

Quả nhiên, cam phó hơi sững sốt, sau đó xoay người nhìn Nhạc Du Du, trong mắt dĩ nhiên là chờ mong.

“Người nếu như tin tưởng lời của ta, ta có thể thử xem, sự phụ ta là thần y Lạc Băng.” Nhạc Du Du cười có điểm chột dạ, rất sợ đối phương không tin, đành phải đem danh hào của sự phụ cũng báo đi ra, tin rằng danh hào của Lạc Băng, không ai sẽ không biết đi?

Quả nhiên, đối phương sau khi nghe, vẻ mặt kinh hi, chỉ là, cũng rất mau nhìn cửa phòng một chút, sau đó nhìn về phía Nhạc Du Du gật gật đầu, cấp tốc ly khai.

Nhạc Du Du tâm hơi buông lỏng một chút, người này hẳn là tin nàng.

Đợi cho cửa phòng đóng lại, Nhạc Du Du lúc này mới dùng dằng ngồi dậy, nhuyển gân tán này có thể làm cho người không dùng được khí lực, thế nhưng, cũng không phải là hoàn toàn không thể động, hơn nữa có thời gian hạn chế, khoảng mười hai canh giờ sẽ tự động khôi phục, thế nhưng, trong cháo kia căn bản cũng không có, xem ra, người nọ hẳn là không lo lắng cho mình sẽ chạy mất đi...

Nhạc Du Du cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút, cũng là a, chỉ còn lại có nội y, bên ngoài băng thiên tuyết địa, muốn chạy cũng phải cần can đảm a, nguyên bản thuốc bột gì đó mang theo người, cũng sớm đã bị tịch thu, thậm chí ngay cả một cây trâm cũng chưa từng cho nàng lưu lại, chỉ để lại nàng vòng tay kim cương trên cổ má sự phụ đưa cho nàng.

Nhạc Du Du không khỏi khòe miệng gọi lên, vòng tay này trông thì có vẻ cực kỳ bình thường, thế nhưng, lại giấu điểm bộ phận then chốt, đó là bên trong giấu ám khí vô cùng lợi hại, may mắn cá này không lấy xuống.

Cam phó kia tuy rằng như trước đúng hạn cho nàng ăn ba bữa, nhưng không có dùng quá một phút đồng hồ, điều này làm cho Nhạc Du Du có chút buồn bực.

Rốt cuộc, thời gian ngày thứ hai, thể lực của Nhạc Du Du đã hoàn toàn khôi phục, không phải vẫn nằm ở trên giường, điều này làm cho tâm tình phiền muộn của nàng có điểm hơi tốt lên, chỉ là, người áo đen kia vẫn không có tái xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150-1: Hắc y nhân

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Khi Nhạc Du Du khôi phục được ý thức cảm giác đầu tiên chính là phiền muộn, nàng theo như trong lời người khác mà nói, thì lại bị người khác bắt đi, nàng cảm giác mình là nữ nhân xuyên qua bi thảm nhất, ngoại trừ không có việc gì để phòng thường xuyên đụng tới tiểu tam muốn cướp tướng công ở ngoài, còn không có gì thì bị người bắt cóc chơi đùa. Vì sao nữ chủ khác xuyên đến không phải cứu vớt thể giới, thì có thể xưng bá vô lâm, không giống như luôn ở trong tình trạng tạt cùng bị thúc như nàng đâu? Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết suy thần chiếm được?

Nhạc Du Du quần quýt này a, ảo não này a...

“Nếu tỉnh, liền mở mắt ra đi.” Ngay lúc Nhạc Du Du ở trong lòng thán thứ một trăm lẻ tám khẩu khí thì một thanh âm truyền tới.

Nhạc Du Du lập tức phản xạ mở mắt, phát giác chính mình đang nằm ở một trong căn phòng xa lạ mà lúc này, một người toàn thân hắc y, đồng thời đeo khăn che mặt đang đứng ở trước giường nhìn chằm chằm vào chính mình đâu.

“Người là ai a?” Nhạc Du Du xoay người liền nhớ lại, đáng tiếc, toàn thân thể không có một chút khí lực căn bản là không nhấc lên nổi, “Ta với người ngày xưa không oán ngày gần đây không thù, người vì sao lại bắt cóc ta a? Người sao lại hạ được với ta a...”

“Vấn đề của người tựa hồ nhiều điều lắm.” Ánh mắt của Hắc y nhân lộ ở bên ngoài hơi loạn loạn.

“Vậy ít điểm.” Nhạc Du Du nhìn hẳn, không biết vì sao, nhìn ánh mắt người này, nàng lại có loại cảm giác quen thuộc, làm cho nàng không khỏi nghĩ tới nam nhân đeo mặt nạ lúc trước, chỉ là, hai người cho nàng khí chất rõ ràng khác nhau, vì thế, nàng biết chắc không là một người, “Người vì sao đem ta bắt tới đây?” Sau đó mỉm cười, “Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho ta người yêu ta a, chúng ta không quen.”

“Ha ha.” Hắc y nhân hơi loạn khom lưng, sau đó nhìn chằm chằm vào Nhạc Du Du, “Người thực sự rất thú vị, chẳng lẽ người không sợ hãi?”

“Sợ hãi? Sự hãi hữu dụng sao?” Nhạc Du Du liếc mắt, nàng thật là tuy rằng có điểm sợ hãi, thế nhưng, dựa theo định luật xuyên việt, nữ chủ không nên nhanh như vậy liền ngoạn hoàn... Đương nhiên, nếu như có ngoại lệ vậy thì không được cả nói chuyện, chỉ là, nàng cũng không muốn là cái ngoại lệ kia.

“Đích xác vô dụng, vì thế, ngươi liền an tâm ở chỗ này đợi đi...” Hắc y nhân nhẹ nhàng khoi mào nâng cằm Nhạc Du Du, “Ta là không nỡ giết ngươi...”

“Không phải đâu?” Nhạc Du Du vội vàng kêu lớn lên, “Ngươi không phải là muốn dùng ta để đối phó với Lãnh Hạo Nguyệt chứ?” Nàng bỗng nhiên bắt tri bất giác sợ đứng lên.

“Ngươi cứ nói đi?” Hắc y nhân quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó xoay người ly khai.

Nhạc Du Du còn muốn nói điều gì, thế nhưng, đối phương đã ly khai, căn bản là nghe không được, không khỏi khẽ thở dài, chẳng lẽ, bản thân thực sự lại trở thành gánh nặng của tướng công một lần nữa sao?

Đương nhiên, Nhạc Du Du muốn phá đầu cũng không nghĩ ra đó là người nào, hơn nữa, nàng toàn thân không thể động đậy, còn muốn chạy so với lên trời còn khó hơn.

Đúng lúc này, cửa phòng kia chỉ dật một tiếng mở ra, Nhạc Du Du vốn có nghĩ rằng hắc y nhân kia lại đã trở về, thế nhưng, giương mắt vừa nhìn, cũng là một người ăn mặc đồ của hạ nhân, trong tay bưng một cái khay, sau khi vào cửa, liền hướng về phía Nhạc Du Du hơi cung kính khom người sau đó đi lên phía trước, đem khay đặt ở trên bàn, rồi trực tiếp đi tới, đem Nhạc Du Du đỡ lên, còn để ở phía sau nàng một cái gối, lại bước qua đem khay cháo bưng tới, dùng muôi múc liền đút vào trong miệng cho Nhạc Du Du, từ đầu chí cuối cũng không có nói qua một câu nói.

Nhạc Du Du nhìn hắn, lại nhìn đến mặt hắn, hơi nhíu chân mày một chút, nhưng cũng không có há mồm.

Khi hạ nhân kia đem cháo đưa tới, sau đó lại hướng Nhạc Du Du nhíu mày báo cho biết một chút.

“Ngươi là ai?” Nhạc Du Du kỳ quái nhìn hắn, “Là người áo đen kia phải ngươi tới?”

Người nọ nghe xong đem chén cháo buông xuống, sau đó chỉ chỉ miệng mình, lắc đầu, vừa chỉ chỉ chén cháo, sau đó sẽ chỉ chỉ vào bụng Nhạc Du Du, gật gật đầu.

“Ngươi không thể nói chuyện?” Nhạc Du Du rốt cuộc hiểu rõ, nguyên lai người này là người câm a.

Đối phương gật đầu.

“Thế nhưng, ngươi có thể nghe lời của ta?” Nhạc Du Du dù sao cũng học y lâu như vậy, liếc thấy bất đồng của đối phương.

Đối phương hơi ngoéo... khóe miệng một cái, cũng không nói lời nào, nhưng lại cầm chén cháo qua đây, đút cho Nhạc Du Du ăn, lần này, Nhạc Du Du cũng không có cự tuyệt, mà là một hơi đem bát cháo đều ăn sạch, cuối cùng còn uống một hớp nước, từ khi bị bắt đến bây giờ, phỏng chừng mình cũng mê man cũng mười mấy canh giờ, thật đúng là đói bụng đầu, hơn nữa, cháo trong này cũng không có cho nhuộm gân tán vào đấy.

Cầm phó thấy Nhạc Du Du ăn sạch cháo trong chén, hài lòng hướng Nhạc Du Du cười cười, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Giọng nói của ngươi nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta nghĩ hắn là bị người khác đã dùng được vật khống chế đi?” Nhạc Du Du nhìn bóng lưng cầm phó kia, biết nếu muốn thoát đi nói, biện pháp có thể ở trên người này.

Quả nhiên, cầm phó hơi sừng sốt, sau đó xoay người nhìn Nhạc Du Du, trong mắt dĩ nhiên là chờ mong.

“Ngươi nếu như tin tưởng lời của ta, ta có thể thử xem, sự phụ ta là thần y Lạc Băng.” Nhạc Du Du cười có điểm chột dạ, rất sợ đối phương không tin, đành phải đem danh hào của sự phụ cũng báo đi ra, tin rằng danh hào của Lạc Băng, không ai sẽ không biết đi?

Quả nhiên, đối phương sau khi nghe, vẻ mặt kinh hi, chỉ là, cũng rất mau nhìn cửa phòng một chút, sau đó nhìn về phía Nhạc Du Du gật gật đầu, cấp tốc ly khai.

Nhạc Du Du tâm hơi buông lỏng một chút, người này hẳn là tin nàng.

Đợi cho cửa phòng đóng lại, Nhạc Du Du lúc này mới dùng dằng ngồi dậy, nhuộm gân tán này có thể làm cho người không dùng được khí lực, thế nhưng, cũng không phải là hoàn toàn không thể động, hơn nữa có thời gian hạn chế, khoảng mười hai canh giờ sẽ tự động khôi phục, thế nhưng, trong cháo kia căn bản cũng không có, xem ra, người nọ hẳn là không lo lắng cho mình sẽ chạy mất đi...

Nhạc Du Du cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút, cũng là a, chỉ còn lại có nội y, bên ngoài băng thiên tuyết địa, muốn chạy cũng phải cần can đảm a, nguyên bản thuốc bột gì gì đó mang theo người, cũng sớm đã bị tịch thu, thậm chí ngay cả một cây trâm cũng chưa từng cho nàng lưu lại, chỉ để lại nàng vòng tay kim cương trên cổ mà sự phụ đưa cho nàng.

Nhạc Du Du không khỏi khóe miệng gọi lên, vòng tay này trông thì có vẻ cực kỳ bình thường, thế nhưng, lại giấu điểm bộ phận then chốt, đó là bên trong giấu ám khí vô cùng lợi hại, may mắn cá này không lấy xuống.

Cầm phó kia tuy rằng như trước đúng hạn cho nàng ăn ba bữa, nhưng không có dùng quá một phút đồng hồ, điều này làm cho Nhạc Du Du có chút buồn bực.

Rốt cuộc, thời gian ngày thứ hai, thể lực của Nhạc Du Du đã hoàn toàn khôi phục, không phải vẫn nằm ở trên giường, điều này làm cho tâm tình phiền muộn của nàng có điểm hơi tốt lên, chỉ là, người áo đen kia vẫn không có tái xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150-2: Chẳng lẽ là hấn

Ngày cứ chậm rãi trôi qua như vậy, Nhạc Du Du cho tới bây giờ cũng không cảm thấy ngày nguyên lai lại chậm như vậy a, cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm? Nàng rốt cuộc cũng đã lĩnh hội đầy đủ.

Phòng giam giữ Nhạc Du Du nhìn qua giống như phòng giam, bốn phía tường còn có cánh cửa nhìn qua vô cùng kiên cố, cửa kia nếu không có màu sắc thì chẳng khác gì tường thành, Nhạc Du Du thật đúng là xui xẻo vô cùng. Bất quá, duy nhất làm cho người ta vui mừng chính là, trên tường phòng này có một ô cửa sổ không lớn, có thể làm cho người ta biết lúc trời sáng lúc trời tối.

Xuyên thấu qua cửa sổ duy nhất này, Nhạc Du Du nhìn bầu trời hết tối đen, rồi bầu trời lại hùng đông, ba ngày cứ qua như vậy. Nhạc Du Du đã đem cái phòng này kiểm tra rồi không dưới một trăm lần, căn bản là đừng nghĩ theo cửa đi ra ngoài, hơn nữa, thời gian mỗi lần cầm phó đến đưa cơm mở cửa, Nhạc Du Du có thể thấy thủ vệ bên ngoài, vì thế, muốn chạy trốn là không thể nào.

Duy nhất không ai trông coi chính là cửa sổ kia, thế nhưng, lúc Nhạc Du Du mạo hiểm trèo lên ghế vuton đầu nhìn xuống, không khỏi hít một hơi khí lạnh, gian phòng này xây rất cao, phía dưới là nước sông chảy xiết, tuy rằng nước sông ở dưới lạnh lẽo, thế nhưng cũng chưa kết băng, hơn nữa từ cửa sổ đến mặt sông trong lúc đó ít nhất phải hơn mười thước, cơ hồ là vuông góc, căn bản cũng không có nơi leo lên, đừng nói nàng bán bình nước cũng không có khinh công như vậy, cho dù cao thủ tuyệt đỉnh võ công đi tới cũng căn bản không thể đi xuống, vì thế, nếu như muốn từ nơi này đào tẩu, hiện trường duy nhất chính là nhảy xuống sông tự vẫn. Thế nhưng, nhìn khí trời, nhìn nhìn lại nước sông kia, nếu như đi xuống, không bị chết đuối cũng sẽ bị đông chết...

Nhạc Du Du rốt cuộc cũng biết, nguyên nhân vì sao trên cửa sổ không có người bảo hộ, bởi vì căn bản là không cần.

Kết luận đến nửa ngày, nếu hắc y nhân kia chưa muốn giết nàng, thì nàng Nhạc Du Du cũng sẽ không ngốc đến mức đi tự sát.

Thế nhưng, Nhạc Du Du cũng không muốn thực sự bị nhốt như thế a, nàng muốn biết bên ngoài thế nào? Chiến tranh đánh như thế nào? Nàng mất tích, tướng công sẽ biến thành dạng gì đây?

Đang suy nghĩ miên man, thanh âm cánh cửa nặng nề vang lên, sau đó chậm chậm bị đẩy ra, cầm phó bụng com nước đi đến.

Nhạc Du Du đối với hấn đã không ôm cái gì hy vọng, vì thế, cũng không nhiều lời đi tới trước bàn mà bắt đầu ăn, thế nhưng, cầm phó kia lại không có giống như trước như vậy lập tức ly khai, mà là đứng ở một bên mỉm cười nhìn nàng.

Nhạc Du Du đang ăn lại, kỳ quái nhìn hấn: “Ngươi sao lại không đi?”

Cầm phó chỉ chỉ giọng nói của mình, sau đó liền mở to hai mắt rất chờ mong nhìn nàng

“Ngươi đang muốn ta xem cho ngươi?” Nhạc Du Du trong lòng hơi có điểm vui mừng, tuy rằng khả năng trốn của nàng không lớn, thế nhưng, chỉ cần cầm phó đồng ý, như vậy nàng liền mới có thể thoát đi.

Cầm phó gật đầu, ánh mắt sáng trông suốt, rõ ràng có thể nói chuyện, nhưng không phát ra được thanh âm nào, cảm giác này thực sự không dễ chịu a, hấn muốn làm người bình thường, không muốn bị người xem thường.

Nhạc Du Du mất hạnh lập tức loan lên, sau đó đề đầu xuống, ý bảo cầm phó ngồi xuống, sau đó vuton tay ra.

Cầm phó nghe theo.

Nhạc Du Du giúp hấn chân mạch một chút, lại nhìn cổ họng của hấn một chút, xác định hấn là bởi vì có khối u nên không thể nói chuyện được, thế nhưng, loại thuốc chó có lên tiếng này là cực kỳ hiếm thấy, vì thế, để nói được có thể sẽ tương đối phiền phức.

Cầm phó nghe Nhạc Du Du nói, dựng thẳng ngón tay cái một chút.

“Như vậy a, ngươi giúp ta nói đi lấy thuốc, sau đó nhin ăn, có được hay không?”

Cầm phó gật đầu.

“Thế nhưng, ta giúp ngươi, ngươi cũng phải giúp ta một chút.” Nhạc Du Du cười nhìn hấn.

Cầm phó tựa hồ nghĩ tới, hơi sững sờ đáp ứng.

Thế là, cầm phó sau này mỗi lần tới thời gian đưa cơm, lại mang đến cho Nhạc Du Du ít thảo dược nàng cần, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, thế nhưng, Nhạc Du Du cũng vui vẻ, bởi vì này chút dược thảo đủ để cho nàng chế ra bảo mệnh độc dược đến.

Ngày cứ như vậy trôi qua rất nhanh nhanh, Nhạc Du Du đã bị nhốt nửa tháng, cầm phó kia đã uống thuốc cũng nửa tháng, tuy rằng vẫn không thể mở miệng nói chuyện, thế nhưng, cũng đã có thể phát ra thanh âm tương tự với “A, nôn” đơn giản như thế, cao hứng hướng về phía Nhạc Du Du thẳng chấp tay thì lễ, còn kém quỳ xuống đến.

“Người cũng đừng quá kích động.” Nhạc Du Du trong lòng có chút áy náy, “Ta giúp người kỳ thực cũng là vì tự ta...” Nàng không nói ra khỏi miệng, nếu có một ngày, nàng lợi dụng hẳn, như vậy chỉ có thể nói tiếng thật xin lỗi.

Nhạc Du Du nói làm cho cầm phó hơi sững sờ, thế nhưng lập tức liền cười gật gật đầu.

Vài ngày sau, Nhạc Du Du lại cho cầm phó thay đổi phương thức, lại viết hai phương thuốc giao cho cầm phó, đồng thời nói cho hắn dùng pháp, cầm phó tất nhiên là thiên ân vạn tạ, đối với khôi phục nói chuyện là lòng tin gấp trăm lần.

Dùng qua bữa trưa, Nhạc Du Du thừa dịp cầm phó xuất môn trực bánh xe biến tốc, một tay tung bột đi ra ngoài, thế là, cửa kia còn chưa kịp đóng, cầm phó liền mềm ngã xuống.

“Thật xin lỗi.” Nhạc Du Du đối với hắn nhẹ nhàng nói một câu, “Dược hiệu rất nhanh sẽ vượt qua, người cũng chạy mau đi.” Sau đó xoay người ra khỏi đại môn.

Hai thủ vệ ở cửa còn không có kịp phản ứng, đã bị hạ độc dược, thế nhưng, bởi vì số lượng độc phấn trong tay không nhiều lắm, lại không rõ ràng lắm bên ngoài còn có bao nhiêu người, vì thế, Nhạc Du Du cũng không dám dùng nhiều.

Liếc mắt nhìn thủ vệ té trên mặt đất, Nhạc Du Du vội vàng chạy ra bên ngoài, chuyển qua hành lang gấp khúc, dĩ nhiên là một tiểu viện, ở cửa đồng dạng có thủ hộ.

Nhạc Du Du trong tay nắm bắt độc phấn, khăn trang núp ở góc tường nơi đó, một cử động cũng không dám, trong tiểu viện kia nhìn thấy có bốn thủ hộ, nàng thật không có cơ hội để giải quyết bọn họ.

Ngay thời gian nàng do dự, bỗng nhiên nhìn thấy có người đã đi tới, làm cho Nhạc Du Du vội vàng rút cổ về.

“Tham kiến chủ thượng.” Các thủ hộ này vừa nhìn thấy người tới, vội vàng chân sau quỳ xuống.

Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, chủ thượng? Là người áo đen kia sao? Sẽ không trùng hợp như thế đi? Không khỏi trong lòng hồ nghi, vội vàng chậm rãi cúi nửa cái đầu đi ra ngoài, người tới đích xác chính là người áo đen kia.

“Đứng lên đi.” Hắc y nhân gật gật đầu, thế nhưng thanh âm vô ích.

Nhạc Du Du nhướn mày, thanh âm này sao lại quen như vậy tất a? Ở nơi nào nghe thấy qua đâu?

“Chủ thượng, Liệt Nhật quốc bên kia đã gọi thư, độc trùng kia đã chế ra, rất nhanh sẽ đưa tới được...” Lúc này, một trong đám thị vệ đó trình lên một tờ giấy.

“Uh.” Hắc y nhân liếc mắt nhìn, sau đó nắm bắt tờ giấy trên không trung nhaoáng lên, tờ giấy kia liền dấy lên ngọn lửa, sau đó buông tay, kia tờ giấy kia chỉ còn một mảnh đen hời, sau đó thổi một cái liền vô ảnh vô tung, “Nàng thế nào?”

“Không có gì bất thường.”

Hắc y nhân gật đầu, sau đó cất bước liền hướng về phía gian phòng giam giữ Nhạc Du Du đi đến.

Ánh mắt Nhạc Du Du đuổi theo bóng lưng hắc y nhân, trong đầu nỗ lực nhớ lại tất cả thanh âm cùng ánh mắt của nam nhân từ lúc mình xuyên qua đã nhận thức, ngay khi hắc y nhân chuyển quá hành lang gấp khúc trong nháy mắt, trong đầu bỗng nhiên điện quang hỏa thạch bản hiện lên một người...

Chẳng lẽ là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Chạy trốn

Nhạc Du Du tìm cách dọa tâm mình đang tự nhảy, vốn đang không muốn thừa nhận, thế nhưng, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Không khỏi dùng sức bưng kín miệng mình, rất sợ không cẩn thận liến hô lên một tiếng. Đợi cho người nọ bước qua khỏi khúc quanh nhìn không thấy, Nhạc Du Du lúc này mới nhẹ nhàng đứng dậy, sau đó dọc theo chân tường chậm rãi đi sau đường hắc y nhân tới, như vậy, nàng không thể đi đến cửa chính, nếu nàng dùng khinh công phòng chừng không cần chạy vài bước cũng sẽ bị người bắt trở về, nàng phải leo tường đi ra ngoài.

Nhìn ra độ cao tường viện phía sau một chút, nàng nhảy ra là dư dả. Thế là, chạy tới chỗ góc tường phía sau để khí phi người lên đầu tường.

“May mà sư phụ có dạy mình luyện khinh công a, nguyên lai, cái này dùng để thoát thân tốt như vậy a...” Nhạc Du Du đứng ở đầu tường trong lòng không khỏi một trận kích động, chỉ là, khi nàng quay đầu liếc mắt nhìn ngoài tường thì tâm kích động lập tức liền biến thành toàn thân rung động, nàng đã quên phía sau đoạn tường này là đoạn nhai a, tường thành cùng đoạn nhai kia hợp thành một, chỉ cần theo trên tường nhảy xuống, như vậy cũng chẳng khác nào trực tiếp nhảy sông tự vận lý đi, trách không được sau tường lại sủa thấp như thế a a.

Bất quá, nếu hiện tại từ cửa chính đi ra ngoài là không thể nào, trong phòng mơ hồ truyền đến một tiếng rít gào, sau đó chính là một trận tiếng bước chân truyền đến, người nọ hẳn là phát hiện Nhạc Du Du đã chạy và đang đuổi tới.

Làm sao bây giờ? Nhạc Du Du nhảy cũng không được, không khiêu cũng không được, cuối cùng đành phải ngồi chồm hóm xuống, ôm đầu tường không dám động, rất sợ làm ra tiếng động nào đó, đành phải cầu khẩn hắc y nhân kia mau rời đi mới tốt.

Đúng lúc này, hắc y nhân đã quay trở về trong viện.

“Có người chạy ra sao?”

“Không có.” Hộ vệ ở cửa viện không hiểu ra sao.

Nhạc Du Du sợ hãi ghé vào đầu tường một cử động cũng không dám, may mắn nơi này là cái góc, có mái hiên chống đỡ tầm mắt, một hồi lâu vẫn không thể bị phát hiện.

Hắc y nhân trầm mặc một chút, ánh mắt hơi nhướng lên, viện này không lớn, gian phòng cũng không nhiều, xây dựng lại đủ bí ẩn, ngoại nhân là không thể nào vào, hơn nữa, muốn ở trong sân giấu một người cũng không dễ dàng...

Nhạc Du Du ghé vào trên đầu tường, gió bắc nhỏ cứ từng đợt xuyên quá, nàng lại không mặc áo khoác ngoài, nằm úp sấp lâu như vậy, đã sớm đông lạnh.

Mũi bắt đầu dương lên.

Nhạc Du Du tuy rằng dùng sức bưng miệng mũi, thế nhưng, vẫn là nhin không được nhẹ nhàng hắt hơi một cái, trong lòng không khỏi thầm kêu “Không tốt.”

Quả nhiên, ánh mắt của hắc y nhân trong nháy mắt hướng về phía sau, sau đó đi bước một đi tới. Nhạc Du Du lúc này tìm đập tựa hồ muốn từ trong miệng nhảy ra thế nhưng, thời gian hắc y nhân thực sự đứng ở dưới tường đối diện với nàng, tâm Nhạc Du Du trái lại không khẩn trương như vậy, đơn giản ngồi thẳng người, thông thoáng khoái khoái xì hai cái hắt, sau đó dùng sức nhu nhu mũi.

“Ngươi muốn trốn?” Hắc y nhân thần tình tựa hồ thật bình tĩnh.

“Ngươi cho là đâu?” Nhạc Du Du liếc hẩn một cái, thanh âm đều đều mang giọng mũi, “Ta cũng không nói cho ngươi biết ta đang ngắm phong cảnh.” Trời lạnh như thế này, ngắm phong cảnh thì chỉ là đồ ngốc.

“Vi sao?” Hắc y nhân mi mắt thùy xuống tới, ngữ điệu cũng rất bình thản, tựa như đang cùng bằng hữu trong lúc đó nói chuyện phiếm, hỏi “Ngươi ăn chưa” như nhau.

“Ngươi bị người ta nhốt trong phòng thử xem, còn một cửa hơn hai mươi ngày trời, ta không điên cũng đã cảm tạ trời đất...” Nhạc Du Du chẳng đáng liếc hẩn liếc mắt một cái, sau đó lại nhin không được hắt hơi một cái.

“Rất nhanh sẽ kết thúc.” Hắc y nhân nhìn Nhạc Du Du, “Khi đó, ngươi có thể quang minh chính đại đi ra, ta muốn ngươi làm nữ nhân của ta.”

“Thêm vào.” Nhạc Du Du nhin không được liếc mắt, nàng muốn làm nữ nhân của người nào mà là mình làm chủ, người khác nói cũng không tính, “Ta là người đã có tướng công.”

“Ta không quan tâm...”

“Đó là chuyện của ngươi, thế nhưng ta không thương ngươi, ta tại sao phải làm nữ nhân của ngươi?” Nhạc Du Du kỳ quái bĩu môi, những người này sao lại đều thích phụ nữ có chồng như thế?

“Ngươi thương hẩn?” Hắc y nhân chân mày cau lại.

“Đứng.” Nhạc Du Du nhú mày, “Hắn là tướng công ta, ta đương nhiên thương hắn.”

“Nếu như hắn đã chết thì sao?”

“Ngươi muốn giết hắn?” Nhạc Du Du chân mày cau lại, thần tình cũng trở nên nghiêm túc đứng lên.

“Hắn nhất định phải chết.”

“Ngươi tại sao muốn giúp Lãnh Huyền Nguyệt?”

“Hắn còn không đáng để ta giúp.” Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, “Ta là đang giúp chính mình.”

“Nguyên lai, ngươi muốn làm hoàng đế?” Nhạc Du Du rút cuộc hiểu rõ, nguyên lai ẩn giấu sâu nhất, dĩ nhiên là hắn.

“Có gì không thể?”

“Vậy ngươi cũng không cần phải sử dụng độc trùng tàn nhẫn như vậy? Ngươi biết làm thế bao nhiêu người sẽ chết sao?” Nhạc Du Du không thể tin được lắc đầu, “Ngươi vẫn là Ngũ ca ôn hòa mà ta cùng Hạo nhi đã quen biết sao?” Trong mắt đã tích tụ hơi nước, nàng rút cuộc cũng hiểu rõ Lãnh Hạo Nguyệt tại sao phải giả ngu nhiều năm như vậy, nàng cũng rút cuộc có thể hiểu được vì sao Lãnh Minh Nguyệt nhỏ như vậy mà đối với những người trong hoàng cung lại tràn đầy sợ hãi, nguyên lai, thật là không có thân tình gì đáng nói.

“Ngươi rút cục cũng đã biết?” Hắc y nhân tựa hồ cũng không kinh hãi, đơn giản đem cái khăn đen lúi xuống dưới, lộ ra khuôn mặt so với hoa còn kiều diễm hơn, chính là Ngũ hoàng tử, Duệ vương Lãnh Phi Nguyệt.

“Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm.” Nhạc Du Du nhin không được lại dùng sức nhu nhu mũi.

“Xuống đây đi, trên đó lạnh, theo ta trở lại.” Lãnh Phi Nguyệt cũng không tức giận, nét mặt ôn hòa như lúc ban đầu, hướng về Nhạc Du Du chậm rãi đưa tay ra, “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta liền đổ kị với lão Lục, vì thế, ta hi vọng thành công của ta nàng có thể chia sẻ cùng ta, nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân của thế giới này...”

“Ngươi đừng tới đây.” Nhạc Du Du khẩn trương đứng lên, “Ta yêu Hạo nhi, ta sẽ không cho ngươi làm tổn thương hắn...”

“Ta sẽ so với hắn đối với nàng sẽ tốt hơn.”

“Ta không cần.” Nhạc Du Du lắc đầu, “Ngươi cần bản là người có máu lạnh, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, ngươi so với Lãnh Huyền Nguyệt còn ghê tởm hơn, ngươi muốn xưng bá thế giới? Nằm mơ đi thôi.”

“Sự kiên nhẫn của ta là có hạn.” Lãnh Phi Nguyệt chân mày cau lại, sau đó thả người cũng nhảy lên đầu tường, đối mặt với Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du biết, hắn không phải Lãnh Hạo Nguyệt, có thể bao dung tính tình của mình, thế nhưng cũng biết, nếu như lần này bị nắm trở về, muốn chạy trốn là trăm triệu lần không thể nào, chỉ là, tình huống trước mắt, nàng muốn thoát thân so với lên trời còn khó hơn, làm sao bây giờ đây?

Lãnh Phi Nguyệt cũng không có lập tức liền ra tay, mà là, chậm rãi hướng về Nhạc Du Du đi tới, tay liền đưa như vậy.

Ánh mắt của Nhạc Du Du giật giật, ngón tay nhẹ nhàng chuyển giật vòng tay kim cương trên cổ tay mình, hơn mười mai ngân châm trong nháy mắt bắn ra

Lãnh Phi Nguyệt không ngờ rằng Nhạc Du Du sẽ dùng ám khí, vì thế, vội vàng bay lên, trong tay kiếm đã ra khỏi vỏ, chỉ nghe thấy leng keng mấy tiếng, hệ số ngân châm bị đánh rơi, sau đó trong nháy mắt hướng phía Nhạc Du Du đánh tới.

Nhạc Du Du cảm giác không tốt, độc phần trong tay trong nháy mắt vẩy ra, sau đó xoay người muốn chạy, chỉ tiếc, nàng quên mất mình là ở trên tường, một không chú ý, tức khắc liền rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Vô Ưu lão nhân

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Phi Nguyệt tốc độ rất nhanh, nhìn Nhạc Du Du rải độc, vội vàng đẩy bàn tay, một trận gió thổi qua, độc phần liền trong nháy mắt bị thổi không còn

thấy bóng dáng tăm hơi, sau đó hần vội vàng xoay người trên không chớp tới Nhạc Du Du.

Chỉ là, tản ra độc phần làm cho động tác của hần chậm như vậy, chân đảo giữ ở tại trên tường, tay cấp tốc chụp vào người đang rơi xuống kia.

“Du Du...” Lãnh Phi Nguyệt sắc mặt có điểm trở nên trắng, thế nhưng, cũng chỉ nghe thấy sát lạp một tiếng, còn chưa kịp đưa tay bắt nằng, người đã rơi xuống, trong tay chỉ để lại nửa đoạn ống tay áo.

“Vì sao?” Lãnh Phi Nguyệt nhìn bóng người dần dần nhỏ đi kia, không khỏi kêu lớn lên, “Nàng tình nguyện chết cũng không muốn ở lại bên cạnh ta?”

Nhạc Du Du kỳ thực cũng không nghĩ tới chính mình sẽ té xuống, vì thế, Khi nàng nghe thấy Lãnh Phi Nguyệt nói, không khỏi liếc mắt, nàng tuy rằng không muốn đứng ở bên cạnh hần, thế nhưng cũng không muốn chết a, nàng là học nghệ không tinh, không cần thận ngã xuống có được hay không? Chỉ là bây giờ nói gì cũng đã chậm a...

Nghe tiếng gió bên tai, Nhạc Du Du chấp nhận nhắm hai mắt lại, nàng hiện tại hi vọng mình có thể ngất đi, sau đó vừa mở mắt lúc tỉnh lại, mình đã bình yên vô sự, tốt nhất là lại trở lại bên người Lãnh Hạo Nguyệt, hoặc là vừa mở mắt liền nghe thấy ‘công phu sư tử rống’ của mẹ nàng cũng được a...

Thế nhưng, khi thân thể của nàng vì cùng mặt nước tiếp xúc mà truyền đến đau đớn, làm cho nàng biết mình nhất thời sẽ không chịu được, tận lực tiếp nhận nước sông cảm giác ở tứ chi, nước lạnh cấp tốc đem nàng vây quanh, bản năng đưa tay ra bắt hai cái, nhưng cái gì cũng không bắt được, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn, Nhạc Du Du trong lòng đã bị cảm giác sợ hãi thật lớn cắn nuốt...

Rất cuộc, thân thể Nhạc Du Du bị dòng nước cuốn trôi, trong quá trình di chuyển cấp tốc, đụng phải một cái gì đó, ý thức của nàng bắt đầu rời rạc, trong lòng không khỏi ai than một tiếng: rất cuộc cũng hôn mê.

Đợi cho ý thức của Nhạc Du Du lần thứ hai khôi phục thời gian mở mắt nhưng cũng không có giống như mong muốn của nàng như vậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy tường công nhà nàng, cũng chưa có trở lại ở trong nhà hiện đại, mà là nằm ở trong một nơi thoạt nhìn như nhà tranh nhỏ đơn sơ.

Nhạc Du Du muốn chống đứng dậy, lại phát hiện toàn thân tựa hồ cũng rất cứng ngắc, muốn động một chút đều rất khó khăn, không khỏi cúi đầu nhìn, thế nhưng toàn thân bị bao giống tượng bánh chưng.

“Không phải là lại xuyên qua đi?” Nhạc Du Du nhìn không được thì thào một tiếng, thông thả giơ cánh tay lên, tay kia đều được bao quanh, “Còn xuyên thành xác ướp? Ở đây không phải là Ai Cập đi?”

Vừa mới nghĩ tới đây, ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân, Nhạc Du Du vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Ngay khi nàng giả bộ nhắm mắt thì cửa liền được đẩy ra, một lão già vẫn trắng kiện đi đến, liếc mắt nhìn trên Nhạc Du Du trên giường, cười loét râu mép một chút: “Nhà đâu, nên tỉnh đi.”

Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, hần làm sao biết chính mình tỉnh?

“Nếu như không muốn mở mắt thì băng vải trên người của ngươi cũng chỉ có thể tiếp tục quấn lấy...” Lão già nói xoay người tựa hồ phải đi.

“Không nên.” Nhạc Du Du vừa nghe rồi đi thì mở mắt, hướng về phía bóng lưng người nọ hắc hắc vui lên, “Ta cũng vừa vận tỉnh lại...”

“Ha ha.” Lão già nghe xong cười lớn xoay người lại, “Lão hủ còn tưởng rằng nha đầu ngươi thích bị quấn lấy như vậy.”

Nhạc Du Du bất đắc dĩ cười cười, ai sẽ thích bị quấn lấy? Chỉ là, nàng hiện ở trong lòng có không ít nghi hoặc, vì thế, trước hết không so đo cái này: “Lão bá, là ngài đã cứu ta sao? Thế nhưng, sao lại đem ta quấn thành xác ướp như thế này a?” Bởi vì trên mặt cũng bị quấn lấy, chỉ chừa ánh mắt cùng miệng, vì thế, muốn cười cũng chỉ có thể a nhếch miệng môi ý tứ một chút.

“Xác ướp?” Lão già kỳ quái liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, sau đó mới tựa hồ hiểu rõ liền gật gật đầu, “Ngươi ở trong nước sông bị đông cứng bị thương... Bất quá, nha đầu mạng lớn a, may là gặp ta a, nếu không, ngươi bây giờ đã có thể đầu thai a.”

“Cám ơn nha.” Nhạc Du Du lúc này mới ý thức tới bản thân mình không có chết, còn đang Băng Diễm quốc, chỉ là, nàng hôn mê đã tròn bảy ngày.

“Tuy rằng đỡ xuống ràng buộc, thế nhưng, vẫn không thể xuống giường.” Lão già liếc mắt nhìn mặt cùng cánh tay Nhạc Du Du, thoả mãn gật gật đầu: “Được hiệu không tệ, khôi phục tốt.”

Nhạc Du Du hồ nghi nhìn cánh tay của mình một chút, không khỏi hít một hơi khí lạnh, nguyên bản làn da trắng nõn, lúc này lại là một khối màu đen, không khỏi sờ sờ mặt, muốn tìm cái gương nhìn, lại phát hiện trong phòng căn bản cũng không có, thế nhưng, cái cứng rắn kia chỗ thì mềm chỗ thì xúc cảm, làm cho Nhạc Du Du tâm không khỏi thật lạnh thật lạnh.

“Ngươi đây là cái biểu tình gì?” Lão già nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái lúc này không khỏi xụ mặt xuống đến, “Là không tín nhiệm y thuật của lão hủ sao?”

“Không, không phải.” Nhạc Du Du nói xong rõ ràng lo lắng bất túc, “Ta cũng hiểu một chút về y thuật, lớn như vậy quy mô tổn thương do giá rét, cho dù chữa khỏi, cũng sẽ lưu lại sẹo...”

“Y thuật kia của ngươi không được.” Lão già lại bỗng nhiên cực kỳ bất nhã liếc mắt, “Lạc Băng tiểu tử kia, giải cái độc gì gì đó, thật muốn là làm cho

mọi việc phức tạp lên a? Vẫn là thiếu chút nữa.”

“A?” Nhạc Du Du tựa hồ nghe có chút không hiểu, nghi hoặc mở to hai mắt nhìn, “Lão bá làm sao biết ta là đồ đệ của Lạc Băng?”

“Ta còn biết ngươi là Tán vương phi, ngươi tên là Nhạc Du Du đâu.” Lão giả vừa nghe xong cười càng thêm đắc ý, sau đó tìm tòi nghiên cứu nhìn Nhạc Du Du, “Ta còn biết, ngươi không phải người của thời đại này...”

Một câu nói, làm cho Nhạc Du Du chân mày chau lại đứng lên, người này sao lại thần thông như thế đâu?

“Ngươi lần này đại nạn có thể không chết, là Lạc Băng đưa cho ngươi vòng tay âm ngọc kim cương có thể là đại ân.” Lão giả nói, đưa hai đũa hoàn cho nàng, “Nuốt.”

Nhạc Du Du vội vàng há mồm tiếp được, sau đó cũng không cần uống nước liền nuốt xuống, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ lên, ánh mắt bởi vì kinh hi mà trở nên sáng trông suốt: “Ngài lão chính là...” Lạc Băng đã từng nói, âm ngọc kim cương vòng tay này là của sư phụ hắn “Quý kiến sâu” thân thủ sở đồn, nhận người không nhiều lắm, sư phụ sau khi qua đời, trừ hắn ra cũng chỉ có đại sư huynh hắn, cũng chính là sư phó Vô Ưu lão nhân của Lãnh Hạo Nguyệt hơn nữa, nhìn lão giả này bộ dáng tiên phong đạo cốt, không thể nghi ngờ, giống như Vô Ưu lão nhân.

Vô Ưu lão nhân khẽ gật đầu.

Nhạc Du Du có điểm kích động, chính mình thật đúng là mệnh tốt lại gặp cao nhân trong truyền thuyết rồi, phỏng chừng nứt da trên người mình, hẳn là có thể trị khỏi, nàng rất tự tin.

Thuốc của Vô Ưu lão nhân dùng rất được, vài ngày sau, thể lực của Nhạc Du Du cũng đã khôi phục, có thể xuống đất đi lại, chỉ là, tổn thương toàn thân do giá rét lại không thể khôi phục nhanh như vậy, lão nhân nói, chậm thì nửa năm, mau cũng phải ba tháng.

Nhạc Du Du rút cuộc cũng ở trước cửa nhỏ trên mặt sông nhìn thấy khuôn mặt của mình, không khỏi lại càng hoảng sợ, bộ dạng hiện tại này của nàng, tuyệt đối có thể dọa lui trăm vạn hùng binh a, vì thế, nàng mặc dù biết tình huống bên ngoài, thế nhưng, vẫn là quyết định an tâm chữa khỏi bệnh mới nói.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Làng bị đốt cháy

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Bởi vì có thuốc mỡ đặc biệt cùng được hoàn của Vô Ưu lão nhân, vì thế, Nhạc Du Du khôi phục rất nhanh, nguyên bản người cứng nhắc đã chậm rãi khôi phục nhu nhien, nhan sắc nguyên bản do đông lạnh rất sâu cũng bắt đầu chậm rãi trở thành nhợt.

Bất quá, Nhạc Du Du biết, nàng không thể nóng ruột, mà Vô Ưu lão nhân cũng nói, nàng muốn triệt để chữa khỏi, lâu thì nửa năm, chậm thì ba tháng, mà bây giờ mới qua hơn một tháng, có thể có hiệu quả như vậy, đã rất tốt.

Nhạc Du Du kỳ thực đối với kết quả này đã rất hài lòng, cái này không phải do Vô Ưu lão nhân kỳ thực có thể rút cuộc cũng đi “Lư hữu” thủy tổ đi? Không có việc gì đi mọi nơi trên thế giới này, mỹ kỳ danh viết gọi là vân du. Nếu không đúng dịp hắn đi bộ đến sông kia hạ du, nếu ngày đó hắn không đúng dịp lưu đến tới bờ sông, phỏng chừng cũng không thể phát hiện đã Nhạc Du Du bị đông cứng thành kem que.

Cái gì gọi là nhân quả, cái này kêu là nhân quả, muốn Nhạc Du Du nàng phẩm tính tinh khiết lương, làm sao có thể không chiếm được kết quả tốt đâu? Hơn nữa, lão nhân này còn biết lai lịch của nàng a, cái này càng thêm bất khả tư nghị.

Vốn cho là Vô Ưu lão nhân này tất nhiên cũng sẽ biết mình nên trở lại như thế nào, thế nhưng vừa hỏi? Lão đầu lại giống như đầu điều cùng trống bỏi: “Thiên cơ bất khả tiết lộ, vạn sự tự có định số.”

“Lão đầu a, ngươi nói cũng chưa nói một chữ.” Nhạc Du Du không nói gì nhìn hắn.

“Nếu như vậy, ngươi liền nhận mệnh đi thôi, nói không chừng, ở đây mới là quy túc của ngươi đây?” Vô Ưu lão nhân giả vờ thâm trầm hướng nàng gật gật đầu, mấy ngày nay ở chung, bọn họ lại ở chung rất ăn ý, hơn nữa, nha đầu kia rất thông minh, hắn thuận tiện nói một chút, nha đầu có thể rất nhanh liền thông hiểu đạo lý cái này hiếm khi thấy.

“Ngươi đều nói như vậy, ta còn có thể nói như thế nào đây?” Nhạc Du Du nhụt chí cúi đầu nhún vai.

Vô Ưu lão nhân cười không nói.

“Được rồi, lão đầu.” Nhạc Du Du chợt tựa như nhớ tới cái gì, “Ngày đó cái công chúa kia nói cái gì độc trùng, thực sự tồn tại sao?” Nàng đem tin tức Hoa Hồ Diệp nghe tới nói cho Vô Ưu lão nhân.

Nhạc Du Du nói làm cho Vô Ưu lão nhân trong nháy mắt thu lại ý cười, chân mày cũng chau lại đứng lên, nghe miêu tả bệnh trạng kia, hẳn là từ trong 《độc tập》làm theo, 《độc tập》kia vốn là sự phụ lưu lại, lại bị đồ đệ của mình cấp trộm đi, bây giờ, lại vẫn từ nơi đó ghi ra cách nuôi trùng độc, nếu như độc trùng kia toàn bộ thành công, một khi truyền bá ra đến, hậu quả thế nhưng cũng không dám tưởng tượng được.

“Chẳng lẽ là thật?” Nhạc Du Du nhìn biểu tình ưu tư của Vô Ưu, tâm cũng nhói lên theo.

“Bản 《độc tập》kia vốn là sự phụ ta nghiên cứu chế tạo một loại phương pháp chăn nuôi, nhưng lại không có thực hiện, bởi vì giải được rất khó phối, căn cơ duyên xảo hợp mới có thể, không nghĩ tới, 《độc tập》kia lại bị trộm...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Nhạc Du Du vừa nghe xong tròn tròn mắt, thứ cảm tình này vẫn là Vô Ưu lão đầu a.

“Tất nhiên là chờ người khỏe đã, nhanh đi ra ngoài nhìn.”

“Vậy đi nhanh lên đi.” Nhạc Du Du vừa nghe xong, lập tức lôi kéo Vô Ưu liền đi ra ngoài.

“Người muốn đi ra ngoài bằng cái dạng này?” Vô Ưu vừa nhìn, lông mi hoa râm liền kiều lên, “Người sẽ không sợ đem tướng công của người dọa chạy mất chứ?”

“Nếu là hán trông mặt mà bắt hình dong thì cũng sẽ không cùng ta kết hôn, không phải, là thành thân.” Nhạc Du Du sờ sờ mặt, căn bản không quan tâm bĩu môi, “Hon nữa, nếu như ta vậy thực sự đem hán dọa như vậy, thì hán cũng không đáng ta yêu.”

“Nói rất hay có chút đạo lý nga.” Vô Ưu gật đầu.

“Cái gì gọi là có điểm đạo lý?” Nhạc Du Du bĩu môi, “Là rất có đạo lý mới đúng a.”

“Được rồi, nếu như vậy, chúng ta sáng mai xuống núi.” Vô Ưu đối với tinh thần kiêu ngạo của Nhạc Du Du hiển nhiên đã miễn dịch.

Sáng sớm hôm sau, hai người chuẩn bị ít đồ đơn giản lương khô liền xuất phát, Nhạc Du Du lúc này mới phát hiện, chính mình lại bị vọt tới một khe núi, hon nữa đã cách xa hoa thành.

Đứng ở trên đường lớn, trong lòng Nhạc Du Du có điểm kích động, đảo mắt qua chính mình rồi đi cũng đã ba tháng, cũng không biết sự tình phát triển tới trình độ nào, càng không biết Lãnh Hạo Nguyệt thế nào...

Vô Ưu lão nhân võ công thâm bất khả trắc, thế nhưng Nhạc Du Du cũng không có võ công, khinh công cũng chỉ là da lông, vì thế, vừa mới cùng nhau bộ, đã bị rơi vào phía sau rất xa.

Vô Ưu lão nhân nhìn lại, nhìn không được lúc đầu: “Ai, thanh niên mà lại vẫn muốn lão đầu tử ta mang.” Nói xong, cũng không quản Nhạc Du Du có đồng ý hay không, một tay nhắc sau cổ của nàng lên, sau đó vèo một cái liền bay ra ngoài.

Nhạc Du Du lúc này mới lĩnh hội cái gì gọi là khinh công chân chính, chỉ là, lúc này cảm giác cổ bị nắm đi là không dễ chịu cho lắm.

Ban đêm, bọn họ đến được một thôn nhỏ, vốn là muốn mượn tá túc một đêm, thế nhưng, đến gần thì lại nhìn thấy, không khỏi trong lòng cả kinh, thôn này hoàn toàn yên tĩnh, nơi nơi tràn ngập một mùi hôi thối, hiển nhiên là lửa lớn vừa tắt không lâu sau, thậm chí dưới đất vẫn còn khói xanh mào hiểm nhàn nhật, hiển nhiên, một hồi lửa lớn đã đem tất cả vật còn sống trong thôn đều đốt thành tình quang.

Nhạc Du Du nhìn một thi thể trong góc phòng, trong lòng không khỏi ngửi vị tạp trần, hiển nhiên là mẫu thân, bởi vì bốn phía đều là lửa mà không chỗ trốn, nhưng để bảo hộ con của mình, nàng phải dùng sức cong người lên, đem đứa nhỏ bảo hộ ở tại dưới thân, chỉ là, đứa bé kia cuối cùng không hề chạy trốn khỏi vận rủi bị đốt...

Vô Ưu lão nhân chân mày vẫn cũng không có buông ra, hán ngồi xổm xuống, tỉ mỉ nhìn một khối thi thể đã bị đốt trên mặt đất, khi lửa đã tàn còn lại đầu khớp xương hiện ra màu đen rõ ràng, còn tản ra một cỗ khí nhàn nhật tanh tưởi.

Nhạc Du Du liếc mắt nhìn Vô Ưu lão nhân kia ngưng trọng suy nghĩ sâu xa, vừa liếc nhìn kia đầu khớp xương: “Là độc trùng!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến, sau đó, là một đôi binh sĩ đã đi tới: “Người nào? Nơi đây không thích hợp ở lâu, mau chút ly khai.”

Nhạc Du Du ngẩng đầu, nhìn trang phục của binh lính kia, đây chính là người của Tấn vương, không khỏi trong lòng vui vẻ: “Đội của người đang ở nơi nào?”

Binh lính dẫn đầu liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, không khỏi trong lòng một run run, nữ nhân này thế nào lại xấu như vậy? Lập tức khoát khoát tay: “Nói người cũng không nhận ra, các người vẫn là mau rời đi, nơi đây đã bị phong tỏa.”

“Này, làm sao người biết ta không nhận ra?” Nhạc Du Du vừa nghe xong liền phát hỏa, “Mau, dẫn ta đi gặp Tấn vương của các người.”

“Gặp Tần vương? Chỉ bằng người?” Những binh lính kia vừa nghe xong không khỏi từ trên xuống dưới đánh giá Nhạc Du Du, sau đó ha ha phá lên cười, “Cũng không tìm cái gương nhìn khuôn mặt của mình, Tần vương là người mà người muốn gặp là có thể thấy hay sao?”

Nhạc Du Du tức giận, bộ dạng nàng xấu thì có làm sao? Nàng cho tới bây giờ cũng không để ý việc mình xấu, đám người này, thực sự là mắt chó nhìn người thấp a, đang muốn ra tay giáo huấn bọn họ một chút đâu, phía sau lại đi tới vài người, Nhạc Du Du nhìn lại vui vẻ, dẫn đầu không là người khác, mà chính là tướng công nàng ngày nhớ đêm mong Lãnh Hạo Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Gặp lại

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Nhạc Du Du vốn là muốn nhào tới, thế nhưng, bỗng nhiên nghĩ tới khuôn mặt của mình bây giờ liền do dự một chút, thì đã thấy Lãnh Hạo Nguyệt đã đi qua đây rồi.

Bởi vì Nhạc Du Du có ý đi vòng quanh một chút vì thế, bây giờ nàng đang đưa lưng về phía Lãnh Hạo Nguyệt. Thế cho nên Lãnh Hạo Nguyệt cũng không có chú ý tới nàng, mà là trực tiếp hướng về phía Vô Ưu lão nhân đi.

“Sur phụ? Thật là lão nhân gia người?” Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ rất là kích động, lập tức qua đây chân sau quỳ xuống đất.

“Sur phụ.” Phía sau hần Long Ngâm cũng nhất thời quỳ xuống.

“Uh, đứng lên đi.” Vô Ưu lão nhân cũng cười tùm tùm đưa bọn họ đỡ lên, “Vi sư đang muốn đi tìm người, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được.”

Nhạc Du Du vẫn cúi đầu đứng ở bên cạnh, cũng không nói lời nào, thế nhưng ánh mắt lại thường thường liếc mắt Lãnh Hạo Nguyệt một cái.

Thời điểm, Lãnh Hạo Nguyệt đứng dậy ánh mắt dừng lại ở trên người Nhạc Du Du, trong con người nhất thời một trận kinh hi, cũng bất chấp luống cuống, tiến lên ôm lấy Nhạc Du Du: “Du Du, thật là nàng.”

“Nộn nhận lầm người.” Nhạc Du Du vội vàng cúi đầu trốn phía sau Vô Ưu lão nhân, dùng giọng địa phương khác trả lời, “Yêm không phải Du Du gì...”

“Nàng ngẩng đầu lên.” Lãnh Hạo Nguyệt chân mày cau lại, nữ nhân này thoáng cái liền biến mất đã ba tháng, làm hại hần lo lắng không yên, bây giờ thấy lại không tiếp thu hần? Vừa rồi ôm, hần liền xác định, đây chính là nữ nhân của hần.

“Yêm sợ làm sợ nộn...” Nhạc Du Du như trước cúi đầu.

Vô Ưu lão nhân bắt đầu còn có chút kỳ quái, bắt quá nhìn bộ dáng Nhạc Du Du kia, bỗng nhiên liền hiểu cái gì, chịu đựng cười giảo hoạt hướng Lãnh Hạo Nguyệt nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy, nha đầu kia là ta nhặt ở trên đường, xấu muốn chết...”

Ánh mắt Long Ngâm cũng thủy chung rơi vào trên người Nhạc Du Du, chỉ là, hần cũng đoán không ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Không quan hệ, bản vương lại không sợ dọa.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng hơi quỵến rũ, nàng nếu không phải là Nhạc Du Du, hần không phải mang họ Lãnh.

“Nộn đây không phải là ép buộc sao?” Nhạc Du Du có điểm âm thầm kêu khổ, nàng tuy rằng tin Lãnh Hạo Nguyệt, thế nhưng, cũng không thể không lo lắng, dù sao bộ dạng của mình bây giờ cách trước kia quá xa, nàng vẫn có chút lo lắng.

“Bởi vì người cùng vương phi của bản vương mấy tháng trước mất tích thực sự rất giống, vì thế...”

“Oa, đồ đệ a, người cũng đừng làm ta sợ a, vương phi của người xấu như vậy?” Vô ưu lại bỗng nhiên kêu lớn lên.

“Xấu đẹp ở trong mắt của ta đều như nhau, máu chó là tâm.” Ánh mắt của Lãnh Hạo Nguyệt thủy chung không rời đi Nhạc Du Du, “Cho dù vương phi của ta thực sự trở nên vô cùng thâm hiểm, ta cũng sẽ không đổi ước nguyện ban đầu.” Một câu nói xong là khấn thiết cùng kiên quyết không gì sánh được.

Nhạc Du Du khoe miệng nhin không được ngoéo ... một cái.

Tay của Vô Ưu lặng lẽ ở sau lưng lôi kéo tay áo Nhạc Du Du, ý là đừng đùa.

“Vương gia thật đúng là người si tình a, nộn vương phi nhất định là người hạnh phúc...” Nhạc Du Du đi về phía trước một bước, “Dù sao nộn vương phi

đã mất tích, nếu thật vương gia không chê không bằng liền cưới yem đi.” Nói xong, bỗng nhiên ngẩng đầu lên đến.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được lại càng hoảng sợ, chỉ thấy gương mặt Nhạc Du Du trắng một khối xanh một khối tím một khối, cùng cái bảng pha màu giống nhau, nhưng mà, cặp mắt hạnh sáng trong suốt kia, vẫn làm cho đầu hắn nóng lên, đây chẳng phải là người hắn mong nhớ ngày đêm sao? Ba tháng, hắn cảm thấy tim của mình rốt cuộc lại bắt đầu nhảy lên, chỉ là, trong lòng vẫn là nhìn không được hơi đau xót, nàng mấy tháng này rốt cuộc xảy ra chuyện gì đâu?

Long Ngâm cũng lại càng hoảng sợ, hắn biết nữ nhân đối diện chính là Nhạc Du Du, thế nhưng không biết nàng làm sao lại biến thành bộ dáng này?

Trong lúc nhất thời, mọi người bởi vì khiếp sợ mà lâm vào trầm mặc.

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt trong nháy mắt trầm mặc, tâm không khỏi hơi bắt đầu đi xuống trầm, ánh mắt cũng bắt đầu chậm rãi mờ đi.

Chỉ có Vô Ưu lão nhân một bộ dáng xem nào nhiệt.

Ngay lúc Nhạc Du Du cảm thấy nên xoay người lúc rồi thì Lãnh Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên tiến lên ôm lấy nàng: “Nữ nhân, lại thấy nàng thật tốt...”

Nhạc Du Du thân thể cứng đờ, lập tức cũng không chế không được nữa, lên tiếng khóc rống lên, đem ủy khuất mấy tháng này tựa hồ cũng muốn khóc lên.

Mấy người gặp lại lập tức đứng dậy rút quân về doanh.

“Rốt cuộc không cần lại mang theo người đi, thật tốt quá.” Vô Ưu lão nhân như trút được gánh nặng hướng Nhạc Du Du cười cười.

“Rốt cuộc không cần lại bị người nắm cổ áo bước đi, thật tốt quá.” Nhạc Du Du trắng mắt nhìn Vô Ưu lão nhân liếc mắt một cái.

Lãnh Hạo Nguyệt không khỏi mỉm cười, sau đó dùng sức nắm ở thắt lưng Nhạc Du Du, đá vào bụng ngựa, “Liệt hỏa” lập tức chạy vội lên.

Trở lại quân doanh, Linh Lung biết được Nhạc Du Du đã trở về, nguyên bản trên mặt lạnh lạnh rốt cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong mắt lại phiếm nước quang: “Vương phi...” Thế nhưng, khi nhìn rõ mặt của Nhạc Du Du không khỏi ngây ngẩn cả người, “Chủ tử, người bị làm sao?”

“Đông lạnh, quá mấy ngày sẽ được rồi.” Nhạc Du Du an ủi vỗ vỗ bả vai của nàng, “Mấy ngày nay lo lắng cho người.”

Linh Lung cắn cắn môi, chỉ là lắc đầu, nhưng không nói nữa, mà là lập tức đi chuẩn bị nước nóng cùng thức ăn.

Nhạc Du Du trở về cùng Vô Ưu lão nhân đến, làm cho tất cả mọi người hưng phấn vô cùng. Nhất là Lãnh Hạo Nguyệt, mấy tháng qua chưa từng có biểu tình tươi cười trên mặt.

Nhạc Du Du rốt cuộc cũng biết chính mình mất tích mấy ngày nay, Lãnh Hạo Nguyệt lại giết Bạch Triển Bằng, đội ngũ thắng ép thành Phi Như, mà Lãnh Huyền Nguyệt sau khi Bạch Triển bằng chết đã dùng Lãnh Phi Nguyệt làm thống lĩnh tam quân, lúc này hai quân đối diện ở hai bờ sông sông lãng, mà sông lãng chính là sông lúc trước Nhạc Du Du rơi xuống.

“Ta chính là bị Lãnh Phi Nguyệt bắt cóc đi.” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, sau đó có chút ít cảm khái lắc đầu, “Thế nào lại là hắn?”

“Kỳ thực rất bình thường.” Lãnh Hạo Nguyệt khước miệng nhất câu, “Hắn tuy rằng bình thường biểu hiện rất bình thản, không tranh không cướp, thế nhưng, ánh mắt của hắn lại bán đứng hắn, trong mắt của hắn có nhiều thứ không cam lòng...”

“Thế nhưng, làm sao bây giờ?” Nam Cung Duệ vẫn là không thể nào lạc quan, “Bây giờ, cái làng kia chính là cảnh cáo của hắn, vạn nhất, hắn thực sự bị ép thì làm sao bây giờ?”

“Uh, cái kia làng đột nhiên tất cả mọi người đều lây ôn dịch, chỉ qua ba ngày, làn da tất cả mọi người đều thối rữa, cuối cùng là chết, thế nhưng, khi chúng ta tới, nơi đó liền bỗng nhiên nổi lên một trận hỏa hoạn.” Lãnh Hạo Nguyệt khẽ thở dài, “Cái gì cũng chưa từng lưu lại.”

“Không, ít nhất còn để lại mấy đầu khớp xương.” Vô Ưu lão nhân loát loát râu bạc của hắn, lắc đầu, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một cái bao bố, mở ra, bên trong dĩ nhiên là một khối đầu khớp xương màu đen, “Ta nghiên cứu qua, đây thật là dựa theo phương pháp chăn nuôi độc trùng ghi chép trên 《độc tập》 được người Sở lưu lại...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Giải được

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Dựa theo thuyết pháp của Vô Ưu lão nhân, năm đó, sư phó “Quý kiến sâu” của hấn và Lạc Băng võ công cao cường, hơn nữa y thuật cao minh, độc thuật lợi hại, đã từng để lại một bộ 《sách thuốc》, một bộ 《độc tập》, bên trong đều là sở học suốt đời của hấn, nhất là 《độc tập》kia, đưa độc thuật tập hợp suốt đời của hấn, nghiên cứu chế ra một loại phương pháp chăn nuôi độc trùng, chỉ là, bởi vì giải được thuốc rất khó có được, vì thế, vẫn luôn chưa từng chân chính sử dụng quá.

“Ài, đều là vì sư sở sây a.” Vô Ưu lão nhân thở dài, “Hai năm trước, vì sư phát hiện Phong Tuyết tâm thuật bất chính, đã đem hấn trực xuất khỏi sư môn, lại không nghĩ rằng hấn thế nhưng trộm 《độc tập》của sư tôn các người lưu lại ...”

“Sư phụ ý là, độc trùng này là Phong sư huynh làm ra?” Long Ngâm chân mày cũng nhíu lại. Phong sư huynh này là đệ tử thời gian sư phụ vân du thu nhận, cũng không có chính thức báis sư, vì thế, bọn họ đối với hấn cũng chưa quen thuộc.

“Nhìn đầu khớp xương này nhan sắc hòa khí vị, hấn là.” Vô Ưu gật đầu.

Lạc Băng cũng thở dài: “Năm đó lúc sư phụ lâm chung đã từng căn dặn lần nữa, phải đem 《độc tập》kia tiêu hủy, thế nhưng...” Nói xong, lại hơi lắc đầu, vẻ mặt ảo não.

Lãnh Hạo Nguyệt nhíu mày, đại sư huynh đi Liệt Nhật quốc tìm kiếm độc trùng chăn nuôi, nhưng vẫn không có tin tức, xem ra, tình cảnh này không cho lạc quan đâu.

Thôn này khi có tin tức bị dịch, tuy rằng bị Lãnh Hạo Nguyệt trước tiên phong tỏa, bách tính môn cũng không biết chuyện, thế nhưng, độc trùng tồn tại này, lại để cho tất cả mọi người lâm vào khủng hoảng chưa từng có.

“Sư huynh, hay là, chúng ta có thể thực nghiệm trước một chút giải được này.” Lạc Băng đề nghị.

“Đây cũng là ý kiến hay.” Vô Ưu cũng gật đầu, “Hãy chuẩn bị bất cứ tình huống nào đi.”

Hai người nói làm là làm, lập tức bắt tay vào nghiên cứu chế tạo tội phạm bị áp giải thuốc tới.

“Quá ghê tởm” Nhạc Du Du càng nghĩ càng tức giận, khuôn mặt như băng pha màu kia cũng có vẻ dữ tợn, “Nhìn hấn bình thường người khuông cầu dạng, không nghĩ tới thế nhưng lại như vậy ác độc a.”

“Hấn sẽ không thực sự đem độc trùng tán ra.” Lãnh Hạo Nguyệt vẻ mặt cũng yên lặng.

“Vì sao?” Nhạc Du Du nhất thời không sáng tỏ nhưc đầu.

“Bởi vì bọn họ không có giải được, vạn nhất độc này trùng không bị khống chế tán ra quy mô lớn, vạn nhất truyền đến nơi của bọn họ, như vậy, bọn họ cũng sống không được.” Nam Cung Duệ cho Nhạc Du Du một biểu tình “Người cú bản”, “Hon nữa, dù cho chúng ta ở đây, hấn cũng không có khả năng tán ra quy mô lớn.”

“Thế vừa rồi tại sao lại vậy chứ?” Nhạc Du Du lúc này hoàn toàn là một bộ dáng “Không ngại học hỏi kẻ dưới” tuyệt đối không quan tâm Nam Cung Duệ cười nhạo.

“Đó là bởi vì một khi bị độc trùng cắn bị thương, làn da rất nhanh sẽ thối rữa như vậy, hơn nữa người khỏe mạnh chỉ cần dính vào một chút nước mủ thối rữa, cũng sẽ bị nhiễm, vì thế, nhất định phải hóa thiêu mới có thể triệt để tiêu trừ độc tố.” Nam Cung Duệ nhíu mày, “Hấn nghĩ đến thiên hạ này, thế nhưng, cũng sẽ không muốn không có gì cả toàn đất khô cằn.”

“A.” Nhạc Du Du búng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên một đánh một cái vào đầu Nam Cung Duệ, “Người thật thông minh a? Người nghĩ rằng ta không biết sao? Thế nhưng, người cũng không phải Lãnh Phi Nguyệt, làm sao có thể biết hấn là loại tâm lý biến thái này đâu? Trừ phi...” Nói xong, Nhạc Du Du không có hảo ý nở nụ cười.

“Này, nữ nhân, người sao lại đánh ta?” Nam Cung Duệ là lần đầu tiên bị người ta ở trước mặt nhiều người đập đầu như vậy, thế nhưng, cũng không dám đánh trả trong lòng quần quýt a, “Nói cho rõ đi, trừ phi cái gì?”

“Muốn đánh nhau liền đánh.” Nhạc Du Du rất vô tội chớp chớp ánh mắt, “Trừ phi người biến thái giống hấn...”

“Người...” Nam Cung Duệ chán nản.

Nhưng vào lúc này, Lãnh Phi Nguyệt phái người đưa thư tới, rất rõ ràng tỏ vẻ, nếu như Lãnh Hạo Nguyệt không đầu hàng, như vậy, hấn sẽ làm cho cả U Châu đều biến thành một mảnh than cốc.

“Xem đi? Không đánh sai người đi?” Nhạc Du Du còn một ánh mắt “Người mới ngốc” cấp cho Nam Cung Duệ, “Bất quá đâu? Cái này chứng minh người cũng không biến thái.”

Nam Cung Duệ tức khắc nổi hắc tuyến.

Nhưng vào lúc này, Vô Ưu lão nhân lại bỗng nhiên hét to một tiếng: “Đừng nhúc nhích thứ kia.” Thế nhưng, gắn liền với thời gian đã tới, tay Lãnh Hạo Nguyệt thứ sử thần giao tới mở ra, nghe Vô Ưu lão nhân nói, Lãnh Hạo Nguyệt lập tức ném vào trên bàn, thế nhưng, ngón tay cũng đã bắt đầu xuất hiện cảm giá ma dương.

“Ghê tởm.” Long Ngâm lập tức kịp phản ứng, vừa muốn xuất thủ, thứ thần kia miệng cũng đã phun máu ngã xuống đất bỏ mình, hơn nữa, rất nhanh, thì thể kia đã bắt đầu tím bầm sau đó biến thành đen...

Vô Ưu lão nhân lập tức móc ra một cái bình tím, sau đó ngã một ít bột phấn ở thì trên thì thể kia, rất nhanh, thì thể kia liền hóa thành một bãi nước đen, sau đó chậm rãi xông vào dưới đất, Vô Ưu lão nhân lại sai người che vải lên, lúc này mới thở dài một hơi.

“Tất cả mọi người cách ta xa một chút.” Lãnh Hạo Nguyệt bình tĩnh ban bố mệnh lệnh, hẳn biết, Lãnh Phi Nguyệt là đem nước mũi của người trúng độc về loạn lên ở thư này, sau đó phải từ sĩ qua đây, mục đích chính là vì muốn giết chết mình.

“Trống công (Hạo nhi)...” Nhạc Du Du cùng Long Ngâm cơ hồ là đồng thời muốn đi qua, thế nhưng, lại bị Vô Ưu lão nhân cùng Lạc Băng chặn lại.

“Đều chó làm loạn.” Vô Ưu lão nhân sắc mặt trầm xuống, sau đó ném một viên thuốc cho Lãnh Hạo Nguyệt, “Cái này tuy rằng không phải giải độc, thế nhưng lại có thể tạm thời khắc chế tiến trình làm da người thối rữa, vì sự sẽ mau chóng đem giải độc chế ra.”

Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, sau đó đem dược hoàn nuốt vào, lại hướng về phía mọi người

Nhạc Du Du tâm cũng hơi yên ổn một chút: “Lão đầu, người nhất định có thể cứu hần có được hay không?”

Vô Ưu lão nhân chỉ là ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, nhưng không nói chuyện.

Chế tác giải độc kỳ thực đã đến một bước cuối cùng, chỉ là, theo hồi ức của Vô Ưu lão nhân trong 《độc tập》kia ghi lại giải độc là cần đào tạo một loại sâu khác, cùng độc trùng kia tương khắc, thế nhưng, bọn họ không kịp lại chăn nuôi sâu, chỉ có thể chế tác nước thuốc, chỉ là, điều chỉnh hơn mười thứ phối phương, thuốc nước kia cho vào hắc cốt vẫn không thay đổi gì, màu đen vẫn như cũ, thẳng đến một lần cuối cùng, xương đen kia rốt cuộc cũng biến hóa, nhưng cũng chỉ là biến thành cặn hôi mà thôi, cũng chưa chuyển trắng hoàn toàn.

“Xem ra, là thật phải có máu của ‘Dị nữ’ mới có thể đâu.” Vô Ưu lão nhân cùng Lạc Băng liếc mắt nhìn nhau.

“Dị nữ là cái gì?” Nam Cung Duệ kỳ quái hỏi.

“Sự phụ đã từng giải thích qua, vì sự cũng từng đối với mấy người bọn hần nói qua, thế giới này có thể sẽ tồn tại không gian bất đồng, chúng ta đều nhìn không thấy, thế nhưng, lại cùng lúc tồn tại, dị nữ này, phải là là dị thể chi nữ...”

“Thế nhưng, nàng làm sao có thể sẽ đến đây cùng chúng ta?” Nam Cung Duệ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Bất quá, Vô Ưu lão nhân nói lại làm cho Long Ngâm ánh mắt chuyển hướng về phía Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du biểu hiện sững sốt, sau đó trong lòng thậm chí có điểm nhảy nhót, đi từ từ qua đây, đưa ngón tay vờn: “Lão đầu, có muốn thử một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Phong độ

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Khi Nhạc Du Du nhỏ một giọt máu vào trong thuốc giải, thì đầu khớp xương nguyên bản đang đen hôi lập tức dần chuyển sang trắng, chỉ chốc lát, trở thành màu sắc bình thường của đầu khớp xương.

Vô Ưu lão nhân cùng Lạc Băng nhìn nhau cười, thành công.

Lúc Lãnh Hạo Nguyệt uống xong thuốc nước có lẫn máu của Nhạc Du Du vào, tâm không khỏi hơi đau xót. mặc dù hẳn biết nàng đến từ dị thể, nhưng hần còn chưa muốn dùng máu của nàng để làm cái gì a, độc trùng này một khi tràn lan, thì phải cần bao nhiêu giải độc a? Mà chế tác ra giải độc này, lại phải cần bao nhiêu máu để làm ra a? Thân thể nàng nhỏ như thế, có thể có bao nhiêu máu được đây? Vạn nhất nếu như hết máu mà chết... Hần không dám nghĩ, những ngày không có nàng, hẳn phải sống sót như thế nào? Hần đã từng nghĩ tới nàng có thể hung hãn, có thể hướng hần la hét, có thể bởi vì tức giận mà rời nhà trốn đi, cũng có thể đập bẻ đồng tây, nhưng không muốn nàng sẽ chết, sẽ rời hần đi, cho dù lần này nàng mất tích lâu như vậy, trong lòng của hần luôn có một thanh âm nói cho hần biết, nàng sẽ trở lại, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới nàng sẽ chết...

Nhạc Du Du cũng không biết tâm tư của Lãnh Hạo Nguyệt, trái lại cảm thấy có điểm hưng phấn, ai nói sau khi ra đi có chỗ vô dụng đây? Nàng không phải cũng có thể cứu vớt thế giới sao? Trong nháy mắt, nàng cảm giác mình vĩ đại hơn, có chút cảm giác rất đặc biệt.

Có thể là do hưng phấn quá, Nhạc Du Du không chút để ý, tức khắc liền đánh lên người ở phía trước, đầu ông một chút, không khỏi bùng cái trán lão đảo về sau, lại bị người chặn ngang ôm lấy.

“Nữ nhân, cảm đẹp của ta a... Dù yêu thương nhưng nhớ cũng không cần khí lực lớn như vậy chứ?” Nam Cung Duệ khoa trương bụng cảm của mình, một đôi bóng quang điện lại hướng về phía Nhạc Du Du chớp chớp.

Nhạc Du Du giương mắt, lại bị khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia làm cho càng hoảng sợ, nhất thời đã quên mất làm ra bất kỳ phản ứng nào.

“Làm sao vậy? Có phải bị sắc đẹp của ta hấp dẫn rồi hay không?” Nam Cung Duệ tà mị cười, càng tiến thêm gần.

Nhạc Du Du đầu tiên là quần bách, thế nhưng, rất nhanh lại cũng quyến rũ cười đem mặt tiến tới gần, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Nam Cung Duệ.

Nam Cung Duệ tim đập đã bắt đầu lộ rõ, tuy biết nàng là Tần vương vương phi, thế nhưng, vẫn là nhìn không được muốn muốn tới gần gần chút nữa...

Ngay khi hai người mũi sẽ chạm vào nhau.

“Khóe mắt người, có một khối ghèn thật lớn a...” Nhạc Du Du lại bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, há to miệng, về mặt kinh ngạc, “Vẫn là màu đen...”

Nhất thời, hơi thở ái muội hoàn toàn không có, khuôn mặt tuấn tú của Nam Cung Duệ trong nháy mắt bị nổi đầy hắc tuyến, sau đó khóe miệng bắt đầu co quắp, chân mềm nhũn, nhẹ buông tay, chỉ nghe ồm một tiếng, Nhạc Du Du không phòng bị, đặt mông liền ngồi trên mặt đất.

Nam Cung Duệ sững sờ, tay lập tức vươn ra, nhưng xấu hổ cũng không có kéo nàng vội vàng xoay người, lau khóe mắt một chút, sau đó bỏ chạy, nha, hôm nay thực sự là ném đại nhân.

“NamCung Duệ!” Nhạc Du Du nghe rằng trợn mắt vượt cái mông của mình, “Người nha có chút phong độ nào hay không? Phong độ? Hiểu hay không?”

Nam Cung Duệ nhanh như chớp chạy mất dạng.

Trong lều lớn.

“Tin tức Nhạc Du Du là ‘Dị nữ’ nhất định không thể truyền ra ngoài.” Lãnh Hạo Nguyệt vô cùng nghiêm khắc hạ lệnh, “Nếu như ai dám tiết lộ ra ngoài, trừng phạt nghiêm khắc.” Hắn biết, một khi tin tức để lộ, Liệt Nhật quốc cùng Lãnh Phi Nguyệt nhất định là sẽ tới cướp người.

“Dạ.” Long Ngâm cũng gật đầu nga, “Bất quá, nếu muốn triệt để giải quyết việc này, nhất định phải mau chóng tìm được nơi chăn nuôi độc trùng, triệt để phá hủy những thứ kia...”

Nhưng vào lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, sau đó có thị vệ một thân toàn máu chạy tiến đến.

“Vương, vương gia...” Người nọ thấy Lãnh Hạo Nguyệt, cũng trong nháy mắt nhào tới trên mặt đất thị vệ lập tức tránh ra, thế nhưng, móc từ trong ngực ra một cái đồng tây gì đó, hơi giờ lên.

Long Ngâm là người đầu tiên vọt lên: “A Thái...” Hắn nhận ra người này, chính là một trong bốn thị vệ theo Trình Dật đi đến Liệt Nhật quốc trước, bây giờ, bản thân bị trọng thương trở về, không khỏi giật mình một cái, chẳng lẽ đại sư huynh đã xảy ra chuyện?

Lãnh Hạo Nguyệt cũng bất chấp nghĩ nhiều như vậy, cước bộ vọt tới, từ trong tay A Thái nhận lấy một cái khăn quyen đã bị nhuộm thành màu hồng, triển khai, dĩ nhiên là một địa đồ.

“Độc trùng...” A Thái nói xong hai chữ này, sau đó liền tức khắc ngã xuống bất động.

Vô Ưu lão nhân tiến lên dò xét mạch đập của hắn một chút, sau đó lắc đầu: “Hắn nguyên bản hai ngày trước đã phải chết, chỉ là trong lòng nghĩ tới nhiệm vụ này, lúc này mới cố gắng chống trở về...”

Lãnh Hạo Nguyệt hơi cắn môi một cái, sau đó hướng về phía Long Ngâm nói: “Hậu táng đi.”

Long Ngâm gật đầu, sau đó đem thi thể đi xuống.

Trên khăn quyen kia Trình Dật đã vẽ một địa đồ, đồng thời đánh dấu chỗ vị trí độc trùng, bởi vậy có thể thấy được, Trình Dật nhất định là lúc đang tìm đến độc trùng chăn nuôi thì xảy ra chuyện gì đó, sau đó mới để cho A Thái mang theo địa đồ đột phá vòng vây chạy trở về, mà hắn rất có thể đã bị người bắt lại.

Lúc này Thanh Thanh đang ở trong vương phủ ở U Châu nghịch thảo được, đột nhiên cảm giác được ngực đau xót, không khỏi hét lên một tiếng, một cảm giác không tốt lắm liền bật kêu: “Dật ca ca...”

“Thanh Thanh tiểu thư, làm sao vậy?” Tiểu Hi bên cạnh lại càng hoảng sợ, vội vàng chạy qua đỡ nàng.

“Không có việc gì, chỉ là ngực bỗng nhiên có chút không thoải mái.” Thanh Thanh miễn cưỡng cười, cũng không có đem lo lắng trong lòng nói ra.

“Vậy để nô tỳ đỡ ngài đi vào nghỉ tạm.” Tiểu Hi vừa nghe xong, vội vàng đỡ nàng lên, “Thảo dược này một hồi nô tỳ sẽ giúp ngài thu lại.”

“Cám ơn Tiểu hi.” Thanh Thanh hơi gật đầu, sau đó trở về phòng thề nhưng, lo lắng trong lòng cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Có vị trí của độc trùng, Lãnh Hạo Nguyệt quyết định tự mình đi đến Liệt Nhật quốc, Vô Ưu lão nhân cũng đồng ý, đồng thời muốn đi cùng vừa lúc thanh lý môn hộ.

Thời gian Nhạc Du Du biết Lãnh Hạo Nguyệt muốn đích thân đi đến Liệt Nhật quốc diệt trừ độc trùng, thì cố ý muốn đi theo, lý do là vạn nhất nếu như không cẩn thận ai lại bị cắn bị thương, máu của nàng có thể cứu được người.

Thế là vào lúc ban đêm, sau khi giao mọi việc cho Nam Cung Duệ, nhóm ba người liền lên đường, bọn họ chỉ dẫn theo tứ đại thị vệ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Một chuyến này, Lãnh Hạo Nguyệt thề rằng nhất định phải tiêu diệt được độc trùng này, to lớn hơn là vì sinh mệnh của bách tính, ích kỷ một chút chính là vì hân, hân không hy vọng Nhạc Du Du vì vậy mà phát sinh nguy hiểm.

Theo vị trí đánh dấu trên địa đồ, độc trùng kia được chăn nuôi ở trong khe núi sâu, mà này khe sâu vừa lúc là nơi giao nhau trong núi Bạch Vân giữa Liệt Nhật quốc cùng Băng Diễm, chỉ là, nhìn trên bản đồ thì nơi đó lệ thuộc Liệt Nhật quốc.

Đoàn người một đường đi về phía nam, ngựa chạy không lúc nào ngừng nghỉ, cũng may ngựa này đều là ngựa quý, một ngày có thể đi một nghìn dặm, vì thế, cũng chỉ cần hơn ba ngày đường, liền đạt tới chân núi mây trắng giao giới giữa hai nước.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Chiến mã

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhìn ngọn núi trong mây cao chót vót trước mắt, Nhạc Du Du không khỏi tắc lưỡi: “Chúng ta không phải là phải leo núi chứ?”

“Dựa theo Trình Dật nêu lên, hân là phải đi qua tuyến biên cảnh, tại nơi hàng đơn vị.” Lãnh Hạo Nguyệt chỉ ngón tay về hướng đông, “Có một con đường nhỏ nổi thẳng vào sơn cốc.”

Thế là, vài người liền quay lại đầu ngựa, dọc theo chân núi hướng đông bay nhanh, mới vừa đi không bao xa, “Liệt Hóa” liền ngừng lại, liếc mắt nhìn rừng rậm bên cạnh, bỗng nhiên hai móng trước giơ cao lên, sau đó ngựa mặt lên trời hí dài.

Nhạc Du Du mặc dù ngồi ở trong lòng của Lãnh Hạo Nguyệt, thế nhưng, ngựa này bỗng nhiên dựng lên, cũng dọa nàng bị sốc, vì thế, dựa theo tiếng hí ngựa dài này còn có một thanh âm giọng nữ bén cao.

Liệt Hóa tựa hồ rất bất mãn Nhạc Du Du làm rối, lúc bốn vó đứng vững quay đầu lại hướng nàng hừ mũi nàng hai tiếng.

Trái tim nhỏ nhỏ của Nhạc Du Du liền bị đá kích, cũng không xem chính mình có kinh hồn chưa định rồi hay không, đưa tay ra vỗ đầu Liệt Hóa: “Ngươi có ý gì? Ngươi là bảo mã cũng không thể coi thường người có được hay không? Có bản lĩnh thì ngươi giống như Ferrari a...”

Mọi người hắc tuyến tức khắc nổi lên, Ferrari là cái gì?

Lãnh Hạo Nguyệt nén cười đem Nhạc Du Du lăm vào trong lòng: “Đừng làm rộn, Liệt Hóa là phát hiện có chuyện.”

“A?” Nhạc Du Du sững sốt, sau đó đưa tay ra sờ lông mao của Liệt Hóa, phát hiện tình huống? Ngươi này không phải giống chó cảnh đấy chứ?

Nhưng vào lúc này, trong rừng rậm bên cạnh cũng truyền đến một tiếng ngựa hí.

Nhạc Du Du không khỏi mở to hai mắt nhìn, nguyên lai tình huống là có thật a, không khỏi quay đầu lại nhìn Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt một cái: “Ngươi này không phải gặp phải mối tình đầu rồi chứ?”

Lãnh Hạo Nguyệt không khỏi xì một tiếng nở nụ cười.

Vô Ưu lão nhân khi nghe thấy tiếng ngựa hí trong rừng rậm, đem ngón út đặt ở bên mép, sau đó một tiếng gào thét ra, trong rừng kia lập tức liền chạy ra

một con chiến mã vàng óng ả.

Nhạc Du Du không khỏi cả kinh, nàng nhận ra con ngựa này chính là con ngựa “Thiên Nhật” mà Trình Dật hay ngồi.

Năm đó, Vô Ưu lão nhân này nghe nói nuôi ba con ngựa thất bảo, có người nói mỗi con đều là vạn kim khó cầu, chúng nó khác biệt chính là “Liệt Hỏa” một thân đỏ rực, “Thiên Nhật” một thân vàng óng ánh cùng một thân tuyết trắng “Truy Phong”, không chỉ có thể lực mà sức chịu đựng cũng siêu tốt, còn đặc biệt rất thông minh, về sau hắn liền đưa cho ba môn sinh đặc ý của mình.

Bây giờ, Nhạc Du Du rót cuộc mới tin, mũi của con ngựa này cùng chó cảnh không sai biệt cho lắm.

“Thiên Nhật” nhìn thấy bọn họ, lập tức đã chạy tới dùng đầu cọ cọ vào chân Vô Ưu lão nhân, sau đó hướng về phía “Liệt Hỏa” phì mũi, rồi hí dài một tiếng, liền rụng xoay người đi bất an đi chuyển hai cái chân sau.

“Thiên Nhật biết tin tức của Dật nhi...” Vô Ưu lão nhân vừa nhìn thấy biểu hiện của “Thiên Nhật” lập tức hiểu ra, sau đó ý bảo mọi người đi theo nó.

“Thiên Nhật” tựa hồ biết mọi người tin nó, thế là đầu tàu gương mẫu chạy về phía trước.

Nhạc Du Du có điểm khiếp sợ giống như thần đến, ngựa này là thần thật?

Lãnh Hạo Nguyệt gỡ cái đầu nàng một cái, sau đó phục ở bên tai của nàng: “Ba con ngựa thất bảo của huynh đệ chúng ta, tâm tư của sư phụ giáo dục bọn nó so với chúng ta không ít...”

Nhạc Du Du không sáng tỏ quay đầu lại nhìn hán một cái, lúc trước nàng biết “Liệt Hỏa” cũng từng nghi hoặc, ngựa này thoạt nhìn ngoại trừ phát sáng một chút, tinh thần ở ngoài một chút, thì cùng với các loài ngựa khác không bắt đồng mảy a, làm sao mà đánh giá được đây? Bây giờ mới biết nguyên lai là do Vô Ưu lão nhân chăn nuôi a, cũng khó trách.

Lãnh Hạo Nguyệt biết Nhạc Du Du cũng không có hiểu rõ thực sự, đơn giản nói cho nàng biết bí mật của ngựa này.

Nguyên lai, ngựa này là kết quả mười năm nghiên cứu của Vô Ưu lão nhân, hắn đã dùng mười năm nghiên cứu cấu tạo thân thể của ngựa, máu lưu động cùng kinh lạc, sau đó phát hiện kỳ tích, kết hợp với võ công tuyệt học của nhân loại cùng y học lý luận, đem chân khí đưa vào trong cơ thể ngựa, lại phối hợp với châm cứu... Mọi người đều biết, thời gian người đang học tập võ công, nếu như có thể đã thông toàn kinh mạch toàn thân mà nói, võ công kia sẽ đột nhiên tăng mạnh, ngựa này cũng giống như vậy, vì thế, Vô Ưu lão nhân tàn nhẫn phế đi mười mấy con ngựa, rốt cuộc cũng nắm giữ bí quyết, dùng khí của bản thân đem đã thông toàn bộ kinh mạch trên người ngựa... Sau đó sẽ phối hợp với các loại huấn luyện khác, rốt cuộc, sau mười năm thí nghiệm đã, thành công đem ba con ngựa bình thường đã chế tạo thành bảo mã lương câu nổi bật...

Nhạc Du Du một bên nghe, một bên miệng không ngừng há to, đây cũng quá ly kỳ đi? Không khỏi nhớ lại câu chuyện “Gà trống đẻ trứng”, cái đã thông kinh mạch của ngựa kia có phải chính là “Chiến mã trúng đích chiến đấu mã” hay không?

Chấn động này không thể bảo là không lớn.

Không khỏi liếc mắt nhìn lão đầu râu bạc bên cạnh một cái, cường hãn! Sờ sờ lông mao của Liệt Hỏa, trong cơ thể thậm chí còn có chân khí? Vậy có phải cũng có nội lực hay không? Vạn nhất nếu như ngày nào đó chọc giận nó, hướng về mình phun khẩu khí, phỏng chừng bản thân trực tiếp liền làm vật thể để vận động thôi?

“Lau nước bọt đi.” Lãnh Hạo Nguyệt dờ khóc dờ cười liếc mắt nhìn tay của mình nguyên bản đang nắm ở thắt lưng của Nhạc Du Du đúng vị trí dưới miệng, phía trên kia đang có một dịch thể trong suốt dính như cháo lờ lờ chiếu sáng đầu.

Nhạc Du Du vội vàng ngậm miệng lại, không có ý tứ hướng Lãnh Hạo Nguyệt cười cười, sau đó nắm lấy vạt áo choàng của hắn thoáng cái liền lau đi xuống.

Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng co quắp một chút, nữ nhân này, lại dùng y phục của mình để lau nước bọt đi?

Vừa mới muốn dạy dỗ nàng một chút, mà lúc này, “Thiên Nhật” cũng ngừng lại bên một rừng cây nhỏ dưới chân núi.

Mấy người cũng vội vàng xuống ngựa.

“Lão đầu, trong rừng kia hình như có độc khí.” Nhạc Du Du liếc mắt nhìn rừng cây kia, trong rừng mặc dù không có đường thể nhưng có một chỗ cỏ dại bị dẫm nát một chút, xem ra là có người từ nơi này lên núi.

“Uh, nha đầu, có tiến bộ.” Vô Ưu lão nhân gật gật đầu, sau đó đi tới cánh rừng bên cạnh đi lên nhìn một chút, “Ngựa không thể đi lên, chúng ta chỉ có thể đi bộ lên núi.”

Nhưng vào lúc này, Chu Tước đang phân tán ở bốn phía đề phòng bỗng nhiên thấp giọng nói một câu: “Có người đến.”

Mọi người liếc nhìn nhau, sau đó, Lãnh Hạo Nguyệt một tay ôm lấy Nhạc Du Du, bay lên một cây đại thụ bên cạnh, những người còn lại cũng đều cấp tốc ẩn đi, làm cho Nhạc Du Du bất khả tư nghị chính là, Liệt Hỏa cùng Thiên Nhật kia cũng mang theo mấy con ngựa còn lại cấp tốc chạy vào trong khe núi hơi nghiêng nắp vào.

Mọi người vừa mới giấu kỹ không lâu thì thấy bốn hắc y thị vệ quần đen giống nhau đã đi tới, sau đó ở dưới chân núi nhìn chung quanh một lần, lúc này mới từng người móc khăn che mặt cùng bao tay ra.

“Con mẹ nó, ở nơi thỏ cũng không thềm ở này thật là ngược đãi rồi, cũng không biết khi nào thì mất đầu a.” Trong đó một cái thị vệ vóc dáng cao ráo bất mãn oán giận.

“Đúng vậy, ở liền mấy tháng, thật chịu không nổi.” Một người khác cũng đón ý nói hùa, “Ăn không ăn, uống không uống, con mẹ nó thậm chí ngay cả nữ nhân đều không có...”

“Được rồi, tất cả mọi người đừng oán trách.” Một thị vệ hơi thấp hơn một chút nhìn mọi người liếc mắt một cái, “Nếu để cho công chúa biết, còn không đem tất cả đều nhét sâu vào a?”

Một câu nói làm cho rất cả mọi người sợ hãi đều ngậm miệng, sau đó bắt đầu mang theo mặt nạ cùng bao tay gì đó, cuối cùng chỉ lộ ra đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Thả ta đi

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Trong sơn cốc.

Buổi chiều nắng gắt như lửa, mỗi ngày vào lúc này, Phong Tuyết có cơ hội đi ra hít thở không khí, sau đó đến hồ tắm bên cạnh thạch tắm rửa một chút. Hôm nay, tắm rửa xong Phong Tuyết lại không nóng nảy trở về thạch thất, mà là đi tới một động thạch khác bên cạnh.

Một người nam nhân đang ngồi ở thạch bích, đầu cùng hai tay đều là vô lực buông xuống, không khó nhìn ra, toàn thân của hắn là xụi lơ.

“Đại sư huynh, thật không nghĩ tới, ngươi lại có thể rơi vào trong tay của ta đâu.” Phong Tuyết nhìn Trình Dật, khoe miệng là vẻ nhàn nhạt trào phúng cười.

“Ngươi đã bị trục xuất khỏi sư môn, vì thế...” Trình Dật tốn sức nhắc đầu một chút hơi thờ hờn hờn, “Vì thế ta cũng không phải là đại sư huynh của ngươi.”

“Đúng vậy.” Phong Tuyết không tức giận trái lại nở nụ cười, “Lão nhân kia tuy rằng thu ta đóng cửa làm đệ tử, thế nhưng cả nghi thức cũng không có, người trên giang hồ cơ hồ cũng không biết ta là đồ đệ của Vô Ưu lão nhân đâu...” Nói xong, liếc mắt nhìn Trình Dật, “Cũng đúng, lão đầu cho tới bây giờ cũng không thu ta làm đồ đệ, dạy cái gì cũng đều giấu a...”

“Hừ.” Trình Dật hừ lạnh một tiếng, “Đây còn không phải là bởi vì tâm thuật của ngươi bất chính ư? Còn trách ai?”

“Ha ha...” Phong Tuyết nghe xong trái lại phá lên cười, cười xong, bỗng nhiên một tay nắm lấy cằm của Trình Dật, “Tâm thuật bất chính? Ta chỉ muốn học thêm chút đông tây, chỉ là chơi đùa hai nữ nhân, như vậy gọi là tâm thuật bất chính? Hừ, có tin ta hiện tại có thể bóp chết ngươi hay không?” Nói xong, tay bỗng nhiên lần thứ, sửa bóp cằm đến khắp cổ.

Trình Dật nhất thời bị nghẹn về mặt đến đỏ ửng, cực độ khó chịu, nhưng bởi vì trúng Nhuyễn cốt tán, căn bản cũng không có lực đánh trả.

Một lúc lâu, ngay khi Trình Dật cảm giác mình sẽ hít thở không thông, Phong Tuyết lại bỗng nhiên buông lỏng tay ra, sau đó lại sửa đầu ngón tay, nâng cằm hắn lên: “Nếu lão nhân kia coi trọng các người như vậy, xin hỏi, trong 《độc tập》 này ‘Dị nữ’ là cái gì?”

“Sư phụ chẳng bao giờ đã dạy chúng ta 《độc tập》 gì đó...” Trình Dật nhàn nhạt khoe miệng nhất câu.

“Không có khả năng.” Phong Tuyết bỗng nhiên kêu lớn lên, sau đó từ trong lồng ngực móc ra bản 《độc tập》kia, “Bản đông tây này là bảo bối của hắn, làm sao có thể không dạy cho các người?”

“Tin hay không, tùy ngươi.” Trình Dật hừ lạnh một tiếng, sau đó nhắm mắt không hề nhìn hắn.

“Ngươi...” Phong Tuyết vừa định nâng tay đánh cho hắn một chút, ngoài động bỗng nhiên bay tới một mùi máu tanh nhàn nhạt, sau đó chính là mùi khói nhàn nhạt. Phong Tuyết tâm không khỏi cả kinh, nơi này là tuyệt đối không cho phép có lửa, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Nghĩ tới đây, cũng bất chấp giết Trình Dật, xoay người ra khỏi thạch động.

Nhưng mà, cảnh tượng trước mắt lại làm cho hắn sợ ngây người.

Chỉ thấy thủ vệ lúc này cũng đã chết thảm, mà thạch động nguyên bản dùng để chăn nuôi độc trùng kia, lúc này cũng đang khói đặc cuộn cuộn, mà cái rương hắc vật và chăn nuôi ra tới liệt hỏa băng tằm lại bị người ta cùng nhau ôm vào trong lòng.

Vô Ưu lão nhân đang loát râu mép chờ hân.

Vừa ở dưới chân núi, nhóm Lãnh Hạo Nguyệt vừa đúng lúc gặp bốn thủ vệ, thế là, liền xuất thủ chế trụ bọn họ, đồng thời hỏi một ít tình huống trong sơn cốc, hỏi tiếng lóng vào trong thạch động, sau đó Lãnh Hạo Nguyệt liền lưu lại Chu Tước cùng Huyền Vũ ở dưới chân núi coi chừng tiếp ứng, mang theo Thanh Long, Bạch Hồ chờ người liền vào sơn động.

Lúc này, trùng hợp Phong Tuyết ở trong hồ tắm rửa.

Thế là, bọn họ giải quyết tất cả chướng ngại lúc tới thạch thất, Vô Ưu lão nhân đã xuống lệnh đem băng tằm lấy ra, và đem rương thủy tinh đựng độc trùng kia đập bể, sau đó dùng một cây đuốc đốt lên.

Lúc đi ra bên ngoài, Lãnh Hạo Nguyệt vẫn không yên lòng, lại để cho Thanh Long, Bạch Hồ dùng củi gỗ châm, một đường đi một đường ném, còn đến bốn phía cửa động gần không ít lựu đạn, lúc này mới yên tâm đến.

Căn cứ như lời thủ vệ vừa nói kia, ngày hôm qua đích thực là bắt năm người, nhưng một người bị thương nặng chạy thoát, ba đã chết, liền còn lại một người bây giờ đều ở trong sơn động cực kỳ bí mật, mọi người kết luận, kia phải là Trình Dật, thế là, liền một đường tìm qua đây.

Vừa vặn gặp được Phong Tuyết ra tới.

“Sur, sur phụ?” Phong Tuyết trăm triệu lần không nghĩ tới, lại ở chỗ này gặp phải Vô Ưu lão nhân, nói tâm không sợ hãi là giả.

“Ngươi thật đúng là đồ nhi tốt của vi sư a.” Vô Ưu lão nhân vừa nghe xong, hơi cười, “Bất quá hôm nay, ta cũng muốn thanh lý môn hộ.” Nói xong, áo choàng trên người không gió lại tự động bay lên.

Phong Tuyết biết mình căn bản cũng không phải là đối thủ của Vô Ưu lão nhân, vì thế, dưới chân không tự chủ được lùi lại phía sau, rồi bỗng nhiên một tay vẩy thuốc bột vẩy thừa dịp mọi người bế khí công phu, xoay người vào thạch động, sau đó xốc Trình Dật trên mặt đất lên, lúc này mới lại đi ra.

“Đại sư huynh...” Nhạc Du Du nhìn không được kêu một tiếng.

Trình Dật tựa hồ nghe thấy được thanh âm của nàng, đầu kia hơi nâng nâng, thời gian nhìn thấy mọi người, khóe miệng hơi ngoéo... một cái, sau đó lại không có lực thống đầu xuống.

“Thả ta đi, bằng không, ta giết hân.” Phong Tuyết để tay nơi yết hầu của Trình Dật ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Vô Ưu lão nhân.

“Ngươi đi sao?” Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt nửa như ngó lên, Nhạc Du Du biết, đây là điềm báo hân phát hỏa.

“Ta đi không được cũng không sao, có đại sư huynh chôn cùng cũng không sai a.” Phong Tuyết tựa hồ cũng không sợ hãi, trên tay lại tăng thêm lực, Trình Dật đầu đã bị ép buộc giờ lên, chỉ là, cũng không phát ra thanh âm nào.

“Phong nhi, vi sư đã cho ngươi cơ hội.” Vô Ưu lão nhân bỗng nhiên khẽ thở dài, “Là chính ngươi bỏ qua, như vậy, cũng đừng trách vi sư...” Nói xong, tay hơi giờ lên.

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy có một trận gió vô hình trước mặt nhào tới, làm hại ánh mắt của nàng đều không mở ra được, phải giờ tay lên bảo vệ ánh mắt, thế nhưng, khi lần thứ hai nàng mở mắt ra không khỏi kinh ngạc há to miệng.

Không phát hiện ra lão nhân kia là ra tay thế nào, mà lúc này, Phong Tuyết đã hấp hối ngã trên mặt đất, mà Trình Dật đã được Thanh Long vác ở tại trên vai.

Quá cường hân.

“Sur phụ...” Phong Tuyết hướng về Vô Ưu lão nhân đưa tay ra, “Thực sự, thật sự có ‘Dị nữ’ sao?”

Vô Ưu lão nhân nhìn Phong Tuyết một lúc lâu, mới hơi gật đầu một cái, sau đó đi tới, nắm tay Nhạc Du Du lên tại trong rương thủy tinh nhẹ nhàng một cái, Nhạc Du Du chỉ cảm thấy đầu ngón tay đau xót, sau đó thì có máu đi ra, vừa lúc rơi vào mép cái rương rồi chậm rãi chảy vào trong rương, băng tằm kia vừa mới đang ghé vào trên vách rương nghỉ ngơi, chỉ thấy băng tằm kia gặp phải máu đỏ, bỗng nhiên tựa như tỉnh ngủ giữa đầu hắc mồm, phát ra tiếng kêu cùng loại “Tê tê”, cùng lúc đó, toàn thân băng tằm phát ra một ánh sáng, cả người giống như thổi khí cầu trong nháy mắt bành trướng thành mấy lần, sau một khắc đồng hồ lại từ từ khôi phục nguyên trạng, chỉ bất quá, thân thể kia nguyên lai màu trắng trong suốt, lại biến thành sắc hồng trong suốt...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Liệt hỏa băng tằm

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

*Đây là chương cuối mình post trong ngày hôm nay. Mình dự định sẽ post hết nhưng nếu post hết e là mọi người bị bội thực. Bắt đầu từ mai mình sẽ post 1 ngày 3 chương

Nhìn liệt hỏa băng tằm biến hóa trong rương, làm cho tất cả mọi người nhìn không được nổi rộng ánh mắt cùng miệng ra. Nhất là Nhạc Du Du, lẳng lẳng nhìn không để ý đến ngón tay mình đang chảy máu, đều quên phản ứng.

Vẫn là Lãnh Hạo Nguyệt phản ứng đầu tiên, một tay lôi Nhạc Du Du qua đây, cầm một góc vạt áo băng bó cho nàng.

Phong Tuyết cũng bị biến hóa của băng tằm làm cho chấn kinh rồi, không nghĩ tới, hần kiếp này còn có thể thấy băng tằm biến sắc, không khỏi ngửa mặt lên trời phá lên cười, nhưng mà cười cười bỗng nhiên một ngụm máu tươi phun ra, tuy rằng ánh mắt vẫn tròn trĩnh, nhưng cũng đã khí tuyệt bỏ mình.

Vô Ưu khẽ thở dài, qua nhật bản 《độc tập》roi trên mặt đất kia lên, liếc mắt nhìn, rốt cuộc hai tay hợp lại, thời gian hai tay cách xa ra thì, quyền sách nguyên bản đang lặn lặn kia, lại bỗng nhiên liền biến thành bột phấn, rồi rơi xuống đất, một trận gió nhẹ thổi tới, liền phiêu tán không còn thấy bóng dáng tằm hơi.

Mãi cho đến ra khỏi núi cốc, Nhạc Du Du còn đang đối với cái ngón tay đang bó như bánh trưng của mình sờ ra, nàng sống đã hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ cũng không phát hiện ra máu của mình lợi hại như vậy? Nàng thậm chí ngay cả “Máu Gấu mèo” đều không phải mà chỉ là nhóm máu O bình thường nhất a...

Bởi vì Trình Dật trúng nhuyễn cốt tán, không thể cười ngửa, tất nhiên cũng không thể chạy đi. đành phải trở lại trong lãnh thổ của Băng Diễm, tìm một cái thôn nhỏ gần đây, tìm nơi ngủ trọ.

Nhạc Du Du đã không còn nhìn ngón tay của mình, mà sửa lại nhìn tằm cung trong rương thủy tinh, biến sắc kia chỉ ở bên trong có vẻ phá lệ chói lọi. Nhạc Du Du nhướng mày, bỗng nhiên liếc mắt nhìn Chu Tước cách đó không xa, khóe miệng câu dẫn.

Nhạc Du Du kỳ thực vẫn luôn cho rằng Trình Dật cùng Long Ngâm là thị vệ của Lãnh Hạo Nguyệt, thẳng đến lúc khai chiến về sau, nàng mới biết không phải là như vậy, Lãnh Hạo Nguyệt có tứ đại thiếp thân thị vệ khác, hơn nữa, thời gian nàng nhìn thấy Thanh Long, Bạch Hổ mới biết lúc trước mình rời nhà ra đi, nguyên lai hần vẫn luôn phái người bảo vệ mình, là mình không để ý dụng ý, tự cho là đứng bỏ rơi Thanh Long, Bạch Hổ, kết quả là bị người ta trời lại...

Tựa hồ có chút nghĩ xa, Nhạc Du Du vội vàng vỗ cái trán của mình, sau đó cười hi hi hướng phía Chu Tước đi tới, trong tứ đại thị vệ này thì Chu Tước là một nữ tử.

Chu Tước cảm nhận được Nhạc Du Du tới gần, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện vương phi đối diện nàng cười âm hiểm không gì sánh được..., trong lòng không khỏi một trận sợ hãi.

“Tiểu Tước Tước.” Nhạc Du Du cười híp mắt liền đi tới.

Mọi người cơ hồ đều cảm thấy một trận rét run.

“Vương phi.” Chu Tước toàn thân nổi lên một tầng da gà, chỉ là tố chất tâm lý tương đối tốt, trên mặt biểu tình gì cũng không có, chỉ là hơi khom người, “Có gì phân phó?”

“Không có gì phân phó.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, “Chính là muốn mượn ít đồ dùng của ngươi một chút.”

“Thỉnh vương phi phân phó.” Chu Tước khom người như trước, trong lòng lại oán thầm, “Mượn đồng tây thì mượn đồng tây đi, sao lại gọi buồn nôn như vậy? Tiểu Tước Tước...” Toàn thân không khỏi giật mình một cái.

“Tiểu Tước Tước thật thông khoái.” Nhạc Du Du không khỏi đưa tay ra cầm tay nàng, “Kỳ thực cũng không có gì, chính là muốn mượn một giọt máu của ngươi dùng một chút.”

Nhạc Du Du vừa dứt lời, chỉ thấy trong tay phải của Chu Tước bỗng nhiên xuất hiện một thanh chùy thủy, sau đó nhẹ nhàng khoát tay, ngón trở tay trái nhất thời có giọt máu giọt xuống tới.

“Uy, làm gì cũng phải chuẩn bị biết không?” Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, nhìn không được liếc mắt, nữ nhân này cũng quá thành thật chứ? Vội vàng đem tay Chu Tước kéo đến tằm cung phía trên, giọt máu đỏ tươi nhỏ tích tích vào trong rương thủy tinh.

Chỉ là, tằm cung ở trong đó thật giống như là không phát hiện ra máu tiên khác nhau, như cũ là ngủ ngủ, ngủ gà ngủ gật ngủ gà ngủ gật, có một giọt máu khác nằm trên lưng tằm cung, nó lại vẫn có thể giống như chó nhỏ, run run thân thể một chút, sau đó chậm rãi bò đi...

“Tại sao có thể như vậy a?” Nhạc Du Du kỳ quái lắm lắm, thậm chí đều quên buông ra tay Chu Tước.

“Uy, nha đầu, ngươi đang làm cái gì?” Lúc này, Vô Ưu lão nhân bỗng nhiên đi đến, thấy Nhạc Du Du cầm tay Chu Tước về phía băng tâm kia đích thân lấy máu, không khỏi kêu to chạy tới, sau đó đẩy Nhạc Du Du ra.

“Ta thử nghiệm một chút mà thôi a.” Nhạc Du Du có điểm chột dạ nhỏ giọng nói thảm một câu.

“Thử nghiệm?” Vô Ưu lão nhân râu mép đều phải vất lên, “Ngươi có biết ngươi thiếu chút nữa phá hủy những bảo bối này hay không a?”

“Không thể nào?” Nhạc Du Du nhủ mảy, “Chẳng qua là cho chúng nó uống chút máu mà thôi a...”

“Mà thôi?” Âm điệu của Vô Ưu lão nhân trong nháy mắt đề cao, sau đó một tay như cây hèo đi tới, “Ngươi có biết băng tâm này rất có cá tính a hay không? Không đúng máu chắc chắn sẽ không uống, nếu như ngươi không cho nó uống, nó sẽ chính mình bế khí hít thở không thông mà chết...”

“A?” Nhạc Du Du trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn, “Đây cũng có nói quá không thể?”

“Thứ này a, sống là bảo, thể nhưng một khi đã chết, trong nháy mắt sẽ hóa thành một bãi nước, vậy thì cái gì đều không phải là...”

A. Nhạc Du Du bắt đầu dĩ nhiên đầu.

Trong lúc nói chuyện, Vô Ưu lão nhân đã nhanh nhẹn đem vài giọt máu của Chu Tước tích trong rương lau đi ra, sau đó lại dùng cái nhíp nhỏ đem liệt hỏa băng tâm đã biến thân kia lấy đi ra, đặt ở một cái rương nhỏ, sau đó hướng về phía tứ đại thị vệ nói: “Bảo vệ cái rương này, sau này ngàn vạn đừng cho nữ nhân này đến gần.” Nói xong xoay người rời đi.

Nhạc Du Du xấu hổ như đầu, hướng Chu Tước nhếch miệng cười: “Không có ý tứ a, Tiểu Tước Tước, lãng phí vài giọt máu của ngươi a.” Sau đó, còn không chờ Chu Tước trả lời liền đuổi theo Vô Ưu lão nhân chạy ra ngoài.

Chỉ để lại tứ đại thị vệ ở trong phòng ngươi xem một chút ta, ta xem một chút ngươi, sau đó tập thể khước miệng chuột rút.

“Lão đầu, có phải chỉ có máu của ta mới có thể làm cho băng tâm này khởi biến hóa hay không?” Nhạc Du Du đi theo phía sau Vô Ưu không ngại học hỏi kẻ dưới.

Vô Ưu lão nhân gật gật đầu.

“Vậy tâm cung này lúc biến thân dùng làm gì a?”

“Muốn biết?” Vô Ưu lão nhân bỗng nhiên liền thần bí nở nụ cười.

Nhạc Du Du lập tức gật đầu như con gà con.

“Nó không chỉ có thể khắc chế được độc trùng, còn có thể giải bách độc.” Vô Ưu lão nhân liếc mắt nhìn vẻ mặt thành thật của Nhạc Du Du, mỉm cười, “Thậm chí còn là có thể khởi từ hồi sinh...” Nói xong, liền đi tới bếp lò trước mặt, phía trên kia chính là một đôn sắc thuốc.

Vô Ưu đem băng tâm kia lấy đi ra, sau đó đem phần đuôi của nó dùng một cây ngân châm đâm rách, trong nháy mắt thì có dịch thể hồng sắc chảy ra, rơi vào trong chén thuốc nhỏ ba bốn giọt, sau đó đem băng tâm kia thu hồi, thả lại vào trong rương.

Nhạc Du Du biết, Trình Dật trúng Nhuyễn cốt tán rất là lợi hại, có thể cho toàn bộ đầu khớp xương của người trong nháy mắt đều mềm, thậm chí ngay cả đầu đều không nâng dậy được, hơn nữa, cho dù có giải độc này, muốn khôi phục cũng phải cần một thời gian tu dưỡng.

Thế nhưng, Trình Dật uống chén thuốc có lẫn vào máu của liệt hỏa băng tâm, chỉ một buổi tối, là có thể xuống giường, tuy rằng nội lực còn chưa khôi phục, thế nhưng cũng đã là bộ dạng người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Thật là không muốn đuổi ngươi đi

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhìn liệt hỏa băng tâm biến hóa trong rương, làm cho tất cả mọi người nhìn không được nói rộng ánh mắt cùng miệng ra. Nhất là Nhạc Du Du, lẳng lẳng nhìn không để ý đến ngón tay mình đang chảy máu, đều quên phản ứng.

Vẫn là Lãnh Hạo Nguyệt phản ứng đầu tiên, một tay lôi Nhạc Du Du qua đây, cầm một góc vạt áo băng bó cho nàng.

Phong Tuyết cũng bị biến hóa của băng tằm làm cho chấn kinh rồi, không nghĩ tới, hắc kiếp này còn có thể thấy băng tằm biến sắc, không khỏi ngửa mặt lên trời phá lên cười, nhưng mà cười cười bỗng nhiên một ngụm máu tươi phun ra, tuy rằng ánh mắt vẫn tròn trĩnh, nhưng cũng đã khí tuyệt bỏ mình.

Vô Ưu khẽ thờ dài, qua nhặt bản 《độc tập》 rơi trên mặt đất kia lên, liếc mắt nhìn, rốt cuộc hai tay hợp lại, thời gian hai tay cách xa ra thì, quyền sách nguyên bản đang lênh lặn kia, lại bỗng nhiên liền biến thành bột phấn, rồi rơi xuống đất, một trận gió nhẹ thổi tới, liền phiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mãi cho đến ra khỏi núi cốc, Nhạc Du Du còn đang đối với cái ngón tay đang bó như bánh trưng của mình dờ ra, nàng sống đã hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ cũng không phát hiện ra máu của mình lợi hại như vậy? Nàng thậm chí ngay cả “Máu Gấu mèo” đều không phải mà chỉ là nhóm máu O bình thường nhất a...

Bởi vì Trình Dật trúng nhuyễn cốt tán, không thể cười ngửa, tất nhiên cũng không thể chạy đi. đành phải trở lại trong lãnh thổ của Băng Diễm, tìm một cái thôn nhỏ gần đây, tìm nơi ngụ trú.

Nhạc Du Du đã không còn nhìn ngón tay của mình, mà sửa lại nhìn tằm cung trong rương thủy tinh, biến sắc kia chỉ ở bên trong có vẻ phá lệ chói lọi. Nhạc Du Du nhướn mày, bỗng nhiên liếc mắt nhìn Chu Tước cách đó không xa, khoe miệng cười dẫn.

Nhạc Du Du kỳ thực vẫn luôn cho rằng Trình Dật cùng Long Ngâm là thị vệ của Lãnh Hạo Nguyệt, thẳng đến lúc khai chiến về sau, nàng mới biết không phải là như vậy, Lãnh Hạo Nguyệt có tứ đại thiếp thân thị vệ khác, hơn nữa, thời gian nàng nhìn thấy Thanh Long, Bạch Hổ mới biết lúc trước mình rời nhà ra đi, nguyên lai hắc vẫn luôn phái người bảo vệ mình, là mình không để ý dụng ý, tự cho là đúng bỏ rơi Thanh Long, Bạch Hổ, kết quả là bị người ta trời lại...

Tựa hồ có chút nghĩ xa, Nhạc Du Du vội vàng vỗ cái trán của mình, sau đó cười hi hi hướng phía Chu Tước đi tới, trong tứ đại thị vệ này thì Chu Tước là một nữ tử.

Chu Tước cảm nhận được Nhạc Du Du tới gần, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện vương phi đối diện nàng cười âm hiểm không gì sánh được..., trong lòng không khỏi một trận sợ hãi.

“Tiểu Tước Tước.” Nhạc Du Du cười híp mắt liền đi tới.

Mọi người cơ hồ đều cảm thấy một trận rét run.

“Vương phi.” Chu Tước toàn thân nổi lên một tầng da gà, chỉ là tố chất tâm lý tương đối tốt, trên mặt biểu tình gì cũng không có, chỉ là hơi khom người, “Có gì phân phó?”

“Không có gì phân phó.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, “Chính là muốn mượn ít đồ dùng của ngươi một chút.”

“Thỉnh vương phi phân phó.” Chu Tước khom người như trước, trong lòng lại oán thầm, “Mượn đông tây thì mượn đông tây đi, sao lại gọi buồn nôn như vậy? Tiểu Tước Tước...” Toàn thân không khỏi giật mình một cái.

“Tiểu Tước Tước thật thông khoái.” Nhạc Du Du không khỏi đưa tay ra cầm tay nàng, “Kỳ thực cũng không có gì, chính là muốn mượn một giọt máu của ngươi dùng một chút.”

Nhạc Du Du vừa dứt lời, chỉ thấy trong tay phải của Chu Tước bỗng nhiên xuất hiện một thanh chùy thủy, sau đó nhẹ nhàng khoát tay, ngón trở tay trái nhất thời có giọt máu giọt xuống tới.

“Uy, làm gì cũng phải chuẩn bị biết không?” Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, nhìn không được liếc mắt, nữ nhân này cũng quá thành thật chứ? Vội vàng đem tay Chu Tước kéo đến tằm cung phía trên, giọt máu đỏ tươi nhỏ tích tích vào trong rương thủy tinh.

Chỉ là, tằm cung ở trong đó thật giống như là không phát hiện ra máu tiên khác nhau, như cũ là ngủ ngủ, ngủ gà ngủ gật ngủ gà ngủ gật, có một giọt máu khác nằm trên lưng tằm cung, nó lại vẫn có thể giống như chó nhỏ, run run thân thể một chút, sau đó chậm rãi bò đi...

“Tại sao có thể như vậy a?” Nhạc Du Du kỳ quái lắm lắm, thậm chí đều quên buông ra tay Chu Tước.

“Uy, nha đầu, ngươi đang làm cái gì?” Lúc này, Vô Ưu lão nhân bỗng nhiên đi đến, thấy Nhạc Du Du cầm tay Chu Tước về phía băng tằm kia đích thân lấy máu, không khỏi kêu to chạy tới, sau đó đẩy Nhạc Du Du ra.

“Ta thử nghiệm một chút mà thôi a.” Nhạc Du Du có điểm chột dạ nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Thử nghiệm?” Vô Ưu lão nhân râu mép đều phải vất lên, “Ngươi có biết ngươi thiếu chút nữa phá hủy những bảo bối này hay không a?”

“Không thể nào?” Nhạc Du Du nhú mày, “Chẳng qua là cho chúng nó uống chút máu mà thôi a...”

“Mà thôi?” Âm điệu của Vô Ưu lão nhân trong nháy mắt đề cao, sau đó một tay như cây hòe đi tới, “Ngươi có biết băng tằm này rất có cá tính a hay không? Không đúng máu chắc chắn sẽ không uống, nếu như ngươi không cho nó uống, nó sẽ chính mình bế khí hít thở không thông mà chết...”

“A?” Nhạc Du Du trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn, “Đây cũng có nói quá không thể?”

“Thứ này a, sống là bảo, thế nhưng một khi đã chết, trong nháy mắt sẽ hóa thành một bãi nước, vậy thì cái gì đều không phải là...”

A. Nhạc Du Du bắt đầu dĩ nhiên đầu.

Trong lúc nói chuyện, Vô Ưu lão nhân đã nhanh nhẹn đem vài giọt máu của Chu Tước tích trong rương lau đi ra, sau đó lại dùng cái nhíp nhỏ đem liệt hỏa băng tằm đã biến thân kia lấy đi ra, đặt ở một cái rương nhỏ, sau đó hướng về phía tứ đại thị vệ nói: “Bảo vệ cái rương này, sau này ngàn vạn đừng cho nữ nhân này đến gần.” Nói xong xoay người rời đi.

Nhạc Du Du xấu hổ như đầu, hướng Chu Tước nhếch miệng cười: “Không có ý tứ a, Tiểu Tước Tước, lãng phí vài giọt máu của người a.” Sau đó, còn không chờ Chu Tước trả lời liền đuổi theo Vô Ưu lão nhân chạy ra ngoài.

Chỉ để lại tứ đại thị vệ ở trong phòng người xem một chút ta, ta xem một chút người, sau đó tập thể khỏe miệng chuột rút.

“Lão đầu, có phải chỉ có máu của ta mới có thể làm cho băng tằm này khởi biến hóa hay không?” Nhạc Du Du đi theo phía sau Vô Ưu không ngại học hỏi kẻ dưới.

Vô Ưu lão nhân gật đầu.

“Vậy tằm cùng này lúc biến thân dùng làm gì a?”

“Muốn biết?” Vô Ưu lão nhân bỗng nhiên liền thần bí nở nụ cười.

Nhạc Du Du lập tức gật đầu như con gà con.

“Nó không chỉ có thể khắc chế được độc trùng, còn có thể giải bách độc.” Vô Ưu lão nhân liếc mắt nhìn về mặt thành thật của Nhạc Du Du, mỉm cười, “Thậm chí còn là có thể khởi từ hồi sinh...” Nói xong, liền đi tới bếp lò trước mặt, phía trên kia chính là một đôn sắc thuốc.

Vô Ưu đem băng tằm kia lấy đi ra, sau đó đem phần đuôi của nó dùng một cây ngân châm đâm rách, trong nháy mắt thì có dịch thể hồng sắc chảy ra, rơi vào trong chén thuốc nhỏ ba bốn giọt, sau đó đem băng tằm kia thu hồi, thả lại vào trong rương.

Nhạc Du Du biết, Trình Dật trúng Nhuyễn cốt tán rất là lợi hại, có thể cho toàn bộ đầu khớp xương của người trong nháy mắt đều mềm, thậm chí ngay cả đầu đều không nâng dậy được, hơn nữa, cho dù có giải độc này, muốn khôi phục cũng phải cần một thời gian tu dưỡng.

Thế nhưng, Trình Dật uống chén thuốc có lẫn vào máu của liệt hỏa băng tằm, chỉ một buổi tối, là có thể xuống giường, tuy rằng nội lực còn chưa khôi phục, thế nhưng cũng đã là bộ dạng người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Thân tử người

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Tiếng kêu của Nam Cung Lan Lan lại đổi lấy mấy nam nhân điên cuồng cười to.

“Hét lên, tiểu nữ nhân còn muốn thân mật đây? Bất quá, Hoa Hồ Điệp không có, hoa thiêu thân hoa chuẩn chuẩn có muốn hay không...”

“Đúng vậy a, vẫn là tính toán dùng ít sức đi, một hồi ca ca làm đau người thì hãy lại gọi đi...”

Chỉ là lời kia tựa hồ còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên liền thay đổi âm điệu, sau đó là không có thanh âm.

Nam Cung Lan Lan nhắm mắt lại đợi nửa ngày, tựa hồ cũng không có người tới chạm vào nàng, không khỏi kỳ quái mở mắt ra nhìn, chỉ thấy ba người vừa rồi còn rất to mồm kiêu ngạo lúc này đều há hốc mồm không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, nếu không có ánh mắt còn sẽ bị cho rằng pho tượng, hiển nhiên là bị người ta điểm huyết đạo.

Nam Cung Lan Lan vội vàng nhảy sang một bên, lúc này mới phát hiện, Hoa Hồ Điệp đang đứng ở cách đó không xa, trong tay còn thưởng thức một cục đá nhỏ nhỏ.

“Hoa Hồ Điệp, ta biết người sẽ không bỏ lại ta một mình...” Nam Cung Lan Lan lập tức nở nụ cười, sau đó chạy tới kéo kéo tay áo của hắn.

“Ta chỉ là bỗng nhiên nghe thấy có người kêu tên của ta mà thôi.” Hoa Hồ Diệp hơi buông cặp mắt hoa đào kia xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Ta cũng không thích người khác vũ nhục ta, vì thế, mới ra tay...” Nói xong, giương mắt nhìn Nam Cung Lan Lan một chút, “Bây giờ ba người này muốn xử trí như thế nào thì tùy nàng vậy, ta đi...” Nói xong, cực kỳ bất đắc dĩ chậm rãi xoay người, sau đó, từng bước một tựa hồ đi rất trầm trọng.

Có gió thổi làm nổi lên áo choàng màu đỏ của hắn thể nhưng lại làm cho tầm lưng kia thoát nhìn cảm giác thêm mấy phần thê lương.

Nam Cung Lan Lan không nghĩ tới Hoa Hồ Diệp sẽ có thái độ như vậy, ủy khuất nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra: “Hoa Hồ Diệp, ngươi nếu như dám đi, ta, ta liền...”

“Thế nào?” Hoa Hồ Diệp quay đầu lại, trong mắt đã không che dấu được ý cười.

“Ta liền...” Nam Cung Lan Lan liếc mắt nhìn ba nam nhân bên cạnh, “Ta liền theo chân bọn họ đi, sau đó làm lão bà của bọn họ...”

Nam Cung Lan Lan lời còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy ồm ồm vang ba tiếng, ba nam nhân kia nguyên bản đang đứng trong nháy mắt ngã xuống đất, mỗi trên ngực mỗi người đều cắm một thanh chùy thủ, khoe miệng chậm rãi tràn máu ra, sau đó co quắp một chút, liền xong.

“Ngươi...” Nam Cung Lan Lan nhất thời không kịp phản ứng, trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

“Bọn họ đều chết hết, xem nàng quay lại làm lão bà của ai?” Hoa Hồ Diệp trong nháy mắt đi tới trước mắt Nam Cung Lan Lan, một tay nắm ở eo thon nhỏ của nàng, một đôi mắt hoa đào thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, giống như điện lực tốc hành hai vạn vôn.

Nam Cung Lan Lan trong nháy mắt ứng đỏ, trái tim nhỏ thành thích nhảy dựng lên, nhưng vẫn đang quệt mồm nói: “Ngươi quản ta? Dù sao ngươi đã muốn đi...” Nói xong, thông minh mắt xuống, tránh được ánh mắt sáng quắc của Hoa Hồ Diệp.

“Không phải nàng để cho ta đi sao?” Hoa Hồ Diệp nói xong cực kỳ ủy khuất.

“Ta...” Nam Cung Lan Lan nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

“Kỳ thực ta biết, trong lòng nàng vẫn không buông Hạo ca ca của nàng, vì thế, ta cũng không muốn quá miễn cưỡng nàng...” Hoa Hồ Diệp giọng điệu bắt đầu chua, “Tự mình đa tình, rất thống khổ...”

“Ngươi còn dám nói, trong lòng ngươi cũng không có người khác?” Nam Cung Lan Lan nhìn không được liếc mắt, “Đừng cho là ta không nhìn ra, ngươi kỳ thực vẫn luôn thích Du Du tỷ.”

“Này, nàng đừng nói mò a.” Hoa Hồ Diệp có bao nhiêu điểm lo lắng bất túc.

“Ta có nói mò sao?” Ánh mắt Nam Cung Lan Lan mờ đi, “Ta không phải đồ ngốc, ngươi mỗi lần thấy nhìn thấy Du Du tỷ, ánh mắt đều không giống với... Lần trước còn lo lắng cho nàng mà hiểu lầm ta...” Nói xong, miệng lại cong lên.

“Này, nàng đừng như vậy có được hay không?” Hoa Hồ Diệp nhất thời có điểm luống cuống, “Có thể ta trước đây từng có loại tình cảm này, thế nhưng từ khi gặp nàng, chỗ này của ta chỉ có mình nàng.” Nói xong, kéo tay nhỏ bé của Nam Cung Lan Lan đặt ở trước ngực của mình, “Hơn nữa, trong lòng nàng không phải vẫn chỉ có Hạo ca ca của nàng sao?”

“Hừ.” Nam Cung Lan Lan dỗi bần rút tay trở về.

“Chúng ta huê nhau có được hay không?” Hoa Hồ Diệp hi hi cười.

Nam Cung Lan Lan cúi đầu không nói lời nào.

“Nàng nếu không để ý ta, vậy ta, ta đi a...” Hoa Hồ Diệp nói, làm bộ muốn đi.

“Này, ngươi...” Nam Cung Lan Lan quả nhiên rút lui, lập tức tiến lên kéo hắn, lại bị Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên xoay người lại ôm vào lòng, không khỏi lập tức đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Kỳ thực, kỳ thực ta không còn nghĩ thích Hạo ca ca như vậy...”

“Thật vậy chẳng?” Hoa Hồ Diệp trong mắt nhất thời nhấp nháy một mảnh tinh quang, “Vậy ý của nàng là có phải hay không...”

“Ta không có ý gì.” Nam Cung Lan Lan lập tức ngừng đầu phủ định suy nghĩ của Hoa Hồ Diệp, lúc đang chống lại ánh mắt của hắn không khỏi lập tức lại cúi thấp đầu xuống.

“Thực sự?” Hoa Hồ Diệp cười chính là cáo già, không khỏi đưa tay lên nâng cằm của Nam Cung Lan Lan, khoe miệng là không che dấu được ý cười, “Nàng biết ta muốn nói cái gì sao?”

“Ta...” Nam Cung Lan Lan hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Hoa Hồ Diệp nhìn người trong lòng vẻ mặt quán quýt, đầy mặt then thưng bỗng nhiên lại cảm thấy yết hầu căng thẳng, một cổ khô nóng cảm chậm rãi tràn ngập ra, nhìn không được cúi đầu hôn lên hai cánh hoa hồng nhạt kia.

Nam Cung Lan Lan bị Hoa Hồ Diệp lăm ở tại trước người, bỗng nhiên cũng cảm giác được thân thể của hắn biến hóa, trong lòng không khỏi khẩn trương lên, thế nhưng, lúc thấy khuôn mặt tuấn tú kia rũ xuống, bỗng nhiên liền giờ trò đùa dai nở nụ cười, chân bó dùng sức ở giẫm lên bàn chân của Hoa Hồ Diệp.

Hoa Hồ Diệp không khỏi bị đau sừng sốt, hắn không nghĩ tới cô gái nhỏ sẽ ra tay như thế.

Liền thừa dịp này, Nam Cung Lan Lan trong nháy mắt thoát khỏi giam cầm của Hoa Hồ Diệp, nhảy ra thật xa, sau đó đặc ý trợn mắt: “Đây là trừng phạt nho nhỏ của ngươi, ai bảo ngươi đùa bỡn ta?”

Hoa Hồ Diệp về mặt quần quýt, muốn tìm bắt mẫn a, đành phải ôm chân khoa trương kêu lớn lên: “Đau quá nha...”

Ha ha... Nam Cung Lan Lan nhìn không được phá lên cười.

“Này, nàng rất tàn nhẫn a, chân ta đã tàn rồi.” Hoa Hồ Diệp đáng thương hướng Nam Cung Lan Lan vờn tay, “Đỡ một tay a.”

“Đừng cho là ta không biết, ngươi đang giả vờ.” Nam Cung Lan Lan lại lắc đầu.

“Thực sự rất đau nha.” Hoa Hồ Diệp tiếp tục mặt nhăn.

“Vậy làm sao bây giờ?” Nam Cung Lan Lan quả nhiên rút lui.

“Thân một chút sẽ không đau.” Hoa Hồ Diệp về mặt cười gian.

“Hừ, muốn chết?” Nam Cung Lan Lan căn bản là không hơn chạy rất xa chống nạnh hướng Hoa Hồ Diệp quẹo rũ cười, “Muốn hôn ta? Vậy bắt được ta thì hãy nói...” Nói xong, hướng hắn làm cái mặt quỷ, sau đó xoay người bỏ chạy.

Hoa Hồ Diệp nhìn bóng lưng đi xa kia, không khỏi tàn bạo cầm nắm tay, sau đó kêu lớn lên: “Tiểu nha đầu, để cho ta bắt được nàng nhất định thân thiết đến chết, sau đó cho nàng ba ngày ba đêm không xuống được khỏi giường...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Ôn dịch hoành hành

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Uy hiếp của Độc trùng rốt cuộc cũng được giải quyết, Trình Dật cũng thoát khỏi nguy hiểm, mọi người rốt cuộc cũng thở dài một hơi, thế nhưng, cũng không có nghĩa là tiếp theo sẽ thuận buồm xuôi gió. Lãnh Phi Nguyệt kia cũng không phải là Lãnh Huyền Nguyệt, tâm cơ của hắn quá mức thâm trầm, không phải là người dễ đối phó. Hơn nữa, Phi Nhạn từ thành Phi Nhữ truyền đến tin tức, Lãnh Phi Nguyệt không chỉ có dụng độc đem tất cả mọi người trong cung khống chế được, còn không từ thủ đoạn chen ép triều thần phản đối trong triều, thậm chí ngay cả Lãnh Huyền Nguyệt cũng đã ở trong tay hắn...

Tin tức này tuy rằng không đến mức làm cho Lãnh Hạo Nguyệt bị ảnh hưởng, thế nhưng, trong lòng vẫn là cực kỳ khó chịu, mặc dù đối với những huynh đệ tỷ muội trong cung kia, hắn không có cảm tình gì, nhưng cũng không muốn bọn họ mất đi tính mạng như vậy.

Nhạc Du Du đối với quyết đấu của hai người bọn họ, trong tâm vẫn tồn tại bài xích, ở trong lòng của nàng, Lãnh Huyền Nguyệt kia mới là người tội ác tày trời, lại cảm thấy Lãnh Phi Nguyệt chính là nam tử giống như gió tựa như vân, nam tử như vậy không nên cùng tàn bạo ở một chỗ, chỉ là, nàng cũng hiểu rõ, gió này có thể là gió nhẹ cũng có thể là cơn lốc, vân có thể là kẹo đường giống như mây trắng, cũng rất có thể là mây đen đông ngịt.

Mà Lãnh Phi Nguyệt, hiển nhiên là từ lúc ban đầu gió nhẹ biến thành cơn lốc, từ đám mây trắng chuyển thành mây đen như mực.

Rời đi khoảng sáu, bảy ngày, chờ đoàn người của Lãnh Hạo Nguyệt trở về quân doanh, cảnh tượng trước lại làm cho bọn họ kinh hãi.

Hoa thành không ít thôn trấn thế nhưng lại đồng thời xuất hiện ôn dịch kỳ quái, chỉ cần bị nhiễm người sẽ sốt cao không lùi, sau đó sẽ miệng nôn chôn thào mất nước mà chết. Tuy rằng Nam Cung Duệ cùng Lạc Băng đã áp dụng mọi cách, thế nhưng, mấy ngày qua không ngừng xuất hiện tử vong làm cho mọi người luống cuống.

Họa vô đơn chí chính là, trong dân chúng bắt đầu xuất hiện không ít lời đồn, nói Lãnh Hạo Nguyệt bản thân đã là yêu nghiệt chuyển thế, sự hiện hữu của hắn sẽ làm cho mọi người chịu khổ tai họa bất ngờ, tỷ như ôn dịch chính là ví dụ tốt nhất, vì sao chỉ có khu Tấn vương thống trị mới có ôn dịch đâu?

Tin tức này lúc đầu mọi người còn không tin, thế nhưng truyền đi xa hơn cũng làm mọi người tâm bất đầu dao động, làm gì có người nào tóc đỏ? Làm gì

có người nào ngu dại, thế nhưng trong một đêm lại thành bình thường? Vì sao bờ sông Lăng bên kia lại không có ôn dịch phát sinh?

Chậm rãi, thậm chí trong quân cũng bắt đầu có đồn đãi như vậy.

Tuy rằng lời đồn đãi đối với quân đội của Lãnh Hạo Nguyệt Tần vương ảnh hưởng không lớn, thế nhưng, dù sao trong quân đội cũng còn có quân đội của thiếu tử Bình Nam vương, ý chí của bọn họ cũng không được kiên cường như quân đội của Tần vương.

Ngay khi bọn họ trở về, có một bộ phận binh lính thậm chí đều lây ôn dịch, bắt đầu xuất hiện bệnh trạng sốt cao.

Quân tâm rời rạc lúc hai quân đối chọi là điều cấm kỵ lớn nhất.

Lạc Băng tuy rằng dùng giải được lúc trước chế ra không chế ôn dịch tràn lan, thế nhưng, cũng không thể trừ tận gốc.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội.” Vô Ưu lão nhân nhưng khoát khoát tay, “Ta đã kiểm tra binh lính trúng độc kia, giải được trước của chúng ta tuy rằng không thể trừ tận gốc, thế nhưng, nếu có cái này, liền không quan hệ.” Nói xong, hướng về phía Thanh Long, Bạch Hồ vẫy tay.

Thanh Long, Bạch Hồ vội vàng đem cái rương thủy tinh kia chờ tới.

“Liệt hỏa băng tâm?” Lạc Băng vừa nhìn xong trông mất đều thiếu chút nữa trừng đi ra.

“Tiểu tử Phong Tuyết kia chăn nuôi độc trùng đồng thời cũng nuôi sống chín mươi chín đường băng tâm này, vậy cũng cho hắn lúc trước tạo nghiệt một cơ hội bù đắp đi.” Vô Ưu lão nhân loét loét râu mép.

Vô Ưu lão nhân đem băng tâm lúc trước thay Trình Dật giải độc lấy ra, sau đó bỏ vào cái bát tô giải được mà Lạc Băng nghiên cứu chế ra, đồng thời lại tăng thêm kỷ vị thuốc tài, lúc này mới đem thuốc nước lọc ra, sai người cho những binh lính trúng độc uống, mỗi người nửa chén trà.

Ở khoảng chừng một canh giờ sau, những binh lính được dùng qua thuốc đều giảm sốt, được hiệu nổi lên tác dụng.

Có giải được này, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Vô Ưu giản lược tính toán một chút, một băng tâm khoảng chừng có thể giải cứu ba đến năm người trái phải, như vậy toàn bộ băng tâm này có thể giải cứu ba đến năm mươi vạn người, chỉ là, muốn cho bách đường băng tâm gần đây biến thân, cần một lượng máu đối với Nhạc Du Du mà nói thế nhưng không ít a.

“Nhìn thủ pháp chế độc này, rất giống là...” Vô Ưu chân mày nhướng lên, không ngừng loét râu mép, “Kỳ thực cũng không nên a, bốn năm trước, nàng không phải đã táng thân hòa hải sao?”

“Sư huynh nói là, Nhện Độc?” Lạc Băng chân mày cũng nhíu lại.

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày cũng nhíu lại, bốn năm trước, vì Nhện Độc hành sự quá mức thủ đoạn độc ác, hắn đã từng đối với nàng hạ Âm Nguyệt lệnh truy sát, cuối cùng bởi vì danh môn chính phái liên hợp thất cổ, mà táng thân hòa hải, bây giờ làm sao có thể lại xuất hiện?

“Khả năng duy nhất chính là, lúc trước đại hỏa cũng không có làm nàng chết cháy.” Vô Ưu lão nhân hơi gật gù đầu.

“Vậy nếu như tìm được Nhện Độc, thì lời đồn này không phải tự sụp đổ?” Long Ngâm hơi trầm ngâm một chút.

“Đích thực là như vậy, nhưng nàng chắc chắn sẽ không lấy người thật xuất hiện.” Trình Dật trầm ngâm một chút, “Rất khả năng đại hỏa đã phá hủy về ngoài của nàng, vì thế, muốn tìm nàng, phòng chừng rất khó.”

“Thế nhưng, có một người khẳng định biết.” Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng ngoéo... một cái.

Mọi người liếc nhìn nhau, trong lòng cũng đều hiểu Nhện Độc này đã vì Lãnh Phi Nguyệt mà bán mạng.

Lãnh Hạo Nguyệt không hy vọng mọi người gặp chuyện không may, càng không hi vọng Nhạc Du Du sẽ gặp chuyện không may, thế là lập tức phân phó đi xuống, Trình Dật mang theo một đội nhân mã chuyên môn phụ trách giải độc cùng trấn an bách tính nhiễm độc, mà Long Ngâm thì trọng điểm phụ trách bảo vệ khu vực chưa nhiễm độc... Đến khi hần hần tra được đầu nguồn độc này thì thôi.

Nhạc Du Du ngoại trừ cống hiến một chút máu để cho liệt hỏa băng tâm biến thân, thì Lãnh Hạo Nguyệt để nàng nghỉ ngơi thật tốt, thế nhưng, đối mặt với biến cố bất thành linh cùng lời đồn đại, nàng làm sao có thể an tâm đâu? Nàng càng muốn có thể giúp Lãnh Hạo Nguyệt một tay.

Thế nhưng, nàng rốt cuộc có thể làm cái gì đấy? Vô công? Sẽ không. Y thuật? Không tinh. Độc thuật? Giống nhau. Càng muốn giúp nhưng lại càng cảm thấy uể oải.

Buồn chán lật tới lật lui hà bao, từ bên trong bỗng nhiên rơi ra một khối ngọc bội.

Nhạc Du Du thuận tay cầm lên, dĩ nhiên là thời gian ban đầu ở thành U Châu thành Lãnh Phi Nguyệt đưa cho nàng khối kia. Lúc trước lời hắn ôn nhu chân thành nói tựa hồ còn đang bên tai, thế nhưng bây giờ cảnh còn người mất. Nhạc Du Du không khỏi cười lạnh một tiếng, nguyên lai, khi đó, hắn cũng đã định đoạt được tất cả...

Chỉ là, Nhạc Du Du nghĩ không ra đó là chiến tranh thì chiến tranh, tại sao phải dụng độc, tại sao muốn làm cho nhiều bách tính vô tội cứ như vậy mặc danh kỳ diệu mất đi tính mạng đây? Nắm ngọc bội trong tay, Nhạc Du Du thoáng cái đứng lên, có khối ngọc bội này, nàng có thể tự do đi vào quân doanh của đối phương, vì thế, nàng quyết định muốn đi trông thấy Lãnh Phi Nguyệt, có thể khuyên bảo làm cho hấn buông tha thủ đoạn hèn hạ dùng độc này? Dù sao nhân tâm đều là ruột thịt lớn lên a.

Đương nhiên, nếu như khuyên bảo không thành công, Nhạc Du Du cũng đã chuẩn bị đưa quân doanh của hấn oanh tạc chỗ gà không tha. Nói làm là làm, tìm đến hơn mười trái lựu đạn đặt ở tại trên lưng, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Nường

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du còn chưa đi đến được cửa lớn, đã bị Linh Lung cản lại, từ lúc Nhạc Du Du trở về lần này, Linh Lung đối với nàng phá lệ để bụng, cơ hồ một tác cũng không rời a, rất sợ có sơ xuất gì gì đó, bây giờ, vương gia lại hạ lệnh, đây là thời kỳ rất quan trọng, nàng phải chăm sóc vương phi thật tốt, nàng trung thành với cương vị công tác vạn nhất không thể để sự kiện mất tích phát sinh.

Nhạc Du Du biết Linh Lung là quan tâm đến mình, cũng biết Lãnh Hạo Nguyệt làm như vậy là không muốn mình gặp chuyện không may, thế nhưng nàng cũng không muốn chờ đợi như vậy mà không làm được gì, nếu máu của nàng có thể cứu vớt được sinh linh, thì nàng cũng không thể không làm cái gì phải không?

Nhạc Du Du vừa nhìn Linh Lung không để cho mình đi ra ngoài, đã nghĩ có thể nói để nàng cùng mình đi, thế là liền lôi kéo Linh Lung ngồi xuống, đem ý nghĩ của chính mình hết thảy nói cho nàng.

“Không thể.” Linh Lung lại kiên quyết lắc đầu, “Như vậy quá nguy hiểm, Duệ vương sẽ không dễ dàng bị tác động như vậy.”

“Không thử một chút làm sao biết không thể?” Nhạc Du Du nhú mày, “Vạn nhất thành công, không phải có thể miễn đi rất nhiều phiền phức không đáng có? Mọi người ở trên chiến trường chân ướt chân ráo là tốt rồi...”

“Thế nhưng...”

“Đừng thế nhưng.” Nhạc Du Du không muốn nghe nàng dong dài, khoát tay chặn lại cắt đứt lời của nàng, “Kết luận một điểm, ngươi có đi hay là không?”

“Việc này vẫn là phải thông báo cho vương gia thật tốt.” Linh Lung cố chấp không muốn làm cho Nhạc Du Du mạo hiểm, “Sinh mệnh của nô tỳ thì không cần quan tâm, thế nhưng, vạn nhất vương phi có cái gì không hay xảy ra mà nói, vương gia phải làm sao bây giờ?”

“Nếu như vậy, quên đi.” Nhạc Du Du vừa nhìn Linh Lung thực sự nói không thông, cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài, sau đó đứng dậy trở về thời gian Linh Lung cũng thả lỏng cảnh giác, bỗng nhiên xoay người lại phát một ít bột trong tay.

Không hề phòng bị Linh Lung cứ như vậy mềm ngã xuống.

“Xin lỗi nha, Linh Lung.” Nhạc Du Du ngồi xổm người xuống áy náy cười cười, “Ta biết ngươi cùng tướng công cũng muốn tốt cho ta, thế nhưng, ta cũng muốn vì tướng công làm chút chuyện, hơn nữa ta đã quyết định thì sẽ không thay đổi.” Nói xong, cầm một bình nhỏ đi ra, “Đây là máu của ta, làm phiền ngươi giao cho sự phụ bọn họ, chuẩn bị bất cứ tình huống nào đi.” Nói xong, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Linh Lung lo lắng suông đáng tiếc cái gì cũng không làm được, nhuyển gân tãn này không chỉ làm cho nàng toàn thân vô lực thậm chí làm cho nàng nói chuyện đều khó khăn.

Nhạc Du Du len lén ra khỏi lều lớn, sau đó né tránh binh lính tuần doanh, lạng lẹ ra khỏi quân doanh, trốn ở sau một thân cây quay đầu lại liếc mắt nhìn, không có gì bất thường, cũng tạm thời chưa có người nào phát hiện ra mình mất tích, lúc này mới âm thầm thở dài một hơi, triển khai khinh công nhanh như chớp chạy mất dạng.

Thanh Long vốn là đang dò xét thế nhưng trong lúc vô ý quay đầu lại, lại phát hiện vương phi lén lút chạy ra ngoài, trong lòng không khỏi sinh nghi, vốn định ngăn lại, nhưng bởi vì cách quá xa, đành phải khai báo hộ vệ bên cạnh một chút, sau đó cấp tốc đi theo.

Nhạc Du Du triển khai khinh công một đường cuộn cuộn, tuy nói công lực không được tốt lắm, thế nhưng so với bình thường chạy mau hơn.

Sau khi Lãnh Hạo Nguyệt biết Nhạc Du Du một mình chạy ra ngoài, thì nàng đã cách xa quán doanh, trên đường đến trước quán doanh của Lãnh Phi Nguyệt.

Lúc này Nhạc Du Du, trên mặt đông lạnh tuy rằng đã phai nhạt rất nhiều, thế nhưng, nhìn qua vẫn là loang lổ bác bác có điểm dọa người. Nàng lúc này, nhìn từ phía sau vóc người yếu điệu tuyệt đối có thể hấp dẫn thiên quân vạn mã, thế nhưng thời gian mọi người hút nước bọt chạy đến phía trước bắt chân như nhũn ra, gương mặt đó tuyệt đối có thể dọa lui trăm vạn hùng binh. Vì thế, dọc theo đường đi đến gặp không ít phiền phức.

Nhạc Du Du tuy rằng không quan tâm đến người khác đánh giá hình dạng mình như thế nào, nhưng lúc dọa khốc hai tiểu hài tử, tự ái của nàng vẫn là bị đã kích nghiêm trọng, đành phải lấy khăn che mặt.

Đi đến nửa ngày không sai biệt lắm, ngay lúc mặt trời chiều ngã về tây, Nhạc Du Du cảm thấy vừa mệt lại vừa lạnh vừa đói, phía trước hợp thời xuất hiện một ngôi làng, cửa thôn chính là một quán trà.

Quán trà này là của một đôi vợ chồng già, hình dạng nhìn qua rất trung hậu thành thật, lúc này, người ở bên trong cũng không nhiều lắm.

“Cô nương, mau tới đây ngồi sưởi ấm đi.” Lão bản nương vừa thấy Nhạc Du Du đi đến, vội vàng nhiệt tình chào hỏi.

Nhạc Du Du gật gù đầu, tìm nơi dựa gần lò sưởi nhất ngồi xuống, muốn uống một chén trà nóng lớn, sau đó lại muốn hai bánh bao, bởi vì nơi này cũng không có đĩa nhỏ, nên nàng vừa đưa lưng về phía cửa phòng, đơn giản đem mặt nạ gạt ra, sau đó không coi ai ra gì ăn.

Trong bụng có thức ăn, trên người cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

“Trong lúc rối loạn này, cô nương sao lại dám một mình đi ra a?” Lão bản nương qua đây lấy nước, có điểm lo lắng nhìn Nhạc Du Du.

“Không có biện pháp, chiến tranh đánh, cùng người nhà thất tán.” Nhạc Du Du thở dài, “Ta đi đến nơi đối diện tìm người thân thích nương tựa.” Sau đó mỉm cười, chỉ chỉ mặt mình, “Cái dạng này của ta, cũng sẽ không có người chú ý.”

Lão bản nương lúc này mới đánh giá cẩn thận Nhạc Du Du một chút, nhìn không được cũng nở nụ cười.

Đúng lúc này, một tiểu nam hài toàn thân bẩn thỉu, nhìn qua không sai biệt lắm khoảng ba bốn tuổi từ từ qua đây, thẳng lăng lăng nhìn Nhạc Du Du, bất quá, xác thực mà nói hẳn là nhìn bánh bao trong tay nàng.

“Tiểu tử, không phải vừa mới cho ngươi một cái bánh bao sao?” Lão bản nương thấy tiểu nam hài bắt đầu dĩ vãng, “Mau tránh ra đi, làm khách nhân hoảng sợ...”

Nhạc Du Du kỳ quái liếc mắt nhìn nam hài, phát hiện hẳn tuy rằng trên mặt bẩn thỉu, thế nhưng cặp mắt kia lại chiếu sáng đen, không khỏi liếc mắt nhìn lão bản nương: “Đứa nhỏ nhà ngươi?” Nếu quả thật chính là đứa nhỏ của lão bản nương, thì đây cũng quá ngược đời rồi đúng chứ?

“Cô nương nói đùa, ngươi xem ta đây bao nhiêu tuổi rồi, đâu có thể có đứa nhỏ nhỏ như vậy a?” Lão bản nương vừa nghe xong lại thở dài, “Đứa nhỏ này là tới đây ăn xin, đã hai ngày nay, hỏi hẳn cái gì cũng không nói, chúng ta đây cũng là miễn cưỡng sống tạm, vô lực thu dưỡng hẳn, bình thường cũng có thể cho hẳn ít bánh màn thầu hay bánh bao còn lại gì gì đó, đừng chết đói liền cảm tạ trời đất...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong, tình thương của mẹ lại bắt đầu tràn lan.

“Cho ngươi.” Nhạc Du Du đưa bánh bao trong tay cho tiểu nam hài.

Tiểu nam hài có điểm không dám tin tưởng nhìn Nhạc Du Du, tựa hồ không nghĩ nàng sẽ cho hẳn ăn, tay nâng nâng, lại không dám lấy.

“Cầm đi.” Nhạc Du Du đem bánh bao nhét vào trong tay của hắn, sau đó hướng hắn cười cười.

Tiểu nam hài rốt cuộc chống cự không được dụ hoặc của bánh bao, ngậm lớn ăn, còn kém điểm nghẹn chết.

“Chậm một chút.” Nhạc Du Du đau lòng vỗ vỗ lưng nhỏ của hắn, thậm chí ngay cả chút thịt cũng không có... Vội vàng lại hướng lão bản nương lấy hai cái bánh bao cùng một chén trà nóng, đặt ở trước mặt tiểu nam hài, “Trước uống một ngụm trà, nơi này có đủ chưa, không đủ lại gọi tiếp.”

Tiểu nam hài lại bỗng nhiên đình chỉ nhấm nuốt, sau đó gương mặt sáng nhe nhô đen kịt, nhìn Nhạc Du Du, hướng nàng nhếch miệng cười: “Nương!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 164: Bánh bao nhà được họa

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Tiểu nam hài nói xong làm cho Nhạc Du Du thộn mặt ra, tuy rằng nàng không phải là tiểu nữ sinh gì, tuy rằng nàng thành thân cũng có tướng công, thế nhưng, lại không nghĩ tới thoáng cái lại có nhi tử lớn như vậy a?

Lão bản kia nghe tiếng mẹ của đứa nhỏ mà nàng cho rằng là người cầm đầu, lại không nghĩ rằng, há miệng nói ra, là có thể làm người yếu lòng đến vậy. Người biết thì cho là nàng Nhạc Du Du ái tâm cảm động tiểu hài này, không biết thì cho rằng có thể nàng có hành vi không bị kiềm chế ở bên ngoài làm chuyện không tốt, bây giờ người ta rốt cuộc đã tìm tới cửa đầu?

Thường thường hiểu lầm chính là chỗ này mà sinh ra a!

Thế nhưng, nghĩ cũng chỉ là nghĩ, đối mặt với tiểu hài tử vô tội, nàng Nhạc Du Du còn không cách nào phát hỏa, thế là, cực lực lộ ra một cái mỉm cười ôn nhu: “Tiểu bằng hữu, từ ‘Nương’ này cũng không thể kêu loạn nha.”

Tiểu hài tử chớp chớp ánh mắt, sau đó nhìn bánh bao trong tay một chút: “Tên khất cái gia gia nói, sau khi hấn chết, nếu ai có thể cho ta ăn bánh bao, người đó chính là cha mẹ ta...” Nói xong, ủy khuất cúi đầu, gia gia đều đã chết nhiều ngày như vậy, hấn lần đầu tiên có người cho hấn bánh bao ăn, còn là một nữ nhân, vậy nhất định là mẹ.

Nhạc Du Du vừa nghe xong, không khỏi dờ khóc dờ cười, cảm tình đều là do bánh bao gây họa a.

“Thế nhưng, người cũng không thể tùy tiện kêu người khác là nương a.” Nhạc Du Du tiếp tục hướng dẫn từng bước, “Như vậy, nương của người sẽ rất thương tâm”

“Ta không có nương.” Tiểu nam hài hút hút mũi.

“Vậy cha người đâu?”

“Ta cũng không có cha.” Tiểu nam hài giương mắt nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, “Ta là tên khất cái mà gia gia nhặt trong ngôi miếu đồ nát...”

Trong lòng Nhạc Du Du không hiểu có cảm giác gì, phát giác nàng từ khi đi tới nơi Băng Diễm quốc này, cùng đứa nhỏ đặc biệt có duyên, đầu tiên là Lãnh Hạo Nguyệt “Sáu tuổi”, về sau là Lãnh Minh Nguyệt chín tuổi, hiện tại lại nhớ tới tiểu bất điểm trực tiếp kêu nàng là nương...

“Người mấy tuổi?”

“Bốn tuổi.”

“Cái kia...” Nhạc Du Du thực sự không biết nên cự tuyệt yêu cầu của búp bê bốn tuổi như thế nào, ở hiện đại mà nói, tuổi tác này hấn là còn phải đang bú sữa mẹ, còn cần cha mẹ ôm, thế nhưng, tên tiểu tử này ngay cả thức ăn đều ăn không đủ no, “Cái kia ta còn có việc, ta để bạc ở chỗ này, nếu như người đói hãy hỏi lão bản nướng bánh bao ăn là tốt rồi...” Nói xong vội vàng đứng dậy, sau đó đưa cho lão bản nướng hơn hai lượng bạc, để lại phí thức ăn cho tiểu nam hài, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nàng thực sự không dám nhìn ánh mắt hồn nhiên của đứa trẻ kia.

Thế nhưng, còn chưa có chạy được xa, phía sau liền truyền đến thanh âm ‘Ai hét’, hiển nhiên là có người ngã sắp xuống, Nhạc Du Du vội vàng quay đầu lại, lại thấy tiểu nam hài đang từ trên mặt đất bò dậy, sau đó sợ hãi nhìn Nhạc Du Du, tay tựa hồ cũng đau giống như đầu, thế nhưng, hấn cũng không kêu đau, còn đưa mu bàn tay ra phía sau, liền cẩn thận cẩn thận nhìn nàng như vậy.

Nhạc Du Du tâm kết lại đứng lên, nàng không đánh lòn, nàng muốn nhận nuôi tên tiểu tử này, thế nhưng, lần này nàng phải đi đến quân doanh địch đàm phán, làm không tốt là phải toi mạng...

Muốn làm bộ không phát hiện, thế nhưng, xoay người lại, bước chân thế nào cũng không đi được

“Mà thôi.” Suy nghĩ một hồi lâu, Nhạc Du Du rốt cuộc vẫn phải đi tới trước mặt tiểu nam hài, ngồi xổm xuống, “Người thực sự muốn đi theo ta?”

Tiểu nam hài gật gật đầu.

“Ta cái dạng này người không sợ hãi?” Nhạc Du Du chỉ chỉ mặt mình.

Tiểu nam hài lắc đầu: “Trên người của người có mùi vị của nương...”

“Mùi vị của nương?” Nhạc Du Du sững sốt, lập tức cúi đầu ngửi ngửi trên người của mình, ngoại trừ có mùi thuốc không khác, “Đây là mùi vị gì?”

“Chính là mùi vị trên người của nương.” Tiểu nam hài lộ ra đáng tươi cười hồn nhiên

Thế là, Nhạc Du Du liền làm việc nghĩa không được chùn bước thu lưu tên tiểu tử này, dù sao hiện nay đây cũng là tiểu bằng hữu đầu tiên không sợ hãi khuôn mặt này của nàng, khả năng cái này kêu là duyên phận đi.

“Vậy người nói cho ta biết người tên là gì?”

“Ta không tên.” Tiểu nam hài lắc đầu, “Trước đây tên khát cái gia gia cũng gọi ta tiểu khát nhi.”

“Nha.” Nhạc Du Du suy nghĩ một chút, “Tên này không tốt, nếu muốn đi theo ta, vậy ta sẽ cho người một cái tên, gọi là cục cưng đi.” Đứa con kia không cha không mẹ trong tay? Đã có duyên, như vậy nàng sẽ đối xử tử tế với hắn.

“Nói như vậy, người nguyện ý thu lưu ta?” Tiểu nam hài vừa nghe, trong mắt nhất thời sáng lên, “Người nguyện ý làm mẹ ta?” Sau đó còn không chờ Nhạc Du Du trả lời đâu, liền đưa tay ra hai tay bần ôm lấy cổ Nhạc Du Du, “Thật tốt quá, ta có tên, ta cũng có mẹ...”

Nhạc Du Du hắc tuyến tức khắc nổi lên: “Tuy rằng ta chưa chấp người, thế nhưng, có thể đừng kêu ta là mẹ hay không?”

“Tốt nương.” Tiểu nam hài rất nghiêm túc gật đầu.

Nhạc Du Du bị thúc dục, cuối cùng quyết định, nương liền nương đi, coi như sớm luyện tập. Chỉ là có đứa con trai này, vốn là muốn đi suốt đêm Nhạc Du Du đành phải trở lại quán trà, tá túc một đêm.

Lão bản nương kia nguyên bản đã thu bạc của Nhạc Du Du, vì thế, cũng không chịu lấy tiền tá túc, còn đem gian phòng của mình đi ra, sau đó nàng cùng bạn nhỏ đi vào sương phòng.

Nhạc Du Du làm cho cục cưng tắm rửa sạch bằng nước nóng, không nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản bản thủ kia tẩy sạch lại đẹp thần kỳ như thế, không khó dự kiến sau này lớn lên hẳn là cũng có thể xếp vào hàng yêu nghiệt, hơn nữa, không biết vì sao, Nhạc Du Du lại cảm thấy hắn và Lãnh Hạo Nguyệt có vài phần tương tự như vậy, nhất là ánh mắt...

“Nương...” Cục cưng nhìn Nhạc Du Du xuất thần, không khỏi dùng tay nhỏ bé ở trước mắt của nàng bải liểu bải, “Người làm sao vậy?”

“Nha.” Nhạc Du Du hoàn hồn, tự giấu cười cười, giữa người và người lớn lên tương tự chính là rất nhiều... Thế là, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, “Nương là không nghĩ tới nguyên lai cục cưng lớn lên xinh đẹp như vậy.”

“Nương có phải sẽ thích cục cưng hay không?” Tiểu gia hỏa vờ mặt chờ mong nhìn Nhạc Du Du.

“Đương nhiên rồi.” Nhạc Du Du cười cười, “Nương thích nhất cục cưng.”

“Cục cưng cũng thích nương.” Tiểu gia hỏa nói ngắc đầu ở trên má Nhạc Du Du ba một chút.

Nhạc Du Du sững sốt, trong lòng lại nhất thời bị cảm động tràn đầy, loại cảm giác này thực sự rất kỳ diệu.

Tẩy sạch dơ bẩn, Nhạc Du Du đem cục cưng ôm tới trên giường, cũng đang nhìn thấy trên thân thể nho nhỏ kia hiện lên đầy vết thương do giá rét, trong lòng lại khó chịu muốn chết.

Đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, thật không biết hắn làm sao sống được trong hoàn cảnh rối loạn cộng thêm trời giá rét đông lạnh mà sống đến bây giờ...

“Nương, tại sao người khóc?” Cục cưng đưa tay xoa xoa mặt Nhạc Du Du.

“Nương là cao hứng.” Nhạc Du Du cười cười, “Sau này, người chính là con trai ruột của nương, nương sẽ hảo hảo yêu thương người, không bao giờ cho người chịu khổ nữa...”

“Cục cưng sau này cũng nghe lời của nương thật tốt...” Tiểu gia hỏa cười tiến vào trong lòng Nhạc Du Du, sau đó ngọt ngào ngủ, đây là lần đầu tiên hắn được ngủ thoải mái nhất.

Ngày thứ hai, Nhạc Du Du mang theo quần áo nệm này đổi mới hoàn toàn cho cục cưng lên đường.

“Người không hỏi nương muốn đi đâu sao?” Nhạc Du Du nhìn cục cưng yên tĩnh bị nàng lôi chạy đi, không khỏi tò mò hỏi.

Cục cưng lại lắc đầu: “Chỉ cần cùng nương ở một chỗ, đi nơi nào đều không sao cả.” Trong giọng nói thế nhưng lại giống như một ông già.

Nhạc Du Du không khỏi khóe miệng nhất câu, bất đắc dĩ lắc đầu, đứa nhỏ này, đâu giống như bốn tuổi a?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Người thôn nào

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Sông Lăng, lúc này đang cuộn trào mãnh liệt, nước sông chảy xiết, có thể là bởi vì nguyên nhân mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, ở đây nước quanh năm dâng, chẳng bao giờ kết băng.

Nhạc Du Du đứng xa xa nhìn dòng sông này, thật là có cảm giác thân thiết, dù sao cũng đã cùng nó tiếp xúc thân mật chỉ là nó để lại trên người nàng rất nhiều vết tích, nhưng cũng không có lấy mạng của nàng.

Lúc này trên mặt sông, đường qua sông gần nhất đã bị quân binh lính gác, vì không cho cư dân không ngừng hùng dũng đi qua nơi đối diện làm cho cư dân bên này khủng hoảng quá độ, vì thế, Lãnh Hạo Nguyệt hạ lệnh cấm qua sông. Cũng bởi vì vô pháp qua sông, tòa cầu đá duy nhất kia thoáng cái tụ tập không ít người.

“Tần vương đại nghịch bất đạo, chọc giận thiên thần, lại làm cho chúng ta tức giận trời phạt a...” Trong đó có người đang ở vung tay hô to.

“Đúng vậy, ôn dịch kia nói đến là đến, thật là đáng sợ...” Có người cũng bắt đầu phụ họa.

“Chúng ta không thể lại ở đây mà ngồi chờ chết, thế nhưng Tần vương cũng không làm cho mọi người rời đi, cái này rõ ràng là muốn tất cả mọi người đã chết thôi...”

“Đúng thế đúng thế, hắn là đi ngược lại a, lúc trước, hắn vì nữ nhân không lên ngôi vị hoàng đế, hiện tại lại tới cướp, căn bản là hạng người ngu ngốc...”

“Đã chết người nhiều như vậy, nói không chừng kế tiếp chính là chúng ta...”

“Đúng vậy, thôn chúng ta cơ hồ đã đều chết sạch a, dù sao cũng đều là từ, không bằng làm phản đi...” Một người nam nhân vung tay hô to, “Chúng ta không nên để Tần vương thống trị, chúng ta muốn qua sông...”

Nhạc Du Du nhìn mọi người càng nói càng xúc động phần nộ, chân mày mặt nhăn lên cao, rất nhiều làng cả thôn người đều chết sạch, những thông còn lại chưa phát sinh tình hình bệnh dịch không khẩn trương thì là giả, chỉ là, Nhạc Du Du lại cảm thấy sự tình tựa hồ có chút kỳ hoặc.

Đúng lúc này, một đội binh sĩ chạy tới, cấp tốc đem dân chúng can vây lại.

“Nhìn kia, Tần vương sợ, sợ mọi người biết hành vi của hắn là nghịch thiên, vì thế, muốn tới đuổi tận giết tuyệt...” Không đợi đầu lĩnh binh lính kia nói chuyện, một người nam nhân trong đó vẫn dẫn đầu kêu lớn tiếng lên.

Nhất thời, thôn dân này bắt đầu tao động.

“Yên tĩnh.” Binh lính đi đầu kia tựa hồ đối với phản ứng của thôn dân này rất là đau đầu, thế nhưng lại không thể mạnh bạo chỉ có thể lớn tiếng hét to.

Thế nhưng, tựa hồ phần nộ cùng sợ hãi tới cực điểm thôn dân căn bản là nghe không được người khác khuyên can, bắt đầu tập thể đi đến phía trước, mà những binh lính kia lại không thể làm thương tổn bọn họ, cũng chỉ phải đi theo lui về sau.

Nhạc Du Du nhìn người kia trong đám người sinh động kia, cảm thấy người này sao lại có chuyện, chỉ cần qua làng bị lây ôn dịch cơ hồ sẽ không có vật còn sống, hắn làm sao có thể còn sống tốt như vậy đâu? Vận dụng đại não thông minh ở thế kỷ hai mươi mốt suy nghĩ một chút, có chuyện, khẳng định có vấn đề.

Thế là, bước lên phía trước lôi kéo đầu lĩnh quân đội đang cái vô cùng bất đắc dĩ kia.

Đầu lĩnh kia tựa hồ rất kỳ quái, vẫn còn có người ở phía sau kéo hắn, đang muốn phát tay bỏ qua, trước mắt lại bỗng nhiên xuất hiện một ngọc bài, đó là sở hữu đặc biệt của Tần vương, không khỏi sửng sốt, lập tức liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, vừa định hành lễ, lại bị kéo lại.

“Tìm vài cái bằng đồng đến đây.” Nhạc Du Du phân phó hắn.

Thủ lĩnh kia vội vàng gật đầu, trong quân sẽ không thiếu hai thứ này, chỉ chốc lát liền bày ra ba mặt đồng la qua đây.

“Tìm vài người dùng sức đập cho ta, thẳng đến bọn họ an tĩnh lại mới thôi.” Nhạc Du Du nói với đầu lĩnh kia, sau đó thân thủ kéo cục cung bưng kín lỗ tai, những người này xúc động phần nộ thành như vậy, phỏng chừng dùng kêu thì không được.

Đầu lĩnh kia hội ý, hô hai binh sĩ qua đây, sau đó ba người ba mặt đồng la, liền kinh thiên động địa đập lên. Tiếng đinh tai nhức óc kia, vô cùng bén nhọn, trong nháy mắt liền át thanh âm tức giận của thôn dân, mà bất thành lĩnh tiếng la cũng làm cho mọi người trong nháy mắt yên tĩnh lại, ngơ ngác nhìn nữ nhân che mặt đứng ở chỗ cao, đang từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Nhạc Du Du nhìn mọi người kinh ngạc một chút, lúc này mới ý bảo đầu lĩnh kia có thể đình chỉ, đợi cho tiếng la ngừng, Nhạc Du Du lúc này mới nắm tay cục cung đi từ từ xuống sườn dốc, sau đó đến gần người nọ, ngón tay chỉ một chút vào người lừa dối lợi hại nhất ở trong đám người: “Vị đại ca này, xin hỏi người là người thôn nào đâu?”

Tất cả mọi người không sáng tỏ, không khỏi đều quay đầu nhìn người kia.

“Người là ai? Ta dựa vào cái gì phải trả lời người?” Nam nhân kia tựa hồ rất bất mãn Nhạc Du Du hỏi.

“Muốn người trả lời người phải trả lời, đừng dài cái gì?” Người binh lính đầu lĩnh kia vừa nhìn, hướng về phía hấn trọn mắt.

“Ta, ta là ở sông tiền trang.” nam nhân kia nhìn đầu lĩnh một chút, không sáng tỏ, không biết nữ nhân này lai lịch gì, tại sao muốn hỏi mình.

“Thôn các người bị lây ôn dịch?” Nhạc Du Du nhíu mày.

“Đúng vậy, trong một đêm đều chết sạch.” Nam nhân kia vừa nghe xong lập tức nước mắt một bả nước mũi một bả, “Ta tận mắt nhìn thấy a, quá thảm, mẹ ta liền như vậy không có...”

“Nha.” Nhạc Du Du hơi tròn mắt, sau đó bỗng nhiên lên giọng, “Mẹ người cũng lây? Người thực sự tận mắt nhìn thấy?”

“Đúng vậy.” nam nhân kia tựa hồ cũng không có phát hiện lời của mình có cái gì không thích hợp, còn cực kỳ nghiêm túc gật đầu, vì tăng hiệu quả bi thương, còn dùng sức hút hai cái mũi, “Ta một người thân cũng bị mất...”

“Vậy sao người còn sống?” Nhạc Du Du bỗng nhiên nhíu.

“Ách?” Kia nam nhân tựa hồ không hiểu rõ ý tứ của Nhạc Du Du, kinh ngạc ngẩng đầu.

“Theo ta được biết a, sông tiền trang kia là làng sớm nhất bị nhiễm ôn dịch kia.” Nhạc Du Du nhẹ nhàng sờ sờ cằm của mình, “Hơn nữa, ta còn biết, chỉ cần cái gọi là lây ôn dịch, như vậy chỉ cần mặt đối mặt hô hấp là có thể truyền nhiễm, vì thế, giống như cả con kiến trong thôn kia cũng đều không sống được... Như vậy ta muốn hỏi vị tiên sinh này, mẹ người đều lây, vậy người làm thế nào không bị nhiễm mà sống sót đây?”

“Ta...” nam nhân kia rốt cuộc biết mình trong lúc vô ý đã lời ra, trong nháy mắt chỉ luống cuống, cước bộ cũng không tự chủ được bắt đầu lui lại phía sau.

Mà khi Nhạc Du Du nói tựa hồ nhắc nhở mọi người, đúng vậy, chỉ cần là lây, sẽ không có một có thể còn sống ra thôn, người này thế nào còn sống?

“Ai, đây không phải là Lý Lục sao?” Lúc này, bỗng nhiên trong đám người có người kinh hô một tiếng, “Người không phải ở Lý trang sao? Lúc nào lại đến sông tiền trang đi?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cơ hồ đưa mắt hướng về phía cái nam nhân gọi là Lý Lục kia, chỉ là, lúc này lại tức giận hơn một chút.

“Ta nói cho mọi người, lần này căn bản cũng không phải là ôn dịch gì, mà là, có người hạ độc.” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng, quét mọi người liếc mắt một cái, sau đó một ngón tay chỉ vào Lý Lục, “Kỳ thực độc này chính là hấn hạ.” Sau đó quay đầu nhìn hấn, “Nói, là ai sai người?”

Lời này vừa nói ra, dẫn tới mọi người một mảnh ồ lên.

“Không, người nói bậy, không phải ta...” Lý Lục thực sự sợ hãi, cũng gấp, không ngừng khoát tay, “Người đừng nói oan uổng ta, chẳng qua là có người cho ta một trăm lượng bạc, làm cho ta...”

Chỉ là, lời còn chưa nói hết đâu, chỉ thấy một đạo ngân quang hiện lên, Lý Lục kia bỗng nhiên trọn trường hai mắt ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Công tác tư tưởng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du không nghĩ tới sự tình lại đột nhiên xuất hiện biến hóa như thế, mà những người chung quanh phòng chừng cũng không ngờ, vì thế, nhất thời tất cả ngây ngẩn cả người.

Nhạc Du Du có hơi kinh ngạc lúc này cũng như mảy, cái này rõ ràng là giết người diệt khẩu, trong lòng không khỏi cả kinh, dịch ở trong bóng tối, tựa hồ có chút nguy hiểm a, lập tức gương mặt quét bốn phía một chút, nhưng không có gì dị thường, lúc này mới hơi yên tâm. Lại liếc mắt nhìn thi thể đã khi tuyệt bỏ mình kia, hiển nhiên là ngân châm đã xuyên qua cổ họng của hấn, hơn nữa, chỗ lỗ kim kia hơi biến thành màu đen, hấn là có kịch độc. Đơn giản liền tương kế tựu kế, ở trong lòng đối với Lý Lục nói một tiếng “Đắc tội”, sau đó bỗng nhiên liền kêu lớn lên: “Này, người sao lại vì một trăm lượng bạc mà giết người nhiều như vậy? Giá họa cho Tấn vương xong còn sợ tội tự sát? Quá ghê tởm...” dân chúng này đều rất đơn thuần, nói cho bọn họ là bị người hạ độc, bọn họ cũng không nhất định tin, thế nhưng, chỉ cần tìm được người hạ độc, như vậy, bách tính liền sẽ tin, mà lúc này, sự xuất hiện của Lý

Lục hiển nhiên là vô cùng thích hợp.

Nhạc Du Du nói tựa như đổ thêm dầu vào lửa, thôn dân này rất phẫn nộ rồi, cũng không quân Lý lục kia có phải đã chết hay không, xông lên mà bắt đầu giẫm đạp.

Nhạc Du Du đành phải che ánh mắt của cục cưng, máu tanh như vậy không thích hợp để tiểu hài tử nhìn, chỉ cần có người thế tội như này, mọi người đối với Tần vương dĩ nhiên là không căm thù như vậy, uy tín cũng sẽ trở về.

Đội khi mọi người phát tiết xong, thi thể trên đất kia cũng đã hoàn toàn thay đổi.

“Mọi người kỳ thực hẳn là tin sự thống trị của Tần vương, U Châu phát triển cấp tốc, bách tính cuộc sống giàu có đây đều là hữu mục cộng đồ...” Nhạc Du Du bắt đầu đối với mọi người công tác tư tưởng, “Trận ôn dịch lần này bất quá là gian kế của triều đình mà thôi, hoàng đế tàn bạo bất nhân, sợ hãi Tần vương đoạt quyền, giả họa cho Tần vương, thế nhưng lại lấy bách tính tính mạng làm trò đùa, đây là rất đáng thẹn...”

“Tần vương vẫn luôn quan tâm đến an nguy của bách tính, bây giờ, không chỉ có thần y Lạc Băng, thậm chí còn mời thế ngoại cao nhân Vô Ưu lão nhân qua đây, nghiên cứu chế tạo các loại thuốc, hiện tại, rất nhiều làng bị trúng độc cũng đã được giải...” Nhạc Du Du nói xong là miệng lưỡi lưu loát a, nàng lần đầu tiên cảm thấy nguyên lai cảm giác truyền thụ là như thế, “Tai nạn không đáng sợ, chỉ cần mọi người hãy tự tin, kiên nhẫn nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này, từ xưa đều là tà không áp chính, chỉ cần trong lòng mọi người có chính nghĩa nhất định sẽ ré mây nhìn thấy mặt trời, thắng lợi cuối cùng nhất định là thuộc về của chúng ta...”

Nhạc Du Du cảm giác mình là nhiệt huyết sôi trào a, cuối cùng còn không quên làm một tư thế thắng lợi, tựa hồ mình chính là nữ nhi giang hồ Lưu Hồ Lan.

Thế nhưng.

Nhạc Du Du nói nói đội nửa ngày, cũng không xuất hiện tiếng vỗ tay như nước thủy triều giống như mong muốn, trái lại im ắng, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Nhạc Du Du có điểm xấu hổ đứng thẳng người, mọi người kia đang quái dị nhìn nàng, làm Nhạc Du Du cũng đành phải nhìn bọn họ, trong lúc nhất thời, bầu không khí có điểm quỷ dị.

Cục cưng xem xét nhìn hai bên, mắt to chợt lóe lên một cái, sau đó bỗng nhiên liền quơ hai cái tay nhỏ bé vỗ tay đến: “Nương, người giảng thật tốt quá...” Tuy rằng không thể nào nghe hiểu, thế nhưng, là nương nói, vậy nhất định là tốt.

Sau đó, mọi người hoàn hồn, người thủ lĩnh binh lính kia cũng đi đầu vỗ tay, hẳn biết thân phận của Nhạc Du Du vì thế, rất vượt mong ngửa hiềm nghi. Sau đó bọn lính cũng vỗ tay đến, bởi vì người đi đầu vỗ tay, nên theo cấp trên đi khẳng định không sai được. Cuối cùng, dân chúng này cũng theo vỗ tay tới, bởi vì bọn họ tựa hồ nghe thấy có giải được, vậy cũng tốt, vì thế, vỗ tay đi...

Nhạc Du Du đầu tiên là sửng sốt, sau đó có điểm ngượng ngùng phát tay một cái: “Đầu có đầu có...” Nguyên lai là diễn thuyết của mình quá rung động, những người này mới phản ứng chậm nửa nhịp a...

Đội cho mọi người giải tán đi, Nhạc Du Du mới từ trong say sưa tỉnh táo lại, chỉ là, khi nàng nhìn thấy được người trước mặt, chỉ biết hiện tại muốn qua sông là không có khả năng, vội vàng lôi kéo cục cưng cúi đầu liền đi, nàng cũng không muốn cứ như vậy bị Trình Dật lôi trở lại.

Cách đó không xa trong rừng cây.

Một nam tử thân hắc y đeo mặt nạ đen đứng xa xa nhìn Nhạc Du Du, tuy rằng nàng cũng che mặt, thế nhưng, hẳn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, không khỏi nắm chặt tay, nàng không chết! Lại nhất thời không biết là nên mừng hay là nên bi.

Ở bên cạnh hẳn là người đồng dạng cũng thân hắc y, chỉ là đầu kia còn đeo theo một cái đầu lạp màu đen thật to, sa khăn màu đen vẫn rũ xuống tới ngực, làm cho người ta thấy không rõ mặt, hơn nữa thanh âm kia âm trầm, căn bản là nhận không ra là nam hay nữ: “Như vậy, tựa hồ đối với kế hoạch của chúng ta rất không lợi...”

Nam tử hơi hé mắt.

“Nữ nhân kia hình như rất thú vị.” Ngữ khí người đầu lạp tựa hồ rất là chẳng đáng, “Chỉ là, thú vị không có nghĩa là thích hợp.”

“Ta chỉ đối với nữ nhân của hắn cảm thấy hứng thú...”

Người đội đầu lạp hừ lạnh một tiếng: “Thời gian đem nàng đặt ở dưới thân, đừng quên mục tiêu cuối cùng của ngươi.”

“Yên tâm.” Nam nhân áo đen nhú mày.

Nhạc Du Du ôm cục cưng vội vã rời khỏi bờ sông, lại phát hiện bụng đã kêu rột rột, chỉ là, chung quanh đây tựa hồ cũng không có tiệm cơm.

Nhạc Du Du đành phải mang theo cục cưng trốn vào trong rừng bên cạnh, may mắn lúc sáng sớm đi, mua mấy cái bánh bao tùy thân mang theo, lúc này, vừa vặn lấy ra cùng cục cưng mỗi người một cái ăn.

Đang trong lúc ăn, cục cưng bỗng nhiên đưa tay ra kéo kéo vạt áo Nhạc Du Du: “Nurong...”

Nhạc Du Du quay đầu, thấy cục cưng đang lườm mắt to, thần tình có điểm sợ hãi nhìn về phía trước, vội vàng ngừng đầu, lại thấy một nữ nhân đang cảm theo kiếm qua đây.

Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, vội vàng ôm cục cưng, sau đó thả người nhảy về phía sau, hiểm hiểm tránh thoát một kiếm này. Cũng đồng thời giương tay lên, bánh bao đã bị ăn phân nửa đi ra ngoài. Đối phương vội vàng nghiêng người một cái, bắt quả, bánh bao được vắt qua, thế nhưng canh nước trong bánh bao lại không tránh thoát, vừa lúc gắn lên mặt...

Nhạc Du Du thừa dịp trực bánh xe biến tốc này ôm cục cưng cách xa công kích, lúc này mới phát hiện ám sát mình, không là người khác, mà chính là đại mỹ nhân năm đó, mỗi tình đầu của tướng công, tình nhân Minh Nhu.

“Ngươi âm hồn không tiêu tan à?” Nhạc Du Du thực sự nghĩ không ra, nữ nhân này lại đem sát khí tát trên người mình, còn ba lần bốn lượt đến ám sát.

“Nhạc Du Du.” Minh Nhu hừ lạnh một tiếng, “Ta nói rồi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, càng sẽ không để cho ngươi độc chiếm Hạo...” Mấy ngày nay nếu không phải thân thể mình không tốt, cộng thêm Lãnh Huyền Nguyệt trời chặt, nàng sẽ không chờ tới bây giờ mới đến.

Nhạc Du Du trong lòng tức giận, nữ nhân này thuần túy biến thái, thuần túy trong lòng vụn vặt, thuần túy ở thời kỳ tiền mãn kinh...

Cùng như vậy một người vô si biến thái, Nhạc Du Du thật sự là không muốn lãng phí bất luận nước bọt gì, chỉ là, đối mặt với Minh Nhu điên cuồng, Nhạc Du Du dẫn theo đứa con, tránh né đứng lên có vẻ cố gắng hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Con trai của nàng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Minh Nhu công kích một chiêu rồi lại một chiêu, ánh mắt hung ác độc địa, bộ dáng kia, hận không thể đem Nhạc Du Du mà băm làm nhân thịt.

“Cục cưng, xem ra, hôm nay chúng ta phải gặp nạn, ngươi có sợ không?” Nhạc Du Du ôm tiểu gia hỏa tránh trái tránh phải.

“Không sợ.” Cục cưng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng kiên nghị, “Chỉ cần cùng nurong ở một chỗ, cục cưng sẽ không sợ.”

Tiểu gia hỏa một tiếng nurong, làm cho Minh Nhu trong lòng nhất thời đau xót, nàng cũng đã làm mẹ, chỉ là... Nghĩ tới đây, không khỏi càng hận, dựa vào cái gì mà nàng lại gặp thống khổ như vậy? Nếu như vậy, nàng cũng không cho phép người khác hạnh phúc, nhất là nữ nhân trước mắt.

Cục cưng nói, làm cho Nhạc Du Du trong lòng vô cùng được an ủi, chính vì nhi tử nhất được này, nàng cũng không thể cứ chết ở trong tay Minh Nhu như vậy, thế là vô vô cái miệng nhỏ của hắn: “Cục cưng, ôm chặt a.”

Cục cưng gật gật đầu, sau đó hai cái tay nhỏ bé dùng sức ôm ở cổ Nhạc Du Du, bàn chân nhỏ quặp ở hông của nàng.

Hai tay của Nhạc Du Du đã ôm tới, sau đó trong nháy mắt chuyển động vòng tay kim cương, sổ mai ngân châm hướng về Minh Nhu liền bắn đi ra, con cộp không phát uy, nàng thật sẽ coi mình là Hello Kitty?

Minh Nhu không nghĩ tới Nhạc Du Du lại sẽ dùng ám khí, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, tiếng kêu “Không tốt”, ngay trong nháy mắt liền bay lên trời, cuối cùng là hiểm hiểm tránh khỏi hơn mười mai ngân châm kia, chỉ là, vừa rơi xuống đất, độc phấn của Nhạc Du Du lại đến.

Minh Nhu kinh hãi, chân còn chưa đứng vững đành phải vội vàng bế khí, thả người bay đến giữa không trung, nàng biết độc phấn này không thể so với ngân châm, nếu muốn hoàn toàn tách ra vô sắc bột phấn đang tràn ngập trong không khí, thực sự không phải dễ dàng như vậy, vì thế, nàng lựa chọn bay cao.

Nhạc Du Du thấy một lần chưa trúng liền lần thứ hai lại tiếp nữa.

Có thể là ông trời cũng nhìn không được, cảm thấy nữ nhân Minh Nhu này thật sự là ghê tởm, vì thế, hợp thời liền nổi lên một trận gió nhỏ, mà Nhạc Du Du đang đứng ở trước miệng gió, nàng vừa mở tay ra bột phấn kia liền tự động hướng về phía đối diện Minh Nhu bay đi, khinh công cho dù tốt, cũng không nhanh bằng gió, vì thế, trong nháy mắt liền nghe thấy Minh Nhu tiếng kêu thảm thiết: “Đôi mắt của ta...” Sau đó liền hung hăng ngã rơi xuống.

Nhạc Du Du đóng chặt hai mắt lại, Minh Nhu lục lọi đứng lên, vốn định cho nàng ít kỷ châm để nàng xuống địa ngục là tốt rồi, thế nhưng, nàng là người thiện lương, chuyện giết người vô luận như thế nào đều không làm được, vì thế, ngón tay mấy lần giật giật vòng tay, nhưng thế nào cũng không hạ thủ.

được,

“Quên đi, coi như cho nàng một bài học đi.” Nhạc Du Du âm thầm thở dài, sau đó ôm cục cưng chuẩn bị rời đi.

“Nhạc Du Du.” Minh Nhu lại đứng lên, “Ngươi cho là ngươi thực sự chiếm được Hạo sao?” Ánh mắt tuy rằng rất đau, thế nhưng khóe miệng ôm lấy đắc ý như cũ.

“Có ý gì?” Nhạc Du Du cau mày, nữ nhân này lại muốn đùa giỡn kiểu gì?

“Hừ.” Minh Nhu hừ lạnh một tiếng, “Ta mới là nữ nhân trong lòng Hạo, cũng là nữ nhân đầu tiên của hắn. . .”

Nhạc Du Du không nói chuyện, bởi vì nàng thực sự không biết nên nói cái gì.

“Hơn nữa, biết Lãnh Huyền Nguyệt vì sao đối với ta như thế không?” Minh Nhu cười càn phát ra đắc ý, “Đó là bởi vì hắn đồ kỵ, hắn đồ kỵ ta cùng Hạo đã là phu thê thực sự, đồ kỵ ta vì Hạo mà sinh nhi tử. . .”

Nhạc Du Du đầu không khỏi ong một tiếng, Lãnh Hạo Nguyệt đã nói với nàng, hắn và Minh Nhu là thuần khiết, thế nhưng sao bây giờ lại nói có nhi tử ở đây? Lập tức chân mày cau lại: “Minh Nhu, ta thực sự rất thương hại ngươi, Lãnh Hạo Nguyệt không yêu ngươi, Lãnh Huyền Nguyệt không đợi ngươi, ngươi bỏ chạy đến lấy một lý do thoái thác như thế sao? Không phải là vì gây xích mích quan hệ của ta và tướng công sao?” Nói xong nở nụ cười một chút, “Bất quá, ngươi sai rồi, ta Nhạc Du Du cũng không phải là loại người có ánh mắt thiên cận như thế, ta tin thái độ làm người của Lãnh Hạo Nguyệt, càng tin tác phong của hắn. . . Hơn nữa, mọi việc đều có chứng cứ, các ngươi thật nếu có nhi tử, vậy ngươi dẫn đến để nhận thức cha đi, ta tuyệt đối sẽ coi là con của mình a, tương lai còn có thể cho cùng làm bạn với con ta. . .” Nói xong, ôm cục cưng, đầu cũng sẽ không quay lại, vừa mới đi vài bước, rồi lại nhìn không được quay đầu lại, “Được rồi, ta phải nhắc nhở ngươi a, cũng không nên tùy tiện nhặt cái a mèo a cầu để nhận thức cha a? Ta tìm người giám định, chính là lấy máu để nhận thức người thân.” Nói xong xoay người, “Còn phải nhắc nhở ngươi một điểm, độc kia cần phải tẩy rửa đúng lúc, bằng không, đôi mắt đẹp như thế mà bị mù, thì thật là đáng tiếc. . .” Sau đó triển khai khinh công một đường chạy vội rời đi.

“Nhạc Du Du. . .” Minh Nhu nhìn không được kêu lớn lên, “Đứa nhỏ vừa mới sinh đã bị ném đi. . .” Thế nhưng, Nhạc Du Du cũng đã đi xa, không được nàng đáp lại bất cứ cái gì, không khỏi bi thúc từ đó đến, con trai của nàng a, khi nàng sinh ra chỉ có ba ngày, nhi tử a. . . Thế nhưng ánh mắt đau đớn lại làm cho nàng không thể tiếp tục bị thương, vội vàng xoay người ly khai.

Vẫn núp trong bóng tối Thanh Long không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, vương phi thật đúng là không đơn giản, vào thời khắc nguy cơ, không đợi đã tự mình ra tay nàng thế nhưng lại có thể hóa giải, hơn nữa, lời kia vừa nói xong làm người ta nhìn không được vỗ tay bảo hay, hắn vốn cũng không thích Minh Nhu, trong lòng không khỏi đối với Nhạc Du Du hảo cảm lại tăng lên vài phần, càng thêm may mắn vương phi là Nhạc Du Du mà không phải Minh Nhu.

Chạy ra khỏi cánh rừng Nhạc Du Du quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát giác Minh Nhu không có đuổi theo, lúc này mới đem cục cưng buông xuống, sau đó nắm tay hắn đi, tâm tình hơi có chút buồn bực.

“Nương, ngươi thành thân rồi sao?” Cục cưng bỗng nhiên ngẩng đầu rất chăm chú nhìn Nhạc Du Du.

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn, sau đó gật đầu, “Nương có tướng công, vì thế, cục cưng không chỉ có có nương, còn có cha nha.”

“Nữ nhân vừa rồi là đến cùng nương cướp tướng công sao?” Cục cưng mắt to vòng vo vòng vo.

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du nở nụ cười, tiểu tử này thật thông minh, “Vì thế, nương phải đem nương đánh chạy, nếu không, cục cưng sẽ không có cha a.”

“Thế nhưng. . .” Cục cưng bỗng nhiên lên lộ vẻ do dự, “Thế nhưng, cha sẽ thích cục cưng sao?”

“Nhất định sẽ.” Nhạc Du Du ngồi xổm xuống vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, “Cục cưng đáng yêu như thế, ai cũng sẽ thích cục cưng.”

“Thực sự?” Hô thật hồn nhiên ngây thơ.

“Thực sự.” Nhạc Du Du rất nghiêm túc gật đầu, “Hơn nữa, nếu như cha không thích cục cưng mà nói, như vậy nương cũng là không thích cha, có được hay không?”

“Được.” Cục cưng nở nụ cười, ánh mắt sáng sủa, thanh âm thanh thúy.

Nhạc Du Du con ngươi không nhiễm một tia tạp chất kia, bỗng nhiên có điểm hoảng hốt, dường như lại thấy được cặp mắt tinh thuần cùng tóc hồng tung bay kia, bên tai dường như lại vang lên thanh âm đồng dạng thanh thúy: “Tỷ tỷ. . .”

“Nương?” Cục cưng nhìn Nhạc Du Du trong nháy mắt rơi vào trầm tư, không khỏi vươn tay nhỏ bé quơ quơ, “Người làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du hoàn hồn, sau đó đứng lên, vì ý lại tiểu gia hỏa của mình, nàng cũng không thể đi mạo hiểm ở đối diện, dắt cục cưng tay, “Đi, nương mang ngươi trở lại tìm cha.” Nàng thật ra rất chờ mong, Lãnh Hạo Nguyệt nhìn thấy nhi tử của vương phi hẳn bỗng nhiên lại lớn như vậy là phản ứng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Lại bị bắt cóc

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du dựa theo đường cũ quay trở về, chỉ là có một tiểu gia hỏa đi theo, tốc độ đi đường lại càng chậm, không có biện pháp, vì không đến mức ngủ ở ngoài trời nên đành phải lại qua quán trà tá túc.

Lão bản nương rất nhiệt tình chiêu đãi bọn họ như trước, vẫn dọn ra gian phòng của mình cho hai người bọn hắn ở như trước.

Vào đêm, ánh trăng tốt.

Nhạc Du Du giúp cục cung tắm, vì có thuốc mỡ của Vô Ưu lão nhân, mặc dù mới một ngày, những vết đông lạnh trên người hắn cũng nhẹ đi rất nhiều, xoa đi trơn trượt rất nhiều.

“Taynương thật thoải mái.” Cục cung rất hưởng thụ tay của Nhạc Du Du phủ xúc, “Nguyên lai có nương cảm giác tốt như vậy...”

Ha ha. Nhạc Du Du nhìn không được bật cười lên, sau đó đem cục cung ôm đi ra lau khô, bắt đầu vì hắn bôi thuốc mỡ loạn lên, thời gian bôi lên mỏng hắn, lúc này mới phát hiện ngày hôm qua nàng tưởng là nơi bị đông lạnh, hóa ra là một cái bột màu hồng to bằng ngón cái, không khỏi cười mỉm, sau này tiểu tử này về sau sẽ không lạc được.

Đợi lúc cục cung vào ổ chăn, Nhạc Du Du lúc này mới rửa mặt chải đầu cho mình một chút, sau đó cũng bôi loạn thuốc mỡ cho mình, ngồi ở trước gương, những vết tích để lại trên mặt đã nhạt hơn so với ngày hôm qua, không khỏi nắm chia thuốc kia cảm thán, linh dược tốt như vậy, nếu như cảm đến hiện đại, trở thành độc quyền gì gì đó, phỏng chừng rất nhanh là có thể lao ra ra khỏi châu Á đi hưởng thế giới...

Khi Nhạc Du Du chui vào chăn ôm cục cung đang muốn đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên trên nóc nhà truyền đến tiếng vang rất nhỏ, làm cho Nhạc Du Du không khỏi cánh giác lên, chỉ là, nàng còn chưa kịp phản ứng thì một bóng đen đã đến trước giường, rất nhanh điểm huyết đạo của nàng

Nhạc Du Du chớp mắt to, trong lòng âm thầm sốt ruột, thế nhưng, một câu nói cũng nói không nên lời. Hắc y nhân kia dựa theo ánh trăng nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, sau đó liền bị người khiêng lên, xoay người rời đi.

Nhạc Du Du liếc mắt nhìn cục cung đang ngủ say trên giường, trong lòng không khỏi một trận lên men, đứa nhỏ này mệnh thật khổ, vừa mới theo mình để có thể ăn no mặc ấm, thì mình lại bị bắt cóc, nàng cũng không biết mình tại sao lại cứ hoan nghênh bọn cướp như vậy? Chỉ là sau này, ai tới chiếu cố tiểu gia hỏa đáng thương này?

Chỉ là, còn không kịp nghĩ nhiều, hắc y nhân kia đã mang Nhạc Du Du ra khỏi quán trà sau đó bắt đầu một đường cuộn cuộn. Nhạc Du Du chỉ cảm thấy gió bên tai vang lên trong lòng than thở, không biết mình lại bị ai bắt cóc...

Bỗng nhiên, người kia dừng lại tựa hồ có cái gì chặn đường đi của hắn, chỉ bắt quá, Nhạc Du Du đầu hướng về phía sau trên vai hắn, lại tăng thêm bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích được, vì thế, vô pháp thấy rõ tình huống phía trước.

“Buông nàng.” Phía trước thật sự có người, người nọ rót cuộc cũng nói chuyện, chỉ là thanh âm này... trái tim nhỏ của Nhạc Du Du có điểm ùm, mặc dù là thanh âm thay đổi, thế nhưng, cũng quen thuộc.

“Ha ha...” hắc y nhân đang khiêng Nhạc Du Du bỗng nhiên liền nở nụ cười, chỉ bắt quá thanh âm này lại làm cho Nhạc Du Du chân mày cau lại, thanh âm này sao lại kinh khủng như thế? Hãy cùng rách la một giọng, “Nguyệt Phách, người rót cuộc cũng xuất hiện.”

“Nhện Độc, buông nàng ra.” Nguyệt Phách giọng điệu lại tăng thêm một ít, “Bán tôn cho người toàn thân.”

Nhạc Du Du nhìn không được trầm trồ khen ngợi, nàng tuy rằng không nhìn thấy hình dạng của Nguyệt Phách, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế của hắn.

“Thật không nghĩ tới đường đường là Nguyệt các tôn chủ thế nhưng lại thương hương tiếc ngọc bắt đi.” Nhện Độc nói, lại dùng sức đem Nhạc Du Du ném xuống đất, “Chỉ bắt quá, nữ nhân này đã có chủ, Nguyệt Phách lại nguyên ý nhặt người đàn bà dâm đảng của người khác?”

Nhạc Du Du này giận a, người này muốn ngã chết nàng sao? Hơn nữa, ngã xuống làm chấn cũng mở rộng ra, nàng chỉ mặc nội y, lạnh a... Còn nói cái gì? Người đàn bà dâm đảng? Cả nhà người đều là người đàn bà dâm đảng. Nếu nàng hiện tại không thể động không thể nói chuyện, nàng thực sự muốn đánh người kia một trận, làm cho hắn hối hận đã từng nói quá đầu lưỡi...

“Đó là chuyện tình của bản tôn.” Nguyệt Phách hừ lạnh một tiếng.

Nhạc Du Du cảm động a, thậm chí có nam nhân không quan tâm nàng đã lập gia đình, còn đối với nàng si tình như thế? Nàng có tài đức gì a? Không khỏi nhìn về phía đối diện, ánh trăng như hoa, kia mang theo mặt nạ ngăn chặn ánh sáng ôn hòa.

“Dĩ nhiên là hán!” Nhạc Du Du không khỏi mở to hai mắt nhìn, dĩ nhiên là người lúc trước đã cứu nàng, nam nhân mặt nạ kêu nàng lấy thân báo đáp, mặt không khỏi hơi đỏ lên, nếu không phải lúc trước tiểu tử Nam Cung Duệ kia nhảy vô ngăn cản đưa hán dọa chạy, bây giờ...

Muốn muốn, Nhạc Du Du bỗng nhiên liền xuy nở nụ cười, chính mình đang suy nghĩ gì a? Thế nhưng lại muốn hồng hạnh xuất tường? Trời a, tướng công mà biết... Trước mắt lập tức xuất hiện hình ảnh hai nam nhân đều đâm trúng đối phương, sau đó cùng đồng thời ngã xuống đất... Vội vàng lắc đầu, nàng không dám nghĩ, nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới trong thân thể của mình cũng có ước số phôi nữ nhân như thế, lỗi!

“Do ngươi muốn chết.” Hắc bào trên người của Nguyệt Phách bắt đầu không có gió cũng tự động bay lên.

“Tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Nhện Độc một chân bỗng nhiên liền đặt ở trên ngực Nhạc Du Du, “Bằng không, ta hiện tại sẽ làm cho nàng khí tuyệt bỏ mình.”

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm

“Ngươi muốn như thế nào?” Nguyệt Phách nắm chặt tay lại, bên người khôi phục yên lặng.

“Bốn năm trước, ngươi phá hủy tất cả của ta.” Nhện Độc thanh âm trở nên phẫn nộ, “Hoàn hảo, ông trời có mắt, đại hòa kia tuy rằng phá hủy dung nhan của ta, nhưng cũng không có lấy mạng của ta... Ha ha, ta sống, chính là vì muốn giết ngươi...”

“Ngươi cho rằng ngươi có bản lĩnh này sao?”

“Không có sao?” Độc con nhện chân lại bỏ thêm vài phần lực đạo, “Muốn cứu nàng sao?”

Nhạc Du Du chỉ cảm thấy ngực giống như bị tảng đá lớn mấy nghìn cân đè ép, khó chịu muốn chết, không khỏi phải há to miệng hô hấp, trong cổ họng bỗng nhiên lại phát ra một tiếng khó chịu “A”, huyết đạo lại cứ như vậy bị giải khai.

Nguyệt Phách ánh mắt nửa hí lên.

“Hiện tại liền tự phế võ công.” Độc con nhện hừ lạnh một tiếng, “Bằng không, ta chết cũng sẽ lôi theo nàng...”

Nhạc Du Du tâm không khỏi hơi trầm xuống, không thể nào? Nàng không muốn chết, thế nhưng cũng sẽ không tin tưởng nam nhân chỉ gặp hai lần liền thực sự sẽ vì mình mà tự phế võ công, làm sao bây giờ? Dù cho đối phương thực sự làm như vậy, nàng lấy cái gì để đáp lại phần chân tình này a?

“Ngươi này thói con nhện...” Nhạc Du Du hai tay cũng nhịn không được nữa ôm lấy cổ chân độc con nhện, nhịn không được mở miệng, “Ngươi có phải không đầu óc hay không a?” Người này chân đã bao lâu không rửa sạch? Cách giầy mà còn thói như thế, “Người đó cũng không phải tướng công của ta, chúng ta cũng không quen biết, hán dựa vào cái gì phải nghe lời ngươi?”

Không nghĩ tới, Nhện Độc sau khi nghe xong, bỗng nhiên lại phá lên cười: “Phải không? Ám nguyệt tôn chủ?”

Nguyệt Phách nhíu mày, xem ra, bọn họ đã biết thân phận của mình, chỉ là, hán không biết nếu như Nhạc Du Du biết thân phận thực sự của hán có thể lại tức giận hay không đâu? Dù sao hán đã nói qua, không bao giờ nói dối nàng nữa, nghĩ tới đây, ánh mắt chuyển hướng về phía Nhạc Du Du trên mặt đất, nhưng bởi vì ánh sáng hữu hạn, không có phương pháp thấy rõ nét mặt của nàng, chỉ có đôi mắt kia chiếu ánh trăng, nhìn qua sáng trông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Xuất chúng không phải lỗi của ta

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du căn bản cũng không biết suy nghĩ của Nguyệt Phách lúc này, nàng chẳng qua là cảm thấy rất tức giận, Lãnh Huyền Nguyệt bắt nàng, Lãnh Phi Nguyệt bắt nàng, hiện tại tới cái người không biết quý không tên cũng muốn bắt nàng... Chẳng lẽ, trên mặt nàng viết chữ “Ta rất yếu, tới bắt ta đi”? Nàng dầu gì cũng là sống lưng thế có được hay không? Dựa vào cái gì mà mặc cho người khác xâm lược?

Chẳng lẽ bọn họ không biết có một câu nói sao? Nơi nào có áp bách thì nơi đó có phản kháng. Nàng Nhạc Du Du tính tình cho dù tốt cũng sẽ không cho phép ba lần bị người ta mang ra làm thịt cả

Thế là, thừa dịp thời gian Nhện Độc cười to, Nhạc Du Du trong nháy mắt động thủ vào vòng tay kim cương trên cổ tay, trong lòng không khỏi cười nhạt: “Cự ly gần như vậy, ta xem ngươi trốn ở đâu?” Nhất thời, vài đạo ngân quang hiện lên, Nhện Độc không nghĩ tới Nhạc Du Du dưới tình huống như thế còn có thể phát ra âm khí, đợi cho cảm giác không đúng, muốn tránh đi, nhưng bởi vì cự ly gần quá, chỉ có thể tránh thoát khỏi tập kích trí mạng, thế nhưng nguyên bản cái chân đang để trên người Nhạc Du Du kia bỗng nhiên tê rần, nhất thời lão đảo thiếu chút nữa ngã quỵ.

Nhưng vào lúc này, Nguyệt Phách bỗng nhiên giơ tay lên, một chưởng đánh vào ngực của nàng, Nhện Độc nhất thời giống như điều đứt dây bay lên, sau đó trọng trọng xuống đất, một ngụm máu tươi phun ở tại khăn che mặt màu đen.

Nhạc Du Du hô hấp thông thuận, thân thể cũng có thể cử động, chỉ là, run rẩy vẫn lợi hại vội vàng đứng lên đem chân khóa trên người lại, TNND, giằng co hơn nửa đêm, nếu như một hồi nữa, nàng dù cho không bị Nhện Độc kia giết chết, cũng bị đông cứng mà chết...

Nguyệt Phách liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, phát hiện nàng không có gì không thích hợp, lúc này mới quay đầu nhìn Nhện Độc: “Ngươi trợ Trụ vi ngược, hại chết nhiều bách tính vô tội như vậy, bản tôn đêm nay sẽ không bỏ qua cho ngươi...” Nói xong, nhuyển kiếm trong tay run lên, hướng Nhện Độc đâm tới.

Chỉ là, không đợi kiếm của hắn đâm trúng Nhện Độc, vài tiếng như xé gió từ xa truyền tới, không sai biệt lắm mười mấy mũi tên hướng về phía hắn và Nhạc Du Du bay tới. Nguyệt Phách không dám khinh thường, vội vàng xoay người, nhuyển kiếm trong tay trên không trung làm một đường vòng cung, sau đó phi thân tới trước mặt Nhạc Du Du, ôm lấy nàng, thân thể liền lại nhảy lên không.

Nhạc Du Du chỉ cảm giác mình bỗng nhiên liền xoay tròn, trước mắt kiếm hoa một mảnh, chỉ nghe thấy âm hưởng của nó, sau đó còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra liền rơi xuống trở về, trên mặt đất lúc này một đồng mũi tên bị chặt đứt nằm ngổn ngang.

Mà lúc này, cách đó không xa Nhện Độc lại bị một người áo đen nâng lên, sau đó xoay người đi vào trong màn đêm.

Nhạc Du Du không khỏi thở phào một cái, may mắn, hữu kinh vô hiểm, lúc này mới bắt tri bắt giác phát hiện ra, mình đang được người ta ôm chặt, hơn nữa, loại cảm giác này lại rất quen thuộc, làm cho nàng nhất thời quên mất giây phút, chỉ là nghi hoặc nâng mắt nhìn người che kín mặt kia, trong lòng nháy mắt lại hoảng hốt.

“Ta đưa ngươi trở lại.” Nguyệt Phách tuy rằng đeo mặt nạ, thế nhưng vẫn không dám nhìn vào ánh mắt của Nhạc Du Du trong khoảng cách gần như vậy, đành phải nói sang chuyện khác, phi thân hướng tới quán trà bay đến.

“Ngươi thực sự thích ta?” Nhạc Du Du suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói rộng ánh mắt ra.

“Nếu như ta nói đúng, ngươi sẽ làm sao?” Nguyệt Phách bỗng nhiên giảo hoạt nháy mắt một cái.

“Điều đó sẽ làm cho ta rất khó xử.” Nhạc Du Du lại bỗng nhiên thờ dài, “Dù sao ta cũng xuất chúng như thế, nên thích ta cũng không phải lỗi của ngươi...”

Nguyệt Phách nhìn không được liếc mắt.

“Bất quá, ta tạm thời còn không có tính toán hồng hạnh xuất tường.” Nhạc Du Du tựa hồ thật khó khăn nhìn Nguyệt Phách, “Vì thế, nhất định để cho ngươi thất vọng rồi.” Nói xong, đưa tay sờ mặt mình một chút, “Tuy nói ta cũng biết mình tương đối thanh xuân đáng yêu, khí chất ưu nhã, thế nhưng, ngươi phải biết, ta là người đã có chồng, hơn nữa còn là Tấn vương vương phi...” Lại hơi thờ dài một hơi, “Ngươi dám đến thông đồng với Tấn vương phi, coi như là có dũng khí nhưng a...” Cuối cùng còn nhìn không được nói thêm một câu, “Đương nhiên rồi, xuất chúng cũng không phải lỗi của ta a.”

Nữ nhân này... Nguyệt Phách chân mềm nhũn, thiếu chút nữa liền từ trên ngọn cây ngã xuống.

“Nén bi thương a.” Nhạc Du Du chú ý tới sự khác thường của hắn, nhưng lại hiểu lầm, lập tức đưa tay vỗ vỗ vai của hắn, “Ta biết bị người cự tuyệt là rất thống khổ sự tình, vì thế, ngươi phải kiên cường a, phải biết rằng, bánh bao sẽ có, con dâu cũng sẽ có...”

Nguyệt Phách có loại cảm giác rất muốn đem Nhạc Du Du đá văng ra.

“Ngươi rất yêu tướng công của ngươi?” Nguyệt Phách cũng không biết vì sao lại hỏi câu này

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du tuyệt đối không đắn đo, lập tức lại khẽ thờ dài, có điểm lảm bảm nói, “Chỉ là, hắn tựa hồ cũng không có thương ta giống như ta yêu hắn như vậy...” Nếu như chân thành, chắc là sẽ không gạt nàng công việc bề bộn như vậy, nhất là chuyện cùng Minh Nhu, tuy rằng miệng nàng nói tin Lân Hạo Nguyệt, thế nhưng, năm đó dù sao hắn đã từng yêu Minh Nhu như vậy, cùng một chỗ ở với hắn là rất bình thường đi? Nếu ở cùng một chỗ, như vậy có đứa con cũng sẽ rất bình thường?

Nguyệt Phách chân mày hơi nhíu lại, môi giật giật, vừa định nói chút gì thì, lại phát hiện đột nhiên phía trước có ánh lửa tận trời.

“Cục cụng?” Nhạc Du Du trong lòng trầm xuống, địa phương đang bốc hỏa kia chính là quán trà mà nàng tá túc, bất chấp chính mình không có đi giày, dùng dằng xuống tới.

Nguyệt Phách cũng không có buông tay, mà là nhảy mấy cái đã đến trước mặt, thế nhưng, quán trà kia sớm đã bị đại hỏa nuốt sống, không ngừng đổ sập xuống, phát ra âm hưởng bùm bùm.

“Bảo Bối...” Nhạc Du Du khổ sở mở to hai mắt nhìn, nước mắt liền như vậy thẳng tắp rót xuống, mặc dù mới chung sống một ngày, thế nhưng, nàng

thực sự thích tên tiểu tử kia a, “Buông ta ra, ta muốn đi cứu hần...”

“Bảo Bối là ai?” Nguyệt Phách kỳ quái liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, thế nào mới đi ra một ngày, bên người nàng lại thêm một người?

“Con ta.” Nhạc Du Du không chút suy nghĩ trả lời.

Nguyệt Phách thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, nàng, nàng... Nhi tử? Ánh mắt hồ nghi nhìn về phía nàng, nhờ ánh lửa, có thể rõ ràng thấy đau đớn trong mắt nàng, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, thế nhưng, giọng điệu cũng không tự chủ mềm nhũn ra: “Nếu như người ở bên trong, hiện tại đi vào cũng không làm được chuyện gì.”

Nhạc Du Du trong nháy mắt dừng lại, toàn bộ quán trà đã đổ sụp xuống, không khói hơi đóng ánh mắt một chút, đẩy rót nước mắt chứa đầy bên trong ra.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm đao kiếm va chạm.

Nguyệt Phách cũng bất chấp hỏi thăm, mang theo Nhạc Du Du hướng phía thanh âm mà đi.

Dựa theo ánh trăng, rất xa thấy có ba người đang ở tranh đấu, là hai đối một.

Nguyệt Phách đến gần, thời gian Nhạc Du Du thấy rõ ba người kia, nhìn không được há to miệng, người đang bị hai người bịt mặt kia tấn công không ai khác, chính là một trong tứ đại thị vệ Thanh Long.

Nguyệt Phách cũng không nhìn ba người đang tranh đấu kia, mà là đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Nhạc Du Du lúc này mới phát hiện, một người ám ảnh trong lòng vẫn đang đứng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Thị như mình ra

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nguyệt Phách đem khăn che kín, sau đó đem Nhạc Du Du nhẹ nhàng để xuống.

Nhạc Du Du cũng biết, hai người này hẳn là đều thuộc về nhân vật cao cấp, cao tay so chiêu như vậy, thắng thua chỉ ở thoáng qua vì thế, nàng cũng rất tự giác chạy tới mảnh đất an toàn, tận lực không để cho Nguyệt Phách thêm phiền phức, ngửa đầu nhìn một chút trời, mặt trăng đã ngã về tây, không khỏi than thở một tiếng, đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ.

Hắc y nam tử trong ám ảnh không đi cũng không động, liền như vậy cùng Nguyệt Phách mặt đối mặt đứng, hai người tuy rằng đều che mặt, thế nhưng, lại tựa hồ trong lòng đều biết như nhau, ai cũng không nói, chỉ dùng ánh mắt trên không bùm bùm đổ vào.

Nhạc Du Du kỳ quái nhìn bọn họ, đây là một tình huống nào a?

Chỉ chớp lát, Đông Phương đã lộ ra sắc trắng sáng, tia sáng sáng lên, Nhạc Du Du rốt cuộc đã thấy rõ hắc y nhân ở đối diện, bỗng nhiên nhướng mày, cặp mắt kia nàng rất quen thuộc, chính là Lãnh Phi Nguyệt hại nàng rơi xuống sông, chỉ là, hần và Nguyệt Phách này lại có ân oán đầu ư?

Ánh mắt của Lãnh Phi Nguyệt đã ở đồng thời liếc qua đây, cùng ánh mắt của Nhạc Du Du gặp nhau, trong lúc đó nhất thời thậm chí có loại cảm giác bách vị tạp trần (*)

(*)bách vị tạp trần: hỗn loạn nhiều cảm xúc

Nhạc Du Du vốn cho rằng hai người sẽ đánh nhau chết ta sống, thế nhưng, không biết vì sao, lúc cái nhìn kia, Lãnh Phi Nguyệt lại bỗng nhiên xoay người rời đi, tiện thể hai người công kích Thanh Long cũng vội vàng thu chiêu, theo tiêu thất.

Tất cả phát sinh tựa hồ quá mức đột nhiên, Nhạc Du Du lại nhất thời có cảm giác không kịp phản ứng.

Thanh Long vội vàng đi tới, lúc chống lại ánh mắt của Nguyệt Phách lại hơi thấp thấp đầu. Nguyệt Phách liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, sau đó xoay người cũng phải rời đi.

“Này...” Nhạc Du Du không tự chủ hô lên một tiếng

Nguyệt Phách dừng bước lại nhìn nàng.

“Cám ơn.” Nhạc Du Du có điểm xấu hổ gật gật đầu.

Nguyệt Phách không nói cái gì nữa, xoay người biến mất ở tại trong rừng cây.

Thanh Long đã đi tới: “Vương phi, người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du vội vàng lắc đầu, lúc này mới phát hiện, trên lưng Thanh Long lại có một tiểu oa nhi đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn kia làm cho Nhạc Du Du nhất thời trăm mối cảm xúc ngôn ngang, không khỏi hô một tiếng, “Bảo Bối.”

Thanh Long đem đứa nhỏ cõng xuống, sau đó đưa tới trong tay Nhạc Du Du: “Ta điểm huyết ngũ của hần, nên hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại.”

Nhạc Du Du gật gật đầu, lúc này mới phát hiện, tay áo trên y phục của Thanh Long áo đã bị máu loãng thấm ướt: “Người bị thương?”

“Bị thương ngoài da, không ngại.” Thanh Long nói, đi qua một bên, xắn tay áo lên, sau đó lấy ra kim sang thuốc vái lên, băng bó một chút.

Nhạc Du Du ôm Bảo Bối, trong lòng đã kiên định rất nhiều.

Về tới lều lớn trong quân doanh, Nhạc Du Du trước tiên chính là ôm Bảo Bối ngủ một giấc thật ngon, sau một đêm này lăn qua lăn lại, mệt đến ngất ngư. Chờ lúc nàng tỉnh lại, lại phát hiện Bảo Bối đang lờm nhắt to nhìn nàng.

“Tỉnh rồi.” Nhạc Du Du cười hi hi hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối.

“Nurong, người dĩ nhiên là vương phi?” trong đôi mắt to của Bảo Bối tràn đầy nghi hoặc.

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du đứng dậy, ngượng ngùng cười cười, “Mẹ người gả cho vương gia nha, vì thế, chính là vương phi.”

“Vậy...” Cục cưng cũng bò dậy, “Vương gia gì đó có thể rất hung dữ hay không? Hần thực sự sẽ yêu thương cục cưng sao?” Hần thật vất vả mới nhận nurong, thực sự không hy vọng có một ngày lại bị văng ra thành một người lưu lạc, “Hần có thể đem cục cưng ném xuống hay không?” Nói xong, tay nhỏ bé nhéo cánh tay Nhạc Du Du, “Nurong, người cùng vương gia nói chuyện một chút, cục cưng sẽ rất ngoan thật ngoan, để cho hần không nên ném xuống cục cưng có được hay không?”

“Ai nói muốn ném người xuống?” Nhạc Du Du còn chưa nói gì, ngoài lều lớn liền vang lên thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó rèm cửa vừa mở ra, Lãnh Hạo Nguyệt đi đến, một cỗ khí lạnh cũng theo chui vào, làm cho Nhạc Du Du không khỏi rụt cổ một cái.

Bảo Bối nhìn nam tử cao to tóc đỏ đi tới, thế nhưng tuyệt đối không sợ hãi đối diện hần, chỉ là tay nhỏ bé lại ôm thật chặt cánh tay của Nhạc Du Du.

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt híp mị, nhìn tư thế của Nhạc Du Du thân mật ôm tiểu gia hỏa như vậy, trong lòng lại rất không thoải mái, người này tuy chỉ là tiểu hài tử bốn tuổi, thế nhưng, nói như thế nào hần cũng là bé trai, hần vẫn không quá thích hần tựa ở trong lòng Nhạc Du Du như vậy, đụng chạm vào bộ ngực mềm mại của nàng, nơi đó là dành riêng cho hần có được hay không? Nghĩ tới đây, bỗng nhiên đưa tay đem cục cưng lôi đi ra, sau đó quay đầu hô một tiếng: “Người đâu.”

Bảo Bối hoàn toàn bị dọa, quay đầu kêu to: “Nurong...”

Nhạc Du Du cũng lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên sẽ cướp người: “Tướng công, chàng không thể...”

Lúc này, Linh Lung đi đến: “Vương gia.”

“Đem người kia đi tắm rửa.” Nói xong, vung tay lên, Bảo Bối liền hướng phía Linh Lung bay đi, “Muốn làm nhi tử của bản vương, thì không thể quá bản thủ.”

“Dạ.” Linh Lung hội ý, đưa tay ra tiếp được đứa nhỏ được ném tới, sau đó xoay người mang đi sang lều lớn khác.

Lãnh Hạo Nguyệt nói làm cho Nhạc Du Du đang cả kinh lại vui vẻ, tâm cuối cùng cũng để xuống, hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt cười: “Cám ơn.”

“Chẳng lẽ ta không đáng để cho nàng tin tưởng như vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt đưa tay nâng cằm của nàng lên, khăn trương của nàng làm cho hần có điểm bi thương.

“Không phải.” Nhạc Du Du lập tức hai tay ôm lấy cổ của hần, lấy lòng đưa môi lên thơm một cái, “Ta chỉ là sợ chàng biết ta có nhi tử lớn như vậy, sẽ tức giận mà thôi, dù sao đứa nhỏ cũng không sai...”

Lãnh Hạo Nguyệt cau mày, nữ nhân này nói cái gì đó? Không khỏi đưa tay ra ôm sát hông của nàng: “Nàng nói đứa nhỏ này là con của nàng?”

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt nghiêm túc, “Trước khi tiến vào vương phủ ta đã biết một nam nhân, chúng ta nhất kiến chung tình, sau đó liền...” Nói xong, hơi cúi đầu, “Xin lỗi, ta lừa người...”

Lãnh Hạo Nguyệt không biết là nên khóc hay nên cười, nếu không có Thanh Long báo cáo, có thể hắn nghe xong sẽ thấy tức giận, thế nhưng, Thanh Long một đường theo nàng, đứa nhỏ này hắn đã hiểu rõ làm sao mà có, nếu không phải như vậy, hắn trăm triệu lần cũng không cho phép Thanh Long đem đứa bé này trả lại cho nàng, hơn nữa, nữ nhân này chẳng lẽ không nhớ kỹ lạc hồng đêm đầu tiên sao?

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt khẽ cau mày không nói lời nào, cho là hắn đang tức giận, trong lòng không khỏi vui lên.

“Thế tình nhân của nàng đâu?” Lãnh Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên nghiêng ngả nhìn Nhạc Du Du.

“Đã chết.” Nhạc Du Du miệng cong lên, làm ra một bộ dạng vô cùng bi thương.

“Ha ha... Chết tốt lắm a.” Lãnh Hạo Nguyệt thực sự không nhịn được, phá lên cười.

Nhạc Du Du trong nháy mắt sùng sốt, người này sao lại không tức giận?

“Nàng yên tâm.” Lãnh Hạo Nguyệt nhéo nhéo cằm của nàng, “Nếu hắn là con trai ruột của nàng.” Còn cố ý tăng thêm hai chữ “Con ruột”, “Như vậy ta nhất định sẽ coi như con mình.”

Nhạc Du Du nhất thời ngốc lảng không biết nên phản ứng thế nào.

“Vi phu hiểu biết ý người như thế, vương phi có phải nên thưởng cho ta một chút hay không?” Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt loàn lên.

Gi? Nhạc Du Du nhất thời không kịp phản ứng.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng tà mị cười, sau đó cúi đầu ngậm vào khuôn miệng nhỏ nhắn đang bởi vì ngốc lảng mà hơi mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Ai là đối thủ của ai

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du đối với phản ứng của Lãnh Hạo Nguyệt là buồn bực dị thường, nàng vốn là muốn dùng Bảo Bối để kích thích hắn một chút, đáng tiếc, lại làm cho mình bị kích thích, tên kia căn bản là không quan tâm, hơn nữa, thật giữ đúng như lời nói, đối với Bảo Bối như con của mình, lại còn đối với mọi người ở ngoài tuyên bố phong Bảo Bối là thế tử.

Bảo Bối trải qua một khoảng thời gian tu dưỡng, sành ăn, nên lên cân rất nhiều, nhìn qua càng thêm phần nộn đáng yêu, chỉ là, có lẽ là do tình trạng bị thâm tử nhỏ tạo ra nên tiểu tử này đặc biệt hiểu chuyện nhu thuận, làm cho cảm giác giống như ông cụ non.

Nhạc Du Du hi vọng đứa nhỏ chính là đứa nhỏ, vui đùa giống như bản tính vốn có, thế nhưng, vô luận nàng dẫn đạo thế nào, tiểu tử này vẫn trầm ổn như cũ làm cho Nhạc Du Du gặp phải trở ngại.

Hơn nữa, Nhạc Du Du còn vui mừng phát hiện, tiểu tử này lại rất thông minh, đã gặp qua là không thể quên được. Vô luận ai dạy cho hắn gì đó, hắn không cần biết thích hay là không thích chỉ cần để cho hắn học, hắn sẽ học vô cùng nghiêm túc, hơn nữa học rất khá, điều này làm cho Vô Ưu cùng Lạc Băng thích ngay, cả ngày lôi kéo hắn một hồi dạy cái này một hồi dạy cái kia.

Từ ngày đó, Vô Ưu cùng Lạc Băng lại bắt đầu ở trong lều lớn dạy tiểu gia hòa trung bình tấn. Đừng xem vóc dáng hắn nhỏ, thế nhưng làm lên động tác vẫn là có bài bản hẳn hoi.

“Người khoan hãy nói a.” Nam Cung Duệ nhìn tiểu gia hòa phía xa, nhìn không được lác đầu, “Thực sự là dựa vào ăn mặc a, tiểu gia hòa này trông thật không sai, hơn nữa, thoát nhìn, rất giống với vương gia người nha...” Nói xong, còn làm như có thật đập bễ đi đập bễ đi, “Vương gia a, cái này không phải là người di lưu ở bên ngoài...” Nói nói, bỗng nhiên đã cảm thấy không khí có gì không đúng, vội vàng quay đầu, lại thấy Nhạc Du Du cùng Lãnh Hạo Nguyệt đều vô cùng nghiêm túc nhìn hắn, mà Trình Dật cùng Long Ngâm còn lại là vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác, lúc này mới ý thức được có thể do lời của mình gây ra, vội vàng ngưng ngừng cười, “Nói đùa, nói đùa a...” Sau đó nhấc chân liền đi, “Ta đi xem binh sĩ huấn luyện a...” Nói xong nhanh như chớp chạy mất dạng.

Người nói vô tâm, thế nhưng người nghe lại khả năng có ý định.

Nhạc Du Du đầu tiên là rất nghiêm túc liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó lại quay đầu tỉ mỉ nhìn trông Bảo Bối, khoan hãy nói, khuôn mặt kia, thần thái kia, thậm chí ngay cả thần hình đều có cái năm sáu phần giống nhau, chân mày không khỏi liếc nhìn lại.

Nhìn sắc mặt Nhạc Du Du từ từ biến thành đen, Long Ngâm nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Người giống nhau, rất bình thường.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Trình Dật cũng vội vàng gật đầu, “Trên cái thế giới này, không phải huynh đệ thân thiết, nhưng người lớn lên giống nhau như đúc cũng có khối người a, hơn nữa, Bảo Bối còn nhỏ, lớn lên cũng không sai, vì thế nhìn qua cùng người giống nhau cũng là bình thường...”

Lãnh Hạo Nguyệt chỉ là lẳng lặng nhìn Nhạc Du Du, không nói lời nào, cũng không lộ vẻ gì, chỉ là trong ánh mắt lại có một nụ cười thần nhiên.

“Ta biết.” Nhạc Du Du nhìn mọi người liếc mắt một cái, lại bỗng nhiên nở nụ cười, “Bảo Bối căn bản là không thể nào là nhi tử của tướng công, các người chớ suy nghĩ lung tung, hần là nhi tử của ta a...” Nói xong, ý vị thâm trường cười, sau đó xoay người hướng phía Bảo Bối đi đến.

Mọi người nhất thời không kịp phản ứng, con trai của nàng? Có ý gì? Bất quá, hai mặt nhìn nhau nửa ngày cũng không suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại có một chút hiểu, đó chính là bọn họ giải thích cho chuyện vừa rồi? Người kia căn bản là không để trong lòng đi.

Lãnh Hạo Nguyệt giương mắt, nhìn bóng lưng Nhạc Du Du, nhìn không được khoe miệng gọi lên, nữ nhân này, thực sự là nói không sợ hãi người thế không ngọt a, bất quá, may mắn hần biết tâm tư của nàng, cho dù ai nghe xong tướng công của mình cùng nữ nhân khác có đứa nhỏ cũng sẽ không thờ ơ, vì thế, trong lòng nàng khó chịu, hần hiểu cũng là bởi vì như vậy, hần mới không ngại cách làm của nàng. Chỉ là, Lãnh Hạo Nguyệt trăm mối ngờ không giải thích được chính là, Minh Nhu vì sao lại nói từng cùng mình trở thành vợ chồng thật đâu? Rõ ràng bọn họ ở chung, hần đều không phát hồ tình mà chỉ hồ hồ a... làm gì có chuyện nào mà phát sinh đâu?

Lãnh Hạo Nguyệt nhíu mày, có phải quá dung túng Minh Nhu hay không? Bốn năm trước, Lãnh Huyền nguyệt cũng không có đối xử tử tế với nàng, vì thế, hần cũng không có ra tay giết nàng, chỉ cảm thấy nàng cũng là một quân cờ mà thôi, cứ như vậy, có phải làm cho nàng cảm giác mình đối với nàng còn có tình hay không? Vì thế, mới lặp đi lặp lại nhiều lần trêu chọc mình như thế?

Hay là, đối Minh Nhu, hần nên làm chút gì thôi!

Một bên kia trong lều lớn.

Lãnh Phi Nguyệt về mặt ngưng trọng ngồi ở án ở trước bàn, trong tay thường thức một cái bút lông sói.

“Tạ ơn vương gia cứu mạng.” Thanh âm của Nhện Độc nghe có chút suy yếu, một chương của Nguyệt Phách kia cơ hồ làm cho ngũ tạng lục phủ của nàng đều đảo lộn, bây giờ, có thể bảo trụ khẩu khí này, rốt cuộc đã không tệ.

“Đi xuống nghỉ ngơi thật tốt đi.” Lãnh Phi Nguyệt ngay cả mí mắt cũng chưa từng nâng một chút, ngu xuẩn này, nếu nàng không phải còn có chút tác dụng, hần căn bản không cứu nàng lần thứ hai.

Nhện Độc thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Lãnh Phi Nguyệt nhìn không được hừ lạnh một tiếng, trong tay bút ba một tiếng gãy thành hai đoạn, sau đó hung hăng hướng trên bàn vỗ, một đôi mắt phượng hơi眯 lên: “Lãnh Hạo Nguyệt, tại sao lại còn có người? Vì sao người không thật sự khờ đi?”

Từ nhỏ, luận hình dạng, luận học thức, luận võ công, hần đều là học khác khổ nhất, mọi thứ cũng không so được với các huynh đệ tỷ muội khác, thế nhưng, bởi vì nẫu phi hần không phải là nữ nhân được sủng ái, đứng hàng thứ lại nữa rồi, vì thế, hần luôn luôn bị bỏ qua, vô luận hần nỗ lực thế nào, đều không thể đạt được tán thành của phụ hoàng, ở trong mắt phụ hoàng, chỉ có lão Lục...

Lãnh Phi Nguyệt hít thở thật sâu một chút, khoe miệng hơi gọi lên về trào phúng cười nhạt, ông trời cũng đang giúp hần a, Lãnh Hạo Nguyệt tên tiểu tử kia dĩ nhiên là một loại si tình, thích chưng diện không thương giang sơn, vì nữ nhân Minh Nhu như vậy, lại bỏ qua ngôi vị thái tử... Minh Nhu? Khoe miệng ý cười càng đậm, đích thực là mỹ nhân, chỉ là, trong mắt Lãnh Phi Nguyệt hần, vô luận cũng không thể so với giang sơn.

Lãnh Huyền Nguyệt làm thái tử, chẳng qua là dính thân trường tử, hần, căn bản là không xứng là đối thủ của mình. Cho tới nay, người duy nhất đủ tư cách cùng hần Lãnh Phi Nguyệt làm đối thủ, chỉ có Lãnh Hạo Nguyệt, hần bỗng nhiên ngu dại một lần còn làm cho hần bóp cổ tay thương tiếc một thời gian lâu.

Bất quá... Lãnh Phi Nguyệt tay nắm thành quyền đầu, hần thật coi thường lão Lục, hần thế nhưng có thể giả ngu nhiều năm như vậy... Không khỏi nhớ lại che chở của Nhạc Du Du đối với hần, trong lòng đau xót, không công bằng a, quá không công bình, dựa vào cái gì hần không thể sánh bằng cả với một đồ ngọc... Nghĩ tới đây, không khỏi một quyền đập vào trên mặt bàn, nhất thời, bàn gỗ đàn hương bàn đã bị đập bể tạo thành một khe nứt.

Có lẽ do phát tiết đi ra, Lãnh Phi Nguyệt trong nháy mắt bình tĩnh lại, dung nhan tuyệt mỹ lại triển khai nụ cười yếu ớt mê người, chậm rãi ngồi xuống, may mắn thì như thế nào? Hiện nay, Bảng Diễm quốc này quyền to cũng không nắm giữ ở trong tay của mình? Lãnh Huyền Nguyệt? Làm hoàng đế thì như thế nào? Cũng không phải như nhau, tùy ý để mình bài bố?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Tổng động viên tiền tuyến

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Khí trời càng ngày càng lạnh, mà hai quân vẫn giằng co như vậy, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ có quy mô nhỏ xung đột, thế nhưng, cũng không có quy mô chính diện giao chiến. Mà Nhện Độc từ khi bị Nguyệt Phách đã thương, cũng không xuất hiện thêm các làng có ôn dịch mới, Lãnh Hạo Nguyệt cũng hợp thời đối với bách tính tiến hành an ủi.

Chỉ bất quá, bởi vì chiến tranh, quân lương chi quá lớn, ngân lượng hai phương diện liền khó tránh khỏi tình trạng khẩn trương, vì thế, đối với việc trấn an dân chúng cũng không có biện pháp làm tốt nhất được.

Đúng lúc này, điều Nhạc Du Du không nghĩ tới chính là, Phạm Thiên Cương lại mang theo mười mấy huynh đệ của hắn, đem hơn bốn trăm vạn lượng bạc trắng năm đó bọn họ giấu kín đem ra.

“Cái này vốn là năm đó Duệ vương muốn lấy, bây giờ lấy ra vừa lúc dùng để trấn an bách tính.” Phạm Thiên Cương nói như thế.

“Bốn trăm vạn lượng đủ giúp đỡ bách tính trùng kiến gia viên sao?” Nhạc Du Du nghi hoặc nhìn Lãnh Hạo Nguyệt.

“Dư dả.” Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, máu chốt là, ngân lượng này, hắn sẽ không để vận dụng quân lương.

“Lãnh Phi Nguyệt khả năng nằm mơ đều không nghĩ tới, năm đó, hắn nguyên bản muốn nuốt quân lương để nuôi quân binh lúc này sẽ vào tay chúng ta a.” Nhạc Du Du nhìn không được thờ dài, “Nếu không nói a, ông trời là công bằng, hắn năm đó vì nghịệt của mình ngày hôm nay mà chuẩn bị, chỉ là, người đã chết thì nên làm cái gì bây giờ? Hắn muốn chết bao nhiêu lần mới có thể hoàn lại đâu?”

Lãnh Hạo Nguyệt từ phía sau nhẹ nhàng ôm ở thắt lưng Nhạc Du Du, đem cằm gối lên đầu của nàng: “Đúng vậy, vì thế, ông trời đã làm cho ta gặp nàng...”

Nhạc Du Du nhìn không được bật cười lên.

Vì sự thương cảm của Lãnh Hạo Nguyệt đối với bách tính, đúng lúc cho vay sinh hoạt phí để dùng, lại vì mọi người đều biết ôn dịch lần này thật ra là triều đình phái người hạ độc, cần dùng sinh mệnh của bọn họ để uy hiếp Tần vương, do đó tiếng kêu của bá tánh là những tiếng oán than dấy đất, mà Nhạc Du Du lại tưới dầu vào lửa một chút, làm cái trang thành bộ dạng bách tính, sau đó sẽ đến trong đám người cổ động, hiệu quả kia là dụng sào thấy bóng, tình cảm quần chúng xúc động a.

Tần vương bình thường trị quân nghiêm cẩn, quân đội Tần vương quân phong tốt đẹp, danh tiếng tốt, vì thế, mọi người đối với triều đình phản đối mà tiếng vang ủng hộ Tần vương ngày càng tăng vọt.

Người báo danh tòng quân cũng là càng ngày càng ... hơn nhiều hơn.

“Chàng biết không? Nhân tâm là đáng sợ nhất, nhân tâm sở hướng kia là có thể đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.” Nhạc Du Du rất nghiêm túc nói cho Lãnh Hạo Nguyệt, “Ồ quê hương của ta, cũng trải qua rất nhiều chiến tranh, tám năm chiến tranh kháng Nhật, trong vòng ba năm, cuối cùng thắng lợi đều là dân chúng ủng hộ quân đội...”

“Nàng nói là tâm của người ủng hộ hay phản đối?” Lãnh Hạo Nguyệt nghiêng ngẫm nhìn Nhạc Du Du.

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du vỗ vỗ mặt Lãnh Hạo Nguyệt, “Nước có thể tái thuyền thì cũng có thể lật thuyền, nhớ kỹ để làm hoàng thượng thật tốt a...”

“Kỳ thực, ta đến nay cũng không muốn làm hoàng đế, chỉ là...” Lãnh Hạo Nguyệt bắt đầu thờ dài, hắn vẫn muốn tìm một người thật tình yêu nhau, sau đó dặt tay suốt đời mà thôi, chỉ là, tạo hóa trêu người, khi hắn thực sự bỏ qua tất cả, lại không biết nhìn người, bây giờ, rốt cuộc tìm được người như vậy, rồi lại phải một lần nữa đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhạc Du Du hiểu rõ tâm tình của hắn, nhưng cũng chỉ có thể đồng tình vỗ vỗ tay hắn: “Người trong giang hồ là thân bất do kỷ, chàng là người sinh trong hoàng thất đồng dạng thân bất do kỷ, nếu như chàng thực sự không muốn làm, vậy vội vàng tìm người nối nghiệp đi...”

“Cũng đúng a.” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên rất nghiêm túc gật gật đầu, “Chủ ý này của nàng thật đáng để suy nghĩ, chỉ là phải tìm ai đây?”

“Vậy đây là vấn đề của chàng.” Nhạc Du Du nhún nhún vai.

“Ai nói là vấn đề của ta?” Lãnh Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên nhún nhún, “Cũng là vấn đề của nàng a.”

“Cùng ta có quan hệ gì?” Nhạc Du Du kỳ quái mở to hai mắt nhìn.

“Nàng nếu như sinh nhi tử cho ta, như vậy không phải ta sẽ có người nối nghiệp sao?” Lãnh Hạo Nguyệt tà mị nở nụ cười, “Đến lúc đó ngôi vị hoàng đế ném cho hần, vợ chồng già chúng ta có thể học sư phụ vân du tứ phương như vậy sao?” Nói xong, chân mày lại chau lại đứng lên, đưa tay sờ sờ bụng Nhạc Du Du, “Chúng ta thành thân thời gian cũng không ngắn a, sao lại còn không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ là bởi vì ta không đủ nỗ lực?”

Nhạc Du Du toàn thân chấn động, trong đầu lại nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

“Như vậy chúng ta sẽ càng phải nỗ lực thêm một chút đi...” Lãnh Hạo Nguyệt nói, ôm lấy Nhạc Du Du liền hướng vào trong nội trướng đi.

“Ban ngày, chàng làm gì chứ?” Nhạc Du Du nhin không được kinh hô.

“Đương nhiên là nỗ lực.” Lãnh Hạo Nguyệt lại xấu xa cười, “Nỗ lực chế tạo người nối nghiệp...”

“Không phải đâu...” Nhạc Du Du kêu to, chỉ là, thanh âm kia rất nhanh liền bị bao phủ trong tiếng ni non mê người...

Liệt Nhật quốc rốt cuộc cũng phát binh, nghe nói là công chúa Thiên Thiên tự mình lĩnh binh.

Tin tức này đối với Lãnh Hạo Nguyệt mà nói cũng không phải là tin tức tốt.

“Hạo nhi, chúng ta nhất định phải đánh thành Phi Như trước khi binh lính ở Liệt Nhật đến, bằng không, chúng ta sẽ rất bị động.” Lạc Băng nhìn địa đồ một chút, thần tình có điểm ngưng trọng.

“Đúng vậy, dựa vào ngoại tất trước an nội.” Nhạc Du Du cũng vội vàng gật đầu, “Công chúa kia phòng chừng sẽ không không công xuất binh giúp đỡ Lãnh Phi Nguyệt, nàng khẳng định muốn thừa dịp loạn để được chỗ tốt, đến lúc đó, Băng Diễm quốc sẽ trở thành nước phụ thuộc Liệt Nhật quốc...”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu: “Lãnh Phi Nguyệt án binh bất động, dựa vào hiểm yếu ở Lăng hà, sau đó chờ đợi viện binh của Liệt Nhật quốc, như vậy, chúng ta liền từ phía sau đảo tổ chim của hần...”

Lúc trước, Lãnh Hạo Nguyệt đã từng bí mật huấn luyện ba mươi vạn binh mã ở tại U Châu, bây giờ vừa lúc có công dụng, tức khắc liền truyền lệnh đến U Châu, Phi Hồ suất lĩnh ba mươi vạn đại quân, từ phía tây của U Châu xuất phát, sau đó trải qua Minh châu, Thanh Châu, cuối cùng bí mật đi qua một cái khe sâu, từ mặt trái tiến công thành Phi Như

Không bao lâu sau, Lãnh Phi Nguyệt không đợi được quân đội của Sở Thiên Thiên, nhưng chờ thành Phi Như báo tin tức nguy kịch.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên một không khí lạnh lẽo tập kích qua đây, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống. Lăng hà nguyên bản chảy xiết thế nhưng trong một đêm bỗng nhiên liền mất đi khí thế vốn có, mặt sông kết băng.

Nhạc Du Du đã từng ở trên ti vi gặp qua duyệt binh ở cổ đại cùng trận địa chiến tranh mênh mông, nhưng khi nàng thực sự theo Lãnh Hạo Nguyệt xuất hiện ở trước mười vạn đại quân, một mảnh đông ngật kia vẫn dọa nàng nhảy lên.

Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn mọi người, sau đó ôm Nhạc Du Du phi thân lên ngựa, rút bảo kiếm ra sẽ tuyên bố thời gian xuất phát, Nhạc Du Du lại lòi kéo tay áo của hần: “Tướng công, ta nhận ra lúc này, chàng hần là nên đồng dạng nói hai câu.”

Lãnh Hạo Nguyệt giờ bảo kiếm kỳ quái nhìn nàng.

“Cái này gọi là tổng động viên trước lúc tiến công.” Nhạc Du Du nhỏ giọng nói, “Có thể kích thích ý chí chiến đấu của các binh sĩ tốt hơn...”

Lãnh Hạo Nguyệt gật đầu, thế là phía dưới có một đoạn diễn thuyết đồng dạng:

“Các chiến hữu thân mến, chiến tranh phải đánh vang lên... Lãnh Hạo Nguyệt đã đi ngược lại, Lãnh Phi Nguyệt lại cấu kết với ngoại bang, một khi để cho bọn họ thực hiện được, sẽ đem dân trở thành mất nước... Bây giờ ông trời cũng nhìn không được nên làm cho Lăng hà mười năm qua chưa từng kết băng lại kết băng thật dày, đây là ông trời đang giúp chúng ta... Vì thế, mọi người nhất định phải phấn chấn tinh thần, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, thẳng đến thành Phi Như...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Làm sao đối mặt

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt vừa diễn thuyết xong, trong quân đã có người vung tay hô to: “Tấn vương tất thắng!” Sau đó, chính là tiếng hô to kinh thiên động địa.

Thế là, đội ngũ từ trong cảm xúc cao như vậy bắt đầu xuất phát.

Nhạc Du Du nhìn không được đắc ý nhíu mày.

Vì dưới mặt đất kết băng nên đường trơn, tất cả ngựa đều phải dùng vải rách bao ở móng ngựa, như vậy không chỉ có phòng trượt, hơn nữa, thời gian đi tới trên mặt băng còn có thể giảm thiểu chấn động.

Vì có lựu đạn mìn đường, nên ở phía đối diện không ngừng vang lên tiếng oanh minh, đội ngũ rất nhanh liền vượt qua Lăng hà.

Lãnh Phi Nguyệt vì đã phân một phần nhân mã coi vây thành Phi Nhữ, vì thế, bên này số lượng chỉ còn lại mười mấy vạn nhân mã liền mất đi ưu thế, hơn nữa bây giờ nhân tâm bách tính đều hướng về quân đội Lãnh Hạo Nguyệt có thể nói là thế như chẻ tre, rất nhanh liền đạt tới bên ngoài thành Phi Nhữ.

Mà lúc này, quân đội Tấn vương nhân số không chỉ không giảm thiểu, trái lại tăng tới gần tám mươi vạn, lại cùng với ba mươi vạn đại quân của Phi hồ, chính là danh phù kỳ thực trăm vạn hùng binh.

Bất quá, làm cho Nhạc Du Du kỳ quái chính là, trong đoạn đường chiến đấu này, lại không có phát hiện ra bóng dáng của Lãnh Phi Nguyệt, chỉ huy chiến đấu cơ hồ đều là phó tướng dưới tay hắn.

Khả năng là do lần đầu tiên tận mắt thấy mặt trận của chiến tranh, Nhạc Du Du lại ngủ không được, thế là, đứng dậy ra khỏi lều lớn, đứng ở sườn núi nhỏ bên ngoài quân doanh, nhìn phương hướng thành Phi Nhữ, không khỏi cảm khái vạn phần, dù sao ở nơi đó là nơi nàng đã sinh sống, chính ở chỗ thành thân này... Vì thế, ở trong lòng nàng vẫn luôn coi nơi đây chính là gia đình của mình, là có cảm tình, hiện tại, rốt cuộc đã trở về.

Sâu hít một hơi không khí lạnh lẽo, Nhạc Du Du lại giật mình gân cốt, mới vừa đi xuống dưới sườn núi đất sù, bỗng nhiên liền phát hiện cách đó không xa có một bóng đen, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng từ thân hình nhìn kia hẳn là nữ nhân.

Chỉ chớp lát, lại một bóng đen theo qua đây, lại đứng ở trước bóng dáng kia cách đó không xa, rõ ràng bóng dáng cao lớn vừa nhìn chính là nam nhân.

“Không phải chứ? Nơi này cũng có thể gặp những người yêu đương vụng trộm?” Nhạc Du Du nhìn không được suy đoán lung tung, lòng hiếu kỳ làm cho nàng càng thêm cẩn thận mở to hai mắt nhìn, bất quá, bóng dáng nam nhân kia thế nào mà quen như vậy?

“Hạo, ta biết người sẽ đến...” Ngay lúc Nhạc Du Du nghi hoặc, nữ nhân kia bỗng nhiên xoay người, trong thanh âm tràn đầy sự vui mừng.

Nhạc Du Du tâm không khỏi trầm xuống, hiển nhiên là Minh Nhu. Chân mày cũng không tự chủ nhíu lại, Lãnh Hạo Nguyệt, sau lưng nàng lại gặp tình nhân?

“Người trăm phương ngàn kế chạy tới, không phải là muốn bản vương đi ra phải không?” Lãnh Hạo Nguyệt thanh âm không có một tia pháp phòng, càng nghe không ra một tia cảm tình, “Lúc trước bản vương không có giết người, cũng không có nghĩa là bản vương sẽ vĩnh viễn buông tha người...”

“Hạo.” Minh Nhu tiến lên một bước, “Người không thể đối với ta như thế, ta biết năm đó ta lợi dụng người là không đúng, thế nhưng, ta thật yêu người, nhiều năm như vậy ta thực sự hối hận muốn chết...”

Lãnh Hạo Nguyệt lại đem thân thể đưa lưng về phía nàng.

“Hạo, ta biết người hận ta, thế nhưng, nói như thế nào, ta cũng là nương của con trai người a...” Minh Nhu khóc lên.

“Minh Nhu, bản vương lập đi lập lại nhiều lần buông tha người, cũng là bởi vì thương hại người bị Lãnh Huyền Nguyệt lợi dụng, thế nhưng, nếu như người lại quấy nhiễu như vậy, liền đừng trách bản vương không khách khí...” Nói xong, Lãnh Hạo Nguyệt tay áo vung lên, nâng chân muốn đi.

Nhạc Du Du trong lòng thư thái một chút, ít nhất đây không phải là yêu đương vụng trộm.

“Lãnh Hạo Nguyệt, chẳng lẽ người thực sự tuyệt tình như vậy?” Minh Nhu lại bỗng nhiên phát hỏa, “Người có thể không để ý đến ta, thế nhưng đứa nhỏ là của người, chẳng lẽ người đã quên ngày ấy chúng ta trong hoa viên uống rượu đánh đàn hay sao? Chính là ngày ấy lúc say rượu... Lúc trước, thời gian ta trở lại phủ thái tử, liền phát hiện mình có thai, ta đã tìm mọi cách cầu xin, Lãnh Huyền Nguyệt mới cho phép ta đem đứa nhỏ sinh ra, thế nhưng, từ lúc đó hẳn liền đối với ta ghét bỏ vạn phần...”

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày không khỏi cau lại, tình cảnh trong đầu cơ hồ lại hiện ra, lúc đầu, bọn họ đích thực là trong phòng khách cùng nhau uống rượu đánh đàn ngắm hoa, bởi vì hải lòng, hẳn uống nhiều rượu lắm, về sau liền say, chỉ là, sau khi tỉnh lại hẳn phát hiện mình đang ngủ trong phòng ngủ, vẫn chưa cùng Minh Nhu cùng sáng cộng gối qua a...

Chỉ là, dựa vào trực giác, hẳn lại cảm thấy Minh Nhu không nói dối, trong lòng không khỏi đứng lên, dù sao, hẳn thật sự không nhớ nổi lúc say rượu đã làm gì, chẳng lẽ hẳn thực sự cùng nàng...

“Hạo.” Minh Nhu khóc nhào tới, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Lãnh Hạo Nguyệt, “Đứa nhỏ là của người, người nhất định phải tìm được hắn, hắn là vô tội a...”

“Hài tử đâu?” Lãnh Hạo Nguyệt ngón tay khẽ nhúc nhích, Minh Nhu liền ngã ngồi trên mặt đất.

“Lãnh Hạo Nguyệt tuy rằng cho phép ta sinh hạ đứa nhỏ, thế nhưng không cho phép ta giữ lại hần.” Minh Nhu từ trên mặt đất bò dậy, sau đó lau một bà nước mắt, “Vì thế, đứa nhỏ sinh ra sau ba hôm, liền buộc ta đem đứa nhỏ ném vào trong ngôi miếu đồ nát, ta nhìn tận mắt hần bị một tên khát cái lão đầu ôm đi...”

Minh Nhu nói giống như một cây dao nhỏ, từng chút chút cắt vào trong tâm Nhạc Du Du, bọn họ thật sự có đứa con...

“Phải không?” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên xoay người, dựa vào ánh trăng chăm chú nhìn chăm chăm vào Minh Nhu, “Chẳng lẽ ngươi muốn bản vương phụ trách một đứa nhỏ không tồn tại sao?” Nói xong, không chút lựa chọn xoay người rời đi.

“Lãnh Hạo Nguyệt, ngươi không thể không quan tâm, hần là con trai của ngươi...” Minh Nhu bỗng nhiên kêu lớn lên, “Đứa nhỏ trên mông có bớt, là một cái bớt màu hồng to bằng ngón tay cái...”

Lời này làm cho mạch suy nghĩ của Nhạc Du Du thoáng cái lâm vào hỗn loạn, nhất thời quên mất mình lúc này đang ẩn thân ở dưới sườn núi đất, đặt mông ngồi xuống.

Tiếng vang rất nhỏ không tránh được lỗ tai của Lãnh Hạo Nguyệt, Nhạc Du Du chỉ cảm thấy trong nháy mắt đã bị người nâng lên.

Lãnh Hạo Nguyệt vốn cho là là thích khách, thế nhưng, khi hần tới trước mặt lại phát hiện ra vẻ mặt của Nhạc Du Du đang ngốc lăng ngồi ở chỗ kia, hiển nhiên, lời nói mới vừa rồi, nàng toàn bộ nghe thấy được.

“Du Du.” Lãnh Hạo Nguyệt tâm cả kinh, chăm chú đem nàng ôm vào trong ngực.

Nhạc Du Du ánh mắt vòng vo chuyển, sau đó rút cuộc chống lại Lãnh Hạo Nguyệt: “Nàng nói là sự thật?”

Lãnh Hạo Nguyệt há miệng, nhưng căn bản không có biện pháp trả lời nàng.

“Ha ha...” Minh Nhu bỗng nhiên phá lên cười, “Đương nhiên là sự thật, Nhạc Du Du, ta nói rồi, ngươi không có khả năng độc chiếm Hạo...”

“Câm miệng, bằng không, bản vương hiện tại sẽ giết ngươi.” Lãnh Hạo Nguyệt trong mắt sát khí vội hiện lên.

“Lãnh Hạo Nguyệt, mặc kệ ngươi thừa nhận hay không thừa nhận, chúng ta cũng không thể hoàn toàn phôi bỏ quan hệ, ta là nương con trai của ngươi, điểm ấy vĩnh viễn cũng không thay đổi được...” Minh Nhu nở nụ cười, nụ cười kia ở dưới ánh trăng giống như một đóa tuyết vọng hoa, “Ngươi có thể giết ta, thế nhưng, nếu như nhĩ tử tương lai biết cha nó đã giết mẹ của nó, ngươi cảm thấy hần sẽ như thế nào đây? Ngươi làm thế nào để đối mặt với hần?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Không muốn nói dối nàng

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du căn bản cũng không biết mình làm thế nào để trở lại quân doanh, Minh Nhu nói làm cho đầu óc của nàng vẫn ở trong trạng thái xoay vòng, cả đầu đều là hình ảnh thân thiết của Lãnh Hạo Nguyệt cùng Minh Nhu, cả đầu đều là thanh âm của một tiểu oa nhi đuổi theo Lãnh Hạo Nguyệt kêu cha...

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Nhạc Du Du trong nháy mắt ở vào trạng thái hoảng hốt, tâm liền hơi đau lên, thậm chí có một loại cảm giác hoảng hốt, nhìn cũng không nhìn Minh Nhu liếc mắt một cái, ôm lấy Nhạc Du Du liền hướng đi trở về, thế nhưng, nhìn ánh mắt nàng thẳng tắp bây giờ không biết nên đi an ủi như thế nào, chỉ có thể như thế lẳng lặng ôm nàng, đi từ từ, trong lòng của nàng khổ sở, trong lòng của hần cũng không được dễ chịu, căn bản cũng không có cái loại cảm giác được làm cha sung sướng, có chỉ là phiền muộn cùng lo lắng.

Nhạc Du Du bỗng nhiên lại tựa như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên chớp mắt một chút, đẩy Lãnh Hạo Nguyệt ra, sau đó nhanh chân bỏ chạy. Lãnh Hạo Nguyệt lại càng hoảng sợ, hơi sững sờ lúc vội vàng đi theo.

Cái bớt màu hồng? Nhạc Du Du trong đầu điện quang hỏa thạch bản hiện lên một hình ảnh, nàng muốn xác nhận một chút, thế là, một hơi chạy vào lều lớn của mình, mà lúc này, Bảo Bối trên giường đang ngủ say.

Nhạc Du Du không quan tâm một tay vạch chăn ra, lúc tay đụng chạm đến thân thể Bảo Bối động tác không tự chủ được cũng mềm nhẹ hơn, nàng biết, vô luận sự thực làm sao, đứa nhỏ này đều là vô tội.

Lãnh Hạo Nguyệt đứng ở phía sau cửa nàg, không sáng tỏ nhìn Nhạc Du Du, trong lòng thậm chí có một loại cảm giác không tốt lắm.

Nhạc Du Du đem ngủ Bảo Bối đang ngủ say lật cái thân, sau đó đưa tay lui xuống quần lót của hấn, trên cái mông trắng nõn kia, thỉnh linh xuất hiện một cái bớt màu hồng nho nhỏ, ở dưới ánh nến có vẻ chói mắt.

Lãnh Hạo Nguyệt bởi vì giật mình mà hơi há hốc miệng ra, cho là mình hoa mắt, sau đó bước lên phía trước một bước, dùng sức đóng ánh mắt một chút, thế nhưng, khi mở mắt ra cái bớt kia như trước thanh thanh sờ sờ xuất hiện ở trước mắt.

“Này...” Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn sắc mặt thập phần không tốt của Nhạc Du Du, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Nguyên lai, nàg nói đều là thật.” Nhạc Du Du lại bỗng nhiên nở nụ cười xán lạn, “Nguyên lai, chàng vẫn luôn gạt ta...” Giọng nói kia tựa hồ muốn nói chuyện tình kia cùng mình không có quan hệ, chỉ có Lãnh Hạo Nguyệt biết, nàg muốn nói như vậy, đã nói lên trong lòng của nàg khó bỏ qua.

Có thể là bởi vì bỗng nhiên có cảm giác lạnh, làm cho Bảo Bối cảm thấy không thoải mái, không khỏi ngất thân thể một chút, sau đó mờ mắt ánh mắt nhập nhèm: “Nương?”

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du trong nháy mắt thanh tỉnh lại, lệ quang biến mất trong mắt, mỉm cười, thay hấn đắp chăn xong, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể hấn, “Nương chính là tới thăm ngươi một chút, ngủ đi.”

Cục cựa nghi hoặc liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt phía sau nàg, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ là lần thứ hai nhắm hai mắt lại, sau đó rất nhanh cũng tiến vào mộng đẹp mới.

“Du Du, ta...” Lãnh Hạo Nguyệt liếm đôi môi hơi khô một chút, đưa tay muốn đem nàg ôm vào trong lòng, nàg như vậy làm cho hấn đau lòng.

“Từ lúc vừa mới bắt đầu, ta đã bị chàng đùa giỡn xoay quanh, như vậy, chàng còn có bao nhiêu bí mật lừa gạt ta?” Nhạc Du Du né tránh tay hấn, trong đôi mắt hạnh lại hiện đầy hơi nước, “Ta còn có thể tin chàng sao?” Nói xong, hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa lưng về phía hấn, “Chàng đi ra ngoài trước đi, ta một mình suy nghĩ thật tốt...” Thanh âm bất hòa mà lạnh lùng.

Lãnh Hạo Nguyệt tay hơi cương ở giữa không trung, trong mắt hiện lên một tia đau đớn cùng giãy dụa, nhưng cuối cùng không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Nhạc Du Du liền cùng y nằm ở trên giường, chân tình nỗ lực của mình, chẳng lẽ đôi lấy cũng chỉ là lừa dối sao? Không khỏi tự giễu ngoéo... khóe miệng một cái, ông trời thực sự công bằng làm sao...

Hay là, nàg thực sự cần ngấm lại thật tốt.

Lãnh Hạo Nguyệt thất hồn lạc phách đi ra khỏi tầm trường, Nhạc Du Du lạnh lùng làm cho trong lòng hấn vắng vẻ, đây là cảm giác chưa từng trôi qua. Thất tha thất thủ tiêu sái tiến vào trong lều lớn, tâm tình vô cùng phiền muộn, hấn không biết sự tình tại sao phải diễn biến đến một bước thế này, càng không biết kế tiếp hấn nên đối mặt với Nhạc Du Du, đối mặt với Bảo Bối như thế nào...

Từ trong đáy lòng hấn chưa tiếp thu được sự thực có nhi từ này.

Trong đại trường thứ dùng để chống lạnh là rượu ngon thượng đẳng.

Lãnh Hạo Nguyệt cảm lên, hấn cũng không phải là một người thích uống rượu, thế nhưng, tối nay, hấn muốn uống thật say. Hay là say một màn sẽ thoải mái một ít đi.

Chỉ là, rượu này sao lại bỗng nhiên lại cảm thấy cay như thế đâu?

Long Ngâm đứng ở cửa lều lớn, lặng lẽ nhìn người ở bên trong, trong mắt nổi lên một trận thương tiếc. Ánh trăng làm cho đường cong của hấn nhìn qua nhu hòa rất nhiều, gió đêm rét thanh thoảng thổi bay tóc dài của hấn, thậm chí có loại đẹp đến cô đơn.

“Đừng uống.” Cuối cùng thì không cách nào không chế được đi tới, Long Ngâm nhẹ nhàng đoạt được bầu rượu trong tay Lãnh Hạo Nguyệt, hấn cũng say chỉ là, rượu nhập khổ tâm buồn càng buồn, “Rượu uống nhiều quá sẽ hại thân.”

“Long ca ca?” Lãnh Hạo Nguyệt giương mắt, hấn lúc này mắt đã lơ lơ say mơ màng, phần mặt ngâm xuân, nhất là cặp môi hồng nhợt kia, vì do rượu thế nhưng càng thêm kiều diễm ướt át, ở dưới ánh nến càng nổi bật có vẻ vô cùng mê người.

Long Ngâm nhin không được yết hầu hơi giật mình, hấn rót cuộc lại gọi hấn là Long ca ca.

“Đến, bồi ta uống.” Lãnh Hạo Nguyệt đưa tay kéo Long Ngâm lại, “Đêm nay cái gì cũng không muốn, uống rượu là tốt rồi...” Sau đó đem rượu còn lại trong bình rót hết vào trong miệng, “Vẫn là choáng váng thật là tốt...”

Rượu tràn ra khóe miệng chậm rãi chảy xuống, thậm chí có loại gọi cảm nói không nên lời. Long Ngâm nhin không được nuốt ngụm nước miếng, cuống quýt thong mi mắt xuống.

Lãnh Hạo Nguyệt lại bỗng nhiên ôm ở cánh tay Long Ngâm: “Vì sao hai người yêu nhau lại khó như vậy?” Sau đó bỗng nhiên cười khổ một cái, “Mình Nhu thế nhưng lại nói sinh nhi tử cho ta... Ha ha, nhi tử... Thế nhưng ta tuyệt đối không hài lòng...”

Long Ngâm đưa tay ôm lấy Lãnh Hạo Nguyệt, há miệng, nhưng không nói gì, chỉ là, yêu thương vỗ vỗ phía sau lưng của hắn.

“Ta có phải rất thất bại hay không? Ta không muốn nói dối nàng, ta cũng không biết vì sao a...” Lãnh Hạo Nguyệt vô lực tựa ở trên thân Long Ngâm, ánh mắt tựa hồ đã không mở ra được, từ lượng của hắn giống như bốn bầu rượu này, là thật say, “Du Du, ta là thật yêu nàng...” Thanh âm đã mơ hồ không rõ.

Long Ngâm tâm kinh hoảng, cúi đầu nhìn Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng đã nhắm hai mắt lại, giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt không tỳ vết nào của Lãnh Hạo Nguyệt, xinh đẹp không gì sánh nổi, cuối cùng thỏa mãn khẽ miệng gọi lên, đã từng bao nhiêu lần, hắn ở trong mộng tưởng qua cảnh tượng như vậy.

“Hạo nhi, biết không? Người yêu người khác, thế nhưng Long ca ca lại yêu người...” trong mắt Long Ngâm ánh sáng nhu hòa một mảnh, ngón tay nhẹ nhàng cắm vào trong tóc hồng của hắn, “Chỉ cần người vui về...”

Thân thể trong lòng người hơi giật mình vài cái, trong miệng thì non hai tiếng.

Ngón tay Long Ngâm nhẹ nhàng xẹt qua cánh môi đậm phần kia, xúc cảm mềm mại làm cho hắn rớt cuộc để đỡ không được ước mơ dụ hoặc tha thiết kia, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Vô pháp thương tổn

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Long Ngâm hôn vốn chỉ như chuồn chuồn lướt nước (*), lướt qua một chút, cũng chưa từng muốn, cảm giác tốt đẹp kia lại làm cho lý trí Long Ngâm sụp xuống một chút, không tự chủ muốn thêm càng nhiều... Mà đụng chạm khác thường kia, thế nhưng lại làm cho Lãnh Hạo Nguyệt đang say mê trong nháy mắt có phản ứng, còn không tự chủ đưa tay nắm ở thân Long Ngâm, há mồm đáp lại đứng lên.

(*) chuồn chuồn lướt nước: hời hợt

Lãnh Hạo Nguyệt phản ứng ngoài dự liệu của Long Ngâm, lập tức cũng làm cho hắn hưng phấn lên, mà Lãnh Hạo Nguyệt kia trong lúc đó mùi rượu nhàn nhạt tựa hồ cũng làm say mê tim của hắn, không khỏi hồ hấp trở nên gấp lên.

“Du Du, ta yêu nàng, chớ...” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên dùng sức, đem Long Ngâm đẩy ngã xuống trên bàn, sau đó xoay người đè lên, trong miệng mơ hồ thì non không rõ lên, hai tay ở trên người Long Ngâm du đi, “Du Du...”

Long Ngâm giống như bị người đánh đòn cảnh cáo, trong nháy mắt thanh tỉnh lại, rút đi tình tứ trong mắt, ngoan quyết dùng sức đẩy Lãnh Hạo Nguyệt ra đang ghé vào trên người hắn, sau đó đứng dậy chạy vội đi ra ngoài, khí lạnh ở ngoài lều lớn làm cho thân thể hắn cũng dần dần bình tĩnh lại, không khỏi ảo não cho mình một cái tát, hắn là đang làm gì? Tay chỉ lên cánh hoa trên môi mình, thống khổ nhắm hai mắt lại, hắn yêu tuy rằng thống khổ, thế nhưng còn không muốn bị thương hại bất luận là kẻ nào, sau đó hôm nay, hắn kim lòng không đầu không chỉ có làm thương tổn Hạo nhi, cũng gián tiếp làm thương tổn Nhạc Du Du...

Ảo não, hối hận, áp lực... Tất cả tình tự trong lúc đó nhất thời toàn bộ dâng lên, không khỏi rút bảo kiếm ra, sau đó phóng lên cao, trong nháy mắt liền ra khỏi quân doanh, hắn cần phải phát tiết một chút, nhất thời, trong rừng cây nhỏ kia liền truyền đến thanh âm bảo kiếm phá không, sau đó còn thường thường kèm theo thanh âm cành cây gãy...

Bên trong đại trường, Lãnh Hạo Nguyệt nguyên bản đang tưởng Du Du tới, tựa hồ còn hôn hắn, thế nào chỉ chớp mắt lại không thấy đâu? Nhưng vào lúc này, một cỗ khí lạnh kéo tới, làm cho hắn không khỏi giật mình một cái thanh tỉnh lại, lại phát hiện mình đang ghé vào trên bàn, trước mắt là bốn bầu rượu đã trống rỗng, không khỏi cười khổ lắc đầu: “Nguyên lai là nằm mơ...” Ngón tay không khỏi xoa môi của mình một chút, thế nhưng vì sao cảm giác hôn môi kia lại rõ ràng đâu?

Chậm rãi đứng dậy, xem ra, từ lượng của hắn thực sự không được, sau này sợ rằng phải kiêng rượu.

Cùng lúc đó, Nhạc Du Du đang ở trong tầm trường sát vách lật qua lật lại ngủ không được, trong đầu lại nhớ lại những hình ảnh, tuần hoàn phát hình nàng cùng Lãnh Hạo Nguyệt quen biết ở chung từng chút từng chút, nàng có thể xác định, hắn đối với mình là thật tình, thế nhưng, nàng phải làm sao đây? Coi như chưa từng phát sinh? Không được, nàng không bỏ qua được a, chỉ cần nghĩ đến Hạo nhi của nàng cùng Minh Nhu kia, trong lòng nàng liền khó chịu, hơn nữa còn là khó chịu cực độ.

Thế nhưng, không tha thứ sao? Làm như thế nào? Cùng Lãnh Hạo Nguyệt ly hôn, rời khỏi hắn? Cái ý nghĩ này lại làm cho Nhạc Du Du vô cùng uể oải, nàng luyến tiếc a, nàng thật sự là yêu hắn a, sống lâu như thế nhưng là lần đầu tiên động tình, nàng thực sự bỏ không được...

Trong dạng mâu thuẫn dày vò này, Nhạc Du Du cũng không biết qua bao lâu, thế nhưng mơ mơ màng màng ngủ. Ngủ ngủ, Nhạc Du Du bỗng nhiên nghe có thanh âm người nói cười, hơn nữa, thanh âm kia cực kỳ quen thuộc, vội vàng mở mắt ra nhìn, lại thấy Lãnh Hạo Nguyệt đang một tay ôm cục cưng, một tay nắm thắt lưng của Minh Nhu, cười cười nói nói đi ở phía trước...

Nhạc Du Du vừa nhìn liền nóng nảy, vội vội vàng vàng đuổi theo, đáng tiếc, mặc cho nàng nỗ lực thế nào, đều không thể đuổi theo cước bộ của Lãnh Hạo Nguyệt, cuống quýt kêu to, muốn kêu Lãnh Hạo Nguyệt, thế nhưng, mặc cho nàng kêu thế nào, Lãnh Hạo Nguyệt đầu cũng không quay lại một chút, chỉ có Minh Nhu quay đầu lại hướng nàng đắc ý cười: “Nhạc Du Du, ngươi là người ngoài, Hạo là của ta, chúng ta một nhà ba người đoàn tụ, ngươi từ đâu chạy đến đây thì trở về nơi đó đi...”

Nhạc Du Du trong nháy mắt cứng đờ, liền như vậy lẳng lẳng nhìn một nhà ba người hạnh phúc tiêu sái đi xa, sau đó biến mất.

“A...” Ngây ngốc sững sốt một lúc lâu, Nhạc Du Du bỗng nhiên tức giận kêu lớn lên, “Lãnh Hạo Nguyệt, ngươi là cái tên đại hỗn đản...”

Lúc hô lên, lại bỗng nhiên giật mình một cái ngồi dậy, Nhạc Du Du lúc này mới phát hiện vừa rồi là mình nằm mơ, không khỏi sờ soạng mồ hôi lạnh trên cái trán, thở ra một hơi dài, lúc này mới phát hiện trước giường mình đang có hai người, mờ to hai mắt kỳ quái nhìn nàng.

“Vương phi, ngươi không sao chứ?” Linh Lung rút cuộc cũng hoàn hồn, nàng thật sự có điểm dọa người, vương phi sao lúc ngủ lại mắng to vương gia a? Không khỏi một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán lã lã chảy xuống.

“A? Nha” Nhạc Du Du giương mắt nhìn Linh Lung một chút, sau đó nuốt nước miếng, “Không có việc gì, không có việc gì.” Trong lòng không khỏi thở dài, mình tại sao có thể mơ như vậy đâu?

“Vâng.” Linh Lung không hề hỏi nhiều

“Giúp ta chuẩn bị ít nước, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.” Linh Lung gật đầu, sau đó xoay người đi ra.

“Nương, người có phải thấy ác mộng hay không a?” Bảo Bối đưa tay muốn đụng vào mặt của Nhạc Du Du “Thế nhưng đầu đầy mồ hôi a...”

Nhạc Du Du lại vô ý thức tránh đầu đi, né tránh tay nhỏ bé của cục cưng, đối với hắn, tâm tình của Nhạc Du Du rất phức tạp, nàng không nghĩ tới mình lại nhận nhi tử của tướng công làm nhi tử của mình, từ “Can mụ” thoáng cái biến thành “Mẹ kế”, nội dung vở kịch có chút máu chó a, tuy rằng trên mạng thường lưu hành “máu chó vô tội” nói như vậy, nàng vẫn là nhất thời vô pháp tiếp thu a a a.

Tay nhỏ bé của Bảo Bối cương ở giữa không trung, lập tức trong mắt liền đầy hơi nước, hắn không biết nương vì sao bỗng nhiên lại cải biến thái độ đối với mình, trong tiềm thức, có thể là hắn làm sai cái gì đi.

“Nương, có phải Bảo Bối làm sai cái gì hay không làm cho nương mất hứng a?”

Ách? Nhạc Du Du kỳ quái giương mắt, lúc này mới ý thức tới, biểu hiện vừa rồi của mình quá mức rõ ràng, trong lúc vô ý đã làm thương tổn tâm linh yếu đuối của hắn, dù sao hắn cũng chỉ là đứa nhỏ bốn tuổi mà thôi.

“Nương.” Bảo Bối cực lực chịu đựng, mới không cho nước mắt trong mắt ngã xuống, “Nếu như Bảo Bối làm sai, người có thể đánh chửi Bảo Bối, cũng đừng không quan tâm tới Bảo Bối.” Tay nhỏ bé dùng sức lôi kéo tay áo Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du nguyên bản tâm đang quẩn quýt tâm lại càng đứng lên, cảm giác này làm cho nàng giống như người ngược đãi nhi đồng quá.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn thiết của cục cưng kia, rung rung hai mắt, Nhạc Du Du rút cuộc than thở một tiếng, vươn tay đưa hắn ôm vào trong lòng, nàng thừa nhận nàng mềm lòng, tựa như lúc trước nàng cự tuyệt không được Lãnh Hạo Nguyệt “Sáu tuổi” như nhau, nàng bây giờ không có biện pháp làm thương tổn đứa nhỏ bốn tuổi...

“Nương, người sẽ tha thứ cho Bảo Bối sao?” Bảo Bối lặng lẽ giọng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Sẽ không không quan tâm đến Bảo Bối sao?”

“Đứa ngốc.” Nhạc Du Du xoa đầu của hắn, “Nương vừa rồi chỉ là thấy ác mộng, vì thế tâm tình không tốt, căn bản là không liên quan đến Bảo Bối, Bảo Bối vĩnh viễn đều là ân huệ từ của nương...”

“Cảm ơn nương.” Bảo Bối trên mặt rút cuộc lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

Chương 176: Tha thứ đi

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du tuy rằng trong lòng biết Lãnh Hạo Nguyệt là thật sự yêu mình, nhất là khi nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt chỉ trong một đêm mà người tiêu tụy như thế, kỳ thực cũng đã quyết định không truy cứu, dù sao, hắn và Minh Nhu lúc trước yêu nhau khi đó ở đây còn chưa có mình, hai người yêu nhau như vậy ở cùng một chỗ là rất bình thường...

Về phần Bảo Bối, nàng cũng quyết định cho hắn một mái nhà ấm áp.

Thế nhưng, quyết định là một chuyện, khi làm thật lại là chuyện khác. Nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, trong lòng nàng vẫn thấy tức giận, vì thế, Nhạc Du Du quyết định phải lạnh lùng.

Lãnh Hạo Nguyệt lần đầu tiên biết nguyên lai bị người ta bỏ qua, nhất là nữ nhân mà mình yêu mến nguyên lai cảm giác là như thế, liên tiếp mấy ngày, Nhạc Du Du mỗi lần nhìn thấy hắn không phải nhìn không chớp mắt, cũng chính là cúi đầu chạy qua. Khi muốn cùng nàng nói chuyện, nàng đều là rũ mắt xuống: “Vương gia có gì phân phó?”

Thời gian buổi tối chỉ cần hắn Lãnh Hạo Nguyệt vừa bước vào tắm trướng, Nhạc Du Du sẽ quay đầu đi ra ngoài, nàng tình nguyện đi cùng Linh Lung nằm chung một cái giường, cũng không muốn cùng mình đứng ở trong tắm trướng, khiến hắn không có biện pháp, đành phải hàng đêm nằm nghỉ dưới đất ở lầu lớn.

Mọi người cơ hồ đều phát hiện hai người khác thường, chỉ là, chuyện phu thê người ngoài không nên nhúng tay vào, cũng chỉ có thể đồng tình nhìn bộ dạng của Lãnh Hạo Nguyệt cơ hồ muốn cong thành tuồng.

“Hạo huynh a.” Nam Cung Duệ trong tay thường thức khối bạc, khóe miệng hơi ngoéo... một cái, nâng mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Nữ nhân đâu? Khi cần đồ, phải cộng thêm mặt dày mày dạn...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhin không được liếc hắn một cái.

“Phương pháp dạy cho người, có tin hay không là tùy người.” Nam Cung Duệ khóe miệng hơi ngoéo... một cái, sau đó đưa khối bạc trong tay ném lên không trung, lại nhẹ nhàng tiếp được, đứng dậy ly khai.

Lãnh Hạo Nguyệt khóe miệng xấu hổ kéo kéo, hắn ngoại trừ thời gian mặt dày mày dạn giả ngu, thời gian còn lại, hắn thật đúng là mặt mặt này. Hay là hắn có thể thử chiến thuật cũ...

“Nương, người vì sao không để ý tới cha a?” Trong tầm lều, Bảo Bối mở to đôi mắt sáng rỡ nhìn Nhạc Du Du, hắn tuy rằng tuổi còn nhỏ, thế nhưng mấy ngày nay cũng nhìn thấu cha nương có vấn đề.

“Đó là bởi vì hắn làm chuyện không đúng.” Nhạc Du Du xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn, “Làm chuyện không đúng, làm chuyện không đúng sẽ bị trừng phạt, nương đương nhiên sẽ không để ý đến hắn.”

“Cha thật đáng thương.” Bảo Bối nhin không được lác đầu.

“Người nói cái gì?” Nhạc Du Du chân mày cau lại, tiểu tử này muốn tạo phản?

“Không có gì.” Bảo Bối lập tức lấy lòng ôm cổ Nhạc Du Du, “Ta là nói, nếu như Bảo Bối làm chuyện không đúng, nương có thể đánh vào mông của Bảo Bối, cũng có thể mắng Bảo Bối, nhưng không thể giống như với cha, không để ý đến Bảo Bối?”

Nhạc Du Du sùng sốt, lập tức nở nụ cười: “Tốt, đến lúc đó người cũng đừng khóc nhè a.”

“Sẽ không, chỉ cần nương đừng không quan tâm tới Bảo Bối, Bảo Bối cũng sẽ không khóc nhè.” Bảo Bối trong nháy mắt giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ.

Nhạc Du Du lại xoa xoa đầu của hắn, khóe miệng quẹo rừ.

“Nương, kỳ thực, người đã nhiều ngày như vậy không để ý đến phụ thân, người xem hắn đã gầy quá, thực sự rất đáng thương a...” Ánh mắt Bảo Bối nhìn Nhạc Du Du ra dáng tươi cười, thử thăm dò mở miệng, “Người tha thứ cho hắn có được hay không?”

Nhạc Du Du mặt hạnh nhu lại, sau đó rất chăm chú nhìn Bảo Bối: “Hắn cho người đến làm thuyết khách?” Lãnh Hạo Nguyệt, thật là người lại đem chủ ý này cho đứa nhỏ.

“Không phải.” Bảo Bối vừa nhìn thần thái của Nhạc Du Du, lập tức biết nương giống như muốn tức giận, lập tức xua tay, “Cha căn bản không đi tìm ta, ta chỉ là thấy nhiều lần, Linh Lung tỷ tỷ bụng đói ăn đi vào, rồi lại bụng đi ra, lại tiếp tục như vậy, chỉ sợ hấn sẽ ăn không tiêu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối quần quýt, “Bảo Bối trước đây thường xuyên không có cơm ăn, biết cảm giác đói bụng thực sự rất là khó chịu nga...”

“Hấn vẫn luôn không ăn?” Nhạc Du Du chân mày cau lại.

Bảo Bối mím môi gật gật đầu: “Linh Lung tỷ tỷ đều khóc...”

Nhạc Du Du tâm lại bắt đầu đứng lên.

“Nương, cha còn phải lĩnh binh đánh nhau a, nếu như hấn thực sự ngã bệnh, vậy làm sao bây giờ?” Bảo Bối vừa nói vừa len lén quan sát thần tình của Nhạc Du Du, “Lúc này, vạn nhất cái người Lãnh Phi Nguyệt kia nếu như giết tới thì làm sao bây giờ?”

Nhìn thần tình của Nhạc Du Du cũng không có nổi giận, Bảo Bối ở trong lòng lặng lẽ thở phào một cái, lời của Trình Dật thúc thúc dạy cho hấn tựa hồ rất dùng được a.

“Nương.” Bảo Bối không ngừng cố gắng, “Bảo Bối không biết phụ thân làm sai cái gì, người đánh vào cái miệng hấn có được hay không?” Nói xong cúi đầu, “Bảo Bối nhìn ra, nương không để ý tới cha, cha không vui, nương đồng dạng cũng không vui... Bảo Bối không hy vọng nương không vui...”

Nhạc Du Du tâm đã sớm quần quýt thành bánh quai chèo, nàng không phải không thừa nhận, nếu như Bảo Bối thật là thuyết khách của Lãnh Hạo Nguyệt tìm tới, thì hấn đã tìm đúng người, Bảo Bối nói đã làm cho lòng của nàng trong nháy mắt buông lỏng.

Mấy ngày nay, nàng dẫn vật hấn đồng thời cũng đã ở dẫn vật chính nàng. Hơn nữa, tính hạ tâm lại, nàng cũng biết, nếu như mình cứ kiên trì, Lãnh Hạo Nguyệt sẽ thực sự suy sụp, như vậy rất có thể sẽ ảnh hưởng đến quân tâm.

“Bảo Bối, nương không phải không thừa nhận, người tiểu thuyết khách này rất thành công.” Nhạc Du Du bắt đầu dĩ nhiên nhéo nhéo má hấn, khẽ thở dài.

“Ý nương là...” Bảo Bối kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

“Nể mặt mũi của Bảo Bối, nương tha thứ cho hấn.” Nhạc Du Du khoe miệng quyền rũ.

“Thật tốt quá.” Bảo Bối vừa nghe xong cao hứng nhảy lên, “Cám ơn nương.” Nói xong, ở trên mặt của nàng dùng sức ba một chút.

Thế nhưng, ngay khi Nhạc Du Du muốn ôm thân của Bảo Bối, trong lòng thoáng cái trống rỗng, tiểu gia hỏa đã bị người ta cấp xé đi ra ngoài, sau đó ném ra, Linh Lung ở cửa trong nháy mắt tiếp được hấn, sau đó xoay người biến mất ở tại ngoài trướng.

Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, nhìn khoảng trống ôm ấp trong nháy mắt nhất thời không kịp phản ứng, sau một khắc, lại bị người ta ôm chặt vào trong lòng.

“Du Du...” Lãnh Hạo Nguyệt thanh âm vô cùng ám cảm.

Nhạc Du Du căng thẳng trong lòng, vốn định đẩy hấn ra, thế nhưng, làm thế nào cũng không dùng được khí lực, không khỏi giương mắt, nhưng lại giật mình, khuôn mặt nguyên bản tuần mỹ kia trên mặt lúc này hiện lên đầy thanh sắc mệt mỏi, hơn nữa hốc mắt hăm sâu, nếu không có mái tóc dài đỏ rực, Nhạc Du Du thực sự muốn hoài nghi người này là ai vậy.

Trong lòng không khỏi áy náy một trận.

“Du Du...” Lãnh Hạo Nguyệt vui đùa vào hõm vai của nàng, “Tức giận thì có thể đánh ta mắng ta, chứ đừng nên không để ý đến ta? Biết không? Lại tiếp tục như vậy, ta sẽ điên mất rồi...” Bây giờ, lại một lần nữa ngửi thấy mùi hương của nàng, loại cảm giác này thật tốt.

Nhạc Du Du nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt cũng đã không còn tức giận, tuy rằng nàng ở trong lòng vẫn mắng mình không có cốt khí, thế nhưng, không có biện pháp, người đang yêu sâu đậm có mấy người có cốt khí?

Mà ở ngoài trướng, nhìn hai người ôm nhau bên trong, tất cả mọi người nhìn không được thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Có một loại yêu gọi là buông tay

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Bờ sông nhỏ ngoài quân doanh, Long Ngâm ôm kiếm lẳng lẳng đứng ở nơi đó. Mặt trời chiếu ánh chiều tà đem bóng dáng của hấn kéo rất dài, sau đó đặt ở trên mặt nước, xa xa nhìn lại, có vẻ có chút hơi cô đơn.

Nam Cung Duệ liếc mắt nhìn bóng lưng của hấn, nhẹ nhàng đi tới, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ là đem thân thể biếng nhác ý ở trên một gốc cây nhỏ, cánh tay vừa nhấc, một hòn đá nhỏ trong tay bị ném xuống mặt nước, nhất thời khơi dậy một vòng rung động, tầng tầng dâng dâng mở ra, một lúc lâu sau lại yên tĩnh trở lại.

“Chúng ta có tính đồng bệnh tương liên không?” Nam Cung Duệ ánh mắt thủy chung nhìn mặt sông, khối bạc trong tay cũng linh hoạt ở khe hở giữa cuốn.

“Tính sao?” Long Ngâm khước miệng nhất câu, sau đó thân thể cũng chuyển động, đồng dạng đem thân thể ý ở tại trên thân cây bên cạnh, chỉ là, tư thế ôm kiếm thủy chung chưa từng thay đổi.

“Đều là đã yêu một người không nên yêu, đồng dạng là một loại tình cảm không có khả năng đáp trả, chẳng lẽ không giống đồng bệnh tương liên?” Nam Cung Duệ bất đắc dĩ nhún nhún vai, dưới chân khẽ nhúc nhích, một cục đá liền lại bay lên, sau đó rơi vào trong nước.

Long Ngâm ánh mắt giật giật, nhưng không nói gì thêm, hấn hiện tại không quan tâm người khác có biết tình cảm của mình hay không, bởi vì hấn sẽ không lại tự ti, cũng không quan tâm có thể được đáp lại hay không, chỉ cần yêu là tốt rồi, hấn quan tâm chính là người hấn yêu có được vui vẻ hay không.....

“Kỳ thực, người so với ta đừng cảm hơn.” Nam Cung Duệ bỗng nhiên nâng mắt nhìn Long Ngâm, hơi nở nụ cười, “Ít nhất người dám biểu đạt, đừng cảm thù hận, mà ta ngay cả dùng khí thù hận cũng không có, chớ nói chi là biểu đạt...” Nói xong, giờ khối bạc trong tay lên, “Bất quá, ta nghĩ ta so với người rộng rãi hơn đi.” Nói, thì khối bạc kia thành một đường cong đẹp mắt, sau đó rơi vào trong nước, “Ta lựa chọn chúc phúc, chỉ cần nhìn nàng hạnh phúc, là đủ rồi...” Sau đó hào hiệp phát tay một cái, xoay người ly khai.

Long Ngâm bỗng nhiên cũng cười, chỉ cần hấn hạnh phúc, hấn cũng là thỏa mãn, không phải sao?

Nhạc Du Du tuy rằng tha thứ cho Lãnh Hạo Nguyệt, thế nhưng, không có nghĩa là sẽ buông tha hấn như thế, vào lúc hoàng hôn, trong quân doanh binh lính đang bung bát ăn cơm bắt đầu dùng bữa cơm, đã nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt gương mặt hắc ám đi tới tầm trường ở ngoài, trong tay còn cầm hai cái khăn lụa màu đỏ, ở trước mắt bao người, đi tới giữa sân rồi đứng lại, tựa hồ là ngoan quyết, cắn răng, bỗng nhiên giờ khăn lụa lên, sau đó đối với Nhạc Du Du cách đó không xa quơ quơ, nhảy lên nhảy xuống, vừa nhảy còn vừa kêu: “Nhạc Du Du, ta yêu nàng, tựa như con chuột yêu gạo...” Chỉ bất quá, trong thanh âm kia như thế nào cũng nghe không ra cảm giác sung sướng đến..

Vào lúc mọi người đang dùng cơm hai mặt nhìn nhau vài giây sau, bỗng nhiên liền “Phốc” một tiếng, thức ăn trong miệng liền phun hết, sau đó chính là tiếng ho khan liên tiếp.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn nữ nhân cách đó không xa chính chống nạnh nhìn hấn, cực lực khắc chế ham muốn lập tức đi đem xương cốt nàng nhai nát... Âm điệu biến đổi, hấn nghiêng răng nghiêng lợi đưa khăn lụa trong tay ném tới trên mặt đất, sau đó... Nổi giận dùng dùng đi tới trước mặt Nhạc Du Du, ngữ điệu nhu hòa: “Du Du... Nàng là của ta, nàng là trời của ta, nàng là ba phần tư sinh mệnh của ta, nàng là trái tim nhỏ vui vẻ của ta... không có nàng, tánh mạng của ta cũng không có ý nghĩa, không có nàng, toàn bộ thế giới cũng rơi vào một mảnh hắc ám...”

Trên gương mặt mọi người cơ hồ là tập thể tro mắt kinh ngạc.

Vô Ưu lão nhân cùng Lạc Băng nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó nhin không được sờ sờ cánh tay một chút, nhiệt độ quá thấp, lại nổi lên một tầng da gà a, xoay người rồi đi, đáng thương bọn họ đều là người có tuổi, lại đi đi xuống, phỏng chừng trong bụng cũng muốn nổi cả da gà...

“Nương, trên người ta nổi lên một tầng da gà...” Bảo Bối cũng nhin không được toàn thân run lên.

Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt kia hận không thể nuốt cả người của nàng, mặt mày loạn lên, tâm tình thật tốt, kéo tay cục cưng: “Nương cho người bát cháo ngao này nhé...”

Bảo Bối tức khắc nổi lên hắc tuyến.

“Còn có a.” Nhạc Du Du mới vừa đi hai bước lại vòng vo trở về, vỗ vỗ vai Lãnh Hạo Nguyệt, “Cảnh cáo chàng sau này tốt nhất đừng gat ta nữa a... Đừng cho là ta không làm gì được chàng, đều đã quên nói cho chàng biết, có một nam nhân mặt nạ rất lợi hại, cái người kia gọi Nguyệt Phách đã cứu ta mấy lần, hơn nữa, rõ ràng không ngại ta đã thành hôn, vì thế, nếu như lại để cho ta phát hiện chàng lừa dối ta, ta liền lập tức hồng hạnh xuất tường đi cùng hấn, không tin liền thử xem” Nói xong, hừ một cái đi xa.

Bảo Bối vừa đi vừa quay đầu lại cấp Lãnh Hạo Nguyệt một ánh mắt đồng tình.

Nhưng mà, Nhạc Du Du nói lại làm cho thân thể Lãnh Hạo Nguyệt cứng đờ, xong, hấn đều đã quên chuyện này, không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn Trình Dật bọn họ đồng dạng về mặt phiền muộn, cuối cùng chỉ có thể âm thầm quyết định, sau này, sẽ không để cho Nguyệt Phách xuất hiện ở trước mặt Nhạc Du Du nữa.

Vì trò đùa dai của Nhạc Du Du, triệt để phá vỡ hình tượng uy nghiêm lãnh khốc trước đây của Lãnh Hạo Nguyệt, mặt mũi mất hết, lúc này, Nam Cung Duệ mỗi khi thấy hấn sẽ cười cười run rẩy hết cả người, Lãnh Hạo Nguyệt hận không thể một chương giết hấn.

“Kỳ thực, Hạo nhi không có lừa ngươi.” Long Ngâm liếc mắt nhìn Nhạc Du Du đang ở ngấm bầu trời đêm, nhìn không được ngoéo... khóe miệng một cái.

“A?” Nhạc Du Du kinh ngạc quay đầu.

“Bảo Bối không phải nhi tử của Hạo nhi.” Long Ngâm chống lại ánh mắt của nàng, “Ngày ấy, bọn họ ở phòng khách uống rượu, hai người đều say, là ta đem Hạo nhi ôm trở về phòng...”

Nhạc Du Du không thể tin được mở to hai mắt nhìn.

“Ngươi phải biết.” Long Ngâm thở dài, “Ta cùng đại sư huynh đều từ lúc bắt đầu đã thấy nàng có chuyện, vì thế, đại sư huynh mới có thể đi ‘Cầu dẫn’ nàng, mà ta, lúc nào cũng phòng bị nàng...” Nói xong, có điểm tự giấu nộ nụ cười, “Sau khi Ta đem Hạo nhi mang đi, giữ hán một đêm, vì thế, hán không có khả năng ở cùng nàng...” Nói xong, mặt hơi đỏ lên.

Nhạc Du Du nhìn không được bật cười lên, nguyên lai, hán thực sự không lừa gạt mình a... Chỉ là xem ra, Minh Nhu lại là một nữ nhân đáng thương, thật đáng buồn, làm với ai cũng không biết như thế... Bảo Bối kia sẽ là nhi tử của ai? Là ai sẽ to gan ở trong Tần vương phủ làm chuyện tình như vậy?

Nhạc Du Du cùng Long Ngâm ánh mắt đụng nhau, hiển nhiên, Long Ngâm cũng là vô cùng kinh ngạc.

“Quên đi, mặc kệ ai là cha của Bảo Bối, ta cũng sẽ đối xử tử tế với hán.” Nhạc Du Du cuối cùng hướng Long Ngâm gật gật đầu, “Còn có a, cảm ơn ngươi nói cho ta biết chuyện này...”

Long Ngâm mi mắt hơi thùy xuống tới, hán đối với nàng cuối cùng lại có thêm một chút áy náy.

Nhạc Du Du hiểu rõ tâm tình của Long Ngâm, chỉ là, nhất thời nhưng không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể đưa tay ra vỗ vỗ bờ vai của hán, cho hán một nụ cười ôn hòa.

“Có một loại yêu gọi là buông tay, có một loại yêu gọi là thành toàn...” Một lúc lâu, Nhạc Du Du rút cuộc giương mắt lên, “Nếu biết không có kết quả, thì tại sao lại không giải thoát cho mình?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Công hãm thành Phi Như

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Đại quân của Tần vương mấy ngày tới đều vây khốn, làm cho thành Phi Như thế cục ngày càng khẩn trương lên, chỉ là, đối với sự lo lắng cho mọi người trong thành nên Lãnh Hạo Nguyệt vẫn chưa từng hạ lệnh tấn công thành.

“Hạo, có phải trong hoàng cung có phiền toái gì hay không a?” Nhạc Du Du không biết vì sao Lãnh Hạo Nguyệt lâu như vậy cũng không tấn công thành.

“Uh.” Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, “Bên trong tất cả mọi người đã bị Lãnh Phi Nguyệt dụng độc của Nhện Độc khống chế...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Nhạc Du Du không khỏi chắc lưỡi, “Không nghĩ tới lúc đầu hán thoát tục như vậy, dĩ nhiên là dễ tiện như vậy...”

“Kỳ thực, hán cũng đang sợ hãi.” Nam Cung Duệ chân mày cau lại. “Chủ lực của hán đã bị tiêu diệt toàn bộ, lực lượng còn lại lại không chịu được khí hậu này...” Nói xong liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt một cái, lực lượng giang hồ cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng cùng triều đình chống lại.

“Đúng vậy.” Trình Dật cũng gật đầu, “Chỉ là, hán bố trí nhiều năm như vậy, không nghĩ rằng bây giờ lại thua thảm, hán sẽ không cam lòng, vì thế, chỉ sợ hán sẽ lại làm ra thủ đoạn để hèn đến thế nào...”

“Kỳ thực, chúng ta hoàn toàn có thể một tiếng trống làm tinh thần hán thêm bất thành Phi Như.” Long Ngâm lại biểu tình nói một câu.

“Thế nhưng...” Nhạc Du Du vừa nghe xong mặc dù có đạo lý, thế nhưng, vẫn có chút lo lắng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Thực sự sẽ không lo cho an nguy của những huynh đệ tỷ muội kia của chàng sao? Còn có nhiều văn võ bá quan như vậy...” Sinh mạng của nhiều người như vậy, Lãnh Phi Nguyệt nói không chừng thực sự sẽ không thương tiếc.

“Lúc trước, hán là vì đoạt quyền, có thể thao túng toàn bộ triều đình mới làm như vậy, thế nhưng, nếu hán cho rằng có thể uy hiếp những người đó giống như Lãnh Huyền Nguyệt uy hiếp ta, đây cũng là quá ngây thơ...” Lãnh Hạo Nguyệt cười lạnh một tiếng.

“Trùng độc của Nhện Độc, những người đó hiện tại kỳ thực đã là sống không bằng chết.” Vô Ưu lão nhân lột râu bạc mở miệng, “Còn không bằng để cho bọn họ chết để quên đi...”

“Lão đầu, ngươi đừng tàn nhẫn như vậy có được hay không?” Nhạc Du Du bất mãn nhìn Vô Ưu lão nhân liếc mắt một cái, “Cứu một mạng người còn hơn xây mười bậc tháp Phật.”

Vô Ưu lão nhân vô tội bĩu môi, Lạc Băng thì không nói gì chỉ lắc đầu.

“Chẳng lẽ độc kia không thể giải sao?” Nhạc Du Du hơi ngưng mi, nàng thực sự không hy vọng lại có người chết đi, sau đó nhìn Vô Ưu cùng Lạc Băng, “Các ngươi không phải thân y sao? Chẳng lẽ không có cách nào sao?”

“Biện pháp thì có a, chỉ là xem sư huynh có phải nguyện ý bỏ những thứ yêu thích hay không.” Lạc Băng nhìn Nhạc Du Du, hướng Vô Ưu bĩu môi.

“Lão đầu?” Nhạc Du Du hiểu ý, lập tức nhìn về phía Vô Ưu.

“Có thể giải a, chỉ là...” Vô Ưu lão nhân bĩu môi, “Dù cho ngươi vui lòng hiến máu của mình, thế nhưng, liệt hỏa băng tẩm của ta đối với bọn họ mà nói quá trân quý, những người đó không xứng...”

“Này.” Nhạc Du Du vừa nghe xong lập tức trừng mắt, “Băng tẩm này không phải là của ngươi có được hay không?”

“Hiện tại ở trong tay ta chính là của ta.” Vô Ưu cũng trừng trừng mắt nổi lên.

“Keo kiệt.” Nhạc Du Du hừ lạnh một tiếng, “Vậy sau này ngươi cần dùng máu mà nói, cũng đừng tìm ta.”

“Ngươi...” Vô Ưu vừa nghe xong lập tức lo lắng, băng tẩm này nếu là không có máu “Dị nữ”, nhiều lắm cũng chỉ là thuốc bổ, không có bất kỳ hiệu quả trị liệu nào, hơn nữa lúc băng tẩm kia biến thân, chỉ có thể sống bảy ngày, lúc cũng sẽ bị chết, hóa thành một vũng máu, càng không đáng một đồng, vì thế, lập tức kéo tay áo Nhạc Du Du, “Được rồi, đến lúc đó ta sẽ cống hiến một cái thì tốt rồi...”

“Cái này không khác nhau cho lắm.” Nhạc Du Du đắc ý hướng hân nhủ mày, sau đó quay đầu nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Tướng công, đừng để người chết nữa, cùng vì quý a...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được bật cười lên, sau đó một tay ôm lấy nàng hăm vào trong lòng, nữ nhân này a, vĩnh viễn đều là đồng tình tâm tràn lan.

“Vậy trước đó cũng phải đem bọn họ từ trong tay Lãnh Phi Nguyệt cứu ra lúc đó mới có thể nói chuyện giải độc.” Long Ngâm liếc mắt nhìn Nhạc Du Du.

“Vậy nhanh chóng cứu a.” Nhạc Du Du lo lắng nhìn mọi người.

“Chẳng lẽ ngươi hi vọng vương gia giao binh quyền ra, sau đó mặc hân xâm lược sao?” Nam Cung Duệ vẻ mặt trêu tức nhìn Nhạc Du Du.

“Không cần đâu.” Nhạc Du Du vừa nghe lập tức lắc đầu, sau đó giương mắt lo lắng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Lãnh Phi Nguyệt chắc chắn sẽ không buông tha cho tướng công... Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

“Cứu bọn họ có khi là biện pháp.” Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn Nam Cung Duệ, sau đó xoa xoa đầu Nhạc Du Du, “Đừng nghe Nam Cung Duệ dọa ngươi, ta căn bản là không e ngại hân, hơn nữa, nghe theo uy hiếp của hân, thuận phục hân đó là biện pháp ngu xuẩn nhất, chẳng lẽ nàng cảm thấy tướng công nàng là người ngu xuẩn như vậy sao?”

Nhạc Du Du trừng mắt nhìn Nam Cung Duệ một cái, sau đó tâm để xuống, bất quá, lập tức đem bàn tay to đặt trên đầu mình kéo xuống, sau đó bất mãn mặt mày nhăn lại: “Đừng dùng động tác này, sẽ làm ta cảm thấy chàng là đang sờ sủng vật...”

Mọi người nhìn không được buồn cười cúi đầu phát ra tiếng cười.

Đào mất lại qua vài ngày, trong thành U Châu lại bỗng nhiên truyền đến tin tức, Thanh Thanh cùng Lãnh Minh Nguyệt bị người bắt cóc, còn làm bị thương không ít thị vệ của vương phủ... Tin tức này làm cho mọi người trong lòng căng thẳng, nhất là Trình Dật, trong nháy mắt mất đi đáng vẻ thông dong ngày xưa, lập tức nâng kiếm xông ra, lại bị Long Ngâm kéo lại.

“Nhất định là Lãnh Phi Nguyệt làm.” Trình Dật ảo não một quyền đập vào trên bàn, “Hắn nhất định là cảm thấy người ở bên trong không đủ để uy hiếp vương gia, cho nên mới phải đi bắt cóc Thanh Thanh cùng Minh Nguyệt công chúa...”

Nhạc Du Du vừa nghe xong cũng gấp gáp, Thanh Thanh nhìn không thấy, Minh Nguyệt lại nhỏ như vậy, còn có chứng sợ hãi, vạn nhất có gì không hay xảy ra, thì làm sao bây giờ?

Mà lúc này, kiên trì Lãnh Hạo Nguyệt tựa hồ cũng đã tiêu hao hết, hân không có khả năng đợi được binh mã của Sở Thiên Thiên đến, càng không thể để cho hân ta thực sự dùng Thanh Thanh cùng Minh Nguyệt mệnh đến uy hiếp hân, vì thế, hạ lệnh suốt đêm tấn công thành, xung phong kèn lệnh vang lên, áp áp đoàn người trong nháy mắt dừng hướng về phía cửa thành.

Trình Dật kia càng giống như không muốn sống nữa, người tiên phong liền xông ra ngoài, không đợi binh sĩ nhắc lên thang mây, hân đã từ trên lưng ngựa

phi thân lên, sau đó liền như vậy nện vào đầu mọi người, quơ bảo kiếm dưới mưa tên mạo hiểm bay lên thành tường...

Nhạc Du Du ôm Bảo Bối ngồi ở trên lưng ngựa, giật mình nhìn Trình Dật, hấn cũng quá uy mãnh đi?

Đương nhiên, Lãnh Hạo Nguyệt cùng Long Ngâm cũng sẽ không để cho Trình Dật một mình mạo hiểm, sau đó cũng đều dùng khinh công bay lên thành tường, nhất thời, trên tường thành tiếng kêu thảm thiết một mảnh.

Nam Cung Duệ thì ngồi ở trong quân, bình tĩnh chỉ huy đại quân tấn công thành, mà biểu hiện anh dũng của Lãnh Hạo Nguyệt, thì càng thêm kích phát ý chí chiến đấu của các tướng sĩ, nhất thời tiếng kêu rung trời.

“Hai người chúng ta có phải cũng nên hoạt động một chút gân cốt hay không?” Vô Ưu nhìn thành tường phía xa, liếc mắt nhìn Lạc Băng.

“Tốt.” Lạc Băng mỉm cười, “Sư huynh làm như thế nào, sư đệ cùng theo như thế.”

“Tốt.” Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó liền chạy đến thành tường bay đi, mà Lạc Băng theo sát phía sau.

Lúc này, các ám vệ của Âm nguyệt trước kia mai phục tại bên trong thành trong nháy mắt hiện lên đi ra, thủ thành quan binh đầu phải là đối thủ của bọn họ, trong nháy mắt hai mặt thụ địch, quân lính tan rã, cửa thành rất nhanh đã bị phá khai, Nam Cung Duệ mang binh vọt đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Người để thay thế các nàng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngăn)

Thời gian đại quân vào thành, mặt trời đã tăng sáng, một vòng trời mới đang mềm rù xuống lại thẳng lên.

Trong thành tất cả bọn họ cùng lúc rời đi không có thay đổi gì, đêm qua chiến đấu kịch liệt, rất nhiều bách tính còn không từng biết được, sáng sớm khi tỉnh lại, đã phát hiện phạm vi thể lực của Tấn Vương đã tiến vào thành Phi Nhữ, cũng chỉ hơi khiếp sợ, sau đó nhanh chóng khôi phục cuộc sống bình thường, dù sao, chiến tranh lúc nào cũng như vậy, mọi người cũng đều tập mãi thành thói quen.

Hơn nữa, danh tiếng của Tấn vương tốt đẹp đã truyền tới khắp nơi, mọi người cũng đều mừng rỡ tiếp thu.

Chỉ là, thời gian đoàn người của Lãnh Hạo Nguyệt đến cửa cung, không khỏi đồng thời lạc ở trên chiến mã. Trên lầu cao, lúc này đang đứng một người, chính là Lãnh Phi Nguyệt nhiều ngày chưa từng xuất hiện, lúc này, thần gió thổi khỏi một thân áo bào tuyết trắng cùng mái tóc dài như mực kia, lại hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, thoáng trông giống như thần tiên.

Thế nhưng, vào tình cảnh này, nhìn ở trong mắt của Nhạc Du Du, cũng chói mắt như vậy, người kia bề ngoài như thần tiên nhưng bên trong lại là trái tim màu đen, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Duệ vương, đại nạn của người đã tới...” Nam Cung Duệ hơi ngoéo... khước miệng một cái, “Chỉ cần tiểu vương ta ra lệnh một tiếng, có thể san bằng hoàng cung này.”

“Phải không?” Lãnh Phi Nguyệt liếc liếc mắt Nam Cung Duệ một cái, sau đó nhìn chằm chằm vào Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó khước miệng nhất câu, mấy người hắc y nhân lập tức đẩy hai người đi ra, “Bản vương không ngại dùng đầu của các nàng để tế điện trước hoàng cung này.”

Hai người bị đẩy đi ra không phải ai khác, chính là Thanh Thanh cùng Lãnh Minh Nguyệt bị bắt đi, chỉ là, lúc này hai người đều bị trói chân tay, miệng cũng bị chặn lại, chỉ có thể không ngừng giãy dụa, nhưng cũng không có cách nào nói ra.

“Thanh Thanh...” Ánh mắt của Trình Dật trong nháy mắt trợn trừng lên, rút kiếm để bay lên đi, thế nhưng chưa kịp đứng dậy đã phải dừng lại.

Kiểm của Lãnh Phi Nguyệt đã ở trên cổ của Thanh Thanh

Trình Dật lại một lần nữa ngồi trở lại trên lưng ngựa, tuy rằng hận không được nghiền răng, thế nhưng lại không dám vọng động.

Mà Nhạc Du Du càng khản trương hơn, nhất là thời gian chống lại ánh mắt kinh khủng đến tận cùng kia của Lãnh Minh Nguyệt, tâm không khỏi đều đau đớn.

Lãnh Hạo Nguyệt mặc dù không có nói chuyện, thế nhưng thủy chung nắm bảo kiếm trên mu bàn tay, gân xanh đều nổi hết lên, trong mắt sát khí tràn ngập ra, Phi Hồ mang binh rời đi, phòng giữ thành U Châu, là hấn khinh thường, bất quá, hấn nhất định sẽ nỗ lực làm cho Lãnh Phi Nguyệt đại giới thích

đáng.

“Thanh Thanh, tiểu Minh Nguyệt...” Nhạc Du Du ngồi ở trước ngựa, nhin không được kêu lớn lên.

Minh Nguyệt sớm đã nhìn thấy Nhạc Du Du, nguyên bản ánh mắt kinh khủng kia trong nháy mắt bình phục rất nhiều, lúc này, nghe thấy Nhạc Du Du gọi nàng, không khỏi dùng sức gật gật đầu.

Thanh Thanh cũng nghe thấy được, nàng tuy rằng không nhìn thấy, thế nhưng, trong lòng bỗng nhiên liền kiên định, đành phải chờ, Nhạc Du Du cùng Dật ca ca nhất định sẽ cứu trở về bên cạnh, vì thế, nàng không sợ, không khỏi cũng gật gật đầu, là hướng về phía Nhạc Du Du, càng là hướng về phía Trình Dật.

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi quá hèn hạ... Dù cho ngươi cùng Thanh Thanh không thân, thế nhưng, Minh Nguyệt kia cũng là muội muội của ngươi a...” Nhạc Du Du không khỏi lắc đầu, “Ngươi sao lại nhẫn tâm tổn thương một đứa nhỏ như thế?”

“Du Du.” Lãnh Phi Nguyệt lại bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười kia xinh đẹp cơ hồ làm cho ánh sáng đều mất nhan sắc, “Sinh ra ở hoàng thất, ngươi cảm thấy còn có thể có tình thân sao?”

“Tại sao không có?” Nhạc Du Du vội vàng phản bác, “Lúc trước ngươi là thương yêu Hạo nhi như vậy, chẳng lẽ đây không phải là thân tình sao?”

“Hắn nếu thật sự ngu dại, ta có thể sẽ trước sau như một yêu thương hắn.” Lãnh Phi Nguyệt cười lắc đầu, “Đáng tiếc hắn không phải...”

“Vậy thì thế nào?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Ngươi vẫn có thể là Ngũ ca ca...”

“Nữ nhân đơn thuần a.” Lãnh Phi Nguyệt nhin không được lắc đầu, “Ngươi có thể hỏi nam nhân phía sau ngươi, có thể sao?” Trong mắt không khỏi hiện lên vẻ cô đơn, thế nhưng chẳng qua là chợt lóe lên mà thôi.

Lãnh Hạo Nguyệt trên mặt không biểu tình gì nhìn Lãnh Phi Nguyệt, là không có khả năng, trận đấu này từ khi bọn họ sinh ra đã là nhất định, song có lẽ, hắn đã từng nghĩ tới rời khỏi, mà bọn họ lại không cho phép mà thôi.

Nhạc Du Du không có ngại thò đi hỏi Lãnh Hạo Nguyệt, nàng cũng biết, chiến tranh không phải nhất thời có kết quả như vậy, vấn đề là đó cũng chỉ là nguyện vọng tốt đẹp của nàng mà thôi, từ xưa đều là được làm vua thua làm giặc.

“Thế nhưng, ngươi cảm thấy ngươi có phần thắng sao?” Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên nhàn nhạt cười, sau đó nhàn nhạt nói.

“Không thử một chút làm sao biết?” Lãnh Phi Nguyệt nhíu mày, “Đem binh lính ở ngoài hoàng cung lui đi, binh mã thôi lui ra đến ngoài thành đóng quân, bằng không...” Nói xong, bảo kiểm đi đến phía trước trên cổ trắng nõn của Thanh Thanh lập tức xuất hiện một vết máu tím tề.

Thân thể Trình Dật không khỏi căng cứng lên, dùng sức cắn môi một cái, mới khắc chế muốn xông lên đánh nhau.

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày mặt nhăn lên cao, lại bỗng nhiên khoát tay: “Nam Cung Duệ, lui binh.”

Nam Cung Duệ dừng một chút, sau đó lưu lại bộ phận thân binh, tự mình mang theo đại bộ phận quân lính thôi lui đến ngoài thành đóng quân, đương nhiên, thủ vệ của thành Phi Nhứ kia đã sớm đổi lại thành quân đội của Tấn vương.

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi muốn thế nào mới có thể thả các nàng?” Nhạc Du Du bỗng nhiên liêu lĩnh kêu lớn lên.

“Thả các nàng?” Lãnh Phi Nguyệt khoe miệng quyn rũ, ánh mắt bỗng nhiên lóe lóe, “Có thể a, nếu như ngươi để thay thế các nàng mà nói, bản vương có lẽ sẽ suy nghĩ một chút...”

“Lãnh Phi Nguyệt, đừng được một tác lại muốn tiến một thước.” Thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt thô bạo lên.

“Tốt, ta đồng ý.” Thế nhưng, Nhạc Du Du lại bỗng nhiên gật đầu, sau đó lôi kéo Lãnh Hạo Nguyệt, “Tướng công, ta một người đối hai người, có lợi.”

“Ta sẽ không để cho nàng đi mạo hiểm.” Lãnh Hạo Nguyệt vô ý thức ôm sát nàng.

“Thế nhưng...”

“Du Du, tình cảm của ngươi Trình Dật nhận, chỉ là, hắn căn bản là tiểu nhân, ta cũng sẽ không cho phép ngươi mạo hiểm.” Trình Dật nói xong, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thanh Thanh, “Thanh Thanh cũng sẽ không cho phép...”

“Tin ta, nhất định có biện pháp cứu các nàng ra.” Lãnh Hạo Nguyệt giọng điệu vô cùng kiên định, sau đó quay đầu ngựa lại, “Về vương phủ trước.”

Nhạc Du Du cũng chỉ bất đắc dĩ quay lại nhìn cửa lâu thật cao, sau đó uể oải thở dài.

Vào đêm, khi nhóm thị vệ đối ca, một bóng đen lặng lẽ phi người lên môn lâu, sau đó động tác cực nhanh vung tay lên, hai thị vệ trong nháy mắt không tiếng động ngã xuống, sau đó, nàng lại giơ tay chém xuống, đem sợi dây đang treo ngược Thanh Thanh cắt đứt, ôm lấy Thanh Thanh đã có điểm hỗn loạn, sau đó dùng phi khóa trong tay áo ôm lấy đầu tường, nhảy xuống thành tường, thời gian ngay khi chân của nàng vừa mới chạm đất, phía trên bỗng nhiên truyền đến một trận âm ỉ, hiển nhiên, thị vệ đã phát hiện con tin bị cứu, như vậy hành tung của nàng cũng là bại lộ, không khỏi bước nhanh hơn, cấp

tóc biến mất ở trong màn đêm

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Ta muốn cho ngươi cũng giống như ta

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du sau một đêm trần trọc, rốt cuộc cũng biết được tin Thanh Thanh được cứu, bắt chập rửa mặt, để hai con mắt gấu mèo thật to liền chạy ra ngoài, làm hại Linh Lung đành phải buông chậu rửa mặt liền đuổi theo.

Thời gian Nhạc Du Du vừa mới chạy đến cửa gian phòng Thanh Thanh nghỉ ngơi, lại bị Lãnh Hạo Nguyệt một tay kéo lại.

Nhạc Du Du kỳ quái nhìn hắn, đã thấy hắn nhìn về phía gian phòng bữu môi, lập tức theo khe cửa liếc mắt nhìn, chỉ thấy Thanh Thanh đang nằm ở trên giường ngủ say, mà Trình Dật thì nắm thật chặt tay nàng, ghé vào bên giường cũng đang ở ngủ say.

“Thanh Thanh mấy ngày này chưa từng ăn cơm, cộng thêm một nhọc cùng kinh hách quá độ, Lạc thúc thúc nói khả năng phải ngủ hai ngày, đừng quấy rầy bọn họ.”

Nhạc Du Du gật gật đầu, rốt cuộc thật to thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới phát hiện, sau thân tướng công một nữ tử cao gầy đang đứng, dung mạo tú lệ, nàng cùng Linh Lung khí lạnh lạnh bất đồng, để cho một loại cảm giác rất dịu dàng, không khỏi gật gật đầu, nàng biết, người này nàng vẫn nghe nói nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Phi Nhận.

“Tham kiến vương phi.” Phi Nhận vội vàng hành lễ.

“Miễn.” Nhạc Du Du vội vàng kéo lại nàng, “Chỗ này của ta cũng không nhiều lễ tiết như vậy, ngươi cùng Linh Lung như nhau, tùy tiện một chút là tốt rồi.”

“Tạ ơn vương phi.” Phi Nhận không khỏi giương mắt liếc nhìn Linh Lung, thấy nàng hơi gật đầu, lúc này mới yên lòng lại.

“Được rồi, Minh Nguyệt đâu?” Nhạc Du Du chợt nhớ tới cái gì, ôm đồm ở cánh tay Phi Nhận, “Nàng thế nào?”

“Thỉnh vương phi chuộc tội.” Phi Nhận vừa nghe xong lập tức lại quỳ một chân trên đất, “Công chúa bị Duệ vương cho uống dược hoàn, sau đó cùng người trong hoàng thất nhốt tại cùng nhau, Phi Nhận vô năng...”

“Cái này làm sao có thể trách ngươi đây?” Nhạc Du Du hơi thờ dãi, “Ngươi đã làm quá nhiều, cảm ơn.” Nói xong, đem nàng kéo lên, sau đó vỗ vỗ tay nàng.

“Du Du, yên tâm, nàng sẽ không có chuyện gì.” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được ôm vai của nàng, “Tin ta...”

Nhạc Du Du tựa đầu ở bờ vai của hắn, hơi gật đầu một cái.

Tuy rằng Thanh Thanh đã được cứu ra, thế nhưng, dù sao còn có nhiều người như vậy bị nhốt ở hoàng cung, Lãnh Hạo Nguyệt cũng không dám mạnh động. Hơn nữa, theo tin tức của thám tử, quân đội Sở Thiên Thiên đã đi qua biên giới.

Lúc Lãnh Hạo Nguyệt đang cùng mọi người thương lượng, rốt cuộc đã quyết định, để Phi Hồ thống lĩnh ba mươi vạn đại quân trở về U Châu, Nam Cung Duệ thì chọn mười vạn tinh binh đi chặn lại đội quân của Liệt Nhật quốc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Mà lúc này, thái hậu Lãnh Ngưng Nguyệt đang phụ tá nhi tử sáu tuổi đăng cơ, thành Hắc Phong quốc cũng đưa tới tin tức cho Lãnh Hạo Nguyệt, các huynh đệ trong tranh đấu nàng có thể mặc kệ, thế nhưng, nếu có ngoại bang xâm lấn quốc gia của nàng, nàng chắc chắn sẽ không mặc kệ ngồi xem, Băng Diễm quốc vĩnh viễn là quốc gia của nàng, vì thế, lúc này cũng phái mười vạn kỵ binh qua đây, giúp đỡ bọn họ ngăn chặn Liệt Nhật quốc xâm chiếm.

Tin tức như thế đối với Lãnh Hạo Nguyệt mà nói, không thể nghi ngờ là không còn gì tốt hơn, hắn có thể toàn tâm xử lý chuyện tình trong cung.

Vì Thanh Thanh đã được cứu, nên tâm tình của Nhạc Du Du đã buông lỏng một ít, lúc này mới phát giác một mối muốn chết, trở về phòng ngủ một lát, sau khi tỉnh lại đã là sau giờ Ngọ, lại phát hiện Lãnh Hạo Nguyệt đã không ở trong phủ, theo Linh Lung nói, hắn tiến cung, chuyện giữa các huynh đệ, hắn nhất định phải đích thân đi giải quyết.

Bảo Bối khả năng cũng biết sự tình gần đây không tốt, vì thế, đặc biệt nhu thuận. Nhạc Du Du nhìn hắn, không khỏi nhớ tới ánh mắt kinh hoàng của Minh

Nguyệt kia, trong lòng liền không ngăn được hoảng sợ. Nàng không rõ, ân oán của mọi người vì sao lại dính dáng đến trẻ con chứ?

Nhìn Linh Lung giúp Bảo Bối đọc chữ, Nhạc Du Du không có làm phiền, một mình có điểm phiền muộn đi ra khỏi vương phủ, ở trên đường cái đi từ từ. Trên đường cái thành Phi Như tựa hồ không có gì bất đồng, mua bán vẫn như cũ, vẫn đi dạo được, dòng người không ít, thay đổi bất ngờ trong triều đình kia không hề ảnh hưởng đến cuộc sống ở nơi này.

Nhạc Du Du nhìn không được ngoéo... khóe miệng một cái, đúng là dân chúng cho tới bây giờ đều là đơn giản nhất, chỉ cần có thể có một miếng cơm no, có thể có một mái ấm, bọn họ sẽ rất dễ thỏa mãn...

Đi tới trước nhìn liền không tự chủ được đã đi xa, lúc Nhạc Du Du vừa ngẩng đầu, lại phát hiện ra phía trước hương khói lượn lờ rất đông người đang đi chuyển.

Đến gần lại nhìn, dĩ nhiên là miếu Quan Thế Âm. Lúc này mới nhớ tới hôm nay đã là mừng một tháng hai, chính là ngày lành để dâng hương, bách tính cầu phúc nói liền không dứt.

Nhạc Du Du cũng nhìn không được đi vào thắp một nén nhang, nàng lúc này là tín, dù sao, nàng có thể vượt qua không gian, cũng đại biểu cho có siêu năng lực tồn tại, như vậy, có thần tiên cũng có khả năng.

Cúng dầu vung tiền, sau đó đứng dậy đi ra, lại phát hiện trên sườn núi hơi nghiêng thậm chí có một vườn hoa mai, lúc này, hoa mai màu hồng trắng mở ra một mảnh, trông rất đẹp mắt.

“Thật không nghĩ tới ở đây còn có một chỗ như vậy.” Nhạc Du Du không tự chủ đi tới, tâm tình nhất thời tốt lên.

“Vương phi thật có nhã hứng.” Bỗng nhiên, phía sau một thanh âm âm dương quái khí vang lên, “Vẫn còn có tâm tình ngắm hoa.”

“Nhện Độc?” Nhạc Du Du chân mày cau lại, người này sao lại vẫn còn sống a? Chỉ trong nháy mắt liền khôi phục thái độ bình thường, mỉm cười, “Hoa xinh đẹp như vậy, đương nhiên phải thưởng thức, chẳng lẽ đợi hoa tàn mới thưởng thức hay sao? Cái này cũng giống như người, thời gian tuổi còn trẻ khuôn mặt đẹp không biết quý trọng, kết quả là lại không gặp được đúng người, thật đúng là đáng thương lại thật đáng buồn đau.”

“Khó có được vương phi còn nhớ rõ ta a.” Nhện Độc cười lạnh một tiếng, “Chỉ bất quá hiểu được thời gian qua miệng lưỡi bén nhọn không cần thiết là chuyện tốt.”

“Lúc trước thiếu chút nữa bị ngươi bắt đi, ta làm sao có thể không nhớ được chứ?” Nhạc Du Du hung hăng tròn mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Ngươi trợ Trụ vi ngược, độc chết nhiều bách tính như vậy, về sau lại vẫn hòa hoãn quán trà, hại chết lão bản cùng lão bản nương vô tội... Ngươi nhiều ‘Công tích vĩ đại’ như vậy, muốn không nhớ kỹ ngươi cũng khó khăn a.” Trong đầu lại vẫn đang luân chuyển làm sao thoát thân, chỉ là, nơi này địa thế đẹp nhưng lại không có ai đi qua, “Kỳ thực, một người dung mạo xấu không có gì, nhưng mà tâm cũng xấu, vậy thực sự bất trị...”

Nhện Độc đưa tay ra sờ sờ mặt mình cách hắc sa, sau đó đến gần một bước: “Hừ, đây đều là tác phẩm tượng công của ngươi ban tặng, ta có thể sống tới ngày nay, chính là để tìm hắc bào thù.”

“Vậy ngươi tìm hắc bào đi a.” Nhạc Du Du nghe xong nhún mày, “Ta sẽ không phụng bồi.” Nói xong xoay người rời đi.

“Còn muốn chạy?” Nhện Độc cũng trong nháy mắt chặn lối đi của Nhạc Du Du “Ngươi cảm thấy sẽ dễ dàng đi như vậy sao?”

“Ngươi muốn giết ta?” Nhạc Du Du mở to hai mắt nhìn, “Nơi này chính là Phật môn, ngươi sẽ không sợ nhiều bách tính bị ngươi độc chết nhiều như vậy tới tìm ngươi lấy mạng?”

“Nếu đã có nhiều người bị chết như vậy, như vậy, ta cũng không quan tâm nhiều thêm hơn một người nữa.” Nhện Độc lại phá lên cười, “Bất quá, đối với ngươi, ta sẽ không giết chết dễ dàng như thế, ta muốn cho ngươi cũng trở nên giống như ta...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Kinh khủng cực độ

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhện Độc nói làm cho Nhạc Du Du trong lòng trầm xuống, nàng nghe sư phụ nói qua, chất độc của con nhện này thủ đoạn độc ác, làm việc bất kể hậu quả, mấy năm trước các đại môn phái mới có thể liên hợp bao vây tiêu trừ nàng, thế nhưng, lại bị nàng mấy lần chạy trốn, còn bị thương không ít người, có người nói cuối cùng là bị Nguyệt các tôn chủ đã thương, tương kì vậy ở trong một ngôi miếu đồ hoang, vì nàng chuyên dùng độc, nên mọi người không dám tùy tiện đánh vào, đành phải dùng hỏa đốt ở tại sườn núi kia, cũng không nghĩ rằng nàng lại có thể theo từ trong lửa lớn mà sống sót, nhưng

lại đem mình che kín, đoán chừng là lửa lớn đã phá hủy khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hơn nữa hẳn là còn rất nghiêm trọng.

Nhện Độc nhìn thấu sợ hãi của Nhạc Du Du, lại tiến lên một bước: “Muốn nhìn một chút bộ dáng của ta không?”

Nhạc Du Du nhìn không được lác đầu, nàng cũng không muốn chết.

“Tuy rằng vương phi không muốn, thế nhưng, ta cho rằng ngươi cần phải nhìn một chút, có thể không lâu sau tự mình cũng hiểu được... Ha ha...” Nhện Độc nở nụ cười điên cuồng, thanh âm kia cực độ chói tai, sau đó bỗng nhiên lộ cái khăn che mặt trên đầu xuống.

“A...” Nhạc Du Du nhìn không được kinh hãi kêu lên, tuy rằng nàng biết có thể sẽ rất xấu, thế nhưng, khi hình dạng thật sau màn đen kia vẫn làm Nhạc Du Du sợ đến toàn thân run rẩy, nhìn không được kinh hãi kêu lên, cái kia căn bản không thể dùng xấu để hình dung, hẳn phải gọi là kinh khủng, kinh khủng cực độ, ngay cả Nhạc Du Du ở trong trường học đã giải phẫu thi thể, lá gan đã được rèn đúc rất cường đại, thế nhưng vẫn nhìn không được sợ hãi, trong bụng cũng bắt đầu chao đảo lên.

Đầu của Nhện Độc căn bản không thể xưng là đầu, xa xa nhìn qua toàn bộ chính là một khối tối như mực, sứt mẻ lam nham... Tóc cơ hồ toàn bộ bị đốt rụi, da đầu rất nhiều nơi cũng đã bị thiêu hủy, lộ ra xương sọ cháy đen, ngũ quan đó bị cháy sạch vụn vẹo ở tại cùng nhau, lông mi toàn bộ đã không có, một mắt đã bị đốt trợn mí mắt ngăn trở, chỉ có một cái là mờ, bất quá cũng tà, mũi chỉ còn lại có hai lỗ, còn lỗ tai thì chỉ có một là hoàn chỉnh, một cái khác cũng chỉ như một cái động lớn, trên môi cũng bị đốt rụi một khối, lộ ra hàm răng trắng hoàn hảo duy nhất...

“Thế nào?” Nhện Độc lại cười cười, khi nói bộ dáng của nàng thoát nhìn càng tăng kinh khủng, “Bộ dáng của ta, vương phi còn thoả mãn? Nếu như, Lãnh Hạo Nguyệt nhìn thấy vương phi của mình biến thành cái dạng này, không biết còn có thể làm thành tình thánh hay không?”

“Ngươi muốn làm gì?” Nhện Độc nói làm cho trong lòng Nhạc Du Du trái lại trấn yên tĩnh trở lại, kìm nén buồn nôn trong lòng, “Năm đó người nhiều người muốn giết ngươi như vậy, ngươi dựa vào cái gì đem thù đều ký hết lên người tướng công ta? Ngươi nên đi tìm bọn họ mới phải a...” Không phải Nhạc Du Du nàng muốn trốn tránh a, mà thật sự là bộ dáng người kia quá kinh khủng, làm nàng dù thực sự khỏe mạnh cũng không đứng dậy được.

“Hừ...” Nhện Độc lại bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cho là chỉ bằng mượn cái gọi là danh môn chính phái mấy lão già này có thể giết ta hay sao? Nếu không có Nguyệt các nhúng tay, bọn họ đã sớm hóa thành một bãi nước...”

“Nguyệt các?” Nhạc Du Du có điểm hồ đồ, nhướn mày, “Vậy ngươi có bản lĩnh đi tìm Nguyệt các đi a, hà tất làm khó xử ta a? Chúng ta ngày xưa không oán ngày gần đây không thù... Lúc trước ta làm ngươi bị thương, cũng là bởi vì ngươi muốn giết ta a...”

“Vốn có chúng ta là không oán không cừu.” Nhện Độc khoe miệng giật giật, “Muốn trách thì trách ngươi gả cho Lãnh Hạo Nguyệt, thành vương phi của hắn... Ta đánh không lại hắn, như vậy, cũng chỉ có thể ủy khuất ngươi...”

“Ngươi càng nói càng hồ đồ, ta cũng hồ đồ, ngươi cũng đừng giết nhầm người tốt a...” Nhạc Du Du trong lòng lo lắng, mình cũng đã ở đây lâu như vậy, sao không có người nào đi qua a? Người trong phủ cũng không có tìm được mình a? Không khỏi uể oải lên, nàng thế nào mỗi lần một mình đi ra ngoài toàn gặp phải tình huống này a?

“Ha ha, ta thật ra đã quên.” Nhện Độc nở nụ cười, “Vương phi khả năng còn không biết đi? Để nói cho ngươi biết, trong võ lâm nghe tin đã sợ mất mặt Nguyệt các tôn chủ Nguyệt Phách còn có một thân phận nữa, chính là Tần vương gia đã từng một lần ngu đại, bây giờ tay cầm binh quyền a...”

“A?” Nhạc Du Du hơi có điểm hóa đá, Hạo nhi là Nguyệt Phách? Nguyệt Phách là Hạo nhi? Làm sao có thể?

“Ngoài ý muốn sao?” Nhện Độc trát liêu trát cận một con mắt, “Như vậy, một hồi ta cũng sẽ cho hắn một chuyện ngoài ý muốn...”

Nhạc Du Du tuy rằng khiếp sợ nhưng cũng có chút tức giận, Lãnh Hạo Nguyệt vẫn còn có chuyện lừa gạt mình, thế nhưng, thấy Nhện Độc đi bước một tới gần, biết lúc này bảo vệ sinh mệnh là quan trọng nhất, cũng chỉ có sống nhìn thấy Lãnh Hạo Nguyệt, mới có thể cùng hắn tính toán.

“Vương phi thân ái, không nên cầu người tới cứu ngươi...” Nhện Độc tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Nhạc Du Du, không khỏi khinh miệt cười.

Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, vô ý thức sờ soạng mặt mình một chút, thuốc mỡ của Vô Ưu lão đầu thật đúng là thần kỳ, không chỉ có trị khuôn mặt tổn thương do giá rét, hơn nữa, còn làm cho những nốt tàn nhang trên mặt nàng cũng không có, tuy rằng nàng cũng không để ý đến khuôn mặt của mình lắm, vẫn quảng cáo rùm beng tấm lòng đẹp, thế nhưng, nếu thật phải biến thành bộ dạng của Nhện Độc, nàng phỏng chừng liền sắp điên rồi, cho nên nàng không muốn chết, càng không muốn bị hủy dung mạo.

Chỉ là, Nhạc Du Du biết, luận võ công thì mình không phải là đối thủ của Nhện Độc, bất quá tốt xấu gì nàng cũng là đồ đệ của Lạc Băng, mấy ngày nay nỗ lực cũng không phải là uổng phí, vì thế còn không đến mức mặc cho người xâm lược.

“Làm sao có thể không có ai đâu?” Nhạc Du Du bỗng nhiên chợt nhíu mày, ánh mắt bắt đầu hướng về phía sau Nhện Độc, mắt hạnh hơi loan lên.

Nhện Độc trong lòng cả kinh, nhìn bộ dáng của Nhạc Du Du, chẳng lẽ thật sự có người đến sao? Không khỏi hồ nghi nghiêng đầu, nhưng cũng ngay lúc đó, vòng tay của Nhạc Du Du chuyển động, mai ngân chằm trong nháy mắt bắn ra, đồng thời, trong tay độc phần cũng đi ra ngoài, mà chính mình còn lại rất nhanh để chạy ra phía sau.

Nhện Độc vừa mới quay đầu đã biết bị lừa, thân thể vội vàng giống như con quay xoay tròn, sau đó bay ra thật xa, cuối cùng là tránh thoát khỏi công kích của Nhạc Du Du, chỉ là, động tác của nàng rất nhanh chóng, xoay người lại cũng đem độc phần đi ra.

Nhạc Du Du một bên trốn một bên đánh trả, đáng tiếc độc phần hoa mai vừa đến chỗ, cánh hoa rất nhanh liền biến thành màu đen, sau đó thoát rơi xuống.

Nhạc Du Du một bên đánh một bên nóng ruột, nàng căn bản cũng không phải là đối thủ của Nhện Độc, nếu không có vòng tay kim cương bảo hộ, nàng hiện tại đã sớm trúng độc bỏ mình, nếu như đi không được, nàng thật muốn đánh cũng không được.

“Nhện Độc, đều là nữ nhân, ta thực sự cảm thấy bi ai thay ngươi...” Vì phân tán lực chú ý của Nhện Độc, Nhạc Du Du vừa phải đánh vừa phải chạy vừa nói, “Ngươi nói hình dạng quỷ này của ngươi, không cảm thấy buồn nôn sao? Có nam nhân nào nguyện ý nhìn ngươi liếc mắt một cái sao? Phòng chừng mấy năm nay chưa từng bị nam nhân chạm qua? Tối ban đêm, ngươi muốn giải quyết thì như thế nào đây?” Nói xong một bên bĩu môi một bên lắc đầu, “Một nữ nhân nếu như sống như ngươi, thì cuộc sống còn gì lạc thú? Ta nếu là ngươi a, đã sớm tức khắc đâm chết...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Chết ở trên tay của mình

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhện Độc biết Nhạc Du Du đang phân tán lực chú ý của nàng, thế nhưng, hết lần này tới lần khác lời của nàng lại đâm vào chỗ đau của nàng, không khỏi hận nghiêng răng.

Mà làm cho độc con nhện càng không nghĩ tới đó chính là, kinh công của Nhạc Du Du cũng không tệ lắm, không chỉ có thể dụng độc, còn có thể ám khí, làm cho nàng một hồi lâu cũng không làm được gì Nhạc Du Du, không khỏi có điểm buồn bực.

Nhạc Du Du muốn chính là làm cho nàng ta tức giận, người chỉ cần tức giận sẽ thường làm sai, mà loại sai lầm sinh tử trước mắt thường thường sẽ là trí mạng, vì thế, nàng không ngừng cố gắng.

“Nhện Độc, trước đây cũng có người nói ngươi là xinh đẹp a, hẳn là cũng không ít người ái mộ đi? Nhưng bây giờ thì sao? Có phải không dám soi gương hay không?” Nhạc Du Du cười hi hi, “Phòng chừng trong phòng của ngươi cũng không có cả gương đi? Vạn nhất không nghĩ qua liếc mắt nhìn mình tự bị hù chết, vậy thì không có a...”

“Nhạc Du Du.” Nhện Độc bỗng nhiên trong mắt bật ra một cổ sát khí, “Vốn ta định không muốn giết ngươi, thế nhưng, miệng của ngươi quá độc.” Nói xong, từ hông cỡi xuống trường tiên, “Vì thế, ta thay đổi chủ ý, đi tìm cái chết đi...” Vừa dứt lời, roi liền chiếu xuống mặt của Nhạc Du Du.

Nhạc Du Du vốn là hiểu độc, chỉ thấy roi kia dưới ánh mặt trời hiện ra trông sáng màu lam, biết là đã ngâm qua nọc độc, không khỏi càng hoảng sợ, vội vàng giãy dụa vòng tay kim cương, ngăn chận bay ra, còn mình thì vội vàng nghiêng người, hiểm hiểm tránh khỏi một roi kia.

Chỉ là, tốc độ của Nhện Độc rất nhanh, vừa tránh né ngăn chận đồng thời roi lại tung qua đây, Nhạc Du Du vội vàng triệt thân, núp ở một gốc cây mai roi kia lại ba một tiếng quất vào thân cây, trên cây mai kia nguyên bản đang phát triển dạt dào thì nhất thời để lại một vết tích màu đen, sau đó dọc theo vết roi kia, thân cây lại chậm rãi chia làm hai biến thành màu đen, Nhạc Du Du sợ đến mức vội vàng né tránh cây mai kia, nữ nhân này quá tàn nhẫn, cái này nếu như lấy mẫu trên người của mình, chết nhất định rất khó nhìn.

Thế nhưng, không đợi Nhạc Du Du cảm khái xong, roi của Nhện Độc lại đến lần nữa, Nhạc Du Du muốn lui về phía sau, dưới chân lại bị vướng vào cái gì đấy, thoáng cái ngồi xuống, cũng bất chấp cái móng đau đớn, mắt thấy roi kia vùng tới, vội vàng ngay tại chỗ lăn một vòng, cuối cùng là hiểm hiểm tránh thoát một roi kia.

Tay Nhện Độc lại bỗng nhiên chuyển tới, roi lại vùng qua đây.

Nhạc Du Du lúc này nằm trên mặt đất, ánh mắt nhìn roi kia vùng tới như thế, không khỏi chăm chú nhắm hai mắt lại, roi này, nàng vô luận như thế nào cũng không tránh được, xem ra, mạng nhỏ của nàng sẽ bỏ lại đây.

Bỗng nhiên cũng nhớ tới Lãnh Hạo Nguyệt, bản thân trước đây đối với chuyện hãm hại ám vệ theo mình còn cảm thấy chuyện bé xé ra to, muốn một mình tự tại, nhưng bây giờ xem ra, chính mình là không biết tốt xấu, chỉ là, trên đời này không có bán thuốc hối hận, mà hôm nay sợ rằng cũng sẽ không có người tới cứu mình, Nam Cung Duệ xuôi nam nghênh chiến với Sở Thiên Thiên, Lạc Băng thúc thúc cũng theo hãm cùng đi, mà Lãnh Hạo Nguyệt mang theo Long Ngâm cùng tứ đại thị vệ lúc này đang ở trong hoàng cung, Thanh Thanh được cứu, nhưng đám người bên trong hoàng tộc còn lại bị Lãnh Phi Nguyệt nhốt ở trong, hơn nữa đều trúng độc, hẳn hẳn là đi tiếp thu, mà Trình Dật thì đang chiếu cố Thanh Thanh, Linh Lung đang chiếu cố Bảo Bối...

Thế nhưng, nàng thực sự không muốn chết a.

Chỉ là, Nhạc Du Du cũng không có đợi được cảm giác roi kia rơi xuống trên người, vội vàng mở mắt ra nhìn, Nhện Độc giờ roi tay lại cương ở giữa

không trung, bỗng nhiên phần nộ cái biến phương hướng, hướng phía sau quất tới, chỉ là, rơi vung tới phần nửa cũng không có nhiều lực, ồm một tiếng liền ngã trên mặt đất, roi kia trong nháy mắt đã bị khống chế chuyển hướng về thân thể của chính mình.

Nhạc Du Du không khỏi kỳ quái mở to hai mắt nhìn, sau khi Nhện Độc ngã xuống đất, mới phát hiện, ở phía sau lưng của nàng đang cắm hai phi đao.

Nhạc Du Du biết mình đã được cứu trợ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, lúc này mới phát hiện ra Hoa Hồ Điệp nhiều ngày không thấy đang hai tay khoanh ở ngực ngồi ở trên một gốc cây mai hướng về phía nàng cười duyên rũ đầu.

Nhạc Du Du lần đầu tiên cảm thấy người kia cười không buồn nôn như vậy, thậm chí lần đầu tiên cảm thấy, dáng tươi cười của người kia so với cây hoa mai sau lưng hẳn còn đẹp hơn, lập tức cũng nở nụ cười. Từ ngày ấy hẳn đuổi theo Nam Cung Lan Lan từ vương phủ chạy đi cũng không thấy xuất hiện qua, hôm nay tại sao lại ở chỗ này đâu? Nam Cung Lan Lan đâu?

Thế nhưng, không đợi Nhạc Du Du mở miệng hỏi thì Nhện Độc từ trên mặt đất bỗng nhiên liền phù một tiếng bốc lên một trận khói đen, đem Nhạc Du Du cùng Hoa Hồ Điệp đều sợ hãi rút lui về phía sau ba bốn bước, lúc này mới đứng vững thân hình.

Thân thể của Nhện Độc bị roi đánh vào cấp tốc hóa thành một bãi nước đen, đồng thời lấy tốc độ cực nhanh lan tràn ra, rất nhanh, mùi vị nước đen nồng đậm kia đã đem nàng che mắt. Chỉ là, độc con nhện trước cũng chưa chết hẳn, độc được ăn mòn làm cho nàng lại có phản ứng, một tay hướng về Nhạc Du Du đưa tới, một con mắt còn sót lại trợn trừng, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sợ hãi. .

Nhạc Du Du sợ hãi lùi lại phía sau mấy bước, nhưng cũng không đứng vững, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, không kịp đứng lên trực tiếp liền dùng cả tay chân, và cái mông lui về sau, thẳng thối lui đến một gốc cây mai mới ngừng lại được.

Mà lúc này, tiếng kêu thảm thiết của Nhện Độc dần dần tiêu thất, thân thể kia đã rất nhanh hóa thành một bãi nước đen, ngay cả đầu khớp xương cũng không còn lại. Sau một lát, đám nước đen kia chìm dần xuống mặt đất, chỉ để lại trên mặt đất ấn ký một vòng màu đen. Mà hai ngọn phi đao kia của Hoa Hồ Điệp thỉnh thoảng nằm ở trên mặt đất, chỉ tay cầm đồ gỗ kia cũng đã không thấy, chỉ còn lại thân đao tinh thiết.

Nhạc Du Du không tự chủ nuốt nước miếng, sư phụ nói qua, người dụng độc, kiêng kỵ nhất chính là bị độc phản phệ, bởi vì độc phản phệ sẽ càng lợi hại. Chất độc này Nhện Độc đã một lòng muốn đưa người khác vào chỗ chết, vì thế, dùng độc sẽ vô cùng tàn nhẫn, lại không nghĩ rằng, nàng dụng độc suốt đời, cuối cùng lại có một ngày, sẽ bị độc của mình phản phệ, chết ở trên tay của mình. .

Hoa Hồ Điệp sờ sờ cái trán đỏ mồ hôi lạnh một cái, liếc mắt nhìn Nhạc Du Du: “Ta coi như là đi khắp đại giang nam bắc, thế nhưng, chưa từng thấy độc nào lợi hại như thế, Nhạc Du Du, người lần này nên cảm ơn ta thật tốt, nếu không có ta thì lần này chắc chắn là ngươi.” Nói xong, chỉ chỉ vào ấn ký màu đen trên mặt đất.

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du đỡ thân cây đứng lên, chân còn nhịn không được đang run rẩy, “Thực sự phải cảm ơn ngươi, nếu không, ta liền chết ở nơi này. .”

“Ta đã cứu ngươi không chỉ có một lần, không biết ngươi có nghĩ tới cảm tạ ta thế nào hay không?” Hoa Hồ Điệp sợ hãi đã qua đi, lập tức khôi phục cả lo phát phơ, hướng về phía Nhạc Du Du chột nhứ mày.

“Phương thức tạ ơn ngươi có ngàn vạn loại, ta đang nghĩ phải dùng loại nào thích hợp nhất đây?” Chân của Nhạc Du Du rốt cuộc không hề run nữa, ánh mắt lại thoáng nhìn bóng dáng cách đó không xa chạy vội mà đến, lập tức bĩ bĩ cười, “Nếu không, ta hưu Lãng Hạo Nguyệt, đối với ngươi lấy thân báo đáp thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Phải đi

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nói vô cùng lớn tiếng, Nam Cung Lan Lan trong nháy mắt dừng lại cước bộ, sau đó ẩn giấu ở sau gốc cây mai thơm ngào ngạt, nàng muốn nghe trộm suy nghĩ của Hoa Hồ Điệp.

Mà Hoa Hồ Điệp lại không nghĩ tới Nhạc Du Du sẽ nói như vậy, nhất thời mở to hai mắt nhìn quên cả không phản ứng.

“Này.” Nhạc Du Du nhịn không được đưa tay ở trước mắt hấn quơ quơ, sau đó cố ý rất ái muội chột nhứ mày, “Thế nào? Đừng nói là không phải đối với ta ái mộ đã lâu, bây giờ nghe lời này, vui mừng quá độ thôi?”

Hoa Hồ Điệp gạt mình một cái thanh tỉnh lại, lúc nhìn thấy mắt hạnh của Nhạc Du Du kia đang trêu tức, không khỏi nở nụ cười khổ: “Vương phi cô nãi nãi, có gì để vui đùa chứ, nhưng cái này không thể vui đùa nha a, ngươi không phải là muốn đề cho lão đại một chương bỏ ta chứ?”

Nhạc Du Du vô tội nhún nhún vai.

“Bắt quá, nói thật đi a.” Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên bắt đầu dĩ chợt nhún nhún, giọng điệu nửa thật nửa giả, “Nếu như lúc trước đâu, ta còn thật sự có quá cái ý nghĩ này nga...” Nói xong cố ý ném cái mị nhãn qua đây, “Chỉ bắt quá...” Nói, khẽ thờ dài, “Chỉ bắt quá bây giờ có một tiểu quận chúa, ta còn thật không dám làm loạn.”

“Ngươi thực sự yêu nàng.” Nhạc Du Du tuy là hỏi, thế nhưng giọng điệu cũng khẳng định, thứ duyên phận này thật là kỳ quái đi.

“Nàng mặt ngoài rất điệu ngoa, nhưng kỳ thực đáy lòng đặc biệt đơn thuần, cũng rất thiện lương.” Hoa Hồ Diệp hơi rũ mắt, che giấu một tia thất lạc lóe lên trong mắt, “Yêu nàng ta không hối hận.” Lúc lại có chút thì thào mở miệng, “Nàng có chút thời gian cùng ngươi rất giống nha...”

Nhạc Du Du hơi cắn môi một cái, sau đó đưa tay vỗ vai Hoa Hồ Diệp một cái: “Hoa Hoa, quen biết ngươi, thật tốt.” Lập tức giương lên khuôn mặt tươi cười, “Duyên phận có đôi khi thật là rất kỳ diệu, phải đợi được tiếc phúc, muốn học sẽ phải thương tiếc người trước mắt nha...”

“Ta biết.” Hoa Hồ Diệp cũng giương lên khuôn mặt tươi cười, lúc chống lại ánh mắt của Nhạc Du Du, trong mắt hiện lên một tia thỏa mãn cùng thoải mái, “Vì thế, ta quyết định cùng nàng tiểu ngạo giang hồ...”

“Hoa Hoa, nhất định phải hạnh phúc nha.”

“Sẽ, ngươi cũng như vậy.” Hoa Hồ Diệp gật đầu nếu lựa chọn như vậy, hẳn sẽ đem toàn bộ yêu thương cho nàng chuyển lên người Lan nhi...

Nhạc Du Du liếc mắt nhìn Nam Cung Lan Lan ở xa xa, sau đó hướng về Hoa Hồ Diệp nháy mắt.

Hoa Hồ Diệp trong nháy mắt hiểu rõ, sau đó bỗng nhiên liền thờ dài một tiếng: “Vương phi ngươi biết không? Lúc ta quen biết Lan nhi, ta đều cảm thấy Hoa Hồ Diệp ta sống hơn hai mươi năm không uống phí a... Hiện tại nữ nhân khác, ta đều không có hứng thú liếc mắt nhìn...”

Nhạc Du Du nhìn không được nổi da gà rụng đầy đất, người này cảm thấy có thể làm diễn viên.

Trốn ở cách đó không xa Nam Cung Lan Lan bắt đầu nghe bọn hắn nói chuyện cảm thấy có chút ít phiền muộn, bắt quá, câu nói kế tiếp lại làm cho nàng không khỏi đắc ý cười, sau đó phi thân nhảy ra ngoài, vung tay roi lên một chút: “Ngươi nếu như còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt ta liền thiên ngươi...”

“Lan nhi, ngươi sao lại ở đây?” Hoa Hồ Diệp giả vờ về mặt kính hi, sau đó nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, “Tiểu cô nãi nãi, ta nào dám a? Hơn nữa, hoa đại cô đại này làm sao có thể so với ngươi?”

Nhìn Nam Cung Lan Lan trong nháy mắt đỏ bừng mặt, Nhạc Du Du nhìn không được bật cười lên, nam nhân đồ ngon đồ ngọt vĩnh viễn đều được hoan nghênh nhất.

“Du Du tỷ tỷ, ngươi sao lại một mình ở chỗ này?” Nam Cung Lan Lan lúc này mới nhớ tới còn có người ngoài ở đây, vội vàng tránh ra cái ôm áp ái muội của Hoa Hồ Diệp, “Hạo ca ca đâu?”

“Ta không sao đi ra ngoài một chút...” Nhạc Du Du đậm đậm cười, bỗng nhiên cũng nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, “Vậy các ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Lần trước sau khi từ vương phủ đi ra, chúng ta liền đi du ngoạn chung quanh, còn giúp Hạo ca ca không ít việc nha...” Nam Cung Lan Lan trong mắt lóe ra hưng phấn, “Giang hồ so với vương phủ có thể có thú hơn...”

“Đúng vậy, lần này nghe nói tấn công thành Phi Nhữ, chúng ta liền vội vàng chạy tới, vốn là muốn đi đến vương phủ tìm các ngươi, thế nhưng vừa lúc vượt qua Hương nhật, Lan nhi muốn đi qua thấp hương, ta không tin cái này, nên đi ra ngoài một chút kết quả là gặp ngươi bị độc con nhện tập kích...” Hoa Hồ Diệp khoe miệng nhất câu, nếu không có Nam Cung Lan Lan kiên trì, hẳn thật đúng là không cứu được Nhạc Du Du đâu.

“Cái gì?” Nam Cung Lan Lan vừa nghe xong nhất thời cảnh giác nhìn chung quanh một lần, “Có người tập kích ngươi sao? Ở nơi nào? Ta mà ở đây hẳn sẽ không thể...”

“Ở nơi đó.” Hoa Hồ Diệp buồn cười ôm hông của nàng, sau đó một ngón tay chỉ dấu vết màu đen trên mặt đất, “Đã hóa thành nước xông vào dưới đất...”

Nam Cung Lan Lan nghi hoặc nhìn Nhạc Du Du, cho rằng Hoa Hồ Diệp đang gạt nàng, nhưng thấy Nhạc Du Du rất nghiêm túc gật gật đầu, không khỏi toàn thân rung mình một cái, sau đó bốn phía nhìn: “Chúng ta vẫn là mau ly khai khỏi nơi này đi, có chút lạnh...”

Nhạc Du Du cùng Hoa Hồ Diệp vội vàng gật đầu, sau đó nâng bộ hướng về phía bên ngoài đi đến, thế nhưng vừa mới đi vài bước, liền nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm cánh cây bẻ gãy “Rắc”.

Ba người giật nảy mình, tập thể quay đầu lại, cây bạch mai bị độc con nhện kia quật vào, cứ như vậy thân cây lại đã bị độc ăn mòn, tán cây to như thế đã thẳng tắp rơi xuống, cánh hoa của cây bạch mai trong nháy mắt bay lượn lên, như là mưa cánh hoa một hồi, lưu loát thật là đẹp.

Chỉ là, lúc ba người nhìn nhau một chút một cảm giác sợ hãi tràn lan ra, sau đó cấp tốc chạy xa.

Nhạc Du Du vốn là muốn bọn họ ở lại vài ngày, thế nhưng Nam Cung Lan Lan biết ca ca mang binh đi phía nam, liền rùm beng muốn đi hỗ trợ, sau đó tiện đường hỏi Bình Nam vương phủ, Hoa Hồ Điệp muốn đi cầu hôn.

Nhạc Du Du vừa nghe xong, cũng không lưu lại, chỉ nói cho nàng biết, chờ thời gian ngày đại hôn của bọn hắn, nàng nhất định sẽ làm một cái hồng bao lớn siêu cấp cho bọn hắn.

Lúc cùng Hoa Hồ Điệp bọn họ cáo biệt, Nhạc Du Du trở lại vương phủ, lúc này mặt trời đã xuống dần, nguyên bản vẫn là hơi có chút tức giận, dù sao Lãnh Hạo Nguyệt vẫn còn có một chuyện lừa dối nàng, nàng một mực suy nghĩ có muốn tha thứ hắn hay không đây... Chỉ là, Lãnh Hạo Nguyệt vẫn không có trở về, tới giờ lên đèn, lại vẫn không có tin tức.

Nhìn sắc trời càng ngày càng đen, Nhạc Du Du đứng ngồi không yên, lần này ở trong tay Nhện Độc tìm được đường sống trong chỗ chết, làm cho thân kinh của nàng yếu đuối lên rất nhiều, sinh mệnh thực sự là quá yếu đuối, vì thế, nàng quyết định trước tiên buông tha “Ân oán cá nhân” của nàng cùng Lãnh Hạo Nguyệt vâng theo ý nghĩ trong lòng, đó chính là, nàng nhớ hắn, nàng muốn gặp hắn, nàng muốn cùng hắn đối mặt với tất cả.

“Vương phi, người không thể vào cung.” Linh Lung vội vàng ngăn cản suy nghĩ của Nhạc Du Du.

“Linh Lung, ngươi sẽ không hiểu tâm tình của ta.” Nhạc Du Du rất nghiêm túc tròn to mắt nhìn nàng, “Hôm nay ta phải đi, Bảo Bối liền cầu xin ngươi.”

Linh Lung chỉ phải gật đầu

“Đề cho Phi Nhạn mang ta đi, trong cung nàng thành thực.”

“...” Linh Lung nhìn ánh mắt của Nhạc Du Du, một lúc lâu, cuối cùng một lời cự tuyệt cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Thật đáng buồn

Edit: gau555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Đêm đó trời có điểm âm trầm, mặt trăng cũng trốn vào tầng mây, thậm chí ngay cả sao cũng không thấy hình bóng, khắp nơi đều là im ắng tối như mực.

Nhạc Du Du không khỏi trong lòng vui vẻ, ban đêm như vậy rất thích hợp tiến hành ẩn nấp. Phi Nhạn mang theo Nhạc Du Du một đường chạy vội, rất nhanh liền tới bên ngoài hoàng cung.

Dưới màn đêm yên tĩnh ở hoàng cung, các nơi gác đèn phỉm ra ánh sáng mờ nhạt, nhưng mà cửa cung vẫn đóng chặt, các tử sĩ của Lãnh Phi Nguyệt cũng đã không thấy, chỉ có số ít thị vệ đang tuần tra, hiện ra một mảnh khí nghiêm nghị.

Nhạc Du Du ngẩng đầu nhìn ba bốn tầng lầu trên tường cao kia không sai biệt lắm, không khỏi le lưỡi, nơi này nếu nàng một mình đến, vô luận như thế nào cũng không thể đi lên.

Chỉ thấy Phi Nhạn nhìn mọi nơi một chút, sau đó nhấc cánh tay lên, vèo một cái, một cây tề ti từ trong tay áo bay lên đầu tường. Nhạc Du Du âm thầm gật đầu, đây mới là cảm giác đi giang hồ a, thiết bị đầy đủ hết, ngày khác nàng cũng phải chuẩn bị đầy đủ bộ này...

Phi Nhạn hướng Nhạc Du Du gật gật đầu, sau đó ôm hông của nàng, vèo một cái liền lên đầu tường. Sau đó mang theo nàng cấp tốc âm thầm ẩn vào trong.

Phi Nhạn kinh công tốt, tuy rằng mang theo Nhạc Du Du, thế nhưng thân thủ vẫn như cũ vô cùng nhanh nhẹn, lại đối với hoàng cung dị thường quen thuộc, vì thế, các nàng rất dễ dàng đã tránh được ánh mắt tuần tra của thị vệ.

Nhưng mà, sự yên tĩnh trong hoàng cung lại làm cho Nhạc Du Du nhìn không được nhũn nhũn, hai quân đàm phán không phải thanh thế lớn mới đúng chứ? Làm sao lại an tĩnh như vậy? Chẳng lẽ tướng công bị Lãnh Phi Nguyệt âm toán? Vừa nghĩ như thế, không khỏi một thân mồ hôi lạnh, trong lòng cũng vội vàng lên.

“Vương phi chớ vội.” Phi Nhạn tựa hồ nhìn thấu lo lắng của Nhạc Du Du, nhẹ nhàng an ủi, “Vương gia sẽ không đơn giản bị đánh bại như vậy, hơn nữa, nếu thật sự vương gia mà xảy ra chuyện, như vậy, Lãnh Phi Nguyệt sẽ không thể nào buông tha cho mọi người của vương phủ.”

Nhạc Du Du gật đầu, lúc này mới phát hiện mình bởi vì sốt ruột, lại bầu chặt trên cánh tay của Phi Nhạn, vội vàng buông tay, áy náy hướng nàng cười.

“Chúng ta trước đi tìm bọn họ rồi hãy nói.” Phi Nhạn khoé miệng ngoéo... một cái.

“Bọn họ sẽ ở nơi nào?” Nhạc Du Du tổng cộng cũng đã tới hoàng cung hai lần, vì thế, đối với bố cục của hoàng cung có thể nói là một mảnh mơ hồ, bây giờ lại là buổi tối, nàng càng không phân biệt rõ phương hướng

“Thành viên của hoàng thất cùng văn võ bá quan này đều bị nhốt tại trong đại điện, nô tỳ nghĩ, nếu như Duệ vương không có dời khỏi nơi đó, thì bọn họ hiện tại chỉ có thể ở trong đại điện đi.” Phi Nhạn đối với tình hình của hoàng cung rất là quen thuộc, chỉ là, nàng bây giờ cũng đã xuất cung hai ngày, không biết có phát sinh biến hóa gì hay không.

“Chúng ta trước tiên đi đến đại điện xem một chút.” Nhạc Du Du gật đầu.

Phi Nhạn gật đầu, mang theo Nhạc Du Du thẳng đến vị trí trung tâm của hoàng cung mà đi.

Dọc theo đường đi, cơ hồ tất cả cửa cung đều đóng chặt, rất khó thấy mấy người thị vệ, cái cảm giác này rất giống với vào cung lần trước, Nhạc Du Du không khỏi trong lòng nói thầm, chẳng lẽ Lãnh Hạo Nguyệt cùng Lãnh Phi Nguyệt nói chuyện? Lãnh Phi Nguyệt đề tiện như vậy, sẽ không ra ám chiêu gì làm Hạo nhi bị thương chứ? Nàng qua đây có thể trở thành gánh nặng của tướng công hay không?

Tâm tình của Nhạc Du Du không khỏi lại bắt đầu có điểm lo lắng, bất quá, nghĩ lại vừa nghĩ, nàng cũng đã bình thường trở lại, nếu tới, bất luận kết quả thế nào nàng vẫn muốn cùng tướng công ở bên nhau.

Lúc Nhạc Du Du được Phi Nhạn đưa vào vị trí trung tâm của hoàng cung, trong đại điện quả nhiên đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa bốn phía thị vệ dày đặc. Nhạc Du Du cùng Phi Nhạn nhìn nhau, xem ra, là tìm đúng nơi rồi.

Phi Nhạn chung quanh nhìn một chút, đại điện này hai tầng là mái cong, mái cong dưới chính là một lầu các nhỏ, từ nơi đó đi vào, có thể đến nóc nhà của đại điện.

Vì đại điện này thị vệ bao quanh rất nhiều, Phi Nhạn không dám hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên mang theo Nhạc Du Du xoay người tới một chỗ tối, sau đó ném một cục đá ra, ba đánh vào trên vách tường đối diện.

“Có người?” Thị vệ nghe tiếng vang, nhất thời hô một lên tiếng, sau đó thoáng cái liền hướng về phía nơi có thanh âm chạy tới. Nhất thời, lộ ra một trục bánh xe biến tốc, Phi Nhạn ôm Nhạc Du Du thả người nhảy tới mái cong phía dưới, vừa mới đứng vững, bọn thị vệ đã trở lại.

Nhạc Du Du không khỏi hướng về phía Phi Nhạn dựng thẳng ngón tay cái một chút. Phi Nhạn hơi có điểm ngượng ngùng thấp đầu một chút, sau đó liền mang theo Nhạc Du Du từ chỗ lầu các dưới bức tranh. Xà ngang trong đại điện này rất thô, chỉ cần bò đến xà ngang giao với lầu các kia, là có thể trên cao nhìn xuống, đem tình hình trong đại điện thu hết vào đáy mắt.

Nhạc Du Du theo Phi Nhạn phủ phục đi tới, lầu các kia đã nhiều năm không quét tước, đã hiện đầy bụi, thế nhưng, lúc này Nhạc Du Du cũng bất chấp những thứ này.

“Ngũ hoàng huynh, đây là lần cuối ta xưng hô như vậy với ngươi. Bọn họ đều là thân nhân của ngươi, lấy giải được ra thả bọn họ đi đi, ngươi phải biết, ta hoàn toàn có thể mang binh lính san bằng hoàng cung này, Thanh Thanh đã được cứu, những người này căn bản là uy hiếp không được ta... Về phần cửu muội, nàng sinh ở hoàng gia, nơi này là sinh mệnh của nàng...”

Không đợi bò đến xà ngang, dưới đất liền truyền đến thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt, Nhạc Du Du tâm nhất thời liền để xuống, chỉ cần tướng công không có việc gì, nàng sẽ không còn lo lắng, hơn nữa, nhìn thấy tình hình này thì Lãnh Hạo Nguyệt hẳn là đang nắm giữ chủ động.

Nhạc Du Du ghé vào trên xà ngang lạng lẽ thò đầu ra, cái xà ngang này làm bằng gỗ, không sai biệt cho lắm đều là dùng đại thụ đã vài thập niên, thân cây đều có rất nhiều chỗ thô, vì thế, cho dù có người ngẩng đầu, cũng sẽ không phát hiện mặt trên có người.

Cái này không nhìn không biết, vừa nhìn thật đúng là dọa Nhạc Du Du một cú sốc, phía dưới lại rậm rạp tất cả đều là người, đứng ngồi, thậm chí còn có nằm, từ dòng họ hoàng thất đến văn võ bá quan, toàn bộ đều trình diện, thậm chí ngay cả một ít quân sự thái giám cung nữ trong cung cũng đều ở đây, có thể dùng nguyên bản đại điện rất trống trải thế giờ lại có vẻ chật chội hẳn lên.

Bất quá, những đại thần kia tinh thần nhìn qua tựa hồ cũng không được tốt lắm, thậm chí còn có người đang chảy nước mắt, nước mũi ngập. Nhạc Du Du chân mày không khỏi vừa nhíu, bệnh trạng này sao giống như nghiện thuốc phiện? Chẳng lẽ Lãnh Phi Nguyệt cũng đã chế tạo băng độc?

Nhìn những người trong hoàng thất này, tựa hồ lại có một bộ dạng khác, ngoại trừ tinh thần uể oải sắc mặt tái nhợt ra, thì cũng không có bệnh trạng gì khác, như thế xem ra, bọn họ hẳn là bị loại độc khác khống chế.

Nhạc Du Du tuy rằng đã nghe Vô Ưu lão đầu nói qua, lúc liệt hỏa băng tẩm biến thân có thể giải bách độc, thế nhưng, từ lúc ở vườn hoa mai thiếu chút nữa chết ở kịch độc trong tay Nhện Độc kịch, nàng thật lòng vẫn còn sợ hãi, mà Lãnh Hạo Nguyệt không có cứng rắn hơn, phỏng chừng cũng đang sợ vạn nhất giải độc thất bại, tính mạng của nhiều người toàn bộ sẽ bị chôn vùi, hẳn cũng không dám mạo hiểm mới có thể bị Lãnh Phi Nguyệt kiềm chế đến bây giờ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Du Du không khỏi khẽ thở dài, nàng đến nay còn khó tiếp thụ, lúc trước cái người Ngũ ca ca ôn hòa kia thế nào mà lại thay đổi bất thường đâu? Lại sẽ trở nên tàn nhẫn như vậy, nàng đến nay còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt, còn nhớ rõ hân tặng Hạo nhi người gỗ đào nhỏ...

Theo ngôn ngữ thực sự là dối: Hoạ hổ, hoạ bì, nan hoạ cốt. Tri nhân, tri diện, bất tri tâm a, trên cái thế giới này, độc được tuy rằng đáng sợ, thế nhưng đáng sợ nhất vĩnh viễn là nhân tâm.

“Hạo nhi.” Lãnh Phi Nguyệt giọng điệu tựa hồ cũng hơi có điểm run, “Ta cũng vậy đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như thế, nói thật, ta còn thực sự rất hoài niệm đoạn thời gian ngươi gọi ta là Ngũ ca ca...”

“Giao giải được ra đi, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, ngươi vẫn sẽ là Duệ Vương của Băng quốc điểm này, bằng không, ngươi cũng nên biết, trong cung này đã không còn thế lực của ngươi, hôm nay, dù cho ngươi có ba đầu sáu tay, cũng sẽ trốn không thoát đi...”

“Ha ha...” Lãnh Phi Nguyệt bỗng nhiên phá lên cười, “Từ xưa được làm vua thua làm giặc, từ lúc ta bắt đầu làm mưu đồ này, ta đã nghĩ qua kết quả, vì thế, chết với ta mà nói cũng không đáng sợ, ngươi không cần phải làm ta sợ.” Giờ khắc bắt đầu này, hai người chỉ còn là đối địch song phương, không còn có thân tình.

“Thực sự không có giao giải được sao?” thanh âm của Lãnh Hạo Nguyệt bắt đầu trở nên lạnh lạnh lên.

“Giải được?” Lãnh Phi Nguyệt khẽ môi nhất câu, “Ta cố sức hạ độc bọn hần như vậy, làm sao có thể đơn giản giao giải được ra đâu? Muốn cứu bọn họ cũng không phải là không thể được, ngươi đứng trước mặt mọi người tự sát, ta có lẽ sẽ suy nghĩ thả bọn họ...”

“Tự sát?” Lãnh Hạo Nguyệt cũng nở nụ cười, “Ngươi là đang nói mơ đi? Ta tại sao phải tự sát?” Nói xong nhìn lướt qua mọi người, “Nếu đã nói phân biệt rõ như vậy, thì ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, mọi người bên trong này, kỳ thực đáng chết nhất chính là ngươi, vô luận như thế nào, ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi đã không chọn, vì vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

“Ha ha, Lãnh Hạo Nguyệt, đừng khiến cho chính mình giống như thánh nhân đi.” Lãnh Phi Nguyệt bỗng nhiên xem thường nở nụ cười, “Tuy rằng ngươi năng lực xuất chúng, đồng thời vì quan hệ của mẹ ngươi, từ nhỏ phụ hoàng đã thương yêu ngươi, ngươi phong cảnh vô hạn, ở trong con mắt của ta, ngươi chẳng qua cũng chỉ là kẻ đáng buồn đáng thương mà thôi.”

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày cau lại.

“Lãnh Huyền Nguyệt căn bản là đồ phế vật, hần không có tư cách trở thành đối thủ của ta, người ta vẫn kiên quyết đều là ngươi.” Khóe miệng Lãnh Phi Nguyệt lạnh lùng ôm lấy, “Bất quá, ông trời lại giúp ta, hần tuy rằng không có năng lực, thế nhưng còn có chút đầu óc, thế nhưng biết dùng mỹ nhân kế, để ngươi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ... Chắc chắn...” Nói xong trào phúng bĩu môi, “Uổng công ngươi thông minh một đời, kết quả đâu? Cuối cùng thậm chí ngay cả nữ nhân của mình đều không lấy được a, chẳng lẽ không thật đáng buồn sao?...”

Tay của Lãnh Hạo Nguyệt nhịn không được chăm chú nắm lại, hần nói là Du Du? Trong lòng không khỏi cả kinh, mình tiến cung đã một ngày, chẳng lẽ vương phủ đã xảy ra chuyện? Trong mắt sát khí vội hiện lên, Lãnh Phi Nguyệt, ngươi nếu thật dám đánh Nhạc Du Du, hần nhất định sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết, không khỏi trầm giọng hỏi: “Ngươi nói lời này là có ý gì?”

“Mọi người đều biết Tần vương là tình thánh, thế nhưng không biết Tần vương còn là một người trong lòng không phải quân tử đích thực.” Lãnh Phi Nguyệt nở nụ cười lạnh, “Đối mặt với mỹ nhân Minh Nhu như thế mà chỉ có thể phát hồ tình hồ lễ a, làm cho người ta bội phục vạn phần...”

“Đem chuyện nói cho rõ.” Lãnh Hạo Nguyệt chân mày hơi lỏng rồi rồi ra, nữ nhân Lãnh Phi Nguyệt nói không phải là Nhạc Du Du, chỉ cần Du Du không có việc gì, còn lại đều có thể xử lý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Hần sớm đáng chết

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Phi Nguyệt nhìn mặt Lãnh Hạo Nguyệt âm trầm, trái lại càng thêm đắc ý, trong mắt ý giễu cợt càng đậm.

“Có muốn biết tư vị của Minh Nhu hay không? Các ngươi gặp gỡ lâu như vậy cũng không biết, thật đúng là đáng tiếc đâu” Nói xong, đập bẻ miệng một chút, tựa hồ giống như trở về chuyện cũ, “Vậy hãy để cho ta nói cho ngươi biết đi, thật không sai, mỹ nữ chính là mỹ nữ, tám thân xử nữ thật đúng là tiêu hồn a...”

“Ngươi đang nói người đầu tiên phá tám thân của Minh Nhu là ngươi?” Lãnh Hạo Nguyệt nhíu mày, trong lòng không biết vì sao, bỗng nhiên lại cảm thấy thờ dài một hơi, cho tới nay, hần đều nhớ không nổi chuyện khi say rượu nên đối với Nhạc Du Du trong lòng vẫn áy náy, bây giờ, nghe xong Lãnh Phi Nguyệt nói, hần cuối cùng biết, mình không có phản bội Du Du.

“Ngày ấy ta đi đến vương phủ tìm ngươi, kết quả đâu? Ở trong phòng khách đã nhìn thấy mỹ nhân đang say rượu...” Lãnh Phi Nguyệt nở nụ cười, “Cảnh trí đẹp như thế, ta sao có thể lãng phí bỏ đi được? Ngươi đã không làm, như vậy ta đã giúp ngươi một tay đi... Nói thật, những năm gần đây, ta thực sự còn không quên cảm giác cắn hôn tiêu cốt kia...”

Nhạc Du Du ở trong lòng nhin không được bi thương lúc đầu, nguyên lai Minh Nhu là bị hấn làm nhục, nữ nhân đáng thương này thậm chí còn không biết, cùng là nữ nhân, trong lòng lại đối với nàng sinh ra một chút đồng tình.

Bất quá, Nhạc Du Du nghĩ lại vừa nghĩ, nếu thật là Lãnh Phi Nguyệt làm chuyện đó với Minh Nhu, vậy đứa nhỏ của Minh Nhu không phải là... Lãnh Phi Nguyệt? Vậy Bảo Bối chẳng lẽ chính là nhi tử của Lãnh Phi Nguyệt? Nhận thức này làm cho Nhạc Du Du nhất thời có điểm không thoải mái, Lãnh Phi Nguyệt ác độc như vậy, tại sao có thể có được nhi tử nhu thuận như vậy? Thực sự là ông trời không có mắt mà... Nếu để cho Bảo Bối biết mình có cha mẹ như thế, phỏng chừng cũng sẽ không chịu được, vì thế, nàng cũng quyết định, bí mật này phải dừng ở đây, tuyệt đối sẽ không nói chân tướng của Bảo Bối, mà nàng rốt cuộc cũng biết, vì sao thời gian nhìn thấy Bảo Bối, sẽ cảm thấy giống như Lãnh Hạo Nguyệt, đó là bởi vì Lãnh Hạo Nguyệt cùng Lãnh Phi Nguyệt lớn lên lại có điểm giống nhau.

“Lãnh Phi Nguyệt, dĩ nhiên là ngươil!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một bóng dáng màu vàng vọt ra, trong tay kiếm thẳng tắp liền đâm qua đây, “Trẫm muốn giết ngươil...” Dĩ nhiên là Lãnh Huyền Nguyệt.

Lãnh Phi Nguyệt cũng lạnh lùng cười: “Chỉ bằng ngươil?” Nói xong thân thể hướng bên cạnh chột lóe, tránh thoát đường kiếm, sau đó đá một cước, vừa lúc đá vào trên bụng Lãnh Huyền Nguyệt, chỉ nghe thấy ồm một tiếng, Lãnh Huyền Nguyệt liền bay ra ngoài, sau đó trọng trọng xuống đất, “Không biết tự lượng sức mình.”

Thế nhưng, Lãnh Huyền Nguyệt kia tựa hồ rất quyết tâm từ trên mặt đất đứng lên rồi lại vọt lên. Chỉ là, thực lực giữa hai bọn họ chênh lệch quá lớn, mỗi lần còn chưa tới gần đã bị Lãnh Phi Nguyệt đá văng ra.

“Lãnh Huyền Nguyệt, còn coi mình là hoàng đế sao?” Lãnh Phi Nguyệt xem thường khước miệng gọi lên, “Ngươi hỏi những người chung quanh một chút, người nào ở đây coi ngươi là hoàng đế? Đồ vô dụng.”

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi không phải là người...” Lãnh Huyền Nguyệt tức giận toàn thân run lên.

“Lãnh Huyền Nguyệt, ngươi có tư cách gì nói ta?” Lãnh Phi Nguyệt liếc nhìn một cái, “Vi ngôi vị thái tử, ngươi để cho nữ nhân mình yêu thích đi quyến rũ đệ đệ của mình, đây là ‘Người’ có thể làm được sự tình? Thời gian ngươi đẩy Minh Nhu vào lòng người khác, liền phải biết, nàng sớm muộn gì sẽ trở thành nữ nhân của người khác, hiện tại ngươi lại đến chỉ trích, không cảm thấy muộn sao?”

Đúng lúc này, trong đám người bỗng nhiên một người lại bay ra, với tốc độ cực nhanh, kiếm trong tay bay thẳng đến Lãnh Phi Nguyệt, chỉ là, Lãnh Phi Nguyệt kia phản ứng nhanh hơn, không đợi bảo kiếm đâm tới liền tà tà nhảy ra tránh thoát một kích trí mạng, sau đó trở tay một cái đoạt được bảo kiếm, rồi một chương đánh ra, vừa lúc đánh vào trên ngực người nọ, người nọ liền phốc văng một ngụm máu tươi, sau đó ngã rơi vào bên ngoài hai trượng, cái khăn che mặt rơi xuống, lộ ra hế dung nhan tuyệt thế không chút huyết sắc nào, chính là Minh Nhu.

Nhạc Du Du nhin không được thờ dài, nữ nhân này a, thực sự là đáng trách thật đáng buồn vừa đáng thương a. Chỉ là nàng đã quên mất mình lúc này đang nằm ở trên xà ngang, mà xà ngang kia ngón tay dính bụi đều là nhiều vô cùng, Nhạc Du Du khâu khí ca thần này vừa rất nặng, kết quả là đem đám bụi thật dày kia thổi tung lên, mặt của Nhạc Du Du trong nháy mắt liền bao phủ trong một mảnh mù mịt.

Phi Nhạn bên cạnh sừng sốt, vội vàng bịt miệng mũi, tiến lên hỗ trợ xua bụi đi

Nhạc Du Du quay đầu ho nhẹ một chút, sau đó mới thả tay xuống đến, hít ngụm lớn thở ra một chút.

Phi Nhạn khi nhìn rõ mặt của Nhạc Du Du, khước miệng nhin không được co quắp lại. Chỉ thấy trên mặt Nhạc Du Du dính đầy bụi bặm, ngoại trừ lòng mặt trắng cùng hàm răng còn lại đều biến thành màu đen, nhưng bởi vì ánh mắt bị sặc ra nước mắt, xuôi dòng thẳng xuống hai má chạy ra khỏi hai vệt trắng đen, nhìn qua hoạt kê cực kỳ.

Nhạc Du Du phiền muộn sờ soạng mặt một cái, không có bị nước sông đông chết, không có bị Nhện Độc độc chết, nhưng thiếu chút nữa lại bị đám bụi này sặc chết, cái này nếu như truyền đi, chính mình phỏng chừng sẽ trở thành nữ chính xuyên qua bị thức...

“Vương phi, người thế nào?” Phi Nhạn muốn cười cũng không dám cười, kỳ thực phải nhin đến mức khó khăn.

Nhạc Du Du lúc đầu, sự thật cũng không có gì, chỉ là ghen ho khan đã quá khó tiếp thu rồi...

Lúc này, Lãnh Huyền Nguyệt thấy Minh Nhu bị thương, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần, gian nan bò đến bên đến cạnh nàng, sau đó cầm tay nàng: “Tiểu Nhu...” Trong lúc đó toàn bộ quá khứ hiện ra, hấn lúc này mới phát hiện, nguyên lai, trong lòng mình vẫn luôn yêu nàng a, nhưng bởi vì quyền thế cùng tâm trí đồ kị che mắt mà bỏ lỡ, cuối cùng đã biết mùi vị hối hận, nhưng mà tất cả đều đã muộn rồi, nhất thời khí huyết dâng lên, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, liền một ngụm máu đen phun ra, sau đó tức khắc lại ngã trên mặt đất.

Nhạc Du Du nhin không được đóng ánh mắt một chút, xem ra, hấn trúng độc đã lâu, vừa vận dụng chân khí, lại tâm tình kích động, gia tăng tốc độ phát triển độc... Không khỏi thở dài một tiếng, sớm biết có ngày hôm nay hà tất lúc trước làm như vậy a, làm hoàng đế thì như thế nào? Cũng không rơi vào kết quả chết bi thảm a?

Mà Minh Nhu kia cũng không liếc mắt nhìn Lãnh Huyền Nguyệt, chỉ là, trùng lớn đôi mắt, ánh mắt của nàng vì lần trước bị Nhạc Du Du dùng độc làm tổn thương, nguyên bản con ngươil phong tình vạn chủng lúc này lại đã trở nên không hề trong suốt, thế nhưng, vẫn như cũ chăm chú nhìn chăm chăm vào Lãnh Phi Nguyệt, trong miệng một mực lúng ta lúng túng tái diễn: “Vì sao?” Như là hỏi người khác, thế nhưng càng như là ở hỏi mình.

Lãnh Hạo Nguyệt mắt lạnh nhìn qua hết thấy, hấn vốn là có thể ngăn cản, thế nhưng, hấn cũng không có xuất thủ, ở trong cuộc chiến tranh này, hấn mới

là người bị hại lớn nhất, thậm chí ngay cả mẫu phi đều vì hấn mà đánh mất tính mạng... Nghĩ đến những thứ này, trong mắt của hấn trái lại sinh ra một tia hân ý, cái này đều là tội của bọn họ, lúc trước nên nghĩ tới kết quả hôm nay, cái này cũng chỉ có thể ứng câu nói kia: gieo gió gặt bão.

Lãnh Phi Nguyệt liếc mắt nhìn Lãnh Huyền Nguyệt chết không nhắm mắt, khóe miệng xả ra khỏi một tia châm chọc cười nhạt: “Hấn sớm đáng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Năm đó ghi lại

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn Lãnh Phi Nguyệt, đồng dạng là trào phúng nhất câu môi: “Nhu vậy còn nguoi? Có phải cũng sớm đáng chết hay không?”

“Ta?” Lãnh Phi Nguyệt cười nhạt, “Nguoi muốn giết ta? Sợ rằng không dễ dàng như vậy, hơn nữa, cho dù ta chết, nhất định không phải là nguoi có tư cách làm hoàng đế này...”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, trên nóc nhà Nhạc Du Du cũng là sững sờ.

“Nguoi lại muốn đùa giỡn thành cái gì?” Lãnh Hạo Nguyệt nhú mày, “Ta không tư cách chẳng lẽ nguoi có?”

“Ra về? Thế nào?” Lãnh Phi Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Năm đó, Cung Tuyết Nhi vì sao tiến cung, sợ rằng muốn tra cũng có thể tra được đi? Ta không xứng làm hoàng đế, có thể người khác nói, thế nhưng ít nhất ta là chính tông huyết mạch của hoàng thất, điểm ấy không thể nghi ngờ, mà nguoi Lãnh Hạo Nguyệt? Có phải là tử tôn của Lãnh Thị hay không còn phải xem lại, nói không chừng chính là một tạp chủng đâu...”

Lời này vừa nói ra, trong đám người lập tức truyền đến tiếng nói nhỏ khe khẽ.

Nhạc Du Du càng mở to hai mắt nhìn, miệng của Lãnh Phi Nguyệt này sao lại thôi như thế?

Mà Lãnh Hạo Nguyệt chỉ lẳng lặng nhìn hấn, trên mặt không có một tia biểu tình, thế nhưng tay trong ống tay áo đã chăm chú nắm lại cùng nhau, sát khí ở bốn phía tràn ngập ra: “Lãnh Phi Nguyệt, nguoi vì lời nói của mình mà phải trả giá thật nhiều.”

“Thế nào hiện tại lại muốn giết ta?” Lãnh Phi Nguyệt không sao cả cười, “Là thẹn quá hóa thành giận, nên muốn giết người diệt khẩu sao?”

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt híp mị, nếu như hấn hiện tại thực sự động thủ, chỉ sợ cũng sẽ làm mọi người hiểu lầm mình chính là thẹn quá hóa giận, nghĩ tới đây, dè xuống lửa giận trong lòng, nắm tay chậm rãi buông lỏng ra.

“Cung Tuyết Nhi trước khi tiến cung đã có một mối tình với ca ca...” Lãnh Phi Nguyệt đắc ý hướng Lãnh Hạo Nguyệt chọt nhú mày, giọng điệu vô cùng ái muội, “Chỉ bất quá, người nam nhân kia là phải đi bá sự hành nghề mất ba năm, đáng thương Cung Tuyết Nhi kia chờ đến tâm hoảng ý loạn, thời gian nản lòng thoái chí, nhưng gặp đúng lúc phụ hoàng vì phục xuất tuần...” Nói xong, dừng lại một hồi, “Phụ hoàng lần đầu tiên nhìn thấy Cung Tuyết Nhi chính là nhất kiến chung tình, thế nhưng, Cung Tuyết Nhi lúc đó cũng không chấp nhận phụ hoàng. Phụ hoàng vì muốn lấy được tâm của mỹ nhân, nguyên bản hành trình ở U Châu mấy ngày, lại trở thành gần một tháng...” Nói xong nhìn lướt qua chúng đại thần, “Chuyện này tất cả mọi người hẳn là có ấn tượng đi?”

“Cái này là có ghi lại.” Lại Bộ Thị Lang nghe vậy loát một chút râu mép, gật gật đầu, “Vì thế, lúc trước thái hậu nương nương còn từng giận dữ.”

“Cuối cùng, Cung Tuyết Nhi là bị cảm động, chỉ là, trong lòng của nàng vẫn có người a, liền gửi thư gấp cho tình lang kia, nếu như hấn không trở lại, nàng liền tiến cung... Nam nhân kia ba ngày sau quả nhiên chạy trở về... Sau đó hai người lại hẹn hò tròn một đêm a...” Lãnh Phi Nguyệt nói xong, khóe miệng nhất câu, “Tuy rằng đêm đó chuyện cụ thể thế nào là vô pháp kiểm chứng, thế nhưng ta nghĩ, không phải nam nhân nào đều có phong thái như Tấn Vương, nỡ nhân trong ngực mà không loạn chút nào đi...”

Lãnh Hạo Nguyệt cau mày nhìn hấn.

“Ngày thứ hai, nam nhân kia như cũ vẫn đi, mà Cung Tuyết Nhi liền bỗng nhiên đồng ý vào cung...” Lãnh Phi Nguyệt khóe miệng nhất câu, từ trong tay áo mà móc ra một cái hồ sơ, “Cái này là lúc trước điều tra, Lá đỏ lâu trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy tình báo chưa bao giờ sai lầm, mọi người hẳn là có nghe nói qua? Chỉ cần có tiền, bọn họ có thể điều tra bất cứ chuyện gì...”

Lãnh Phi Nguyệt nói xong tuy rằng còn chưa có nói tên, thế nhưng, cũng đã rất rõ ràng trần thuật một chuyện đó chính là Lãnh Hạo Nguyệt rất có thể không phải là đứa nhỏ của tiên hoàng... Nhận thức này làm cho tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, nhất là các đại thần đã lâu năm bắt đầu cũng nhớ lại những tình huống ngày trước, tựa hồ xem Lãnh Phi Nguyệt nói thật hay là giả.

“Chuyện này năm đó thị tằm của nội vụ phủ có ghi lại.” Lãnh Phi Nguyệt nói lại cảm một hồ sơ đi ra, “Mặt trên rõ ràng ghi chép, lúc trước Cung Tuyết Nhi tiến cung, phụ hoàng vốn là muốn trực tiếp phong phi, thế nhưng, bởi vì thái hậu nương nương ngăn cản, nên trước phong làm Tiệp dư, ngụ ở Tuyết phi các, Tông bảo năm thứ tư tháng chín, cũng chính là kể từ ngày Cung Tuyết Nhi tiến cung không sai biệt lắm một tháng sau, hoàng thượng mới lần đầu tiên ngủ lại Tuyết phi các, nếu như khi đó Tuyết phi mang bầu, như vậy dự tính ngày sinh hân là tháng sáu năm sau, thế nhưng...” Nói xong, đem hồ sơ đưa cho đại thần Hộ bộ thị lang, hân năm đó đã từng chấp chương qua nội vụ phủ, sau đó tà ác liếc mắt Lãnh Hạo Nguyệt một cái, “Thế nhưng sinh nhật Tần vương tựa hồ là ở tháng năm a.”

Hộ bộ thị lang vốn là ngồi dưới đất, lúc này lại bò dậy tiếp nhận hồ sơ, tỉ mỉ liếc mắt nhìn: “Đích thực là năm đó nội vụ phủ có ghi lại.” Nói xong, liền đưa cho Binh bộ thị lang bên người, hân cũng là gật gật đầu, sau đó liền truyền đi xuống, kết quả chính là chuyện này có thật.

Nguyên lai, trong hoàng cung của Băng Diễm quốc này, vẫn có một tập tục như vậy, đó chính là có chuyên gia đối với các tình huống của tần phi trong cung ghi lại, bao gồm tình huống nguyệt sự của mỗi người cùng với mỗi tháng số lần được hoàng thượng sủng hạnh, đồng thời lưu trữ bảo lưu lại, thẳng đến khi hoàng đế mới đăng cơ, nếu như hạ lệnh đốt hủy cái cũ đi, bằng không sẽ vẫn bảo lưu, hiển nhiên, Lãnh Huyền Nguyệt sau khi lên ngôi cũng chưa kịp xử lý chuyện này, vì thế, hồ sơ vẫn lưu giữ lại.

Lãnh Phi Nguyệt nói giống như bom nặng ký, đầu óc mọi người có điểm choáng váng, làm cho tất cả mọi người hơi ngốc lảng nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, muốn nói hân không phải huyết mạch của tiên hoàng, thật đúng là không thể tin được, bởi vì ở... trong các hoàng tử này, chỉ có này Lục hoàng tử lớn lên rất giống Lãnh Húc, thậm chí ngay cả bước đi tư thế đều như nhau, nhưng nên nói như thế nào? Điều tra của Lãnh Phi Nguyệt kia phải giải thích như thế nào đây? Huống chi, Tuyết phi đã mất, hoàng thượng cũng mất, nên tìm ai đi kiểm chứng đây?

Lãnh Hạo Nguyệt khoe miệng lại bỗng nhiên hơi quẩn rũ, đối với chuyện của mẫu thân, hân cũng chỉ biết như thế, hân không nghĩ rằng Lãnh Phi Nguyệt lại sẽ vô si dè tiện như thế lấy chuyện đó bắt quạ, hân là nhi tử của ai thì trong lòng hân rõ ràng nhất vì thế, vô luận như thế nào cũng không cho phép người khác làm nhục mẫu phi của hân.

“Từ xưa bắt tức nguyệt sinh mới sinh non chỗ nào cũng có, chẳng lẽ liền cho là yêu đương vụng trộm mà ra?” Lãnh Hạo Nguyệt trong mắt sát khí càng đậm, “Ta không cho phép người nói xấu mẫu phi của ta.”

“Nói xấu cũng không nói xấu, chẳng lẽ Tần vương không coi là đúng sao?” Lãnh Phi Nguyệt vẫn như cũ dương dương đắc ý cười, “Được rồi, quên nói cho mọi người, Tình ca ca của Tuyết phi kia không là người khác mà chính là cái người ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, thần y Lạc Băng.”

Nhạc Du Du không thể tin được nuốt nước miếng, sự phụ của mình lại là mối tình đầu của mẫu phi tướng công? Chuyện này cũng quá bất ngờ đi? Bất quá, sau đó một hồi đờ gột lại cảm thấy hợp lý, Lạc Băng kia bây giờ tuy rằng đã nhiều tuổi, thế nhưng vẫn phong độ nhẹ nhàng như cũ, thời gian còn trẻ khẳng định cũng là một yêu nghiệt, tuấn nam mỹ nữ tương hỗ hấp dẫn cũng không gì đáng trách, hơn nữa, hân mấy năm nay không oán không hối giúp đỡ Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ sợ vì nàng cũng chưa từng gặp sức quẩn rũ của bà bà...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Hân không có giải được

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Lãnh Phi Nguyệt nói làm cho mọi người lần thứ hai kinh ngạc lên tiếng, chẳng lẽ Lãnh Hạo Nguyệt thật là nhi tử của Lạc Băng?

“Lãnh Hạo Nguyệt, tuy rằng trẻ mới sinh sinh non rất bình thường, thế nhưng, năm đó Tuyết phi sinh non, thái y có thể đã kiểm tra, cũng không có gì khác thường a, chuyện này giải thích như thế nào a?” Lãnh Phi Nguyệt tiếp tục ỏi chao tướng ép.

Lãnh Hạo Nguyệt ánh mắt lại hơi mị lên.

“Đúng vậy, tất cả chứng cứ này đều biểu hiện, Tần vương rất có thể không phải là con nối dõi tiên hoàng...” Trong đám đại thần có người bắt đầu cúi đầu nghi hoặc lên tiếng.

“Đúng vậy, ngôi vị hoàng đế này...” Lại có người liếc mắt nhìn Lãnh Huyền Nguyệt chết chằm trên mặt đất, không khỏi lắc đầu, chẳng lẽ thực sự muốn cho Lãnh Phi Nguyệt ngồi sao? Thủ đoạn của hân so với Lãnh Huyền Nguyệt chỉ có hơn chứ không kém a, tính tình tàn bạo cực kỳ.

“Chỉ là, chứng cứ này còn chưa có nói rõ Tần vương cũng không phải là đứa nhỏ của tiên hoàng a...” Cũng có người bắt đầu đưa ra ý kiến phản bác, “Tại sao có thể tin lời của hân nói một bên đâu?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lập tức cũng có người đồng ý cái quan điểm này.

Thế là, trong khoảng thời gian ngắn, thành viên hoàng thất cùng đại thần thoảng cái liền chia làm hai phái, một phái là tin, một phái là hoài nghi, thế nhưng

vô luận là tin hay là hoài nghi, tựa hồ cũng không muốn để cho Lãnh Phi Nguyệt làm hoàng đế, chỉ là không dám minh mục trương biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

Nhạc Du Du nằm úp sấp ở phía trên không khỏi có điểm nóng ruột, cái đám ngu ngốc này, nghiệm DNA không phải là hiểu ngay sao? Bỗng nhiên lại lắc đầu nở nụ cười, thời đại này làm gì có kiểm nghiệm này? Bất quá, tựa hồ có cách lấy máu để chứng thực đi? Như vậy thử một lần là tốt rồi? Nghĩ lại lại vừa nghĩ, vạn nhất Lãnh Hạo Nguyệt thật sự không phải là nhi tử của Lãnh Húc thì làm sao bây giờ? Chuyện này làm sao hắn có thể chịu nổi?

Càng nghĩ, Nhạc Du Du vẫn là quyết định bảo trì trăm mặc, nhìn sự tình còn có thể phát triển thế nào rồi hãy nói.

Thần tình Lãnh Hạo Nguyệt lại không thay đổi chút nào, tựa hồ lời Lãnh Phi Nguyệt nói không phải là hắn. Điều này cũng làm cho trong lòng Nhạc Du Du hơi yên định một chút.

Lãnh Phi Nguyệt tựa hồ nhìn thấu tâm tư của mọi người, dù sao, những người này hắn đã quen thuộc, ở trong đó có cô bá thúc cữu của hắn, cũng có huynh đệ tỷ muội của hắn, không khỏi khóe miệng nhất câu: “Hiện tại, chỉ cần các người giết tạp chủng này, như vậy, giải được sẽ đưa lên, bằng không, các người chờ độc đầy để tử vong đi...”

Nhạc Du Du trong lòng cả kinh, Lãnh Phi Nguyệt này thực sự là đề tiện tới cảnh giới nhất định, lại muốn mượn tay của dòng họ giết Lãnh Hạo Nguyệt, như vậy, hắn chính là vô tội, trực tiếp ngồi mát ăn bát vàng, mà những người đó không làm gì được Lãnh Hạo Nguyệt, thì cũng sẽ bị giết chết, nói như vậy, Lãnh Hạo Nguyệt lại thành hung thủ giết người chính là đắc tội với người của hoàng thất, vô luận chân tướng làm sao, hắn càng không thể có tài cán làm vua, thật có thể nói là là một hòn đá ném hai chim a, không khỏi đau lòng liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, hắn hiển nhiên cũng là hiểu rõ ý tứ của Lãnh Phi Nguyệt, lúc này, chỉ là lẳng lặng đứng.

Dòng họ này vừa nghe sẽ có giải được, lập tức nắm kiếm đứng lên, nhìn chăm chăm nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ là, cũng không dám tùy tiện tiến công.

Bỗng nhiên, trong đám người một tiếng hét thảm, có người bởi vì khẩn trương, thúc đẩy máu tuần hoàn tăng mạnh, sớm độc phát.

Tất cả mọi người nhìn không được run run một chút.

Mà những đại thần kia lúc này mặt lại như đất hôi.

“Trong vòng nửa canh giờ, các người nếu như không giết được hắn, như vậy, các người sẽ chờ độc phát tính thì mà chết đi.” Lãnh Phi Nguyệt khóe miệng nhất câu, nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, trong lòng không khỏi thâm mắng, một đám ngu ngốc.

Lời này vừa nói ra, đã có người không chịu nổi, cầm đao vọt tới, Long Ngâm lập tức tiến lên một bước, chắn trước thân Lãnh Hạo Nguyệt, chỉ bất quá, người nọ không đợi chạy đến trước mặt Lãnh Hạo Nguyệt, liền bỗng nhiên ùm một tiếng ngã trên mặt đất, khóe miệng tràn ra máu đỏ, hai mắt trợn lên đã chết.

Biến cố bất thình lình làm cho rất nhiều người tâm đều phát ra lạnh ý, toàn thân run run lên, đến lúc này, độc phát càng nhanh hơn, vì thế, chỉ chớp lát dòng họ hoàng thất kia đao kiếm còn không có giờ lên, cũng đã ngã xuống hơn phân nửa, số lượng còn lại không có nhiều người lắm.

Trong dòng họ hoàng thất, duy nhất không hề động chính là Lãnh Minh Nguyệt, nàng vẫn luôn là co rúc ở bên người mẫu thân, mở to một đôi mắt kinh khủng mê mẩn nhìn tất cả, mà hoàng hậu Đồng Tuyết mai cũng đã sớm mất đi ưu nhã ngày xưa, vẻ mặt tuyệt vọng co quắp ngồi dưới đất, nàng thực sự không biết, sự tình tại sao phải biến thành như vậy... Sớm biết rằng có ngày hôm nay, nàng nhất định sẽ lựa chọn một người bình thường, sau đó an ổn sống cả đời, lại liếc mắt nhìn nữ nhi bên người, là hư vinh của nàng hại nàng a...

“Một đám ngu ngốc.” Nhạc Du Du thật sự là không nhìn được, ảo não đập một cái nhất thời một trận bụi bặm tung bay, Nhạc Du Du thật sự là không nhìn được, không khỏi lớn tiếng ho khan đứng lên.

“Ai?” Lãnh Phi Nguyệt là người đầu tiên nghe được thanh âm, thả người đi tới.

Lãnh Hạo Nguyệt cũng nghe thấy được, thanh âm này hắn lại rất quen thuộc là Nhạc Du Du, thế là, cũng là thả người đi tới.

Mà Phi Nhạn vừa nhìn Nhạc Du Du lên tiếng, vội vàng một tay nắm ở hông của nàng sau đó ở thời gian người khác còn chưa bắt đầu, liền một người nhảy xuống.

“Khụ khụ khụ...” Nhạc Du Du biết hành tung bại lộ, đơn giản dùng sức ho khan lên, dường như muốn đem toàn bộ bụi vừa hít phải cho ra, Phi Nhạn đành phải ở phía sau của nàng nhẹ nhàng giúp nàng vỗ phía sau lưng.

Lãnh Hạo Nguyệt vừa nhìn thấy Nhạc Du Du, đầu tiên là nường mảy, sau đó khóe miệng nhìn không được quẹo rừ.

Nhạc Du Du rút cuộc khụ hết bụi, lúc này mới thẳng đứng dậy ngẩng đầu, lại phát hiện tất cả mọi người đang kinh ngạc nhìn nàng, không khỏi hướng về phía mọi người nhếch miệng, nhưng mọi người liền sợ hãi lui về phía sau một bước.

Nhạc Du Du biết hình tượng của mình lúc này hơi kém một chút, không khỏi lấy tay sờ soạng mặt một cái, không hề lưu ý phản ứng của mọi người, nàng lần này tới cũng không phải chọn xinh đẹp, hình tượng thật xấu cũng là không sao.

“Sao nàng lại tới đây?” Lãnh Hạo Nguyệt tiến lên cầm tay nàng, tiểu nữ nhân này sao lại đem mình thành chặt vật như thế a? Chỉ là, lúc này không thể nào thích hợp khanh khanh ta ta, chỉ phải đem quan tâm truyền xuống dưới tay của nàng.

“Đương nhiên là tôi tìm chàng tính sổ.” Nhạc Du Du hiểu rõ tâm ý của hắn, thế nhưng vẫn là không nhìn được liếc hắn một cái, sau đó kéo tay áo của hắn bắt đầu lau mặt.

Lãnh Hạo Nguyệt khẽ miệng run lên, tựa hồ sáng tỏ tâm tư của nàng, cũng không cự tuyệt, như trước hơi cười nói: “Tốt, chỉ cần giải quyết xong chuyện bên này, muốn thế nào thì tính thế đấy a.”

Nhạc Du Du lập tức đã biến tay thành màu đen, quay đầu nhìn Lãnh Phi Nguyệt: “Duệ vương biệt lại vô dạng a.”

“Du Du?” Lãnh Phi Nguyệt lúc này cũng nhận ra Nhạc Du Du, ánh mắt không khỏi hơi giật giật.

“Rất kinh ngạc ta còn sống ư?” Nhạc Du Du nhếch miệng cười, “Không có biện pháp, con người của ta chính là mạng lớn, để cho người thất vọng rồi a...”

Lãnh Phi Nguyệt môi giật giật, nhưng cũng không nói lời nào.

Nhạc Du Du không hề nhìn Lãnh Phi Nguyệt, mà là đưa mắt nhìn về phía những người độc còn chưa phát, “Duệ vương căn bản cũng không có giải được, các người làm sao lại ngu xuẩn nghĩ hắn sẽ cứu các người? Hành vi của các người lúc này, chỉ sẽ tăng nhanh tốc độ tử vong của các người mà thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Nguyên lai, đều là người

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nói nhất thời làm cho cả sảnh đường biến sắc.

“Lãnh Phi Nguyệt, nàng nói có phải thật vậy hay không?” Lúc này, có người đứng ra trực tiếp chất vấn Lãnh Phi Nguyệt, phỏng chừng cũng là bất cứ giá nào.

“Nàng là nói vậy, giải được ngay trên người của ta.” Lãnh Phi Nguyệt khẽ miệng nhất câu, “Chỉ cần mọi người giết hắn, như vậy, giải được liền cho các người...”

“Lãnh Phi Nguyệt, sắp chết còn mạnh miệng?” Nhạc Du Du nhìn không được nhú mày, “Sao không đem giải được ra cho mọi người nhìn thấy?” Nói xong, liếc mắt nhìn mọi người, “Hạ độc mọi người là Nhện Độc, cũng chỉ có nàng mới có giải được, chỉ tiếc, nàng lúc này cũng đã hóa thành một bãi nước đen, vĩnh viễn lưu tại vườn đào phía sau miếu Quan Thế Âm...”

Lãnh Phi Nguyệt sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Mọi người còn tin tưởng hắn sao?” Nhạc Du Du khẽ miệng nhất câu, chỉ bất quá khuôn mặt hắc hời lại làm cho nét mặt của nàng thêm điểm hoạt kê, “Hắn chỉ là đồ kỵ Tấn vương mà thôi, vì thế, mới có thể dùng trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ hắn.”

“Đừng nghe nàng nói vậy.” Lãnh Phi Nguyệt kêu lớn lên, “Giải được đang ở chỗ này của ta...”

Mọi người nhất thời không biết nên nghe lời ai, có người sợ hãi đã khóc ồ lên.

“Lãnh Phi Nguyệt, không có giải được, trong lòng người rõ ràng.” Nhạc Du Du nhìn lướt qua dòng họ hoàng thất đang kinh khủng mà lại phần nộ này, bỗng nhiên khẽ miệng nhất câu, “Các người nếu muốn sống, sao lại không đến cướp giải được? Đang chờ cũng là chết, vậy còn không bằng bất cứ giá nào...”

Nhạc Du Du nói xong tựa hồ làm mọi người thức tỉnh trong mộng, ánh mắt tựa hồ sáng ngời, sau đó bỗng nhiên đã đem đao kiếm quay lại phương hướng.

“Nếu hắn nói giải được ở trên người của hắn, như vậy, giết hắn các người có thể sống, cùng lắm thì đồng quy vu tận a...” Nhạc Du Du tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Đồng quy vu tận...” Mọi người nhất thời hô to lên, sau đó hướng về phía Lãnh Phi Nguyệt vọt tới.

Thị vệ của Lãnh Phi Nguyệt nhất thời vọt tới, sau đó chính là một hồi hỗn chiến, những người trúng độc trong hoàng thất này cũng không phải là đối thủ

của thị vệ, hơn nữa, chiến đấu như thế này sẽ làm tăng tốc độ phát độc, vì thế, rất nhanh, liền ngã xuống trong vũng máu.

Nhạc Du Du nhìn không được nhắm chặt mắt, mùi vị máu tanh trong phòng nhất thời làm cho nàng dạ dày chao đảo giằng co đứng lên, há mồm muốn nôn, thế nhưng nôn khan nửa ngày, cái gì cũng không nôn ra được.

“Nàng làm sao vậy?” Lãnh Hạo Nguyệt ân cần hỏi han.

“Không có việc gì.” Nhạc Du Du lắc đầu, “Cục diện này làm cho ta cảm thấy khó chịu.” Kỳ thực nhiều hơn cũng là khổ sở, khổ sở vì những người này dễ dàng bị người ta xúi giục như vậy, thế nhưng lại muốn hạ thủ với Lãnh Hạo Nguyệt, bọn họ cũng chính là chết chưa hết tội.

Lãnh Hạo Nguyệt chỉ có thể nắm thật chặt tay nàng, đối với mọi việc ở đây, hẳn thờ ơ, thế nhưng, những người này ngã xuống dù sao cũng là thân thích của hắn, tuy rằng không thân, nhưng khi nhìn bọn họ cứ như vậy chết đi, trong lòng dù sao cũng không phải tư vị tốt, thế nhưng, hắn cũng vô pháp trách móc nặng nề Nhạc Du Du, dù sao nàng làm như vậy cũng là đem tội giết người giả lên người Lãnh Phi Nguyệt, xét đến cùng, cũng chỉ là vì bảo vệ mình mà thôi.

Đúng lúc này, Lãnh Minh Nguyệt vẫn trầm mặc không nói bỗng nhiên ôm đầu kêu lớn lên: “A...”

Bất thành linh dọa mọi người nhảy lên, về mặt Đồng Tuyết Mai càng kinh hoảng bước lên phía trước ôm lấy nữ nhi: “Minh Nguyệt, làm sao vậy?”

“Là hắn, chính là hắn...” Lãnh Minh Nguyệt giống như đang nói chuyện với người khác, một đôi mắt to chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Lãnh Phi Nguyệt, khuôn hoàng phe phẩy đầu.

Nhạc Du Du vừa nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng buông Lãnh Hạo Nguyệt ra chạy tới: “Minh Nguyệt, làm sao vậy? Ta là Du Du a...”

“Du Du?” Lãnh Minh Nguyệt tựa hồ nghe rõ, mắt to vòng vo chuyển, sau đó đưa mắt đặt ở trên mặt Nhạc Du Du, một lúc lâu, bỗng nhiên ôm ở bả vai của nàng, “Du Du, chính là hắn...” Nói xong đưa tay chỉ vào Lãnh Phi Nguyệt, “Chính là hắn giết Thúy Nhi...”

“Thúy Nhi?” Nhạc Du Du nghi hoặc liếc mắt nhìn Đồng Tuyết Mai.

“Thúy nhi là một con mèo Minh Nguyệt đã nuôi từ bé.” Đồng Tuyết Mai vội vàng giải thích cho Nhạc Du Du nghe, “Nàng vô cùng thích...”

“Chính là hắn.” Lãnh Minh Nguyệt vẫn như cũ kinh khủng nhìn chăm chăm vào Lãnh Phi Nguyệt, “Hắn đem Thúy Nhi lột da xuống, Thúy Nhi chảy thật nhiều máu...” Nói xong, liếc mắt nhìn mọi người trên mặt đất, “Liên giống như vậy...”

Nhạc Du Du dùng sức nuốt nước miếng một cái, lúc này mới đề cảm giác buồn nôn xuống, sau đó quay đầu nhìn Lãnh Phi Nguyệt: “Nguyên lai, Minh Nguyệt bị như thế này, đều là người một tay tạo thành!” Nàng rút cuộc cũng hiểu rõ, vì sao trong đoạn thời gian Lãnh Minh Nguyệt bị mất trí nhớ này, lại đối với Ngũ ca ca “ôn hòa” như vậy có một loại bản năng bài xích.

“Ha ha, vậy chỉ đổ thừa nàng nhìn thấy chuyện không nên nhìn, nghe thấy được chuyện không nên nghe.” Lãnh Phi Nguyệt nở nụ cười lạnh, “Ta đã không giết nàng tại chỗ, cũng đã là rất nể tình.”

“Người căn bản cũng không phải là người!” Nhạc Du Du thở dài, làm ra tổng kết cuối cùng.

“Hừ, nàng nếu như vẫn khôi phục không được ký ức, ta còn có thể bỏ qua cho nàng, bất quá bây giờ, nàng nhất định phải chết.” Nói xong vung tay lên, mấy người thị vệ liền vọt tới.

Nhạc Du Du vội vàng đem Lãnh Minh Nguyệt bảo hộ ở tại phía sau, mà lúc này, Phi Nhạn cùng Long Ngâm đã vọt tới, ngăn chặn công kích của thị vệ.

“Lãnh Phi Nguyệt, thực sự không nghĩ tới ngươi lãnh huyết đến tận đây a.” Lãnh Hạo Nguyệt thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, “Hôm nay nếu như không giết ngươi, ta đều cảm thấy xin lỗi chính mình.”

“Hừ.” Lãnh Phi Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Thật hối hận lúc trước không một kiếm giết ngươi, làm cho chuyện càng thêm phiền phức...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhướng mày, bỗng nhiên bật ra một cổ sát ý: “Nguyên lai, lúc trước tập kích ta chính là ngươi! Nguyên lai, là ngươi giết mẫu phi của ta!”

“Hiện tại đều đã biết.” Lãnh Phi Nguyệt châm chọc ngoéo... khòe miệng một cái.

“Tuyệt không trễ.” Lãnh Hạo Nguyệt nói xong, bỗng nhiên xuất thủ, thẳng đến Lãnh Phi Nguyệt mà đi.

Lãnh Phi Nguyệt phía sau thị vệ vội vàng cản bắt đầu.

“Lãnh Hạo Nguyệt, muốn giết ta?” Lãnh Phi Nguyệt hướng hắn chột nhứ mày, “Như vậy ta cũng muốn lôi kéo vương phi của ngươi cũng xuống hoàng tuyền...” Nói xong, chân khẽ động, một thanh đoản đao nguyên bản bị ném xuống đất liền hướng phía Nhạc Du Du bay đi.

Lãnh Hạo Nguyệt vừa nhìn, trong lòng nhất thời nóng nảy, thế nhưng, vì có thị vệ ngăn trở, hắn cũng không thể nào quay đầu được, mà Phi Nhạn cùng Long Ngâm tình huống cũng giống như vậy.

“Du Du cẩn thận!” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn không được lớn tiếng nhắc nhở.

Nhạc Du Du ngẩng đầu nhìn lên, nhìn không được kinh khủng há to miệng, nếu không có Minh Nguyệt, nàng mới có thể né tránh, thế nhưng, lương tâm làm cho nàng không cho phép nàng làm hành động ích kỷ như vậy... Cuối cùng nàng chỉ có thể ôm chặt Lãnh Minh Nguyệt, nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một bóng dáng từ trên mặt đất nhảy lên thật cao, sau đó chắn trước mặt Nhạc Du Du, mà thanh đao dao kia vừa lúc đâm vào ngực nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Giải thoát

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Nhạc Du Du cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, có một ngày nàng sẽ cùng Minh Nhu lại cùng xuất hiện. Thế nhưng, lúc Minh Nhu ngã vào trước mắt nàng, Lãnh Phi Nguyệt ném đoản đao tới vừa lúc đâm vào trái tim của nàng, cuối cùng nàng kinh ngạc không biết nên phản ứng như thế nào.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn thấy Nhạc Du Du gặp nguy hiểm, động tác trong tay rõ ràng tăng nhanh, chỉ là, đợi được hất đem toàn bộ nhóm thị vệ kia giải quyết, thì đao đã đến trước mặt Nhạc Du Du, hần căn bản không kịp chạy qua đập tắt lửa, tâm cũng liền nóng nảy theo.

Không nghĩ tới, nguyên bản trạng thái ngu dại của Minh Nhu lại bỗng nhiên hoàn hồn, sau đó thay Nhạc Du Du cầm một đao kia, tâm tuy rằng buông xuống, thế nhưng, vẫn còn hơi run lên, cấp tốc chạy vội qua.

“Du Du, nàng không sao chứ?”

Nhạc Du Du lắc đầu, từ trong khiếp sợ định thần lại, nhìn Minh Nhu đang hấp hối, trong lòng lại ngũ vị tạp trần.

“Hạo... Xin lỗi...” Minh Nhu cũng không có nhìn Nhạc Du Du, mà là vươn tay nỗ lực kéo lấy vạt áo choàng của Lãnh Hạo Nguyệt, về mặt áy náy, “Ta... Rốt cuộc còn nợ ngươi... Một mạng...”

“Hi vọng kiếp sau, không nên làm chuyện sai nữa, không nhìn lầm người.” Lãnh Hạo Nguyệt hơi thờ dãi một hồi, “Học được cách quý trọng đi...”

Minh Nhu khỏe miệng hơi giật giật, ngực máu không ngừng chảy ra bên ngoài, hơi thở của nàng cũng là càng ngày càng yếu, chỉ là, nàng tựa hồ cũng không cam lòng cứ như vậy đi, vẫn trừng lớn hai mắt: “Cầu ngươi... Đứa nhỏ... Giúp ta, tìm, tìm...” Câu nói kế tiếp tựa hồ đã không có khí lực để nói.

Lãnh Hạo Nguyệt không nói gì, chỉ là liếc mắt nhìn Nhạc Du Du.

“Đứa nhỏ...” Minh Nhu rất sợ Lãnh Hạo Nguyệt cự tuyệt nàng, dùng hết khí lực cuối cùng hô to một tiếng.

Nhạc Du Du biết nàng không bỏ xuống được con của mình, lập tức hướng Lãnh Hạo Nguyệt gật gật đầu, sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy Minh Nhu, nằm úp sấp ở bên tai của nàng nhẹ nhàng nói mấy câu.

Minh Nhu kia con người nguyên bản lập tức bật ra ánh sáng, tay bỗng nhiên chăm chú bắt được cánh tay Nhạc Du Du, môi giật giật, cũng đã không phát ra được thanh âm nào.

Nhạc Du Du nhìn khẩu hình của nàng, cũng cầm tay nàng, sau đó mỉm cười gật đầu.

Rốt cuộc, ánh sáng trong mắt của Minh Nhu cũng biến mất, sau đó chậm rãi khép lại, tay cũng buông lỏng, thùy đi xuống, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, thế nhưng thần tình an tường tựa hồ đi rất là an tâm.

Nhạc Du Du khỏe miệng ý cười còn chưa từng biến mất, giọt nước mắt trong mắt liền thẳng tắp rơi xuống như vậy, nàng đối với nữ nhân này cảm tình vẫn luôn rất phức tạp, bắt đầu là đồ kỵ, đồ kỵ Lãnh Hạo Nguyệt yêu nàng sâu như vậy, về sau là thống hận, hận nàng hữu nhân vô châu, hận lòng của nàng ngoan độc tuyệt tình, về sau vừa chán ghét, chán ghét nàng đối Lãnh Hạo Nguyệt quán quýt không ngớt, thậm chí còn kèm theo một tia đồng tình...

Thế nhưng bây giờ, khi nàng thực sự cứ như vậy nằm ở trước mặt mình mà không hề tức giận gì, tâm Nhạc Du Du vẫn là khổ sở không thể ngăn chặn.

Từ xưa hồng nhan nhiều thì bạc mệnh, thế nhưng, tình tẻ mà nghĩ đến, tựa hồ rất nhiều trường hợp là đều tự tìm. Minh Nhu phong hoa tuyệt đại, nhưng cuối cùng cũng chạy không thoát một chữ tình, nếu như nàng không có yêu Lãnh Huyền Nguyệt, hoặc là, không có yêu thuần túy như vậy, lúc nhận rõ chân diện của Lãnh Huyền Nguyệt, dùng sớm trước bờ vực, lại nói hoặc là cùng Lãnh Hạo Nguyệt ở chung, sớm nhận rõ tim của mình một chút, nỗ lực chân tình thêm một chút, kết cục có phải có thể sửa hay không?

Nhưng mà, mọi việc đều không có nếu như, cũng là bi kịch của nàng, cùng lúc nàng quyết định tuyệt tình, chẳng nói nàng thật ra là si ngốc, chỉ là người đáng thương không rõ đầu rõ đuôi mà thôi.

Bây giờ, một hương hồn theo gió rồi biến mất, kết quả cũng làm cho mọi người thôn thức mà thôi

“Đừng thương tâm.” Lãnh Hạo Nguyệt đau lòng ôm lấy Nhạc Du Du, “Nàng là dùng mạng của trả lại những việc mà nàng đã làm sai trước đây...”

Nhạc Du Du gật gù đầu, với người khác mọi chuyện vẫn còn, chết đối với Minh Nhu mà nói, lại là một loại giải thoát, nàng sống quá mệt mỏi.

Bên kia, Long Ngâm cùng Phi Nhạn đã cùng Lãnh Phi Nguyệt động tay lên, chỉ là, võ công của Lãnh Phi Nguyệt này thực sự không kém, Long Ngâm cùng hân cũng đánh thành bình thủ.

Nhưng vào lúc này, ở bên ngoài đại điện bỗng nhiên truyền đến một trận âm ỉ, sau đó đã có người suu một tiếng chạy trốn đến: “Lão nhân gia ta không có tới trễ đi?”

Nhạc Du Du ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy Vô Ưu lão nhân trong tay đang cầm một bao bố nhỏ hồ hồ chạy tiến đến, nhưng thời gian nhìn thấy thi thể dưới đất không khỏi lắc đầu: “Ái chà, vẫn là chậm chút, những người này lại ngu xuẩn vận dụng chân khí, chết vô ích...”

“Sư phụ?” Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng nghênh đón, “Người không phải nói có việc muốn đi ra ngoài mấy ngày sao? Thế nào tới nơi này?”

“Lão đầu.” Nhạc Du Du vừa nhìn Vô Ưu, lập tức liền chạy tới, “Người sao giờ mới đến? Những người này đều chết hết...”

“Bọn họ nhất định là phải chết.” Vô Ưu loát loát râu mép, “Ta sớm tới chậm đến đều như nhau.”

“Làm sao có thể?” Nhạc Du Du kêu sợ hãi, “Liệt hỏa băng tằm kia...”

“Nha đầu ngốc, người thực sự cho rằng liệt hỏa băng tằm là tiên đan của thái thượng lão quân, độc gì cũng có thể giải a?” Vô Ưu liếc nàng một cái, “Nhện Độc kia là một độc si, suốt đời nghiên cứu các loại độc dược, nàng nghiên cứu chế tạo rất nhiều độc, thậm chí ngay cả chính nàng đều không có giải được... Những người trong hoàng thất này, thời gian dài bị độc dược khống chế, độc kia đã sớm thấm vào tận xương tủy, tình huống như vậy một khi độc phát chính là đại la thần tiên cứu bọn họ cũng không được...”

Nhạc Du Du cau mày.

“Cầu cao nhân cứu mạng a...” Lúc này, những đại thần kia bỗng nhiên đồng loạt quỳ xuống trước mặt Vô Ưu, tựa hồ nhìn thấy hi vọng.

“Các người đừng ồn.” Vô Ưu cau mày khoát tay áo, “Độc của các người không sâu, nhất thời hồi lâu không chết được, chớ phiền ta...”

Mọi người vừa nghe xong, lập tức cảm miệng không nói gì nữa.

“Nàng thì sao?” Nhạc Du Du vội vàng đem Lãnh Minh Nguyệt ôm lấy.

“Nha đầu kia cũng trúng độc không sâu, hẳn là không thành vấn đề.” Vô Ưu nói, đưa một dược hoàn cho nàng, sau đó liếc mắt nhìn Đồng Tuyết Mai, “Bất quá, hoàng hậu nương nương cũng trúng độc thời gian quá dài, dù cho ăn giải dược của ta, cũng chỉ có thể tạm hoãn phát độc, về phần có thể sống bao lâu, cũng chỉ có thể tùy vào số mạng của người...” Nói xong, đưa cho một dược hoàn cho nàng.

Về mặt của Đồng Tuyết Mai cũng yên lặng, chỉ cần nữ nhi có thể sống thật khỏe, nàng đã nhìn phai nhạt đây hết thảy, hơn nữa, có Nhạc Du Du, Minh Nguyệt chắc sẽ không chịu ủy khuất, tâm nàng chứa đầy cảm kích.

Lãnh Phi Nguyệt không nghĩ tới sự tình thế lại phát triển như vậy, tựa hồ càng ngày càng bất lợi đối với mình, không khỏi lung lay hai chiều nhảy ra tranh đấu: “Lãnh Hạo Nguyệt, thân thể của người bất minh, dù cho người giết ta, người cũng không ngồi được vào ngôi vị hoàng đế này...”

“Tiểu tử a.” Vô Ưu không đợi Lãnh Hạo Nguyệt mở miệng, Vô Ưu lão nhân liền mướn có nói, “Chỉ biết người sẽ lấy chuyện năm đó Tuyết phi nương nương cùng ta sư đệ ta để nói, vì thế, lão phu ta mới có thể đi ngàn dặm xa xôi đi tìm bảo bối tới đây...” Nói xong, đưa bao bố trong tay giờ lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Thân tử giám định

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn Vô Ưu lão nhân đem bao bố kia mở ra, bên trong là một khối tát khô, hình dạng là một khối ngọc thạch, chỉ thấy vật ngọc thể này trắng tinh, ở dưới ánh đèn phỉếm ra ánh sáng nhu hòa, vừa nhìn cũng biết là ngọc tốt thượng đẳng.

Vô Ưu lão nhân cũng đắc ý cười: “Mọi người hẳn là nghe nói qua trên giang hồ lưu truyền đã lâu ngọc thần kỳ có thể nhận thức thân tử đi?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người hơi sửng sốt, tròn to mắt nhìn mỹ ngọc trắng tinh này, chẳng lẽ đây là thân ngọc nhận thức trong truyền thuyết? Có người nói, thân ngọc nhận thức này vô cùng thần kỳ, chỉ cần đem máu của hai người tích ở phía trên, nếu có liên hệ máu mủ, vô luận cách rất xa cũng sẽ dung hợp cùng một chỗ, nếu như không có liên hệ máu mủ, như vậy cho dù rơi vào cùng nhau, cũng sẽ tương hồ bài xích, tự tách ra... Chỉ bất quá, mọi người trước đây cũng chỉ là nghe nói, nhưng cũng chưa từng thấy tận mắt mà thôi.

Nhạc Du Du vừa nghe xong liền vui vẻ, không nghĩ tới trên cái thế giới này còn có vật thần kỳ như vậy, toàn bộ cái này chính là bản tự mình giám định của cổ đại a.

Vô Ưu lão nhân nếu như không đến, bọn ta đã chuẩn bị nghĩ kế cạy quan tài của Lãnh Húc, sau đó lấy khối đầu khớp xương đi ra lấy máu nhận thức, đương nhiên, hậu quả như thế năng không dám cam đoan sẽ không bị các đại thần cổ hủ này nước bọt cấp chết đuối. Bây giờ có ngọc này, tất cả liền giải quyết dễ dàng.

“Lạc sư đệ đã liệu trước đến năm đó chuyện tình của hần và Tuyệt phi nương nương rất có khả năng bị người lấy ra lợi dụng, để nói xấu huyết thống thuần khiết của Tần vương, vì thế, mới lựa chọn lảng tránh, sau đó để lão phu đến hỗ trợ làm sáng tỏ tất cả...” Vô Ưu loát râu mép tuyết trắng một chút ở trước ngực, sau đó quay đầu nhìn Lãnh Phi Nguyệt, “Năm đó, Lạc sư đệ cùng Tuyệt phi nương nương ái mộ cùng nhau, chỉ là, Lạc sư đệ lúc đó chỉ có hai bàn tay trắng, tự giác không xứng với Tuyệt phi nương nương, vì thế, dứt khoát theo sư phụ rời đi... Bởi vậy cũng làm cho Tuyệt phi nương nương ngay lúc đó vô cùng thương tâm, đúng lúc này, nàng tình cờ gặp gỡ tiên hoàng vì phục xuất tuần, phong lưu phóng khoáng, tiên hoàng đối với nàng nhất kiến chung tình hơn nữa là che chở trăm bề, tuy rằng yêu không sâu, nhưng cuối cùng cũng bị cảm động...” Nói xong hơi thở dài một hơi, “Vốn là không muốn tiền cung, nhưng khi nàng phát hiện mình mang thai, không muốn đưa nhỏ sinh ra sẽ không có cha, vì thế, mới đưa tin cho Lạc sư đệ, tự mình hướng hần cáo biệt, coi như là giải quyết xong tâm sự của mình...”

Mọi người cuối cùng gật gật đầu, nói như vậy, Lãnh Hạo Nguyệt kia căn bản cũng không phải là sinh non, thế nhưng tại sao phải làm cho mọi người nghĩ là sinh non đây?

“Lúc đó bởi vì tiên hoàng vì Tuyệt phi nương nương nên thời gian ở lại U Châu quá lâu, thái hậu giận dữ, đối với Tuyệt phi rất có phản cảm, vì không cho mọi người cảm thấy Tuyệt phi nương nương là người không biết lễ nghĩa tiết chế, tiên hoàng cuối cùng để che giấu chuyện nàng đã ủy thân cho mình...” Vô Ưu chân mày cau lại, “Thế nhưng, sau khi trở về hậu cung, hai quận huyện ở Tây bộ liền xảy ra rối loạn, hoàng thượng tự mình đi trước xử lý, qua lại trì hoãn hai mươi mấy ngày trời, vì thế, thời gian sủng hạnh Tuyệt phi chỉ phải chậm lại...”

“Thế nhưng, vì sao lúc đó thái y tới kiểm tra nói Tuyệt phi nương nương là sinh non đây?” Lúc này, có người đưa ra ý nghĩa.

“Người cho rằng giấu diếm được tai mắt của đám thái y ngu ngốc kia, đối với sư phó của ta ‘Quý kiến sâu’ mà nói sẽ rất khó sao?” Vô Ưu râu mép một quyết, trừng người nọ liếc mắt một cái, “Hiện tại lão phu thậm chí cũng có thể cho người một thuốc, lúc người ăn xong, làm cho thái y đến bắt mạch, chắc chắn là mạch vui...”

Người nọ trong nháy mắt mặt đỏ lên, hẳn là một đại nam nhân nếu như thật có hi mạch, hẳn sẽ không còn mặt mũi nào mà sống...

Mọi người cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

“Lời nói của một bên.” Lãnh Phi Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thế nhưng trong lòng kỳ thực đã lo lắng, chính mình vốn là muốn cho mọi người đối với Lãnh Hạo Nguyệt nghi kỵ, thế nhưng bây giờ cứ như vậy, dĩ nhiên là giúp hần... Nghĩ tới đây, đầu óc Lãnh Phi Nguyệt liền không khỏi vòng vo, hần đang suy tư thoát thân chỉ sách, “Vi giúp đỡ Lãnh Hạo Nguyệt, không biết từ nơi đâu lấy ra khối thạch ngọc đầu đến để giả mạo nhận thức?”

“Có phải là giả mạo hay không, thử xem chẳng phải sẽ biết?” Nhạc Du Du nhin không được trả lời lại một cách mỉa mai, “Chớ không phải là người sợ rồi sao?”

Lãnh Phi Nguyệt nhất thời không biết nên trả lời thế nào, lúc này, trong lòng của hần thật đúng là đang lo lắng đứng lên. Nếu như chứng minh Lãnh Hạo Nguyệt chính là tử tôn của hoàng thất, như vậy đừng nói là ngôi vị hoàng đế, coi như mình muốn thoát thân phỏng chừng đều rất khó...

“Đúng vậy.” Vô Ưu lão nhân đem thân ngọc nhận thức đặt ngang ở trên lòng bàn tay, “Vi không muốn cho mọi người cảm thấy lão hủ là làm bộ, trước tìm người thực nghiệm một chút đi.” Nói xong, đem ngọc thạch kia đưa tới trước mắt hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương cùng Minh Nguyệt công chúa là quan hệ huyết thống, như vậy, máu tự nhiên là sẽ dung hợp...”

Đồng Tuyệt Mai không chút lựa chọn giảo phả ngón tay của mình, sau đó đem một giọt máu ở tại trên ngọc thạch.

Nhạc Du Du xoa xoa đầu Lãnh Minh Nguyệt: “Minh Nguyệt có sợ đau không?”

Lãnh Minh Nguyệt lắc đầu, sau đó đem tay nhỏ bé đưa cho Nhạc Du Du, Nhạc Du Du hướng Phi Nhạn mượn một thanh chủy thủ, sau đó nhẹ nhàng ở trên ngón tay của nàng một chút, nhất thời máu liền giọt xuống tới, chỉ là, Nhạc Du Du lại làm cho hai giọt máu cách không sai biệt lắm một tấc.

Tất cả mọi người tròn to mắt nhìn ngọc thạch kia.

Chỉ chốc lát, kỳ tích thực sự liền xảy ra, hai giọt máu không động, sau đó giống như là hai khối nam châm khác phái, bắt đầu tới gần, sau đó thoảng cái liền dung hợp ở tại cùng nhau.

“Thực sự dung hợp nha.” Nhạc Du Du nhìn không được kêu lên, sau đó tà liếc mắt Lãnh Phi Nguyệt một cái, “Thế nào? Còn có cái gì nói?”

Lãnh Phi Nguyệt chỉ là hừ lạnh một tiếng.

“Vậy ngươi có dám thử xem hay không?” Nhạc Du Du khiêu khích nhìn hắn.

“Có gì không dám?” Lãnh Phi Nguyệt tuy rằng rất không nguyện, thế nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh như cũ phá vỡ ngón tay, rơi vào trên ngọc thạch.

“Ta và ngươi? Không có bất kỳ liên hệ máu mủ, vì thế, để cho ta và ngươi thử nghiệm một chút đi.” Nhạc Du Du nói xong, cũng phá vỡ ngón tay của mình, sau đó đem giọt máu ở tại trên giọt máu của Lãnh Phi Nguyệt, quả nhiên, chỉ chốc lát, hai giọt máu lại tựa như cùng cực nam châm liền ra đi.

Hai lần thử nghiệm này, làm cho mọi người đối với khối ngọc nhận thức này là vững tin không thể nghi ngờ.

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi không phải tự xưng là vì chính tông huyết mạch hoàng gia sao? Như vậy, nếu như tướng công ta cùng máu của ngươi dung hòa, như vậy hẳn là chính tông hoàng thất hậu đại, ngôi vị hoàng đế này tự nhiên là có thể an tâm ngồi...”

Nhìn giọt máu của Lãnh Phi Nguyệt ở trên mặt, mọi người đều tròn to mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, nhìn hắn giơ tay lên, cắt ngón tay, nhìn máu chậm rãi nhỏ, hai giọt máu kia không sai biệt lắm khoảng cách hai tấc trái phải, mọi người cơ hồ đều là ngừng lại rồi hô hấp nhìn không chuyển mắt, trong lúc nhất thời, đại điện yên tĩnh một cây kim rụng đều có thể nghe thấy được...

Rốt cuộc, giọt máu chuyển động, sau đó bắt đầu tới gần...

Lãnh Phi Nguyệt ánh mắt nửa hí một chút, dư quang quét bốn phía, dưới chân lặng lẽ bắt đầu di động.

Hai giọt máu rốt cuộc dung hợp ở tại cùng nhau.

Nhạc Du Du đắc ý nhìn lướt qua mọi người, “Tân vương là danh phù kỳ thực huyết thống hoàng thất, như vậy, hiện tại mọi người muốn ủng hộ ai đó?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Để cho hắn chạy

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nói làm cho những đại thần kia sùng sốt, sau đó đồng loạt đứng ở phía sau Lãnh Hạo Nguyệt.

Nhạc Du Du không khỏi âm thầm lắc đầu, những người này thấy gió xoay chiều tốc độ thật đúng là rất nhanh.

“Muốn chạy?” Lãnh Hạo Nguyệt nhìn thấu ý đồ của Lãnh Phi Nguyệt, nâng kiếm liền vọt tới, “Hôm nay, ta nhất định phải thay mẫu phi báo thù...”

Long Ngâm cũng trong cùng một lúc nhào tới.

Lãnh Phi Nguyệt vừa nhìn, cấp tốc lui về phía sau, bên người còn lại hai thị vệ dẫn đầu tiến lên đón, thế nhưng, hai người thị vệ này đâu phải là đối thủ của Lãnh Hạo Nguyệt cùng Long Ngâm, chỉ một chiêu đã bị đưa lên Tây Thiên. Lãnh Phi Nguyệt vừa nhìn, thuận tay đem hai thái giám gần hắn nhất nắm lên ném tới.

Thế nhưng, khi hắn còn muốn túm người khác thì lại bất hụt, cự ly của hắn so với thái giám quan viên gần nhất đều trong nháy mắt lui ra ngoài thật xa. Lãnh Phi Nguyệt vừa nhìn, mặc dù có điểm bức mình, thế nhưng cũng không thể tránh được, chỉ là, hai thái giám vừa rồi đã vì hắn thắng được một chút thời gian.

Lãnh Hạo Nguyệt cùng Long Ngâm không muốn dả thương người vô tội, vội vàng nghiêng người lánh qua, cứ như vậy, làm trễ nải thời gian, lúc này Lãnh Phi Nguyệt đã đến ngay vàng trong đại điện hơi nghiêng.

Long Ngâm vừa nhìn, bảo kiếm trong tay giương lên, một thanh kiếm nguyên bản rơi trên mặt đất đã bị kiếm của hắn nâng lên, sau đó trong nháy mắt hướng về phía Lãnh Phi Nguyệt bay đi.

Cùng lúc đó, một trận khói mù mịt mọc lên, trong đại điện nhất thời một mảnh hỗn độn, cái gì đều thấy không rõ. Lãnh Hạo Nguyệt đành phải tạm thời

ngừng lại.

Đợi cho mọi người đem khói tản ra, thì không còn thấy bóng dáng của Lãnh Phi Nguyệt đâu.

“Lại để cho hấn chạy?” Long Ngâm ảo não tới trước nơi Lãnh Phi Nguyệt mất tích, lại phát hiện một tay mang bảo kiếm dính máu bị ném xuống đất, “Hấn bị thương...”

Lãnh Hạo Nguyệt chân mày chau lên, vòng quanh ngai vàng nhìn một chút: “Ồ đây khẳng định có mật đạo.” Chỉ là, ở đây hấn cũng rất quen thuộc, nhưng cũng không biết mật đạo ẩn giấu ở đâu, xem ra, hấn là Lãnh Phi Nguyệt gây nên, hấn đã sớm vì mình làm xong tất cả chần chệ.

Mọi người cũng đều tán thành, nếu không, Lãnh Phi Nguyệt vô luận như thế nào cũng không có khả năng ở trước mắt bao người đào tẩu.

“Ta biết mật đạo ở nơi nào.” Nhưng vào lúc này, Lãnh Minh Nguyệt bỗng nhiên đứng lên.

“Minh Nguyệt, ngươi biết mật đạo?” Nhạc Du Du lập tức mở to hai mắt nhìn.

Lãnh Minh Nguyệt gật đầu, sau đó đi tới ngai vàng hơi nghiêng, sau đó đưa tay tại dưới ngai vàng ấn một cái, sau đó liền ở trên mặt đất bên cạnh, trong nháy mắt không tiếng động xuất hiện một hắc động, ở cửa động, còn có một vết máu đỏ tươi còn sót lại.

Nhạc Du Du cũng hiểu rõ, lúc trước, chắc chắn Lãnh Minh Nguyệt trong lúc vô ý phát hiện mật đạo, cho nên mới bị Lãnh Phi Nguyệt đe dọa, rồi mất đi ký ức.

Lúc này, sắc trời đã sáng dần, trải qua một đêm đại nạn, lúc này trong đại điện thi thể nằm vất vưởng trông vô cùng kinh khủng, trong không khí tựa hồ cũng tràn ngập nồng đậm mùi máu tanh.

Nhạc Du Du thực sự có điểm nhìn không được, tâm tình vừa khẩn trương còn không có cảm thấy thế nào, hiện tại bỗng nhiên buông lỏng xuống, lại cảm thấy say, cuối cùng hai mắt vừa lộn, hôn mê bất tỉnh.

Chờ thời gian Nhạc Du Du tỉnh lại, đã là hai ngày sau này.

“Du Du ngươi đã tỉnh.” Nhạc Du Du còn không có mở mắt liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Thanh Thanh?” Nhạc Du Du vội vàng ngồi dậy, “Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Ngươi ngủ đã hai ngày, ta đương nhiên là lo lắng cho ngươi a.” Thanh Thanh nở nụ cười.

“Hai ngày?” Nhạc Du Du kinh hãi kêu lên, vỗ đầu một cái, bản thân thật vô dụng, thế nhưng lại mê man hai ngày, “Bên ngoài thế nào rồi? Lãnh Phi Nguyệt đâu?”

“Nghe Dật ca ca nói, Lãnh Phi Nguyệt chạy mất, lùng bắt một ngày một đêm cũng không tìm được.” Thanh Thanh khẽ thở dài.

Nhạc Du Du tâm không khỏi hơi trầm xuống, nàng có loại cảm giác không tốt lắm, Lãnh Phi Nguyệt sẽ không từ bỏ ý định như thế, hi vọng hấn không nên làm ra chuyện gì bất lợi đối với tướng công mới tốt.

“Vậy Thanh Thanh còn ngươi? Có sao không?” Nhạc Du Du chợt nhớ tới cái gì, lôi kéo tay Thanh Thanh đánh giá một chút, “Đều hôn mê chừng mấy ngày, dọa chết chúng ta... Dật ca ca của ngươi lại không hề ngủ chiếu cổ ngươi mấy ngày...”

“Xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng.” nét mặt Thanh Thanh biểu lộ ý tứ áy náy cười.

“Nói cái gì a.” Nhạc Du Du khoát khoát tay, “Ngươi không có việc gì thì tốt rồi.”

“Ta không sao a.” Thanh Thanh bỗng nhiên cầm tay nàng, “Bất quá, Du Du, bây giờ là ngươi có việc a.”

“Ta?” Nhạc Du Du vừa nghe xong mở to hai mắt nhìn, “Ta có chuyện gì? Không phải là bệnh nan y chứ?”

“Phi phi.” Thanh Thanh bỗng nhiên hướng về phía trên mặt đất phi hai cái, “Đầu óc ngươi nghĩ gì thế.”

“Thế là việc gì?”

“Ngươi mang thai.”

“Nha.” Nhạc Du Du nhàn nhạt gật đầu một cái, bỗng nhiên há to miệng, “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Ngươi mang thai.” Thanh Thanh nhìn không được lắc đầu, sau đó gia tăng âm lượng, “Không sai biệt lắm một tháng.”

“Mang thai?” Nhạc Du Du vô ý thức che bụng của mình, mình sắp làm mẹ? Trách không được bản thân lại nôn khan đâu.

“Đúng vậy.” Thanh Thanh gật đầu, “Nhưng ta còn không nói cho bất luận kẻ nào nha...”

Nhạc Du Du gật đầu: “Vậy trước tiên bảo mật đi, ta chuẩn bị cho tướng công một niềm vui.”

Thanh Thanh gật đầu.

Thế cục ổn định lại, nước không thể một ngày không có vua. Dưới yêu cầu mãnh liệt của mọi người, Lãnh Hạo Nguyệt rút cuộc quyết định, một tháng sau sẽ đăng cơ vì đế.

Mà khoảng thời gian trước khi đăng cơ này, Lãnh Hạo Nguyệt vô cùng bận rộn, Nhạc Du Du muốn tìm cơ hội cùng hắn tâm sự cũng không được, mỗi ngày nàng ngủ hắn mới về, trời còn chưa sáng hắn liền lại đi, nếu không vết tích người ngủ qua, nàng nhất định sẽ cho rằng Lãnh Hạo Nguyệt đêm không về.

Mà lúc này, Nam Cung Duệ cũng truyền đến tin tức, Sở Thiên Thiên đánh trận bị trọng thương, quân đội của Liệt Nhật quốc bị tan rã, bọn họ thừa thắng xông lên, thuận tiện đem phạm vi ranh giới của Liệt Nhật quốc theo hướng nam phát triển thêm năm trăm dặm.

Bất quá, đối với Nhạc Du Du mà nói, lại luôn luôn cảm thấy trong lòng lo sợ.

“Nương.” Bảo Bối gần đây cũng bề bộn nhiều việc, Lãnh Hạo Nguyệt vì hắn mời sư phụ, mỗi ngày đều phải đi học, còn phải học tập công phu quyền cước, song, tiểu tử này chưa bao giờ kêu khổ cũng không kêu mệt, chính là đối với thời gian càng ngày càng ít nhìn thấy Nhạc Du Du, có chút bất mãn, chỉ cần có thời gian rảnh sẽ chạy tới quần quít lấy nàng.

“Bảo Bối.” Nhạc Du Du đưa tay ôm lấy hắn, “Có mệt hay không?”

“Không mệt mới.” Bảo Bối lắc đầu, “Cha thực sự phải làm hoàng đế sao?”

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du gật đầu, “Vậy Bảo Bối chính là thái tử, chẳng lẽ Bảo Bối không vui sao?”

“Chỉ cần cha nương bên người, Bảo Bối mới không quan tâm có làm thái tử hay không.” Bảo Bối làm như có thật lắc lắc đầu nhỏ.

Nhạc Du Du nhìn không được buồn cười xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn, có lẽ chỉ có những người cô độc thống khổ, mới có thể đối với thân tình càng thêm quý trọng

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Có độc

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du mặc áo da hồ ly thật dày, nắm tay Bảo Bối từ từ đi ở trên đường. Hôm nay khó có được ánh nắng tươi sáng, càng khó có được chính là sự phớt của cục cưng cho hắn một ngày thoải mái, thế là, nàng liền mang theo hắn đi ra ngoài, hơn nữa, không mấy ngày nữa chính là ngày Lãnh Hạo Nguyệt đăng cơ, đến lúc đó phải tiến cung muốn đi ra một ngày cũng không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, lần này nàng không hề tùy hứng cũng không dám mạo hiểm, mà là để cho Linh Lung cùng Phi Nhạn đi với nhau, chỉ bất quá, đi dạo nửa ngày, Bảo Bối đối xiếc ảo thuật trên đường này, chơi đùa các loại gì đó, còn không làm cho hắn hứng thú nữa.

“Bảo Bối, ngươi thích gì thì nói đi a, nương mua cho ngươi.”

“Cám ơn nương, nhưng, mấy thứ này quá lãng phí tiền.” Bảo Bối nói chuyện như ông già làm cho Nhạc Du Du thẹn thùng, “Trong vương phủ cái gì cũng có.”

“Bảo Bối a.” Nhạc Du Du cảm giác mình có cần phải đối với tiểu gia hỏa trưởng thành quá sớm này tiến hành tư tưởng lễ rửa tội, “Giống như tiểu bằng hữu đều sẽ thích cái này a, ngươi vẫn chưa tới năm tuổi, hắn là thích những thứ này a, hơn nữa, nếu như chưa từng có người mua gì cho bọn họ, vậy bọn họ kiếm tiền thế nào đây? Không có tiền liền không có biện pháp đi mua gạo mua thức ăn, nói không chừng sẽ đói bụng a...”

Bảo Bối vụt sáng hai mắt to như thạch đen nhìn Nhạc Du Du, bỗng nhiên chỉ vào mặt người bên cạnh nói: “Vậy ta muốn cái mặt người đi.”

Nhạc Du Du cười gật gật đầu: “Bảo Bối a, chỉ cần không phải hưởng lạc quá độ, thì không phải là lãng phí tiền, dùng tiền thì sẽ kiếm tiền, tiêu phí thích hợp, còn có thể xúc tiến thành thị phát triển kinh tế nha...”

Bảo Bối nghe không hiểu ra sao, dù cho hắn trưởng thành sớm, cũng không biết kinh tế phát triển là cái gì a.

“Cái này chờ ngươi trưởng thành sẽ hiểu.” Nhạc Du Du cũng hiểu được đề tài này đối với một đứa nhỏ chưa đến năm tuổi không thể nói quá thâm sâu, vội vàng nói sang chuyện khác, “Bảo Bối, chúng ta đi ăn cái gì đi.” Mang thai tới nay, ngoại trừ sau lần nôn khan đó, liền không có bất kỳ phản ứng nào nữa, chỉ là sẽ cảm thấy đói, giống như không ăn đủ, Thanh Thanh nói thai nhi phát triển rất bình thường, phản ứng của nàng cũng bình thường.

“Tốt.” Bảo Bối lập tức gật đầu, “Chúng ta đi ăn cái gì, có phải coi như là xúc tiến kinh tế phát triển hay không?”

“Đúng vậy.” Nhạc Du Du có điểm giật mình nhìn Bảo Bối, tiểu tử này tự nhiên hiểu được.

Tìm một quán ăn tương đối sạch sẽ ở gần đây, tìm một cái phòng riêng, sau đó bốn người vây bắt bàn ngồi xuống, Nhạc Du Du một hơi gọi tám bát canh.

“Nương, chúng ta có thể ăn nhiều như vậy sao?” Bảo Bối nhìn một bàn tràn đầy đồ ăn, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt.

“Từ từ ăn nha.” Nhạc Du Du cũng xắn tay áo lên, lúc Phi Nhạn dùng ngân châm kiểm tra, bay thẳng đến thịt kho tàu chân giò lợn liền hạ thủ.

Người còn lại vừa nhìn, cũng đều không nói cái gì nữa, ngoại trừ Phi Nhạn tương đối nhã nhặn ngoài ý muốn, Bảo Bối cùng Linh Lung cũng là học theo bộ dạng của Nhạc Du Du, trực tiếp đưa tay ra thích cái gì ăn cái đấy. Phi Nhạn nhìn đến ngần ngại, nhìn không được lắc đầu: “Linh Lung, ngươi biến hóa thật lớn a.”

“Không có biện pháp, đi theo chủ tử thế nào, cũng chỉ có thể học cái đó.” Linh Lung bắt đầu đi liếc mắt, trong miệng đang có nửa cái đùi gà.

“Phi Nhạn, cái này kêu là gần chu người xích.” Nhạc Du Du đang hưởng miếng thịt kho tàu trong miệng, “Sau này ngươi muốn theo chân ta, cũng tùy ý một chút là tốt rồi a...”

“Linh Lung, ngươi không thể cùng tiểu bằng hữu cướp đùi gà.” Linh Lung vươn tay muốn bắt vào cái đùi gà thứ hai, Bảo Bối mặc kệ, một tay đem đùi con gà quay vào trong ngực của mình, “Ngươi đã ăn một cái, cái này là của ta...” Nói xong, đem đùi gà tẽ xuống tới.

“Vậy ngươi còn đem hai cánh con gà đều ăn đâu.” Linh Lung ủy khuất biết miệng.

“Ta mặc kệ, cái này là của ta.” Bảo Bối đắc ý nhìn Linh Lung, “Có bản lĩnh ngươi cướp a.”

“Vậy được rồi.” Linh Lung giả hoạt cười, “Ta không khách khí.” Nói xong, thân thủ liền hướng đùi gà trong tay Bảo Bối chớp tới.

Bảo Bối vừa nhìn, vội vàng đem tay nhỏ bé rút lui, sau đó đem cánh gà ném lên chân không. Thừa dịp Linh Lung tiếp được gà quay trực bánh xe biến tốc, đem đùi gà lại cắn một cái.

Hai người tới tới lui lui qua mấy chiêu, đùi gà cuối cùng bị Bảo Bối ăn vào trong bụng, bắt quá, mọi người đều biết, Linh Lung là để cho hắn.

“Hừ, ngươi thua.” Bảo Bối đắc ý hướng Linh Lung nhún nhún mắt.

“Thế tử tiến bộ thật nhanh, nô tỳ cam bái hạ phong.” Linh Lung vội vàng cúi đầu.

“Nương.” Bảo bối lúi lúi kéo tay của Nhạc Du Du, “Ngươi cũng không khen ta mấy câu sao?”

“Bảo Bối giỏi quá.” Nhạc Du Du gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ tay nhỏ bé của hắn, “Nhưng, ngươi phải biết, Linh Lung a đi là làm cho ngươi nha.”

Bảo Bối gật gật đầu.

“Tuy nói ngươi tuổi còn nhỏ, thế nhưng, ngươi là nam nhân, không lâu sau còn có thể là thái tử, tương lai còn phải làm hoàng đế, vì thế, ngươi không thể kiêu ngạo, phải biết rằng nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên...”

“Nương, ta đã biết.” Bảo Bối cái hiểu cái không gật gật đầu.

Trong khi thời gian ba người đều để đứa nhỏ xuống, Nhạc Du Du còn đang ôm 3 món canh uống chính là hi lý hoa lạc.

“Nương sao lại có thể ăn như thế?” Bảo Bối không hiểu nhìn Linh Lung.

Linh Lung lắc đầu, nàng cũng phát hiện, gần nhất vương phi ăn uống tựa hồ thần kỳ thật là tốt, thức ăn hôm nay một mình nàng đều ăn phân nửa.

“Vương phi, có thể chống hay không a?” Phi Nhạn có điểm lo lắng hỏi.

“Sẽ không.” Nhạc Du Du một bên uống canh một bên xua tay, “Ta hiện tại là hai người ăn...”

“Nha, a?” Nhạc Du Du nói mặc dù có điểm không rõ lắm, thế nhưng, Linh Lung cùng Phi Nhạn trong nháy mắt phản ứng qua đây, “Vương phi ý là...” Ánh mắt của hai người không khỏi nhắm vào trên bụng Nhạc Du Du.

“Ha ha.” Nhạc Du Du biết mình nói lỡ miệng, vội vàng vui lên, “Đừng nói cho tướng công nha, ta muốn khi hắn vắng mặt ngày đó cho hắn niềm vui.”

Linh Lung cùng Phi Nhạn trong nháy mắt hội ý.

“Nương, làm sao vậy?” Bảo Bối không hiểu trừng mắt to nhìn ba nữ nhân thần bí hề hề.

“Thế tử, người có khả năng rất nhanh sẽ có đệ đệ hoặc muội muội.” Linh Lung hướng hấn giải thích.

“A? Thật vậy chăng?” Bảo Bối kinh ngạc há to miệng, “Nương trong bụng có cục cưng sao?”

“Đúng vậy, nhưng không được nói cho cha người a.” Nhạc Du Du gạt đầu, “Nương muốn cho cha người một niềm vui.” Rốt cuộc đem chén canh cuối cùng trong bàn uống hết, không khỏi thoải mái sờ sờ bụng.

Bảo Bối gật gật đầu: “Không nói, bất quá...” Nói xong, ánh mắt bỗng nhiên tối sầm lại, “Nương có con của mình, có thể liền không thích Bảo Bối hay không?”

“Làm sao được?” Nhạc Du Du xoa xoa đầu của hấn, “Người vĩnh viễn là Bảo Bối của nương, hơn nữa, tương lai người phải làm ca ca, phải cùng nương giáo dục đệ đệ muội muội, người phải dạy bọn họ luyện công nga.”

“Tốt.” Bảo Bối vừa nghe xong, lập tức lại thần thái vui vẻ trở lại.

Đúng lúc này, Bảo Bối bỗng nhiên thoáng cái nằm úp sấp tới trên bàn, bất động, Nhạc Du Du lại càng hoảng sợ, vừa muốn đưa tay ôm lấy Bảo Bối, lại phát hiện Phi Nhạn cùng Linh Lung sắc mặt cũng không đúng.

“Chiếc đĩa trên có độc.” Nói xong, hai người cũng đều hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Quật cường

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du trong lòng nhất thời một cỗ cảm giác xấu tràn ngập ra. Cúi đầu nhìn hai tay đầy mỡ của mình, may mắn nàng không có đụng vào đĩa.

“Tiểu Du Du.” Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một một thân nam tử bạch y đi đến, “Biệt lai vô dạng a.”

Nhạc Du Du nhướng mày, thanh âm này nàng rất quen thuộc, thế nhưng gương mặt này, cũng xa lạ, trong lòng nhất thời hiểu rõ hấn là đeo mặt nạ da người.

“Sẽ không nhanh như vậy liền quên mất Ngũ ca ca đi?” Lãnh Phi Nguyệt nói, tay ở trên mặt nhất thời lộ ra bộ dáng ban đầu.

“Thật là người.” Nhạc Du Du khẽ thờ dài, liếc mắt nhìn ba người hôn mê, “Người định làm gì bọn họ?”

“Yên tâm” Lãnh Phi Nguyệt ở Nhạc Du Du bên người ngồi xuống, nhẹ tay sờ sờ đầu của Bảo Bối, “Chỉ là bất tỉnh mà thôi.”

“Người muốn thế nào?” Nhạc Du Du nâng mắt thấy Lãnh Phi Nguyệt, lúc này, nàng không thể chọc giận hấn, bởi vì lúc này là năm mạng người, nàng căn bản không thể nào là đối thủ của hấn.

“Không muốn thế nào, chẳng qua là muốn cho Tiểu Du Du theo ta đi một chuyến mà thôi.” Lãnh Phi Nguyệt cười ôn nhu.

“Được, ta với người đi.” Nhạc Du Du biết mình căn bản là cự tuyệt không được, liền đứng dậy, “Thế nhưng, người thả bọn họ.”

“Hai người nha đầu này ta không có hứng thú.” Lãnh Phi Nguyệt chân mày cau lại, “Thế nhưng, tiểu tử này thôi... Ngũ ca ca sao lại để cho hấn và mẫu thân hấn xa nhau được đây?”

“Người...” Nhạc Du Du muốn mắng hấn đề tiện, nhưng nghĩ nghĩ lại nhìn xuống, bây giờ không phải là thời gian để tức giận, “Người cũng biết, hấn không là con trai ruột của ta, chẳng qua là một đứa cô nhi mà ta nhặt được mà thôi chứ đem người vô tội dính dáng đến.”

“Không.” Lãnh Phi Nguyệt cười lắc đầu, đứng dậy đi tới phía sau Nhạc Du Du, tiện tay khơi mào một luồng tóc đen của nàng, nhẹ nhàng thưởng thức, “Lãnh Hạo Nguyệt lại là người nặng tình người, hấn nếu có thể phong nó làm thế tử, như vậy, cũng sẽ không mắc kệt hấn...” Nói xong, ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng gương mặt Nhạc Du Du một chút.

Nhạc Du Du chán ghét nhích thân thể một chút, tránh được hấn đụng chạm, há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Có người cùng thể tử của hấn, phần thắng của ta có phải sẽ lớn một chút hay không?” Lãnh Phi Nguyệt khước miệng cầu nụ cười thân nhiên, thể nhưng trong mắt cũng hàn khí âm lãnh.

Nhạc Du Du trong lòng không khỏi khẽ run lên.

Lãnh Hạo Nguyệt mấy ngày này rất bận rộn, phải chuẩn bị thủ tục đăng cơ, lại phải thu thập cục diện rối rắm của Lãnh Huyền Nguyệt lưu lại, tuy rằng mỗi ngày trở lại cũng có thể ôm Nhạc Du Du đi vào giấc ngủ, thể nhưng, hấn vẫn cảm thấy nhiều ngày qua không thấy nàng, thậm chí có điểm tưởng niệm.

Hôm nay, rốt cuộc đem tất cả sự tình đều xử lý xong, hấn cũng thở dài một hơi, thể là sớm theo triều đình về tới vương phủ.

“Vương phi đâu?” Lãnh Hạo Nguyệt tới phòng ngủ, lại phát hiện không có ai.

“Vương phi mang theo thể tử đi ra ngoài đi dạo phố.” Ngọc thúc trả lời, “Vương gia yên tâm, có Linh Lung cùng Phi Nhạn đi theo.”

A. Lãnh Hạo Nguyệt vừa nhắc tới tâm nhất thời dễ xuống.

Chỉ là, tới giờ lên đèn, cũng không thấy Nhạc Du Du trở về, Lãnh Hạo Nguyệt ngồi không yên, vừa mới muốn đi ra ngoài tìm, Linh Lung cùng Phi Nhạn liền bỗng nhiên chặn vật chạy tiến đến, vừa vào cửa liền úm quỳ ở trên mặt đất: “Nô tỳ đáng chết, thỉnh vương gia trách phạt.” Nói xong, đem một tờ giấy đẩy tới, rồi bỗng nhiên kéo ra chủy thủy, chuẩn bị tự sát tạ tội.

Thể nhưng, chủ thủ kia vừa mới giờ lên, liền nghe thấy leng keng một tiếng, rơi xuống đất.

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn hai nha đầu có điểm kinh ngạc liếc mắt một cái, ở trong đó nồng đậm hàn ý cùng sát ý làm cho hai người run run một chút: “Cứu vương phi cùng thể tử trở về, các người chết lại cũng không trễ.”

Linh Lung cùng Phi Nhạn cắn cắn môi dưới, sau đó cúi đầu không nói.

“Lãnh Phi Nguyệt!” Lãnh Hạo Nguyệt xiết chặt nắm lại, tờ giấy kia trong nháy mắt biến thành một đồng thật nhỏ, sau đó lưu loát rơi xuống trên mặt đất, rồi xoay người liền đi ra ngoài.

Ở phía tây thành Phi Nhữ đi khoảng chừng hơn ba mươi dặm có một ngọn núi, bởi vì địa hình cực kỳ hiểm trở mà được gọi là núi Đoạn Hồn.

Nhạc Du Du nhìn cơ hồ là chín mươi độ sườn núi trước mắt, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất: “Ta đi không được, dù cho đi động cũng bỏ không đi lên.”

Lãnh Phi Nguyệt khước miệng nhất câu, sau đó không nói lời gì ôm lấy nàng, đầu ngón chân nhón một điểm liền bay lên, sau đó cứ như vậy cùng hầu tử tựa như lấy sườn núi làm điểm tựa, suu suu nhảy đi lên.

Nhạc Du Du không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, Lãnh Phi Nguyệt này một tay ôm nàng, một tay ôm Bảo Bối, người giống như không có việc gì... Là hấn hai tháng luyện được thân công gì, hay là hấn nguyên bản cứ như vậy thâm bất khả trắc?

Không khỏi vì Lãnh Hạo Nguyệt bóp một bả mồ hôi.

Lãnh Phi Nguyệt tựa hồ hiểu rõ tâm tư của Nhạc Du Du, nhưng không nói ra, chỉ là lạnh lùng ngoéo... khước miệng một cái.

Cuối cùng đã tới đỉnh núi Đoạn Hồn, Nhạc Du Du không khỏi lần thứ hai kinh ngạc há to miệng, thật không nghĩ tới, trên đỉnh núi này lại có một động thiên khác, cách đó không xa là một cái hồ nhỏ, bên hồ vẫn còn có mười mấy cây bạch mai, lúc này nhiều loại hoa đã nở ra, không ít cánh hoa bắt đầu bay xuống, nhất là cùng với gió, lưu loát phiêu khởi mưa cánh hoa...

Lãnh Phi Nguyệt nhìn Nhạc Du Du đang khiếp sợ, không nói gì, chỉ là ôm Bảo Bối đang hôn mê trúng đích lẳng lặng đứng ở phía sau của nàng. Thời gian từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hấn đã nghĩ muốn dẫn nàng tới nơi này, nơi này là thể ngoại đào nguyên của hấn nhưng vẫn không cơ hội.

Nhạc Du Du khiếp sợ qua đi, cấp tốc khôi phục yên lặng, nhìn nhà gỗ nhỏ bên cạnh một chút, không khỏi hiểu rõ, trách không được mấy ngày nay Lãnh Hạo Nguyệt cơ hồ vận dụng tất cả lực lượng đều không tìm được hấn, nguyên lai hấn lại ẩn nấp ở đây.

Đúng lúc này, Bảo Bối trong lòng Lãnh Phi Nguyệt bỗng nhiên giật giật, sau đó mở mắt, hiển nhiên thuốc kia đã hết hiệu lực.

“Người là ai? Người buông ta ra... Người xấu...” Tiểu gia hỏa vừa nhìn mình đang bị một người lạ ôm, không khỏi dùng sức giãy dụa thân thể, “Nương...” Hấn rõ ràng là cùng nương đang ăn cái gì, hiện tại lại ở chỗ này?

Nhạc Du Du vừa nghe thấy thanh âm của Bảo Bối, lập tức xoay người: “Bảo Bối, nương ở chỗ này...” đưa tay ra để tiếp nhận hấn.

Lãnh Phi Nguyệt lại bỗng nhiên khước miệng lạnh lùng nhất câu, sau đó một tay bắt được hai cái tay của Bảo Bối: “Người tốt nhất ngoan ngoãn đừng âm ỉ, bằng không, ta nhất định sẽ đem người ném xuống.” Nói xong, trong nháy mắt đã đến đối diện.

Nhạc Du Du vội vàng chạy tới, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, nơi đó không là nơi bọn họ bắt đầu đến, mà là một vực thẳm, dưới vạt thẳm khói mây lượn lờ, liếc mắt một cái căn bản là vọng không được đáy, vội vàng xua tay: “Lãnh Phi Nguyệt, van cầu ngươi, không nên a, bằng không, ngươi nhất định sẽ hối hận cả đời...” Đã dẫn theo khóc nức nở.

Bảo Bối hiển nhiên cũng bị sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã không có huyết sắc, chỉ là cặp mắt to kia vẫn như cũ quật cường trừng mắt nhìn Lãnh Phi Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Đêm trăng

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhìn cặp mắt đen lay lay của tiểu gia hỏa kia, Lãnh Phi Nguyệt cũng không biết vì sao, bỗng nhiên lại có một cảm giác rất kỳ quái, trong lòng lại có một góc tựa hồ chậm rãi mềm nhũn ra, ánh mắt cũng không tự chủ nhu hòa đứng lên: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ta cũng sẽ không đem ngươi ném xuống thế nào.” Ngữ khí lại cũng mềm mại một chút.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bối chỉ mím môi thật chặt, sau đó nhẹ nhàng hừ một tiếng, đem ánh mắt lấy ra không hề nhìn hấn, vẫn như cũ quật cường ngược đầu nhỏ, trong lòng hấn đang rất sợ hãi, thế nhưng, nương đã nói qua, hấn là nam tử hán, nam tử hán phải kiên cường, vì thế, hấn sẽ không khóc, cũng sẽ không biểu hiện hấn sợ hãi, hấn không thể để cho nương lo lắng, lần đầu tiên hấn bức thiết hi vọng mình có thể nhanh lớn một chút như vậy, nhanh trở nên mạnh mẽ một chút...

Lãnh Phi Nguyệt chỉ là buồn cười ngoắc ngoắc môi, nhưng cũng không nói gì thêm, sau đó đưa hấn nhẹ nhàng thả trên mặt đất.

“Nương.” Bảo Bối tức khắc chui vào trong lòng Nhạc Du Du, dùng sức ôm lấy cổ của nàng.

“Bảo Bối ngoan.” Nhạc Du Du nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của hấn, tâm cuối cùng là cũng buông xuống, không khỏi kỳ quái liếc mắt nhìn Lãnh Phi Nguyệt, trong mắt của hấn lại không có sát khí như trước, âm thầm thở dài, có lẽ đây chính là phụ tử thiên tính đi.

Thời gian này, Lãnh Phi Nguyệt cũng không làm gì khó khăn cho nàng, điều này làm cho Nhạc Du Du yên tâm đến.

Sắc trời dần dần tối xuống, ánh mặt trời chiếu một vòng về phía chân trời, trải qua một ngày lẫn qua lẫn lại, Nhạc Du Du tuy rằng mệt chết đi, thế nhưng, một chút buồn ngủ cũng không có, nàng không biết Lãnh Hạo Nguyệt lúc nào sẽ đến, càng không biết Lãnh Phi Nguyệt muốn đối phó với hấn thế nào... Trong lòng kỳ thực lo lắng muốn chết. Trong lòng Bảo Bối cũng hiểu biết mà không hỏi gì cả, ngay từ đầu còn cùng chống với nàng, thế nhưng dù sao tuổi cũng quá nhỏ, không một hồi liền nhắm mắt lại, đã ngủ.

Đúng lúc này, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng sáo, tiếng sáo ai uẩn, tựa hồ như nói có chút bất đắc dĩ. Nhạc Du Du đem Bảo Bối đặt trên giường ở nhà gỗ, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nhiệt độ ban đêm ở đỉnh núi không khí rất thấp, Nhạc Du Du không khỏi che kín áo da trên người.

Lãnh Phi Nguyệt một thân nguyệt sắc đứng ở bên hồ, ánh trăng chiếu quanh thân hấn tỏa ra một luồng sáng nhàn nhạt, thoáng trông giống như thần tiên, một cây sáo nhỏ để ngang bên môi, hấn nhắm mắt lại, rất dụng tâm thổi.

Nhạc Du Du cứ như vậy nhìn, trong bóng đêm, người như vậy, cũng làm cho lòng của nàng nhịn không được hơi khẽ động, hình ảnh rất duy mỹ, xinh đẹp làm cho người ta không đành lòng đi quấy rầy.

Tiếng sáo lú lo mà chỉ, Lãnh Phi Nguyệt quay đầu lại nhìn Nhạc Du Du, một lúc lâu rốt cuộc mở miệng: “Hấn hấn là rất nhanh sẽ đến.”

Nhạc Du Du hoàn hồn, sau đó hơi gật đầu, Lãnh Hạo Nguyệt chắc chắn sẽ không mắc kệt nàng.

“Đến lúc đó, hai chúng ta nhất định sẽ có một người táng thân ở chỗ này...” Lãnh Phi Nguyệt trong giọng nói lại lộ ra một cổ thê lương.

“Nếu như vậy thì sao?” Nhạc Du Du hơi thờ dãi, “Vì sao không đều lựa chọn sống?”

“Nha đầu ngốc.” Lãnh Phi Nguyệt lại bỗng nhiên tiến lên bàn tay sủng nịnh xoa xoa tóc của nàng, động tác này hấn muốn làm đã lâu rồi, “Từ lúc kiếm của ta đâm vào thân thể Tuyệt phi nương nương một khắc kia, kết cục đã định như vậy, không phải hấn chết chính là ta vong.”

Nhạc Du Du không có né tránh tay Lãnh Phi Nguyệt, chỉ là bình tĩnh nhìn hấn: “Chẳng lẽ ngôi vị hoàng đế thực sự muốn nặng như thế? Quan trọng đến

nỗi huynh đệ tay chân có thể tương tàn?” Nói xong giờ tay lên chỉ, “Ngón tay cắt sẽ bị đau, huống chi là đứt tay đứt chân? Chẳng lẽ đều không có cảm giác đau?”

“Ngươi biết không?” Lãnh Phi Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười kia ở dưới ánh trăng lại chiếu lấp lánh, “Năm đó Cung Tuyết Nhi tiến cung, làm cho mẫu phi nguyên bản vừa mới lọt vào mắt xanh của phụ hoàng lần thứ hai bị vắng vẻ... Ta thời gian một tuổi, thì hần sinh ra, thời gian phụ hoàng cùng hần khác xa với những người khác, mà ta, vô luận nỗ lực như thế nào, đều không đời được một quan tâm của phụ hoàng...” Nói xong, cô đơn thờ dài, “Mẫu phi đau lòng mà chết, mà ta, cũng bị bỏ qua, học xong dùng tính cách rộng rãi đến che giấu thất lạc của ta... Tay chân? Ngươi hỏi người trong cung một chút, có mấy người chân chính coi trọng chân tình tay chân này? Chết lặng cũng sẽ không đau đớn...”

Nhạc Du Du không nói gì, nàng không biết nên dùng thái độ gì mà đối đãi hần.

“Ta khát vọng ôn nhu, đáng tiếc, lại không người nguyện ý cấp.” Lãnh Phi Nguyệt liếc mắt nhìn Nhạc Du Du, “Vì thế, lần thứ nhất, ta đều cảm thấy ngôi vị hoàng đế quan trọng không gì sánh được, chỉ cần bỏ lên trên địa vị cao kia, như vậy, ta có thể nắm trong tay tất cả... Thế nhưng, lúc gặp được ngươi, ta mới phát hiện, nguyên lai, cái vị trí kia cũng không nặng như vậy, chỉ cần người nguyện ý cùng ta, ta đã từng một lần muốn buông tha kế hoạch của ta, thế nhưng, ngươi cũng không thêm liếc mắt nhìn ta.. Thậm chí, về sau lại tình nguyện nhảy sông tự vẫn cũng không muốn cùng ta ở một chỗ...”

Nhạc Du Du đen mặt, nàng tuy rằng không đáp lại hần, thế nhưng, lần đó nhảy sông tự vẫn là một sai lầm, không phải nàng tự nguyện có được hay không? Bất quá, lúc này không thể nói ra được, bằng không nhất định sẽ bị hiểu lầm, mà Lãnh Phi Nguyệt thích, cũng không hề cho nàng có cảm giác thành tựu.

Lãnh Phi Nguyệt cười khở một cái, sau đó cúi đầu nhìn Nhạc Du Du: “Nếu như hần đã chết, ngươi sẽ hận ta sao?”

“Sẽ.” Nhạc Du Du không chút lựa chọn gật đầu.

“Vậy nếu như ta chết, ngươi sẽ khổ sở sao?”

“Cũng sẽ.” Nhạc Du Du như nhau không chút lựa chọn gật đầu, “Ta sẽ hoài niệm Ngũ ca ca về lúc trước kia ở trong lòng ta và Hạo nhi giống như thần tiên...”

“Ngươi biết không? Nhìn ngươi thật làm cho ta tim đập thình thịch.” Lãnh Phi Nguyệt hơi lắc đầu, “Thích ai và không thích ai tuyệt đối không miễn cưỡng, toàn tâm toàn ý bảo hộ người đó...” Mà trong hoàn cảnh sinh tử của hần, ngoại trừ đối trá căn bản là tìm không được cảm giác như thế.

Nhạc Du Du dậm dậm nhất tiếu: “Đó là bởi vì các ngươi đều muốn thật tình mai táng.”

“Chỉ có thật tình mai táng, mới có thể sống lâu dài.” Lãnh Phi Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Hần lúc đó chẳng phải thế sao. Chỉ bất quá, là ngươi đã kích thích tâm của hần đi ra mà thôi, vì thế, ta đồ kị hần, đồ kị phát cuồng, vì sao để hần gặp ngươi trước?” Lãnh Phi Nguyệt trong mắt dấy lên một đoàn hỏa diễm, nữ nhân trước mắt là người đầu tiên hần muốn mà không được, tới nay, tất cả đều phải trở thành kết cục đã định, hần không muốn bỏ qua, cho dù sẽ làm nặng càng hận mình thêm, hần cũng không cần thiết, đã hận, nhiều hơn một chút cũng có quan hệ gì đâu?

Nhạc Du Du tâm cả kinh, ánh mắt như thế làm cho nàng sợ hãi, không tự chủ lùi về phía sau, trong nháy mắt lại bị người nắm ở thắt lưng, giam cầm ở tại trong lòng.

“Ngươi...” Nhạc Du Du tâm thình thịch nhảy, giây dựa không có kết quả, không khỏi âm thầm kêu rên, chẳng lẽ mình phải “Khí tiết tuổi già khó giữ được” sao?

Lãnh Phi Nguyệt căn bản là không cho nàng nói chuyện, cúi đầu liền ngâm hai phần môi mềm mại khát vọng đã lâu kia, cảm giác ôn nhu làm cho hần không tự chủ phát ra một tiếng thoải mái than thở, tư vị này so với trong tưởng tượng còn tuyệt vời hơn, làm cho hần không tự chủ muốn tìm tòi càng sâu, thu hoạch càng nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Hần tới

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du đại não ong lên một chút, giống như chọc phải tổ ong vô vể, tức giận làm cho nàng muốn ngắt đi, chỉ tiếc, trong đầu tuy rằng lộn xộn, nhưng lại vô cùng thanh tĩnh. Lãnh Phi Nguyệt hôn triển miên mà bá đạo, căn bản là không cho nàng có bất kỳ cơ hội phản kháng, thậm chí ngay cả nàng khi nàng muốn cắn hần, đều bị hần xem thấu, cảm trong nháy mắt bị nắm mà không thể không mở hàm răng ra, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý hần ta cắn ta cứ lấy như vậy.

Nhạc Du Du không biết Lãnh Hạo Nguyệt rốt cuộc lúc nào có thể đến, thế nhưng, thân thể của Lãnh Phi Nguyệt biến hóa nàng đã cảm nhận được, nàng không phải tiểu nữ sinh ngây ngô, nàng biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, vì thế, nàng không dám mạo hiểm, tuy rằng là một người hiện đại, tình một đêm đều nhìn quen lắm rồi, thế nhưng, đối tượng tuyệt đối không thể nào là Lãnh Phi Nguyệt, vì thế, nàng nhất định phải phản kháng.

Chỉ là, tay chân bỗng nhiên không thể cử động, độc phần cùng ngân châm căn bản là phát không ra đi.

“Tiểu Du Du thân ái.” Lãnh Phi Nguyệt ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi môi của Nhạc Du Du hơi có điểm sưng đỏ, “Không chuyên tâm nha, chuyện đó phải bị trừng phạt... Ngươi xem, mặt trắng đều đã chìm xuống, đêm trăng đẹp như vậy lãng phí thật đúng là thật là đáng tiếc đâu...”

Tuy rằng thanh âm của hắn vô cùng ôn nhu, thế nhưng, Nhạc Du Du lại nghe thành kinh hồn táng đảm. Chỉ là, nàng hiện tại đã bị điểm huyết đạo, không thể động, môi bị hắn ngâm, cũng vô pháp nói chuyện, cũng chỉ có thể trợn to mắt nhìn hắn.

Lãnh Phi Nguyệt mỉm cười, lấy tay nhẹ nhàng đem ánh mắt của Nhạc Du Du khép lại: “Hôn môi là phải nhắm mắt lại.” Nói xong, đầu lại cúi xuống tới, hung hăng hôn lên nàng, một đôi tay cũng bắt đầu không thành thật lên...

Tâm Nhạc Du Du bỗng nhiên có loại cảm giác rất bị thương: “Lãnh Phi Nguyệt...” Nhưng bởi vì hắn gặm cắn mà trở nên mơ hồ không rõ.

“Xuyt.” Lãnh Phi Nguyệt lại bỗng nhiên đình chỉ động tác trên tay, sau đó ngẩng đầu tự tiểu phi tiểu hướng nàng làm một động tác chó có lên tiếng, ôm lấy nàng nhẹ nhàng đặt ở chiếc ghế bên cạnh nhà gỗ, “Ngao ngoãn, xem thật kỹ đêm nay ai sống ai chết.”

Nhạc Du Du trong lòng cả kinh lại vui vẻ, tướng công tới rồi sao?

Vào lúc này, dưới chân núi quả nhiên truyền đến tiếng sấm sét, hơn nữa, càng ngày càng rõ ràng, Nhạc Du Du trong lòng không khỏi một trận khản trương.

Lãnh Phi Nguyệt nhưng nhẹ nhàng điểm lên môi Nhạc Du Du một cái, hơi lắc đầu: “Hắn tới thật đúng là không phải lúc, bắt quá, Tiểu Du Du, nhớ kỹ, nếu như ta sống, ta sẽ đem ngươi nhốt bên người cả đời, cho dù ngươi hận ta cũng không sao cả.”

“Biến thái.” Nhạc Du Du thật sự là không biết phải nói người kia như thế nào.

Lãnh Phi Nguyệt đang lơ đãng, bỗng nhiên đứng dậy, ở bên cạnh một nơi dùng sức vỗ một cái, nóc nhà gỗ kia bỗng nhiên liền ra đi, sau đó một sợi dây nắm ở tại trong tay của hắn.

Nhạc Du Du quay đầu nhìn hắn, bỗng nhiên lại có một loại cảm giác rất xấu. Quả nhiên, chỉ thấy Lãnh Phi Nguyệt dùng sức lôi kéo sợi dây, một túi lưới bị kéo lên, mà trong túi lưới đầy dích thực là Bảo Bối đang ngủ say.

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi có phải là người hay không? Hắn còn nhỏ như vậy a, ngươi thực sự sẽ hời hợt...” Nhạc Du Du kinh khủng lắc đầu, lớn tiếng hô.

“Không có biện pháp, tuy rằng ta rất thích tên tiểu tử này, thế nhưng, hắn lại nhận Lãnh Hạo Nguyệt làm cha.” Lãnh Phi Nguyệt lắc đầu, “Ta sẽ nhân từ một chút, làm cho hắn không tận mắt thấy hiện thực tàn nhẫn này.” Nói xong, phi thân lên, trên người Bảo Bối nhả một cái, sau đó đem sợi dây buộc ở tại trên ghế Nhạc Du Du đang ngồi.

Nhạc Du Du biết, hắn điểm huyết ngủ cho cực cứng, như vậy vô luận phát sinh cái gì, hắn tạm thời cũng sẽ không tỉnh lại, nàng cũng biết, mình không thể tùy tiện đứng dậy, bằng không, cái ghế này căn bản không bằng trọng lực của Bảo Bối.

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi thực sự sẽ hời hợt.” Nhạc Du Du thở dài, cũng lại bị ai, mỗi người đều có số mệnh của mình, Bảo Bối, ngươi có cha ruột như vậy, cũng là số mệnh của ngươi a.

Nhưng vào lúc này, Nhạc Du Du bỗng nhiên nghe thấy được thanh âm một trận ám khí phá không, không khỏi mở to hai mắt nhìn nhìn về phía hơi nghiêng, tâm trong nháy mắt nhồi lên, Lãnh Phi Nguyệt thực sự rất dễ tiện, lại bố trí ám khí, hi vọng tướng công không có việc gì a.

“Tiểu Du Du, ngươi nói hắn có thể bị bắn thành con nhím hay không a?” Lãnh Phi Nguyệt tựa hồ rất tiếc hận lắc đầu, “Vây thực sự đáng tiếc, cao như vậy, mà ngã xuống, máu thịt lẫn lộn...”

Nhạc Du Du tâm liền theo lời của hắn trầm xuống tận đáy cốc, tuy rằng khí trời đủ lạnh, thế nhưng, nàng vẫn là nhịn không được một thân mồ hôi lạnh toát ra.

Qua một hồi lâu, thanh âm ám thanh không thấy, một bóng dáng liền bay qua, liền như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, gió đêm gọi lên áo bào đồng dạng màu nguyệt sắc của hắn, Nhạc Du Du dùng sức mở to hai mắt nhìn, nháy mắt không nháy mắt nhìn hắn, sau đó bỗng nhiên liền nở nụ cười, là Hạo nhi của nàng tới.

“Lãnh Hạo Nguyệt, ngươi tới thật không đúng lúc.” Tay của Lãnh Phi Nguyệt ở trên mặt Nhạc Du Du nhẹ nhàng sờ soạng một chút, “Quấy rầy chuyện tốt của chúng ta có biết hay không?”

“Lãnh Phi Nguyệt, lấy tay bẩn thỉu của ngươi ra.” Lãnh Hạo Nguyệt từng bước một đã đi tới, sau đó khoảng cách khoảng một thước ở trước mặt hắn thì dừng lại, hận không thể đem móng vuốt kia chặt bỏ.

“Cảm xúc thư thái như vậy, mùi vị cảm giác đẹp như vậy, ta sao có thể lấy ra được?” Lãnh Phi Nguyệt cười lạnh một tiếng, thanh âm nhẹ nhàng phiêu phiêu.

“Ngươi rót cuộc muốn thế nào?” Lãnh Hạo Nguyệt dừng bước, ánh mắt sắc bén, toàn thân sát khí ngay cả Nhạc Du Du tựa hồ cũng cảm nhận được.

“Ngươi chỉ cần tự sát, như vậy bọn họ sẽ không việc gì.” Lãnh Phi Nguyệt nói xong rất là dễ dàng, sau đó giương mắt tà liếc nhìn nam nhân cách đó không xa, đương nhiên, hắn còn có thể chiếu cố nàng thật tốt.

“Được.” Lãnh Hạo Nguyệt không chút lựa chọn gật đầu, sau đó giờ lên kiếm của mình.

“Lãnh Phi Nguyệt, ngươi còn có phải là nam nhân hay không?” Nhạc Du Du nóng nảy, há mồm liền mắng lớn lên, “Thế nào mỗi lần đều lấy nữ nhân ra uy hiếp người khác? Có bản lĩnh các ngươi đơn đả độc đấu đi, người nào thắng mới là anh hùng...” Trong lòng sôi sục, nhưng Lãnh Hạo Nguyệt sẽ không thật ngốc để tự sát đi? “Ngươi là không có bản lĩnh đi? Nạo loại...”

“Tiểu Du Du, Ngươi thật nhiều lời.” Lãnh Phi Nguyệt lại bỗng nhiên đưa tay điểm á huyệt của nàng, “Như vậy, sẽ phá hư bầu không khí...”

Cũng là lúc Lãnh Phi Nguyệt điểm huyệt Nhạc Du Du trong nháy mắt, thân hình của Lãnh Hạo Nguyệt đã động, nguyên bản bảo kiếm của mình lúc này đâm thẳng vào yết hầu của Lãnh Phi Nguyệt.

Lãnh Hạo Nguyệt tốc độ quá nhanh, Lãnh Phi Nguyệt tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng phản ứng vẫn không kịp cho lắm, đành phải nghiêng người, bảo kiếm trong tay làm vệt mờ, cứ như vậy, hắn cũng bị ép ly khai bên người Nhạc Du Du.

Lãnh Hạo Nguyệt chiếm thượng phong, liền tuyệt đối sẽ không để cho hắn tới gần Nhạc Du Du, hai người trong nháy mắt đánh tới cùng nhau, dưới ánh trăng, hai nam nhân tuấn mỹ đồng dạng bạch y áo bào trắng, đường kiếm mê hoặc, nếu trong không khí không tràn ngập nồng đậm sát khí, thật đúng là làm cho người ta nhìn không được khen ngợi hình ảnh phiêu dật này

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Quyết chiến đoạn hồn nhai

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngân)

Nhạc Du Du nhìn hai người bay tới bay lui đánh bất diệc nhạc hồ, lại thường thường đảo mắt nhìn Bảo Bối đang ở trong bóng đêm bay qua bay lại, trong lòng lo lắng không ngớt, tướng công sẽ không thực sự một mình một ngựa đi tới chứ?

Kỳ thực, Nhạc Du Du không biết là, mọi người lúc này đều tụ tập ở tại chân núi, vì trên tờ giấy mà Lãnh Phi Nguyệt viết, chỉ có thể một mình Lãnh Hạo Nguyệt đi tới, bằng không, hắn sẽ đem Bảo Bối ném xuống sườn núi.

Lãnh Hạo Nguyệt biết Lãnh Phi Nguyệt lúc này đã điên lên rồi, chuyện gì đều có thể làm được, vì thế, hắn không dám mạo hiểm, lúc này mới để cho mọi người ở dưới chờ, dù sao, đứa bé kia là vô tội.

Chỉ là, nhìn vàng trắng kia chậm rãi trầm xuống, ánh sáng xa vời hơi sáng lên, Long Ngâm ngồi không yên: “Không thể đợi, ta nhất định phải đi lên.” Nói xong, cũng không nhìn phản ứng của mọi người, hướng về đỉnh núi bay đi tới.

Trình Dật kỳ thực cũng vội vàng, lúc này cũng không muốn đợi, dặn dò tứ đại thị vệ bảo vệ mọi người thật tốt, sau đó cùng ở phía sau Long Ngâm thả người đề khí hướng đỉnh núi bay đi.

Lúc này trên đỉnh núi, Lãnh Hạo Nguyệt cùng Lãnh Phi Nguyệt đánh khó phân thắng bại, trời đen kịt. Trên thân hai người cũng đã quai thải, trên áo bào màu trắng cũng đã lấy dính vết máu loang lổ.

“Lãnh Phi Nguyệt, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi. Lãnh Hạo Nguyệt nhìn Lãnh Phi Nguyệt, ánh mắt sắc bén, nhiều năm qua cừ hận cùng nhau dâng lên, không kịp trên cánh tay còn đang tích máu, xuất thủ một chiêu lại một chiêu ngoan độc.

“Lãnh Hạo Nguyệt, những lời này ta đồng dạng cũng muốn tặng cho ngươi.” Lãnh Phi Nguyệt ánh mắt đồng dạng tàn nhẫn, “Ngươi chết, ta sẽ thay ngươi chiếu cố Tiểu Du Du thật tốt ... Ha ha...”

“Đi tìm cái chết đi.” Hai người đánh đối mặt, Lãnh Hạo Nguyệt bỗng nhiên trở tay, bảo kiếm vung lên, tà tà bổ xuống.

Lãnh Phi Nguyệt không dám khinh thường, vội vàng giờ kiếm đi đỡ, như vậy, ngực liền lộ ra lỗ hồng, Lãnh Hạo Nguyệt trên đường liền bỗng nhiên biến chiêu, bảo kiếm rút về, sau đó giờ tay lên chính là một chưởng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, Lãnh Phi Nguyệt muốn tránh đã không còn kịp rồi, chỉ nghe thấy thành thịch một tiếng, một chưởng vừa rồi đánh vào ngực của hắn, một chưởng này, Lãnh Hạo Nguyệt ngưng tụ hơn mười phần công lực, cho dù ai bị đánh cũng sẽ làm lệch vị trí lực phù ngũ tạng, nhất thời, thân thể Lãnh Phi Nguyệt bay xa hơn một trượng, trọng trọng quăng xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra thật xa, hắn quấy người một cái, nhưng căn bản liền không lên nổi, cuối cùng rốt cuộc ngã xuống trong vũng máu.

Lãnh Hạo Nguyệt thở dài một hơi, lúc này mới phát hiện cánh tay trái của mình lại bị đâm bị thương, lúc này toàn tâm đau, thế nhưng, hắn bắt chấp băng bó, lao đảo hướng phía Nhạc Du Du đi đến.

Vào lúc này, Long Ngâm vừa lúc đạt tới đỉnh núi, vội vàng chạy tới: “Hạo nhi, ngươi bị thương?”

“Vết thương da thịt, không ngại.” Lãnh Hạo Nguyệt hơi lắc đầu.

Long Ngâm nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ là, một tay xé nát vạt áo, sau đó lấy ra kim sang thuốc vải, băng bó vết thương cho Lãnh Hạo Nguyệt, đã thương tổn được đầu khớp xương, làm sao có thể không ngại? Chỉ là, hắn biết Hạo nhi là không muốn làm cho Nhạc Du Du lo lắng, vì thế, hắn cũng không nói ra.

Lãnh Hạo Nguyệt cảm kích nhìn hắn một cái, lại làm cho Long Ngâm ở trong lòng hơi thở dài một tiếng, sau đó yên lặng đứng qua một bên.

Lúc này, Trình Dật đã đem Bảo Bối xuống dưới, chỉ bất quá, ở ngoài lạnh như thế một đêm, hắn tựa hồ có điểm đông cứng, tuy rằng giải huyết đạo, nhưng vẫn không nhúc nhích. Trình Dật vội vàng đem chân khí của mình chậm rãi đi qua, một lúc lâu, tiểu gia hỏa rốt cuộc chậm rãi lại khôi phục nhiệt độ cơ thể.

Nhạc Du Du rốt cuộc cũng thở dài một hơi, từ lúc nửa đêm bị giam cầm, thân thể đã sớm chết lặng, cho dù giải huyết đạo, một hồi lâu cũng chưa thể động được, cũng chỉ ngồi như thế, chỉ là trên mặt lại xuất hiện dáng tươi cười khoái trá, tất cả mọi người không có việc gì, thật tốt.

Chỉ là thời gian mọi người vội vàng cứu người, không có chú ý phía sau, Lãnh Phi Nguyệt kia nguyên bản ngã vào trong vũng máu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sau đó lại đứng lên, bỗng nhiên gió kiếm liễu lĩnh hướng phía Lãnh Hạo Nguyệt đánh tới.

“Cẩn thận.” Nhạc Du Du vì đứng đối diện với Lãnh Phi Nguyệt, nên thấy hắn khẽ động, nàng đã nhìn thấy, vội vàng kêu lớn lên.

Lãnh Hạo Nguyệt nghe thấy được tiếng động phía sau, vừa muốn xoay người, lại bị Long Ngâm đẩy một cái, hiềm hiềm tránh khỏi một kiếm trí mạng kia.

Long Ngâm nâng kiếm chặn lại kiếm của Lãnh Phi Nguyệt, chỉ là lúc này Lãnh Phi Nguyệt giống như người điên, khí lực lớn kinh người, Long Ngâm nhìn không được bị hắn tấn công lui vào phía sau mấy bước, hoàn hảo, ở bên cạnh vách núi có một cây nhỏ, chặn thân hình của hắn, giảm xóc một chút lực đạo, sau đó bỗng nhiên cô tay ngắt một cái, ngân cân treo sợi tóc, cải biến phương hướng bảo kiếm của Lãnh Phi Nguyệt, rồi đầu ngón chân nhón một điểm, ly khai vách đá.

Trình Dật vì đang truyền chân khí cho Bảo Bối mà một thời gian lâu thoát không ra.

Mà Lãnh Hạo Nguyệt lúc này ở trong nháy mắt đã dẫn theo bảo kiếm vọt tới, Lãnh Phi Nguyệt muốn tránh ra đã không còn kịp rồi, kiếm kia vừa lúc đâm vào ngực của hắn.

Lãnh Phi Nguyệt có điểm bất khả tư nghị cúi đầu nhìn chuôi kiếm xuyên qua thân thể mình một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Lãnh Hạo Nguyệt gằn trong gang tấc, bỗng nhiên nở nụ cười, cười ôn nhu mà quyến rũ, rồi đi đến trên đỉnh đầu phía trước, kiếm kia liền lại thứ tiến vào kỷ thôn, chỉ còn lại có một chuôi kiếm lộ ra ở bên ngoài, sau đó bỗng nhiên hai tay cầm lấy tay cầm kiếm của Lãnh Hạo Nguyệt, dùng sức nhảy về phía sau.

Lãnh Hạo Nguyệt muốn buông tay thoát thân đã không còn kịp rồi, không khỏi trong lòng cả kinh, hắn đang muốn cùng hắn đồng quy vu tận a.

Chỉ là, không có mọn lực, quán tính thật lớn làm cho thân thể Lãnh Hạo Nguyệt chỉ có thể theo Lãnh Phi Nguyệt xông về phía trước đi.

Sự tình phát sinh quá đột nhiên, làm tất cả giật nảy mình.

Long Ngâm cách Lãnh Hạo Nguyệt gần nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, vội vàng phi thân ôm đỡ ở tay kia của Lãnh Hạo Nguyệt. Thế nhưng, bởi vì mọn lực điểm không có cố định, thân thể đã bị mang theo không ngừng trượt đi ở phía trước...

“Lãnh Hạo Nguyệt, muốn chết liền cùng nhau...” Lãnh Phi Nguyệt khòe miệng đầy máu lại cười, “Chúng ta, huê nhau...” Sau đó liều mạng dùng sức đi xuống.

“Tướng công...” Nhạc Du Du nhìn không được kinh hãi kêu lên.

Trình Dật vội vàng đem cục cung nhét vào trong lòng Nhạc Du Du, sau đó cấp tốc nhặt sợi dây trên mặt đất đã từng giúp Bảo Bối, ném đi ra ngoài, vừa vặn ở lúc thân thể Long Ngâm hoàn toàn bay lên không quần lấy cổ chân của hắn, sau đó dùng sức kéo sợi dây lại.

Thế nhưng dù sao đó cũng là trọng lượng của ba người, vừa xuống phía dưới, hơn nữa Lãnh Phi Nguyệt kia còn đang liều mạng đi xuống, vì thế, Trình Dật cũng bị mang theo chạy về phía trước vài bước, bất quá, hắn rất nhanh liền định trụ thân thể của chính mình.

Nhạc Du Du kinh khủng nuốt nước miếng một cái, vội vàng buông Bảo Bối, cũng qua đây hỗ trợ, sợi dây rút cuộc bắt đầu một chút đi lên di động.

Lãnh Hạo Nguyệt thử mấy lần, đều không thể đem tay của Lãnh Phi Nguyệt bỏ rơi được, trái lại mỗi lần khê động, sợi dây sẽ rụng xuống một ít, khiến cho hắn không dám lộn xộn.

Mà lúc này, sợi dây bởi vì ở trên thạch bích qua lại ma sát, cuối cùng lại sắp bị chặt đứt, phát ra dát băng một tiếng giòn vang.

Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt nhìn mặt trên, sau đó nhìn Long Ngâm: “Nhị sư huynh, buông tay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Đại kết cục

Edit: gau5555

Beta: dark Angel (Bella Ngán)

Cánh tay trái của Lãnh Hạo Nguyệt bởi vì bị trọng thương, căn bản là không dùng được lực đạo, lúc này cứ như máy móc bị Long Ngâm kéo, vết thương được băng bó kia đã bị mở ra, máu đỏ không ngừng giọt xuống tới... Hắn biết, lúc này nếu như Long Ngâm không buông tay, một khi sợi dây bị chặt đứt, bọn họ ai cũng không sống được, sẽ chôn cùng chỗ với Lãnh Phi Nguyệt, một mình hắn thì tốt rồi, tuy rằng, hắn rất luyện tiếc...

Thế nhưng, Long Ngâm khi nghe thấy Lãnh Hạo Nguyệt nói, ánh mắt cũng lạnh lẽo theo: “Ta sẽ không để cho ngươi chết.” Ngữ khí vô cùng kiên quyết.

“Ngươi nếu như không buông tay, như vậy chúng ta đều sẽ phải chết...” Lãnh Hạo Nguyệt kêu to, “Ta lệnh cho ngươi buông tay!”

“Hạo nhi, lần này ta sẽ không nghe lời ngươi, dù cho cùng chết, ta cũng sẽ không buông tay.” Long Ngâm giọng điệu rất kiên quyết, thân thể bỗng nhiên cong thành hình cung, cánh tay kia vươn lên, từ chỗ miệng giãy lấy ra một thanh chủy thủ, sau đó nhắm ngay Lãnh Phi Nguyệt dùng sức ném xuống, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, cái tay Lãnh Phi Nguyệt kéo Lãnh Hạo Nguyệt bị chém đứt từ cổ tay, sau đó ngã nhanh vào trong mây mù không thấy bóng dáng.

Mà lúc này, sức nặng đột nhiên giảm bớt Trình Dật cũng tăng thêm lực kéo dây, chỉ là, sợi dây kia lúc này không thể kham nổi gánh nặng, giao triển một chỗ không ngừng phát ra tiếng kêu rắc.

“Hạo nhi.” Long Ngâm sờ soạng vách đá trơn tuột bên cạnh một chút, căn bản cũng không có một điểm để có thể leo lên, bỗng nhiên hướng về phía Lãnh Hạo Nguyệt nở nụ cười, “Yêu ngươi ta một chút đều không hối hận, cuộc đời này tâm nguyện lớn nhất của ta chính là bảo vệ ngươi, thế nhưng, bây giờ xem ra, Long ca của phải đi trước một bước... Nhớ kỹ, làm hoàng đế thật tốt, sống thật khỏe, sống hạnh phúc...” Nói xong, bỗng nhiên đem sức nặng toàn thân dồn lên trên cổ tay, sau đó bỗng nhiên dùng lực một chút, lại đem cả người Lãnh Hạo Nguyệt đẩy lên, cấp tốc hướng trên vực thẳm ném đi.

“Long ca của...” Ý đồ của Long Ngâm Lãnh Hạo Nguyệt há có thể nhìn không ra, chỉ là, cánh tay kia của hắn không dùng được dù chỉ nửa khí lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đem mình ném lên.

Mà trong nháy mắt Long Ngâm buông tay, sợi dây kia rút cuộc rắc một tiếng, triệt để chặt đứt.

“Long sư đệ...” Trình Dật kêu to chạy qua, ngón tay vừa mới chạm được chặt dây kia, còn không kịp nắm, liền vèo một cái liền tuột xuống, Long Ngâm cứ như vậy mang theo một đoạn dây chặt, rất nhanh rơi vào trong mây mù, sau đó càng ngày càng nhỏ, thẳng đến thành một cái chấm đen, cuối cùng biến mất không thấy.

Trình Dật ghé vào vách đá, vẫn duy trì tư thế vươn tay ra như trước, một lúc lâu, mới rút cuộc thu tay về, sau đó ảo não đánh vào mặt đất, khóc không thành tiếng.

Lãnh Hạo Nguyệt càng ngây ngốc sững sốt nửa ngày, bỗng nhiên chạy vội tới vách đá, nhìn vực thẳm kia đã trở nên yên tĩnh, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời kêu lớn lên: “A...” Trong chớp mắt lệ cũng đã rơi đầy mặt.

Ai nói nam nhi không rơi lệ? Đó là bởi vì chưa gặp phải chuyện có thể chạm vào nỗi đau trong nội tâm đâu.

Lãnh Hạo Nguyệt thoáng cái ngã ngồi trên mặt đất,, trong lòng có cái gì bị moi móc ra, trong đầu nhất thời hiện ra các hình ảnh như ngày xưa, từ lúc mới quen đến hiểu nhau, cùng nhau luyện công, cùng nhau bướng bỉnh, cùng nhau lớn lên... Thậm chí càng về sau hắn nói yêu, hắn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ cùng hắn xa nhau... Mấy năm nay, hắn giống như một cánh tay thân thiết của mình, thay mình bài ưu giải nạn, thay mình che gió che mưa, cũng là vì phần vô tư nỗ lực này, hắn mới có dũng khí đối mặt với tất cả a... Mà một khi mất đi, tuy rằng sẽ không cần sinh mệnh, thế nhưng, toàn tâm cũng đau a...

“Long ca ca...” Tiếng hét bị thương ở trong sơn cốc quanh quẩn thật lâu.

Nhạc Du Du cũng ngậy người, nước mắt không hề tự giác từng giọt từng giọt rơi xuống, Long Ngâm, nam nhân trong nóng ngoài lạnh này, làm sao có thể nói không có sẽ không có đây? Tình yêu của hắn làm cho nàng khủng hoảng quá, thế nhưng, cuối cùng vẫn còn làm cho nàng cảm động, đó là một loại yêu không cầu hỏi báo, thập phần thuần túy nỗ lực a...

Đi tới vách đá, nhìn thâm cốc sâu không thấy đáy đi, Nhạc Du Du lau một bả nước mắt, bỗng nhiên liền quỳ xuống, đồng dập đầu một tiếng vang, sau đó bộ dáng vô cùng tiêu tụy hai tay tạo thành chữ thập ngửa mặt lên trời cầu khẩn: “Bầu trời cùng các thần tiên, ta Nhạc Du Du ở chỗ này đáng vốc rất tiêu tụy cho các người dập đầu, Long Ngâm thật là người tốt, tuy rằng tình yêu của hắn khác biệt, thế nhưng nhưng đủ để cảm thiên động địa... Nếu ta đều có thể xuyên qua đến cổ đại, như vậy, cũng để cho hắn đổi nơi sống sót, để hắn đến thời đại của ta đi, chỉ cầu có thể làm cho hắn sống thật khỏe...” Nói xong, liền dập đầu mạnh hơn.

Lãnh Hạo Nguyệt cùng Trình Dật nhìn hành động của Nhạc Du Du, nghe lời của nàng, nhất thời hiểu rõ ra, sau đó cũng vội vàng quỳ xuống, giống như đáng vốc tiêu tụy của nàng dập đầu, đúng vậy, nếu Nhạc Du Du đều có thể xuyên qua, như vậy, vì sao không thể làm cho Long Ngâm cũng xuyên qua đâu?

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên, tại nơi trong sương mù của sơn cốc liền mơ hồ sáng lên một mảnh hồng quang, trong hồng quang, một thanh âm mơ hồ truyền đến: “Nhạc Du Du, người thực sự muốn cho Long Ngâm đi thời không của người sao?”

“Đúng.” Nhạc Du Du vui mừng mở to hai mắt nhìn, nhưng cái gì đều nhìn không thấy, lại dùng sức gặt đầu, “Ta nguyện ý, chỉ cần không cho hắn chết, như vậy ta cái gì đều nguyện ý...”

Lãnh Hạo Nguyệt cùng Trình Dật cũng kỳ quái nhìn Nhạc Du Du, không biết nàng vì sao hướng về phía không trung làm bầm, bởi vì ngoại trừ Nhạc Du Du ra, căn bản là không ai nghe được thanh âm kia.

“Nguyên bản, việc xuyên qua của người là kết quả của việc hỗn loạn, lúc đó không thể trở về tại chỗ, người cuối cùng cũng có một ngày phải đi về...” thanh âm của hồng quang khẽ thở dài, “Thế nhưng, nếu như người muốn cho hắn xuyên qua đến thời đại của người, như vậy, hắn chỉ có thể thay thế người, người sẽ vĩnh viễn cũng trở về không được, người cần phải suy nghĩ kỹ càng, thực sự nguyện ý buông tha cơ hội duy nhất này sao?”

Nhạc Du Du sững sờ, nàng không nghĩ tới đối phương sẽ nói như vậy, cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có cơ hội trở lại, thế nhưng, bây giờ, cơ hội chỉ có thể có một lần, nàng nên làm như thế nào? Nàng tưởng niệm ba mẹ của mình, thế nhưng, nàng cũng không đành lòng để cho Long Ngâm từ nay về sau phi yên diệt... Nghĩ tới đây, quay đầu nắm tay Lãnh Hạo Nguyệt đang kinh ngạc, sau đó lẩm bẩm: “Ta nguyện ý. Tuy rằng ta nhớ đến ba mẹ, thế nhưng làm nữ nhi, một ngày nào đó đều phải rời đi khỏi người của ba mẹ, mà ba mẹ cũng hi vọng ta hạnh phúc, ta ở chỗ này đã tìm được hạnh phúc của mình rồi, vì thế, bọn họ biết nhất định sẽ hài lòng... Quan trọng một điểm là, Long ca ca có thể sống tiếp, như vậy, để Long Ngâm đi thôi, thay thế ta sống ở hiện đại, để cho hắn ở trong nhà của ta thấy được ấm áp, gặp phải chân ái, vô luận là nam hay nữ, cũng làm cho hắn vui vẻ suốt đời...”

Lãnh Hạo Nguyệt vui mừng mà cảm động nhìn Nhạc Du Du, theo lời của nàng hắn hiểu ý tứ của Nhạc Du Du, nàng bỏ qua cơ hội trở về, mà lựa chọn để cho Long Ngâm sống sót... Lập tức, cũng nắm thật chặt tay của Nhạc Du Du, sau đó đáng vốc rất tiêu tụy hướng về phía không trung dập đầu: “Làm cho Long ca ca sống sót, hạnh phúc sống sót, thuận tiện nói cho nhị lão của Nhạc gia, ta nhất định sẽ làm cho Du Du hạnh phúc...”

“Duyên tới duyên đi cuối cùng cũng có nguyên nhân, vạn sự đều là không, chỉ có chân ái là cảm thiên động địa... Tiếc duyên đi!” thanh âm của hồng quang trung bay xa, hồng quang kia cũng theo chậm rãi trở thành nhạt, thẳng đến cuối cùng biến mất không gặp.

Mà một câu nói sau cùng này, ba người đều nghe được là rất rõ ràng.

Lúc này, một vòng mặt trời đỏ từ phía đông chậm rãi hiện lên, đem theo một tầng viền nhạt đầy nắng, một ngày mới bắt đầu rồi.

Ba hôm sau.

Lãnh Hạo Nguyệt khoác hoàng bào, Băng Diễm quốc đòi thứ năm để vương chính thức cử hành long trọng đăng cơ đại điển, vì nhân tông, định quốc hiệu Khai Nguyên. Sắc lập Nhạc Du Du vì chi hậu nhất quốc, đồng thời hạ một chiếu thư, sinh thời, tuyệt đối không lập phi, cũng khiến từ nay về sau cung vô phi, đồng thời cũng mở ra chế độ một vợ một chồng ở Băng Diễm quốc. Bảo Bối từ thế tử được thăng làm trưởng hoàng tử, ban tên Lãnh Thiên Hựu, phong làm thái tử, mười năm sau nối nghiệp vị.

Khai Nguyên để kế vị không lâu sau, đã đem đế đô dời đến thành U Châu, sau đó một mặt không ngừng ban bố các loại pháp luật pháp quy, giảm miễn thu thuế, thương cho nông canh, đồng thời cũng cổ vũ thương mại phát triển, phồn vinh kinh tế, làm cho dân chúng com no áo ấm, về phương diện khác lại tăng mạnh huấn luyện quân đội, không ngừng tăng mạnh lực lượng quân sự, thực lực của một nước đạt được không ngừng tăng cao.

Làm cho quốc gia rất nhanh liền thoát khỏi bóng mờ của chiến tranh, từ vui sướng hướng lên quang vinh.

Chỉ bất quá, bỗng nhiên có một ngày, trong hoàng cung lại lộn xộn, nguyên nhân chính là hoàng hậu nương nương để thư lại rồi đi ra ngoài. Hạ triều trở lại tẩm cung Lãnh Hạo Nguyệt không chỉ không thấy bóng dáng của Nhạc Du Du, hơn nữa thiếp thân nữ quan Linh Lung cùng Phi Nhạn liên quan đến nàng cũng không thấy bóng dáng, đồng thời không thấy một số lượng lớn ngân phiếu cùng tất cả đồ trang sức.

“Lần này thanh lý một cách rất sạch sẽ a!” Lãnh Hạo Nguyệt dờ khóc dờ cười nhìn lướt qua tẩm cung vắng vẻ, ngoại trừ những vật lớn không thể di chuyển nên không lấy, còn lại tất cả đều bị mang đi, nếu như người không hiểu chân tướng tiến đến vừa nhìn, chắc chắn sẽ cho rằng hoàng cung bị kẻ trộm.

Ngọc thúc, không phải, hiện tại hẳn là Ngọc công công, vì tâm đối với Lãnh Hạo Nguyệt, nên lúc hoàng thượng đăng cơ hậu, hẳn cam nguyện tịnh thân vào cung làm thái giám tổng quản, tiếp tục thiếp thân hầu hạ Lãnh Hạo Nguyệt.

“Hoàng thượng, từ trên giường phát hiện một phong thư.”

Ngọc công công đem thư của Nhạc Du Du lưu lại cẩn thận từng li từng tí đưa cho Lãnh Hạo Nguyệt, sau đó cẩn thận từng li từng tí đứng ở bên cạnh.

Lãnh Hạo Nguyệt tiếp nhận vừa nhìn, trên phong thư có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo bằng bút lông, hoàng thượng lão công thân mến. Khỏe miệng không khỏi nhất câu, nữ nhân này viết bút lông xoay ngang thế nào mà không thấy tiến bộ đâu?

Mở phong thư ra, Lãnh Hạo Nguyệt nhìn một lần, bỗng nhiên liền không nhận được ba một tiếng đập bàn: “Nhạc Du Du, nàng cũng dám lần thứ hai rời nhà trốn đi, còn mang theo nhi tử của ta chưa sinh ra đi hồng hạnh xuất tường? Để cho ta bắt được nàng, nàng nhất định phải chết...”

Bên cạnh Ngọc thúc nhìn không được sợ run cả người.

Mà lúc này, Nhạc Du Du đang đắc ý mang theo Linh Lung cùng Phi Nhạn rời xa thành U Châu đi trên đường lớn, đang suy nghĩ sau khi ra ngoài phải tiêu xài một phen thế nào, bỗng nhiên liền không nhận được dùng sức đánh hất xi.

Nhạc Du Du nhu nhu mũi: “Ai mắng ta đâu?”

Linh Lung cùng Phi Nhạn liếc mắt nhìn, sau đó một ngụm đồng thanh: “Nhất định là hoàng thượng.”

“Thiệt!” Nhạc Du Du khinh miệt khoát khoát tay, “Miễn bàn hẳn a, nói đến hẳn ta lại càng bốc hỏa...”

Hai người chỉ có thể ở trong lòng đồng tình với Lãnh Hạo Nguyệt một chút, không khó tưởng tượng, lúc hoàng thượng nhìn thấy bị tẩm cung vườn không nhà trống, sẽ là tình trạng như nào đây.

“Hoàng hậu, thực sự không để ý tới hoàng thượng sao?” Phi Nhạn thực sự có điểm không hiểu hành vi của Nhạc Du Du, hoàng thượng đối với nàng thật tốt a, không phải chỉ là giấu giếm một thân phận trên giang hồ thôi sao? Chỉ để trừng phạt mà phải trốn ra khỏi cung sao?

“Đương nhiên không thể để ý a, hẳn đã lừa gạt ta nhiều lần, đầu tiên là giả ngu phần heo ăn con cạp, làm hại ta thiếu chút nữa mất mạng, về sau lại giấu giếm thân phận đùa giỡn ta, đầu là có thể quên đi như thế?” Nhạc Du Du nói lòng đầy căm phẫn, “Ta cho ngươi biết Phi Nhạn, người nam nhân này, không thể quen, nhớ kỹ, sau này tìm lão công, không thể đối với hắn tốt quá, bằng không, ngươi cả đời đều không thể ngóc đầu lên được...” Bỗng nhiên bất tri bất giác tròn to mắt nhìn Phi Nhạn, “Ngươi sẽ không đồng tình với hắn, muốn phản chiến chứ?”

“Sẽ không, làm sao sẽ?” Phi Nhạn vội vàng xua tay, “Nô tỳ sinh là người của hoàng hậu, chết là hồn của hoàng hậu...”

“Làm trò.” Nhạc Du Du vội vàng vuốt phẳng da gà nổi trên cánh tay một chút, “Ta cũng không muốn kết hôn với ngươi a, ngươi đừng làm buồn nôn ta, Linh Lung, Phi Nhạn đều là theo ngươi học hư...”

“Ta?” Linh Lung ủy khuất chỉ tay vào cái mũi của mình, sau đó ủy khuất biết biết miệng, “Cũng không phải có nhiều chủ tử mới có nhiều nô tài sao?” Chỉ là, thanh âm phía sau cũng cực kỳ nhỏ bé.

Phi Nhạn đồng tình liếc mắt nhìn Linh Lung, sau đó giương mã tiên lên, xe ngựa liền bay nhanh lên.

Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng tức giận a, chính mình vì chuyện này đều phải xin lỗi a, nàng lại nói mình không đủ thành ý? Còn nói cảm giác của mình căn bản cũng không phải là Nguyệt Phách chân chính, mà nàng còn nói nàng yêu Nguyệt Phách, vì thế, muốn đi lưu lạc giang hồ, tìm kiếm Nguyệt Phách thực sự? Lại vẫn muốn lấy thân báo đáp?

Lãnh Hạo Nguyệt giận đến cong người.

Tức giận, hẳn có thể không tức giận sao? Thế nhưng càng làm cho hắn tức giận chính là, nữ nhân này đang mang thai, lại cứ chạy loạn như vậy? Nàng lại vẫn nói cái gì Nguyệt Phách căn bản là không quan tâm nàng lập gia đình, đến lúc đó khẳng định cũng sẽ không quan tâm có sẵn một đứa nhỏ...

Nghĩ tới đây, Lãnh Hạo Nguyệt đã không phải là tức giận đơn thuần, hẳn là phần nộ rồi, vẫn là vô cùng phần nộ, hận không thể lập tức đã đem Nhạc Du Du quay về đây, sau đó hung hăng đánh vào cái mông của nàng...

Thanh Long ba người đi theo phía sau Lãnh Hạo Nguyệt, nhìn bộ dáng hắn gân xanh đầy mặt, không khỏi buồn cười liếc nhìn nhau, sau đó cũng đều không nói gì lặc đầu, còn là lần đầu tiên thấy có người ăn giấm chua của mình triệt để như thế, giống như hận không thể đem mình diệt đi...

Sớm biết có ngày hôm nay hà tất lúc trước a!

Ba người ở trong lòng cũng hung hăng đồng tình chủ tử của mình một chút.

Bất quá, Lãnh Hạo Nguyệt đến thành lúc thấy Chu Tước lưu lại tiêu ký, bỗng nhiên liền cười đắc ý, Nhạc Du Du a Nhạc Du Du, chẳng lẽ ngươi không biết trong tứ đại thị vệ chỉ có Chu Tước am hiểu cách truy tung sao? Chẳng lẽ ngươi đã quên Linh Lung cùng Phi Nhạn đều cùng Chu Tước rất quen thuộc sao? Mũi của các nàng thế nào vĩnh viễn cũng trốn không thoát khỏi truy tung của Chu Tước...

Mà lúc này, Nhạc Du Du ba người đã chạy ra đường ban ngày, quay đầu lại nhìn, đã cách thành U Châu rất xa, lúc này mới tìm đến bên dòng suối nhỏ dừng lại nghỉ ngơi.

Nhạc Du Du rửa mặt, sau đó vuốt bụng đã nhô lên, khả năng Lãnh Hạo Nguyệt ở trong hoàng cung đang nổi trận lôi đình, nàng liền không nhịn được đắc ý muốn cười.

“Hoàng hậu, uống miếng nước đi.” Phi Nhạn đem túi nước đưa tới.

Nhạc Du Du tiếp nhận nước, lại theo thói quen sờ sờ bụng nhô ra: “Bảo bối, tạm thời ỳ khuất một chút a, chờ đến thành lớn, mẹ ngươi ta nhất định sẽ tìm quán ăn tốt nhất, sau đó hào hào có một bữa cơm no đủ nha, cho cha ngươi sốt ruột đi thôi. . . Thật ngoan!” Nói xong, uống một hớp nước, mà bắt đầu ăn lương khô.

Phi Nhạn cùng Linh Lung tức khắc hắc tuyến.

Ngay lúc ba người rửa mặt chải đầu một chút, sau đó bắt đầu ăn lương khô, bỗng nhiên, từ trên cây bên cạnh nhảy xuống ba người, bắt quá, đều là cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, dùng khăn che mặt.

“Đánh, đánh cướp!” một trong ba người dẫn đầu bỗng nhiên lên tiếng, vì tăng khí thế, còn vung đao đao lớn trong tay, có thể là bởi vì có chút khăn trương đi, lại vẫn nói lắp một chút.

Nhạc Du Du thiếu chút nữa bị lương khô sắc chết, gặp loại đánh cướp này? Không khỏi ngẩng đầu hỏi một câu: “Cướp tiền hay là cướp sắc?”

Cái đám “Giặc cướp” kia hiển nhiên không nghĩ tới Nhạc Du Du sẽ hỏi như vậy, nhất thời có điểm nghẹn lời.

“Đã cướp tiền cùng cướp sắc.” Một tên “Giặc cướp” bên cạnh đoán chừng là sợ đến chảy mồ hôi lạnh đi, vội vàng tiếp lời.

“Đừng, cướp tiền cùng cướp sắc.” Tên dẫn đầu kia cũng kịp phản ứng, lập tức gạt đầu.

Linh Lung cùng Phi Nhạn vừa nghe xong, thực sự không nhịn được, phì một tiếng, đem lương khô trong miệng toàn bộ phun tới, sau đó dùng sức ho khan mấy tiếng, lời kịch này ai dạy bọn họ?

Nhạc Du Du nhìn vài người một chút, sau đó bỗng nhiên đứng lên, bánh màn thầu trên tay: “Vậy nếu như đòi tiền không có cướp sắc không thể cho đâu?”

“...” Ba người hiển nhiên bị ế một chút, cấp tốc liếc mắt nhìn nhau, lập tức làm ra bộ dáng hung ác độc địa, “Vậy đừng trách chúng ta thù đoạn độc ác...” Nói xong, giờ đao muốn chém

Không đợi các nàng ra tay, bỗng nhiên một bóng dáng màu đen xuất hiện, sau đó ba ba vài cái, ba người kia đã bị đánh ngã xuống đất.

Nhạc Du Du buồn cười nhìn ba xuất sư chưa kịp làm cường đạo, lắc đầu, sau đó giương mắt, chống lại chính là một mặt nạ chất ngân, mặt trên thỉnh thoảng có một tiêu chí trắng non, không khỏi giả vờ vui mừng há to miệng: “Nguyệt Phách?” Đây cũng quá đúng dịp đi?

“Biệt lai vô dạng a, Nhạc Du Du.” Nguyệt Phách tiến lên một bước, chỉ là, giọng nói kia thế nào giống như đang cắn răng ra nói.

“Không việc gì không việc gì.” Nhạc Du Du vô ý thức lui về phía sau một bước, vóc dáng người này rất to lớn, cảm giác áp bách quá mạnh mẽ, sau đó liền ôm quyền, “Vừa rồi cảm ơn đại hiệp xuất thủ, quý nhân sự vội, sẽ không làm trễ nãi, người vội của người, hẹn gặp lại hẹn gặp lại a...” Nói xong, xoay người bỏ chạy.

“Nhạc Du Du, ngươi không phải muốn lấy thân báo đáp sao?” Nguyệt Phách đầu để cho nàng đảo tẩu a? Đưa tay liền nắm ở hông của nàng, sau đó nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, “Chúng ta vào động phòng đi thôi...”

“Động phòng?” Nhạc Du Du nuốt nước miếng, sau đó cười hắc hắc, “Hôm nay không rảnh, hôm khác đi...”

“Ngươi nha trả lại trang cho ta?” Lãnh Hạo Nguyệt một tay lột mặt nạ cùng khăn trùm đầu xuống, tóc dài màu đỏ nhất thời tung bay lên, hé ra khuôn mặt tuấn tú sớm là được mang thần sắc u ám chết người, “Hôm nay nếu không giải thích cho ra, xem ta làm gì để trừng phạt nàng...” Nói xong, bỗng nhiên hét lên một tiếng, sau đó ôm lấy nàng, thả người nhảy tới chạy lên trên người Liệt Hỏa, sau đó quay đầu ngựa lại, chạy xa.

“Linh Lung, Phi Nhạn, hai người các ngươi chân ngoài dài hơn chân trong...” Nhạc Du Du bị phần kêu to từ trong tiếng vó ngựa tiệp hành tiệp viễn.

Linh Lung cùng Phi Nhạn nhìn không được run run một chút, sau đó bắt đắc dĩ thở dài, không có biện pháp a, ai làm cho các nàng là nô tài đâu? Đợi cho ngựa đỏ rục chạy xa, lúc này mới đá đá ba người trên mặt đất: “Đứng lên đi, đi cả rồi.”

Ba “Cường đạo” bị đánh đảo nhất thời lẫn lộn lóc bò dậy, sau đó lột khăn che mặt xuống, chính là Thanh Long, Bạch Hổ cùng Huyền Vũ, mà Chu Tước không biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh.

“Lãnh Hạo Nguyệt, chàng lại dám đánh vào mộng của ta...” Rất xa, trong gió lại truyền tới tiếng nữ nhân bất mãn khóc thét, “Đứa nhỏ a, cha ngươi lại quyết tâm đánh ngươi a...”

Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng thả người đuổi theo, nói không chừng một hồi trong hoàng cung còn có náo nhiệt nhìn đâu, các nàng lại không muốn bỏ qua

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Ngoại truyện 1: Long Ngâm

Edit: gau5555

Beta: lana_chan

Một ngày nào đó tại thế kỷ 21, thành phố thuộc phương bắc của Trung Quốc. Nửa đêm mười hai giờ tại Nhạc gia.

Tôn Thúy Vân bỗng nhiên từ trong mộng tỉnh lại, ngồi dậy.

“Lại mơ thấy ác mộng?” Dưới ánh đèn bàn, Nhạc Thiên Hàng nhìn bà xã liếc mắt một cái, kỳ quái chính là ngày hôm nay lại không có thét chói tai cũng không có toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thế nhưng vẫn xuống giường rót chén nước cho bà xã, từ khi con gái duy nhất của bọn họ Nhạc Du Du không thể tin được mất tích, bọn họ không có cảm giác ngủ an ổn, Tôn Thúy Vân hàng đêm luôn từ trong giấc mộng tỉnh dậy. Bọn họ đã phát động tất cả họ hàng thân thích bạn bè, đồng nghiệp tìm khắp mọi nơi, radio phát thanh báo chí cũng đều đăng tìm người thông báo, thậm chí ngay cả truyền đơn đều phát qua, thế nhưng, một tháng nay, đến một chút tin tức cũng không có, giống như là biến mất trong hư không. .. Nghĩ tới đây, cũng không khỏi thở dài.

Nếu nói là bất cóc vợ vét tài sản, thế nhưng đến nay cũng không có nhận được điện thoại gọi điện muốn đòi tiền chuộc nào, hơn nữa, cảnh sát cũng không có nhận được tin tức về thi thể cô gái vô danh nào a ..

“Đúng vậy, Thiên Hàng.” Tôn Thúy Vân uống một hớp nước, tâm tình bình phục một chút, bỗng nhiên ôm đồm ở tay ông xã, “Thế nhưng, hôm nay tôi mơ không giống với trước đây, tôi lại mơ về Du Du, hơn nữa, nó nói với tôi thật nhiều. ..”

“Nha?” Nhạc Thiên Hàng vừa nghe, lập tức chăm chú nhìn Tôn Thúy Vân, “Con nói cái gì?” Phải biết rằng, một tháng nay, Tôn Thúy Vân đều mơ thấy ác mộng, cơ hồ đều là mơ con gái bị giết, bị lừa bán các loại, đây là lần đầu tiên bà mơ thấy con gái nói chuyện.

“Con nói chúng ta không nên lo lắng cho nó, nó là trong lúc vô ý xuyên qua, đến cổ đại ...” Tôn Thúy Vân cau mày, tựa hồ cũng chưa tiêu hóa toàn bộ lời của con gái nói.

“Xuyên qua?” Nhạc Thiên Hàng càng không thể tin được há to miệng, “Cổ đại?” Điều này cũng quá hoang đường đi?

“Đúng vậy, con nói như vậy.” Tôn Thúy Vân nhúc nhích đầu, trước đây nằm mơ, trong mơ tình cảnh có thể nhớ rất ít, thế nhưng đêm nay trong mộng những điều con gái nói cho bà biết, bà lại phá lệ nhớ rõ ràng, “Nó nói nó đã thành thân, gả cho vương gia, trong bụng đã có cục cưng ...”

“Gi?” Nhạc Thiên Hàng vừa mới khép lại miệng lại mở ra, “Vương, vương, vương gia?” Thanh âm đều lặp lặp.

Tôn Thúy Vân gật gật đầu.

“Điều này cũng thật bất khả tư nghị đi?”

“Thế nhưng chỗ này con gái còn nói là, được rồi, ở trong cổ đại con sẽ trở thành hoàng đế, mà nó chính là hoàng hậu duy nhất ...”

Nhạc Thiên Hàng vừa nghe xong, nhất thời tức khắc đâm vào trên gối, mặc dù nói ông đã được trải qua sóng gió to lớn, thế nhưng, tin tức như thế, làm cho ông nhất thời không có phương pháp tiếp thu có được hay không?

“Được rồi, con gái còn nói một chuyện quan trọng.” Tôn Thúy Vân tựa hồ đã tin Nhạc Du Du nói, “Nói là sẽ có người tới thay thế nó chăm sóc đường lão cho chúng ta đến khi lâm chung. ..”

Đúng lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy trong trời đêm ánh đỏ chợt lóe, sau đó dưới trời trên ban công liền truyền đến thanh âm ồm ồm.

Tôn Thúy Vân cùng Nhạc Thiên Hàng nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó cấp tốc chạy vào phòng bếp cầm một cây cán bột đi ra, đi theo phía sau ông xã, ra sân phơi, phải biết rằng bọn họ đã ở đây hơn mười tám năm, cho dù trộm cướp võ nghệ cao cường cũng không có khả năng bắt đầu trở mình. ..

Đứng ở phía sau cửa qua lớp thủy tinh nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một bóng đen vẫn không nhúc nhích nằm ở trên ban công, nhìn kỹ, lại là một người ăn mặc kỳ quái.

“Chẳng lẽ, người này chính là thay thế Du Du xuyên qua tới đây sao?” Tôn Thúy Vân nhìn ông xã không khỏi kinh ngạc há to miệng, phải biết rằng, người nọ là người mà con gái vừa báo mộng liên xuất hiện ở trên ban công, nào có chuyện tình trùng hợp như thế a?

Mà lúc này Nhạc Thiên Hàng cũng không khỏi không tin.

Lúc Long Ngâm theo đoạn hồn nhai rớt xuống liền cảm giác mình trong nháy mắt lâm vào vô biên vô hạn trong bóng tối, mặc cho hấn giãy dụa thế nào cũng không có cách nào thoát khỏi bóng tối kia.

Bất quá, trong bóng tối lại tựa hồ như nghe thấy được thanh âm của Nhạc Du Du: “Long ca ca, đến thời đại của ta hãy sống tốt nhé, thay ta chiếu cố ba mẹ thật tốt...”

Hắn vừa muốn nói gì, thì phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng, sau đó liền giống như một con suối lớn hút hấn vào, chờ thời gian hấn tỉnh lại, lại phát hiện mình đang nằm ở trên giường rồi, trước mắt có một nam nữ trung niên đang nhìn hấn không rời mắt đâu, nhưng không biết vì sao, ánh mắt của bọn họ mặc dù có nghi hoặc, lại làm cho hấn cảm thấy ấm áp.

“Con trai, cháu tên là gì?” Tôn Thúy Vân nhìn Long Ngâm càng xem càng thích, đứa nhỏ này tại sao có thể lớn lên đẹp trai như vậy? Quả thực so với những mình tinh kia, như Lưu Đức Hoa gì đó thật là đẹp hơn nhiều, thật muốn có một đứa con như thế, nhưng thấy khó quá, nghĩ tới đây, nơi khoe mắt nhiều nếp nhăn kia lại càng thêm dày đặc.

Nhạc Thiên Hàng đã xem kỹ người thanh niên này, nhìn trang phục của anh ta là cổ đại, mà sân phơi nhà bọn họ cho tới bây giờ không thuê bất cứ một tổ kịch nào, vì thế, ông cuối cùng cũng tin chuyện xuyên qua này, đứa nhỏ này thoát nhìn tựa hồ cũng không tệ.

“Ta...” Long Ngâm lúc này đã ngồi dậy, đánh giá chung quanh gian phòng một chút, bố trí rất kỳ quái, đông tây cũng rất kỳ quái... Chẳng lẽ đây là thời đại của Nhạc Du Du đã nói? Bỗng nhiên đã nhìn thấy trên tủ đầu giường một bức ảnh chụp chung, một tay cầm lên, bức họa ở đây làm sao có thể rõ ràng như thế? Sau đó chỉ vào cô gái bên trong hỏi, “Các người quen biết nàng?”

“Du Du là con gái của bác a.” Tôn Thúy Vân tiếp nhận ảnh chụp khẽ thở dài, “Bất quá một tháng trước bỗng nhiên mất tích, cháu có gặp được nó?”

“Nàng là Tần vương phi.” Long Ngâm lập tức gạt đầu, “Lúc này, hấn là hoàng hậu Băng Diễm quốc thôi...”

Hiện thực cùng cảnh trong mơ chồng lại, thế là Nhạc gia triệt để liền tiếp nhận Long Ngâm. Bất quá, ở đây không thể so với cổ đại, không có thân phận thì khó bước ra khỏi nhà, may mắn, Nhạc ba ba nói dù sao cũng đã tham gia chiến tranh kháng Nhật cách mạng lão hồng quân công nông Trung Quốc hậu đại, hiện nay vẫn là tư lệnh viên của bộ pháo binh, giao thiệp vô cùng rộng khắp, vì thế, rất nhanh liền vì Long Ngâm giải quyết thủ tục hộ khẩu, ông xin ý kiến chính thức nhận làm con trai Nhạc gia, cải danh thành Nhạc Tiểu Long.

Thân phận đã có, thế nhưng Long Ngâm này, không, phải là Nhạc Tiểu Long, dù sao cũng là người cổ đại, đối với văn minh hiện đại này vẫn là dốt đặc cán mai a, bình thường tuy rằng tính cách lạnh nhạt, thế nhưng, thực sự đối mặt nhiều sự vật trời qua chưa từng gặp, vẫn là đạm nhiên không đứng dậy.

Ví dụ như, hấn kỳ quái buổi tối ở đây sao không dùng ngọn nến? Vậy ở trên đỉnh đầu gì đó làm sao lại sáng đâu? Thế là, liền phi thân lên mang bóng đèn lòi xuồng, kết quả chính là, cầu chì trong nháy mắt cháy lên.

Ví dụ như, hấn rửa mặt, cái này gọi là vòi nước gì đó chỉ cần ngắt một cái là có nước chảy ra? Chẳng lẽ phía dưới là giếng nước? Thế là, dùng lực một lát, vòi nước bị rút ra, nếu lúc đó Tôn Thúy Vân không ở nhà, phỏng chừng sẽ nước tràn Kim Sơn...

Ví dụ như, hấn lần đầu tiên xem ti vi, bên trong đang chiếu một bộ phim truyền hình cổ trang, hình ảnh là một đám giặc cướp mạnh hơn cướp dân nữ, thế là, hấn phát hỏa, nghĩ gặp chuyện bất bình, kết quả, liền một chương, cái ti vi LCD hai mươi bốn inch liền bốc lên khói đen...

Lại ví dụ như, cái gọi là điện thoại di động gì đó tại sao có thể có thanh âm truyền đến? Chẳng lẽ nhỏ như vậy còn cất giấu người ở trong đó sao? Thế là, một di động đã bị hấn một chương đánh nát luôn...

Nhưng, Nhạc Thiên Hàng cùng Tôn Thúy Vân cũng không có vì vậy mà trách cứ hấn, trái lại luân phiên giáo dục hấn làm sao thích ứng với xã hội này, thậm chí tìm sách giáo khoa tiểu học bắt đầu dạy hấn học một chút.

Một tháng, cũng chỉ một tháng, Tôn Thúy Vân giáo viên dạy cao trung này đã cảm thấy có hết sức, đứa nhỏ này chuyện đã nhìn qua là không thể quên được, còn có thể suy một ra ba, đầu óc thật kinh người, bà phải vì hấn mời người dạy...

Bà vui mừng a, lại có được một đứa con thiên tài!

Ba tháng sau, Nhạc Tiểu Long đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống hiện đại, thậm chí còn học xong mấy vi tính, nửa năm sau, hấn đã học xong toàn bộ chương trình học cao trung, tháng sáu năm thứ hai, hấn tham gia thi vào trường cao đẳng, sau đó xin ý kiến chính thức trở thành sinh viên đại học.

Cuộc sống đại học làm cho Nhạc Tiểu Long mới lạ mà hưng phấn.

Thế nhưng, ngay lúc hấn đi vào trường học, nơi này đã trăm năm lịch sử danh giá thế nhưng lại sôi trào, mọi người chưa từng gặp qua tuần mỷ phi phạm, khí chất phi phạm như vậy... Dù sao tất cả đều là mỹ nam phi phạm, không, là khố mỹ nam a? Hấn cơ hồ là chỉ trong một đêm được toàn bộ nữ sinh gọi là bạch mã hoàng tử, cũng vô ý trở thành địch thủ của toàn bộ nam sinh, thế là, đi tới chỗ nào cơ hồ đều là kèm theo tiếng hét chói tai cùng thảo phạt.

Bất quá, Nhạc Tiểu Long chính là Nhạc Tiểu Long, người khác làm sao, dường như không quan hệ đến hắn. Chỉ là, hắn càng lạnh nhạt, mọi người lại càng điên cuồng, chỉ cần là hắn đi đến lớp, chỗ đó cơ hồ đều không còn chỗ ngồi, thậm chí ngay cả hàng lang đều đứng đầy nhìn như nghe giảng bài, nhưng thật ra nữ sinh đến nhìn lên hắn, lại khiến cho thấy giáo mang kính mắt kia lại buồn bực tại sao mình bỗng nhiên được hoan nghênh như vậy? Mỗi lần trong lớp học, thiếu chút nữa liền lệ rơi tại chỗ a, ai ngờ về sau có một ngày, đến thời gian đi học Nhạc Tiểu Long cũng không xuất hiện, kết quả phòng học ban đầu đang ngồi chật đầy vị giáo sư kia đang lật danh sách trong nháy mắt, bỗng nhiên liền trở nên trống rỗng, khiến cho vị giáo sư kia ngẩng đầu trong nháy mắt, bởi vì không tiếp thụ được sự đả kích này, trái tim đột nhiên dừng, sau đó liền trực tiếp bị đưa đi bệnh viện, có người nói hiện tại còn chưa có đi ra...

Thế là, nam sinh trong đại học ngồi không yên, lại đi xuống như thế, tất cả mọi người đừng mong tìm bạn gái, người đã có bạn gái cũng sợ bị từ bỏ, vì thế, mọi người chuẩn bị thảo phạt người gọi là Nhạc Tiểu Long. Thế là, theo năm thứ nhất đại học đến năm thứ 4, sinh viên nghiên cứu, thậm chí ngay cả Béo sư phụ ở căng tin cũng gia nhập tiến đến, nguyên nhân chính là, con đầu béo của hắn mỗi lần thấy Nhạc Tiểu Long đều đưa cho anh ta hai cái bánh bao, ban đầu chỉ cho một thìa, nó lại chỉ định cho ba thìa, cứ như thế đi xuống, hắn phải bồi sắp chết.

Ngay tại buổi hoàng hôn rực rỡ, quang đăng đội ngũ đem Nhạc Tiểu Long ngăn ở trong sân hội thao của trường.

Nhạc Tiểu Long nhìn bộ dáng mọi người hận không thể ăn hắn, không chỉ không sợ, trái lại nở nụ cười thân nhiên, nhớ ngày đó một mình đối mặt với mười mấy sát thủ đứng đầu giang hồ còn chưa có sợ qua, lại làm sao có thể sợ những người không có một chút nội lực này đâu? Chỉ là, hắn cũng sẽ không ra tay với bọn họ, càng không dùng võ công đối phó bọn họ, hắn đã thích cuộc sống nơi này, thích mẹ nấu canh cá, thích cùng ba ba đánh cờ vua, thích nữ sinh hoặc lớn mật hoặc ngượng ngùng cho hắn quà tặng, cũng thích nam sinh nào đó hoặc đồ kỵ hoặc phần hận khiêu chiến hắn... Vô luận là tốt đẹp hay là xấu xí, cũng làm cho hắn cảm thấy chân thực, cuộc sống đích thực sự

Nam sinh lúc này nguyên bản thờ phỉ phỉ, thời gian nhìn thấy khuôn mặt Nhạc Tiểu Long tươi cười, bỗng nhiên trong nháy mắt đều có hoảng hốt như vậy, dưới trời chiều đáng tươi cười tuy rằng rất nhạt, thế nhưng cũng đẹp như vậy, xinh đẹp khiếp tâm hồn người... Trong lúc nhất thời lại đều quên là tới làm gì.

Đúng lúc này, các nữ sinh nghe thấy tin đã tới, thế là, nguyên một người đối với một tràng diện, liền biến thành một đám đối một đám, đương nhiên, cuối cùng nhất định là nam sinh thảm bại a.

Nhạc Tiểu Long cứ đứng đó như vậy, mỉm cười nhìn tất cả mọi thứ, sau đó ngẩng đầu, nhìn sâu bầu trời màu lam Du Du, Hạo nhĩ, ta ở chỗ này sống rất tốt... Các người, được không?

Trên bầu trời tựa hồ lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười của riêng Nhạc Du Du.

Mấy ngày nay, chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái, chưa từng nghĩ đến Hạo nhĩ, nhưng lại thường thường vang lên đáng tươi cười của Nhạc Du Du, chân thành mà ấm áp, giống như đáng tươi cười của mẹ, làm cho hắn ở chút bất tri bất giác không hề bài xích nữ nhân, hay là có một ngày, khi hắn gặp phải một nữ nhân đồng dạng có nụ cười ấm áp như thế, hắn cũng sẽ tâm động thôi...

Buổi chiều, Nhạc Tiểu Long nhận được điện thoại, mẹ nói đã làm bánh bao cùng sủi cảo canh cá, thế là, hài lòng trên đường đi về nhà, đang đi đến một đầu đường thì nghe có người kêu cứu: “Cướp túi bắt lấy hắn...”

Sau đó, một nam thanh niên bỗng nhiên từ trong ngõ hẻm bên cạnh chui ra, trong tay cầm lấy một túi nhỏ màu đen, phía sau một cô bé liều mạng đuổi tới, một bên một chạy một bên vừa kêu, chỉ tiếc, thân thể kia quá nặng, không chạy vài bước cũng đã suyền bất động tức giận.

Nhạc Tiểu Long nhướng mày, giữa ban ngày ban mặt lại cướp đoạt? Không gặp phải thì thôi, gặp chỉ có thể tính hắn không may, chỉ là, không đợi hắn nâng chân, bỗng nhiên một cô gái hét to một tiếng “Đứng lại” liền đuổi tới, mái tóc thật dài buộc theo kiểu đuôi ngựa ở đằng sau vùng vung.

Nhạc Tiểu Long vội vàng chạy đi qua hỗ trợ, chỉ là, hắn sẽ không ở trước mặt người khác hiển lộ võ công của hắn, mẹ có nói qua, như vậy sẽ khiến náo động, sau này cũng sẽ không được sống bình an vì thế, hắn cũng dùng chân chạy, chân dài một bước, cũng không dùng khinh công, vài bước liền đuổi theo, sau đó một cước đem kia tên trộm kia đạp ngã xuống đất.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa lúc này cũng đuổi theo, hướng về phía hắn sáng sủa cười, sau đó nắm tay lại liền đánh: “Để cho mày biết không làm người tử tế lại đi làm kẻ trộm, cho mày không học giỏi... Không cho mày biết ánh sáng xán lạn, thì mày cũng không biết tối nay tình là âm...”

Nhạc Tiểu Long nhìn khuôn mặt tươi cười dưới nắng kia, lời nói này giống như đã từng nghe qua, bỗng nhiên liền nở nụ cười, hay là, lúc này ái tình của hắn cũng tới đâu...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Phiên ngoại 2: Nhạc du du cùng lãnh hạo nguyệt

Beta: lana_chan

Khai Nguyên mùa thu năm đầu tiên, hoàng hậu Nhạc Du Du thuận lợi sinh hạ một công chúa, nữ danh Bối Bối, đại danh Lãnh Thiên Tâm. Nha đầu kia hoàn toàn thừa kế toàn bộ ưu điểm của cha nàng, không phản đối, thế nhưng nữ nhi vì sao lại không thể có ưu điểm của nàng?

“Bối Bối a, mẹ của con cũng có rất nhiều ưu điểm nha, sao con lại không thừa kế được chút nào?”

Bối Bối hai tuổi rồi đem Nhạc Du Du đánh giá từ trên xuống dưới một phen, sau đó lắc đầu: “Mẹ, người là có ưu điểm a, chỉ tiếc, ưu điểm không rõ ràng mà thôi, như vậy con kế thừa cũng không rõ ràng...”

“Rõ ràng?” Nhạc Du Du kỳ quái nhìn nữ nhi, “Đâu không rõ ràng?” Thế nhưng âm điệu rõ ràng liền đề cao lên một độ.

“Đâu không rõ ràng?” Bối Bối cũng nhướng mày, sau đó bỗng nhiên gật gật đầu, “Uh, ngực trở nên không rõ ràng, nhưng, đây cũng là bởi vì nguyên do cho con bú đi...” Nói xong, còn không chờ Nhạc Du Du kịp phản ứng đâu, vèo một cái liền chạy ra xa.

“Xú nha đầu, ngươi lại dám ghét bỏ mẹ ngươi? Mẹ ngươi chính là tấm lòng đẹp a!” Nhạc Du Du dừng một chút, rốt cuộc đã phản ứng lại, hống tiếng như sư tử Hà Đông, giơ một cái gậy đuổi tới.

“Mẹ, hình tượng” Bối Bối một bên chạy một bên kêu to, “Dáng vẻ Hoàng hậu a... Hoàng đế.. cha... Ngọc công công...”

“Hừ.” Nhạc Du Du vừa nghe xong liền vui vẻ, “Tiểu nha đầu, ở đây hiện tại không có người ngoài, cha ngươi ở trên điện, Ngọc công công cũng không ở, hôm nay ngươi nếu như không nói rõ cho ta, ta nhất định phải đánh đến khi cái mông ngươi nở hoa, xem ngươi còn dám cười nhạo mẹ ngươi không?”

“Mẹ, hùm dữ không ăn thịt con a...” Bối Bối ngượng ngùng một bên cười một bên lui về phía sau, “Con là khuê nữ của người a... Người không thể vu oan giá họa đi?”

“Chớ không chê chủ nghèo, con không chê mẹ xấu a.” Nhạc Du Du lắc lắc giày trong tay, “Ta còn là mẹ ruột của con đây.”

Bối Bối bất đắc dĩ nhúc nhúc, nàng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi a, mẹ sao lại không nhận rõ hiện thực như thế chứ? Đúng lúc này, bỗng nhiên thấy một thân ảnh màu vàng sáng chói từ rất xa đang đi tới, thế là, chạy vội tới, sau đó thoáng cái liền chui vào trong lòng Lãnh Hạo Nguyệt: “Cha, mẹ hành hung, phải nghiêm hình bức cung...”

Lãnh Hạo Nguyệt nhìn bộ dáng Nhạc Du Du một tay giơ gậy, một tay kéo váy lên, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Nhạc Du Du vội vàng đem giày mang vào chân, sau đó sửa sang lại váy một chút, ngượng ngùng cười: “Lão công a, đừng nghe tiểu nha đầu nói bậy, chúng ta đang luyện tập khinh công đâu...”

Nga. Lãnh Hạo Nguyệt trong lòng thở dài, nhiều lần như vậy, hẳn đã sớm quen rồi, chỉ là vẫn làm bộ đáng bực tình đại ngộ, khoa trương gật gật đầu: “Luyện tập khinh công còn phải cởi giày, giơ tay sao? Đây là công phu môn phái nào?”

“...” Nhạc Du Du nghẹn lời, đành phải không nói gì cúi đầu xuống.

“Ai, cha a, đối với việc người cười nữ nhân này về ta rất là đồng tình...” Bối Bối oa ở trong lòng Lãnh Hạo Nguyệt cười trên nỗi đau của người khác, mẹ mỗi lần đều ở trước mặt mình diễn võ dương oai, thế nhưng, thấy cha sẽ không làm gì, chệnh lếch a chệnh lếch.

Nhạc Du Du vừa muốn trừng mắt, nhưng chống lại ánh mắt thâm thúy của Lãnh Hạo Nguyệt, nhất thời khí thế liền thấp xuống dưới.

Nhạc Du Du đối với Bối Bối một chút uy cũng không có, nàng âm thầm may mắn mình chỉ sinh một, nếu là có hai đứa như vậy, nàng phỏng chừng cũng không cần sống.

Đây chỉ là ý tưởng của nàng không có nghĩa là ai cũng muốn như vậy.

“Lão bà a.” Lãnh Hạo Nguyệt vào lúc ăn cơm tối bỗng nhiên nói “Nàng xem, chúng ta hiện tại chỉ có hai người con, Bảo Bối mỗi ngày đều phải học tập, chỉ còn lại một mình Bối Bối, nhiều lúc cô đơn a...”

Nhạc Du Du vừa nghe thấy có đạo lý, Bối Bối có một mình sẽ rất cô đơn, không khỏi gật gật đầu.

“Vì thế a, ta nghĩ cần tìm cách...” Lãnh Hạo Nguyệt thấy gian kế thực hiện được liền nở nụ cười. (Hạo ca gian wá aaa =)))

“Tìm cách gì?” Nhạc Du Du bỗng nhiên cảnh giác kéo cự ly với hắn ra, người này cười như thế làm cho người khác run sợ đâu?

“Đó chính là...” Lãnh Hạo Nguyệt giả hoạt cười cười, “Chế tạo cho con thêm mấy huynh đệ tỷ muội đi...”

“A?” Nhạc Du Du sững sốt, sinh con? Nàng thế nhưng lại tiếp thu chính sách giáo dục kế hoạch hóa ra đình, ưu sanh ưu dục, một đôi phu thê một hài tử a, nàng cũng không muốn sinh nhiều, nghĩ tới đây, xoay người bỏ chạy, lại bị Lãnh Hạo Nguyệt một tay kéo vào trong lòng.

“Lãnh Hạo Nguyệt, ta cho chàng biết a, một Bối Bối này đã đủ làm cho ta đau đầu, chàng đừng muốn cho ta trở thành máy sinh con, ta mặc kệ...” Nhạc Du Du lắc đầu như trống bỏi

“Tiểu Du Du...” Lãnh Hạo Nguyệt không có tức giận, lại bỗng nhiên quyết miệng, trong đôi mắt to thể nhưng nháy mắt liền đầy hơi nước, “Tiểu Du Du không thích Hạo nhi...”

Ách? Nhạc Du Du đầu óc nhất thời không kịp phản ứng.

“Du Du, Hạo nhi thật ngoan.” Lãnh Hạo Nguyệt miệng càng quyết càng cao, “Nàng đừng không để ý tới Hạo nhi có được hay không? Hạo nhi muốn hôn thân...” (ta bắn, ta bắn với Hảo ca =]]])

Nhạc Du Du nổi lên một lớp da gà, người này sao lại, lại, lại giả bộ ngốc? Không được không thể rút lui a. Chỉ là, vì sao vừa nhìn thấy ánh mắt vô tội kia của hắc nữ đã cảm thấy không đành lòng? Giống như một khi nói cực tuyệt, liền là như một loại phạm tội. tay kia không tự chủ liền đưa tới, ôm Lãnh Hạo Nguyệt: “Hạo nhi ngoan nha, ta tại sao có thể không để ý tới Hạo nhi đâu?”

Thế nhưng, lời còn chưa nói hết đâu, đã bị người ngăn chặn miệng, sau đó đã bị hôn đến thất linh bát lạc, chờ đến khi nàng kịp phản ứng, đã sớm chuyển từ trên bàn đến trên giường, bị người đặt ở dưới thân...

Khai Nguyên mùa hạ năm thứ chín.

Hoàng hậu trong tâm cung, từng tiếng kêu thê thảm tiếng la bên tai không dứt. Bên trong mỗi một tiếng hô, người ngoài cửa liền run run một chút.

“Đã là lần sinh thứ bốn, sao lại có thể đau như thế?” Lãnh Hạo Nguyệt khăn trương lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, không phải nói là càng sinh càng được thuận lợi sao? Thế nhưng Nhạc Du Du lại vừa vặn tương phản, thời gian sinh Bối Bối rất thuận lợi, sau này càng sinh càng gian nan. Mà lần sinh thứ 4 này lại đã năm canh giờ a, nếu không có Ngọc công công canh giữ ở cửa không cho vào, hắc đã sớm liền vọt vào.

Ở bên người Lãnh Hạo Nguyệt, mấy đứa con còn đứng theo thứ tự từ cao đến thấp.

“Phụ hoàng, an tâm một chút chứ nóng.” Lúc này Bảo Bối mười bốn tuổi đã rất có khí chất để vương vãi mặt trấn tĩnh, “Không nên một lần gặp chuyện của mẫu thân người liền tự loạn trận cước có được hay không? Nữ nhân sinh con sẽ đau... Lại nói có Thanh Thanh a đi ở bên trong, sẽ không có chuyện gì...”

Lãnh Hạo Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắc.

“Đại ca dường như hiểu lắm nha.” Bên cạnh hắc là Bối Bối chín tuổi, lúc này vẻ mặt cực kỳ kỳ quái quay đầu nhìn hắc, “Chẳng lẽ huynh đã sanh?”

Cục cung không nói gì liếc mắt, nếu hắc có thể sinh không phải thành quái vật sao?

“Ai.” Bối Bối nhìn đại ca không để ý tới mình, không sao cả nhún nhún vai, nhìn cửa phòng thờ dài, “Mẹ thật thảm... Bất quá, ta nghĩ tương lai ta sinh con chắc chắn sẽ không đau như thế...”

Tất cả mọi người hắc tuyến tức khắc nổi lên.

“Nhị tỷ, tỷ muốn sinh con cho ai?” bên cạnh Bối Bối là một đôi long phượng thai sáu tuổi, Nhạc Du Du đặt cho bọn hắc biệt danh là Đoàn Đoàn, Viên Viên, lúc này, muội muội Viên Viên vẻ mặt tò mò nhìn Bối Bối.

“Này a, nhị tỷ còn chưa có suy nghĩ qua.” Bối Bối vô cùng nghiêm túc tự hỏi, “Bất quá, ta vẫn cảm thấy Thanh Long thúc thúc không tệ, chính là có điểm già rồi, thế nhưng, ta nghĩ a, được thông qua hắc là còn có thể...” Nói xong, quay đầu hướng Thanh Long chột nhứ mảy.

Mọi người liền nhin không được co quắp đứng lên, nhất là Thanh Long, khoe miệng cơ hồ đã chuột rút.

“Nha.” Viên Viên vòng vo chuyển mắt to lại lắc đầu, “Muội vẫn cảm thấy Mạc Phàm ca ca tốt hơn, tương lai muội sẽ sinh con cho huynh ấy...”

Viên Viên vừa mới dứt lời, đứng ở bên người Trình Dật, Trình Mạc Phàm bảy tuổi bỗng nhiên đã đi tới, đánh giá nàng một chút: “Người muốn sinh con cho ta cũng không phải là không thể được, thế nhưng, quay ngược thời gian sẽ không gọi muội khó nghe như thế thì tốt rồi...”

“Ta cùng mẹ căn bản cũng không phải người cùng cấp bậc, không nên dùng ánh mắt của nàng nhìn ta có được hay không?” Viên Viên lại bỗng nhiên giương đầu nhỏ lên, thần sắc cực kỳ chẳng đáng.

Cái trán mọi người hoa lệ xuất hiện ba đạo hắc tuyến, lời này nếu như bị Nhạc Du Du nghe thấy được, phỏng chừng lại muốn giở giấy nện người.

“Nữ nhân thật phiền phức.” Đoàn Đoàn nhin không được liếc mắt.

“May mắn ta không phải nữ nhân...” Lúc này, ít nhất, Hòa Hòa vừa mới hơn hai tuổi một chút bỗng nhiên nài thanh nãi khí nói một câu.

Mọi người thực sự không nhin được, chỉ nghe ầm một tiếng, tập thể té xỉu.

Nhưng vào lúc này, trong phòng bỗng nhiên lại truyền đến một tiếng la tê tâm liệt phế: “Lãnh Hạo Nguyệt, chàng là tên khốn kiếp...”

Lãnh Hạo Nguyệt vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, sau đó phụ họa theo đuôi: “Ta là tên hốn đản...”

Mấy đứa con nhện không được tập thể võ trăn một cái, có phải ta cũng có điểm hơi quá hay không?

“Chàng, nếu như còn dám làm cho ta sinh con, ta sẽ cùng chàng ly hôn, ta liền rời nhà trốn đi, ta liền hồng hạnh xuất tường...” Nhạc Du Du tức giận a, chính mình chuyển động càng ngày càng đau đầu? Vốn là không nên sinh, thế nhưng, vẫn là ở giai đoạn nguy hiểm bị cái tên phần heo ăn cạp con kia ném trên giường a, nằng thật bị thảm a...

“Được được, không sinh...” Lãnh Hạo Nguyệt nghe nàng nói tội, thấy mình cũng khổ sở a, mỗi lần cũng đều là phát thệ không bao giờ làm cho nàng sinh nữa, thế nhưng, chính là nhện không được muốn chạm vào nàng a...

Trong phòng tiếng kêu càng lúc càng lớn.

“Các người nói lần này là đệ đệ hay là muội muội?” Đoàn Đoàn bỗng nhiên nhìn mọi người liếc mắt một cái, phá vỡ trầm mặc của mọi người, cũng làm cho bầu không khí lo ngại hòa hoãn một chút.

“Đương nhiên là muội muội.” Bối Bối liếc mắt một cái, “Mẹ gọi lão ngũ là Hòa Hòa, rõ ràng lão Lục chính là Mỹ Mỹ a, đây không phải là muội muội thì là cái gì?”

“Không cần thiết.” Bối Bối lắc đầu, “Cũng nói không chừng là một đệ đệ nha, xác suất này thế nhưng lại chiếm năm mươi phần trăm”

Tất cả mọi người nhện không được hồ liếc mắt nhìn, cũng đúng a, vạn nhất là một nam hài, chẳng lẽ cũng muốn gọi Mỹ Mỹ? Bọn họ tựa hồ cũng đã biết trước tương lai một ngày nào đó, một đứa bé trai đuổi theo mẹ yêu cầu cải danh rầm rộ...

Rốt cuộc, sau khi trải qua thời gian bảy canh giờ thống khổ dày vò, Nhạc Du Du rốt cuộc sinh nở thành công, khi một tiếng khóc ni non kia truyền đi ra, tất cả mọi người nhện không được thở dài một hơi, Mỹ Mỹ rốt cuộc cũng giáng sinh.

“Chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu lại sinh hạ một... Hoàng tử.”

Thanh âm kết quả báo hi này, lại làm cho mọi người cũng nhện không được oa một tiếng, Mỹ Mỹ thật là đệ đệ nha.

“Thực sự là quái lạ hiếm thấy.” Lúc này, Bảo Bối lại bỗng nhiên nở nụ cười, “Ai nói nhất định sẽ là Hòa Hòa Mỹ Mỹ? Chẳng lẽ Hòa Hòa Thuận Thuận lại không được sao?”

Cũng đúng nha. Máy người cây cải đồ đầu hiểu ra, kính nể ngôn ngữ biểu, vẫn là đại ca lợi hại nha...

Khai Nguyên năm thứ mười, lúc trước Lãnh Hạo Nguyệt định ra mười năm chi kỳ cuối cùng đã tới, thế là, Lãnh Hạo Nguyệt hạ chiếu thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lãnh Thiên Hựu Bảo Bối mười lăm tuổi, sau đó mang theo Nhạc Du Du cùng bọn nhỏ ra khỏi hoàng cung, ở trong Tấn vương phủ trước đây, mà lúc này Tấn vương phủ đã sớm sửa thành biệt viện của hoàng gia.

Lãnh Thiên Hựu sau khi đăng cơ, định quốc hiệu Thánh Nguyên, là một ông tổ văn học. Cuộc sống của nhân chúng ở Băng Diễm Quốc cũng ngày càng phồn thịnh hơn, chỉ bất quá, đối với cảm tình của phụ hoàng mẫu hậu, hắn cũng không thích ở trong hoàng cung, cũng không có việc gì liền hướng biệt viện chạy.

Thánh Nguyên năm thứ bảy, có một ngày, Lãnh Thiên Hựu hai mươi hai tuổi bỗng nhiên liền dẫn theo một cô nương đi tới biệt viện. Lúc này, Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nhạc Du Du đang ở trong phòng chơi cờ, còn chưa có vào cửa phòng, đã có thể nghe tiếng kêu la của Nhạc Du Du, “Không tính là làm lại”.

“Phụ hoàng, mẫu hậu.” Lãnh Thiên Hựu đi vài bước chạy vào gian phòng.

“Bảo Bối tới.” Nhạc Du Du vừa nhìn hắn, vội vàng đưa mấy quân cờ trong tay ném loạn xạ, dù sao nhiều năm như vậy lúc nào cũng thua, vừa lúc làm rồi quên đi.

Cục cung đồng tình liếc mắt nhìn phụ hoàng, nhưng, trong mắt Lãnh Hạo Nguyệt không có một tia không kiên nhẫn, cũng tràn đầy sùng nịch, không khỏi hiểu ý cười. Kéo tay Nhạc Du Du: “Mẫu hậu, hài nhi dẫn theo một người đến gặp chúng ta.”

“Ai a?” Nhạc Du Du nghe tới hưng trí, nhìn mắt Lãnh Hạo Nguyệt, “Là bạn gái sao?”

Lãnh Thiên Hựu mỉm cười, lúc này mới từ bên ngoài lôi một nữ hài tử tiến đến.

“Thịnh an thái thượng hoàng, Thịnh an thái hậu...” Nữ tử vào cửa vội vàng thi lễ, bất quá tư thế có điểm không được tự nhiên.

“Quên đi, ta sợ nhất điều này, miễn.” Nhạc Du Du cũng không thêm để ý, vội vàng ngăn nàng lại. Nhưng vào lúc này, Tiểu Hi bụng trà đi tới, thời gian nữ tử đứng dậy không cẩn thận huyếch nàng một chút.

“Sorry...” Nữ tử phản xạ có điều kiện tính đỡ Tiểu Hi, sau đó thói quen nói một câu.

Nhạc Du Du vừa nghe xong, nhất thời trước mắt sáng ngời, kéo lại nữ tử: “What’s your name?”

Nữ tử hiển nhiên cũng sững sốt, lúc này mới ý thức tới vừa rồi có thói quen nói Tiếng Anh, thế nhưng, nghe xong câu hỏi của Nhạc Du Du, lập tức kinh hãi trả lời: “My name is FANGJING.”

Lãnh Hạo Nguyệt cùng Lãnh Thiên Hựu hai mặt nhìn nhau, tuy rằng không rõ các nàng nói cái gì, nhưng lại biết, cô gái này hẳn là người ở quê hương của Nhạc Du Du, vì thế, cũng không cắt đứt các nàng.

“World Expo kết thúc?” Nhạc Du Du tiến thêm một bước xác nhận.

“Còn không có đâu.” Phương Tĩnh lắc đầu, “Đừng nói nữa, ta chính là đi Thượng Hải, không nghĩ tới thời gian buổi đêm du sông Hoàng Phố rơi vào trong nước, ai biết thế nhưng...” Nói lên lén liếc mắt nhìn Lãnh Thiên Hựu bên cạnh, mặt trong nháy mắt liền đỏ.

Trên gương mặt lãnh khốc Lãnh Thiên Hựu lại cũng có một tia mắt tự nhiên.

“Cục cung, vì sao lại quen biết đâu?” Nhạc Du Du nhìn hai người liếc mắt một cái, sau đó tò mò nhìn Lãnh Thiên Hựu.

“Nàng...” Lãnh Thiên Hựu nhìn Nhạc Du Du liếc mắt một cái, sau đó cắn môi, “Nàng đập bể nóc hoàng cung, rơi vào trong bồn tắm của thần nhi...”

“Ha ha...” Lãnh Hạo Nguyệt cùng Nhạc Du Du nhìn không được phá lên cười, tiểu tử này nhiều năm như vậy cho tới bây giờ không đưa một nữ hài tử nào cho bọn hắn nhìn, lại không nghĩ rằng, cũng sẽ cùng kết duyên với nữ nhân xuyên qua, chỉ là không biết, kế tiếp, hai người bọn họ lại sẽ phát sinh những sự cố gì đâu?

Nhạc Du Du là vô cùng chờ mong đâu.

Không bao lâu, Bối Bối cũng đưa người tới, trong lúc nhất thời, trong toàn bộ biệt viện tiếng cười không ngừng, hay là, hạnh phúc chính là như vậy đi, có thể cùng người tương thân tương ái ở cùng một chỗ, trò chuyện nói chuyện phiếm, thậm chí cãi nhau...

Mà lúc này, trong góc phòng biệt viện, hai lão con chuột cũng đang gắt gao rúc vào với nhau, nghe tiếng hoan hô tiếng cười bên ngoài, vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn, vô luận khổ đau, chúng nó cũng đều chưa từng xa nhau, thế này là đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Phiên ngoại 3: Nam cung duệ (1)

Edit: darkAngel

Nam Cung Duệ phụng mệnh lĩnh binh chặn Liệt Nhật quốc tiến công, vừa đến tiền tuyến, liền hợp cùng với năm vạn kỵ binh của Hắc Phong quốc. Hắn biết người ở Hắc Phong quốc đều cưỡi ngựa bắn cung rất thiện nghệ, tất nhiên sức quân sẽ tăng lên mười phần, thế nhưng, hắn không nghĩ tới, người lĩnh binh đến đây lần này lại là một nữ nhân.

Thái hậu Hắc Phong quốc – Lãnh Ngưng Nguyệt lúc trước chỉ nói sẽ phái năm vạn kỵ binh đến trợ giúp chiến đấu, nhưng lại không nói người lĩnh binh là ai. Chỉ là, Nam Cung Duệ liền nghĩ ngay, nói thế nào cũng sẽ phái một vị tướng có kinh nghiệm chinh chiến, thế nhưng, vừa mới gặp mặt đã biết ngay, lại là một người nữ nhân, còn là một nữ nhân có địa vị rất cao, trưởng công chúa Hắc Ngọc Nhi của Hắc Phong quốc.

Nữ nhân thì nữ nhân đi, Nam Cung Duệ hẳn chưa bao giờ coi thường nữ nhân, thế nhưng, nữ nhân này... Ngoại hình đúng là rất giống nữ nhân, chỉ là tính cách lại không có chút nào như nữ nhân người ta, điều này lại khiến cho hắn nhớ lại Nhạc Du Du.

Hắc Ngọc Nhi, trưởng công chúa của Hắc Phong quốc, là bác của hoàng đế hiện tại, là em gái chồng của thái hậu Lãnh Ngưng Nguyệt, từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, tuy rằng lớn lên xinh đẹp, đáng yêu, thế nhưng, võ công lại không hề thua kém nam nhi, đồng thời lại có tính cách ngay thẳng, mạnh mẽ, đối với những lễ giáo quy củ này, căn bản là chẳng để vào mắt, vì thế, năm nay đã mười tám tuổi, vẫn còn chưa có hôn phối nào, bởi vì nàng nói, tướng công của nàng là do tự nàng tìm, nếu như nàng không thích, tuyệt đối không lấy chồng, ai nói cũng không có tác dụng.

Lãnh Ngưng Nguyệt rất thích tính cách của nàng, dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, nàng cũng rất ước ao, không cần trở thành người lúc nào cũng phải mang mặt nạ mà nhìn người khác, vì thế không hề miễn cưỡng nàng, bởi vì trong lòng Lãnh Ngưng Nguyệt, đã chọn được một người rất thích hợp, chỉ là, vẫn không có cơ hội tốt để giới thiệu hai người với nhau, lúc này, liên quân chiến đấu với Liệt Nhật quốc, lại cho nàng một cơ hội tốt, vì thế không chút suy nghĩ, để cho Hắc Ngọc Nhi dẫn binh đi, có thể giúp hai người ở trên chiến trường gặp mà nở hoa đi.

Hắc Ngọc Nhi cũng từng nghe qua đại danh của Bình Nam tiểu vương gia, nói bộ dáng hẳn nhìn còn đẹp hơn so với nữ nhân, hơn nữa, hung tài vĩ lược, vì thế cũng rất hiếu kỳ.

Lần đầu tiên Hắc Ngọc Nhi nhìn thấy Nam Cung Duệ, đã cảm thấy tim bỗng dưng đập loạn nhịp. Khó trách chị dâu đã nói, nam nhân Băng Diễm quốc không tục tằng như nam nhân Hắc Phong quốc, lại rất phong vận, lịch sự tao nhã hơn. Lúc đó nàng vẫn không tin. Bây giờ, nàng thực sự tin, nam nhân trước mắt đẹp đến mức khiến nàng cảm thấy thẹn thùng đây, làn da lại trắng như tuyết, không hề giống nam nhân của Hắc Phong quốc, da đen thui...

Người nam nhân này, Hắc Ngọc Nhi nàng muốn có.

Nam Cung Duệ không nghĩ lần này Hắc Phong quốc sẽ phái một nữ nhân đến hợp tác chống địch cùng với hắn, hơn nữa, lại là một nữ nhân nhỏ nhắn, xinh xắn như vậy.

“Ta là Hắc Ngọc Nhi.” Chỉ là, không đợi Nam Cung Duệ nói chuyện, Hắc Ngọc Nhi đã mở miệng trước, đi tới, “Người chính là Nam Cung Duệ?”

“Đúng vậy.” Nam Cung Duệ sững sốt, nha đầu kia sao lại chủ động như thế, không khỏi lộ ra một nụ cười chết người không đèn mạng, “Sao? Công chúa biết tiêu vương?”

“Nghe nói qua.” Hắc Ngọc Nhi bị bộ dáng tươi cười của Nam Cung Duệ khiến cho sững sốt, nhưng lập tức khôi phục thái độ bình thường, đi hai vòng quanh người Nam Cung Duệ, bỗng nhiên giờ kiểm ra, “Chỉ là, nhìn dáng vẻ người không giống người có võ công, không phải chỉ là hư danh chứ? Hôm nay bản công chúa muốn được lĩnh giáo một chút.” Muốn làm nam nhân của Hắc Ngọc Nhi nàng, điều đầu tiên là phải thắng được nàng.

Nam Cung Duệ lại càng hoảng hốt, nữ nhân này có bệnh hả? Sao chưa nói được hai câu thì đã muốn đánh? Vội vàng lắc mình, chỉ là, bởi vì quá xúc động, trốn có điểm chật vật.

Thế nhưng, dường như Hắc Ngọc Nhi cũng không tính dừng tay, trái lại, một kiếm rồi lại một kiếm đâm tới.

“Công chúa có ý gì?” Rốt cuộc Nam Cung Duệ cũng nhìn không được mà rút bảo kiếm ra, thế nhưng, nói sao người ta cũng là khách a, ít nhất hắn cũng không thể làm trái lễ tiết, vì thế, chỉ có thể chống đỡ mà không ra tay đánh trả.

“Hắc Ngọc Nhi ta thích người có năng lực, nếu như người chỉ là người ngu ngốc, dựa vào cái gì mà ta để cho tướng sĩ của mình đi chịu chết không công chứ?” Hắc Ngọc Nhi bất chợt nhủ mảy, “Vì thế, nếu hôm nay người thắng bản công chúa, vậy thì bản công chúa cùng nam vạn tể anh mà bản công chúa mang đến này đều mặc cho người điều khiển, nếu người không thắng được bản công chúa, như vậy người cùng binh mã của người sẽ do bản công chúa điều khiển, thế nào?”

“Được.” Nam Cung Duệ vừa nghe thì nở nụ cười, “Như vậy, công chúa cũng nên cẩn thận nhé.”

Thế là, hai người vừa mới gặp mặt nhau đã đánh một trận thật thống khoái, sự tình liên quan đến quân quyền, vì thế, hai người đều dùng toàn lực, Nam Cung Duệ không ngờ võ công của nữ nhân này thật quá lợi hại, vốn là muốn thủ thắng trong vòng mười chiêu, thế nhưng, cuối cùng đánh hơn hai mươi chiêu mà vẫn bất phân thắng bại.

Hắc Ngọc Nhi cũng không tránh được mà thầm kinh hãi trong lòng, Nam Cung Duệ này quả nhiên không làm nàng thất vọng, lần này đi qua là không uổng công.

Đào mắt, hai người người tới ta đi đã đánh hơn ba mươi chiêu, võ công Hắc Ngọc Nhi dù sao cũng thua Nam Cung Duệ, rất nhanh đã bị Nam Cung Duệ chiếm thượng phong, chiêu thức trên tay nàng cũng chậm lại, lực đạo cũng yếu đi rất nhiều, rốt cuộc, lúc nàng phi thân đâm tới, Nam Cung Duệ cũng bay lên, dùng kiếm khẽ đánh vào kiếm của nàng, sau đó thừa dịp nàng phân tâm, một chân đá vào cổ tay của Hắc Ngọc Nhi, kiếm liền bay ra ngoài, mà lực của một cú đá kia lại không nhẹ, Hắc Ngọc Nhi bị đau, nhất thời bị mất đi thăng bằng trên không trung, cứ như vậy mà cứ rơi thẳng xuống.

Nam Cung Duệ kinh hãi, hắn cũng không muốn tổn thương người, vội vàng xoay người trên không, sau đó phi thân qua, ôm chặt lấy Hắc Ngọc Nhi đang rơi xuống rất nhanh, đây sẽ là ảnh hưởng đến giao bang của hai người, hắn cũng không muốn trở thành tội nhân.

Lúc Nam Cung Duệ ôm Hắc Ngọc Nhi rơi xuống đứng vững vàng trên mặt đất, hai tay Hắc Ngọc Nhi đã vòng quanh cổ hắn, hắn thoáng ngẩng người nhưng nàng vẫn không buông ra.

“Công chúa, xin tự trọng.” Tuy rằng bình thường Nam Cung Duệ cũng phong lưu phóng khoáng, có không ít nữ nhân, thế nhưng, cái đó cũng phải xem thời gian cùng đối tượng có được hay không? Bây giờ đang là chiến tranh a, hắn phải tránh nặng tìm nhẹ. Chỉ là, dường như Hắc Ngọc Nhi lại không nghĩ như vậy, căn bản là nàng không để trận chiến này vào mắt.

“Tự trọng? Ta không ngại à.” Trái lại Hắc Ngọc Nhi lại dùng thêm sức mà ôm hắn.

Tướng sĩ vây xem không nhìn được mà cười ha ha.

Gương mặt anh tuấn của Nam Cung Duệ trầm xuống, sau đó hai tay trực tiếp dùng lực, đem Hắc Ngọc Nhi đẩy ra ngoài: “Trần Bân, mang công chúa đến doanh trường nghỉ ngơi.”

“Nam Cung Duệ, từ giờ trở đi, ta sẽ là của người...” Hắc Ngọc Nhi giống như không hề nổi giận, trái lại ngồi dưới đất mà kêu lớn lên.

Các tướng sĩ lại phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Nam Cung Duệ vốn đang bước đi mạnh mẽ bỗng nhiên lão đảo một chút, may mà phản ứng kịp thời, thế mới không ngã sấp xuống.

“Nam Cung Duệ, người trốn không thoát.” Dường như Hắc Ngọc Nhi rất thỏa mãn với phản ứng của hắn, không ngừng cố gắng, “Chờ làm phò mã của ta đi.” Sau đó đi đến Trần Bân nói, “Đêm nay ta ở trong lều lớn của Nam Cung Duệ.” Sau đó, trong lúc mọi người vẫn đang há hốc mồm kinh ngạc, đứng lên từ dưới đất, nhanh chóng đuổi theo Nam Cung Duệ đã chạy xa.

Cho tới bây giờ Nam Cung Duệ cũng chưa bao giờ gặp qua nữ nhân mặt dày như vậy, đương nhiên, tuy rằng lúc trước đã gặp qua một người, thế nhưng, xem ra hiện tại, căn bản đây mới là gặp sự phụ a.

Càng khiến cho Nam Cung Duệ không ngờ tới chính là, nữ nhân này giống như là không phải cường hãn, cường hãn như thế thì căn bản cũng không phải là người đây, vậy mà nửa đêm lén chạy vào lều lớn của hân, bò lên giường hân, sau đó mạnh mẽ mà sở sang với hân, tuy rằng cuối cùng đã bị hân đá mạnh một cước xuống giường, không có tạo thành tổn thất thật sự gì, thế nhưng, hân vẫn là phiền muộn không thôi, hân không còn mặt mũi mà gặp người... Vậy mà nữ nhân kia lại cười hi hi nói với hân: “Sinh mệnh không sao, không ngừng bò lên giường. Nam Cung Duệ, ngươi theo ta đi...”

Cuối cùng, cả người Nam Cung Duệ đầy da gà mà chạy trốn chết.

Đứng ở rừng cây bang ngoài doanh trại, Nam Cung Duệ vừa cào vỏ cây vừa thở dài với mặt trăng: “Nam Cung Duệ hân ngọc thụ lâm phong thế nào, sao lại động một cái lại gặp ngay một miếng cao dán trên da chó thế này? Hân còn trẻ đây, hân không muốn sớm bị phiền đến chết người nha... Chẳng lẽ là trừng phạt hân vì đã từng nhớ thương qua vợ của bạn hay sao?”

Lúc Nam Cung Duệ vừa cào vỏ cây, vừa một bên im lặng hỏi trời xanh, thời gian không gian hoàn toàn im lặng, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động rất nhỏ trong rừng cây, phản ứng đầu tiên của Nam Cung Duệ chính là, có người đánh lén, vội vàng lẩn mình trốn vào phía sau một gò đất nhỏ ở bên cạnh.

Mà lúc này, Hắc Ngọc Nhi cũng đã đuổi tới từ trong quân doanh.

Vì không muốn đánh rần động cỏ, Nam Cung Duệ không đợi Hắc Ngọc Nhi kịp phản ứng, nhanh chóng vọt tới, một tay kéo lấy nàng đến bên cạnh, sau đó một tay lại giữ người nàng, một tay che miệng nàng lại, ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn rừng cây nhỏ đối diện như trước.

Tuy rằng Hắc Ngọc Nhi bị che miệng không thể phát ra tiếng động, nhưng vẫn giãy dụa, thế nhưng lúc nhìn thấy rõ là Nam Cung Duệ, bỗng nhiên cũng rất yên tĩnh mà đứng ở dưới hân, trong đôi mắt to còn có một tia sáng kỳ dị.

Nhưng vào lúc này, mấy bóng đen vọt ra từ rừng cây, sau đó nhìn về hướng quân doanh, lén lút thương lượng cái gì, bởi vì cách xa, căn bản là không nghe rõ bọn họ nói chuyện gì.

Lúc này Hắc Ngọc Nhi vỗ lên tay của Nam Cung Duệ đang che miệng nàng lại, gật gật đầu, người này che cũng chặt quá đi? Nàng muốn bị ngộp chết đây.

Nam Cung Duệ vội vàng buông lỏng tay, nhẹ giọng nói một câu: “Xin lỗi.” Sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm bóng người phía trước, dường như đối phương còn đang thương lượng phương án tác chiến.

Khóe miệng Hắc Ngọc Nhi cong lên, lại vỗ nhẹ lên tay kia của hân.

Nam Cung Duệ sững sờ, lúc này mới phát hiện tay kia của mình đã ôm chặt thân thể của Hắc Ngọc Nhi, hơn nữa, cảm xúc này... Không khỏi hơi đỏ mặt lên, may mắn là trong bóng đêm mờ ảo không nhìn rõ lắm, nếu không, hân thật chỉ muốn độn thổ mà trốn thôi. Tay giống như bị nóng lên, và một cái rút trở về, trong lúc hoảng loạn thế nào lại chạm vào ngực người ta a...

“Tiểu Duệ Duệ, người ta đều đã bị chàng sờ hết rồi, vì thế, chàng không thể chơi xấu nha...” ánh mắt Hắc Ngọc Nhi giảo hoạt.

Bỗng nhiên Nam Cung Duệ có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, tuy rằng lúc đó hân cũng không tính sẽ tiếp nhận nữ nhân này.

Nhưng vào lúc này, vài người đối diện bỗng nhiên di chuyển, thế nhưng, bọn họ cũng không đi đến gần quân doanh, trái lại chạy về hướng cánh rừng nghiêng.

Nam Cung Duệ nhướng mày, cũng bất chấp chuyện của Hắc Ngọc Nhi, vội vàng khom người đuổi theo, bỗng nhiên trong lòng kêu to một tiếng không tốt, hướng kia là ra sông nhỏ, cũng là nơi cung cấp nước cho quân đội bọn họ, chẳng lẽ bọn họ muốn đánh đường nước? Tuy rằng nơi đó có binh sĩ trông coi, thế nhưng, nếu như bị hạ độc, cũng chưa chắc sẽ kinh động người trông coi.

Dường như Hắc Ngọc Nhi cũng nghĩ đến vấn đề này, chỉ là, nàng giống như không lo lắng.

Quả nhiên, mấy bóng đen kia còn cách sông nhỏ một đoạn thì ngừng lại, sau đó mỗi người lấy ra một bình nhỏ từ trong lòng.

Lúc Nam Cung Duệ vừa định xuất hiện ngăn cản, lại bỗng nhiên thấy bên người có một tia sáng màu hồng xuất hiện, bởi vì tốc độ quá nhanh, cũng không nhìn rõ là vật gì.

Những người áo đen kia đã mở nắp bình ra, thế nhưng, không đợi bọn họ tản ra đổ cái chai ra, liền bỗng nhiên liên tiếp kêu thảm thiết, sau đó nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích.

Nam Cung Duệ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, lúc này, ánh sáng hồng kia bỗng nhiên chột lóe, chạy vù trở lại phía hân, sau đó không đợi hân kịp phản ứng, liền chui vào trong lòng của Hắc Ngọc Nhi ở bên cạnh.

Mà tiếng kêu thảm thiết của những người đó đã kinh động đến binh lính xung quanh, chỉ chốc lát đã có người cầm cây đuốc đi tới, thấy Nam Cung Duệ ở

chỗ này, vội vàng hành lễ.

Nam Cung Duệ dựa theo ánh sáng từ cây đuốc, liếc mắt nhìn mấy người áo đen trên mặt đất, gạt khăn che mặt của bọn họ xuống, nhưng mỗi lần nhìn lại, hiển nhiên là trúng độc mà chết, không khỏi nhìn Hắc Ngọc Nhi kỳ quái.

Trong tay Hắc Ngọc Nhi lúc này đang vuốt ve một con rắn nhỏ màu hồng dài hơn một thước, nhìn ánh mắt khó hiểu của Nam Cung Duệ mà không khỏi cười đắc ý: “Đây là từ hồng thiểm điện xà, từ nhỏ đã được nuôi bằng các loại nọc độc.” Nói xong, đưa tay giơ con rắn nhỏ lên trước mắt Nam Cung Duệ, “Vì thế, nó đặc biệt miễn cảm với độc khí, không nói khoa trương, độc được trong vòng trăm dặm, nó cũng dễ dàng ngửi thấy được...” Nói xong, khước miệng cong lên, “Ai bảo những người này muốn hạ độc? Ai trong bọn họ có tốc độ nhanh như thiểm điện xà đây?”

Nam Cung Duệ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó có chút đồng tình liếc mắt nhìn bốn thi thể trên mặt đất, chỉ có thể nói bọn họ xui xẻo.

Nam Cung Duệ nương vào việc đánh lén thất bại của đối phương, phát động công kích suốt đêm, khiến cho Sở Thiên Thiên trở tay không kịp, kết quả là bị đánh đến hỗn loạn, cộng thêm kỵ binh của Hắc Phong quốc không chỉ người nào cũng dung mãnh thiện chiến, mà mấu chốt là tốc độ nhanh nhé, vì thế, một tiếng trống cổ vũ tinh thần hăng hái đã khiến cho quân đội của Liệt Nhật quốc thoát cái bị đuổi ra khỏi lãnh địa của Băng Diễm quốc, vì Sở Thiên Thiên ở trên chiến trường bị thiểm điện xà của Hắc Ngọc Nhi cắn một cái, tuy rằng nàng đã dùng giải độc đan đúng lúc, nhưng lại không thể giải độc hoàn toàn, đành phải chặt vật thoát đi, Nam Cung Duệ liền thuận tiện công thành đoạt đất, đem bản đồ của Băng Diễm quốc lại trải rộng hơn trăm dặm.

Chiến tranh kết thúc, vốn cho là công chúa Hắc Ngọc Nhi sẽ về nước, không ngờ, nữ nhân này lại bảo phó tướng mang binh về nước, còn nàng thì đi theo Nam Cung Duệ một tác cũng không rời, hoàn toàn bỏ đi thân phận công chúa. Hắn mệt mỏi, nàng liền đắp lưng cho hắn, hắn khát, nàng liền bưng trà rót nước, hắn mệt nhọc, nàng sẽ trải giường chuẩn bị... Tuy rằng đến nay vẫn không thành công chui vào chăn của hắn, thế nhưng, nàng vẫn không nản lòng, tin một ngày nào đó, người nam nhân này nhất định sẽ là của nàng.

Nam Cung Duệ sợ nhất chính là bị nữ nhân quán quyết, tuy rằng Hắc Ngọc Nhi này tất cả các mặt đều tốt, thế nhưng nữ nhân không tệ cũng nhiều, Nam Cung Duệ hẳn chưa bao giờ bị nữ nhân uy hiếp.

Thế là, lúc trở về Nam quận, trong biệt viện hắn là gần như mỗi ngày đổi một nữ nhân, thậm chí còn ve vãn ngay trước mặt Hắc Ngọc Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sóa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Phiên ngoại 4: Nam cung duệ (2)

Edit: darkAngel

Hắc Ngọc Nhi thờ ơ nhìn Nam Cung Duệ làm trò, căn bản là không nghĩ việc quay về.

“Hắc Ngọc Nhi, rốt cuộc ngươi có phải nữ nhân hay không?” Nam Cung Duệ không thể nhịn được nữa, ánh mắt thờ ơ của nữ nhân này thật khiến cho hắn không chịu nổi.

“Chẳng lẽ chàng không nhìn ra thiếp là một nữ tử hay sao?” Hắc Ngọc Nhi cười quyến rũ, “Vậy có muốn thử một chút hay không?”

Sắc mặt Nam Cung Duệ sa sầm xuống, sau đó xoay người rời đi.

Hắc Ngọc Nhi nhin không được mà cười đắc ý, sau đó vội vàng đi theo.

Bách Mị Các.

Nam Cung Duệ cứ một chén rồi lại một chén uống rượu giải buồn, bên cạnh là hồng nhan tri kỷ của hắn – Mị Nhi. Mọi người đều biết, Mị Nhi cô nương này là người của tiểu vương gia, nhưng mọi người không biết là, Nam Cung Duệ chưa từng chạm qua người Mị Nhi cô nương.

“Tiểu Vương gia.” Mị Nhi cười nhạt, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ ưu nhã quyến rũ, một chút cũng không vướng son phấn nơi tục khí, “Mị Nhi nghe nói trong phủ tiểu Vương gia có một vị mỹ nhân mới tới, vậy sao còn thời gian đến nơi này nữa vậy?”

“Đừng nói nữa.” Nam Cung Duệ thờ dãi, “Nữ nhân kia...”

“Tiểu Vương gia không thích nàng?” Mị Nhi nhún mày.

Nam Cung Duệ cười nhạt, “Có thể không nhắc đến nàng hay không? Ta bị nàng quán lấy đến phiền lòng, nếu không phải vì sợ ảnh hưởng đến bang giao của hai nước, ta nghĩ ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng cho đến lúc này đâu...” Nói xong, ngửa đầu uống cạn sạch rượu trong chén, sau đó chờ Mị Nhi rót rượu.

Thế nhưng, Mị Nhi đang cầm bầu rượu kia thì ngay ngẩn cả người, cả người cứng ngắc.

“Làm sao vậy?” Nam Cung Duệ thấy kỳ quái liền nâng mắt nhìn Mị Nhi, “Rót rượu đi...” Nhưng Mị Nhi chỉ nhìn chăm chăm vào phía trước, không khỏi nhìn theo ánh mắt của nàng, liền đối diện với ánh mắt thất vọng của Hắc Ngọc Nhi.

Đột nhiên Nam Cung Duệ cảm thấy cả người không được tự nhiên, cánh tay vốn đang nắm tay Mị Nhi cũng không tự giác mà buông xuống.

“Nam Cung Duệ, lời chàng nói là thật sao?” Hắc Ngọc Nhi cũng không thèm nhìn Mị Nhi, mà là nhìn chăm chăm vào Nam Cung Duệ, “Là bởi vì vương bản thân phận của ta, cho nên mới khách khí với ta?”

“Ta...” Nam Cung Duệ há miệng, lại phát hiện nói không nên lời.

“Ta hiểu được.” Trong mắt Hắc Ngọc Nhi đột nhiên xuất hiện ánh nước lấp lánh, cười khổ một cái, “Thì ra, hai tháng này, đều là do ta tự mình đa tình sao...” Nói xong, lui về phía sau hai bước, “Ta đường đường là trưởng công chúa của Hắc Phong quốc, bởi vì thích người, bỏ xuống tư thái, vậy mà, người cần bản là vô tâm...” Tuy rằng khóe miệng cong lên, nhưng một giọt nước mắt vẫn rơi xuống trên mặt.

Nam Cung Duệ nhìn thấy nước mắt của Hắc Ngọc Nhi thì bỗng nhiên trái tim cũng đau theo, từ lần đầu tiên gặp mặt, nữ nhân này luôn là chủ động một cách bá đạo mà cường thế, còn đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng rơi nước mắt đây.

“Quên đi.” Hắc Ngọc Nhi đưa tay lau nước mắt, sau đó lộ ra nụ cười sâu thẳm, “Nam Cung Duệ, kể từ lúc này, Hắc Ngọc Nhi ta sẽ không bao giờ quần quýt lấy người nữa...” Nói xong, liền xoay người rời đi.

“Tiểu Vương gia, mau đuổi theo đi.” Mị Nhi thấy Hắc Ngọc Nhi rời đi, mà Nam Cung Duệ vốn đang đứng lên thì bỗng nhiên ngồi xuống, vội vàng đẩy hẳn, “Nếu không, người sẽ hối hận.”

“Mị Nhi, sao nàng lại đẩy ta ra ngoài chứ?” Nam Cung Duệ miễn cưỡng áp chế phiền não trong lòng, bất mãn liếc mắt nhìn nữ nhân bên cạnh, “Chẳng lẽ nàng không thích bản vương?”

“Tiểu Vương gia.” Thần sắc Mị Nhi bỗng trở nên nghiêm túc, sau đó thoát khỏi ôm ấp của Nam Cung Duệ, “Mị Nhi nhờ vào ưu ái của Vương gia, mới có thể thể bảo toàn thuần khiết ở nơi này, Mị Nhi yêu mến, hâm mộ Vương gia, cũng từ nghĩ tới sẽ gả cho Vương gia, dù là làm thiếp thất cũng cam nguyện, thế nhưng, Vương gia không yêu Mị Nhi...” Nói rồi cười khổ một cái, nàng không phải là không khiêu khích hẳn, chỉ là, cần bản hẳn không có dục vọng với nàng, “Mị Nhi nhìn ra, tuy rằng ngoài miệng Vương gia nói không thích, kỳ thực trong lòng cũng có cảm giác, bằng không, cũng sẽ không nói cho Mị Nhi nghe về việc hai người ở chung...”

Chân mày Nam Cung Duệ hơi nhíu một chút, sự thực là thế hay sao?

Trở lại biệt viện, không ngờ rằng Hắc Ngọc Nhi đã thực sự rời đi, trong trong ngoài ngoài yên tĩnh thế nhưng lại khiến Nam Cung Duệ vô cùng không quen.

Vốn cho là hai ngày thì sẽ ổn, thế nhưng, ba ngày trôi qua, Nam Cung Duệ không chỉ không có được yên lặng, trái lại đứng ngồi không yên, thậm chí nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

“Con trai à.” Nam Cung Thanh Vân thở dài một tiếng, “Nếu con còn như vậy, cha con cũng sẽ phiền muộn đến chết thôi.”

“Cha, người làm sao vậy?” Nam Cung Duệ không chút khí lực mà nâng nâng mí mắt.

“Cha không sao cả, là con làm sao vậy?” Nam Cung Thanh Vân vỗ vỗ vai con trai, “Cha con là ta đây, từ trước đến nay luôn ủng hộ quyết định của con, thế nhưng, lần này, cha cũng không thể không trách con...” Nói xong ngồi xuống bên cạnh hẳn, “Ngọc Nhi này a, trước tiên là bỏ qua thân phận của nàng đi, nói đến tính cách, ta cảm thấy không tệ, dám yêu dám hận, mẫu chốt là tốt với con cha, trong lúc chiến tranh, luôn xông ra trước con, lúc nghỉ ngơi thì ân cần hỏi han, bụng trả rót nước, nói thật, năm đó mẹ con cũng chưa hầu hạ ta như thế nha...”

Nam Cung Duệ hơi cúi mắt xuống.

“Con trai à, cái gì của mình, có thể giữ trong tay mới là tốt nhất, của người khác thì cho dù là tốt, cũng là của người khác...” Nam Cung Thanh Vân đứng lên, “Con cũng trưởng thành, có đôi khi lòng hư vinh của nam nhân làm lỡ việc, suy nghĩ thật kỹ đi...” Nói xong, hai tay chấp lại, chậm rãi đi ra ngoài.

Nam Cung Duệ cau mày, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng của phụ thân, hẳn phải thừa nhận, Hắc Ngọc Nhi kia đã tiến vào và chiếm giữ trái tim của hẳn rồi.

Một con khoái mã chạy suốt đêm về hướng Hắc Phong quốc.

Mà lúc này, trong Phong Thành của Hắc Phong quốc thì nơi nơi đều nhộn nhịp, nghe nói là hoàng cung làm hi sự, vì thế, cả thành đều cùng ăn mừng.

Nam Cung Duệ phong trần mệt mỏi chạy tới Phong Thành, thật vất vả mới tìm ra khách điểm để ở, muốn ngày hôm sau vào tiến cung, thế nhưng lại bị báo cho biết là hôm nay tất cả khách điểm cũng không mở cửa, nguyên nhân là do trong đêm nay trong hoàng cung sẽ có hi sự, cho nên cả thành sẽ cùng ăn mừng, vì giữ gìn trị an, vì thế, không tiếp đãi người bên ngoài.

“Vị lão bá này, có biết là làm hi sự gì sao?” Nam Cung Duệ thấy kỳ quái lại phiền muộn.

“Vị tiểu ca này hẳn là đến từ bên ngoài đi?” Vị lão đầu bị Nam Cung Duệ thuận tay nắm lại liền đánh giá Nam Cung Duệ từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy.” Nam Cung Duệ gật đầu.

“Vậy không trách được.” Lão đầu cười vuốt vuốt râu mép ít ỏi, “Hôm nay là ngày đại hi của trường công chúa đấy.”

“Trường công chúa?” Nam Cung Duệ cau mày lại, “Người nào là trường công chúa?”

“Còn người nào là trường công chúa nữa?” Lão đầu liếc mắt khinh thường Nam Cung Duệ, “Hắc Phong quốc chúng ta chỉ có một trường công chúa, chính là nữ trung hào kiệt không thua kém nam nhân – công chúa Hắc Ngọc Nhi nha...”

Đầu Nam Cung Duệ choáng váng, nữ nhân này vậy mà đã lập gia đình gấp thế?

“Nhắc tới trường công chúa à, không chỉ có vóc người đẹp, võ công cũng cao nha, hơn nữa tính cách hào sảng, bách tính chúng ta đều từng chịu ân của nàng đấy...” Lão đầu bỗng nhiên thở dài, thấy Nam Cung Duệ dường như rất nghiêm túc nghe ông nói, không khỏi mở mấy hất ra, “Chỉ là, vài ngày trước đó, nghe nói nàng đã chọn trúng Bình Nam tiểu Vương gia của Băng Diễm quốc, chỉ tiếc, tiểu tử kia lại mất mớ, không chọn công chúa, công chúa trở lại trong con tức giận, sau đó đáp ứng lời cầu hôn của vương tử một tộc nào đó, hôm nay chính là ngày đại hi của họ đấy...” Lão đầu đã nói đến nước bọt tung bay, thế nhưng, bỗng nhiên ngẩng đầu, lại phát hiện người đã sớm không còn bóng dáng.

Nam Cung Duệ hỏi thăm đường đi tới hoàng cung, hẳn biết, nếu như là vương tử ngoại tộc đến đón công chúa, như vậy nhất định sẽ phải cử hành hôn lễ trước ở hoàng cung, ngày hôm sau mới có thể khởi hành trở về ngoại tộc, vì thế, đêm nay, hẳn là Hắc Ngọc Nhi đang ở đêm cuối cùng ở hoàng cung, hẳn muốn thử lần cuối.

Nam Cung Duệ biết khiêm khuyết trong tính cách của mình, đó chính là đôi khi quá chú trọng vào chuẩn mực, thế nhưng, lúc này hẳn lại không muốn tuân theo nữa, cho dù bởi vì thế mà gây ra hậu quả nghiêm trọng gì, hẳn cũng nguyện ý đối mặt.

Nơi nơi trong hoàng cung đều đèn đuốc sáng trưng, mặc dù Nam Cung Duệ chưa từng tới hoàng cung của Hắc Phong quốc, thế nhưng, đi dạo qua một vòng, rất nhanh đã tìm thấy tẩm cung của công chúa, bởi vì lúc này, tẩm cung của công chúa chuẩn bị gả lúc này được trang trí rất nổi bật.

Nam Cung Duệ tựa sát vào nóc nhà đợi một hồi, sau đó thừa dịp thị vệ đổi tốp trực, lặng lẽ tiến vào trong nhà. Lúc này, khắp nơi trong phòng đều một màu hồng dịu, cung nữ bị điều tới khiến lui, chỉ có một thân ảnh đỏ thắm đội khăn voan lẳng lặng ngồi trên hi giường.

“Công chúa...” Nam Cung Duệ bất chấp tất cả, tiến lên kéo tay nàng.

Thế nhưng, bỗng nhiên một thanh chùy thủ đặt trước ngực hắn, cũng thành công chặn bước chân của hắn lại: “Nam Cung Duệ, ngươi tới làm cái gì?” Giọng nói Hắc Ngọc Nhi có chút kích động, thế nhưng rất nhanh đã bình phục lại.

“Công chúa, ta biết ta đã phụ tâm ý của nàng, ta cũng biết, khẳng định là nàng hận ta...” Lúc này Nam Cung Duệ vô cùng nghiêm túc, “Vốn ta đã cho rằng ta không quan tâm nàng, thế nhưng, ta phát hiện ta đã sai rồi, ta quan tâm nàng, thực sự quan tâm, trong lúc vô tình, nàng đã sớm đi vào lòng ta, mấy ngày nay ta ăn không ngon ngủ không yên, cả đầu đều là nàng...”

“Hừ.” Hắc Ngọc Nhi hừ lạnh một tiếng.

“Ta biết nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta, nhưng không nên cứ gả mình đi qua loa như thế có được không?” Nam Cung Duệ vội vàng nói, “Cho ta một cơ hội, để ta được theo đuổi nàng một lần nữa...”

“Chàng nói thật?” Hắc Ngọc Nhi hơi giật mình.

“Thực sự, ta xin thề...” Nam Cung Duệ vội vàng giơ tay phải lên, tuy rằng đầu Hắc Ngọc Nhi đã phủ khăn nên căn bản là không nhìn thấy.

“Ta sao còn có thể tin chàng?” Hắc Ngọc Nhi ngẩng đầu, kéo khăn voan xuống, khóe miệng cong lên, “Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Nam Cung Duệ mở to mắt, “Chỉ cần công chúa tin, làm gì ta cũng có thể làm...”

“Trừ phi chàng lấy tim ra cho ta xem.”

Nam Cung Duệ sững sốt, bình tĩnh nhìn Hắc Ngọc Nhi, bỗng nhiên đưa tay đoạt lấy chùy thủ trong tay nàng, sau đó trở tay đâm đến trái tim mình, động tác liền mạch lưu loát, không có một tia chần chờ. Chỉ là, lúc chùy thủ kia đụng đến thân thể, Nam Cung Duệ kinh ngạc há to miệng, sau đó giơ tay lên, nơi đó chỉ có cán của chùy thủy. Thân của chùy thủ kia làm bằng giấy.

Nam Cung Duệ nhìn ánh mắt hài hước của Hắc Ngọc Nhi, không khỏi buồn cười, hẳn lại bị đùa bỡn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một nhóm người đi vào, mấy người cung nữ cầm hi phục trong tay đi vào, không nói gì liền mặc vào cho Nam Cung Duệ.

“Ha ha, Nam Cung Duệ, chúc mừng nha.” Đúng lúc này, bỗng nhiên Nhạc Du Du xuất hiện, phía sau còn là một đám người.

Nam Cung Duệ bỗng nhiên thở dài: “Thì ra, các người đã liên kết lừa ta?”

“Không lừa ngươi, có thể bắt ngươi nói lời thật tình sao?” Nhạc Du Du nhún mày, sau đó đánh một cái lên vai hắn, “Hoàn hảo đấy, ngươi không có sĩ

diện mà hại thân, không để cho mình hối tiếc cả đời... Nhớ kỹ, hạnh phúc phải dựa vào cố gắng của chính mình nha, điểm ấy, so với người thì công chúa mạnh mẽ hơn nhiều...” Sau đó cầm lấy chủy thủ, đắc ý bĩu môi, “Ta thực sự là quá thông minh, vậy mà có thể nghĩ ra chủ ý hoàn mỹ như thế...”

Mọi người cũng nhin không được mà quay đầu ra ói.

Nam Cung Duệ thì không thèm nhìn Nhạc Du Du, mà xoay người cầm tay Hắc Ngọc Nhi, đúng vậy, hạnh phúc là phải do chính mình nắm lấy, hoàn hảo, hẳn đã không để cho mình hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Phiên ngoại 5: Hoa hồ điệp bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu

Edit: gau5555

Beta: darkAngel

BìnhNamvương phủ tuy rằng nhân khẩu không ít, thế nhưng, còn chưa có hôm nào náo nhiệt như thế. Ngay từ lão vương gia Nam Cung Thanh Vân cùng với vương phi và các vị phu nhân, đến gia đình trong cửa, đầu bếp làm cơm, thậm chí ngay cả lão luôn quét tước nhà xí kia cũng đều không ngoại lệ xuất hiện ở cửa lớn của vương phủ, sau đó đều kiểm chân làm bộ dáng chờ mong.

Nguyên nhân chủ yếu chính là tiểu quận chúa của BìnhNamvương phủ hôm nay muốn trở về. Đương nhiên, Nam Cung Lan Lan trở về không phải chuyện gì lạ, thế nhưng, kỳ quái chính là tiểu quận chúa còn mang theo quận mã gia cùng nhau trở về. Đương nhiên quận chúa phải lập gia đình cũng là rất bình thường, nhưng không bình thường chính là, quận mã này thế nào lại không phải Lãnh Hạo Nguyệt.

Rốt cuộc là người nào có thể đánh bại Tần vương gia lúc trước, hiện nay là hoàng đế đệ bệ hạ, mà đem tâm của tiểu quận chúa bắt được đây? Cái này làm cho người ta quá hiếu kỳ.

Hoa Hồ Điệp mặc dù đã gặp sóng to gió lớn, cũng trải qua vô số chuyện lớn, thậm chí đối mặt với sinh tử cũng không lui bước, thế nhưng khi hắn xuất hiện ở cửa đại môn của Bình Nam vương phủ, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân sợ hãi. Lấy Nam Cung Thanh Vân dẫn đầu, BìnhNamvương phủ từ trên xuống dưới không sai biệt lắm ba bốn trăm người, lúc này giống như là được hẹn trước, toàn bộ nhìn hắn không chuyển mắt... Tuy rằng hắn biết bộ dạng của mình tương đối tuần mỹ phi phạm, tuy rằng hắn tự nhận thức trái tim mình đủ cường tráng, nhưng thời gian đối mặt với mấy trăm ánh mắt kia, hắn vẫn run run, có ý muốn lập tức xoay người tìm cách chạy trốn,

“Con rể a...” Không đợi Hoa Hồ Điệp xoay người, Nam Cung Thanh Vân bỗng nhiên liền kéo tay Hoa Hồ Điệp lại, hé ra khuôn mặt mập mập lúc này đang cười tựa như đoá hoa mẫu đơn, “Cả nhà chúng ta là chờ mong sao chờ mong trắng, cuối cùng cũng trông thấy người a... Mau, mời vào trong phòng a...”

Mới vừa đi hai bước, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại về hướng mọi người nói: “Các người còn chưa thỉnh an quận mã gia đây.”

Chúng hạ nhân vừa nghe xong, vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

“Được rồi, ý tứ tới thì tốt rồi.” Nam Cung Thanh Vân khoát khoát tay, “Giải tán đi, nên làm gì thì cứ làm đi.”

Đáng tiếc, mọi người không có giải tán, thậm chí còn ngang nhiên mà bắt đầu đàm luận:

“Người này vóc dáng thật xinh đẹp nha...” Nha hoàn A làm bộ dạng háo sắc.

“Làm trò, người chưa thấy qua Tần vương sao? Đó mới gọi là đẹp...” Nha hoàn B bĩu môi khinh thường.

“Một người nam nhân bộ dáng xinh đẹp như vậy để làm chi?” Gia đình C bất mãn ghen miệng.

“Ta cảm thấy hắn không giống nam nhân.” Gia đình D bỗng nhiên làm bộ dạng tự hỏi, “Hắn không phải là nữ giả nam trang chứ?”

...

Dưới chân Hoa Hồ Điệp bỗng nhiên liền lão đảo, nếu không có Nam Cung Thanh Vân lôi kéo hắn, phỏng chừng liền trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất.

Nam Cung Thanh Vân không có ý tứ như đầu: “Cái kia, đều bị bản vương làm hư...”

Nhưng vào lúc này, Nam Cung Lan Lan lại bỗng nhiên quét mắt liếc mọi người một cái: “Đều nói đủ chưa? Nói được rồi thì tan đi.”

Vừa dứt lời, cửa kia nguyên bản đông ngệt, trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, ngoại trừ trông cửa, còn lại một nhà hoàn phục vụ cũng không có.

Hoa Hồ Diệp giật mình nuốt miệng nước bọt, tốc độ này cũng quá nhanh đi?

Nam Cung Thanh Vân chỉ là hắc hắc cười, cũng lơ đãng.

Đi vào phòng khách, Nam Cung Thanh Vân bỗng nhiên buông lỏng tay Hoa Hồ Diệp ra, sau đó cướp trước một bước ngồi xuống ghế chủ vị, cùng ngồi song song với ông chính là Bình Nam vương phi, bên cạnh lần lượt mười lão bà khác của ông, lúc này, đều ở đây châu đầu ghé tai bàn luận cái gì, còn thường thường nhìn Hoa Hồ Diệp cười cười, không cần đoán cũng biết là đang bàn luận hắn.

Hoa Hồ Diệp vô cùng phiền muộn đứng ở giữa đại sảnh, mắt hoa đào hơi híp mị. Mà lúc này, về mặt Nam Cung Lan Lan trái lại như đang xem kịch vui ngồi xuống bên cạnh, một bên gặm quả lê, một bên hưng phấn nhìn đầy hết thấy.

Hoa Hồ Diệp liếc mắt nhìn một đám người không hình tượng ở phía trên, sau đó đi lặng lẽ tới trước mặt Nam Cung Lan Lan: “Bọn họ đang làm gì?”

“Đang xoi mói chàng,” Nam Cung Lan Lan trong miệng nhai lê, có điểm mơ hồ không rõ.

“Vậy ta phải làm như thế nào?”

“Chàng cái gì đều không cần làm,” Nam Cung Lan Lan lắc đầu, “Đứng nơi đó là tốt rồi, một hồi chỉ là vấn đề thời gian.”

“Vấn đề?” Hoa Hồ Diệp sững sốt, “Sẽ hỏi gì?”

“Không biết,” Nam Cung Lan Lan dứt khoát lắc đầu, “Nhưng...” Nói rồi liếc mắt nhìn một đám người đang trò chuyện say sưa, “Nhưng đám người kia rất nhiều chuyện, thậm chí có thể nói, lúc bọn họ nhiều chuyện lên thì căn bản cũng không phải là người...”

Đúng lúc này, Nam Cung Thanh Vân bỗng nhiên ho khan một tiếng, Hoa Hồ Diệp vội vàng lại đứng trở về giữa đại sảnh.

“Hiền tể a,” Nam Cung Thanh Vân hắng giọng một cái, “Xưng hô như thế nào?”

Hoa Hồ Diệp liếc mắt, hắn cũng không tin Bình Nam vương sẽ không biết mình là ai, chỉ sợ sớm đã đem tổ tông tám đời của mình tra xét ra rồi thôi? Đương nhiên, nếu như ông có thể tra ra tổ tông tám đời của mình mà nói, hắn vẫn là sẽ căm kích ông, dù sao, bản thân cũng không biết cha mẹ mình là ai đâu. Song, hắn vẫn là thành thành thật thật trả lời: “Hoa Hồ Diệp.”

“Ừm,” Nam Cung Thanh Vân im lặng một thoáng, sau đó nhìn một đám nữ nhân hai bên một chút, “Các nàng cũng đều tự giới thiệu một chút đi.”

“Vậy từ nô tì trước đi,” Bình Nam vương phi nhìn hai bên một chút, đầu tiên lên tiếng, “Bản vương phi là đại nương của ngài.”

Sau đó mọi người đều lần lượt tự giới thiệu: ta là nhị nương, ta là tam nương, ta là tứ nương...

Chỉ có mẹ đẻ của Nam Cung Lan Lan, bát phu nhân giới thiệu là: “Ta là mẹ ngài.”

Hoa Hồ Diệp nghe chính là tức khắc đỏ mặt, trời ạ, nếu không sẽ không có, muốn có liền thoáng cái đi ra mười một nương, một lúc tiếp nhận thật đúng là có chút khó khăn... Thế nhưng vẫn là vội vàng thi lễ, chờ cấp “Tiểu nương” xong lễ là lúc, hắn cảm thấy thất lưng đều đau.

“Tiểu Hồ Diệp a, ngài đang làm cái gì?” Lúc này, bát phu nhân dẫn đầu đặt câu hỏi.

“Hái hoa,” Hoa Hồ Diệp ăn ngay nói thật, toàn thân nhin không được nổi lên một tầng da gà, Tiểu Hồ Diệp? Hắn có buồn nôn như vậy sao?

Một đám người hai mặt nhìn nhau một chút, bỗng nhiên liền phát ra một loạt ca ngợi có tiếng: “Tốt, bao nhiêu có tiền đồ chức nghiệp a...” Thậm chí lúc đó đã bắt đầu thảo luận lập tức tới danh hiệu hái hoa tặc cùng với sự tích, cũng bởi vậy làm nghề nào cũng có trạng nguyên cảm thán.

“Hiền tể a,” Nam Cung Thanh Vân ánh mắt càng sáng ngời, thấu qua đây giảm thấp thanh âm xuống, “Có thời gian, chúng ta có thể giao lưu một chút, đều là nam nhân...” lúc một đôi mắt sắc như đao của Nam Cung Lan Lan, xám xịt ngồi trở lại.

Hoa Hồ Diệp đầu óc thông minh cũng bắt đầu chuẩn bị hôn mê, nguyên vốn đã chuẩn bị tốt bị phi nhò thậm chí làm âm lên, lại không nghĩ rằng... Trăm nghe không bằng một thấy a, người trong vương phủ này thật đúng là không phải người bình thường a.

Khoảng chừng một khắc đồng hồ sau.

“Tiểu Hồ Diệp a, mấy tuổi?” phu nhân Mười một bỗng nhiên dõng dạc trọng tâm câu chuyện.

“Hai mươi lăm.”

“Trời nha, đã hai mươi lăm?” Mọi người lại một trận kinh hô.

“...” Hoa Hồ Diệp bỗng nhiên cảm thấy có điểm chột dạ, dù sao so với khuê nữ nhà người ta lớn hơn mười tuổi đâu.

“Tiểu Hồ Điệp a, người bảo dưỡng như thế nào a?” Nhị phu nhân bỗng nhiên đã đi tới, kinh hô, “Làn da như này so với ta còn tốt hơn...”

Hoa Hồ Điệp vô cùng kinh ngạc giương mắt, các bà không phải ghét bỏ chính mình?

“Đúng vậy, Tiểu Hồ Điệp này thấy thế nào cũng không tưởng tượng được đã hai mươi lăm đầu...” Tứ phu nhân cũng theo đi tới, “Có bí quyết không? Dạy cho tứ nương a...”

Vài người còn lại cũng đều xông tới, trọng tâm câu chuyện lại trong nháy mắt chuyển dời đến phía trên khuôn mặt.

Hoa Hồ Điệp triệt để hết chỗ nói rồi, có cha vợ như thế, lại có một đám mẫu nương cường hãn như thế, cuộc sống sau này hẳn thật đúng là không dám nghĩ tới...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Phiên ngoại 6: Lãnh minh nguyệt

Edit: gau5555

Beta: darkAngel

Ở phía nam thành Phi Nhữ khoảng chừng hai mươi dặm có một ngọn núi hoa đào, trên núi có một am ni cô, bởi vì có cây đào thấp thoáng mà được gọi là Đào Hoa am. Nhưng bởi vì nơi này địa thế có thể so đo với trời, thế nên, tuy có đèn nhang cung phụng nhưng người tới so với miếu Quan Thế Âm trong thành ít hơn rất nhiều.

Tháng ba hương hoa đào thoang thoảng.

Dưới trời chiều, ở sâu bên trong rừng đào phía sau núi, một nữ tử đang lặng lẽ ngồi ở bên cạnh một dòng suối, một chiếc sáo ngọc xanh biếc để ngang bên môi, hơi cúi lông mi thật dài, đang chuyên tâm thổi từ khúc.

Một khúc hoàn tất, nữ tử đứng lên. Một tiểu nha đầu cầm một chiếc áo choàng đã đi tới: “Công chúa, khí trời lạnh, chúng ta cần phải trở về.”

Nữ tử gật gù đầu, sau đó chậm rãi xoay người lại, chính là Lãnh Minh Nguyệt đã mười lăm tuổi, nàng đã không còn là tiểu cô nương kia, không chỉ có bộ dáng trở mã nghiêng nước nghiêng thành, mà từ trong ra ngoài đều lộ ra một khí chất xuất thần thoát tục.

Năm đó lúc ở trong cung, thái hậu Đồng Tuyết Mai đã đến Đào Hoa am mang phát thanh tu, không khí thanh tân cộng thêm tâm tính ôn hoà, độc trong cơ thể của nàng không lập tức phát tác, thẳng đến hơn một năm trước, Đồng Tuyết Mai mới yên lặng vĩnh biệt cõi đời trong giấc ngủ.

Lãnh Minh Nguyệt tuy rằng vẫn chưa theo tới thanh tu nhưng cũng rất thích hoàn cảnh ở đây, hàng năm đều sẽ tới ở cùng mẫu thân mấy tháng. Bây giờ tuy rằng mẫu thân đã mất, thế nhưng, nàng vẫn đến đây như trước.

Vừa mới đi tới chân núi, trong rừng đào bỗng nhiên truyền đến một thanh âm đao kiếm va chạm.

“Công chúa cẩn thận.” Tiểu nha đầu Cẩm nhi vốn là người của Ám Nguyệt Các, về sau được Lãnh Hạo Nguyệt đặc phái cho Lãnh Minh Nguyệt, nói là vì hầu hạ, kì thực là bảo vệ.

Lãnh Minh Nguyệt trái lại rất rất bình tĩnh, tựa hồ thanh âm này cùng nàng không quan hệ.

Chỉ là, ngay thời gian Lãnh Minh Nguyệt muốn tiếp tục đi, bỗng nhiên một người áo đen từ chỗ sâu trong cánh rừng bay tới, hướng về phía các nàng bay, Cẩm nhi vội vàng nắm ở thắt lưng Lãnh Minh Nguyệt xoay tròn một vòng, trốn ở bên cạnh, mà người kia thì mất cân bằng quăng xuống đất, hiển nhiên là bị người đập một cước tới, đầu của hắn hơi nâng nâng, sau đó một ngụm máu tươi phun ra liền đi đời nhà ma.

Lãnh Minh Nguyệt hơi thờ dãi, vì sao đầu đầu cũng có chết chóc?

Phía trước trên đường đã nằm lung tung không ít thi thể hắc y nhân, cách đó không xa, còn có mấy người hắc y nhân đang vây quanh một nam tử thanh bào, mà nam tử kia hiển nhiên đã bị thương.

Cẩm nhi liếc mắt nhìn Lãnh Minh Nguyệt, không biết tình huống này có phải ra tay giúp đỡ hay không, bởi vì liếc qua là thấy, những người áo đen kia là tập đoàn sát thủ.

Lãnh Minh Nguyệt chỉ là thờ ơ liếc mắt nhìn mọi người tranh đấu, sau đó xoay người rời đi, ân oán giang hồ này cùng nàng một chút quan hệ cũng không có.

“Hắn còn có đồng bọn!” Lúc này, những người áo đen kia hiển nhiên đã nhìn thấy hai người Lãnh Minh Nguyệt, nhưng lại hiểu lầm, một hắc y nhân đầu lĩnh trong đó hét to một tiếng, “Không thể để cho các nàng đi, giết.”

Nam tử thanh bào hiển nhiên không muốn liên lụy người vô tội, vội vàng phi thân ngăn cản hắc y nhân kia muốn tiến lên ám sát Lãnh Minh Nguyệt: “Các ngươi muốn giết chính là ta, không nên liên lụy người vô tội...”

“Hừ, ngươi đều tự thân khó bảo toàn, còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân? Tỉnh lại đi, một người đều chạy không được...”

Nam tử thanh bào áy náy hướng Lãnh Minh Nguyệt cười: “Xin lỗi, liên lụy cô nương, một hồi ta tận lực bảo vệ cho các nàng, các ngươi tìm cơ hội đào tẩu đi...” Nói xong, vung bảo kiếm cùng xông lên cùng hắc y nhân đánh tới.

Lãnh Minh Nguyệt khẽ cau mày, người này vẫn là rất có nghĩa khí, biết mình muốn đi chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy, đành phải hướng Cẩm nhi gật đầu, nàng đã nhìn thấy rất nhiều máu tanh, tuy rằng chán ghét, thế nhưng cũng biết, có đôi khi cũng chỉ có giết chóc mới có thể giải quyết vấn đề. Cẩm nhi là người của hoàng đế ca ca, năng lực chắc sẽ không quá kém.

Cẩm nhi hiểu ý, rút ra bảo kiếm lập tức gia nhập chiến đấu. Nguyên vốn chỉ tổn chút sức nam tử thanh bào sẽ nhanh chóng ngã xuống, hắn vô cùng kinh ngạc liếc mắt nhìn Cẩm nhi, không nghĩ tới một tiểu nha đầu lại có võ công cao như vậy, liếc mắt nhìn bạch y nữ tử như trước lẳng lặng đứng ở nơi đó, thế nhưng lại có một loại cảm giác phiêu nhiên, trong lòng không khỏi hơi khẽ động.

Vì có Cẩm nhi hỗ trợ, hắc y nhân không chỉ có không đòi được một chút tiện nghi gì, trái lại bị thương không ngừng, cuối cùng ngoại trừ một người bị thương chạy trốn ở ngoài, còn lại toàn bộ bị giết.

“Cẩm nhi, cần phải trở về.” Lãnh Minh Nguyệt giống như không nhìn thấy tử thi trên mặt đất, thậm chí chưa từng liếc mắt nhìn nam tử thanh bào kia, xoay người rời đi.

“Dạ.” Cẩm nhi vội vàng đi theo.

“Vị tiểu thư này xin dừng bước.” nam tử Thanh bào vội vàng đuổi tới, nhưng bởi vì chân bị thương mà bỗng nhiên “Ài da” một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Minh Nguyệt nghe thấy được thanh âm, rốt cuộc dừng bước chân xoay người lại, nhìn thấy bên trái trên bắp chân chính của nam tử thanh bào ồ ồ chảy máu loãng, không khỏi nhướng mày: “Ngươi bị thương.”

“Da thịt thương, không ngại.” Nam tử thanh bào kéo vạt áo xuống, băng bó đơn giản một chút, chân mày nhíu chặt cho thấy hắn không phải là da thịt thương đơn giản như vậy, “Vừa rồi đa tạ tiểu thư tương trợ, tại hạ Hoàng Tử Tuấn, còn chưa có thỉnh giáo phượng danh...”

“Ngươi bị thương.” Lãnh Minh Nguyệt cũng không để ý đến câu hỏi của Hoàng Tử Tuấn, mà là hướng về Cẩm nhi mở tay ra.

Cẩm nhi hiểu ý, lập tức từ trong lòng ngực móc ra kim sang được đưa tới trong tay Lãnh Minh Nguyệt. Lãnh Minh Nguyệt đi tới ngồi xổm xuống, đem vải nam tử vừa băng bó xé ra, nhìn vết thương một chút, sau đó đem thuốc bột cẩn thận tỉ mỉ bôi thật tốt, lúc này mới đem vạt áo của mình xé mở, nghiêm túc đem vết thương một lần nữa băng bó lên, “Đầu khớp xương đã thương tổn, ngươi cần nằm yên, bằng không sẽ lưu lại di chứng...” Ở trong am này, nàng cũng theo sự phụ trong am học qua một chút y thuật.

Hoàng Tử Tuấn nhìn Lãnh Minh Nguyệt thật bình tĩnh làm tất cả, một chút cũng không có giống nữ tử khác làm ra vẻ ngượng ngùng, càng không có giống nữ tử khác bộ dạng háo sắc nhìn mình chằm chằm muốn buồn nôn... Trong lòng thậm chí có luồng khác thường chậm rãi nhộn nhạo ra, môi mỏng nói: “Cảm ơn tiểu thư.”

“Ta là Lãnh Minh Nguyệt.” Minh Nguyệt rất bình tĩnh nhìn Hoàng Tử Tuấn liếc mắt một cái, nhưng vừa lúc chống lại ánh mắt cực nóng kia của hắn, tâm liền hơi run rẩy, vội vàng đứng dậy mở rộng tầm mắt “Đêm nay ngươi không xuống núi được, Cẩm nhi, đỡ công tử đến am ni cô tạm nghỉ ngơi đi.” Sau đó dẫn đầu đi về phía trước.

“Dạ.” Cẩm nhi vội vàng gật đầu, qua đây đem Hoàng Tử Tuấn đỡ lên, chậm rãi đi đến núi phía trước.

“Làm phiền tiểu thư thu lưu.” Hoàng Tử Tuấn cao giọng nói một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm thân ảnh yếu điệu phía trước, mắt cũng chưa nháy lần nào, hắn thế nhưng cảm thấy may mắn đã biết thứ đi ra, cũng may mắn bị người đuổi giết.

Nhưng có lẽ Lãnh Minh Nguyệt cũng không cho hắn bắt luận đáp lại gì.

Vì thân phận đặc thù, mỗi lần Lãnh Minh Nguyệt tới tại Đào Hoa am đều ở trong tiểu viện riêng phía sau, có cửa lớn ra vào riêng.

Lãnh Minh Nguyệt đem Hoàng Tử Tuấn an bài ở tại đông sương phòng.

Đào mất hơn mười ngày trôi qua, vết thương của Hoàng Tử Tuấn đã khôi phục cũng không tệ lắm, hai người cũng quen thuộc với nhau, ngay cả Minh Nguyệt chính mình cũng không có chú ý, lời của nàng so với bình thường cũng nhiều hơn.

“Hoàng công tử nhà ở nơi nào?” Ngày hôm đó, Lãnh Minh Nguyệt qua đây giúp hắn đổi thuốc, “Có cần phái người tới đó truyền tin hay không? Dù sao ngươi...” nhưng, một khi nghĩ đến hắn phải rời đi, Minh Nguyệt lại sinh ra một chút không muốn.

“Cám ơn Minh Nguyệt tiểu thư.” Hoàng Tử Tuấn không đợi nàng nói xong, bỗng nhiên ánh mắt tối sầm lại, “Không đối gât tiểu thư, tại hạ lần này là bởi vì gia phụ ép duyên mới rời nhà ra đi, không nghĩ tới lại gặp cừu gia truy sát, vì thế...” Nói rồi ngẩng đầu lên, “Hoàng mỗ biết làm phiền hà tiểu thư, nhiều ngày như vậy cũng may được tiểu thư chiếu cố, nếu như không có thoải mái, Hoàng mỗ này liền rời đi...” Nói xong liền làm bộ muốn xuống giường.

“Ta không phải muốn đuổi ngươi đi.” Lãnh Minh Nguyệt vội vàng đưa tay đỡ xuống cánh tay của Hoàng Tử Tuấn, “Chỉ là rời nhà ra đi cũng không phải biện pháp, ngươi không có khả năng ở bên ngoài trốn cả đời?”

“Ta biết.” Hoàng Tử Tuấn bỗng nhiên thở dài, “Thế nhưng ta thật không muốn lấy nữ nhân kia, ta tình nguyện chết ở bên ngoài...”

“Đến chết còn không sợ, lại vẫn sợ cưới vợ?” Lãnh Minh Nguyệt nhìn không được trêu chọc một chút.

“Sợ.” Hoàng Tử Tuấn lại có thể làm ra tình trạng kinh khủng, “Cha ta là vì mở rộng thế lực, do đó hi sinh hạnh phúc của ta, có người nói nữ nhân kia lớn lên là mặt như hắc tháp, đôi mắt híp nhỏ, mũi ưng, miệng to như chậu máu... Ngươi nói nếu thật sự phải cưới một người như thế, ta có phải sống không bằng chết hay không a?”

Ngoài cửa Cẩm nhi nhìn không được khoe miệng co quắp, từ lúc Hoàng Tử Tuấn lưu lại nàng đã đem tin tức của hắc truyền đến hoàng cung, vừa nhận được hồi âm của chủ tử, không nghĩ tới Hoàng Tử Tuấn này lại chính là thiếu bang chủ đệ nhất thiên hạ đại bang Cái Bang, khoảng thời gian trước dĩ nhiên là bởi vì đào hôn mà chạy mất. Lão bang chủ Cái Bang kia là muốn đem thế lực của Cái bang mở rộng phạm vi đến tây bộ đại mạc, cho nên mới phải đồng ý yêu cầu thông gia Hoắc gia, mà Hoắc gia đại tiểu thư kia được xưng “Đại mạc một cành hoa”, bộ dạng lúc nào lại xấu như hắc nói như vậy?

Lãnh Minh Nguyệt nhìn không được bật cười lên: “Nơi đó có nữ nhân kinh khủng giống như ngươi nói vậy a?” Nụ cười kia giống như ánh sáng mùa xuân, ấm áp cả một phòng.

Hoàng Tử Tuấn nhất thời nhìn có điểm choáng váng.

“Thực ra cha mẹ chỉ nói vậy thôi.” Lãnh Minh Nguyệt lập tức còn nói, “Ngươi khẳng định chưa thấy qua nàng kia, nói không chừng lúc thấy, sẽ là vui mừng đây.” Nói xong, xoay người liền muốn rời đi, không biết vì sao, trong lòng thậm chí có một chút cảm giác ê ẩm.

“Minh Nguyệt.” Hoàng Tử Tuấn bỗng nhiên kéo tay Lãnh Minh Nguyệt lại, “Vô luận nàng là xấu hay đẹp, ta đều không thích nàng a, miễn cưỡng cưới nàng cũng là hai người đều thống khổ...”

Lãnh Minh Nguyệt trong lòng bỗng nhiên hơi căng thẳng, mặt không khỏi cũng đỏ, lớn như vậy, còn chưa có cùng người nam nhân nào thân cận như vậy đâu: “Nói chuyện đã nói, có gì do dự đâu? Buông tay.”

“Không buông.” Hoàng Tử Tuấn lại bỗng nhiên dùng sức, đem Lãnh Minh Nguyệt thoáng cái liền kéo đến bên người, sau đó đưa tay đặt ở mặt của nàng, “Ta cho nàng biết, ta yêu nàng, từ lúc trong rừng đào lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền đã yêu, mặc dù mới mấy ngày ở chung, thế nhưng, ta nhưng cảm thấy giống như đã biết nàng thật lâu...”

Thân thể Lãnh Minh Nguyệt hơi có điểm run rẩy, hơi thở nam tính của Hoàng Tử Tuấn khiến cho nàng có điểm tâm phiền ý loạn.

“Nàng cũng là có cảm giác với ta có phải hay không? Nàng thực sự nguyện ý để cho ta lấy người khác?”

“Ta...” Lãnh Minh Nguyệt mặt to có chút sưng mù, nàng thực sự không biết nên trả lời thế nào, cho tới bây giờ không trải qua chuyện như vậy a.

Hoàng Tử Tuấn lại bỗng nhiên cúi đầu, tại nơi hai cánh môi như cánh hoa phớt nhẹ nhàng chạm một chút.

Lãnh Minh Nguyệt đã cảm thấy một cỗ cảm giác tê tê bỗng nhiên liền truyền khắp toàn thân, không khỏi tròng lớn hai mắt, nhưng không có từ chối Hoàng Tử Tuấn.

Hoàng Tử Tuấn nhìn Lãnh Minh Nguyệt ngây ngô phản ứng, không khỏi nở nụ cười, nha đầu kia tuy rằng tính cách có chút lạnh nhạt, thế nhưng thực tế lại rất đáng yêu, đưa tay bưng kín ánh mắt của nàng: “Lúc này là phải nhắm mắt lại.”

Lãnh Minh Nguyệt tựa như bị thôi miên, nghe lời nhắm hai mắt lại.

Hoàng Tử Tuấn nhẹ nhàng ở trên mặt của nàng, cẩn thận từng li từng tí lại gần, tựa như đang cảm một con búp bê cực kỳ trân quý.

Mà lúc này, Cẩm nhi ở cửa mành đang chau lại, hoàng thượng chủ tử tuy rằng có vẻ thương thức họ Hoàng này, cũng có ý tứ để cho hắc làm phò mã, thế nhưng, đã có lệnh không thể để cho công chúa bị bất luận thương tổn gì, nàng không biết hôn môi này rốt cuộc là có bị thương tổn ở đâu không? Nàng có nên đi vào ngăn cản hay không?

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên liền chạy vào một người, một bên chạy còn một bên kêu: “Thiếu gia, người ở đâu? Ta là Truy Phong...”

“Đã tiểu tử từ đâu tới...” Cẩm nhi vội vàng rút kiếm chặn hắc, “Cũng dám dương oai ở phạt môn thanh tịnh?”

“Ngươi ai a?” Truy Phong sững sốt, lập tức đánh giá Cẩm nhi một chút, “Ta tìm thiếu gia nhà ta, các ngươi đã làm gì hắc? Ngươi mau tránh ra.” Nói xong, cũng rút ra bảo kiếm.

“Ta không để cho người làm gì thì sao?” Cẩm nhi hừ lạnh một tiếng.

“Vậy đừng trách ta không khách khí.” Truy Phong nói, giờ kiếm liền tiến tới.

Cẩm nhi cũng nghiêm túc, nâng kiếm đón chào, kết quả, trong phòng hai người đang gấn bó đại chiến, ngoài phòng hai người là chân ướt chân ráo.

Chỉ là, tiếng đánh nhau ngoài phòng rất nhanh đã đem hai người trong phòng kinh động. Lãnh Minh Nguyệt lúc này mới phát hiện mình lại ở trong lòng Hoàng Tử Tuần với tư thế cực kỳ ái muội, khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhất thời giống như trứng tôm đun sôi, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài: “Cẩm nhi, dừng tay.”

Hoàng Tử Tuần cũng đã nghe thấy được thanh âm Truy Phong bên ngoài, không khỏi hét to một tiếng: “Truy Phong, đừng đánh.”

Cẩm nhi cùng Truy Phong nghe thấy được chủ tử mình nói lập tức thối lui ra khỏi tranh đấu, sau đó mang bảo kiếm trở vào bao.

“Thiếu gia...” Truy Phong trước tiên lùi vào trong nhà.

Lãnh Minh Nguyệt quay đầu lại nhìn gian phòng Hoàng Tử Tuần một chút, trong mắt hơi có điểm thất lạc, hẳn cuối cùng phải đi về.

Quả nhiên, thời gian ngày thứ hai, thực sự có một đội nhân mã qua đây đón Hoàng Tử Tuần. Lãnh Minh Nguyệt núp ở trong phòng cái gì cũng không nói, nàng không có dũng khí đối mặt ly biệt.

Hoàng Tử Tuần bắt đắc dĩ, đành phải hướng về phía đại môn nói một tiếng: “Minh Nguyệt chờ ta, ta nhất định sẽ trở lại đón nàng...”

Hôm sau, Lãnh Minh Nguyệt thoáng cái liền thấy cô đơn, Cẩm nhi không khỏi lo lắng đứng lên, nàng cũng là một tiểu nha đầu chưa từng trải qua tình cảm, thực sự không biết nên khai đạo như thế nào.

Cũng may lúc này, Nhạc Du Du tới, nàng là do nhận được Cẩm nhi truyền tin mà tới, nàng sợ Minh Nguyệt luẩn quẩn trong lòng a.

“Chị dâu...” Lãnh Minh Nguyệt thấy Nhạc Du Du, tức khắc liền lao tới, sau đó ủy khuất nước mắt chảy ròng.

“Minh Nguyệt ngoan.” Nhạc Du Du đau lòng vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, “Minh Nguyệt đã trưởng thành, động tâm, đây là chuyện tốt a, đừng khóc a.” Nói xong, kéo nàng, sau đó giúp nàng xoa xoa nước mắt, “Nói cho chị dâu, người thật sự thích hẳn sao?”

Lãnh Minh Nguyệt sững sốt, sau đó hơi lắc đầu: “Ta không biết có phải là thích hay không...”

“Nha đầu ngốc, thích một người chính là thời gian nhìn không thấy hẳn sẽ nhớ hẳn, thấy sẽ rất vui vẻ, muốn lúc nào cũng từng giờ đều ở cùng một chỗ với hẳn, vô luận hẳn nghèo cùng hay là phúc quý...”

Lãnh Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, rốt cuộc dùng sức gật gật đầu.

“Nếu như vậy, người liền phải tin tưởng hẳn.” Nhạc Du Du gật đầu, “Tin tưởng hẳn nhất định sẽ trở lại đón người.”

Lãnh Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhạc Du Du, bỗng nhiên cũng cười, đúng vậy, nàng phải tin tưởng hẳn, tin tưởng hẳn nhất định sẽ xử lý tốt tất cả trở về đón nàng...

Ba tháng sau.

Tại cửa sau hậu viện của Đào Hoa am, một nam tử một thân tử bào, khí vũ hiên ngang đứng ở tại cửa, bên cạnh một tùy tùng. Bộ dáng nam tử giờ tay lên vừa muốn gõ cửa, cửa gỗ kia lại tựa hồ như có cảm ứng từ bên trong mở ra.

Hoàng Tử Tuần lướt qua Cẩm nhi đang có điểm ngây ngốc, sau đó trực tiếp đi vào.

Cẩm nhi hoàn hồn, không để ý Truy Phong phản kháng, một tay lôi hẳn đi ra ngoài, sau đó từ phía sau đóng cửa.

“Người làm sao không cho ta đi vào?” Truy Phong bất mãn trừng mắt Cẩm nhi.

“Đầu óc người bị hùy a?” Cẩm nhi đồng dạng trừng lại hẳn, “Bọn họ lâu như vậy mới gặp mặt, đương nhiên có rất nhiều lời muốn nói a, người đi vào tính làm cái gì?” Sau đó không hề để ý đến hẳn, xoay người liền đi ra ngoài.

“Ta...” Truy Phong nhất thời nghẹn lời, nghĩ nghĩ cũng đành a, vội vàng đuổi theo Cẩm nhi chạy tới.

Lãnh Minh Nguyệt đang ở trong sân xới một ít cỏ hoa. Hoàng Tử Tuần đi tới, rất tự nhiên nhận lấy xèng nhỏ trong tay nàng, sau đó tiếp tục làm việc đó của nàng.

“Đã trở về.” Lãnh Minh Nguyệt cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ngữ khí tự nhiên mà thân thiết, “Com chay đã được rồi, trước trở lại đường ăn com đi.” Cảm giác kia giống như là thể từ chờ đợi trạng phủ đi công việc trở về.

“Tốt.” Hoàng Tử Tuần gật gật đầu, buông xèng nhỏ, rất tự nhiên kéo tay Lãnh Minh Nguyệt, sau đó đi vào nhà.

Chỉ cần hai người yêu nhau, còn lại bất cứ chuyện gì đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Phiên ngoại 7: Trình Dật cùng thanh thanh

Edit: gau5555

Beta: darkAngel

Sau khi Lãnh Hạo Nguyệt lên ngôi, Trình Dật liền từ quan, sau đó mang theo Thanh Thanh đi vân du tứ hải, thuận tiện cứu người, thẳng đến khi Nhạc Du Du sinh Bối Bối mới trở lại thành U Châu.

Lúc này Thanh Thanh cũng mang thai, vì thế, hai người này mới quyết định ở lại, mở một hiệu thuốc giá thấp ở trong thành. Mọi người nghe nói tiệm thuốc này không chỉ có giá thấp, hơn nữa người xem bệnh chính là dưỡng nữ của thần y Lạc Băng, bốc thuốc chính là đại sư huynh của hoàng đế, đại đồ đệ của Vô Ưu lão nhân, vì thế, đều tò mò muốn biết về hai đại nhân vật này một chút, cộng thêm “Tiểu thần y” thái độ hiền lành, y thuật cao minh, vì thế mọi người cơ hồ là chen nhau mà tới tới. Từ ngày khai trương tới nay, dường như mỗi ngày cửa tiệm đều bị đập phá.

Thậm chí có vài người căn bản là không bệnh, nhưng vì muốn đến hưởng thụ một chút phúc vụ của “Tiểu thần y”, đồng thời mơ tưởng, nói không chừng có thể thấy hoàng thượng, vì thế, thông minh đem chữa bệnh nói thành cổ vấn dùng thuốc, sau đó sẽ thuận tiện mua một chút cầu kỳ đẳng sâm các loại hoặc nấu canh hoặc pha trà uống.

Tình trạng như vậy làm cho Thanh Thanh dở khóc dở cười, bởi vì quá nhiều người xếp hàng như thế, như vậy có thể sẽ làm lỡ chân người thật sự cần được chữa bệnh.

Nhạc Du Du không có việc gì cũng tới hỗ trợ, sau hai ngày nâng khảo sát tại hiện trường thì đã có chủ ý, chính là tổ chức tọa đàm cổ vấn dưỡng sinh tại chỗ, hướng dẫn miễn phí cách dùng thuốc cho mọi người làm sao để dự phòng tật bệnh. Tạm định chính là năm ngày một lần, địa điểm ngay tại mảnh đất trống bên cạnh hiệu thuốc, mọi người chỉ cần có thời gian là có thể tới nghe giảng, mỗi lần nửa canh giờ, nửa canh giờ đầu Thanh Thanh sẽ giảng một ít tình trạng bệnh tật, cách dự phòng các loại bệnh, sau một canh giờ tạm nghỉ, mọi người có thể tự mình hỏi vấn đề mình gặp phải.

Lần đầu tiên tọa đàm, cơ hồ hơn phân nửa dân chúng thành U Châu đều tới, trên đất trống đứng đầy người, ngay cả xung quanh trên nóc nhà, trên cành cây đều bò đầy người.

Thế nhưng, dù cho nhiều người như vậy, toàn trường cũng thật im ắng, tất cả mọi người đều vờ dài cổ, mở to hai mắt nhìn nghe Thanh Thanh không nhanh không chậm giảng: “Người ăn ngũ cốc hoa màu, luôn luôn không tránh được sinh bệnh, mà sinh bệnh đã nói lên bộ phận nào đó của cơ thể có vấn đề... Tuy rằng bệnh này không có khả năng hoàn toàn ngăn chặn, nhưng có thể sớm dự phòng, chỉ cần mỗi ngày ăn uống hợp lý thoả đáng, như vậy, có thể phòng tránh không ít bệnh tật...”

”Thần y Thanh Thanh, nếu nói như người vậy, nếu như tất cả mọi người chú ý, cũng không cần đến khám bệnh, vậy tiệm thuốc của người làm sao bây giờ a?” Có người cao giọng hỏi.

“Nếu như tất cả người Băng Diễm quốc thực sự đều người người khỏe mạnh, vô bệnh vô tai, như vậy, tiệm thuốc này của ta đóng thì có làm sao?”

Thanh Thanh nói ra làm tất cả mọi người đều cười.

“Nhân sinh bệnh, khả năng rất lớn cũng là bởi vì do ăn uống tạo thành, cái gọi là bệnh tông khẩu nhập, chính là đạo lý này, vì thế, hôm nay, đầu tiên ta muốn giảng cho mọi người biết những thức ăn tương khắc với nhau, ta chuẩn đoán nhiều bệnh án như vậy, rất nhiều đều là bởi vì ăn gì đó không đúng khiến cho bệnh, có rất nhiều thức ăn kỳ thực đều là đồ tốt, thế nhưng, thường thường không ăn đúng cách sẽ bị phản tác dụng, giống như sẽ biến thành độc dược hại người, nói cách khác, mặt là đồ tốt, nhưng nếu ăn cùng đậu hũ, liền dễ khiến cho tai kiếp, lại tỷ như, đậu phộng cùng dưa chuột ăn với nhau, cũng rất dễ làm thương tổn thận...”

Ngay góc phòng ở phía sau Thanh Thanh không xa, Nhạc Du Du kéo tay áo Trình Dật: “Cảm giác làm sao?”

“Rất tốt.” Trình Dật khoe miệng nhất câu.

“Bất quá, ta cảm thấy Thanh Thanh xuất đầu lộ diện như thế, thủy chung có điểm không thích hợp...” Lãnh Hạo Nguyệt thỉnh linh chen vào một câu.

”Chủ nghĩa của Đại nam tử.” Nhạc Du Du nhìn Lãnh Hạo Nguyệt liếc mắt một cái, “Thanh Thanh đây là đang thể hiện giá trị của mình. Thần y là làm cái gì? Chính là dùng để cứu người, nếu như cả ngày trốn ở trong thâm sơn rừng già, dù cho y thuật cao tới đâu cũng vô dụng, giống như kiếm tốt trong tay chàng, chỉ có được sử dụng, lúc đó mới có giá trị, nếu không có người dùng, ném ở trong phòng cũng chỉ là một khối sắt...”

Trình Dật nhìn Lãnh Hạo Nguyệt bị nói đến á khẩu không trả lời được, không khỏi nở nụ cười: “Đúng vậy, vì thế, ta ủng hộ Thanh Thanh, nàng thành công như thế, nói rõ ta thật tình mắt phải không?”

“Trẻ nhỏ dễ dạy a.” Nhạc Du Du nhìn không được cảm thán.

“Thế nhưng, người không cảm thấy sẽ có điểm tự ti sao?” Lãnh Hạo Nguyệt nổi hắc tuyến, không cam lòng liếc mắt nhìn Trình Dật, “Nàng hiện tại lại được bách tính yêu mến như thế...”

“Tại sao phải tự ti?” Trình Dật kỳ quái liếc mắt nhìn Lãnh Hạo Nguyệt, “Điều này nói rõ ta thật tình mắt có được hay không? Nếu là nữ nhân của ta bị bách tính phỉ nhổ mà nói, ta nghĩ ta sẽ càng tự ti.”

” Dật ca ca a, ta thật là càng ngày càng bội phục người.” Nhạc Du Du nhìn không được vỗ vai hân một cái, “Tư tưởng của người đã đạt đến một cảnh giới cao hơn rồi, không giống người nào đó a, càng sống càng lùi về sau a...”

Lãnh Hạo Nguyệt tức khắc nổi lên hắc tuyến.

Thanh Thanh nói chuyện chiếm được sự yêu mến của bách tính, về sau, thậm chí muôn người đều xông tới nghe. Thậm chí ngay cả người từ một vài thành trấn gần đó cũng sẽ tới nghe giảng. Hiệu ứng dây chuyền, thế cho nên mỗi lần trước sau tọa đàm, khách điểm thành U châu sẽ chật ních người, do đó cũng kéo theo ngành ăn uống, thông nhau phát triển, ngành phục vụ cùng in ấn phát triển hơn bao giờ hết...

Ngành in ấn này cũng là bởi vì có vài người có lòng sẽ đem nội dung bài giảng của Thanh Thanh ghi chép xuống, sau đó in ấn thành sách, từ đó tiêu thụ mưu lợi.

Việc tọa đàm khiến cho danh tiếng của Thanh Thanh càng lúc càng vang xa, thế nhưng nàng không hề nghĩ đến, danh hiệu của nàng rất nhanh liền vượt ra khỏi biên giới, rất nhiều quốc gia xung quanh cũng đều mộ danh mà đến, do đó lại giúp cho kinh tế quốc gia phát triển, vô hình cũng giúp cho Băng Diễm quốc càng thêm cường đại, công hiến này thật không thể không ghi nhận.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Vương Gia Sỏa Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.